

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА СЕДМА

ОТМЪСТЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД ОТМЪСТЕНА ЛЮБОВ

Част 7 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Надя Баева, 2012

chitanka.info

*Посветена на **теб**.*

*Доброто и злото никога не са били
по-относителни величини, отколкото когато
се отнасят за такива като теб. Но аз съм съгласна
с нея. За мен ти винаги си бил герой.*

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“ и гръмки поздравии към Съкилийничките!

Благодаря много на: Стивън Аксълрод, Кара Чезаре, Клеър Зайън, Кара Уелш и Лесли Гелбман.

Благодаря ви Лу и Опал, както и на нашите модератори, за всичко, което вършите, продиктувано от доброто ви сърце!

Както винаги, с благодарност към моя изпълнителен комитет:

Сю Графтън, д-р Джесика Андерсън и Бетси Вон. И с огромно уважение към несравнимата Сузан Брокман и към неизменно фантастичната Кристин Фийхън (и семейство).

На ДЛБ: Да кажа, че гледам с възхищение на теб би било твърде очевидно, но го казвам. Обичам те xxx мама.

На НТМ: който винаги е прав, и все пак успява да бъде обичан от всички ни.

На Лъо Ела Скот — която го умее, ама много.

На момиченцето Кейли и майка ѝ — защото много ги обичам.

Нищо от това не би било възможно без моя любящ съпруг, който ме съветва, обгрижва и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ми е дала толкова обич, че не бих могла да ѝ се отплатя, семейството ми (както на кръвните роднини, така и на осиновените) и моите прескъпи приятели.

О, и на по-добрата половина от Райтър Дог, разбира се.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

аструкс нотрум — личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки — избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген (същ.) — член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

екзиле дубле — лошият или прокълнат близък; този, който е роден втори.

ерос — избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да

предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — статут, налаган от краля на жена-вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена-вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

крих — знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, *лесърът* трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. *Лесърите* не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър — могъща и влиятелна личност.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

лис — инструмент за мъчения.

люлен — подарък, дар.

мамен — майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) — дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена-вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата

ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени попечители, като най-мощните са назначените за такива на жени-вампири в изолация.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман — спасител.

симпат — един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

уорд — еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

Дистройър, Бъч (Dhestroyer) — *унищожител*

— Кралят трябва да умре.

Четири прости думи. Поотделно не значеха кой знае какво. Но събрани заедно? Извикваха в съзнанието все лоши асоциации: убийство, предателство, измяна. Смърт.

В напрегнатите мигове, след като бяха изречени пред него, Ривендж остана смълчан и ги остави да се реят из застоялия въздух на кабинета, който, с четирите си ъгла като стрелки на компас на мрака и злото, му беше твърде добре познат.

— Имаш ли какво да кажеш по въпроса? — попита Монтраг, син на Рем.

— Не.

Монтраг примигна и започна да подръпва копирената си вратовръзка. Както при повечето членове на *глимерата* и двата му крака в кадифени пантофи бяха здраво затънали в подвижните пясъци на неговата класа. С други думи, всичко по него беше от най-доброто. От глава до пети. Смокингът, елегантните панталони на тънко райе и — по дяволите, това наистина ли бяха гети? — той като че излизаше от страниците на „Ванити Феър“. Примерно отпреди сто години. Що се отнасяше до политиката, с бликащото си снизхождение и шибаните си умни идеи той беше като един Кисинджър без свой президент, анализи колкото щеш и никаква реална власт.

Което обясняваше въпросната среща все пак.

— Недей да спиращ сега — рече Рив. — Вече си скочил от сградата. Приземяването няма да стане по-меко.

Монтраг се намръщи.

— Не успявам да погледна на ситуацията с твоето чувство за хумор.

— Че кое му е смешното?

Почукване на вратата на кабинета накара Монтраг да обърне глава настрани и да разкрие профила си на ирландски сетер: от горе до долу нос.

— Влез.

Жената *доген*, отзовала се на командата, едва успяваше да носи тежкия сребърен сервиз за чай. Подносът от абанос изглеждаше огромен в ръцете ѝ, както се придвижваше с усилие през помещението.

Докато не вдигна глава и не забеляза Рив.

Замръзна на място.

— Ще изпием чая си тук — посочи Монтраг към ниската масичка, разположена между тапицираните с коприна канапета, на които седяха. — Ето тук.

Жената *доген* не помръдна, а вместо това се втренчи в лицето на Рив.

— Какво има? — настоя Монтраг, а чашите за чай се разтресоха и от подноса се разнесе звънтящ звук. — Сервирай ни чая веднага.

Прислужницата сведе глава, промърмори нещо и пое към тях бавно и с предпазлива крачка, като че пристъпяше към свита змия. Постара се да не доближава Рив и след като постави подноса на масата, едва успя с треперещи ръце да сложи чашите върху чинийките.

Когато понечи да вземе чайника, беше повече от ясно, че ще го разлее.

— Нека аз — предложи Рив и посегна.

Жената се отдръпна от него, а дръжката на чайника се изплъзна от ръката ѝ и той полетя към пода. Рив улови нагорещения сребърен съд в дланите си.

— Какви ги вършиш? — извика Монтраг и скочи от канапето.

Жената *доген* се сви и вдигна ръце към лицето си.

— Съжалявам, господарю. Много съжалявам...

— Млъквай и ни донеси лед.

— Вината не е нейна. — Рив спокойно хвана дръжката и наля чая. — А на мен нищо ми няма.

И двамата го гледаха втренчено, като че очакваха да заподскача наоколо под съпровода на охкания. Рив постави сребърния съд на масата и се взря в бледите очи на Монтраг.

— Една бучка захар? Или две?

— Да ти предложи ли... Да ти предложи ли нещо за изгарянето?

Ривендж се усмихна и разкри кучешките си зъби пред своя домакин.

— Съвсем добре съм.

Монтраг изглеждаше обиден, че не може да направи нищо и насочи неудовлетворението си към слугинята.

— Изложи ме до немай-къде. Остави ни.

Рив хвърли поглед към жената *доген*. За него емоциите ѝ представляваха триизмерна мрежа от страх, срам и паника. Плетеницата запълваше пространството около нея също така ефективно, както собствените ѝ кости, мускули и кожа.

Не се притеснявай, изпрати ѝ своята мисъл той. *И знай, че ще оправя нещата.*

На лицето ѝ се изписа изненада, но раменете ѝ вече не бяха толкова напрегнати и тя се отдалечи към вратата далеч по-спокойна.

След като излезе, Монтраг прочисти гърло и седна обратно на мястото си.

— Не мисля, че ще я задържим. Напълно некадърна е.

— Нека започнем с една бучка. — Рив пусна кубчето захар в чая. — А после ще видим дали искаш още.

Подаде му чашата, но не достатъчно близо и на Монтраг му се наложи да стане отново и да се наведе над масата.

— Благодаря.

Рив не пускаше чинийката, докато натрапваше в съзнанието на своя домакин промяна на мнението му.

— Аз явно изнервям жените. Вината не беше нейна.

Рязко отпусна хватката си, при което Монтраг залитна и едва задържа фината порцеланова чаша.

— Опа. Не разливай. — Рив се отпусна обратно на своето канапе. — Ще е жалко да оставиш петно на този красив килим. „Обюсон“ е, нали?

— Да. — Монтраг отново се настани на мястото си и се намръщи, без да може да разбере защо изведнъж се беше почувствал различно по отношение на прислужницата си. — Да, точно така. Баща ми го купи преди много години. Имаше изискан вкус, не си ли съгласен? Тази стая беше създадена специално за този килим, защото има такива големи размери, а цветът на стените беше избран да подчертае прасковените му тонове.

Монтраг огледа кабинета и се усмихна сам на себе си, докато отпиваше, а малкото му пръстче стърчеше настрани като развят флаг.

— Как е чаят ти?

— Отличен е. Ти няма ли да пиеш?

— Не си падам по чая. — Рив изчака, докато чашата не се озова отново пред устните на мъжа. — Говореше за убийството на Рот.

Монтраг се задави. Капки „Ърл грей“ се разлетяха наоколо по предницата на червения му смокинг и по прекрасния бледооранжев килим от татко. Започна да потърква петната с неуверена ръка, а Рив му подаде салфетка.

— Ето, използвай това.

Монтраг я пое и взе да потупва непохватно гърдите си, а после повтори движението върху килима със същата липса на ефект. Очевидно той беше от онези, които създаваха хаоса, а не от справящите се с него.

— Та за какво говореше? — промърмори Рив.

Монтраг хвърли салфетката на подноса и се изправи на крака, остави чая си и започна да крачи из помещението. Спря пред огромен пейзаж, изобразяващ планина, и очевидно се възхищаваше на драматичната сцена, представляваща войник, молец се към небесата. Заговори с лице към картината.

— Наясно си, че много от нашите кръвни братя бяха избити при набезите на *лесърите*.

— А пък аз си мислех, че бях направен *лийдайър* на Съвета само заради личните ми качества.

Монтраг хвърли поглед през рамо и вирна брадичка с типичен аристократичен маниер.

— Изгубих баща си и майка си, както и всичките си първи братовчеди. Погребах ги до един. Мислиш ли, че ми беше забавно?

— Моите съболезнования. — Рив положи дясната си длан на сърцето и сведе глава, въпреки че ни най-малко не го беше грижа. Нямахше да допусне да бъде манипулиран с изреждане на загубите. Особено като се имаше предвид, че в случая ставаше дума за алчност, а не за скръб.

Монтраг обърна гръб на картината и главата му закри образа на планината, така че малкият войник в червена униформа изглеждаше, сякаш се опитваше да се изкатери по ухото му.

— *Глимерата* претърпя небивали загуби от набезите. Не само множество животи бяха погубени, но и собственост. Бяха нападнати къщи, бяха отнети антики и произведения на изкуството. Цели банкови сметки бяха източени. И какво прави Рот? Нищо. Не отговоря на многократните запитвания как са били открити адресите на тези семейства... защо Братството не е спряло нападенията... къде са се озовали всички тези вещи. Няма план, с който да ни увери, че това никога няма да се повтори. Не е налице сигурност, че ако малцината оцелели аристократи се завърнат на територията на Колдуел, ще бъдат защитени. — Монтраг сериозно набираше скорост. Гласът му се повишаваше и рикошираше в орнаментирания корниз и позлатения таван. — Расата ни загива и ни е нужно солидно управление. По закон обаче, ако сърцето на Рот бие в гърдите му, той е кралят. Струва ли животът на един, колкото живота на всички? Вслушай се в сърцето си.

О, Рив се вслушваше в този черен и изпълнен със злост мускул.

— И после какво?

— Ще поемем контрола и ще направим каквото е редно. По време на управлението си Рот промени много неща... Виж какво направи с Избраниците. Позволено им е да живеят в отсамната страна. Нечувано. И робството беше обявено за незаконно заедно с изолацията на жените. Скрайб Върджин, без да се усетим, някой в Братството ще облече пола. Когато ние поемем контрола, ще върнем нещата постарому и ще преработим законите, за да запазим старите си обичаи. Можем да организираме нападение срещу Обществото на лесърите. Можем да победим.

— Често казваш „ние“, но не ми се струва, че имаш предвид точно това.

— Нужно е, разбира се, да има един, който да е пръв сред равните. — Монтраг приглади реверите на сакото си и намести главата си под такъв ъгъл спрямо тялото, като че позираше за бронзова статуя или може би за образа на някоя банкнота. — Определено мъж с положение и достойнства.

— И на какъв принцип ще бъде избран този идеален кандидат?

— Ще преминем към демокрация. Дълго отлагана демокрация, която да замести несправедливата и нечестна монархична система.

Докато цялото това бръщолевене не спираше, Рив се отпусна назад, кръстоса крака в коленете и събра върховете на пръстите си. Както си седеше на мекото канапе на Монтраг, двете му половини воюваха, вампирската му и *симпатската* природа бяха в сблъсък.

Единственото хубаво нещо беше, че битката в главата му заглуши звука на носовото дърдорене в стил: „Аз знам всичко“.

Предлаганата възможност беше повече от изгодна: да се отърват от краля и да поемат контрол върху расата.

Предлаганата възможност беше немислима: да бъде убит прекрасен мъж, добър водач и... нещо като приятел.

— Ние ще изберем чрез гласуване кой да ни ръководи, като той ще отговаря пред Съвета. Ще се погрижим тревогите ни да бъдат чути. — Монтраг се върна обратно на дивана, седна и се намести така удобно, все едно се канеше да продължи да движи въздуха с приказките си за бъдещето с часове. — Монархията се провали. Единственият изход е демокрацията.

Рив се намеси:

— Принципът при демокрацията е, че всеки има право на глас. В случай че не си наясно с дефиницията.

— Така и ще бъде. Всички ние, които служим в Съвета, ще участваме в изборите. Всеки глас ще се брой.

— За твоя информация терминът „всички“ включва малко повече от „ние в Съвета“. Монтраг го изгледа продължително и изражението на лицето му сякаш казваше: „Не бъди толкова глупав“.

— Наистина ли би се доверил на нисшите слоеве на расата ни?

— Не, доколкото зависи от мен.

— Може и да зависи. — Монтраг приближи чаената чаша към устата си и му отправи остър поглед над ръба ѝ. — Това е напълно възможно. Ти си нашият *лийдайър*.

Взрян в събеседника си, Рив видя пътеката пред себе си така ясно, сякаш беше застлана с каменни плочи и осветена с прожектори. Ако Рот бъдеше убит, това щеше да е краят на кралския род, защото още не се беше сдобил с наследник. Едно общество, особено ако е в период на война като тяхната, ненавиждаше състоянията на вакуум по отношение на управлението, така че преминаването от монархия към демокрация не би било толкова немислимо, както ако времената бяха нормални и безопасни.

Членовете на *глимерата* може и да бяха извън Колдуел в безопасените си къщи, разпилени из цяла Нова Англия, но тази банда мръсници имаше пари и влияние и открай време искаше да поеме контрола. Ако прибегнеха към този план, можеха да облекат амбициите си в одеждата на демокрацията и да го направят да изглежда сякаш се грижат за обикновените индивиди в обществото им.

Тъмната страна на Рив се пробуди като затворен престъпник, жаден за свобода. Злодеянията и силовите игри бяха истинска страст за всички с кръвта на баща му и част от него искаше да създаде празнината в управлението... и лично да я запълни.

Той прекъсна надменното дрънкане на Монтраг.

— Спести ми пропагандата. Какво точно предлагаш?

Мъжът остави превзето чашата на масата, като си придаде вид, че се опитва да подбере правилно думите си. Нямаше значение. Рив беше склонен да се обзаложи, че другият знаеше отлично какво да каже. Неща от този характер не излизаха от устата ти просто така, очевидно имаше замесени и други.

— Както добре знаеш, Съветът ще се събере в Колдуел след няколко дни за среща с краля. Рот ще пристигне и... ще стане жертва на смъртоносен инцидент.

— Той пътува с останалите от Братството. Няма да е лесно да се справиш с толкова много сила.

— Смъртта се явява с различни маски. И играе на различни сцени.

— И моята роля е...? — попита Рив, макар да знаеше.

Бледите очи на Монтраг бяха като лед, прозрачни и студени.

— Знам що за мъж си. И съм наясно на какво си способен.

Това не беше изненада. Рив беше наркобарон от двайсет и пет години. И въпреки че не беше обявил публично дейността си пред аристокрацията, вампирите често посещаваха клуба му и много от тях бяха в редиците на купувачите на дрога. Никой, освен Братята, не знаеше за *симпатската* му природа и той би запазил този факт в тайна дори от тях, ако беше имал избор. През последните две десетилетия беше плащал добре на изнудвачката си, за да е сигурен, че ще запази тайната му.

— Затова се обърнах към теб — заяви Монтраг. — Ти ще знаеш как да се погрижиш за всичко.

— Това е вярно.

— Като *лийдайър* на Съвета ти ще притежаваш огромна власт. Дори да не бъдеш избран за президент, без теб Съветът няма да може да взима решения. И нека ти кажа нещо за Братството на черния кинжал. Знам, че сестра ти е спътница на един от тях. Братята няма да пострадат.

— Не мислиш ли, че това ще ги вбеси? Рот е не само техен крал, те имат една кръв.

— Тяхна основна задача е защитата на расата ни. Накъдето и да поемем, те трябва да ни последват. И трябва да си наясно, че има много други, които смятат, че в последно време не изпълняват задълженията си много добре. Струва ми се, че им е нужно ново ръководство.

— От теб? Да. Разбира се.

Щеше да е все едно декоратор да командва танков взвод: безсмислени вресъци и шум, докато на някого от войниците не му писне и не натика фукльото в кофата за смет, като няколко пъти хлопне със засилка капака върху кратуната му.

Направо идеален план. Да бе.

Но пък... кой е казал, че тъкмо Монтраг щеше да бъде избран? Инцидент можеше да се случи както на краля, така и на някого от аристокрацията.

— Трябва да ти кажа нещо — продължи Монтраг, — което баща ми постоянно ми повтаряше. Подходящият момент е най-важното нещо. Трябва да действаме бързо. Можем ли да разчитаме на теб, приятелю?

Рив се изправи на крака и се извиси над другия мъж. С бързо движение приглади

марковия си костюм и се протегна за бастуна си. Не чувстваше нищо с тялото си — нито дрехите, нито тежестта, прехвърлила се от задните му части върху стъпалата му, нито пък дръжката на бастуна, която се опираше в изгорената му длан. Вцепенеността беше страничен ефект от лекарството, което използваше, за да потиска лошата си страна, та тя да не се проявява в неподходящ момент; затворът, в който криеше *симпатските* си импулси.

Всичко, от което се нуждаеше, за да се върне към изначалната си същност, беше да пропусне една доза. Един час по-късно злото у него беше будно и готово за действие.

— Какво ще кажеш? — настоя Монтраг.

Е, какво трябваше да отговори?

Понякога в живота сред безбройните прозаични решения, които взимаме, като например какво да ядем, къде да спим или какво да облечем, се озоваваме на истински кръстопът. В тези моменти, след като се вдигне мъглата на относителната им маловажност и съдбата настоява да направим свободния си избор, имаме право да поемем само наляво или надясно. Не е възможно да тръгнем напърно през храстите между двете пътеки, не можем да оспорваме предложения ни избор.

Налага се да дадем отговор и да изберем пътя си. И няма връщане назад.

Разбира се, проблемът се състоеше в това, че му се беше наложило да се научи да се движи по трасето на живота според моралните стандарти, за да се впише сред вампирите и наученото се беше загнездило в главата му, макар и само до известна степен.

И лекарствата му действаха, макар и частично и само донякъде.

Изведнъж бледото лице на Монтраг се оцвети в убито розови нюанси, тъмната му коса стана пурпурна, а смокингът му придоби цвят на кетчуп. Докато червеното покриваше всичко, триизмерното пространствено възприятие на Рив се сплеска и се превърна в телевизионен екран, на който наблюдаваше света.

Кое то може би обясняваше защо бе толкова лесно за *симпатите* да използват околните. Завладян от лошата си страна, за него вселената придобиваше дълбочината на шахматна дъска и присъстващите там бяха само пионки под всесилната му ръка. Всички до един. Врагове... и приятели.

— Ще се погрижа — обяви Рив. — Както сам каза, знам какво трябва да се направи.

— Думата ти. — Монтраг протегна гладката си длан. — Искам думата ти, че всичко ще остане тайна и няма да се вдига шум.

Рив остави ръката на другия да виси във въздуха, но се усмихна и отново изложи на показ кучешките си зъби.

— Довери ми се.

Рот, син на Рот, крачеше по една от улиците на Колдуел и кървеше от две рани. На лявото му рамо имаше разрез, направен от назъбен нож, а бедрото му беше прободено от ръждясалия ръб на контейнер за боклук. *Лесърът*, движещ се пред него, онзи, когото се канеше да изкорми като риба, не беше причинил нито едно от нараняванията му. Двата приятели на мръсника, с безцветни коси и миришещи на момичета, бяха нанесли пораженията.

Точно преди да бъдат превърнати в комплект торби за боклук сто метра и три минути по-рано.

Гадината отпред беше истинската мишена.

Движеше се бързо, но Рот беше още по-бърз не само заради дългите си крака и въпреки факта, че от него се лееше кръв като от пробита цистерна. Нямаше спор, че и третият ще умре.

Беше въпрос на воля.

Тази вечер *лесърът* беше тръгнал по грешен път, но не защото беше избрал точно тази пряка. Всъщност това беше единствената правилна постъпка, която неживият вероятно бе предприемал от десетилетия, защото уединението беше важно по време на бой. Последното, от което и Братството и Обществото на лесърите се нуждаеха, беше да въвлекат в тази война човешки полицаи.

Негодникът беше допуснал грешка, убивайки цивилен мъжки вампир около петнайсет минути по-рано. С усмивка на лицето. Пред Рот.

Кралят беше открил триото убийци заради аромата на прясна вампирска кръв и ги беше спипал докато се опитваха да отвлекат цивилния. Те очевидно бяха наясно, че той най-малкото бе член на Братството, защото *лесърът* пред него беше убил вампира, за да се освободят и да се съсредоточат върху битката.

Беше тъжно. Пристигането на Рот бе спестило на цивилния дълга, бавна и мъчителна смърт в някой от лагерите за разпити на Обществото на лесърите, но все пак гледката на ужасения невинен вампир, разпорен и захвърлен на замръзналата земя като празна кутия за обяд, късаше сърцето му.

Така че проклетникът пред него щеше да си го получи.

Око за око и така нататък.

Стигнаха до задънения край на пряката и *лесърът* се подготви, завъртя се и извади ножа си. Рот не забави темпото. Пътъом беше измъкнал един от своите *хира шурикени* и метна оръжието демонстративно и със замах.

Понякога искаш противникът ти да е наясно какво го очаква.

Лесърът последва хореографията идеално, промени стойката си и изостави бойната си поза. Скъсявайки дистанцията, Рот извади още една звезда и после още една, с което принуди *лесъра* да клекне.

Слепият крал се дематериализира право върху мръсника, като скочи отгоре му с оголени кучешки зъби, готови да се забият в тила на противника му. Парливата сладост на *лесърската* кръв беше вкусът на победата и триумфалните звуци вече се чуваха, когато Рот хвана двете ръце на мръсника.

Отмъщението дойде под формата на изщракване. Или в този случай — на две изщраквания.

Лесърът се разкрещя, когато костите му бяха измъкнати от ставите, но воят не продължи дълго, тъй като Рот запуши устата му с длан.

— Това е само за загрявка — просъска Рот. — Тя е важна преди началото на същинската тренировка.

Кралят метна убиеца на земята и се втрени в него. Очите, скрити зад черните му очила виждаха по-ясно от обикновено, адреналинът кипеше във вените му и му даваше острота на зрението. Което беше добре. Трябваше да вижда какво убива, но не заради необходимостта да се увери в точността на смъртоносния си удар.

Докато *лесърът* се мъчеше да си поеме дъх, кожата на лицето му придоби необичаен пластмасов вид, като че костната структура бе тапицирана с материала, от който правеха чувалите за зърно, а очите му бяха широко отворени. Сладникавата му воня напомняше миризмата на мърша в гореща нощ.

Рот откачи стоманената верига, метната през рамо върху рокерското му яке и размота лъскавите ѝ брънки. Поел тежестта ѝ с дясната си ръка, той я уви около юмука си, с което увеличи площта на и бездруго масивния му контур.

— Кажете „зеле“.

Рот уцели *лесъра* в окото. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Използва юмука си като боен чук, а очната ябълка поддаваше, като че беше плъзгаща се врата, която услужливо се отваря пред посетителя. При всеки удар бликаше черна кръв и покриваше лицето, якето и очилата на Рот. Чувстваше пръските върху себе си, въпреки кожената материя на облеклото си и искаше още.

Апетитът му за този тип ястие не знаеше насита.

Със сурова усмивка той остави веригата да се размотае от юмука му и да падне на мръсния асфалт с метален кикот, като че се беше наслаждавала на случилото се точно колкото него. *Лесърът* в краката му не беше мъртъв. Въпреки че без съмнение беше развил субдурални хематоми в предната и задната част на мозъка си, пак щеше да оживее, защото убийците можеха да бъдат умъртвени само по два начина.

Единият беше пробождане в сърцето с някой от черните кинжали, които братята носеха прикрепени към гърдите си. Това щеше да прати нещастника обратно при създателя му Омега, но представляваше само временно решение, защото проклетникът щеше да го използва, за да превърне в машина за убиване друг човек. Това не беше смърт, а само отлагане. Другият метод беше за постоянно.

Рот извади мобилния си телефон и набра един номер. Когато отсреща прозвуча нечий плътен глас с бостънски акцент, той каза:

— Ъгълът на Осма и „Трейд стрийт“. Общо трима.

Бъч О'Нийл, известен още като Унищожителя, от рода на Рот, син на Рот, отговори с характерната си сдържаност. Уравновесен. С лек характер. И оставящ много на въображението с думите си.

— За бога! Занасяш ли ме? Рот, трябва да спреш с тези среднощни занимания. Сега си крал. Вече не си воин...

Рот затвори телефона си.

Да. Това беше другият начин да се отърват от тези проклетници за постоянно и средството за това щеше да е на линия до пет минути. Заедно с прекалено много знаещата си уста. За съжаление.

Рот се отпусна назад и седна върху петите си, намота веригата обратно около рамото

си и се загледа в отрязъка от нощното небе, който се виждаше между покривите. Количеството на адреналина намаляваше и той едва можеше да различи силуетите на издигащите се наоколо сгради на фона на небето. Примижа силно.

Вече не си воин.

Как ли пък не. Не го беше грижа за закона. Расата му се нуждаеше той да е нещо повече от бюрократ.

Изруга на Древния език и се зае със задълженията си, преравяйки джобовете на панталоните и якето на убиеца в търсене на лична карта. В задния джоб откри тънък портфейл с шофьорска книжка и два долара в него.

— Мислехте... че е от вашите...

Гласът на убиеца беше едновременно писклив и злобен и звукът му отново възбуди агресията на Рот. Зрението му мигом се изостри и той успя да фокусира донякъде врага.

— Какво каза?

Лесърът се усмихна леко, сякаш не забелязваше, че половината му лице има консистенцията на недоизпържен омлет.

— Той винаги е бил... един от нас.

— За какво говориш, по дяволите?

— Ти... как мислиш... — *Лесърът* си пое дъх на пресекулки. — ... че открихме всички онези къщи през лятото...

Пристигането на автомобил го прекъсна и Рот рязко се извърна. Слава богу, че беше черният ескалейд, който очакваше, а не някой човек, набиращ 911 на мобилния си телефон. Бъч О'Нийл слезе от шофьорското място и устата му мигом заработи на пълни обороти.

— Ума ли си загуби? Какво ще те правим? Ще дадеш...

Докато ченгето се впусна в предсказване на мрачни перспективи, Рот отново насочи вниманието си към убиеца.

— Как ги открихте? Къщите?

Убиецът започна да се смее със слабото хриптене на умопомрачен.

— Той е бил във всички до една. Ето как.

Мръсникът загуби съзнание и разтърсването не помогна да бъде свестен. Нито няколкото шамара. Рот се изправи на крака с нарастващо раздражение.

— Ти си върши своята работа, ченге. Другите двама са зад контейнера за боклук на съседната пряка.

Ченгето се втренчи в него.

— Не е редно ти да се биеш.

— Аз съм кралят. Мога да правя каквото си пожелаая.

Рот понечи да си тръгне, но Бъч го хвана за ръката.

— Бет знае ли къде си? Наясно ли е с какво се занимаваш? Казал ли си й? Или искаш само аз да знам тайната ти?

— Твоята грижа е това. — Рот посочи убиеца. — А не аз и моята *шелан*.

Той се освободи от хватката му, а Бъч викна сърдито:

— Къде отиваш?

Рот се изправи лице в лице с ченгето.

— Канех се да прибера мъртвото тяло на цивилния и да го сложа в ескалейда. Това проблем ли е за теб, синко?

Бъч продължаваше да упорства. За пореден път си личеше, че във вените им тече една

и съща кръв.

— Ако те загубим като крал, с цялата раса е свършено.

— Само дете имаме общо четирима братя на бойното поле. Ти обичаш ли математиката? Аз не я обичам.

— Но...

— Върши си работата, Бъч. И не се меси в моята.

Рот измина разстоянието от стотина метра до мястото, където беше започнала битката. Ранените убийци бяха там, където ги беше оставил: стенещи на земята, с крайници, извити под странен ъгъл, а черната им кръв се стичаше и образуваше безформени локви под телата им. Те обаче вече не бяха негова грижа. Заобиколи контейнера за боклук и откри своя цивилен. Стана му трудно да диша.

Кралят коленичи и внимателно отметна косата от обезобразеното от побоя лице. Очевидно мъжът беше отвърщал на ударите и беше получил серия от юмруци, преди да бъде наръган. Смело хлапе.

Рот подхвана тила му, плъзна другата си ръка под коленете му и бавно се изправи. Тежестта на мъртвия беше по-голяма от реалните килограми на тялото. Докато заобикаляше контейнера и се движеше към ескалейда, Рот имаше чувството, че държи в ръцете си цялата раса и се зарадва, че му се налага да носи слънчеви очила, за да защитава очите си.

Те прикриха проблясването на сълзите.

Размина се с Бъч, който се беше запътил забързано към потрошените тела на убийците, за да си свърши работата. След като шумът от стъпките му заглъхна, Рот долови дълго и дълбоко вдишване като бавно изпускащ въздуха си балон. Последвалите звуци от пристъпи на гадене бяха много по-шумни.

Докато всичко това се повтаряше отново и отново, Рот положи тялото на мъртвия на задната седалка на ескалейда и пребърка джобовете му. В тях нямаше нищо... нито портфейл, нито телефон, нито дори обвивка от дъвка.

— По дяволите! — Рот заобиколи колата и седна на задния капак. Някой от *лесърите* вече беше опразнил джобовете му по време на боя... а това означаваше, че понеже всички убийци току-що бяха вдишани, личната карта на цивилния вече се беше превърнала в пепел.

Бъч се приближаваше към ескалейда със залитане, подобно на пияница след запой и вече не ухаеше на „Аква ди Парма“. Вонеше на *лесъри*, сякаш беше прал дрехите си с тонове омекотител, беше окачил ванилови ароматизатори за кола под мишниците си и се беше отъркалял в купчина умряла риба.

Рот се изправи и затвори задната врата на колата.

— Сигурен ли си, че можеш да шофираш? — попита, докато наблюдаваше как Бъч предпазливо се настаняваше зад волана с вид, сякаш бе готов да повърне.

— Да. Готов съм да тръгвам.

Рот поклати глава при звука на дрезгавия му глас и се озърна. Сградите нямаха прозорци и не би отнело много време на Вишъс да дойде и да излекува ченгето, но покрай боя и разчистването след него, тук се беше случило много през последния половин час. Трябваше да изчезнат от района.

Първоначално Рот беше планирал да снима личната карта на убиеца с камерата на телефона си, да я увеличи достатъчно, че да разчете адреса и да отиде да прибере урната със сърцето на този мръсник. Не можеше обаче да остави Бъч сам. Ченгето изглеждаше изненадано, когато Рот се настани на мястото до шофьора в ескалейда.

— Какво...

— Ще отнесем тялото в клиниката. Можете да се срещнете с Ви там и той ще се погрижи за теб.

— Рот...

— Да потегляме. Какво ще кажеш да караме по пътя, братовчедо?

Бъч включи на скорост, върна назад и зави по първата пресечката, която им се изпречи. Когато стигна до „Трейд“, зави наляво и пое към мостовете над река Хъдсън. Докато шофираше, стискаше здраво волана, но не защото беше уплашен, а защото несъмнено се опитваше да се пребори с позивите на гадене.

— Не мога да продължавам да лъжа — промърмори Бъч, когато се озоваха в другия край на Колдуел. Лек пристъп на гадене беше последван от кашляне.

— Напротив, можеш.

Ченгето погледна към Рот.

— Това ме съсипва. Бет трябва да знае.

— Не искам да се тревожи.

— Разбирам. — Бъч издаде звук, като че се задушаваше. — Почакай.

Ченгето спря на покрития с лед банкет, отвори вратата си и започна да се дави в опит да повърне, все едно черният му дроб беше получил нареждане за евакуация от коремната кухня.

Рот отпусна глава назад, а болката си устрои лагер в двете му очи. Изненадата не беше кой знае каква. Напоследък пристъпите на мигрена бяха чести като кихането за страдащите от алергии.

Бъч протегна ръка зад себе си и заопипва пространството между седалките, а горната част на тялото му продължаваше да стърчи навън от ескалейда.

— Водата ли искаш? — попита Рот.

— Да — едва чуто промълви Бъч.

Рот взе бутилката с минерална вода, отвори я и я постави в ръката му. Когато позивите за повръщане спряха за малко, ченгето отпи от водата, но не можа да я задържи.

Рот извади телефона си.

— Обаждам се на Ви незабавно.

— Просто ми дай минута.

Отне по-скоро десет минути, но накрая ченгето се прибра в колата и отново потеглиха. И двамата мълчаха в продължение на няколко километра, като мозъкът на Рот работеше трескаво, а главоболието му се засилваше.

Вече не си воин.

Вече не си воин.

Но той трябваше да е един от тях. Расата им се нуждаеше от него. Прочисти гърло.

— Когато Ви пристигне в моргата, ще кажеш, че ти си открил тялото на цивилния и си дал на *лесърите* да се разберат.

— Ще иска да знае защо и ти си бил там.

— Ще кажем, че съм бил на среща с Ривендж на съседната пряка в „Зироу Сам“ и съм почувствал, че ти е нужна помощ. — Рот се протегна и стисна здраво ръката на Бъч. — Никой не трябва да узнае, разбра ли?

— Идеята не е добра. Идеята *никак* не е добра.

— Друг път не е добра.

Отново потънаха в мълчание, а фаровете на колите, движещи се срещу тях, караха Рот да примигва, въпреки че клепачите му бяха спуснати и слънчевите му очи бяха на мястото си. За да се отърве от фаровете, той обърна лице настрани и се престори, че се взира навън през стъклото.

— Ви знае, че се случва нещо — промърмори Бъч след малко.

— Може да продължи да се чуди какво е то колкото си ще. Трябва да бъда на бойното поле.

— Ами ако пострадаш?

Рот покри лицето си с ръка с надеждата да блокира достъпа на проклетите светлини. По дяволите, сега той беше този, на когото му се виеше свят.

— Няма да пострадам. Не се тревожи.

— Готов ли си за сока си, татко?

Когато не последва отговор, Елена, родна дъщеря на Алайн, спря да закопчава униформата си.

— Татко?

От другия край на коридора на фона на нежната музика на Шопен тя чу тътренето на чифт пантофи по дъските на пода и тихия водопад от несвързани думи, наподобяващ звука от размесване на тесте карти.

Това бе добре. Беше успял да стане сам.

Елена опъна косата си назад, прибра я в кок и я върза с бял ластик. По средата на смяната си щеше да направи кока си отново. Хавърс, лекарят на вампирите, настояваше сестрите да бъдат в изряден вид както всичко останало в клиниката. Стандартите, както винаги казваше той, бяха от огромно значение.

Докато излизаше от спалнята си, тя взе черна чанта, която праметна през рамо. Беше я купила от „Таргет“. Деветнайсет долара. Същински обир. Вътре бяха най-късата й пола и блуза, имитация на Ралф Лорън, в които щеше да се преоблече два часа преди изгрева.

Среща. Щеше да ходи на среща.

За да стигне до кухнята на горния етаж, се налагаше да изкачи само едно стълбище и първото, което направи, когато изтича горе, беше да се втурне към старомодния хладилник. Вътре имаше осемнайсет малки бутилки със сок, наредени в три редици по шест. Тя взе една бутилка от предната редица, а после премести внимателно друга на нейното място, така че всичко да бъде в идеален ред.

Лекарствата се намираха зад няколко прашни готварски книги. Тя извади една таблетка Трифлуоперазин и две Локсапин и ги постави в бяла чаша. Лъжичката от неръждаема стомана, използвана от нея, за да смачка хапчетата, беше наклонена под лек ъгъл, както и всички останали.

Трошеше таблетки по този начин от две години. Сокът покри финия бял пращец и се смеси с него. За да е сигурна, че вкусът му е достатъчно добре прикрит, тя добави две кубчета лед. Колкото по-студен, толкова по-добре.

— Татко, сокът ти е готов. — Тя постави чашата на малката масичка, право в кръга, определящ точното й място.

Шестте шкафа на отсрещната стена бяха също така подредени и относително празни както хладилника. Елена извади кутия със зърнена закуска от един от тях, а от съседния взе купа. След като си отсипа малко, взе кутията мляко и я върна обратно в мига, в който приключи с нея, поставяйки я на точното й място до други кутии, сочеща с етикета напред.

Хвърли поглед към часовника си и премина на Древния език.

— *Татко? Време е да тръгвам.*

Слънцето беше залязло, а това значеше, че смяната й, чието начало беше петнайсет минути след падането на мрака, скоро щеше да започне.

Хвърли поглед към прозореца над кухненската мивка, въпреки че не й беше възможно да прецени колко тъмно е навън. Стъклата бяха покрити с плоскости от алуминиево фолио, които бяха здраво прикрепени към рамките на прозорците.

Дори с баща й да не бяха вампири, неспособни да понасят слънчева светлина, тези плоскости пак щяха да бъдат поставени на всеки прозорец. Те бяха преградата към

останалата част от света, оставяйки го навън, така че тази малка и вехта къща да бъде защитена и изолирана... от опасности, които само баща ѝ беше способен да почувства.

Когато свърши със закуската си за шампиони, тя изми и подсуши купата с домакинска хартия, защото гъби и кухненски кърпи не се допускаха и остави използваната от нея лъжица обратно на мястото ѝ.

— *Татко?*

Тя се опря в очукания керамичен плот и зачака, като се опитваше да не задържа погледа си прекалено дълго върху избелелите тапети или върху изтъркания линолеум на пода.

Къщата не беше много повече от разнебитена барака, но само това можеше да си позволи. След като платеше на лекаря, на почасовата медицинска сестра на баща си и за лекарствата му, от заплатата ѝ не оставаше много. Отдавна беше използвала малкото налични семейни пари, сребро, антики и бижута.

Едва успяваха да се задържат на повърхността.

И въпреки всичко, когато баща ѝ се появи на прага, не можеше да не се усмихне. Тънката му бяла коса стърчеше във всички посоки подобно на облак и в този си вид приличаше на Бетовен, а изключително наблюдателният му, леко налудничав поглед му придаваше вид на откачен гений. Все пак изглеждаше по-добре, отколкото от много време насам. Не можеше да се отрече, че сатененият му халат и копринената пижама бяха в безупречно състояние с подходящи си горна и долна част и грижливо завързан колан. Също така беше съвсем чист, току-що изкъпан и свеж, ухаещ на афтършейв.

Налице беше такова противоречие. Трябваше да му бъде осигурена безупречно чиста и подредена до съвършенство среда за живеене, но личната му хигиена и облекло не бяха никакъв проблем. Но може би в това съществувахе някаква логика. Попаднал в клопката на собствените си объркани мисли, той беше прекалено заслепен от илюзиите си, че да обръща внимание на себе си.

Все пак лекарствата помагаха и това пролича, когато срещна погледа ѝ и наистина я видя.

— *Дъще моя* — заговори той на Древния език. — *Как прекара нощта?*

Тя отвърна по предпочитания от него начин на Древния език.

— *Добре, татко мой. Ами ти?*

Той се поклони с изискаността на аристократ, какъвто беше по произход.

— *Както винаги съм възхитен от поздрава ти. О, прислужницата е приготвила сока ми. Колко мило от нейна страна.*

Баща ѝ седна, а платът на халата му прошумоля. Взе керамичната чаша, като че беше най-изискан английски порцелан.

— *Накъде си се запътила?*

— *На работа. Отивам на работа.*

Баща ѝ се намръщи, докато отпиваше.

— *Отлично си наясно, че не одобрявам делата ти извън дома. Не е редно дама с твоето потекло да използва времето си по този начин.*

— *Знам, татко мой. Но това ме прави щастлива.*

Лицето му придоби по-меко изражение.

— *Това е нещо различно. За мое съжаление не мога да разбера младото поколение. Майка ти ръководеше домакинството, прислугата и градината. Това беше повече от*

достатъчно да задоволи потребностите ѝ.

Елена сведе поглед и си помисли, че майка ѝ би проплакала, ако видеше докъде са стигнали.

— *Знам.*

— *Въпреки всичко постъпи както желаеш, а аз ще те обичам дори повече.*

Тя се усмихна на думите, които беше чувала през целия си живот. И като ставаше въпрос за това...

— *Татко?*

Той отдръпна чашата от устните си.

— *Да?*

— *Ще се забавя малко с прибирането си у дома тази вечер.*

— *Наистина ли? По каква причина?*

— *Ще пия кафе с един мъж.*

— *Какво е това?*

Смяната в тона му я накара да вдигне глава и да се огледа какво... О, не...

— *Нищо, татко. Абсолютно нищо.*

Тя бързо се приближи до лъжицата, която беше използвала да натроши таблетките, и я взе. Втурна се към мивката, като че ѝ беше нужна вода, за да угаси пожар.

Гласът на баща ѝ трепереше.

— *Какво... Какво прави това тук? Аз...*

Елена избърса лъжичката и я прибра в чекмеджето.

— *Ето. Няма я. Виждаш ли?* — Тя посочи към мястото, на което беше стояла. —

Плотът е съвсем чист. Няма нищо върху него.

— *Беше там... Видях я. Не трябва да бъдат оставяни така метални предмети... Не е безопасно... Не е безопасно... Кой я е оставил?... Кой я е оставил отвън?... Кой е оставил лъжичката?*

— *Прислужницата го е направила.*

— *Прислужницата! Отново! Трябва да бъде уволнена. Вече ѝ обясних. Нищо метално не трябва да бъде оставяно отвън, нищо метално не трябва да бъде оставяно отвън, нищо метално не трябва да бъде оставяно отвън. Те наблюдават и ще накажат онези, които не се подчиняват. По-близо са, отколкото очакваме.*

В началото, при първите пристъпи на баща ѝ, Елена се беше опитвала да го успокои, когато той се развълнуваше, убедена, че като го потупа по рамото или стисне ръката му утешително, ще му помогне. Но сега беше наясно, че това не е възможно. Колкото по-малко възбуждаше сетивата му, толкова по-бързо затихваше нарастващата истерия. По съвет на медицинската сестра Елена му обясняваше само веднъж как стоят нещата и после не помръдваше и не говореше.

Беше тежко да го наблюдава как страда, без да е способна да предприеме нищо, за да помогне. Особено, при положение че вината беше нейна.

Главата на баща ѝ се поклащаше напред-назад, а шокът разбъркваше косата му и я превръщаше в ужасяваща перука от непокорни кичури, докато сокът се разплискваше извън чашата, стисната от треперещите му пръсти, и мокреше нашарената му с вени ръка, ръкава на халата и керамичния плот на масата. Сричките излизаха от устните му все по-насечено, а гласът му звучеше като запис, чиито обороти се забързваха все повече и повече. Пристъпът на лудост стягаше гърлото му в хватката си, а бузите му почервяха.

Елена се помоли тази криза да не е от тежките. В различните случаи кризите варираха по продължителност и интензивност и обикновено лекарствата помагаша. Но понякога болестта надделяваше над силата на химията.

Когато думите на баща ѝ се сляха дотолкова, че да не могат да бъдат разбрани и той изпусна чашата на пода, единственото, което Елена можеше да направи, бе да се моли на Скрайб Върджин всичко да отmine скоро. Като с усилие възпираше краката си да не направят нито крачка по овехтелия линолеум, тя затвори очи и обви с ръце тялото си.

Ако само се беше сетила да прибере лъжичката. Ако само...

Когато столът на баща ѝ се наклони назад и се строполи на пода, тя вече знаеше, че ще закъснее за работа. Отново.

Хората наистина са говеда, помисли си Хекс, докато наблюдаваше плътно скупчените глави и рамене около бара в „Зироу Сам“. Все едно фермер току-що беше напълнил хранилките и добитъкът се тълпеше за дажбата си.

Не че това качество на хомо сапиенс беше лошо. Стадният манталитет беше по-лесен за контролиране и донякъде, също както и кравите, хората можеха да бъдат доени. Цялото това струпуване около бутилките водеше до изпразване на портфейлите им и парите се движеха в една определена посока — към касата на клуба.

Продажбите на алкохол бяха добри. Но печалбите от наркотици и секс достигаха още по-големи висини.

Хекс тръгна по периферията на бара, като хладно пренебрегваше похотливите погледи на хетеросексуалните мъже и хомосексуалните жени. Не можеше да ги разбере. И никога не ги беше разбирала. Като жена, винаги облечена в прилепнали мъжки тениски и кожени панталони и с коса, подстригана късо като на пехотинец, тя получаваше също толкова внимание, колкото полуголите проститутки във ВИП зоната.

Но пък грубият секс беше на мода напоследък и желаещите за автоеротична асфикция, бой с камшик и използване на белезници бяха като плъховете в канализацията на Колдуел: подвизаваха се навсякъде и то предимно нощем. А това носеше повече от една трета от печалбите на клуба всеки месец.

Много благодаря.

За разлика от работещите момичета обаче, тя никога не беше взимала пари за секс. Всъщност изобщо не се занимаваше със секс. С изключение на случилото се с ченгето Бъч О'Нийл. Добре де, ченгето и...

Хекс стигна до кадифеното въже, ограждащо ВИП зоната и хвърли поглед към луксозната част на клуба.

По дяволите. Той беше тук.

Само това ѝ липсваше тази вечер.

Любимата на либидото ѝ гледка седеше на масата на Братството в дъното, заобиколен от двамата си приятели, които спираха достъпа на трите момичета, застанали от страни. Беше огромен в прилепналата си тениска и коженото яке, донякъде напomniaщо на рокерско и донякъде на униформа от противовъздушната отбрана.

Под него имаше оръжия. Пистолети. Ножове.

Как се бяха променили нещата. При първоначалната им среща той имаше размерите на бар столче, а силата на мускулите му едва стигаха да пречупи бъркалка за коктейл. Но

случаят сега беше напълно различен.

Тя кимна на един от хората си и се приближи към трите стъпала, а Джон Матю вдигна поглед от бирата си марка „Корона“. Въпреки мрака тя видя, че сините му очи заблестяха като сапфири, когато я забеляза.

Мамка му, тя добре ги подбираше. Проклетият кучи син тъкмо беше преминал преобразяването. Кралят беше негов настойник. Живееше с Братството. И на всичко отгоре беше ням.

За бога! А тя си беше мислила, че отношенията ѝ с Мърдър не са били добра идея! Би могло да се предположи, че си е научила урока с онзи брат преди повече от две десетилетия. Но не...

Работата беше в това, че колкото пъти погледнеше към младежа, си го представяше проснат гол на леглото с втвърден член в ръката му, дланта се движи нагоре-надолу... докато от устните му не се откъсне името ѝ с глухо ръмжене и накрая не еякулира върху мускулестия си корем.

Трагедията се състоеше в това, че видяното от нея не беше фантазия. Тези упражнения с ръката наистина се случваха. Често. И откъде го знаеше тя? Защо като истинска мръсница беше прочела мислите му и беше попаднала на спомен за случилото се — така ярък, сякаш се случваше в момента.

Отвратена от себе си, Хекс навлезе във ВИП зоната, като се държеше настрана от него, проверявайки ситуацията с шефката на работещите момичета. Мари-Терез беше брюнетка с невероятни крака и луксозен външен вид. Печелеше добре и беше истински професионалист, което я превръщаше в идеалния шеф, какъвто търсеха: не се забъркваше в скандали, винаги идваше навреме и никога не носеше личните си проблеми на работа. Беше прекрасна жена, вършеща ужасни служебни задължения, която напълно заслужено печелеше купища пари.

— Как върви? — попита Хекс. — Имаш ли нужда от мен или момчетата ми?

Мари-Терез се озърна към останалите работещи момичета, а високите ѝ скули отразяваха приглушеното осветление, което правеше лицето ѝ да изглежда не само сексуално привлекателно, но и безспорно красиво.

— Засега всичко е наред. В момента отзад има двама. Всичко е както обикновено, с изключение на факта, че нашето момиче го няма.

Хекс смръщи вежди.

— Пак ли Криси?

Мари-Терез отметна прекрасната си дълга черна коса.

— Нещо трябва да се направи по въпроса с онзи джентълмен, нейния приятел.

— Вече направихме нещо, но не беше достатъчно. И ако той е джентълмен, аз съм Есте Лаудер. — Хекс стисна дланите си в юмруци. — Този проклет кучи син.

— Шефе?

Хекс погледна през рамо. Заедно с големия като планина охранител, който се опитваше да привлече вниманието ѝ, тя успя да огледа още веднъж и Джон Матю. Той все още се вираше в нея.

— Шефе?

Хекс се съсредоточи.

— Какво?

— Едно ченге иска да те види.

Тя не отмести поглед от охранителя.

— Мари-Терез, кажи на момичетата да си починат за десет минути.

— Ще се погрижа.

Старшата проститутка се забърза да изпълни задълженията си, като в същото време имаше вид, сякаш просто се разхожда на високите си токчета, доближавайки се до всяко момиче и потупвайки го по лявото рамо. После почука по веднъж на вратите на всяка от частните бани, намиращи се в тъмния коридор отдясно.

Мястото бързо се изпразни от проститутките, а Хекс попита:

— Кой е и какво иска?

— Детектив от отдел „Убийства“. — Охранителят ѝ подаде визитна картичка. — Каза, че името му е Хосе де ла Крус.

Хекс пое картичката с ясното съзнание защо той беше тук, а Криси я нямаше.

— Заведи го в кабинета ми. Ще дойда след две минути.

— Разбрано.

Хекс доближи ръчния си часовник до устата.

— Трез? Ай Ем? В сградата е напечено. Кажете на приемащите залози да си починат и на Рали да спре работа с везните.

Когато получи потвърждения в слушалката в ухото си, тя се убеди повторно, че всички момичета са извън залата и пое обратно към общата част на клуба.

Докато напускаше VIP зоната, почувства очите на Джон Матю върху себе си и се опита да не мисли какво беше вършил той преди два дни, когато се беше прибрал в дома си... и за онова, което тя щеше да върши, когато останеше сама в края на вечерта.

Секс с Джон Матю. Откакто се беше ровила в мозъка му и беше видяла какво прави със себе си винаги, когато се сетеше за нея, тя не спираше да мисли за това.

Секс. С Джон Матю.

Като че това ѝ беше нужно.

Докато преминаваше през човешкото стадо, тя беше груба. Не я беше грижа, че удря танцуващите наоколо с лакти. Почти се надяваше някой да изроптае, та да изрита задника му навън.

Кабинетът ѝ се намирал в дъното на мезанина, възможно най-далече от мястото, където се търгуваше със секс и от сделките, извършвани в офиса на Ривендж. Като шеф на охраната тя беше главното лице на клуба за контакти с полицията и нямаше причина сините униформи да бъдат допускани по-близо до делата им, отколкото се налагаше.

Манипулирането на мозъците на хората беше нещо удобно, но водеше и до усложнения.

Вратата беше отворена и тя измери с поглед гърба на полицаия. Не беше висок, но имаше масивна конструкция, която тя одобри. Спортното му сако беше от „Уеърхаус“, обувките бяха „Флоршейм“, а от ръкава му се подаваше часовник „Сейко“.

Когато се обърна да я погледне, тъмните му очи издаваха прозорливост, достойна за Шерлок Холмс. Може да не си падаше много по писмената работа, но не беше глупак.

— Детектив — заговори тя и затвори вратата, а после го заобиколи и седна зад бюрото си.

Кабинетът ѝ беше всичко друго, но не и уязвим. Нямаше снимки. Нямаше растения. Дори липсваха телефон и компютър. Документите, съдържащи се в трите огнеупорни шкафа, се отнасяха само до легитимната страна на бизнеса им, а вместо кошче използваше щредер за хартия. Което означаваше, че детектив Хосе де ла Крус не беше научил нищо през сто и

двайсет секундни си престой сам в помещението.

Де ла Крус извади значката си и я показа.

— Тук съм заради една от служителките ви.

Хекс се наведе и се престори, че я разглежда, но това не ѝ беше необходимо.

Симпатската ѝ страна ѝ беше казала всичко, което искаше да знае. Емоциите на полицая представляваха смесица от подозрителност, тревога, решителност и гняв. Приемаше задълженията си сериозно и наистина беше дошъл тук по работа.

— Коя служителка? — попита го тя.

— Криси Андрюз.

Хекс се отпусна назад в стола си.

— Кога е била убита?

— Откъде знаете, че е мъртва?

— Не си играйте игрички, детектив. Иначе защо ще идва някой от отдел „Убийства“ и ще разпитва за нея?

— Съжалявам, на вълна разследване съм. — Той пхна значката обратно в горния си джоб и седна на твърдия стол срещу нея. — Наемателят от долния апартамент се събудил заради кръвта, стичаща се от тавана му и се обадил в полицията. Всички в сградата отричат да са познавали госпожица Андрюз и няма посочен близък човек за контакти, към когото да се обърнем. Докато претърсвахме апартамента ѝ, намерихме данъчна декларация, в която посочва този клуб като работно място. Въпросът е, че ни е нужен някой да идентифицира тялото и...

Хекс стана на крака, а в главата ѝ отекуваше думата *чекиджия*.

— Аз ще го направя. Нека предупредя хората си и тръгвам.

Де ла Крус примигна, сякаш изненадан от бързата ѝ реакция.

— Вие... Искате ли да ви откарам до моргата?

— Тази на „Свети Франсис“ ли?

— Да.

— Знам пътя. Ще се видим там след двамадесет минути.

Де ла Крус бавно се изправи със закован в лицето ѝ поглед, като че търсейки знак за тревога.

— Значи имаме уговорена среща.

— Не се тревожете, детектив. Няма да припадна при вида на мъртвец.

Той я огледа от горе до долу.

— Знаете ли какво... Не ме тревожи това.

Докато Ривендж шофираше из Колдуел, повече от всичко му се искаше да се запъти право към „Зироу Сам“. Но беше напълно наясно, че е загазила.

След като си беше тръгнал от обезопасената къща на Монтраг, вече два пъти му се беше налагало да отбива бентлитото си встрани от пътя, за да си бие допамин. Неговото вълшебно лекарство обаче го предаваше за пореден път. Ако разполагаше с по-голямо количество в колата, досега да бе напълнил още една спринцовка, но случаят не беше такъв.

Иронията дилър на наркотици да тича презглава към своя дилър беше налице и за съжаление на черния пазар нямаше голямо търсене за този продукт. В момента единственият начин за Рив да се снабдява, беше по редовните канали, но той щеше да се справи с проблема. Щом беше достатъчно хитър да прекарва през двата си клуба екстази, кокаин, трева, метамфетамини, оксиконтин и хероин, със сигурност щеше да намери начин да си осигури и своя допамин.

— О, хайде, размърдай си задника. Това е най-обикновен изход от магистрала. Сигурно си виждал и друг път такова нещо.

На магистралата се движеше добре, но сега, когато се озова в града, трафикът ставаше по-натоварен и то не само заради задръстванията. Поради липсата му на триизмерно възприятие, да прецени разстоянието до автомобила пред него беше сложна задача, така че се налагаше да е далеч по-внимателен, отколкото му се нравеше. А и този кретен с дванайсетгодишна таратайка и свръхжелание да натиска спирачката.

— Не... не... За нищо на света не сменяй лентите. Дори не гледаш в огледалото какво става зад теб...

Рив натисна спирачката, защото господин Стеснителния реши, че мястото му е в бързата лента и очевидно смяташе, че начинът да се добере дотам бе чрез рязка маневра.

Обикновено Рив обичаше да шофира. Дори го предпочиташе пред дематериализирането, защото беше единственото време, когато се чувстваше реален, въпреки медикаментите: бърз, пъргав, могъщ. Караше бентли не само защото колата беше шик и можеше да си я позволи, но и заради шестстотинте конски сили под капака. Вечната вцепененост и зависимостта му от бастуна, за да пази равновесие, го караше да се чувства стар и сакат през повечето време, а беше толкова хубаво да си... нормален.

Разбира се, липсата на усещания си имаше и добрите страни. Например, ако удареше главата си във волана, щеше да вижда звезди за няколко минути. Главоболие? Никакъв проблем.

Временната клиника на вампирите се намираше на петнайсет минути след края на моста, на който тъкмо се качваше, и мястото не отговаряше докрай на нуждите на своите пациенти, тъй като представляваше малко по-голяма обезопасена къща, превърната в полева болница. Все пак това беше единственото решение за расата им в този момент. Резервен състезател от скамейката, вкаран в играта, защото звездата на отбора си е счупил крака.

След края на нападенията през лятото Рот и лекарят на вампирите бяха работили активно, за да осигурят място за болните, но, както всичко друго, и това отнемаше време. След като толкова много къщи бяха ограбени от Обществото на лесърите, никой не намираше за добра идеята да използват някой от имотите на расата, защото само Господ знаеше още колко адреса бяха станали тяхно достойние. Кралят искаше да купи нова сграда, но мястото трябваше да е откъснато и...

Рив се замисли за Монтраг.

Войната наистина ли беше стигнала дотам, че да се налага да убият Рот?

Този риторичен въпрос изникна в съзнанието му благодарение на вампирската кръв от майка му, но не предизвика никакви емоции в него. Сметките ръководеха мислите му. Сметки, необременявани от морал. Не подлагаше на съмнение заключенията, до които беше стигнал след напускането на дома на Монтраг. Решимостта му само нарастваше.

— Благодаря ти, Скрайб Върджин — промърмори той, когато таратайката се отстрани от пътя му и неговото отклонение се изпречи пред погледа му като подарък, а рефлектиращият зелен знак беше като етикет с неговото име.

Зелен...?

Рив се озърна. Червеното започваше да избледнява и другите цветове бяха станали видими за двуизмерното му зрение. Той въздъхна дълбоко от облекчение. Не искаше да се появи надрусан в клиниката.

Точно както се очакваше, започна да чувства студ, въпреки че температурата в бентлито беше двайсет и един градуса. Протегна се и усили отоплението. Студът беше друг добър, макар и създаващ неудобства индикатор, че лекарството започва да действа.

Откакто се беше родил, трябваше да пази в тайна какъв е всъщност. Гълтачите на грехове като него имаха два възможни избора: или се правеха на нормални, или отиваха в колонията, изхвърлени от обществото като токсичен отпадък, какъвто в действителност бяха. Това, че беше само наполовина *симпат*, нямаше никакво значение. Ако у някого има нещо *симпатско*, се приемаше за един от тях и то не без основание. Проблемът на *симпатите* бе, че те харесваха злото у себе си твърде много, за да им се има доверие.

Например тази вечер. Ето на какво беше способен той. Един разговор и бе готов да дръпне спусъка, при това не защото се налагаше, а защото го искаше. Или по-скоро *нуждаеше* се да го направи. Игрите на власт бяха като кислород за лошата му страна, едновременно неопровержими и необходими. И причините за избора му бяха типични за един *симпат*. Бяха от полза само за него и за никого друго. Дори не и за краля, който му беше донякъде приятел.

Ако вампир научеше за гълтач на грехове на свобода, живеещ сред останалото население, по закон той беше длъжен да докладва, за да може въпросният индивид да бъде депортиран и третиран като престъпник. Местонахождението на социопатите трябваше да бъде контролирано и те да бъдат държани настрана от онези, подчиняващи се на морала и закона. Такъв беше инстинктът за оцеляване на всяко общество.

Двайсет минути по-късно Рив спря пред желязна порта, която бе с откровено промишлено предназначение и всякаква липса на естетика, лишена бе от каквато и да било елегантност. Не представляваше нищо повече от здраво заварени винкели, увенчани с бодлива тел. Отляво имаше интерком и когато той свали стъклото, за да натисне бутона, охранителните камери се насочиха към бронята на колата му, предното стъкло и вратата на шофьора. Така че напрегнатият тон на женския глас, който отговори, не беше изненада за него.

— Господине... Не знаех, че имате записан час.

— Нямам.

Последва пауза.

— Тъй като случаят ви не е спешен и нямате час, може да се наложи да чакате доста дълго. Може би бихте желали да...

Той се втренчи гневно в обектива на най-близката камера.

— Пусни ме вътре. Веднага. Трябва да се видя с Хавърс. И случаят е спешен.

Трябваше да се върне в клуба и да провери как вървят нещата. Четирите часа, в които беше отсъствал тази вечер, представляваха цяла вечност, когато ставаше дума за интересите на „Зироу Сам“ и „Желязната маска“. На места като тези не просто се случваха гадости. Те бяха част от ежедневието, а само на кокалчетата на неговата ръка беше татуирано: „Дотук с глупостите“.

След миг грозната, но непробиваема порта се отвори и той веднага потегли по дългата километър и половина алея.

Появилата се след последния завой фермерска къща не подсказваше с нищо за мерките за сигурност, които бяха взети, или поне не ако се съдеше по фасадата. Двуетажната дървена постройка трудно можеше да бъде наречена колониална и беше лишена от всякаква пищност. Нямаше веранда. Нямаше щори. Липсваха комини, както и цветя. Сравнена със старата клиника на Хавърс, тази беше като бегло подобие на градинска барака.

Рив паркира срещу групата гаражи, в които държаха линейките и излезе от колата.

Фактът, че студената декемврийска нощ го накара да потрепери, беше още един добър знак и той се протегна към задната седалка на бентлито, за да вземе бастуна си и едно от многобройните си самурени палта. Освен вцепенеността друга неприятна страна на химическата му маска за пред света беше спадането на телесната температура, което превръщаше вените му в проводни на климатична инсталация. Животът му в тяло, което не чувстваше нищо и не подлежеше на затопляне, не беше забавен, но нямаше друг избор.

Може би ако майка му и сестра му не бяха нормални, досега щеше да се е превърнал в Дарт Вейдър и да се е отдал на тъмната си страна, прекарвайки дните си в разбъркване на мозъците на околните. Но озовавайки се в позицията на глава на семейството, се беше озовал в междинно положение.

Рив закрачи отстрани на къщата, придърпвайки яката на палтото по-плътено около врата си. Когато стигна до безличната на вид врата, натисна бутона на звънеца, прикрепен към алуминиевата рамка и се втренчи в електронното око. Само миг по-късно херметическата ключалка се отвори с просъскване и той бутна вратата, за да се озове в бяло помещение с размерите на голям дрешник. Обърна лице към камерата и още една ключалка се отвори, скрит панел се отдръпна назад и той слезе надолу по стълбите. Последва още една проверка. Още една врата. И най-накрая беше вътре.

Чакалнята беше подобна на тези във всяка друга клиника с редиците от столове, списания, поставени на малки масички, телевизор и няколко растения. Беше по-малка от тази в старата клиника, но беше чиста и добре подредена. Двете служителки на рецепцията се напрегнаха в мига, в който го видяха.

— Насам, господине.

Рив се усмихна на сестрата, която стана от бюрото си. За него „дългото чакане“ беше винаги в някой кабинет. Сестрите не обичаха да притеснява посетителите, чакащи на редиците столове, а също така не обичаха да е близо до тях.

Него това го устройваше. Не беше от най-социалните типове.

Кабинетът, към който го поведоха, не беше за спешни случаи и той го бе посещавал и преди. Беше посещавал всички кабинети.

— Докторът е в операционната, а останалата част от персонала е зает с пациенти, но някой колега ще ви прегледа възможно най-скоро. — Сестрата си тръгна на бегом, все едно

бе чула сигнал, че сърцето на някой пациент е спряло и тя единствена притежаваше дефибрилатор.

Рив седна на кушетката за прегледи, без да съблича палтото си и стиснал бастуна си в ръка. За да му минава времето по-бързо, той затвори очи и остави емоциите на околните да се просмучат в него и да създадат в съзнанието му панорамна гледка. Стените на приземието изчезнаха и емоционалната решетка на всеки отделен индивид изплува от мрака, представяйки пред *симпатската* му страна многообразие от варианти на уязвимост, тревоги и слабости.

У него беше дистанционното управление за всички тях и той инстинктивно знаеше кой бутон да натисне, за да разбере, че сестрата в съседната стая се тревожи дали още е привлекателна за своя *хелрен*... но въпреки всичко продължаваше да яде прекалено много на Първото хранене. А мъжът, когото превързваше, беше паднал по стълбите и си беше порязал ръката заради прекалено многото изпит алкохол. Фармацевтът от другата страна на коридора доскоро беше задигал ксанакс за свои лични нужди... докато не беше научил, че има монтирани скрити камери, чиято цел беше да го заловят.

Саморазрушителното поведение на околните беше любимото риалити шоу на *симпатите*, а качеството му ставаше особено добро, когато самите те бяха продуцентите. И въпреки че зрението му се беше върнало обратно към „нормалното“, а тялото му беше изтръпнало и премръзнало, истинската му същност си оставаше непроменена. Запасите и източниците на вдъхновение за неговото шоу бяха неизчерпаеми.

— По дяволите!

Докато Бъч паркираше ескалейда пред гаражите на клиниката, от устата на Рот излязоха още няколко ругатни. Подпрял се на капака на твърде добре познато бентли, Вишъс беше осветен от фаровете като момиче от календар.

Рот откопча колана си и отвори вратата от своята страна.

— Изненада, господарю мой — заяви Ви и се изправи, почуквайки по покрива на бентли. — Явно срещата ти с Ривендж е била доста кратка. Освен ако той не е намерил начин да бъде на две места едновременно. И ако е така, трябва да науча тайната му, не мислиш ли?

Кучи син.

Рот слезе от колата и реши, че най-добрата линия на поведение бе да пренебрегне брата. Другата възможност беше да се опита да обясни причината за лъжата и да се измъкне някак, което нямаше как да стане. Липсата на интелект не беше сред недостатъците на Ви. Можеше и да предизвика юмручен бой, но това би било само временно решение и щеше да е загуба на време, защото после и двамата трябваше да оправят ранените си глави.

Рот заобиколи и отвори задната врата на ескалейда.

— Излекувай твоето момче. Аз ще се погрижа за трупа.

Когато повдигна безжизненото тяло на цивилния, погледът на Ви се закова в пребитото до неузнаваемост лице.

— По дяволите! — въздъхна Ви.

В този момент изглеждащият ужасно Бъч се измъкна иззад волана. От него се разнесе миризма на бебешка пудра, а коленете му поддадоха и едва успя да се подпре навреме на вратата. Вишъс се втурна към него и го задържа в ръцете си, като го притисна здраво към

себе си.

— Как си, приятелю?

— Готов... за каквото и да е. — Бъч прегърна най-добрия си приятел. — Просто ми е нужно малко време под лампата за нагревки.

— Излекувай го — нареди Рот и се запъти към клиниката. — Аз ще вляза вътре.

Докато се отдалечаваше, вратите на ескалейда се захлопнаха една след друга и отвътре се разнесе сияние; облаците, закриващи луната, се бяха разпръснали. Знаеше какво правят, защото беше наблюдавал процедурата веднъж или два пъти. Преплитаха се един в друг и бялата светлина от ръката на Ви обгръщаше и двама им, а злото, погълнато от Бъч, преминаваше във Ви.

Слава богу, че имаше начин да бъде изчистена тази гадост от ченгето. А това, че беше лечител, се отразяваше добре и на Ви.

Рот стигна до първата врата на клиниката и обърна лице към охранителната камера. Незабавно се разнесе жужащ звук, последва отварянето на херметическата ключалка, после се отдръпна и панелът, скриващ стълбището. Не му отне повече от няколко секунди да влезе в клиниката.

Кралят на расата с мъртвец в ръцете си не биваше да бъде задържан и миг.

В основата на стълбите изчака, докато се отвори и последната врата. Погледна към камерата и каза:

— Първо докарайте носилка и чаршаф.

— Идваме веднага, господарю — произнесе нечий тънък глас.

След не повече от секунда-две сестри отвориха вратата, едната превърна чаршафа в завеса, с която да прикрие трупа, а другата бързо докара носилката. С могъщи, но нежни ръце Рот положи тялото на цивилния така внимателно, сякаш той все още беше жив и всяка кост в тялото му беше счупена. После едната от сестрите разгъна нов чаршаф. Рот я спря, преди да е покрила мъртвеца.

— Аз ще го направя — заяви и го взе от ръцете ѝ.

Тя му го предаде с поклон.

Редейки свещени слова на Древния език, Рот превърна памучната тъкан в покров. След като приключи с молитвата за душата на мъжа, пожелавайки ѝ спокойно и лесно преминаване в Небитието, той и сестрите запазиха минута мълчание, преди тялото да бъде покрито.

— Няма лична карта — заговори тихо Рот, докато приглаждаше чаршафа. — Някоя от вас разпознава ли дрехите му? Часовникът? Каквото и да е?

Двете сестри поклатаха глави, а едната промърмори:

— Ще го сложим в моргата и ще чакаме. Това е всичко, което можем да сторим. Семейството му ще дойде да го потърси.

Рот отстъпи назад и наблюдаваше, докато откарваха тялото. Без конкретна причина забеляза, че предното дясно колело не се движеше стабилно, сякаш беше ново и... макар всъщност да не го видя, а по-скоро долови лекото скърцане от лошо калибриране.

Беше извън строя. Не поемаше товара равномерно. Рот се чувстваше по подобен начин.

Тази проклета война с Обществото на лесърите продължаваше прекалено дълго и въпреки цялата си мощ и решителност расата им не успяваше да победи. Въпреки че позициите им срещу врага бяха стабилни, те губеха лека-полека, защото продължаваха да умират невинни.

Обърна се към стълбите и почувства ужаса и страхопочитанието, изпитвани от двете жени, които седяха на пластмасовите столове в чакалнята. Те бързо скочиха на крака и му се поклониха. Тяхната почителност го накара да се чувства все едно го бяха сритали в топките. Той беше тук, за да остави най-новата, но далеч не последната жертва, а двете жени все още му отдаваха почит.

Той им се поклони в отговор, но не успя да обели нито дума. В момента речникът му се състоеше единствено от цветущи изрази из репертоара на Джордж Карлин^[1] и всичките бяха предназначени за него самия.

Сестрата, която беше играла ролята на параван, сгъна използвания по-рано чаршаф.

— Господарю мой, може би ще желаете да се видите с Хавърс. Ще излезе от операция след петнайсет минути. Виждам, че сте ранен.

— Трябва да се върна обратно на... — Спря, преди думите „бойното поле“ да се бяха изплъзнали от устата му. — Трябва да вървя. Моля, уведомете ме, когато семейството на убития се появи. Искам да се срещна с тях.

Сестрата се поклони ниско и зачака, защото искаше да целуне масивния черен диамант на средния пръст на дясната му ръка. Рот стисна неподвиждащите си очи и протегна ръка, за да ѝ предостави онова, което тя искаше да почете. Пръстите ѝ бяха хладни и меки, когато докосна плътта му, а дъхът и устните ѝ нежни, но въпреки това той се почувства като ударен. Тя се изправи и заговори с благоговение:

— *Пожелавам ви благословена нощ, господарю мой.*

— *На теб също, вярна поданице.*

Той се обърна и изтича нагоре по стълбите, тъй като се нуждаеше от повече кислород, отколкото клиниката предоставяше. Стигна до последната врата и се сблъска със сестра, влизаща със същата скорост, с която той излизаше. При удара събори черната чанта от рамото ѝ и едва успя да улови жената, преди и тя да се е озовала на пода.

— Майната му — изруга той и падна на колене, за да вдигне вещите ѝ. — Съжалявам.

— Господарю мой! — Тя се поклони ниско и после очевидно осъзна, че той събира нещата ѝ. — Не трябва да го правите. Моля ви, нека...

— Не, вината е моя.

Той напъха нещо, приличащо на пола и блуза в чантата и едва не я удари с глава, когато тръгна да се изправя. Отново я задържа, като я хвана за ръце.

— По дяволите, съжалявам. Отново.

— Добре съм. Честна дума.

С несръчни движения заради това, че той бързаше, а тя беше смутена, най-накрая успя да ѝ подаде чантата.

— Държиш ли я? — попита той, готов да започне да се моли на Скрайб Върджин най-сетне да се озове отвън.

— Да, но... — Тонът ѝ изведнъж стана напълно професионален. — Вие кървите, господарю.

Той не обърна внимание на коментара ѝ и внимателно я пусна. Облекчен, че е стъпила стабилно на краката си, ѝ пожела лека нощ и всичко най-добро на Древния език.

— Господарю, не трябва ли да се прегледате при...

Той отвори последната врата със замах и се отпусна, когато в дробовете му нахлу свеж въздух. Дишайки дълбоко, той прочисти съзнанието си и се облегна на алуминиевата врата на клиниката. Почувства в очите си познатата болка, вдигна очилата и потърка нос. Така.

Следваща спирка... адресът, отбелязан на фалшивата лична карта на *лесъра*.

Имаше да прибира урна.

Пусна очилата да застанат обратно на мястото си, изправи се и...

— Не бързай толкова, господарю — заговори Ви, материализирал се точно пред него.

— С теб имаме да си поговорим.

Рот оголи кучешките си зъби.

— Не съм в настроение за разговори, Ви.

— Кофти късмет.

---

[1] Джордж Карлин — американски комик. — Бел.ред. ↑

Елена наблюдаваше как кралят на расата им едва мина през вратата на път за навън. Беше огромен и плашещ на вид. Това, че беше почти повалена от него, добави последната капка към драматичните събития от вечерта.

Приглади косата си, постави чантата обратно на рамото си и тръгна надолу по стълбите, след като премина през нужната проверка. Беше закъсняла за работа само с един час, защото — чудо на чудесата — медицинската сестра на баща ѝ се оказа свободна тази вечер и успя да дойде по-рано. Беше благодарна на Скрайб Върджин за съществуването на Лузи.

Когато най-лошата част от пристъпа премина, баща ѝ не се беше държал така ужасно, както можеше да се очаква и тя предположи, че това се дължеше на току-що изпитите лекарства. Преди да започне да ги взема, кризата можеше да продължи цяла нощ, така че до известна степен тази вечер беше проличал някакъв прогрес.

Въпреки всичко сърцето ѝ се късаше.

Когато стигна до последната камера, Елена почувства чантата си още по-тежка от преди. Беше решила да отложи срещата и да остави дрехите си у дома, но Лузи я беше разубедила. Въпросът, зададен ѝ от нея, се беше загнездил дълбоко в съзнанието ѝ: „Кога за последно си излизала от къщи по друга причина, освен да работиш?“.

Елена не ѝ отговори, защото по природа беше затворена... а и защото наистина не знаеше какво да каже.

Именно това се опитваше да ѝ обясни Лузи, нали? Онези, които се грижеха за болен близък, трябваше да обръщат внимание и на себе си, а част от това изискваше да имат личен живот. Бог беше свидетел, че Елена непрекъснато го повтаряше на роднините на хронично болни пациенти, като съвета бе и разумен, и практичен.

Или поне когато го даваше на другите. Щом опреше до нея, се чувстваше, сякаш постъпва като егоист.

Така или иначе, срещата вече беше факт. След края на смяната ѝ малко преди изгрев-слънце нямаше да има време да се прибере до къщи и да провери как е баща ѝ. Тя и мъжът, поканил я да излязат, нямаше да имат на разположение повече от час, за да си поговорят в отворената през цялата нощ закусвалня, преди нахлуването на слънчевите лъчи да сложи край на всичко.

И все пак тя очакваше излизането с такова нетърпение, че чак се чувстваше виновна.

Боже... колко типично. Съвестта ѝ я дърпаше на една страна, самотата на друга.

Озовала се в чакалнята, тя се втурна право при старшата сестра, седнала зад бюрото на рецепцията.

— Много съжалявам, че...

Катя спря работата си и протегна ръка към нея.

— Как е той?

Елена успя само да примигне. Неприятно ѝ беше, че всички в службата ѝ са наясно за проблемите на баща ѝ, а някои дори бяха ставали свидетели на най-тежките кризи.

Въпреки че заболяването му донякъде го беше лишило от гордостта му, все нещичко от нея му беше останало.

Тя потупа ръката на шефката си и отстъпи настрана.

— Благодаря, че попита. Вече е по-спокоен и медицинската сестра е при него. За

щастие тъкмо му бях дала лекарствата.

— Имаш ли нужда от малко време, за да се успокоиш?

— Не. Какво е положението?

Катя се усмихна тъжно, сякаш си бе прехапала езика. Отново.

— Не е необходимо да си толкова силна.

— Необходимо е. — Елена се огледа наоколо, като се опита да прикрие потръпването си. Още членове на персонала се приближаваха към нея по коридора, възседнали вълната на загрижеността. — Какви са задачите ми за днес?

Трябваше да се отърве от... Никакъв шанс.

Не след дълго всички, с изключение на сестрите в операционната, които асистираха на Хавърс, оформиха кръг около нея и гърлото на Елена се сви при звука на състрадателния хор от страна на колегите ѝ. Изпитваше клаустрофобия като бременна жена в асансьор.

— Добре съм. Благодаря на всички.

И последната сестра се доближи, а след като изрази съчувствието си, жената поклати глава и каза:

— Не че искам да говоря за служебни въпроси, но...

— Моля те, говори — веднага каза Елена.

Сестрата се усмихна с респект, като че възхитена от куража ѝ.

— Ами... Той е тук. В стаята за прегледи е. Да донеса ли монета?

Всички изпъшкаха. На всички беше ясно за кого сред множеството им пациенти от мъжки пол става дума и импровизираното бинго обикновено решаваше кой да се заеме с него. Губеше този, който беше посочил най-далечната дата от тази върху монетата.

В общи линии всички сестри спазваха професионална дистанция към пациентите, защото така трябваше, иначе биха изхвърчали. В неговия случай стояха настрани не от загриженост за работните си места. Повечето жени се чувстваха изнервени от присъствието му, дори и най-коравите.

А Елена? Не чак толкова. Да, у него имаше нещо мафиотско с тези костюми на тънки райета, прическата му тип ирокез и аметистовите очи, казващи: „Не се ебавай с мен, ако искаш да оживееш“. И беше вярно, че озовеше ли се затворена с него в стаята за прегледи, инстинктът ѝ подсказваше да наблюдава с едно око изхода, в случай че се наложеше да го използва. А и на гърдите му имаше татуировки... И това, че винаги държеше бастуна в ръка, все едно бе не само помощно средство, но и оръжие. И...

Добре де, този тип караше и Елена да се чувства притеснена. Въпреки това тя се намеси в спора кой да вземе 1977 година.

— Аз ще го поема. Ще се реванширам, задето закъснях.

— Сигурна ли си? — попита някой. — Струва ми се, че тази вечер ти се насъбра достатъчно.

— Нека само изпия едно кафе. В коя стая е?

— Оставих го в трета — отвърна една от сестрите.

Елена се запъти към съблекалнята, последвана от радостни възгласи, остави нещата в шкафчето си и си сипа чаша от горещата ободряваща течност. Кафето беше достатъчно силно, че да я изпълни с енергия, за да свърши добре работата си, както и да освободи съзнанието ѝ от мисли. Или почти да го освободи.

Докато отпиваше, се загледа в редиците боядисани в бежово шкафчета, разхвърляните по пода обувки и висящите от закачалките зимни палта. На плота в кухненския бокс стояха

любимите чаши за кафе на всяка от тях, на рафтовете — любимите им видове закуски, а на кръглата маса имаше купа с... какво беше тази вечер? Пакетчета „Скитълс“. Над масата висеше табло, покрито с реклами за различни събития, изрязани купони и тъпи шеги, лишени от всякакъв хумор, както и снимки на сексапилни мъже. До него се намираше графикът със смените, представляващ бяла дъска, разграфена на квадратчета, покриващи следващите две седмици — всяко запълнено с име в различен цвят.

Някакво подобие на нормален живот, нищо особено само по себе си, докато не седнеш и не се замислиш за всички онези по света, които не успяват да запазят работата си или да се наслаждават на чувството за независимост, или са принудени да хабят енергия за незначителни подробности като например факта, че ако купиш дванайсет ролки двупластова тоалетна хартия, спестяваш петдесет цента.

Това още веднъж ѝ напомни, че да водиш нормален живот беше привилегия, а не право и ѝ тежеше ужасно, като мислеше за баща си, сврян в ужасната малка къща, за да се сражава с демони, съществуващи само в главата му.

Някога той беше имал живот и то какъв. Бил е член на аристокрацията, служил е на Съвета и е притежавал завидно образование. Имал е *шелан*, която го обожавала и дъщеря, която го изпълвала с гордост, а имението им било прословуто с тържествата си. Сега му бяха останали само халюцинации, които го измъчваха. Въпреки че гласовете, които чуваше, бяха само въображаеми, те представляваха не по-малко строг затвор, макар никой друг да не виждаше решетките и да не чуваше надзирателите.

Докато Елена миеше чашата си, не можа да не се замисли за несправедливостта във всичко това. Което вероятно беше добре. Въпреки всичко, видно от нея в работата ѝ, не беше привикнала към страданието и се молеше да не ѝ се случва.

Преди да напусне съблекалнята, хвърли бърз поглед към огледалото в цял ръст до вратата. Бялата ѝ униформа беше идеално изгладена и чиста като стерилна марля. По чорапите ѝ нямаше бримки. По обувките с гумени подметки нямаше петна или драскотини.

Но косата ѝ беше така разбъркана, както тя се чувстваше.

Разпусна я, нави кока си отново и постави ластика обратно на мястото му. После се запъти към стая номер три.

Картонът на пациента беше поставен в прозрачна пластмасова стойка, окачена на стената до вратата. Тя пое дълбоко въздух, взе го и го отвори. Беше доста тънък, като се имаше предвид колко често беше виждала пациента в клиниката, и нямаше отбелязана почти никаква информация, само името, телефона му и близък за контакти, в случая жена.

След като почука, тя влезе в кабинета със самоувереност, която не изпитваше, главата ѝ беше високо вдигната, гърбът — изправен. Прикриваше безпокойството си с комбинация от поза и професионално усърдие.

— Как сте тази вечер? — попита тя и погледна пациента право в очите.

В мига, когато аметистовият му взор срещна нейния, тя вече не можеше да каже какво е излязло току-що от устата ѝ и дали той е отговорил. Ривендж, син на Ремпун, изсмука всяка мисъл от главата ѝ, изпразни съзнанието ѝ, все едно източваше аквариум и я остави без искрица мисловна дейност.

А после се усмихна.

Този мъж беше същинска кобра. Наистина беше... хипнотизиращ, защото беше плашещ и защото беше красив. С прическата тип ирокез, суровото си лице и масивно тяло, той беше въплъщение на секса и властта и най-неочаквано всичко това бе облечено в... черен костюм

на райета, очевидно ушит по поръчка.

— Добре съм, благодаря — отговори той, с което реши мистерията за това какво го беше попитала. — Ами ти?

Тя не отвърна веднага и той се усмихна леко, без съмнение защото беше наясно, че никоя от сестрите не обича да остава насаме в затворено помещение с него, което му доставяше удоволствие. Или поне това прочете тя в овладяното му и прикрито изражение.

— Попитах как си? — повтори той провлачено.

Елена остави картоната му на бюрото и извади от джоба си слушалките.

— Много добре.

— Сигурна ли си?

— Напълно — обърна се тя към него. — Ще ви премеря кръвното налягане и ще проверя пулса.

— Също и температурата ми.

— Да.

— Искаш ли да си отворя устата?

Кожата на Елена настръхна и тя си каза, че причината не бе в плътния му глас, заради който въпросът прозвуча така сексуално, както ленива милувка по гола гърда.

— Ами... не.

— Жалко.

— Моля, съблечете си самото.

— Каква прекрасна идея. Взимам си обратно думата „жалко“.

Добро решение, помисли си тя, иначе беше възможно да я натика обратно в устата му с термометъра.

Ривендж размърда рамене, докато правеше онова, за което беше помолен, а после небрежно подхвърли очевидно скъпата дреха върху самуреното палто, грижливо поставено от него на стола. Беше странно. Без значение от сезона той винаги носеше кожи.

Палтото му струваше повече, отколкото къщата, обитавана от Елена.

Когато дългите му пръсти се плъзнаха към диамантеното копче на единия ръкав, тя го спря.

— Бихте ли навили ръкава на другата ръка. — Тя кимна към стената. — От лявата ви страна има повече място за мен.

Той се поколеба, а после се зае с другия ръкав. Нави черната коприна над лакътя върху масивния си бицепс, но държеше ръката си притисната към тялото.

Елена извади апарата за кръвно налягане от чекмеджето и се приближи. Допирът с него винаги беше изпитание и тя потърка ръка в бедрото си, за да се подготви. Не помогна. Когато докосна китката му, както винаги я прониза ток, който стигна до сърцето ѝ и го разтуптя дотолкова, че тя леко въздъхна.

Като се молеше да не отнеме прекалено много време, тя намести ръката му, за да постави маншета и...

Мили... боже.

Вените, минаващи по вътрешната страна на ръката му, бяха съсипани от прекалено често боцкане, подути и черни на цвят, изранени така, все едно бе използвал нокти, а не игли.

Очите ѝ се приковаха в неговите.

— Сигурно изпитвате силна болка.

Той дръпна ръката си извън обхвата ѝ.

— Не. Ни най-малко.

Беше корав. Това никак не я изненада.

— Разбирам защо сте решили да дойдете и да се видите с Хавърс.

Тя се протегна, хвана ръката му и настоятелно я обърна към себе си, като нежно потупа червената резка, пълзяща нагоре към бицепса му и движеща се по посока на сърцето му.

— Това е белег за инфекция.

— Ще се оправя.

Всичко, което тя успя да направи, бе да вдигне вежди.

— Някога чували ли сте за сепсис?

— Говориш за алтернативна музика ли? Разбира се, но не знаех, че и ти си чувала за нея.

Тя го стрелна с поглед.

— Сепсисът е заболяване на кръвта.

— Защо не се наведеш над бюрото и не ми начертаеш схема? — Очите му се плъзнаха по краката ѝ. — Мисля, че това ще се отрази добре... на моята образованост.

Ако друг мъж ѝ говореше така, досега да го беше ударила така, че да му се привидят звезди. За съжаление, когато думите бяха произнесени от този прелестен басов глас и тези аметистови очи обходиха тялото ѝ, тя всъщност не се почувства омърсена.

Прие го като ласка от любовник.

Тя едва се съдържа да не се удари по челото. Какви ги вършеше по дяволите? Тази вечер имаше среща. Със симпатичен и разумен мъж, който се беше отнесъл към нея любезно и възпитано.

— Не е нужно да ви чертая схема. — Тя кимна към ръката му. — Сам можете да видите. Ако не се предприеме нещо, ще стане хронично.

И макар дрехите да му стояха като на манекена мечта за всеки моделиер, погребалният плащ едва ли щеше да му подхожда.

Той държеше ръката си притисната към стегнатите гръдни мускули.

— Ще се вслушам в съвета ти.

Елена поклати глава и си напомни, че само защото носеше бяла престилка и имаше диплома за медицинска сестра не означава, че можеше да излекува някого от глупостта му. И бездруго Хавърс щеше да види ситуацията в пълния ѝ блясък, когато я прегледаше.

— Добре, ще премеря кръвното ви налягане на другата ръка. И ще се наложи да ви помоля да си съблечете ризата. Докторът ще иска да види доколко се е разпространила инфекцията.

Ъгълчетата на устата на Ривендж се повдигнаха в усмивка и той се захвана с най-горното копче.

— За нула време ще съм гол.

Елена бързо погледна встрани и си пожела да го намираше вулгарен.

— Знаеш ли какво? Не съм от срамежливите — каза той с плътния си глас. — Можеш да гледаш, ако искаш.

— Не, благодаря.

— Жалко. — После добави мрачно: — Не бих възразил да ме гледаш.

Шумът от търкащата се в тялото му коприна се разнесе от кушетката за прегледи и тя

се зае да преглежда картоната му, като проверяваше информацията, за която нямаше съмнение, че е вярна.

Беше странно. Според чутото от другите сестри пред тях не правеше тези донжуански изпълнения. Всъщност той едва обелваше дума пред колежките ѝ и това беше една от причините да се чувстват притеснени около него. При такъв едър мъж мълчанието се тълкуваше като заплаха. Този факт беше безспорен. При това без изобщо да се броят прическата и татуировките.

— Готов съм — съобщи той.

Елена се завъртя и закова очи в стената до главата му. Периферното ѝ зрение обаче беше съвсем добро и нямаше как да не е благодарна за този факт. Гръдният кош на Ривендж беше забележителен. Кожата беше златиста, а мускулите бяха ясно очертани, макар и намиращи се в покой. Върху всеки от двата гръдни мускула имаше татуирана червена звезда с пет лъча и Елена знаеше, че има и още.

На корема му.

Не че беше гледала.

Всъщност направо зяпаше с отворена уста.

— Ще прегледаш ли ръката ми? — попита той меко.

— Това е работа на лекаря. — Тя зачака той отново да произнесе думата „жалко“.

— Мисля, че вече използвах тази дума достатъчно често пред теб.

Очите ѝ се заковаха в неговите. Беше рядкост вампирите да могат да четат мислите на себеподобните си, но тя не се изненада, че той беше един от малцината, способни на това.

— Не ставайте невъзпитан. И не искам да го правите отново.

— Съжалявам.

Елена плъзна маншета около бицепса му, постави слушалките в ушите си и започна да мери кръвното му налягане. Заедно с лекото шумолене на издуващия се маншет тя долови стаената му мощ и сърцето ѝ заподскача. Тази нощ той бе особено напрегнат и тя се запита защо.

Само че това не беше нейна работа.

Освободи вентила и от маншета се разнесе дълго и бавно просъскване, а тя отстъпи назад. Той ѝ идваше в повече. Особено в този момент.

— Не се страхувай от мен — прошепна ѝ.

— Не се страхувам.

— Сигурна ли си?

— Напълно — излъга тя.

Тя лъже, помисли си Рив. Определено се боеше от него. Ето кое беше жалкото. Това беше сестрата, на която Рив се надяваше да попадне всеки път, когато идваше в клиниката. Тя беше онази, превръщаща посещенията му в поне донякъде поносимо изживяване. Това беше неговата Елена.

Добре де, ни най-малко не беше негова. Знаеше името ѝ само защото беше написано на синьо-бялата табелка, прикачена на ревера ѝ. Виждаше я само по време на прегледите. И тя никак не го харесваше.

Но той все пак мислеше за нея като за своя и това нямаше как да се промени. Работата беше там, че между тях имаше нещо общо, нещо, преминаващо границите между видовете и надхвърлящо социалния статус; нещо, което ги свързваше, макар че тя най-вероятно би отрекла.

И тя беше самотна, при това по същия начин като него. Емоционалната ѝ решетка наподобяваше неговата, също и тази на Хекс, както и на Трез и Ай Ем. Чувствата ѝ бяха изолирани, обкръжени от пустота, като на някой, откъснат от обществото. Живееше сред останалите, но всъщност те ѝ бяха далечни. Тя беше отхвърлена, отпаднала от обществото, неприемана.

Той не знаеше причините, но беше напълно наясно що за живот води тя и именно това беше привлякло вниманието му при първата им среща. После забеляза очите, гласа и аромата ѝ. Интелигентността и съобразителността бяха завършили картинката.

— Сто шейсет и осем на деветдесет и пет. Високо е. — Тя дръпна маншета с бързо движение, като без съмнение ѝ се искаше той да беше ивица от кожата му. — Мисля, че тялото ви се опитва да се пребори с инфекцията в ръката.

О, тялото му със сигурност се бореше с нещо, но то едва ли имаше връзка с раните, причинени от иглите. След като *симпатът* в него продължаваше да се бунтува срещу допамина, обичайното му състояние на импотентност, породено от медикамента, все още не беше настъпило. Резултатът?

Членът му беше твърд като бейзболна бухалка. Кое то, противоположно на общото мнение, всъщност не беше добър знак. След разговора с Монтраг се чувстваше гладен, невъздържан... малко луд заради огъня, изгарящ го отвътре. А Елена беше толкова красива.

Макар че това не беше характерната за неговите работещи момичета красота, не така очевидна и граничеща със съвършенство, без инжекции, импланти и операции. Елена притежаваше естествена прелест със своите изящни фини черти, ягдоворус цвят на косата и издължени слаби крайници. Устните ѝ бяха розови, защото така се беше родила, а не защото използваше издържащо осемнайсет часа лъскаво червило. Очите ѝ с цвят на карамел блестяха, защото представляваха смесица от оттенъци на жълто, червено и златисто, а не защото беше нанесла на лицето си цялата палитра от сенки или носеше тонове спирала за мигли. А скулите ѝ руменееха заради него.

И въпреки че усещаше колко тежка е била нощта ѝ, не го беше грижа.

Но това не беше ли типично за *симпатите*! Надсмиваха се над всичко.

Интересно, че през повечето време той не се вълнуваше, че е такъв, какъвто бе. Животът му, откакто се помнеше, представляваше безспирен мираж, изтъкан от лъжи и илюзии. Когато беше около нея обаче, му се искаше да е нормален.

— Да проверим температурата ви — каза тя и донесе електронен термометър от

бюрото.

— По-висока е от нормалното.

Очите ѝ с цвят на кехлибар се вдигнаха към неговите.

— Заради ръката ви.

— Не, заради очите ти.

Тя примигна, но бързо се стегна.

— Силно се съмнявам в това.

— Значи подценяваш своята привлекателност.

Тя поклати глава и постави пластмасовото покритие върху сребристия накрайник, а той долови лек полъх от аромата ѝ. Кучешките му зъби се удължиха.

— Отворете. — Тя приближи термометъра към устата му и зачака. — Е?

Рив се втренчи в невероятните ѝ трицветни очи и зяпна. Тя се наведе към него, напълно делова както винаги, само за да замръзне на място. Докато гледаше кучешките му зъби, от нея започна да се излъчва нещо мрачно и еротично.

Във вените му забушува триумф и той произнесе:

— Направи го с мен.

Последва дълъг момент на мълчание, през който те двамата бяха свързани от невидими нишки на плам и копнеж. После тя стисна устни.

— Никога, но ще премеря температурата ви, защото се налага.

Елена тикна термометъра между устните му и той бе принуден да го захапне със зъби, за да попречи да се забие в някоя от сливиците му.

Все пак беше доволен. Дори да не можеше да я има, беше успял да я възбуди. А и това беше повече, отколкото му се полагаше.

Чу се пиукане, пауза и пак пиукане.

— Трийсет и осем и три — съобщи тя, отстъпи назад и хвърли пластмасовото покритие в кошчето за биологични отпадъци. — Хавърс ще дойде веднага щом му е възможно.

Тя хлопна вратата след себе си с такъв замах, сякаш използва най-груба ругатня.

Боже, колко беше секси.

Рив се намръщи. Цялото това сексуално привличане му напомни нещо, за което не искаше да мисли. Или по-скоро някого.

Ерекцията му мигом се изпари, когато се сети, че е понеделник. Това означаваше, че утре е вторник. Първият вторник от последния месец на годината.

Симпатската му страна предизвика смъдене по всеки сантиметър от кожата му, като че джобовете му бяха пълни с паяци.

На следващата вечер той и изнудвачката му имаха поредната си среща. Как беше възможно да е изминал още един месец? Струваше му се, че първият вторник на миналия месец е бил едва вчера, когато бе шофирал до онова забравено от бога бунгало, за да предостави услугите си изпълнявайки чужда команда.

Сводникът се превръщаше в уличница.

Игри на власт, извратености и секс бяха обичайни за срещите му с изнудвачката. В това се състоеше „любовният“ му живот през последните двайсет и пет години. Съдържаше всичко мръсно, порочно, зло и деградиращо, а той не спираше да го върши отново и отново, за да запази тайната си.

А също и защото задоволяваше тъмната му страна. Това беше *любов*, както я разбираха

симпатите. Единственото време, когато можеше да бъде истински, без всякакви задръжки, единственият му допир до една ужасяваща свобода. Колкото и да се опитваше да се впише във вампирското общество чрез медикаменти, истината беше, че е роб на наследеното от покойния си баща, благодарение на пагубната кръв, течаща във вените му. Не можеш да правиш уговорки със своето ДНК и макар да беше мелез, гълтачът на грехове у него вземаше надмощие.

А когато опреше до жени с качествата на Елена, той винаги щеше да остава от другата страна на стъклото със здраво притиснат нос и умолително разперени ръце, но без възможност да докосне. Така беше честно по отношение на нея. За разлика от изнудвачката му тя не заслужаваше това, което той носеше в себе си.

Моралните принципи, които сам си беше наложил, стигаха поне дотолкова.

Да. Браво на него.

Още малко и над главата му щеше да заблести ореол.

Погледна към лявата си ръка и видя ситуацията с плашеща яснота. Проблемът не беше само в инфекцията, предизвикана от употребата на нестерилни игли и в това, че не почистваше убоденото място със спирт. Той извършваше бавно самоубийство и проклет да бъде, ако допуснеше лекаря да го види. Отлично знаеше какво би се случило, ако отровата проникнеше в кръвоносната му система и му се искаше тя да се задейства и да си свърши работата по-скоро.

Вратата се отвори със замах и той вдигна поглед, готов да се справи с Хавърс, само че не беше той. Медицинската сестра на Рив се беше върнала и не изглеждаше никак щастлива. Ако трябваше да е точен, изглеждаше изтощена, сякаш той бе поредната грижа, стоварила се на главата ѝ, и тя нямаше повече сили да търпи глупавото му поведение спрямо нея.

— Говорих с лекаря — каза тя. — В момента приключва операцията, така че ще отнеме още известно време. Помоли ме да взема кръвна проба...

— Извинявай — рече бързо Рив.

Елена вдигна ръце към реверите на престилката си и ги придърпа по-плътено един към друг.

— Моля?

— Съжалявам, че си играех игрички с теб. Не ти е до подобно поведение от страна на пациент. Особено в нощ като тази.

Тя се намръщи.

— Добре съм.

— Не, не си добре. И не чета мислите ти. Просто изглеждаш уморена. — Изведнъж той я разбра напълно. — Искам да ти се реванширам.

— Не е нужно.

— Като те покания на вечеря.

Нямаше намерение да казва това. И при положение че само преди миг се беше удрял в гърдите как ще спазва дистанция, ето че сега се проявяваше и като лицемер.

Май бе по-добре не да говори, а да реве като магаре.

Държеше се досущ като такова.

След тази покана не беше учудващо, че Елена се втренчи в него, все едно беше невменяем. Общо взето, когато един мъж се държеше както той в момента, последното, което една жена би пожелала, бе да прекара повече време с него.

— Съжалявам, отговорът е „не“. — Дори не се възползва от стандартното оправдание:

„Не излизам с пациенти“.

— Добре. Разбирам.

Тя започна да приготвя инструментите, за да му вземе кръв и нахлузи чифт гумени ръкавици, а Рив се пресегна към сакото си и извади една от визитните си картички, скривайки я в масивната си длан.

Елена извърши процедурата бързо, като използва здравата му ръка, за да напълни алуминиевото флаконче. Добре че не беше стъклено и Хавърс правеше всички тестове сам. Кръвта на вампирите беше червена, а тази на *симпатите* — синя. Цветът на неговата кръв беше някъде по средата, но те с Хавърс имаха споразумение. Докторът не беше съвсем наясно за нещата, но това беше единственият начин да бъде лекуван, без да компрометира главния лекуващ на расата им.

Когато Елена приключи, затвори флаконите с бели пластмасови капачки, изхлузи ръкавиците и се втурна към вратата, сякаш той излъчваше лоша миризма.

— Почакай — помоли той.

— Искате ли обезболяващи за ръката си?

— Не, искам да вземеш това. — Той ѝ подаде визитката. — Обади ми се, ако някога си в настроение да ми направиш услуга.

— С риск да прозвуча непрофесионално, никога няма да имам настроение за вас. При каквито и да било обстоятелства.

Олеле. Не че той я винеше.

— Услугата, за която моля, е да ми простиш. Няма нищо общо със среща.

Тя хвърли поглед към визитката, а после поклати глава.

— По-добре я задръжте. За някой, който наистина би я използвал.

Вратата се затвори, а той стисна визитката в ръката си.

По дяволите! Какво изобщо си беше въобразявал? Тя сигурно си живееше своя подреден живот в спретнатата малка къща с двама любящи родители. Може би имаше и приятел, който някой ден щеше да бъде неин *хелрен*.

Той като кварталния наркодилър и сводник би се вписал идеално в този идиличен бит. Без никакъв проблем.

Хвърли визитката си в кошчето до бюрото и се загледа как тя се удари в ръба му, а после потъна сред използвани носни кърпички и празна кутия от кока-кола.

Докато чакаше доктора, се взираше в боклука и си мислеше как за него околните бяха точно това: използвани предмети и захвърлени без никакви угризения. Благодарение на злата си страна и работата си беше чупил много кости и смазвал много глави, а също така беше допринесъл за много свръхдоза.

От друга страна Елена прекарваше нощите си да спасява околните.

Няма що, имаха много общо помежду си. Неговите усилия ѝ осигуряваха работа. Колко идеално!

В смразяващия въздух пред клиниката Рот и Ви бяха опрели гърди един в друг.

— Махни се от пътя ми, Ви.

Вишъс, разбира се, нямаше такова намерение. Кое не беше изненада. Дори преди да бъде разпространена новината, че Скрайб Върджин му е родна майка, беше известен със своенравието си.

Кралят би постигнал повече успех, ако даваше нареждания на камък.

— Рот...

— Не, Ви. Не тук. И не сега.

— Видях те. В съня си днес следобед. — Болката в гласа му създаваше погребални асоциации. — Имах видение.

Рот реагира с неволен въпрос.

— Какво видя?

— Стоеше сам напред тъмно поле. Ние бяхме около теб, но на разстояние и никой от нас не можеше да те достигне. Ти си беше тръгнал от нас и ние от теб. — Братът се протегна и го стисна здраво. — Покрай Бъч знам, че излизаш да се биеш сам и си държа устата затворена. Но не мога да го допускам повече. Ако умреш, с расата ни е свършено. Да не говорим какво ще стане с Братството.

Рот се помъчи да фокусира погледа си върху лицето на Ви, но охранителната лампа над вратата беше флуоресцентна и ярката ѝ светлина му причиняваше болка.

— Не знаеш какво означава този сън.

— Нито пък ти.

Рот се замисли за тежестта на цивилния в ръцете му.

— Може да не е нищо друго...

— Попитай ме кога за пръв път ми се яви това видение.

— ... освен плод на страховете ти.

— Попитай ме. Попитай кога го видях за пръв път.

— Кога?

— През хиляда деветстотин и девета. Минаха сто години оттогава. Сега ме попитай колко пъти ми се яви през последния месец.

— Не.

— Седем пъти, Рот. Днес следобед чашата преля.

Рот се откъсна от хватката на брата.

— Тръгвам. Ако ме последваш, ще си получиш заслуженото.

— Не можеш да излизаш да се биеш сам. Не е безопасно.

— Майтапиш се, нали? — Рот се взря в него през слънчевите си очила. — Расата ни загива, а ти ми опяваш, задето преследвам врага. Никак не е смешно. Нямам намерение да стоя зад бюрото и да се занимавам с бумажина, докато братята ми вършат истинската работа навън.

— Но ти си кралят. Ти си по-важен от нас.

— Я стига с тази глупост. Един от вас съм. Бях посветен, пих от братята и те пиха от мен. Искам да се бия!

— Чуй ме, Рот — започна Ви с толкова разумен тон, че да ти се прииска да му избиеш зъбите. С бравда. — Отлично знам какво е да не искаш да бъдеш такъв, какъвто си роден. Да не мислиш, че мен ми се ще да се отърва от тези проклети сънища? Нали не смяташ, че животът с този лазерен меч е веселба? — Той повдигна облечената си в ръкавица ръка, сякаш визуалното онагледяване щеше да придаде допълнителна тежест на „дискусията“ им. — Не можеш да промениш кой си. Не е възможно да върнеш назад съвкуплението на родителите си, които и да са те. Ти си кралят и правилата за теб са различни. Така стоят нещата.

Рот даде всичко от себе си да отвърне на Ви хладнокръвно и спокойно.

— А аз ти казвам, че се сражавам в продължение на повече от триста години и в никакъв случай не съм аматьор на бойното поле. А също така искам да подчертая, че позицията ми на крал не ми отнема правото на избор...

— Нямах потомство. И доколкото научих от моята *шелан*, си отрязал Бет, когато ти е казала, че иска да опитате при първия ѝ период на нужда. Отрязал си я яко. Как точно се беше изразил? А, да. „Не искам деца в близко бъдеще... Ако изобщо някога поискам.“

Рот изпусна тежко въздух.

— Не мога да повярвам, че повдигаш този въпрос.

— Да обобща ли? Какво ще стане, ако умреш? Обществото ни ще се разпадне и ако си въобразяваш, че това ще ни помогне във войната, значи главата ти е толкова пълна с лайна, че извира от ушите ти. Отвори си очите, Рот. Ти си туптящото сърце на расата ни, така че... не, не можеш да излизаш и да се биеш сам, защото така ти се иска. За теб нещата не стоят така.

Рот сграбчи Ви за реверите и го притисна към стената на клиниката.

— Внимавай, Ви. Движиш се по тънкия лед на неуважението.

— Ако си въобразяваш, че като скочиш срещу мен ще промениш нещо, давай. Но ти гарантирам, че когато двамата свършим окървавени на земята, ситуацията ще бъде абсолютно същата. Не можеш да промениш това кой и какъв си се родил.

Встрани от тях Бъч излезе от ескалейда и подръпна нагоре колана си, като че се канеше да прекрати юмручен бой.

— Нужен си жив на расата, загубеняко — заяви Ви. — Не ме карай да ти изключа шалтера, защото ще го направя.

Рот насочи недовиждащите си очи обратно към Ви.

— Мислех, че ме искаш жив. А и нападение срещу мен би било сметнато за измяна и ще бъде наказано със смърт. Без значение чий син си.

— Виж, не казвам, че не трябва...

— Млъквай, Ви. Поне веднъж си затвори проклетата уста.

Рот пусна коженото яке на брата и отстъпи назад. Мили боже, трябваше да се махне или тази разправия щеше да прерасне именно в онова, за което се готвеше Бъч. Рот тикна пръста си в лицето на Ви.

— Не тръгвай след мен. Ясно ли е? Няма да ме следваш.

— Проклет глупак — промърмори Ви изтощено. — Ти си кралят. Всички трябва да те следваме.

Рот се дематериализира с ругатня и молекулите му се понесоха над града. Докато пътуваше, не можеше да повярва, че Ви беше вдигнал такава врява заради нежеланието му да имат бебе. Нито че Бет беше споделила нещо толкова лично с доктор Джейн.

Ви беше луд, ако си въобразяваше, че чрез бременност той ще подложи на риск живота на любимата си, когато настъпеше моментът след малко повече от година. В по-голямата част от случаите жените умираха в родилната постеля.

Беше готов да жертва собствения си живот за расата, ако се налагаше, но в никакъв случай нямаше да рискува този на своята *шелан*.

И дори да имаше пълна гаранция, че тя ще оцелее при раждането, той не искаше синът му да свърши като него — в капан и без право на избор, ръководейки поданиците си с натежало сърце, защото те умираха един по един във война, на която той не можеше да сложи край.

Комплексът на болница „Свети Франсис“ представляваше цял град със своите разпръснато застроени сгради, датиращи от различни архитектурни периоди. Всяка група от постройките оформяше малки квартали, които бяха свързани помежду си с улици и пешеходни алеи. Административната част беше в стил Макманшън^[1], зоната за приходящи пациенти притежаваше простотата на архитектурата от предградията, а за лежащите пациенти бяха отредени сградите, наподобяващи блокове с апартаменти с високи прозорци. Обединяващото звено, същински божи дар в случая, бяха червено-белите упътващи знаци със стрелки, сочещи в различни посоки в зависимост от целта на посетителя.

Посоката на Хекс беше повече от ясна.

Спешното отделение беше най-новото попълнение, истинско произведение на изкуството от стомана и стъкло, сградата беше като ярко осветен, постоянно оживен нощен клуб. Трудно би било да я пропуснеш. Никога не убягваше от поглед.

Хекс се материализира под сенките на група дървета, оформящи кръг около няколко пейки. Докато вървеше към въртящата се врата, тя едновременно беше част от обкръжаващата я среда и напълно откъсната от нея. Въпреки че си проправяше път сред останалите пешеходци, подушваше миризмата на цигари, идваща от зоните, специално определени за пушене, и усещаше студения въздух по кожата на лицето си, тя беше прекалено обсебена от вътрешната битка, която водеше със себе си, че да забелязва много от обкръжаващата я среда.

Когато влезе в сградата, ръцете ѝ започнаха да лепнат и челото ѝ се покри със студена пот, а видът на флуоресцентните лампи, белият линолеум и членовете на персонала, шуращи се наоколо в медицинските си униформи, я парализира.

— Имате ли нужда от помощ?

Хекс се обърна и вдигна ръце в готовност за бой. Лекарят, който я беше заговорил, запази самообладание, но изглеждаше изненадан.

— Хей, по-спокойно.

— Извинете. — Тя спусна ръце надолу и прочете написаното върху табелката, закачена на бялата му престилка: „МАНУЕЛ МАНЕЛО, ЗАВЕЖДАЩ ХИРУРГИЯ“. Намръщи се, когато почувства излъчващото се от него. Или по-точно подуши аромата му.

— Добре ли сте?

Както и да е. Не беше нейна работа.

— Трябва да стигна до моргата.

Мъжът никак не изглеждаше стъписан. Очевидно не беше странно, че жена с нейното поведение може да има някой и друг познат с етикет на палеца.

— Тръгнете по онзи коридор там. Трябва да стигнете до края. Ще видите табелка, указваща пътя до моргата. Само следвайте стрелките. В сутерена е.

— Благодаря.

— За нищо.

Лекарят излезе през въртящата се врата, през която тя тъкмо беше влязла, а тя премина през детектора за метал, откъдето и той самият се бе появил. Не се чу сигнал и тя се усмихна леко на наемното ченге, което я огледа набързо, но зорко.

Ножът, който носеше на кръста си, беше с керамично острие, а металните си шипове беше заменила с други, изработени от кожа и камък. Никакъв проблем.

— Добър вечер, полицай — поздрави тя.

Онзи ѝ кимна, но ръката му остана да лежи върху оръжието на кръста.

В края на коридора тя откри търсената от нея врата, бутна я и тръгна надолу по стълбите, следвайки червените стрелки, както беше посъветвана от онзи лекар. Когато пред погледа ѝ се изпречиха варосани бетонови стени, предположи, че приближава целта си. Детектив Де ла Крус стоеше в дъното на коридора пред двойни врати от неръждаема стомана с надпис: „Морга“ и „Само за персонала“.

— Благодаря, че дойдохте — обърна се към нея, когато го доближи. — Ще отидем в помещението за огледи ето там. Само ще ги уведомя, че сте тук.

Детективът бутна едното крило на вратата и тя зърна през процепа редиците от метални маси с трупчета за главите на мъртвите.

Сърцето ѝ примря, а после заблъска лудо, макар че си беше повторила безброй пъти, че случващото се не касае нея. Тя не беше там вътре. Това не беше нейното минало. И над нея не се извисяваше някой в бяла престилка, причинявайки ѝ разни неща „в името на науката“.

Все пак беше превъзмогнала случилото се преди повече от десет години.

Чу се тих звук, който постепенно набираше сила, кънтейки зад гърба ѝ. Тя се обърна и замръзна на място, изпълнена с такъв ужас, че почувства краката си като залепени за пода...

Но това беше само един санитар, появил се иззад ъгъла, който буташе огромна количка с пране. Беше се привел силно напред и дори не вдигна поглед, докато я отминаваше.

Хекс примигна и видя друга количка. Пълна с преплетени неподвижни крайници, ръцете и краката на мъртвци, струпани един върху друг подобно на клада.

Тя потърка очи. Добре, беше превъзмогнала случилото се... стига да не попаднеш в клиника или болница.

Мили боже... Трябваше да се махне оттук.

— Сигурна ли сте, че ще се справите? — попита Де ла Крус, застанал съвсем близо до нея.

Тя преглътна тежко и се стегна, защото той надали би разбрал защо купчината движещи се чаршафи можеше да я стресне, но не и труповете, които беше на път да види.

— Да. Може ли да влезем веднага?

Той се вгледа в нея за миг.

— Не ви ли е нужно малко време? Защо не пийнете кафе?

— Не. — Той не помръдна и тя се втурна към вратата с надпис: „Частни огледи“ сама. Де ла Крус се дръпна настрана, за да ѝ направи път. В чакалнята зад въпросната врата имаше три черни пластмасови стола и две врати. Вътре се носеше изкуствена миризма на ягоди в резултат на комбинацията от формалдехид и ароматизаторите в контактите на стените. В ъгъла на помещението, встрани от столовете, имаше ниска масичка с две картонени чаши, наполовина пълни с кафе, наподобяващо тиня.

Очевидно имаше два типа посетители — такива, които предпочитаха да седят и други, решили да крачат. И който избере да седне, трябваше да крепи чашата на коляното си.

Тя се озърна, усетила как емоциите, изживявани в помещението, се реят във въздуха като плесен, утаила се от мръсна вода. На преминалите през тази врата се случваха лоши неща. Тук се разбиваха сърца. И светът никога повече не беше същият.

Кафето не беше подходяща напитка за дошлите тук, помисли си тя. И без друго бяха достатъчно нервни.

— Насам.

Де ла Крус я въведе в тясна стая, по тапетите на чиито стени все едно беше изписана думата клаустрофобия. Размерите на помещението бяха миниатюрни, нямаше почти никаква вентилация, флуоресцентното осветление пукаше и трепкаше и гледката от единствения прозорец едва ли беше към осеяна с цветя ливада.

Завесата, висяща от другата страна на стъклената преграда, блокираше изгледа към съседното помещение.

— Добре ли сте? — отново попита детективът.

— Може ли просто да приключим с това?

Де ла Крус се наведе наляво и натисна бутона на звънеца. Чу се жужене и завесата се плъзна бавно в двете посоки, разкривайки тяло, покрито с чаршаф, подобен на онези в количката. Мъж в светлозелена болнична униформа стоеше в близост до главата и когато детективът кимна, той се пресегна и отгърна покривалото.

Очите на Криси Андрюз бяха затворени и миглите се открояваха върху кожата ѝ, бледа като декемврийски облак. Не изглеждаше в покой въпреки позата си. Устните ѝ бяха нюанс на синьото и бяха разцепени вероятно от нечий юмрук, тиган или каса на врата. Гънките на чаршафа, стигащ до шията ѝ, скриваха повечето белези от душене.

— Знам кой го е направил — заяви Хекс.

— За да сме наясно, потвърждавате, че това е Криси Андрюз, така ли?

— Да. И знам кой го е извършил.

Детективът кимна към служителя, а той покри лицето на Криси и затвори завесите.

— Приятелят ѝ ли?

— Да.

— Дълга история на домашно насилие.

— Прекалено дълга. Но сега всичко приключи. Мръсникът най-накрая довърши делото си.

Хекс изхвърча през вратата обратно в чакалнята и на детектива му се наложи да тича, за да я догони.

— Почакайте.

— Трябва да се връщам на работа.

Когато се втурнаха в коридора на сутерена, детективът я принуди да спре.

— Искам да сте наясно, че провеждаме сериозно разследване за убийство и ще се отнесем към всеки заподозрян по съответния законов ред.

— Сигурна съм в това.

— Вие свършихте вашата част. Сега трябва да ни оставите да се погрижим за нашата част и да задействаме процедурата. Оставете ни да го открием. Не предприемайте нищо.

В съзнанието ѝ изникна образът на косата на Криси. Много държеше на нея. Винаги я прибираше назад, после приглаждаше всяко косъмче и нанасяше лак за коса, докато не я направеше гладка като дъска за шах.

Също като на Хедър Локлиър в „Мелроуз плейс“.

Косата под чаршафа беше сплескана и разделена на две, вероятно заради чувала, в който бе транспортирана.

— Свършихте вашата част — повтори Де ла Крус.

Не, още не го беше направила.

— Лека вечер, детектив. И успех в откриването на Грейди.

Той се намръщи, но после очевидно се върза на номера ѝ с доброто момиче.

— Имате ли нужда да бъдете откарана?

— Не, благодаря. Не се тревожете за мен. — Тя се усмихна сковано. — Няма да сторя нищо неразумно.

Беше наистина умен убиец, тренирана от най-добрите. И „око за око“ за нея не беше просто фраза.

Хосе де ла Крус не беше атомен физик или член на Менса. И не си падаше по облозите, но не само защото беше католик.

Нямаше нужда от облози. Инстинктите му бяха като на гадател пред кристална сфера.

Така че беше напълно наясно какво прави, когато последва госпожица Алекс Хес извън болницата, спазвайки дискретна дистанция. След като премина през въртящата се врата, тя не се насочи наляво към паркинга, нито надясно към стоянката за таксита. Продължи право напред, заобикаляйки колите, дошли да приберат или да оставят пациенти, както и свободните таксита. След като се добра до бордюра, тя пое към покритата с лед тревна площ и продължи да върви, пресичайки улицата, за да се озове под дърветата, посадени преди няколко години от общината, за да освежат центъра на града.

Изчезна в рамките на едно примигване. Като че никога не я бе имало.

Което, разбира се, бе невъзможно. Беше тъмно и той бе станал в четири сутринта преди две денонощия, така че зрението му бе толкова остро, колкото ако се намираше под вода.

Щеше да следи тази жена. Знаеше от личен опит колко е трудно да загубиш колега и беше повече от ясно, че я е грижа за мъртвото момиче. Въпреки всичко, последното, от което се нуждаеха, беше развилняла се цивилна да нарушава законите и дори да стигне дотам да убие главния им заподозрян.

Хосе тръгна към необозначената си кола, паркирана отзад, където стояха линейките и персоналът излизаше за почивка.

Приятелят на Криси Андрюз, Робърт Грейди, известен още като Боби Джи, наемаше апартамент месец за месец, след като тя го беше изхвърлила предното лято. Бърлогата му беше празна, когато Хосе почука на вратата около един предния следобед. Заповедта за обиск, издадена въз основа на обажданията на Криси до 911, направени през последните шест месеца, му позволи да нареди на хазаина да отключи.

Откри гниеща храна в кухнята, купища мръсни чинии в дневната и мръсни дрехи из цялата спалня. Също така и няколко целофанени пакетчета, пълни с бял прахец, който — ти да видиш! — се оказа хероин.

Приятелчето обаче го нямаше никакъв. За последно беше забелязан в апартамента предишната вечер около десет. Съседът отстрани чул Боби Джи да крещи. После вратата се хлопнала.

Според разпечатките от мобилния му телефон се беше обаждал на Криси същата вечер в девет и трийсет и шест минути.

Незабавно на мястото бяха поставени наблюдаващи в цивилни дрехи, а детективите се отбиваха периодично, но новини нямаше. Хосе бездруго не очакваше нищо ново на този фронт. Твърде вероятно беше заподозреният никога повече да не се появи в апартамента.

Така че той имаше две задачи на дневен ред: да открие приятеля и да прикачи опашка на шефката на охраната в „Зироу Сам“.

Инстинктите му подсказваха, че би било най-добре за всички, ако откриеше Боби Джи преди Алекс Хес да го е направила.

---

[1] Голяма къща от предградие със сложна конструкция на покрива. В САЩ терминът се използва и с презрително отношение към претенциозна новобогаташка къща, която не съответства на околното застрояване. — Бел.прев. ↑

Докато Хавърс преглеждаше Ривендж, Елена зареждаше един от килерите за санитарни материали, който по съвпадение са намираще до стая номер три. Струпа пакети с ластични бинтове. Направи кула от опаковани марли. Създаде истинска творба на Модилияни от кутии с хартиени салфетки, лепенки и накрайници за термометри.

Вече ѝ свършваха материалите, когато съседната врата се отвори с изщракване. Тя подаде глава в коридора.

Хавърс имаше типичния вид на лекар с очилата си с рогови рамки, грижливо разделения на две бретон, папионката и бялата престилка. И се държеше като такъв — винаги спокоен и разумен, загрижен за персонала и оборудването, но най-вече за пациентите си. Но в този момент, застанал в коридора, той не приличаше на себе си. Мръщеше се объркано и търкаше главата си, сякаш изпитваше болка в слепоочията.

— Добре ли сте, докторе? — попита тя.

Той я погледна, а зад стъклата на очилата очите му бяха необичайно празни.

— Да, благодаря. — Той ѝ подаде рецептата, лежаща върху медицинския картон на Ривендж. — Аз... Ще бъдеш ли така любезна да донесеш допамин на пациента, а също и две дози противоотрова за скорпиони? Сам бих го направил, но ми се струва, че трябва да хапна нещо. Мисля, че имам лека хипогликемична криза.

— Да, докторе. Веднага.

Хавърс кимна и постави картоната на пациента в пластмасовата стойка до вратата.

— Сърдечно благодаря.

Лекарят се понесе по коридора, сякаш е изпаднал в транс.

Горкият мъж сигурно беше изтощен. По-голямата част от последните две денонощия беше прекарал в операционната зала, грижейки се за родилка, мъж, претърпял автомобилна катастрофа, и дете с тежки изгаряния от тенджерата с вряща вода върху печката. И всичко това, при положение че не беше излизал в отпуск от две години. Винаги беше на повикване. Непрестанно на линия.

Нещо подобно на нейната ситуация с баща ѝ. Така че знаеше отлично колко е уморен той.

В аптеката тя подаде рецептата на фармацевта, който никога не обелваше и дума извън работата и днес не се държеше по-различно. Мъжът отиде отзад и се върна с шест опаковки допамин и две дози противоотрова.

Подаде ѝ лекарствата и постави табелка, гласяща: „Връщам се след 15 минути“, а после излезе през изрязаната до гишето врата.

— Почакай — заговори тя, като едва крепеше опаковките. — Нещо не е наред.

Мъжът вече държеше кутия цигари и запалка в ръцете си.

— Наред е.

— Не, това е... Къде е рецептата?

По лицето на мъжа се изписа гняв, задето тя го възпираше от така дългоочакваната цигара, но нея не я беше грижа.

— Дай ми рецептата.

Фармацевтът се върна ядосано зад гишето и последва яростно ровене сред бумагите, като че се надяваше да запали пожар, триейки рецептите една в друга.

— Изписани са шест опаковки допамин. — Той обърна бланката към нея. — Виждаш

ли?

Тя се наведе. Със сигурност пишеше шест опаковки, а не шест дози.

— Докторът винаги дава едно и също на този пациент. Това и противоотровата.

— Винаги?

Мъжът я погледна с изражение, което просто крещеше: „Ще ме оставиш ли на мира?“, и заговори бавно, като че тя не владееше английски достатъчно добре.

— Да. Обикновено докторът сам взима лекарствата. Това задоволява ли те или искаш да повдигнеш въпроса пред него?

— Не искам... и благодаря.

— *Съвсем* за нищо. — Той хвърли рецептата обратно в купчината и се втурна навън, очевидно разтревожен, че може да ѝ хрумне някоя друга мъдра идея за разследване.

Що за състояние изискваше 144 дози допамин? И противоотрова?

Освен ако Ривендж не се канеше да предприеме безкрайно дълго пътуване извън града. До някое враждебно място пълно със скорпиони, все едно излязло от филма „Мумията“.

Елена тръгна по коридора към стаята за прегледи, като едва крепеше кутиите. В мига, в който уловеше една, тръгнала да пада, някоя друга започваше да се изплъзва. Почука на вратата с крак и после едва не изсипа всички опаковки докато натискаше дръжката.

— Това ли е всичко? — попита Ривендж с твърд тон. Той да не искаше цял кашон?

— Да.

Тя струпа кутиите на бюрото и бързо започна да ги подрежда.

— Трябва да ви дам торбичка.

— Всичко е наред. Ще се оправя.

— Нужни ли са ви спринцовки?

— Имам достатъчно — отвърна кисело той.

Слезе внимателно от кушетката за прегледи и облече коженото си палто. Самурената кожа още повече разшири масивните му рамене и той се извиси в целия си огромен ръст. С очи, приковани в нея, взе бастуна си и тръгна бавно през стаята, като че неуверен в стабилността на тялото си... и в това как бива приеман.

— Благодаря ти — каза той.

Боже, тези думи бяха толкова прости и така често изговаряни, но все пак излезли от неговата уста значеха повече, отколкото ѝ се нравеше. По-точно не казаното от него беше толкова значимо, а изражението на лицето му. В аметистовия му взор имаше дълбоко погребана ранимост.

Или може би не.

Може би тя бе уязвимата и търсеше съчувствие у мъжа, довел я до това състояние. В момента се чувстваше толкова слаба. Докато Ривендж стоеше до нея и прибираше кутиите една след друга в тайни джобове на коженото си палто, се чувстваше сякаш е гола, макар и облечена в униформа, без маска, въпреки че и преди не беше носила нищо на лицето си.

Погледна встрани, но пак виждаше единствено неговите очи.

— Пази се. — Гласът му беше така плътен. — И както вече казах, благодаря. Задето се погрижи за мен.

— Няма нищо — отговори тя с лице, обърнато към кушетката. — Надявам се, че сте получили нужното.

— Донякъде поне.

Елена не се обърна, докато не чу затварянето на вратата. После изруга и седна на стола

пред бюрото, като се чудеше дали беше в състояние да отиде на срещата тази вечер. Не само заради баща си, но и защото...

Страхотно. Отличен начин на мислене. Защо да не отблъсне симпатичния и нормален мъж само защото бе привлечена от абсурден тип от друга планета, където дрехите струваха повече от кола. Идеално.

Ако продължаваше така, можеше да спечели Нобелова награда за глупост, цел, която копнееше да постигне.

Тя се озърна наоколо в опит да се върне към действителността... докато очите ѝ не се спряха на кошчето за боклук. Там, върху кутийка от кока-кола, лежеше смачкана, кремава на цвят визитна картичка.

„РИВЕНДЖ, СИН НА РЕМПУН“

Имаше само номер, но не и адрес.

Тя се наведе и я взе, а после я приглади върху бюрото. Пръстите ѝ пробягаха няколко пъти по хартията, но не напипа никакъв релеф. Изписаното беше леко вдълбано. Гравирано. Разбира се.

О, Ремпун. Това име ѝ беше познато и сега вече намираще логика в посоченото най-близко лице за контакти. Мадалина, жената, записана в картоната му, беше паднала Избраница, която се бе отдала на духовни напътствия на останалите. Обичана жена с достойнства, за която Елена само беше слушала, но не познаваше лично. Беше станала спътница на Ремпун, потомък на една от най-старите и знатни фамилии. Майка. Баща.

Значи тези самурени палта не бяха просто перчене на новобогаташ. Ривендж произхождаше от прослойка, на която Елена и семейството ѝ някога бяха принадлежали. *Глимерата* — най-висшата прослойка на вампирското общество, съдниците на добрия вкус, господарите на добрите обноски... а също така и най-жестоката общност от всезнайковци на планетата. В сравнение с тях манхатънските джебчии изглеждаха като желани гости за вечеря.

Пожелаваше му късмет в компанията им. Бог беше свидетел, че тя и семейството ѝ не бяха видели добро от тях. Баща ѝ беше измамен и притиснат в ъгъла, пожертван, така че помощни членове на прослойката да могат да оцелеят финансово и социално. И това беше само началото на разрухата им.

На излизане от стаята за прегледи тя хвърли визитката обратно в боклука и взе медицинския картон от стойката до вратата. Провери при Катя каква е следващата ѝ задача и отиде на регистратурата, за да замести една от сестрите, излязла в почивка, и да впише бележките на Хавърс в картоната на Ривендж, както и данните от изпълнената рецепта.

Не се споменаваха нищо за основното заболяване. Може би лечението продължаваше толкова дълго, че данните фигурираха в далеч по-ранен картон.

Хавърс нямаше доверие на компютрите и всичко се записваше на хартия, но за щастие Катя беше настояла преди три години да започнат да съхраняват и електронни копия, а също така екип от *догени* да прехвърли медицинските досиета на абсолютно всеки пациент в една обща база данни. И слава на Скрайб Върджин за това. Когато се преместиха в тази нова сграда след нападенията, нищо друго не им беше останало.

Импулсивно тя плъзна курсора нагоре към най-скорошната част от картоната на Ривендж. Дозировката на допамин се беше увеличила през последните няколко години. А също и на противоотровата.

Тя затвори файла и се облегна назад в стола си, като скръсти ръце пред гърдите си и се втренчи в монитора. Задейства се скрийнсейвърът и на екрана се появиха безброй блестящи звезди.

Щеше да отиде на проклетата среща, реши най-накрая.

— Елена?

Тя вдигна поглед към Катя.

— Да?

— Един пациент пътува в линейка насам. Очакваме го след около две минути.

Свърхдоза, неизвестно вещество. Интубиран е. Ние с теб ще асистираме.

Друга сестра се появи, за да поеме регистратурата, а Елена скочи от стола и се затича по коридора след Катя към входа за спешни случаи. Хавърс вече беше там и бързо дояждаше нещо, което приличаше на сандвич с шунка.

Точно подаде празната чиния на един *доген*, когато пациентът бе докаран от подземния тунел, свързващ клиниката с гаража за линейките. Спешният екип се състоеше от двама мъже вампири, облечени в същите униформи като човешките им колеги, защото вписването сред хората беше важна задача.

Пациентът беше в безсъзнание и оставаше жив само благодарение на намиращия се близо до главата му парамедик, който стискаше торбичката за обдишване бавно и ритмично.

— Повика ни негов приятел, който, без да се замисли, го зарязал да припадне в студа на алеята до „Зироу Сам“. Зениците не реагират. Кръвно налягане — шейсет и две на трийсет и осем. Пулс — трийсет и две.

Каква загуба, помисли си Елена и се захвана за работа. Наркотиците бяха такова зло.

В другия край на града, в район на Колдуел, известен като Малкия мегаполис, Рот лесно откри апартамента на мъртвия *лесър*. Комплексът, в който се намираще, се казваше „Ловната ферма“ и двуетажните сгради в него бяха белязани с мотиви, свързани с коне, така автентични, както мушамата по масите в евтин италиански ресторант.

Наоколо не се виждаше нито един кон, а думата „ферма“ трудно можеше да се асоциира със сто едностайни апартамента, притиснати между шоурум на „Форд“ и търговски център.

Нещо аграрно? Друг път. Тревните терени губеха битката си за територия с асфалтовите площадки с четири към едно, а единствената водна площ очевидно беше създадена от човешка ръка.

Въпросната чудесия имаше циментови бордюри като плувен басейн, а заледената повърхност беше със странен цвят, като че във водата бе сипан химикал.

Като се имаше предвид колко хора живееха тук, беше странно, че Обществото на лесърите би настанило свои бойци на такова място, но може би беше само временно. Или може би целият комплекс беше пълен с убийци.

Във всяка сграда имаше по четири апартамента, групирани около общо стълбище, и номерата, изписани на стената, бяха осветени от лампи в пода. Той се справи с това визуално предизвикателство, като използва стария и изпитан метод на опипване. Когато

напица цифрите „осем дванайсет“, той изключи охранителното осветление с мисъл и се материализира на най-горната стълбищна площадка.

Ключалката на апартамент осем дванайсет не беше солидна и той се справи лесно с нея като използва съзнанието си, но въпреки това не остави нищо на случайността. Притиснат плътно към стената, завъртя дръжката с форма на подкова и откряна леко вратата.

Затвори безполезните си очи и се заслуша. Никакво движение, чуваше се само бръмченето на хладилника. Като се имаше предвид, че слухът му беше така остър, та би доловил и дъха на мишка, теренът можеше да се сметне за чист и той стисна в ръката си един шурикен.

Имаше голяма вероятност вътре да се задейства охранителна система, но той не планираше да остава достатъчно дълго, за да се среща с врага. Дори да се появеше някой от убийците, бой не можеше да се състои. Наоколо беше пълно с хора.

Беше дошъл за урни и точка по въпроса. При това влагата по крака му не беше от стъпване в локва, а защото в ботуша му се стичаше кръв вследствие на боя в прясната. Появеше ли се някой, вонящ на евтин шампоан, примесен с мирис на кокосов пай, той изчезваше.

Или поне... така си беше обещал.

Рот затвори вратата, вдиша бавно и продължително... и му се прииска да можеше да промие ноздрите и гърлото си. Въпреки надигащото се гадене новините бяха добри. В застоялия въздух долавяше ясно три различни сладникави миризми, което значеше, че това е домът на трима убийци.

Насочи се към дъното, където наситената воня беше още по-концентрирана и се почуди какво точно ставаше. *Лесърите* не живееха на групи, защото се биеха един с друг. Логично, след като до един бяха престъпници и психопати. Едва ли избираните от Омега успяваха да се въздържат само защото Обществото бе решило да спести малко от наем.

Може би начело на *лесърите* беше застанал някой властен водач.

След набезите от лятото му беше трудно да повярва, че изпитват недостиг на пари, но защо иначе биха обединявали местожителството си? От друга страна братята, и под секрет Рот, бяха свидетели, че с оръжията им положението беше трагично. Имаше времена, когато трябваше да бъдат подготвени за най-новото, излязло на пазара. А в последно време? Връщаха се към автоматичните ножове и боксовете от гимназията, дори — олеле! — някаква ми ти жалка бухалка предишната седмица. Все евтини оръжия, неизискващи муниции и поддръжка. А сега разиграваха семейна идилия в полуселски квартал? Какво им ставаше?

В първата спалня, изпречила се на пътя му, имаше два вида миризми, а до двойното легло без завивки откри две урни.

Следващата спалня миришеше на бабичка... и на още нещо. След кратко подушване Рот разбра какво е. Боже, „Олд спайс“.

Честно! Сякаш миризмата на тези копелета се нуждаеше от подсилване...

Мамка му.

Рот вдиша дълбоко, а мозъкът му се опитваше да филтрира всичко, различно от сладникавия аромат. Барут. Следвайки следата от мирис на метал във въздуха, той се доближи до килер с паянтови врати, подхождащи повече на кукленска къща. Когато го отвори, отвътре се разнесе миризма на муниции. Той се наведе и започна да опипва с ръце.

Дървени сандъци. Четири на брой. Всичките заковани.

Оръжията вътре със сигурност бяха използвани, но не наскоро, прецени той. Което го караше да допусне, че може да са законно притежавани оръжия, купени на старо.

Законно притежавани от кого преди това?

Беше без значение. Нямахше да ги остави тук. В противен случай щяха да бъдат използвани от врага срещу цивилните му поданици и братята. Ако се наложеше, щеше да изравни апартамента със земята, но нямаше да допусне тези оръжия да бъдат използвани във войната.

Но ако докладваше за това на Братството, тайната му щеше да бъде разкрита. Проблемът се състоеше в това, че да ги извлече сам навън беше невъзможно. Нямахше кола, а беше абсурдно да успее да се дематериализира с такава тежест на гърба си, дори да разделеше пътуването на малки отсечки.

Рот се отдръпна от килера и започна да проучва помещението, използвайки колкото очите, толкова и ръцете си. Добре. Вляво имаше прозорец. Извади телефона си и го отвори...

Някой се качваше по стълбите. Рот замръзна на място, затвори очи и се концентрира още по-усилено. Човек или *лесър*?

Само това беше от значение.

Наведе се и остави двете урни на нощното шкафче, където напипа третата и шишенцето с „Олд спайс“. Стисна в ръка пистолета си, заковал крака в земята, и го насочи по късия коридор право към входната врата.

Чу се подрънкване на ключове, а после шум от падането им на пода. Изругаването дойде от устата на жена.

Той отпусна мускули и свали пистолета до бедрото си. Също както Братството, Обществото на лесърите приемаше в редиците си само мъже, така че който и да си играеше с ключовете, не беше убиец. Чу вратата на отсрещния апартамент да се затваря и почти мигновено звукът на телевизора заработи с такава сила, че той можеше да чуе репликите от сериала „Офисът“.

Харесваше въпросния епизод. Беше онзи с прилепа. Разнесоха се писъци, идващи от телевизора. Да. Сега прилепът летеше из стаята.

Тъй като жената беше ангажирана, той отново се концентрира и остана на място, като се молеше врагът да е в настроение за ранно прибиране у дома. Ала стоенето неподвижен и плиткото дишане не предизвикаха увеличаване на броя на *лесърите* наоколо. Към петнайсет или дваисет минути по-късно все още не беше заобиколен от убийци.

Но не си беше загубил времето докрай. Наслаждаваше се на долитащите звуци от гонитбата, която Дуайт бе устроил на принципа в кухнята на „Офисът“.

Беше време да действа.

Обади се на Бъч, даде му адреса и му нареди да натисне педала до дупка. Да, Рот искаше да разкара оръжията, преди някой да се е появил. Но ако двамата успеяха да ги изнесат бързо и Бъч се погрижеше за тях, Рот можеше да се помотае из сградата още някой и друг час.

За да убие времето, той продължи да броди из апартамента, опипвайки повърхностите с длани в опит да открие компютри, телефони или още проклетите оръжия. Точно се беше върнал във втората спалня, когато нещо удари стъклото на прозореца.

Рот отново извади пистолета от кобура си и се притисна към стената до прозореца. Протегна ръка и го отвори леко.

Бостънският изговор на ченгето прозвуча като от високоговорител.

— Рапунцел, ще разпуснеш ли косите си за мен?

— Тихо, да не искаш да събудиш съседите?

— Като че могат да чуят нещо друго освен звука на този телевизор. Хей, това е епизодът с прилепа...

Рот остави Бъч да си говори сам, прибра пистолета си и отвори прозореца по-широко, а после се запъти към килера. Единственото предупреждение, което отпрати към ченгето, преди да хвърли първия деветдесеткилограмов сандък, беше:

— Подготви се, Ефи.

Възкликанието „Исусе Христе“ бе прекъснато от стон. Рот подаде глава навън и прошепна:

— Нали си добър католик? Това не е ли богохулство?

Тонът на Бъч беше такъв, все едно някой бе подпалил пожар в леглото му.

— Току-що хвърли върху мен половин кола, без да кажеш друго освен реплика от „Мисис Даутфайър“.

— Вкарай ръцете си в действие като добро момиче и се справи с положението.

Докато Бъч продължаваше да ругае на път за ескалейда, паркиран под няколко бора, Рот се запъти обратно към килера. Когато Бъч се върна, Рот му хвърли още един сандък.

— Остават два.

Пъшкането се повтори, последвано от ругатня.

— Да ти го начукам.

— Можеш да забравиш.

— Хубаво, тогава си го начукай сам.

Когато и последният сандък бе гушнат в ръцете на Бъч като спящо бебе, Рот се надвесил от прозореца.

— Довиждане.

— Не искаш ли да те закарам до имението?

— Не.

Последва пауза и Бъч сякаш чакаше да научи пълни подробности относно намеренията на Рот за малкото оставащи часове от нощта.

— Върви си вкъщи! — нареди той на ченгето.

— Какво да кажа на другите?

— Че си същински гений и си открил сандъците, докато си ловувал.

— Тече ти кръв.

— Писна ми всички все това да повтарят.

— Тогава се вслушай, спри да се държиш като глупак и върви при доктор Джейн.

— Вече не се ли сбогувах с теб?

— Рот...

Рот затвори прозореца, доближи се до нощното шкафче и мушна трите урни в джобовете на якето си.

Обществото на лесърите имаше претенции към сърцата на мъртвите си воители точно колкото и Братството, така че в мига щом *лесърите* разберяха, че някой от техните е повален, правеха проучване и се запътваха към съответния адрес. Със сигурност някой от мръсниците, убити от него тази вечер, се беше обадил за подкрепление по време на боя. Нямаше как да не знаят. Нямаше как да не дойдат тук.

Рот избра възможно най-добрата позиция за отбрана, която беше в задната спалня и

насочи оръжието си към входната врата. Нямаше да си тръгне, докато не станеше крайно наложително.

Покрайнините на Колдуел се състояха от ферми и гори, като фермите бяха два вида — произвеждаха мляко или царевица. Мандрите бяха повече заради късия летен сезон. Горите също бяха два типа. Боровете растяха по склоновете на планините, а дъбовете ограждаха образувалите се по поречието на река Хъдсън блата.

Без значение от пейзажа, естествен или индустриален, налице бяха малко използвани пътища, къщи, раздалечени на километри една от друга, и необщителни съседи, готови да дръпнат спусъка срещу всяка жива душа.

Леш, син на Омега, седеше пред очукана маса в едностайна ловна хижа насред гората. Върху овехтялата дървена повърхност пред себе си той беше разстлал всички възможни финансови документи на Обществото на лесърите, които беше успял да открие, изпринтира или копира на лаптопа си.

Такава гадост.

Протегна се и взе извлечението от банка „Евъргрийн“, което беше прегледал вече повече от десет пъти. Най-голямата банкова сметка на Обществото съдържаше сто дваайсет и седем хиляди петстотин четирийсет и два долара и петнайсет цента. Балансът на останалите, разпределени между шест различни банки, варираше между дваайсет долара и дваайсет хиляди.

Ако това беше всичко, с което разполагаше Обществото, то те едва се крепяха на нестабилния ръб на банкрута.

Набезите от лятото им бяха осигурили вещи, предимно ценни антики и сребро, но осъществяването на сделките за продажбата им се оказа сложно, защото изискваше прекалено много контакти с хора. Бяха си присвоили и банкови сметки, но източването им от човешки банки не беше лесна работа. Както той беше научил от горчив опит.

— Искате ли още кафе?

Леш вдигна поглед към онзи, когото смяташе за своя дясна ръка, и си помисли какво чудо беше, че господин Д. още е наоколо. Когато Леш влезе в този свят за първи път, прероден благодарение на истинския си баща, Омега, се чувстваше изгубен, а ето че сега враговете се превръщаха в негово семейство. Господин Д. играеше ролята на негов водач, но Леш бе предположил, че и той като всяка туристическа карта ще изчерпа своята полезност, щом новата територия бъдеше опозната от пътешественика.

Не се оказа така. От негов съветник малкият тексасец се беше превърнал в негов последовател.

— Да — отговори Леш. — И нещо за ядене.

— Да, господине. Има бекон и от онова сирене, което харесвате.

В чашата на Леш беше сипано кафе бавно и грижливо. Последва захар, а лъжичката, използвана за разбъркване, зазвънтя меко. Господин Д. би обърсал с радост задника на Леш, ако го поискаше от него, но той не си падаше по тези неща. Малкият мръсник умееше да убива като никой друг. Същинска кукла Чъки^[1] сред убийците. Също така умееше да приготвя отлично аламинути. Палачинките му правеха купчина, висока като небостъргач, пухкави като облак.

Леш погледна часовника си. Бе марка „Джейкъб енд Ко“ и беше покрит с диаманти, така че на приглушената светлина от екрана на компютъра се виждаха безброй блестящи точки. В действителност беше имитация, купена от E-bay. Искаше да има оригинален такъв,

само че... не можеше да си го позволи. Естествено, задържа банковите сметки на „родителите“ си, след като уби двамата вампири, отгледали го като свой собствен син и въпреки че там имаше много в зелено, той се въздържа да я използва за фриволни капризи.

Имаше да плаща сметки. Ипотеки, оръжия, муниции, дрехи, наеми за жилища и коли. *Лесърите* не се хранеха, но имаха нужда от много други ресурси, а Омега не се интересуваше от пари. Но пък той имаше способността да създаде от нищото каквото си пожелае — от топло ястие до блестящите роби, в които толкова много му харесваше да обгръща призрачното си тяло.

На Леш не му бе приятно да го признае, но имаше усещането, че истинският му баща си пада малко мека китка. Никой истински мъж не би позволил доброволно да бъде облечен в тези лъскави парцали.

Взе чашата си с кафе, а часовникът му проблесна и той се намръщи.

Това беше символ на положението му.

— Момчетата ти се бавят — изрече троснато.

— Ще дойдат. — Господин Д. отиде до хладилника, датиращ от седемдесетте години и го отвори. Не само че вратата му скърцаше и имаше цвят на мухлясала маслина, но от него течеше вода като от лигавещо се куче.

Беше повече от нелепо. Трябваше да направят някои подобрения на жилищата си. Или поне на неговото.

Все пак кафето беше идеално, въпреки че той запази тази информация за себе си.

— Не обичам да чакам.

— На път са, не се тревожете. Три яйца в омлета?

— Четири.

Чу се поредица от чупене на черупки и цвърчене, а Леш почука с върха на писалката си извлечението от банката. Разходите на Обществото, в това число сметки за телефон и интернет, наеми, ипотеки, оръжия, дрехи и коли, възлизаха като нищо на петдесет хиляди месечно.

Докато още навлизаше в новата си роля, той беше повече от сигурен, че някой си прибира по нещичко. Но след като беше следил нещата отблизо в продължение на месеци и не откри крадец, стана ясно, че всичко е въпрос на математика, а не на подправени книжа и незаконно присвояване. Разходите им бяха повече от приходите.

Даваше най-доброто от себе си да въоръжи бойците си. Дори се беше принизил дотам да купи четири сандъка с оръжие от рокери, с които се беше запознал в затвора през миналото лято. Но това не стигаше. Няколко стари пушки нямаше да им стигнат да победят Братството.

И като ставаше дума за това, имаше нужда и от повече бойци. Мислеше, че рокерите ще са добър източник на наемници, но те се бяха оказали прекалено сплотени. По време на сделките с тях интуицията му беше подсказала, че трябва да има вземане-даване с всички до един или с никого. Беше повече от сигурен, че избере ли само най-добрите, те биха се върнали при приятелчетата си да им разкажат за забавната си нова работа, състояща се в убиване на вампири. А вземеше ли всички, вероятно щеше да се сблъска с неподчинение.

Набирането на нови попълнения поединично беше най-добрата стратегия, но той нямаше време за това. Покрай тренировъчните сесии с баща му — които въпреки проблемите с гардероба на татенцето бяха изключително полезни — контролирането на

лагерите за разпити, плячкосването и усилията му да убеди подчинените си да се концентрират върху работата си, не му оставеше и един свободен час.

Така че ситуацията беше критична. За да бъдеш успешен военен лидер се изискваха три качества. Способността да осигуриш ресурси и уменията да набираш войници бяха две от тях. И макар като син на Омега да имаше специални умения, времето си течеше. Не спираше нито заради хората, нито заради вампирите, дори не за потомъка на Злото.

Предвид състоянието на банковите сметки, му беше ясно, че първо трябва да се захване с увеличаването на приходите. После можеше да се погрижи и за останалите задачи.

Спирането на кола пред хижата го накара да стисне в ръка четирийсеткалибровото си оръжие, а господин Д. извади своя Магнум 357. Леш държеше своето под масата, но онова на господин Д. беше на показ и той го бе насочил право напред с изпъната ръка.

Някой почука и Леш подвикна:

— Дано да си очакваният от мен.

— Двамата с господин А. сме и водим онзи, когото поръчахте — отговори *лесърът*.

— Влезте — обади се господин Д., проявявайки се както винаги като добър домакин, но магнумът му остана готов за действие.

Двамата убийци, появили се на вратата, бяха последните останали от безцветните. Последната двойка от едновременните войници, били членове на Обществото достатъчно дълго, че да загубят индивидуалния цвят на очите и косите си.

Човекът, когото влачеха със себе си, беше висок над два метра, но иначе не представляваше нищо особено. Около двацет и няколко годишно бяло момче с линия на косата, предполагаща скорошно оплешивяване. Облеклото му явно целеше да компенсира невзрачната външност. Носеше черно кожено яке с избродиран на гърба орел и скъпа маркова риза, от джинсите му висяха вериги, а обувките му бяха „Ед Харди“.

Жалко. Наистина жалко. Като да сложиш гуми за джип на тойота „Камри“. А колкото до това дали момчето беше въоръжено? Без съмнение носеше у себе си швейцарско ножче, което вероятно използваше вместо клечка за зъби.

Но нямаше нужда да е боец, за да им бъде от полза. Леш имаше такива. Друго искаше от този нещастник.

Младежът погледна към вдигнатия за добре дошъл магнум на господин Д., а после стрелна вратата с очи, сякаш се чудеше дали може да надбяга куршум. Господин А. бързо реши дилемата му, като я затвори и застана пред нея.

Човекът погледна към Леш и се намръщи.

— Хей... Познавам те. От затвора.

— Да, така е. — Леш остана седнал и леко се усмихна. — Искаш ли да знаеш добрите и лошите страни на нашето познанство?

Мъжът преглътна тежко и отново насочи вниманието си към дулото на господин Д.

— Да. Разбира се.

— Лесен беше за намиране. Всичко, което трябваше да направят моите бойци, бе да се завъртят около „Скриймърс“ и... ето те и теб. — Леш се облегна на стола си и тръстиквата му седалка проскърца. Когато човекът потрепна при този звук, той силно се изкуши да му каже, че не трябва да се притеснява от него, а от четирийсеткалибровото оръжие под масата, насочено право към семейните му скъпоценности. — Стоиш ли настрана от неприятности, откакто те видях в затвора?

Мъжът кимна.

— Да.

Леш се изсмя.

— Опитай отново.

— Искам да кажа, че още въртя бизнеса си, но не са ме хващали.

— Добре. — Очите на мъжа отново стрелнаха господин Д. и Леш се засмя. — На твое място бих се поинтересувал защо съм тук.

— А... да. Би било страхотно да науча.

— Моите войници те наблюдаваха.

— Войници?

— Бизнесът ти е стабилен.

— Изкарвам по нещо.

— Искаш ли да си докарваш повече?

Мъжът се втренчи в Леш, а очите му се присвиха от угодничество и алчност.

— Колко повече?

Парите наистина ги биваше да мотивират.

— Справяш се добре за търговец на дребно, но в действителност бизнесът ти не е нищо особено. За твой късмет аз съм в настроение да инвестирам в някого като теб, който с нужната подкрепа да е готов да премине на следващото стъпало. Искам да ти дам възможност от търговец на дребно да се превърнеш в посредник.

Мъжът вдигна ръка към брадичката си, прокара пръсти надолу до шията си, сякаш стимулираше мозъка си да заработи чрез масажирание на гърлото. В последвалото мълчание Леш се намръщи. Кокалчетата на ръката му бяха обелени, а камъкът от евтиния му гимназиален пръстен липсваше.

— Звучи интересно — промърмори онзи. — Но... Трябва малко да укротя топката.

— По каква причина? — Ако това беше някакъв трик при воденето на преговори, Леш беше готов да му обърне внимание върху факта, че е пълно със стотици мизерни дилъри като него, които биха си хвърляли шапката при такова предложение.

После щеше да кимне на господин Д. и убиецът щеше да му тегли куршума точно под рехавата линия на косата.

— Не трябва да се мяркам в Колдуел. За известно време.

— Защо?

— Не е свързано с търговията на наркотици.

— Има ли нещо общо с обелените ти кокалчета? — Човекът бързо скри ръка зад гърба си. — Така си и мислех. Имам следния въпрос: Щом трябва да си налягаш парцалите, какво правеше тази вечер в „Скриймърс“, дявол го взел?

— Да кажем, че исках да купя нещо за лични нужди.

— Ти си пълен идиот, ако взимаш онова, което продаваш.

А също така се оказваше неподходящ кандидат за целите на Леш. Нямаше желание да върти бизнес с наркоман.

— Не беше дрога.

— Нова лична карта ли?

— Може би.

— Намери ли онова, за което беше отишъл в клуба?

— Не.

— Аз мога да ти помогна. — Все пак Обществото имаше собствено ламиниращо

устройство. — Ето предложението ми. Войниците ми, този вляво от теб и онзи отзад, ще ти сътрудничат. Ако не можеш да се показваш на улицата, ти ще уреждаш стоката, а те ще я пласират, като им покажеш начините. — Леш хвърли поглед към господин Д. — Закуската ми.

Господин Д. постави оръжието си до каубойската шапка, която свалеше само вътре, и запали пламъка под тигана на малката готварска печка.

— За какви суми говорим? — попита човекът.

— Първата инвестиция ще бъде от сто хиляди.

Очите на мъжа засвяткаха от вълнение като екрана на игрален автомат.

— Ами... Това е достатъчно като за начало. Но какъв е моят дял?

— Ще делим печалбата. Седемдесет за мен. Трийсет за теб. От всички продажби.

— Как да съм сигурен, че мога да ти се доверя?

— Няма как.

Господин Д. сложи няколко резена бекон в тигана и цвърченето им изпълни стаята, а Леш се усмихна на звука.

Човекът се озърна и мислите му можеха да бъдат прочетени като от книга. Бунгало наред нищото, с четирима типове срещу него, от които поне един имаше оръжие, способно да направи цяла крава на кайма.

— Добре. Да. Съгласен съм.

Което, разбира се, беше единственият възможен отговор.

Леш спусна предпазителя на оръжието си и очите на мъжа изскочиха от орбитите им, когато той постави автомата на масата.

— Хайде, нали не си мислеше, че не те държа на мушка?

— Да. Добре. Ясно.

Леш стана и се приближи към него. Протегна ръка и попита:

— Как ти е името, орле?

— Ник Картър.

Леш се изсмя хладно.

— Пробвай отново, тъпако. Искам истинското ти име.

— Боб Грейди. Викат ми Боби Джи.

Подадоха си ръце и Леш стисна силно неговата, като премаза обелените кокалчета.

— Радвам се да работя с теб, Боби. Аз съм Леш. Но можеш да ми викаш Боже.

Джон Матю оглеждаше присъстващите във ВИП зоната на „Зироу Сам“, но не защото си търсеше компания както Куин, нито се чудеше коя ще избере Куин, както правеше Блей.

Не, Джон си имаше своя собствена фиксидея.

Обикновено Хекс се появяваше на всеки половин час, но след като един от охранителите се беше доближил до нея и тя бе изхвърчала на бегом, я нямаше никаква.

Покрай тях с бавна крачка мина червенкоса жена, а Куин се разшава неспокойно и взе да потропва с войнишките си ботуши под масата. Беше висока около метър и осемдесет, а краката ѝ бяха дълги и изящни като на газела, направо прекрасни. И не беше професионалистка. Движеше се под ръка с някакъв бизнесмен. Това не значеше, че не се продава за пари, но под легалната форма, наречена любовна връзка.

— По дяволите — измърмори Куин, а разноцветните му очи я проследиха хищнически.

Джон потупа приятеля си по крака и изписа на езика на глухонемите:

— *Защо не заведеш някоя отзад? Влудяваш ме.*

Куин посочи сълзата, татуирана под окото му.

— Нямам право да те оставям. Никога. В това се състои смисълът да имаш *аструкс нотрум*.

— *Ако не правиш секс скоро, няма да ставам за нищо.*

Куин загледа как червенокосата си нагласява полата, за да седне, без да изложи на показ намиращото се под нея, а там вероятно нямаше друго освен цялостна кола маска.

Жената се оглеждаше наоколо без интерес... докато погледът ѝ не попадна върху Куин. В мига, в който го забеляза, очите ѝ заблестяха, сякаш беше попаднала на разпродажба на маркови чанти. Това не беше изненадващо. Повечето жени, човешки и вампири, реагираха по същия начин и беше разбираемо. Куин се обличаше семпло, но по мъжки: черна риза, прибрана в тъмносини джинси. И тези черни войнишки ботуши! По цялата дължина на едното му ухо имаше черни метални обици. Черната му коса бе оформена в стърчащи кичури. И наскоро беше направил пиърсинг на долната си устна, поставяйки там черна халка. Изглеждаше като някой, който държи коженото си яке в скута, защото в него има оръжие.

А то си беше самата истина.

— Не, добре съм — промърмори Куин и довърши бирата си марка „Корона“. — Не си падам по червенокоси.

Блей погледна рязко встрани, внезапно проявил престорен интерес към една брюнетка. Истината беше, че го вълнуваше една-единствена личност, която го беше отрязала любезно, но твърдо, както умее само най-добрият приятел.

Очевидно Куин наистина не си падаше по червенокоси.

— *Кога за последно си бил с някоя?* — изписа Джон.

— Не знам. — Куин даде знак за още бири. — Мина известно време.

Джон се замисли и осъзна, че последният му път е бил... през лятото, с онова момиче в „Абъркромби и Фич“. Като се имаше предвид, че Куин беше свикнал с три на вечер, това за него си беше истинска суша и на Джон му беше трудно да си представи, че постната диета, състояща се от самозадоволяване с ръка, му беше достатъчна. Дори когато се хранеше от някоя Избраница, пак не посягаше, въпреки че ерекцията му го напрягаше до болка, докато не я потушеше със студена пот.

Но пък те тримата се хранеха от една и съща, при това едновременно и макар Куин да нямаше проблеми с публиката, панталоните му си оставаха на място от уважение към Джон и Блей.

— *Сериозно, Куин, какво може да ми се случи? Блей е с мен.*

— Рот каза винаги да бъда до теб. Така че трябва да съм до теб. Винаги до теб.

— *Мисля, че го приемаш прекалено навътре. И то наистина прекалено.*

В другия край на ВИП зоната червенокосата газела се размърда на стола си, така че всичко, намиращо се от кръста ѝ надолу, беше на показ. Гладките ѝ крака се показваха изпод масата, така че Куин да има пълна видимост.

Когато и той се размърда този път, беше повече от ясно, че намества нещо твърдо в скута си. И не бяха оръжията му.

— *За бога, Куин, не казвам, че трябва да е тя. Но е време да направим нещо по твоя въпрос.*

— Каза, че няма нужда — намеси се Блей. — Остави го.

— Има само един начин. — Разноцветните очи на Куин се спряха на Джон. — Можеш да дойдеш с мен. Не е нужно и ти да го правиш, защото знам, че не си падаш по тези неща. Но все пак и ти би могъл да си избереш някоя. Стига да искаш. Бихме могли да отидем в някоя от частните тоалетни и така ще си ми под око. Само кажи става ли. Аз няма да повдигам въпроса отново.

Куин погледна настрани, все едно нищо не се бе случило. Как да не го харесваш? При него деликатността, също като грубостта, се явяваше под различни форми и любезната оферта за двоен секс сеанс беше мила постъпка от страна на Куин. Те с Блей отлично знаеха защо осем месеца след преобразяването си Джон все още не беше спал с жена и въпреки това продължаваха да са негови приятели.

Да разкрие тайната, така старателно пазена от Джон, беше последната гадост, извършена от Леш, преди да умре. И това беше поводът Куин да го убие.

Когато сервитьорката донесе поредните бири, Джон хвърли поглед към червенокосата и за негова изненада тя му се усмихна, когато забеляза, че я гледа.

Куин се засмя тихо.

— Може би си пада не само по мен.

Джон приближи бирата към устата си и отпи, за да прикрие изчервяването си. Работата беше там, че той искаше да прави секс, но също като Блей имаше конкретна личност наум. Но след като вече веднъж беше изгубил ерекцията си пред гола и възбудена жена, не бързаше това да се повтори, особено с тази, към която проявяваше интерес.

По дяволите! Не. Хекс не беше жена, пред която да се изложи, сякаш е въздух под налягане. Да клюмне от страх, че няма да се справи? Егото му щеше да пострада невъзвратимо.

Някакъв смут сред околните го изтръгна от окайването му и го накара да се изправи край пътеката до сепарето.

Двамата огромни маври тътреха някакъв тип с трескав поглед през ВИП зоната, хванали го с по една ръка под мишниците. Той потропваше по пода с върховете на скъпите си обувки подобно на танцьор на степ, а устата му като че изричаше реплики на Фред Астер, макар Джон да не можеше да чуе думите заради силната музика.

Триото се запъти към частния офис в дъното.

Джон довърши бирата си и се загледа в затварящата се врата. Лоши неща се случваха на онези, озовали се вътре. Особено ако бъдеха завлечени там от двамата лични гардове.

Изведнъж всички разговори във ВИП зоната замряха, от което музиката зазвуча още по-гръмко.

Джон знаеше причината, преди да е обърнал глава.

Ривендж беше влязъл през страничната врата, а появата му беше тиха, но забележима като хвърлянето на граната. Караше пространството, изпълнено със скъпо облечени посетители, техните компаньонки — работещи момичета, предлагащи срещу пари всичко, което притежаваха — и разнасящите тежки подноси сервитьорки, да изглежда по-малко. Не защото наистина беше огромен мъж, облечен в самурено палто, а заради начина, по който гледаше на заобикалящия го свят.

Блестящите му аметистови очи виждаха всеки, но не ги беше грижа за никого.

Рив — или Преподобния, както го наричаше човешката клиентела — беше наркобарон и сводник, напълно безразличен към преобладаващата част от околните. Което означаваше,

че е способен, както често го доказваше с действията си, на абсолютно всичко, което пожелаеше.

Особено по отношение на такива като онзи танцьор на степ. Нощта щеше да приключи мъчително за него.

Докато минаваше покрай тях, Рив кимна на Джон и момчетата, те също кимнаха в отговор и повдигнаха бутилките „Корона“ в знак на уважение. Рив беше един вид съюзник на Братството, избран за *лийдайър* на Съвета на *глимерата* след набезите, защото той беше единственият член на аристокрацията, имал смелостта да остане на територията на Колдуел. В резултат на това някой, когото не го беше грижа за почти никого, носеше отговорност за мнозина.

Джон се обърна към кадифеното въже, без дори да се опитва да бъде дискретен. Със сигурност това значеше, че Хекс...

Тя се появи на входа на ВИП зоната, изглеждаща невероятно, поне според него. Наведе се към един от охранителите, за да може той да прошепне нещо в ухото ѝ, а тялото ѝ беше така стегнато. Коремните ѝ мускули се очертаваха под играещата ролята на втора кожа прилепнала тениска.

Сега той беше този, на когото се налагаше да се намества на стола си.

Ала когато Хекс се запъти към офиса на Рив, либидото му се изпари. Тя не беше от типа, които се усмихват много, но в случая беше изключително мрачна. Също като Рив.

Очевидно се случваше нещо и Джон не успя да потисне импулса на рицаря в лъскави доспехи, надигащ се в гърдите му. Но Хекс нямаше нужда от спасител. Тя сама би възседнала коня, за да пребори дракона.

— Изглеждаш малко напрегнат — подхвърли тихо Куин, когато Хекс влезе в офиса. — Не забравяй за предложението ми, Джон. Аз не съм единственият, който страда, не е ли така?

— Ще ме извините ли? — намеси се Блей, като извади кутия червен „Дънхил“ и златната си запалка. — Имам нужда от малко свеж въздух.

Беше започнал да пуши неотдавна, навик, презиран от Куин, въпреки че вампирите не боледуваха от рак. Джон обаче го разбираше. Чувството на неудовлетвореност трябваше да бъде преодоляно, а нямаше много възможности, когато си сам в спалнята си или с момчетата в залата с щангите.

И тримата бяха натрупали мускули през последните няколко месеца, а раменете, ръцете и бедрата им едва не пръскаха дрехите по шевовете. Караше те да започнеш да разбираш защо на спортистите сексът преди мачовете им беше забранен. Ако продължаваха да трупат маса по този начин, скоро щяха да заприличат на професионални кеч борци.

Куин се втренчи в бутилката „Корона“.

— Искаш ли да се махаме оттук? Моля те, кажи, че искаш.

Джон хвърли поглед към вратата на офиса на Рив.

— Явно оставаме — промърмори Куин и даде знак на сервитьорката, която мигом се доближи до масата им.

— Ще ми е нужна още една бира. Или може би цяла каса.

---

[1] Популярна играчка в Америка, създадена по герой от детски сериал. — Бел.прев. ↑

Ривендж хлопна вратата на офиса си и се усмихна със затворена уста, за да попречи на кучешките си зъби да бъдат изложени на показ. Дори без тях обаче висящият между Трез и Ай Ем знаеше, че е загазил.

— Преподобни, защо е всичко това? Защо бях доведен тук по този начин? — попита той в бързо стакато. — Работех усърдно за вас, когато тези двамата...

— Научих нещо интересно за теб — отбеляза Рив и заобиколи бюрото.

Докато той се настаняваше в креслото си, Хекс влетя със суров поглед в сивите си очи. След като затвори вратата, тя се облегна на нея, изпълнявайки идеално ролята на най-добрата възможна ключалка, когато се налагаше да задържат мамещия ги букмейкър вътре и любопитните очи навън.

— Всичко е лъжа, пълна лъжа...

— Обичаш ли да пееш? — Рив се облегна назад в креслото си, а изтръпналото му тяло застана в типичната си поза зад черното бюро. — Не забавляваше ли тълпата с изпълнения на Тони Би в „Салс“ онази вечер?

Букмейкърът се намръщи.

— Е, да... Изтананиках няколко такта.

Рив кимна по посока на Ай Ем, чието лице както винаги имаше каменно изражение. Никога не показваше каквито и да било емоции, освен ако не ставаше дума за добро капучино. В тези случаи можеше и да демонстрира известно блаженство.

— Партньорът ми... Той каза, че си пял наистина добре. Публиката полудяла по теб. Какво каза, че е изпълнил, Ай Ем?

Гласът на Ай Ем напомняше този на Джеймс Ърл Джонс, плътен и великолепен.

— „Три монети във фонтана“.

Букмейкърът повдигна леко панталоните си със самодоволен жест.

— Имам глас. Имам и чувство за ритъм.

— Значи си тенор като добрия стар господин Бенет? — Рив се сгуши в коженото си палто. — Тенорите са ми любимите.

— Да. — Букмейкърът хвърли поглед към маврите. — Ще възразите ли да ми обясните за какво става дума?

— Искам да пееш за мен.

— Имате предвид на някое парти ли? Бих направил всичко за вас. Знаете го, шефе. Само трябва да кажете... Искам да кажа, че нямаше нужда от това.

— Не е парти, макар че ние четиримата ще се радваме да чуем изпълнението ти. Така ще ми се отплатиш за откраднатото от теб миналия месец.

Лицето на букмейкърта помръкна.

— Не съм крал.

— Напротив. Ай Ем е отличен счетоводител. Всяка седмица му даваш отчетите си. Какви са залозите за отборите и колко залога са били направени. Нима мислиш, че никой не проверява цифрите? Според мачовете от миналия месец приходите ни би трябвало да са... каква беше сумата, Ай Ем?

— Сто седемдесет и осем хиляди четиристотин осемдесет и два долара.

— Но вместо това ти се появи с... колко бяха? — Рив кимна леко към Ай Ем.

— Сто и трийсет хиляди деветстотин осемдесет и два — изстреля Ай Ем.

Букмейкърът бързо се намеси.

— Той греша. Добавил е...

Рив поклати глава.

— Познай колко е разликата между двете суми. Не че ти вече не знаеш. Ай Ем?

— Четирийсет и седем хиляди и петстотин.

— Което по случайност съответства на заем от двацет и пет хиляди при деветдесет процента лихва. Не съм ли прав, Ай Ем? — Мавърът кимна веднъж, а Рив заби бастуна си в пода и се изправи на крака. — Което на свой ред е обичаен процент за италианската мафия в Колдуел. Трез се поразрови малко и какво откри, Трез?

— Моето момче Майк казва, че е заел двацет и пет хиляди на този тук точно преди турнира „Роуз Боул“.

Рив остави бастуна си до стола и мина пред бюрото, като се подпираше с една ръка на повърхността му. Маврите отстъпиха назад, без да изпускат букмейкъра.

Рив застана лице в лице с него.

— Ще те попитам още веднъж, наистина ли мислеше, че никой няма да провери сметките?

— Преподобни, шефе... моля ви, щях да ви върна всичко.

— Да, наистина ще върнеш всичко. И ще платиш по специалната ми тарифа за мерзавци, опитващи се да ме изиграят. Сто и петдесет процента лихва и ги дължиш до края на този месец. Иначе жена ти ще те получи на парчета по пощата. О, и си уволнен.

Мъжът избухна в сълзи, но не крокодилски. Тези бяха истински, такива, които карат носа ти да тече, а очите да подпухнат.

— Моля ви... Те щяха да ме наранят...

Рив протегна ръка и стисна в здрава хватка областта между краката на мъжа.

Пуделското скимтене му подсказа, че макар той да не чувстваше нищо, с букмейкъра не бе така и че беше уцелил точното място.

— Не обичам да крадат от мен — произнесе Рив в ухото на мъжа. — Направо ме вбесява. И ако се тревожиш, че мафията би ти сторила нещо лошо, мога да ти гарантирам, че аз съм способен на нещо още по-лошо. Сега... Искам да пееш за мен, нещастнико.

Рив усуква силно намиращото се в ръката му и мъжът изкрещя с пълно гърло, а звукът беше силен и пронизителен и се отрази в ниския таван. Когато писъкът му започна да се накъсва, защото букмейкърът беше изразходвал всичкия си въздух, Рив се смили и му даде възможност да поеме няколко глътки задъхано. И после...

Вторият вик беше по-могъщ и на по-висока октава от първия, с което доказа, че певците се представят по-добре след кратка загревка.

Букмейкърът се извиваше и дърпаше от хватката на маврите, но Рив продължаваше да стиска, а *симпатската* му страна наблюдаваше в захлас, сякаш това бе най-доброто телевизионно шоу.

Минаха около девет минути, преди онзи да загуби съзнание.

След като стана ясно, че букмейкърът е в несвяст, Рив се върна обратно в креслото си, а Трез и Ай Ем го изнесоха през задния вход и го захвърлиха на алеята, където студът щеше да го свести.

След като напусна кабинета му, в съзнанието на Рив изведнъж изникна образът на Елена, крепяща всички онези кутии допамин, когато влезе в стаята за прегледи. Какво ли би си помислила за него, ако знаеше какво върши, за да върви бизнесът му гладко? Какво ли би

казала, ако научеше, че като нареди на букмейкъра да си плати, иначе жена му ще получава пратки по пощата, оставящи кървава диря на входните стъпала, той не отправи празна заплаха? Как би реагирала, ако знаеше, че е абсолютно способен сам да извърши кълцането или да нареди на Хекс, Трез или Ай Ем да го направят?

Е, той вече знаеше отговора, нали?

Гласът ѝ, този ясен и красив глас, повтори в главата му: „По-добре я задръжте. За някой, който наистина би я използвал“.

Тя, естествено, не знаеше подробности, но беше достатъчно умна, за да откаже да приеме визитната му картичка.

Рив насочи вниманието си към Хекс, която не беше помръднала от мястото си пред входната врата. Притихнала, тя се втренчи в черния килим с къси влакна и започна да очертава окръжност с тока на ботуша си.

— Какво има? — попита Рив. Когато тя не вдигна поглед към него, усети, че ѝ е трудно да се стегне. — Какво се е случило, по дяволите?

Трез и Ай Ем се върнаха и заеха местата си пред стената срещу бюрото на Рив. Скръстиха ръце пред масивните си гърди, а устните им останаха стиснати.

Мълчанието беше характерно за тях... но в комбинация със суровото изражение на Хекс и изпълнението ѝ с тока на ботуша очевидно ставаше дума за някакъв проблем.

— Говори. Веднага!

Хекс закова поглед в неговия.

— Криси Андрюз е мъртва.

— Как? — попита, макар да знаеше.

— Пребита и удушена в апартамента си. Трябваше да отида в моргата, за да идентифицирам тялото.

— Кучи син.

— Ще се погрижа за него. — Хекс не молеше за разрешение и каквото и да ѝ кажеше, щеше да изпълни заканата си срещу онзи мръсник. — И ще го направя възможно най-скоро.

Общо взето последната дума беше на Рив, но в този случай не би застанал на пътя ѝ. За него работещите му момичета не бяха само източник на приходи... Те бяха служителки, на които държеше и с които се идентифицираше вътрешно. Така че ако някоя бъдеше наранена от клиент, любовник или съпруг, той лично им търсеше сметка.

Курвите заслужаваха уважение и неговите щяха да го получат.

— Първо го накарай да си плати — изръмжа Рив.

— Не се тревожи за това.

— По дяволите... Виня себе си — промърмори Рив и се протегна към ножа за писма с формата на кинжал, който беше и също така остър. — Трябваше да го убием по-рано.

— Тя имаше вид, че се справя.

— Може би се е *прикривала* по-добре от преди.

Четиримата останаха смълчани за известно време. В работата си се сблъскаха с много загуби — един мъртвец не беше кой знае каква новина — но в повечето случаи Рив и сътрудниците му играеха ролята на знак минус в уравнението. Те отнемаха живот. Ако друг го направеше с някого от техните, не им се нравеше.

— Искаш ли да докладвам за положението тази вечер? — попита Хекс.

— Не сега. Аз самият имам новини за споделяне. — Той си наложи да се съсредоточи и погледна към Трез и Ай Ем. — Онова, което ще кажа, доста ще сговни ситуацията и затова

искам да дам възможност и на двама ви да излезете от стаята. Хекс, за съжаление това не важи за теб. Съжалявам.

Трез и Ай Ем останах неподвижни, което ни най-малко не го изненада. Трез му показва среден пръст. И това също не беше шокиращо.

— Ходих до Кънектикът — заяви Рив.

— Също така си бил и в клиниката — допълни Хекс. — Защо?

Джипиесът понякога можеше да бъде истинска напаст. Не позволяваше никакво уединение.

— Забрави за проклетата клиника. Искам да изпълниш една задача за мен.

— Каква по-точно?

— Гледай на случая с гаджето на Криси като на коктейл преди вечерята.

Това я накара да се усмихне хладно.

— Казвай.

Той се взря във върха на ножа за писма и си спомни как с Рот се бяха смели, защото и двамата имаха такива. Кралят беше дошъл да го посети след набезите през лятото, за да обсъдят проблемите на Съвета и го беше видял върху бюрото му. Рот се беше пошегувал, че в ежедневната си работа и двамата са водени от острие, макар и да държат писалки в ръцете си.

И не беше ли наистина така? Само че Рот имаше морала на своя страна, а Рив служеше единствено на личните си интереси. Не беше вземал решенията си и не беше избрал пътя си воден от своите добродетели. Както винаги от значение бяха единствено собствените му облаги.

— Няма да е лесно — промърмори.

— Забавните неща никога не са лесни.

Рив се съсредоточи върху острия връх на ножа.

— Тази задача... не е за веселба.

С приближаването на края на нощта и съответно на смяната ѝ, Елена ставаше все по-нервна. Време за среща. И време да вземе решение. Мъжът трябваше да дойде да я вземе от клиниката след двайсет минути.

Боже, пак я бе обзела нерешителност.

Името му беше Стефан. Стефан, син на Тем, макар тя да не познаваше нито него, нито семейството му. Той беше обикновен вампир, а не член на аристокрацията. Беше придружил до клиниката братовчед си, който бе порязал ръката си, докато цепел дърва за камината. Докато тя беше попълвала документите за изписването, със Стефан си бяха поговорили на теми, на които си говорят необвързаните. Той харесваше „Рейдиоход“, тя също. Тя си падаше по индонезийската кухня, той също. Той работеше в света на хората като компютърен програмист благодарение на виртуалните комуникации. Тя, от друга страна, беше медицинска сестра. Той живееше в дома на родителите си, единствен син в без съмнение цивилно семейство — или поне изглеждаше такива. Баща му работеше за вампир строителен предприемач, а майка му преподаваше Древния език. Симпатични, нормални, надеждни.

Като се имаше предвид какво беше причинила аристокрацията на баща ѝ, беше решила, че изборът ѝ е добър. Стефан я беше поканил на кафе, тя беше приела, избраха тази вечер и си размениха номерата на мобилните телефони.

Но какво трябваше да направи сега? Да му се обади и да откаже заради семейни проблеми ли? Или да отиде и през цялото време да се тревожи за баща си?

Ала след краткия телефонен разговор с Лузи, който проведе в съблекалнята, се беше оказало, че ситуацията в дома ѝ се е подобрила. След като си бе починал, сега бащата на Елена спокойно работеше върху книгата си, седнал зад бюрото.

Половин час в кафенето. Може би щяха да си поделят кифличка? С какво можеше да навреди това?

След като окончателно реши, че ще отиде, никак не ѝ се понрави образът, изникнал в съзнанието ѝ. Не ѝ бе притрябвало да мисли за голите гърди на Рив с онези татуирани червени звезди, когато едва беше събрала куража да излезе на среща с друг мъж.

Трябваше да се концентрира върху това да свали униформата си и да подобри поне донякъде външния си вид.

Докато пристигаха сестрите от дневната смяна, а тези от нощната си тръгваха, тя съблече униформата си и сложи полата и блузата, които беше донесла със себе си...

Беше си забравила обувките.

Страхотно! Белите гуменки бяха толкова секси.

— Какво има? — попита Катя.

Тя се обърна.

— Има ли някакъв шанс това на краката ми да не съсипва напълно външния ми вид?

— Честно ли? Не е толкова зле.

— Никак не умееш да лъжеш.

— Поне опитам.

Елена прибра униформата в чантата си, оправи косата си и провери състоянието на грима си. Разбира се, беше забравила молива за очи и спиралата, така да се каже, и на този фронт липсваше въоръжение.

— Радвам се, че тръгваш — каза Катя, докато триеше разписанието за предишната нощ от бялата дъска.

— Като се има предвид, че си мой шеф, това малко ме притеснява. Бих предпочела да те радва идването ми в клиниката.

— Не, не става дума за работата. Радвам се, че ще излизаш тази вечер.

Елена се намръщи и се озърна. По някакво чудо бяха сами.

— Кой е казал, че отивам някъде, а не вкъщи?

— Никоя сестра, която се прибира у дома си, не се преоблича тук. И също така не се тревожи дали обувките пасват на полата. Ще ти спестя въпроси от рода: „Кой е той?“.

— Това е истинско облекчение.

— Освен ако нямаш желание да споделиш.

Елена се засмя.

— Не, предпочитам да го запазя за себе си. Но ако се получи нещо... ще споделя.

— Няма да настоявам. — Катя отиде до шкафчето си и се загледа в него.

— Добре ли си? — попита Елена.

— Мразя тази проклетата война. Мразя, че непрестанно докарват още и още мъртъвци, а болката, която са изпитали, личи по лицата им. — Катя отвори шкафчето си и извади якето си. — Съжалявам, няха намерение да ти развалям настроението.

Елена се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Знаем как се чувстваш.

За миг останаха с вперени една в друга очи. После Катя прочисти гърло.

— Хайде, трябва да тръгваш. Сигурно вече те чакат.

— Той ще ме вземе от тук.

— Може да се помотая отвън и да изпуша една цигара.

— Ти не пушиш.

— Дявол да го вземе, пак изгубих.

На път към изхода Елена се отби на регистрацията, за да се увери, че е предала всичко на следващата смяна. Доволна, че всичко е наред, тя мина през вратите и се изкачи по стълбите, докато най-накрая не излезе от клиниката.

Навън в нощта установи, че захладняването бе преминало в студ. Въздухът ѝ миришеше на синьо, ако цветовете изобщо имаха мирис. Бе свеж, мразовит и чист. Тя го вдишваше дълбоко и после го издишваше във вид на бели облачета. При всяко вдишване имаше чувството, че поема сапфиреното сияние на небето в дробовете си и че звездите са искри, които подскочат в тялото ѝ.

Сбогува се и с последните сестри, които си тръгнаха с колите си или дематериализирайки се, в зависимост от плановете им. Катя излезе и също отпътува.

Елена погледна часовника си, докато потропваше на студа. Мъжът закъсняваше с десет минути. Не е кой знае какво.

Облегна се на алуминиевата облицовка и почувства кръвта да кипи във вените ѝ, странно усещане за свобода се надигаше в гърдите ѝ при мисълта, че ще излиза с мъж. Сама. Кръв. Вени.

Нищо не беше направено за ръката на Ривендж.

Тази мисъл връхлетя съзнанието ѝ и се загнезди там като ехо от пронизителен шум. Не се беше погрижил за ръката си. В картоната му не беше отбелязано нищо, свързано с инфекцията, а Хавърс беше така педантичен към записките си, както към униформите, хигиената в стаите на пациентите и реда в складовете със санитарни материали.

Когато се беше върнала с лекарствата в кабинета за прегледи, Ривендж вече беше облякъл ризата си и я беше закопчал, но тя реши, че това се е случило след прегледа. Сега можеше да се обзаложи, че я е облякъл в мига, когато беше премерила кръвното му налягане.

Само че... това не беше нейна работа. Ривендж беше възрастен и имаше пълното право да взима лоши решения по отношение на здравето си. Също като онзи наркоман, който едва беше преживял нощта и както безброй други пациенти, кимачи, докато докторът бе пред тях, но после си отиваха вкъщи и не ги беше грижа за лекарствата и възстановяването им.

Тя не можеше да стори нищо, за да спаси някой, нежелаящ да бъде спасен. Нищо. И това беше една от най-големите трагедии в работата ѝ. По силите ѝ беше единствено да обясни какви са възможните варианти и последствията от тях и да се надява пациентът да вземе разумно решение.

Духна остър вятър и изду полата ѝ, което я накара да мечтае за коженото палто на Ривендж. Подаде глава иззад сградата на клиниката и огледа пътя за фаровете на кола.

Десет минути по-късно отново погледна часовника си.

И още десет минути по-късно пак хвърли поглед към китката си.

Бяха ѝ вързали тенекия.

Не беше никаква изненада. Срещата беше организирана прекалено прибързано, не се познаваха.

След още един студен порив на вятъра тя извади телефона си и написа съобщение:

„Здравей, Стефан. Съжалявам, че се разминахме тази вечер. Може би някой друг път.“

Е.

Прибра телефона обратно в джоба и се материализира в дома си. Вместо да влезе направо вътре, тя се сгуши в тънкото си палто и започна да крачи напред-назад по напуканата пътека, водеща към задната врата. Отново задуха студен вятър и тя почувства как щипе лицето ѝ.

Очите ѝ започнаха да парят.

Обърна се с гръб към леденото течение, а няколко кичура от косата ѝ се развяха около лицето ѝ, сякаш в опит да избягат от студа. Тя потрепери.

Страховно. Сега очите ѝ се напълниха със сълзи, а вече нямаше за извинение студения вятър.

Боже, плачеше ли? Заради нещо, което би могло да е просто недоразумение? Заради мъж, когото едва познаваше? Защо имаше толкова голямо значение за нея?

Но всъщност изобщо не беше заради него. Проблемът беше у нея. Мразеше положението, в което се намираше. Ненавистно ѝ беше, че е сама.

В опит да намери опора в буквалния смисъл на думата, тя хвана дръжката на задната врата, но не успя да се накара да влезе. Образът на овехтялата, прекалено подредена кухня, набиващото се в съзнанието скърцане на стълбите към мазето, миризмата на прах и хартия, идваща от стаята на баща ѝ, ѝ бяха така до болка познати, както собственото ѝ отражение в огледалото. Тази вечер всичко беше прекалено натрапващо се, като ярки лъчи, които се забиваха право в двете ѝ очи, като оглушителен рев в ушите ѝ, като непоносима смрад, атакуваща носа ѝ.

Отдръпна ръка. Тази среща беше като пропуск за излизане от затвора в игра на „Монопол“. Като спасителен сал от самотен остров. Като ръка, протегната над скалата, от която висеше.

Отчаянието я върна обратно в релсите, както нищо друго не можеше да го постигне. Нямаше право да излиза с когото и да било, щом гледаше така на нещата. Не беше честно спрямо околните и не беше полезно за нея самата. Когато Стефан я потърсеше отново, ако изобщо го направеше, щеше да каже, че е много заета.

— Елена? Добре ли си?

Елена отскочи назад от вратата, която все пак се беше отворила широко.

— Лузи! Извинявай, просто... Бях се замислила. Как е татко?

— Много добре, наистина чудесно. Пак заспа.

Лузи пристъпи навън и затвори, за да задържи топлината вътре. Образът ѝ беше станал познат до болка след двете години заедно, а хипарските дрехи и прошарената коса ѝ действаха успокояващо. Както винаги в едната си ръка държеше медицинското куфарче, а на противоположното рамо висеше голямата ѝ дамска чанта. В медицинското куфарче носеше стандартното: апарат за кръвно налягане, слушалки и няколко по-леки лекарства, които Елена беше виждала да се използват до едно. Дамската ѝ чанта съдържаше страница с кръстословицата от „Ню Йорк Таймс“, обожаваните от нея дъвки „Риглис Спиърминт“, портмоне и червило с прасковен цвят, което прокарваше по устните си на равномерни интервали от време. Елена знаеше за кръстословицата, защото Лузи и баща ѝ я решаваха

заедно, за дъвките — от обвивките, които виждаше в боклука, а червилото беше повече от очевидно. За портмонето само предполагаше.

— Как си? — Лузи зачака отговор, отправила с внимание към нея ясните си сиви очи. — Връщаш се малко по-рано.

— Върза ми тенекия.

Начинът, по който Лузи постави ръка върху рамото ѝ, беше онова, което я превръщаше в отлична сестра. С един допир тя предлагаше успокоение, топлина и съпричастност, а всичко това спомагаше за успокояване на кръвното налягане, пулса и нервното напрежение.

Това пък допринасяше за проясняване на съзнанието.

— Съжалявам — каза Лузи.

— О, не, така е по-добре. Искам да кажа, очаквах прекалено много.

— Наистина ли? Звучеше ми съвсем разумна, когато ми каза за срещата. Спомена, че излизате само на кафе.

По някаква причина Елена реши бъде напълно откровена.

— Не. Търсех изход. А това няма как да стане, защото никога няма да го оставя. — Елена поклати глава. — Както и да е. Много благодаря, че дойде.

— Ситуацията не е или-или. Няма нужда да избираш между себе си и баща...

— Наистина оценявам, че успя да дойдеш. Беше много мило от твоя страна.

Лузи се усмихна по начина, по който го беше направила Катя по-рано, с плътно стиснати устни и тъжно.

— Добре, ще замълча, но съм права. Можеш да имаш връзка и пак да си добра дъщеря на баща си. — Лузи хвърли поглед към вратата. — Слушай, трябва да наблюдаваш раната на крака му. Смених превръзката, но още ме тревожи. Боя се, че е на път да се инфектира.

— Ще го направя, благодаря ти.

След като Лузи се дематериализира, Елена влезе в кухнята, заключи вратата и се запъти надолу към мазето.

Баща ѝ спеше в огромното викторианско легло в спалнята си. Таблата зад главата му наподобяваше входната арка на гробница. Той лежеше отпуснат сред куп копринени възглавници, а кървавочервената кадифена завивка беше внимателно подгъната по средата на гърдите му.

Изглеждаше като крал, легнал да отдъхне.

След като се беше разболял душевно, косата и брадата му бяха побелели и Елена се беше разтревожила, че започват промените, предвещаващи края. Но след петдесет години той продължаваше да изглежда по същия начин, по лицето му нямаше нито бръчка, а ръцете му бяха силни и здрави.

Беше толкова трудно. Не можеше да си представи живота без него. Но също така не можеше да си представи да има собствен живот с него наоколо.

Елена притвори вратата и отиде в своята собствена спалня, където се изкъпа, преоблече и накрая се изтегна на леглото си. Всичко, с което разполагаше, беше двойно легло, една възглавница и памучни чаршафи, но не я интересуваха луксозните вещи. Имаше нужда да положи някъде умореното си тяло всеки ден и това беше всичко.

Обикновено четеше за кратко, преди да заспи, но не и днес. Нямаше нужната енергия. Протегна се и угаси лампата, кръстоса крака в глезените и опъна ръце от двете страни на тялото си.

Усмихна се, когато осъзна, че с баща ѝ спят в абсолютно еднаква поза.

В тъмното тя се замисли за Лузи и за това как старателно се беше погрижила за порязването на баща ѝ. Да си добра сестра означаваше да те интересува цялостното състояние на пациентите ти, дори след като си тръгнеш. Също така беше важно да инструктираш близките за грижите, които трябва да полагат.

Това не беше работа, която свършва с края на смяната ти.

Тя отново светна лампата.

Стана и отиде до бюрото, което беше получила безплатно от клиниката след подновяване на мебелировката там. Интернет връзката беше бавна както винаги, но най-накрая тя получи достъп до базата данни, съдържаща картоните на пациентите.

Введе личната си парола и зададе търсене... после зададе още едно. Първото беше по необходимост, а второто от любопитство. Запази двата файла, изключи лаптопа и взе телефона.

Мигове преди зората, точно преди светлината да струи от източното небе, Рот се материализира в гъстите гори на северния склон на планината в имението на Братството. Никой не се беше появил в „Ловната ферма“ и притискан от приближаващия изгрев, той беше принуден да си тръгне.

Крехките борови клонки, станали още по-чупливи заради студа, пукаха шумно под подметките на ботушите му. Все още нямаше навалял сняг, който да погълне шумовете, но той го подушваше във въздуха, чувстваше студът да щипе ноздрите му.

Скритият вход към светилището на Братството на черния кинжал се намираше в дъното на пещерата. Ръцете му напипаха дръжката върху каменния портал и тежките входни врати се плъзнаха настрана. Пристъпвайки по черните мраморни плочи, той влезе навътре, а вратите са затвориха зад гърба му.

От двете му страни пламнаха факли по негова безмълвна заповед, осветиха коридора навътре, както и масивните железни порти, поставени в края на осемнайсети век, когато Братството беше превърнало пещерата в гробница.

Докато се приближаваше, му се струваше, че вижда със замъгленото си зрение въоръжени стражи, изправени до масивните колони на портите, отблясъците от пламъка вдъхваха живот там, където той не съществуваше. Със съзнанието си той раздели двете крила на портата и продължи навътре по дълъг коридор, по чиито стени от пода до намиращия се на дванайсет метра височина таван имаше монтирани рафтове.

Върху тях една до друга бяха подредени урни на *лесъри*, свидетелства за битките, водени от Братството поколение след поколение. Най-старите урни не бяха нищо повече от грубовати ръчно изработени съдове, донесени до тук от Древната страна. С всеки изминат метър навътре урните ставаха по-съвременни и при следващата врата вече можеха да бъдат открити съдове масово производство, внесени от Китай.

По рафтовете нямаше останало много празно пространство и това го потискаше. Със собствените си ръце беше помогнал за изграждането на това хранилище за мъртъвците на врага им. Заедно с Дариъс, Тормент и Вишъс се бяха трудили цял месец. Работеха през деня и спяха на мраморния под. Той беше решил колко дълбоко в земята да навлязат. А после бяха увеличили дължината на коридора с много повече метри, отколкото беше смятал, че ще им е нужно. Когато с братята бяха приключили и подредили по-старите урни, той беше напълно убеден, че няма да им трябва толкова много пространство за складиране. Със сигурност докато запълнеха и три четвърти от рафтовете, войната отдавна щеше да е свършила.

А ето че сега, векове по-късно, се мъчеше да открие достатъчно място.

С лошо предчувствие кралят измери със слабите си очи последното оставащо пространство от първоначално изградените рафтове. Трудно му беше да не приеме това като доказателство, че войната върви към своя край, че вампирският еквивалент на ограничения календар на маите се намираше на тези грубо издялани полици.

Не се почувства преливащ от гордост заради постигнатия успех, когато погледна последната добавена към колекцията урна.

Или нямаше да има раса, която да защитават, или щяха да се свършат братята, играещи ролята на защитници. Рот извади трите урни от якето си и ги постави заедно в малка група. После отстъпи назад.

Той беше допринесъл за много от наличните съдове. Преди да стане крал.

— Вече знаех, че излизаш да се биеш.

Рот обърна глава при звука от властния глас на Скрайб Върджин. Нейна Святост се рееше от вътрешната страна на металните врати с полюшваща се на трийсет сантиметра от мраморния под черна роба, от чиито краища струеше светлината ѝ.

Имаше време, когато тази светлина беше ослепително ярка, а сега създаваше само бегли сенки.

Рот се обърна отново към урните.

— Значи това е имал предвид Ви, като каза, че ще ми изключи шалтера.

— Синът ми ме посети, да.

— Но ти вече си знаела. И между другото това не е въпрос.

— Да, тя мрази въпросите.

Рот погледна през рамо и видя Ви да пристъпва през портите.

— Виж ти — промърмори Рот. — Майката и синът, отново съюзени.

Скрайб Върджин го доближи, като бавно се движеше покрай урните. Преди време — или по-точно едва преди година — тя незабавно би поела контрол върху разговора. Сега само се носеше наоколо.

Ви изсумтя сърдито, все едно искаше да покаже, че достатъчно дълго скъпата му майка е отлагала мъмренето на краля и че е недоволен, задето тя не е взела нещата в ръце.

— Рот, ти не ме остави да довърша.

— И мислиш, че сега ще го направя? — Той се протегна и прокара пръст по гърлото на една от трите урни, които беше добавил към колекцията.

— Ще го оставиш да довърши — заяви Скрайб Върджин с безизразен тон.

Вишъс закрачи към него, а стъпките му отекваха по пода, за който беше помагал да бъде положен.

— Искях да кажа, че ако планираш да излизаш да се биеш, трябва да имаш подкрепление. И кажи на Бет. В противен случай си лъжец... и има твърде голяма вероятност да я направиш вдовица. По дяволите, забрави за видението ми. Но поне разсъждавай практично.

Рот започна да крачи напред-назад, замислен колко подходяща за този разговор бе обстановката. Бяха обградени от доказателства за неспиращата война.

Накрая спря пред трите урни, донесени от него същата вечер.

— Бет мисли, че ходя извън града да се срещам с Фюри. Да обсъждаме въпроси, свързани с Избраниците. Лошо е да се лъже. Но мисълта, че имаме само четирима братя на бойното поле, ме кара да се чувствам още по-зле.

Настъпи дълго мълчание и се чуваше единствено припукването на горящите факли. Ви наруши тишината.

— Мисля, че трябва да проведеш среща с Братството и да изясниш нещата с Бет. Както вече казах, ако ще се биеш, бий се. Но го прави открито. По този начин няма да ти се налага да излизаш сам. Както и на никой друг от нас. Сега заради смените някой винаги се бие без партньор. Ако официално си част от нас, този проблем ще се реши.

Рот не можа да сдържи усмивката си.

— Боже, ако вярвах, че ще приемеш решението ми, щях по-рано да ти кажа. — Той погледна към Скрайб Върджин. — Ами законите? Традициите?

Майката на расата се обърна с лице към него и заговори с далечен глас:

— Толкова много неща се промениха. Какво е още една промяна? Пожелавам ви

всичко добро, Рот, син на Рот и Вишъс, плод на моята утроба.

Скрайб Върджин изчезна като дъх в студената нощ, разсейващ се във въздуха, сякаш никога не го е имало.

Рот се облегна на рафтовете, а пулсиращото главоболие го накара да повдигне очилата си и да разтърка безполезните си очи. После спусна клепачи и остана неподвижен на мястото си, застинал като обкръжаващия го камък.

— Изглеждаш съсипан — отбеляза Ви.

И се чувстваше точно така.

Търговията с наркотици беше доста доходоносен бизнес. В кабинета си в „Зироу Сам“ Ривендж прегледа всички касови бележки от вечерта, лежащи на бюрото му, като педантично проверяваше сметките до цент. Ай Ем правеше същото в „Салс“ и първата задача в началото на всяка нощ беше да се съберат и сравнят резултатите.

В повечето случаи те съвпадаха. А когато това не се случеше, той приемаше цифрата на Ай Ем.

Като се съберяха продажбите на алкохол, наркотици и секс, брутната сума надхвърляше двеста и деветдесет хиляди само в „Зироу Сам“. В клуба на заплата работеха двайсет и двама служители, в това число десет охранители, трима бармани, шест проститутки, Трез, Ай Ем и Хекс. Разходите за тях се движеха около седемдесет и пет хиляди на вечер. Букмейкърите и официалните дилъри, тоест онези, допускани да продават в границите на собствеността му, бяха на процент и останалото, след като си получеха дела, беше за него. Също така веднъж седмично той или Хекс и маврите правеха сериозна сделка, продавайки големи количества стока на избрани дилъри, притежаващи собствена наркомрежа в Колдуел или Манхатън.

Като приключеше с разходите за персонала, му оставаха около двеста хиляди на вечер, с които да плати за алкохола и наркотиците, продавани от него, да покрие сметките за отопление и електричество, да отдели за нужните подобрения и да се погрижи за почистващия персонал от седем служители, които пристигаха в пет сутринта.

Всяка година бизнесът му носеше петдесет милиона — скандално много, като се имаше предвид, че плащаше данък върху минимална част от тази сума. Бизнесът с наркотици и секс беше рискован, но потенциалът за печалба — огромен. А на него му бяха нужни пари. Много пари. Да поддържа стандарта на живот, на който беше свикнала и който заслужаваше майка му, представляваше предизвикателство на стойност няколко милиона. Имаше разноски и по собствените си къщи. Също така всяка година подновяваше бентлитото си в мига, в който на пазара се появеше новият модел.

Засега обаче, най-сериозният му личен разход се съдържаше в черна кадифена торбичка. Рив разрови фактурите, разстлани пред него, и взе онази, изпратена му от бижутерски магазин в Ню Йорк. Сега пратките пристигаха в понеделник. Преди това се случваше в последния петък от месеца, но след отварянето на „Желязната маска“ беше сменил почивния ден на „Зироу Сам“ с неделя.

Разхлаби сатенената панделка и отвори торбичката, като изсипа навън цяла шепа бляскави рубини. Четвърт милион долара под формата на кървавочервени камъни. Върна ги обратно в кесийката, завърза панделката на здрав възел и погледна часовника си. Оставаха шестнайсет часа до момента, когато трябваше да поеме на север.

Първият вторник от месеца беше денят, когато се откупваше пред Принцесата по два начина. Първо със скъпоценните камъни. А после и с тялото си.

Ала я караше и тя да си плати.

При мисълта къде отиваше и какво щеше да прави, тилът му настръхна и не беше изненадан, когато взорът му започна да се променя — тъмнорозови и кървавочервени оттенъци замениха черните и белите цветове в офиса му, а полезрението му беше като премазано с булдозер и се превърна в двуизмерна плоскост.

Отвори чекмеджето и извади една от прекрасните си нови кутии допамин. Взе спринцовката, използвана последните два пъти, когато се беше инжектирал в офиса, нави левия си ръкав и постави турникет по средата на бицепса по навик, а не по необходимост. Вените му бяха така отекли, като че под кожата му се бяха заровили къртици и той почувства задоволство заради окаяното им състояние.

Иглата нямаше предпазител, който да се налага да отстранява, и той напълни спринцовката със сръчността на наркоман. Отне му известно време да открие подходяща вена, като дупчеше с тънкия връх ръката си отново и отново, без да чувства нищо. Най-накрая разбра, че е уцелил вярното място, защото щом дръпна буталото обратно, прозрачният разтвор на медикамента се беше примесил с кръв.

Освободи турникета и продължи да натиска с палец буталото на спринцовката, загледан в обезобразената си ръка. Замисли се за Елена. Макар да не му се доверяваше, да не желаше да се чувства привлечена от него и да беше готова да се бори със зъби и нокти само за да не излезе с него, тя все пак държеше да го спаси. Въпреки всичко желаше най-доброто за него и здравето му.

Това се казваше жена с качества.

Беше инжектирал половината течност, когато мобилният му телефон извънтя. Хвърли поглед към дисплея, видя, че номерът не му е познат и не вдигна. Единствените, които имаха номера му, бяха онези, с които той желаше да разговаря и списъкът беше доста кратък: сестра му, майка му, Хекс, Трез и Ай Ем. И Зейдист — *хелрент* на сестра му. Това бяха всички.

Измъкна иглата от кръвоносния съд и изруга, когато чу сигнала, че е оставено гласово съобщение. Получаваше такива от време на време. Хората му съобщаваха подробности и информация за живота си, бъркайки го с друг. Никога не им се обаждаше, нито им пращаше съобщение, гласящо: „Не съм онзи, за когото ме смяташ“. Щяха сами да разберат, когато търсеният от тях не върнеше обаждането.

Затвори очи, отпусна се назад в креслото си и хвърли спринцовката върху разпилените документи, без да го е грижа дали лекарството ще подейства.

Седнал сам в своята бърлога на порока, в настъпилата тишина, след като всички си бяха тръгнали, а почистващият персонал още не беше дошъл, му беше все едно дали двуизмерните образи около него отново ще придобият обем. Не се интересуваше дали спектърът от цветове ще се възстанови. Не се чудеше през всяка изминала секунда дали ще се върне към „нормалното“.

Това беше нещо ново, осъзна той. Досега винаги бе изпитвал отчаяно нетърпение лекарството да подейства.

Какво беше обърнало нещата?

Той остави въпроса да се рее във въздуха, взе мобилния си телефон и хвана бастуна. С пъшкане се изправи внимателно и влезе в спалнята си. Чувството на вцепененост в краката

му настъпваше бързо, по-бързо отколкото на връщане от Кънектикът, но пък това беше част от проклятието. Колкото по-малко бъдеше изкушавана *симпатската* му страна, толкова по-добре действаше лекарството. Това, че беше помолен да види сметката на краля наистина успя да го възбуди.

А като си седеше сам, в така наречения си „дом“, нямаше как да се развълнува.

Охранителната система в офиса вече беше включена и той задейства друга, отговаряща за частния му апартамент, после се затвори в спалнята си без прозорци, в която понякога преспиваше. Банята се намираща срещу нея и той остави самуреното си палто на леглото, преди да отиде и да пусне душа. Докато се движеше наоколо, в тялото му се настани смразяващ студ, излъчващ се отвътре навън, все едно си беше инжектирал фреон.

Наистина страдаше много от това. Винаги беше ненавиждал да му е студено. По дяволите, може би трябваше да се остави по течението. Все пак беше сам.

Да, но ако изостанеше прекалено много с дозите, после трудно наваксваше.

Зад стъклената врата на душ-кабината започна да се издига пара и той се съблече, като остави костюма, вратовръзката и ризата на мраморния плот между двата умивалника. Когато пристъпи под струята, затрепери силно, а зъбите му затракаха.

За миг отпусна тялото си на гладката мраморна стена, като се стремеше да остане в центъра между четирите душа. Горещата вода, която не можеше да почувства, се стичаше на струи надолу по гърдите и корема му, а той се опита да не мисли за онова, което го очакваше през следващата нощ. Не се получи.

О, боже... Имаше ли сили да го направи отново? Да отпътува на север и да се предложи на онази кучка? Да, защото алтернативата беше тя да докладва за *симпатската* му кръв на Съвета и да предизвика депортирането му в колонията.

Изборът беше ясен.

По дяволите, избор не съществуваше. Бела не знаеше какъв е той и ако научеше, семейната тайна щеше да я съсипе. И тя нямаше да бъде единствената жертва. Майка му би рухнала. Хекс щеше да се вбеси и да бъде убита при опита си да го спаси. С Трез и Ай Ем би се случило същото.

Цялата къщичка от карти щеше да се срути.

Той взе златистия на цвят сапун от керамичната стойка, прикрепена на стената и го разтърка между дланите си. Използваният от него сапун нямаше красива форма. Беше обикновен, марка „Дайъл“, дезинфектиращ и груб на допир, все едно служеше за полиране на камък.

Проститутките му ползваха същия вид. С това зареждаше баните им по тяхно собствено желание.

Правилото му беше да минава по три пъти. Три пъти мина нагоре и надолу по краката и ръцете си, а после по гърдите, корема, врата и раменете. Три пъти насапуниса и члена и тестисите си. Глупав ритуал, но така бе с всички мании. Дори да използваше десетки калъпи сапун „Дайъл“, пак се чувстваше омърсен.

Интересното беше, че момичетата му винаги се бяха изненадали от отношението, което получаваха. Всеки път, когато се появяваше някоя нова, очакваше да прави секс с него като част от задълженията ѝ. И винаги имаха нагласата, че ще бъдат бити. Вместо това получаваха собствени съблекарни с душеве, добро работно време, охранители, които никога не ги докосваха, а също и нещо наричано уважение. А това значеше, че можеха сами да избират клиентите си и ако мръсниците, платили за привилегията да бъдат с тях, поместеха

и косъм от главите им, при оплакване можеха да затънат до гуша в лайна.

Неведнъж някоя от жените се беше появявала на вратата на офиса му с молба за разговор насаме. Обикновено се случваше около месец, след като постъпеха. Казаното от тях беше винаги едно и също и изречено с известно смущение, което, ако беше нормален, можеше да му скъса сърцето: *Благодаря.*

Той не си падаше много по прегръдките, но ги придърпваше в обятията си и ги задържаше там за секунда. Някоя от тях не беше наясно, че го правеше не защото е свестен, а защото беше един от тях. Жестоката истина беше, че животът ги бе запратил някъде, където не желяеха да бъдат, лягаха по гръб за мъже, с които не искаха да правят секс. Да, сред тях имаше и такива, които не възразяваха срещу работата си, но и те като всички не искаха да работят непрекъснато. А бог беше свидетел, че клиентите винаги бяха на линия.

Също като неговата изнудвачка.

Излизането изпод душа беше същински кошмар и той отложи замръзването възможно най-дълго, свивайки се под струята и водейки спорове със себе си относно края на къпането. Докато дебатите продължаваха, той слушаше трополенето на капките по мраморния под и изтичането на водата в канала, но вцепененото му тяло не чувстваше нищо освен леко размразяване. Когато горещата вода се свърши, той го усети само защото треперенето му се усили, а цветът в основата на ноктите му премина от сив в тъмносин.

На път към леглото се уви в хавлия и веднага се пъкна под юргана от норки.

Точно придърпваше завивката плътно около врата си, когато се чу сигнал. Още една гласова поща.

Тази вечер телефонът му бе натоварен като централната гара.

Провери пропуснатите повиквания и установи, че последното е от майка му. Бързо се изправи до седнало положение, макар това да означаваше, че гърдите му ще останат непокрити. Тя никога не му звънеше, за да „не прекъсва работата му“.

Натисна няколко бутона, вкара паролата си и се приготви да изтрие съобщението от непознатия номер, което се беше записало първо.

„Имате обаждане от 518 дрън-дрън-дрън...“ Натисна бутона за прекъсване, за да пропусне частта със съобщаването на номера и се приготви да натисне цифрата седем, за да изтрие съобщението.

Пръстът му вече натискаше бутона, когато женски глас каза:

— Здравейте, аз...

Гласът... Гласът беше... *на Елена?*

По дяволите!

Гласовата поща беше безжалостна и не я интересуваше, че съобщението, което бе решил да изтрие току-що, беше от Елена. Докато ругаеше, системата превключи и той чу мекия глас на майка си да говори на Древния език.

— *Поздравя, скъпи мой сине. Надявам се, че си добре. Моля, извини ме за безпокойството, но се чудех дали би могъл да се отбиеш вкъщи за кратко в някой от следващите дни. Има нещо, което трябва да обсъдя с теб. Обичам те. Довиждане, мой роден сине.*

Рив се намръщи. Съобщението беше също толкова официално, както и написаните с красивия ѝ почерк писма, но молбата не беше типична за нея и това правеше ситуацията спешна. Но той не беше във форма. На следващата вечер не му беше възможно да отиде заради „срещата“ му, така че трябваше да отложи посещението за по-следващата вечер и то,

при положение, че се чувства достатъчно добре.

Обади се в дома на майка си, и когато една от *догените* вдигна, той ѝ обясни, че ще дойде в сряда вечерта веднага след залеза.

— Господине, ако позволите — отговори прислужницата, — много се радвам, че ще ни посетите.

— Какво става? — Последва дълга пауза и той усети нов прилив на студ. — Говори!

— Тя е... — Гласът на жената пресекна. — Тя е прекрасна, както винаги, но всички се радваме, че ще ни посетите. Ако ме извините, ще отида да предам съобщението ви.

Линията прекъсна. С някаква част от съзнанието си предусещаше какво може да е, но старателно игнорира тази мисъл. Не можеше да отиде сега. Абсолютно невъзможно му беше.

А и може би нямаше нищо страшно. В крайна сметка, параноята беше страничен ефект от прекалено голямото количество допамин и Господ беше свидетел, че той си получаваше дозата в изобилие. Щеше да отиде в защитената къща на майка си веднага щом му бе възможно и нямаше съмнение, че всичко с нея ще е наред. Я почакай, зимното слънцестоене. Сигурно беше това. Без съмнение тя искаше да организира тържество, в което да участват Бела, Зи и бебето. За Нала това щеше да е първият ритуал във връзка със слънцестоенето, а майка му гледеше много сериозно на тези неща. Макар и да живееше от отсамната страна, традициите на Избраниците, с които беше родена, все още бяха част от нея.

Със сигурност беше това.

Успокоен той добави номера на Елена в указателя си и го набра.

Единственото, за което успяваше да мисли, докато телефонът звънеше, освен „вдигни, вдигни, вдигни“, беше, че се надява тя да е добре. Което беше пълна глупост. Като че тя би се обадила на него, ако изпаднеше в беда.

Тогава защо...

— Ало?

Звукът от гласа ѝ стори нещо, което горещият душ, завивката от норки и близо трийсетградусовата температура в помещението не успяха. В гърдите му се разля побеждаваща вцепенението и студа топлина, изпълваща го с... живот.

Рив угаси осветлението, за да се концентрира напълно върху нея.

— Ривендж? — проговори тя след миг.

Той се отпусна на възглавниците си и се усмихна в тъмното.

— Здравей.

— По тениската ти има кръв... и... о, боже, по крачола ти също. Рот, какво се е случило?

Изправен лице в лице със своята обична *шелан* в кабинета си в имението на Братството, Рот придърпа коженото яке по-плътено около себе си. Е, поне беше измил *лесърската* кръв от ръцете си.

Гласът на Бет стана по-тих.

— Каква част от кръвта, която виждам, е твоя?

Беше красива, каквато винаги е била за него, единствената желана, единствената спътница. В джинси и черно поло, с падаща по раменете тъмна коса, за него тя бе най-привлекателното създание, което беше виждал.

— Рот.

— Не всичко. — Кръвта от порязаното му рамо със сигурност беше напоила тениската му, но също така беше притискал цивилния вампир към гърдите си, така че без съмнение кръвта на мъжа се беше смесила с неговата.

Неспособен да стои на едно място, той закрачи из кабинета, като изминаваше разстоянието от бюрото до прозореца и обратно. Килимът, по който стъпваха ботушите му, беше в синьо, сиво и кремаво и цветовете му подхождаха на бледосините стени, а дългообразните елементи съответстваха на изящните мебели в стил Луи XIV и на извивките на корнизите.

Никога не беше харесвал този интериор. И не се канеше да започва с това сега.

— Рот... как се озова тази кръв по теб? — Твърдостта в тона на Бет му подсказа, че вече знае отговора, но се надява на друго обяснение.

Събра кураж и се обърна с лице към любимата си, застанала в другия край на стаята.

— Отново се бия.

— Какво правиш?

— Бия се.

Бет замълча, а той се зарадва, че вратите на кабинета са затворени. Знаеше какви мисли се въртят в главата ѝ и беше наясно, че водят само към един извод: тя си спомняше за онези „нощи на север“ с Фюри и Избраниците, за всички случаи, в които си беше лягал в леглото с тениска с дълги ръкави, прикриващи синините по ръцете му с обяснението, че „му е студено“, за всичките му твърдения „накуцвам, защото тренирах прекалено усърдно“.

— Биеш се. — Тя пхна ръце в джобовете на джинсите си и макар той да не виждаше много, беше достатъчно, за да прецени колко добре съответстваше черното поло на изражението на лицето ѝ. — Нека изясним. Казваш ми, че се каниш да започнеш или вече го правиш?

Въпросът беше риторичен, но очевидно тя искаше цялата лъжа да лъсне.

— Вече се бия. От няколко месеца.

Завладяха я гняв и болка и той усети миризма на обгорено дърво и топяща се пластмаса.

— Виж, Бет, трябва да...

— *Трябва* да си честен с мен — отсече тя остро. — Ето какво трябва.

— Не очаквах да се наложи да излизам да се бия повече от месец или два.

— Месец или два! Колко дълго... — Тя прочисти гърло и заговори тихо. — Колко

време продължава това?

Когато той ѝ отговори, тя отново замълча. А после попита:

— От август? Август?

Щеше му се тя да даде свобода на гнева си. Да му крещи. Да го нарече нещастник.

— Съжалявам. По дяволите, наистина съжалявам.

Тя не промълви повече нито дума, а ароматът на емоциите ѝ започна да избледнява, разнесен от порив топъл въздух, влязъл в помещението от отворите на отоплителната инсталация. Навън в коридора някой от *догениите* чистеше с прахосмукачка и те чуваха движещия се с бръмчене по килима накрайник. Напред и назад, напред и назад. В настъпилото мълчание помежду им, той се заслуша в нормалния, всекидневен шум. Такъв, който чуваше през цялото време, но рядко му обръщаше внимание, защото беше зает с писмена работа, или разсеян заради чувството на глад, или двоумящ се дали да разпусне с гледане на телевизия или с тренировка в залата... Този звук му даваше сигурност.

И в този тежък за връзката им момент той се вкопчи с всички сили в приспивната песен на прахосмукачката и се почуди дали някога ще има късмета отново да я пренебрегне.

— Никога не съм предполагала... — Тя отново прочисти гърло. — Никога не съм предполагала, че има нещо, което да не си в състояние да обсъдиш с мен. Винаги съм приемала, че ми казваш всичко, което ти е възможно.

Когато замълча, леден мраз проникна до мозъка на костите му. Бет говореше с интонация, която използваше, за да отговори на погрешно обаждане. Тя се обръщаше към него като към непознат, без топлина и проява на загриженост.

— Виж, Бет, трябва да съм навън. Трябва...

Тя поклати глава и вдигна ръка, за да го спре.

— Не става въпрос за това, че се сражаваш.

Бет вдигна поглед към него за един кратък миг. После се обърна и тръгна към двойната врата.

— *Бет!* — прегракнало изрече той, като че някой го беше стиснал за гърлото.

— Не, остави ме. Искам да съм сама.

— Бет, чуй ме, нямаме достатъчно бойци...

— Не е заради това, че се биеш. — Тя се обърна с лице към него. — Излъга ме. *Лъгал си ме.* И не само веднъж, а в продължение на точно четири месеца.

Рот искаше да спори, да се защити, да ѝ обясни, че е загубил представа за времето, че тези сто и двайсет дни и нощи се бяха изнизали със скоростта на светлината, че всичко, което правеше, беше да поставя единия си крак пред другия в опит минута след минута, час след час да осигури оцеляването на вампирите и да отблъсне *лесърите*. Не беше възнамерявал да продължи толкова дълго. Не беше имал намерение да я мами с месеци.

— Отговори ми на един въпрос — промълви тя. — Само на един. И по-добре да кажеш истината или, Бог ми е свидетел, ще... — Тя притисна с длан устата си, за да потисне риданието си. — Честно, Рот... Наистина ли си имал намерение да спреш? В сърцето си наистина ли вярваше, че ще го направиш?

Той преглътна мъчително, като че думите ѝ го бяха задавили.

Рот пое дълбоко въздух. Много, много пъти беше раняван през живота си. Но никоя болка, изпитвана някога, не беше и наполовина толкова разкъсваща, колкото тази, докато ѝ отговаряше.

— Не. — Той отново пое въздух. — Не, не мисля... че съм имал намерение да спра.

— С кого разговаря тази вечер? Кой те накара да го споделиш с мен?

— Вишъс.

— Трябваше да се досетя. Освен Тор той е единственият, който би могъл да... — Бет обгърна тялото си с ръце и Рот беше готов да даде ръката си, с която размахваше кинжала, за да можеше той да я държи в обятията си. — Мисълта, че се биеш, ме плаши до смърт, но забравяш едно нещо... Обвързах се с теб, без да съм наясно, че мястото на краля не е на бойното поле. Бях готова да те подкрепя, макар мисълта за това да ме ужасяваше... защото битките, породени от тази война, са в природата ти, в кръвта ти. Глупако... — Гласът ѝ секна. — Глупако, щях да те оставя да се биеш, но вместо това...

— Бет...

Тя го срязва.

— Помниш ли когато излезе онази нощ в началото на лятото? Когато се притече на помощ на Зи и остана в центъра, за да се биеш заедно с останалите?

То се знаеше, че помни. Когато се беше прибрал у дома, я беше последвал нагоре по стълбите и бяха правили секс на килима в дневната на втория етаж. Няколко пъти. Беше запазил парчетата плат, които беше съдрал от бедрата ѝ като сувенир.

Боже... Като си помислеше за това... Беше последният им път заедно.

— Ти каза, че е само за тази нощ — продължи тя. — Една нощ. И толкова. Закле се и аз ти повярвах.

— По дяволите... Съжалявам.

— Четири месеца. — Тя поклати глава, а прекрасната ѝ тъмна коса се разлюля около раменете ѝ, улавяйки светлината по такъв прекрасен начин, че дори безполезните му очи успяха да регистрират великолепието ѝ. — Знаеш ли от какво ме боли най-много? Че братята са знаели, а аз не. Винаги съм приемала всичко, свързано с това тайно общество, и съм разбирала, че има неща, които не бива да знам...

— Те също нямаха представа. — Добре де, Бъч знаеше, но нямаше причина да замесва и него. — Ви научи едва тази вечер.

Тя се олюля и се опря в бледосинята стена до нея.

— Излизал си *сам*!

— Да. — Той се протегна да хване ръката ѝ, но тя се дръпна. — Бет...

Тя отвори вратата със замах.

— *Не ме докосвай.*

После я хлопна зад гърба си.

Вбесен на самия себе си, Рот се обърна към бюрото и в мига, когато видя всички тези хартии, всички молби, оплаквания, проблеми, все едно някой бе прикачил кабели за ръцете му и ги зареди с електричество. Втурна се напред, разпери ръце и помете всичко във въздуха.

Докато хартията се сипеше като сняг, той вдигна слънчевите си очила и потърка очите си, а главоболието започна да се загнездва зад фронталния му лоб. Останал без дъх, той се запрепъва наоколо, намери креслото си по усет и се стовари в него. Стенейки, отпусна глава назад. В последно време главоболията, предизвикани от стреса, бяха станали ежедневно явление и го изтощаваха също като грип, отказващ да бъде излекуван.

Бет. Неговата Бет.

Когато на вратата се почука, той отвърна с ругатни. Почукването се повтори.

— Какво? — викна гневно.

Рейдж подаде глава през прага и замръзна на място.

— О...

— Какво?

— Ами... Като се има предвид тръшването на вратата и вихърът, овършал бюрото ти...

Все още ли искаш да се срещнеш с нас?

О, боже... Как щеше да преживее още един такъв разговор? Но пък може би е трябвало първо да помисли, преди да реши да лъже най-близките и най-скъпите си.

— Господарю? — Гласът на Рейдж стана мек. — Искаш ли да се срещнеш с Братството?

Не.

— Да.

— Да включа ли Фюри на високоговорителя на телефона?

— Да. Слушай, не искам момчетата да присъстват на събранието. Блей, Джон и Куин не са поканени.

— Ясно. Да ти помогна ли да подредиш?

Рот се загледа към разпилените по килима документи.

— Ще се справя.

Холивуд доказва, че има поне капка разум, като не повтори предложението, нито го попита дали е сигурен. Само скри главата си зад вратата и я затвори.

Часовникът в края на коридора започна да бие. Още един познат звук, който Рот обикновено не чуваше, но сега, седнал сам в кабинета, му се струваше, че ударите са така гръмки, сякаш идваха от колони в концертна зала.

Положи ръце на страничните облегалки на изящното кресло и те сякаш се изгубиха под дланите му. Креслото приличаше по-скоро на мебел, върху която би приседнала жена в края на вечерта, за да свали чорапите си.

Не беше трон. И той го бе избрал именно заради това.

Не беше искал да приеме короната по много причини. Макар да му се полагаше по рождение, той не беше проявявал никакво желание да управлява в продължение на триста години, но после се появи Бет и всичко се промени, така че най-накрая беше отишъл при Скрайб Върджин.

Това се беше случило преди две години. Два пъти беше настъпвала пролетта, два пъти беше отминавало лятото, два пъти си беше отишла есента и два пъти бяха изпратили зимата.

По онова време, в началото на всичко това, бе имал велики планове. Прекрасни планове за сплотяване на Братството, събиране на всички под един покрив, обединяване на силите, опълчване срещу Обществото на лесърите. Победа.

Спасение.

Възстановяване на силите.

Вместо това, *глимерата* беше избита. Още цивилни бяха загинали. А братята бяха дори още по-малко от преди.

Не бяха постигнали прогрес. Бяха изгубили територия. Рейдж отново подаде глава.

— Всички сме отвън.

— Дявол да го вземе, казах ти, че ми трябва малко...

Часовникът би отново и докато Рот отброяваше ударите, осъзна, че се е взирал сам в нищото цял час. Потърка уморените си очи.

— Дайте ми още няколко минути.

— Както кажеш, господарю. Колкото време ти е нужно.

Когато чу поздрава на Ривендж в слушалката, Елена вдигна глава от възглавницата, на която лежеше, и запази за себе си думите: „Мили боже“... Но защо беше толкова изненадана? Тя му беше позвънила, а според етикета в такава ситуация той трябваше да върне обаждането.

— Здравейте — отговори тя.

— Не вдигнах, защото не разпознах номера.

Гласът му беше секси. Дълбок. Плътен. Точно какъвто трябваше да бъде мъжкият глас. В последвалото мълчание тя се замисли защо му е звъняла.

А, да.

— Искях да обсъдим посещението ви в клиниката. Докато попълвах картона, забелязах, че не ви е назначено лечение за ръката.

— О!

Тя не можа да разгадае значението на последвалата пауза. Може би беше раздразнен, задето се меси.

— Само исках да се уверя, че сте добре.

— Често ли постъпваш така с пациентите?

— Да — излъга тя.

— Хавърс знае ли, че проверяваш работата му?

— Той погледна ли изобщо вените ви?

Ривендж се засмя тихо.

— Бих предпочел да се обаждаш по друга причина.

— Не разбирам — отговори тя сковано.

— Какво? Не разбираш защо някой би искал да общува с теб извън работното ти място? Не си сляпа. Сигурно си виждала отражението си в огледало. И със сигурност си умна, така че не говорим просто за някоя красива кукла.

За нея онова, което чуваше, беше като изречено на чужд език.

— Не разбирам защо не се грижите за себе си.

Той се засмя меко и тя почувства промъкването, все едно го беше чула.

— Може би е само претекст, за да те видя отново.

— Вижте, единствената причина, поради която се обадох, е, че...

— Нужно ти е било извинение. Отрязва ме в клиниката, но всъщност искаше да говорим. Обади се да питаш как е ръката ми, защото ме искаше на телефона. Твой съм. — Гласът му стана още по-плътен. — Имам ли право да избира какво ще правиш с мен?

Тя остана смълчана, докато той не каза:

— Ало?

— Свършихте ли? Или искате да продължите с разсъжденията си по темата защо съм ви се обадила?

Последва миг на мълчание и после той избухна в гърлен смях.

— Знаех си, че има повече от една причина да те харесвам.

Тя отказваше да бъде запленена. Но въпреки това беше.

— Обадох се заради ръката ви. Когато медицинската сестра на баща ми си тръгваше, се заговорихме за неговата...

Млъкна веднага, щом осъзна какво е разкрила пред него, и се почувства, сякаш се е

препънала в невидим ръб на килим.

— Продължавай — каза той със сериозен тон. — Моля те, Елена. Елена?... Там ли си, Елена?

По-късно, много по-късно, тя щеше да осъзнае, че тези четири думи я бяха тласнали към пропастта. *Там ли си, Елена?*

Наистина това беше началото на всичко, последвало по-нататък, началото на едно болезнено пътешествие, прикрито зад един най-обикновен въпрос.

Беше щастливка, че не знаеше къде щеше да я отведе всичко това. Защото понякога единственото, което те води напред през ада, е фактът, че си затънал прекалено дълбоко, та да се измъкнеш.

Докато Рив чакаше за отговор, ръката му притискаше телефона с такава сила, че той се отпечата на лицето му, а един от бутоните издаде звук, сякаш да го предупреди: „По-кратко, приятел“.

Негодуванието на техниката изтръгна и двамата от унеса им.

— Извинявай — промърмори той.

— Всичко е наред. Аз...

— Какво казваше?

Той не очакваше тя да отговори, но... тя го направи.

— Двете с медицинската сестра на баща ми обсъждахме едно порязване на крака му и това ме накара да се замисля за вашата ръка.

— Баща ти е болен?

— Да.

Рив зачака за още информация, като се чудеше дали ако я подтикне да говори няма по-скоро да предизвика мълчание, но тя бързо реши дилемата му.

— Някои от лекарствата, които приема, нарушават чувството му на равновесие, така че се блъска в предмети, без дори да осъзнава, че се е наранил. Проблемът е сериозен.

— Съжалявам. Сигурно грижите за него не са лесни.

— Аз съм сестра.

— А също и дъщеря.

— Така че обаждането ми е чисто служебно.

Рив се усмихна.

— Нека те попитам нещо.

— Първо аз. Защо не искате ръката ви да бъде прегледана? И не ми казвайте, че Хавърс е видял онези вени. Ако беше така, щеше да ви предпише антибиотици, а ако бяхте отказали, щеше да впише в картоната, че отказвате медицинска помощ. Всичко, което е нужно да направите, е да вземете няколко таблетки и знам, че нямате нетърпимост към лекарства. Взимате сериозни количества допамин.

— Ако те тревожи ръката ми, защо не го обсъди с мен в клиниката?

— Направих го, не помните ли?

— Не по този начин. — Рив се усмихна в тъмното и прокара пръсти нагоре-надолу по завивката от норки. Не чувстваше нищо, но си представяше, че кожата са меки като косата й. — Продължавам да мисля, че целта ти е била да говорим по телефона.

Последвалата пауза го накара да се притесни, че тя ще прекъсне разговора. Седна в

леглото, като че вертикалната позиция щеше да я спре да натисне бутона.

— Само казвам, че... Имам предвид... По дяволите! Радвам се, че се обади. Каквато и да е причината за това.

— В клиниката не казах нищо повече, защото си тръгнахте, преди да съм въвела записките на Хавърс в компютъра. Тогава всичко ми стана ясно.

Той продължаваше да не вярва, че обаждането ѝ е чисто служебно. Можеше да му прати имейл. Можеше да каже на лекаря му. Можеше да прехвърли нещата на някоя от дневните сестри.

— Значи няма шанс да се почувстваш зле, че беше така остра с мен?

Тя прочисти гърло.

— Съжалявам.

— Прощавам ти. Напълно. Абсолютно. Изглеждаше така, все едно си имала тежка нощ. Начинът, по който въздъхна, беше достатъчно доказателство колко е изтощена.

— Да, не беше от най-добрите.

— Защо?

Още една дълга пауза.

— Знаеш ли, че те бива много повече по телефона?

Той се засмя.

— В какъв смисъл?

— Така се говори по-лесно с теб. Всъщност си... много приятен събеседник.

— Справям се добре и лице в лице.

Изведнъж той се намръщи замислен за букмейкъра, когото беше накарал да креши в офиса си. Бедният мръсник беше само един от многото пласъори, букмейкъри, бармани и сутеньори, които беше пребивал по време на срещите им през годините. Според философията му признанието беше добро за душата, особено когато опираше до мизерници, въобразяващи си, че няма да забележи измамите им. Стилът му на управление също така изпращаше послание в свят, където проявиш ли слабост, биваш убит. Черният пазар изискваше твърда ръка и той винаги беше вярвал, че такава е действителността, в която живеят.

Сега в тишината помежду им, с Елена толкова близо до него, имаше усещането, че контактите му лице в лице бяха нещо, за което трябва да се извинява и да прикрива.

— И защо тази нощ беше толкова тежка? — попита той, макар да си казваше, че трябва да замълчи.

— Заради баща ми. И после... ми вързаха тенекия.

Рив се намръщи така силно, че дори почувства леко смъдене между очите.

— На среща?

— Да.

Ненавиждаше мисълта, че тя излиза с друг и в същото време завиждаше на мръсника, който и да беше той.

— Какъв кретен. Съжалявам, но е истински кретен.

Елена се засмя и звукът му достави истинско удоволствие, особено след като усети лека топлина по тялото си в отговор. По дяволите горещият душ. Тъкмо това меко и нежно засмиване бе всичко, от което се нуждаеше.

— Усмиваш ли се? — попита той полугласно.

— Да. Тоест, донякъде. Как разбра?

— Просто се надявах да е така.

— Наистина умееш да бъдеш чаровен. — Забързано, като че да прикрие комплимента, тя каза: — Срещата не беше нещо кой знае какво. Почти не го познавам. Щяхме да пием кафе.

— Но в крайна сметка се озова на телефона с мен. А това е толкова по-добре.

Тя се засмя отново.

— Е, така и няма да науча какво би било да изляза с него.

— Няма ли?

— Ами аз... Мислих по въпроса и ми се струва, че точно сега срещите не са подходящи за мен. — Тя сложи край на триумфа му, като добави: — С когото и да било.

— Хм.

— Хм? Какво значи хм?

— Значи, че имам номера ти.

— О, да, така е. — Гласът ѝ пресекна, докато той се наместваше. — Я почакай, ти... в леглото ли си?

— Да. И преди още да си задала въпроса, не ти трябва да знаеш.

— Какво не ми трябва да знам?

— В какво не съм облечен.

Тя се поколеба и той знаеше, че отново се усмихва. И вероятно се бе изчервила.

— Нямам никакво намерение да питам.

— Мъдро от твоя страна. Сам съм с чаршафите... Опа, изплъзна ми се от устата.

— Да, май така стана. — Гласът ѝ беше тих, като че си го представяше гол. И той в никакъв случай не възразяваше срещу въображаемия постер.

— Елена... — Той се спря. *Симпатските* му импулси му осигуряваха достатъчно самоконтрол, че да забави темпото.

Да, Рив я желаше гола като него. Но дори повече от това искаше да я задържи на телефона.

— Какво? — отговори тя.

— Баща ти... отдавна ли е болен?

— Аз... да, да, отдавна. Страда от шизофрения. Вече е на лекарства, така че е по-добре.

— Мили... боже. Сигурно ти е трудно. Защото присъства, а в същото време сякаш го няма.

— Да... Усещането е точно такова.

Наподобяваше донякъде начина, по който той преминаваше през живота.

Симпатската му страна беше константна друга действителност, която се опитваше да го надвие, докато той полагаше усилия да преживее нощите нормално.

— Ще възразиш ли, ако те попитам — заговори тя внимателно — защо ти е нужен допамин? В медицинския ти картон няма конкретна диагноза.

— Вероятно защото Хавърс ме лекува от цяла вечност.

Елена се засмя неловко.

— Вероятно това е причината.

По дяволите, какво трябваше да ѝ отговори?

Симпатската половина в него каза: „Все едно, просто я излъжи“. Бедата беше, че от нищото в съзнанието му се беше появил друг глас, непознат и тих, но изключително настоятелен. Тъй като не проумяваше на какво се дължи това, продължи по стандартния си

метод.

— Имам паркинсон. Или по-точно вампирския еквивалент.

— О... Съжалявам. Значи за това ти е нужен бастунът.

— Трудно пазя равновесие.

— Допаминът ти действа добре. Почти не трепериш.

Тихият глас в главата му се превърна в странна болка в центъра на гърдите и за един кратък миг той се отказа от преструвките и каза истината:

— Не знам какво бих правил без този медикамент.

— Лекарството на баща ми се оказа истинско чудо.

— Само ти ли се грижиш за него? — Когато тя потвърди, той попита: — Къде са другите от семейството ти?

— Само двамата сме.

— Значи носиш тежко бреме.

— Обичам го. И ако ролите ни бяха разменени, той би направил същото за мен. Така постъпват родителите и децата едни с други.

— Невинаги. Очевидно произхождаш от добро семейство. — Преди да успее да се спре, добави: — Но това е причината да си самотна, нали? Чувстваш вина, ако го оставиш дори за час, но ако постоянно си стоиш вкъщи, не можеш да пренебрегнеш факта, че животът минава покрай теб. В капан си и ти иде да крециш, но не би променила нищо.

— Трябва да затварям.

Рив стисна здраво очи. Болката в гърдите обхвана цялото му тяло като огън суха трева. Запали лампа с мисъл, защото тъмнината беше прекалено натрапващ се символ на съществуването му.

— Просто... Знам какво е, Елена. Не по същите причини... Но знам какво е да си откъснат от всички. Да наблюдаваш как останалите живеят живота си... По дяволите, както и да е. Надявам се да спиш добре...

— Точно така се чувствам от много време. — Сега гласът ѝ беше топъл и той се зарадва, че е разбрала какво се опитваше да каже, макар да бе проявил красноречие колкото някой месар.

Беше негов ред да се почувства неловко. Не беше свикнал с такива разговори... нито да се чувства по начина, по който се чувстваше.

— Сега ще те оставя да си почиваш. Радвам се, че се обади.

— Знаеш ли... Аз също.

— И още нещо... Елена?

— Да?

— Мисля, че си права. Може би моментът наистина не е подходящ да започваш връзка с някого.

— Наистина ли?

— Да. Приятен ден.

Последва пауза.

— Приятен... ден. Почакай!

— Какво?

— Ръката ти. Какво ще направиш по въпроса?

— Не се тревожи. Ще се оправя. Но ти благодаря за загрижеността. За мен означава много.

Рив затвори пръв и остави телефона върху завивката от норки. Спусна клепачи, но остави осветлението включено. И изобщо не спа.

В имението на Братството Рот се прости с надеждата, че скоро ще се почувства по-добре по отношение на ситуацията с Бет. Мамка му, можеше да прекара целия следващ месец седейки в изящното си кресло, но това само щеше да му докара изтръпване на задника.

А междувременно мъжете в коридора можеха да хванат ръжда от чакане, а и ставаха нетърпеливи.

Отвори двойните врати със силата на волята си и пред погледа му се появиха неговите братя. Докато наблюдаваше през бледосиния кабинет огромните им фигури в коридора, той ги разпознаваше не по лицата или дрехите, а заради кръвната връзка помежду им.

Церемониите в гробницата, които ги бяха свързали в едно цяло, все още си казваха думата, макар да се бяха случили толкова отдавна.

— Какво стоите там? — попита, докато братята се взираха в него. — Не отворих проклетата врата, за да ме наблюдавате като рядко животно в зоологическата градина.

Братята пристъпиха вътре с масивните си ботуши с изключение на Рейдж, който носеше джапанки, нещо типично за него, докато си беше у дома, независимо от сезона. Всеки от воините зае обичайното си място в помещението. Зи застана до камината, Ви и Бъч се настаниха върху подсиленото неотдавна канапе, чиито крака бяха тънки като моливи. Рейдж се доближи до бюрото, пошляпвайки с джапанките си и натисна един бутон на телефона, за да включи високоговорителя, а после набра номера на Фюри.

Никой не каза нищо за разпилените по пода листове. Никой не понечи да ги вдигне. Държаша се, все едно бъркотията не съществуваше, и Рот предпочиташе да е така.

Докато затваряше вратите с волята си, той се замисли за Тор. Братът беше в къщата в края на коридора със статуите, само през няколко врати, но все едно се намираше на друг континент. Поканването му на събранието би било безсмислено, или по-скоро проява на жестокост, като се имаше предвид състоянието му.

— Ало? — чу се гласът на Фюри от високоговорителя.

— Всички сме тук — съобщи Рейдж и махна обвинката на близалката си, а после изшляпа до грозния зелен фотьойл.

Чудовищната мебел принадлежеше на Тор и беше преместена тук, когато след убийството на Уелси той изчезна, за да може Джон Матю да спи на него. Рейдж предпочиташе да сяде там заради теглото си. Това наистина беше най-безопасният вариант за задника му.

Когато всички се настаниха, в стаята се възцари мълчание и се чуваше само хрупането на Холивуд, тикнал в уста черешовата близалка.

— За бога — изръмжа най-накрая Рейдж, без да изважда близалката. — Просто ни го кажи. Каквото и да е. Скоро ще започна да крещя. Умрял ли е някой?

Не, но той със сигурност се чувстваше така, все едно бе погубил нещо.

Рот хвърли поглед към братята, а после огледа всеки поотделно.

— Ще ти бъда партньор, Холивуд.

— Партньор? В какъв смисъл? — Рейдж се озърна, за да се убеди дали и останалите са чули същото като него. — Не говориш за игра на бридж, нали?

— Не — обади се тихо Зи. — Не мисля, че има това предвид.

— Мили. Боже. — Рейдж извади друга близалка от джоба на якето си. — Законно ли е?

— Вече да — промърмори Ви.

Фюри също се включи.

— Я почакай... Правиш го, за да ме заместиш ли?

Рот поклати глава, макар че братът не можеше да го види.

— Правя го, за да заместя многото воители, които загубихме.

Изведнъж от всички страни изригнаха разговори, сякаш бе отворена кутийка кока-кола. Бъч, Ви, Зи и Рейдж започнаха да говорят едновременно докато метален глас не ги прекъсна.

— Тогава и аз искам да се върна.

Всички погледнаха към телефона с изключение на Рот, който се втренчи в Зи в опит да прецени реакцията му. Зейдист нямаше проблем в изразяването на гнева си. Никога. Но прикриваше грижите и тревогите си, като че бяха пари в брой, а той беше заобиколен от джебчии. Когато близнакът му обяви решението си, той превключи в състояние на пълна самозащита, затворен, неизлъчващ и следа от емоция.

Ясно, помисли си Рот. Коравият негодник беше уплашен до смърт.

— Сигурен ли си, че идеята е добра? — попита бавно Рот. — Може би нямаш нужда точно от това сега, братко.

— Не съм пушил трева от близо четири месеца — отговори Фюри във високоговорителя. — И нямам намерение да се връщам към наркотиците.

— Стресът няма да подобри положението.

— О, но ако си седя на задника, ще го подобри. Прекрасно.

За пръв път в историята Кралят и Примейлът ще излязат на бойното поле. И защо? Защото Братството издишаше.

Щяха да поставят страхотен рекорд. Нещо като бягане на петдесет метра на завързани един за друг двойки в олимпиада за загубеняци.

Боже.

Но после Рот се замисли за мъртвия цивилен. Такъв изход по-добър ли беше? Не.

Облегна се назад в крехкото си кресло и се взря в Зи.

Като че почувствал погледа му върху себе си, Зейдист се отдели от камината и закрачи из кабинета. Всички знаеха какво се върти в главата му: образът на лежащия на пода на банята Фюри след свръхдоза хероин, а до него се търкаля празна спринцовка.

— Зи? — прозвуча от телефона гласът на Фюри. — Зи? Вдигни слушалката.

Когато Зейдист се приближи до телефона, за да говори с близнака си, белязаното му лице се изкриви в такава зла гримаса, че дори Рот долови искрите, хвърчащи от очите му. Изражението му не се промени, когато каза:

— Да. Аха. Знам. Ясно. — Последва дълга пауза. — Не, още съм тук. Добре. — Пауза. — Закълни ми се. В живота на дъщеря ми.

Миг по-късно Зи натисна бутона, за да включи високоговорителя, остави слушалката на мястото ѝ и се върна при камината.

— Ще участвам — заяви Фюри.

Рот се разшава в претенциозното си кресло и му се прииска толкова много неща да бяха различни.

— Знаеш ли, при други обстоятелства може би щях да ти кажа да не се месиш, но сега мога само да попитам... Кога си в състояние да започнеш?

— С падането на нощта. Ще оставя Кормия да отговаря за Избраниците, докато съм на бойното поле.

— Мислиш ли, че няма да има нищо против?

Той замълча за кратко.

— Знае чия спътница е. И аз ще бъда напълно откровен с нея.

Ох. Това болеше.

— Сега имам един въпрос — каза Зи. — Става въпрос за засъхналата кръв по ризата ти, Рот.

Рот прочисти гърло.

— Всъщност аз се върнах на бойното поле преди известно време. Бия се.

Температурата в стаята се понижи. Причината беше в гнева на Зи и Рейдж, защото не са били уведомени. После изведнъж Холивуд изруга.

— Я чакайте... Вие двамата сте знаели... Научили сте преди нас, нали? Защото никой от вас не изглежда изненадан.

Бъч прочисти гърло, като че притеснен от вниманието.

— Имаше нужда от мен да почиствам. А Ви се опита да го разубеди.

— Кога започна това, Рот? — тросна се Рейдж.

— Когато Фюри спря да се бие.

— Занасяш ли ме?

Зи се приближи до френските прозорци и макар щорите да бяха спуснати, се взря в тях все едно можеше да види отвъд.

— Добре, че не са те убили.

Рот оголи зъби.

— Мислиш, че се бия като госпожичка, защото седя зад това бюро ли?

Фюри надигна глас по телефона.

— Добре, нека всички се успокоим. Вече сме наясно какво става и оттук нататък нещата ще са различни. Никой няма да се бие сам, дори да се наложи да излизаме по трима. Но трябва да знам дали ситуацията ще бъде общоизвестна. Ще обявиш ли решението си на събранието на Съвета вдругиден?

Мамка му, изобщо не очакваше тази среща с нетърпение.

— Мисля засега да си мълчим.

— Да бе — захапа го отново Зи. — Защо да сме откровени?

Рот пренебрегна забележката му.

— Но ще уведомя Ривендж. Знам, че има членове на *глимерата*, които са вкиснати заради нападенията. Ако положението стане нетърпимо, ще може да успокои страстите с тази информация.

— Приключихме ли? — попита Рейдж глухо.

— Да. Това е всичко.

— Тръгвам си.

Холивуд се запъти към изхода, незабавно последван от Зи. Още две жертви на бомбата, пусната от Рот.

— Как го прие Бет? — попита Ви.

— Ти как мислиш? — Рот се изправи на крака и последва примера на другите двама, напускайки помещението.

Беше време да открие доктор Джейн и да бъде защит, в случай че порязванията му вече не бяха зараснали сами. Трябваше да бъде готов за битка на следващата вечер.

В мразовитата сутрин Хекс се дематериализира през високата стена и се озова сред голите клони на масивно кленово дърво. Пред нея се издигаше имението, разположено в красиво оформената градина като сива перла в своята гравирана кутийка. Около сивата тухлена сграда, кацнала върху ширналата се тревна площ, се издигаха оголени през зимата различни видове дървета.

Слабото декемврийско слънце грееше и придаваше внушаващ респект и изтънчен вид на онова, което през нощта би изглеждало сурово и мрачно.

Почти черните ѝ слънчеви очила бяха компромис, който трябваше да направи заради вампирската си страна, ако излизаше през деня. Зад стъклата им зрението ѝ си оставаше все така остро и тя беше способна да види всеки детектор за движение, всяка охранителна лампа и всеки покрит с капак прозорец.

Влизането щеше да е предизвикателство. Стъклата на прозорците със сигурност бяха армирани, което означаваше, че дематериализирането би било невъзможно дори при вдигнати капаци. А и със *симпатската* си страна чувстваше, че вътре се помещават много обитатели. В кухнята шетаеше прислуга. На горния етаж имаше спящи. А останалите се движеха из сградата. Къщата не беше щастлива. Емоционалният спектър на намиращите се вътре издаваше чувства, наситени с мрак и мъка.

Хекс се дематериализира на покрива на централния корпус и разпръсна наоколо *симпатската* версия на мис. Тя не я скри напълно, а я превърна в една от останалите сенки, хвърляни от комини и тръби на отоплителната и вентилационната система, което беше достатъчно да премине през детекторите за движение.

Когато се приближи към вентилационния отвор, тя установи, че е покрит с дебела решетка, заварена към металните стени. С комините положението беше същото. Бяха увенчани с шапки от дебела стомана.

Никаква изненада. Охранителната система наистина си я биваше.

Най-лесно щеше да проникне вътре през нощта, като използваше малък трион на батерия за някой от прозорците. Намиращите се отзад помещения за прислугата биха били добро място за влизане, като се имаше предвид, че персоналът щеше да е по работните си места и тази част на къщата щеше да е относително спокойна.

Влез вътре. Открий мишената. Елиминирай я.

Рив я беше инструктирал да остави тялото на показ, така че нямаше да се притеснява да го крие или унищожава.

Докато се движеше по камъчетата, настлани по покрива, при всяка крачка коланите около бедрата ѝ забиваха шиповете си в мускулите ѝ, а болката изпиваше част от енергията ѝ и осигуряваше нужната ѝ концентрация. Това ѝ помагаше да държи *симпатските* си импулси оковани в задния двор на съзнанието си.

Бодливите колани нямаше да са на мястото си, когато отидеше да изпълнява задачата си.

Хекс се спря и погледна към небето. Сухият, режещ вятър обещаваше сняг. При това скоро.

Към Колдуел се задаваше смразяваща зима.

Но тя се беше настанила в сърцето ѝ от векове.

Отново почувства обитателите на къщата отдолу под краката си, четейки емоциите им. Би убила всички до един, ако беше помолена за това. Би ги изклала, без да се замисли или

поколебае, както си лежах в леглата, вършеха задълженията си, похапваха или бяха станали да се изпикаят, преди отново да заспят.

Хаосът и мръсотията, оставащи след смъртта и всичката тази кръв не я тревожеха повече, отколкото оръжието, с което се извършваше убийството, го беше грижа за петната по килима и изцапаните плочки. Червеният цвят беше единственият, който виждаше в работата си, а и след известно време всички изпълнени с ужас очи и изкривени усти, поемащи последна глътка въздух, започват да ти изглеждат еднакво.

В това беше голямата ирония. В живота всеки представляваше красива и уникална снежинка, но когато смъртта те сграбчи в лапите си, се превръщаш в анонимна купчина от кожа, мускули и кости, която неизбежно изгнива.

Тя беше оръжието, прикрепено към показалеца на шефа ѝ. Той дърпаше спусъка, тя стреляше и тялото падаше мъртво и въпреки факта, че нечий съдби биваха променени завинаги, на следващия ден слънцето пак изгряваше и залязваше и всички други на планетата, в това число и тя, продължаваха напред.

Такива бяха служебните ѝ задължения и като се замислеше за това, тя наполовина вършеше работата си, наполовина изплащаше дълга си към Рив, който правеше много, за да защитава и двама им.

Когато се върнеше тук след падането на нощта, щеше да свърши онова, за което бе дошла и да си тръгне със съвест, непокътната и защитена като банков трезор.

Щеше да влезе, да излезе и повече никога да не помисли за случилото се.

Такъв беше стилът и начинът на живот на наемния убиец.

Съюзниците са третият важен елемент по време на война. Парите и нужната бройка войници са стратегическият двигател, който ти позволява да се изправиш срещу врага, да го атакуваш и да демонстрираш силата си. Съюзниците са твоето тактическо предимство, техните интереси съвпадат с твоите, макар философиите и крайните ви цели да се различават. Те са също така важни, като първите две условия, ако искаш да победиш, но малко по-трудно се поддават на контрол. Освен ако знаеш как да преговаряш.

— Движим се от доста време — отбеляза господин Д. иззад волана на мерцедеса, принадлежал на осиновиителя на Леш.

— И ще продължим да го правим още дълго. — Леш хвърли поглед към часовника си.

— Не ми казахте къде отиваме.

— Не. Не съм ти казал.

Леш се загледа навън през прозореца. Дърветата встрани от Нортуей изглеждаха като нарисувани с молив стволове, чиито корони още не са добавени, нищо освен оголени дъбове, извисяващи се кленове и клонести брези. Единствената растителност, по която се виждаше някаква зеленина, беше нискорасли борове, чийто брой се увеличаваше с навлизането им все по навътре в парка Адирондак.

Сиво небе. Сива магистрала. Сиви дървета. Все едно пейзажът на щата Ню Йорк бе пипнал грип. Изглеждаше като болник, който не се е погрижил за пневмонията си навреме.

Имаше две причини, поради които Леш не беше обявил открито накъде се движат той и вторият в командването. Първата беше малодушие, макар да не го признаваше и пред себе си: не беше сигурен дали ще се справи със срещата, която си беше уговорил.

Проблемът бе, че ситуацията с този съюзник беше деликатна и Леш осъзнаваше, че ръчка с тояга в гнездо на стършели дори само като се доближеше до него. Да, налице бе потенциал за велико съюзничество, но ако лоялността беше добро качество у войника, то за съюза тя беше от критично значение, а там, накъдето се беше запътил, лоялността беше също така непознато понятие като страха. Това беше причината да не говори. Ако срещата не минеше добре или инстинктите му подсказяха нещо нередно, той нямаше да предприеме нищо, а в такъв случай нямаше нужда господин Д. да знае с кого си имат работа.

Другата причина, поради която Леш стискаше устните си здраво затворени, беше липсата му на увереност, че другата страна ще се появи. А в такъв случай той отново не желаше да има доказателства за плановете му.

Малка зелена табела встрани от пътя уведомяваше с рефлектиращи бели букви: „60 километра до границата на САЩ“.

Да, шейсет километра и излизаха от страната... и именно по тази причина колонията на *симпатите* беше разположена точно тук. Целта беше тези сбъркани отрепки да бъдат отдалечени възможно най-много от общността на цивилните вампири и тази цел беше изпълнена. Още малко по-близо до Канада и щеше да се налага да им казват „разкарайте се и пукнете“ на френски.

Леш беше направил връзката благодарение на електронния бележник на баща си, който също като колата се беше оказал много полезен. Като бивш *лийдайър* на Съвета Ибикс бе имал възможност да се свързва със *симпатите*, в случай че бъдеше открит някой от тях, укриващ се сред вампирите и се налагаше депортирането му. Разбира се, не можеше да се говори за дипломатически отношения между видовете. Това би било същото като да

изложиш на показ гърлото си пред сериен убиец и да му подадеш нож, с който да го пререже.

Имейлът, написан от Леш до краля на *симпатите*, беше кратък и любезен. И се беше представил с истинската си самоличност, а не като онзи, за когото се беше смятал, докато растеше. Той беше Леш, главата на Обществото на лесърите. Леш, син на Омега. И търсеше съюзник срещу вампирите, които дискриминираха и отбягваха *симпатите*.

Със сигурност кралят им искаше да отмъсти за липсата на уважение, която демонстрираха към поданиците му.

Отговорът, който беше получил, се оказа толкова благ, че на Леш му се повдигна, но после се сети от тренировъчните си дни, че *симпатите* се отнасяха към всичко като към игра на шах. До момента, в който не пленяха краля, не превърнеха кралицата в курва и не изгоряха замъка. Според написаното от водача на колонията, беше възможна приятелска дискусия, отнасяща се до общите им интереси, и той канеше Леш да бъде така любезен и да отпътува на север, тъй като възможностите за придвижване на заточения крал бяха ограничени.

Леш беше взел колата, понеже бе поставил условие и то бе присъствието на господин Д. Истината беше, че постави това изискване единствено за равновесие в претенциите. Щом желанието им беше да отиде при тях, чудесно, той пък щеше да води един от своите. Но *лесърите* не можеха да се дематериализират, така че шофирането беше неизбежно.

Пет минути по-късно господин Д. слезе от магистралата и подкара през малко населено място с размерите на един от седемте градски парка на Колдуел. Тук нямаше небостъргачи, а само четири- и пететажни тухлени сгради, които изглеждаха така, все едно суровите зимни месеци бяха спрели развитието не само на дърветата, но и на архитектурата.

Според указанията на Леш пое на запад, преминавайки покрай оголени гори от ябълкови дървета и кравеферми.

Също както и при движението им по магистралата, Леш изпиваше с очи пейзажа. За него все още беше невероятно, че може да наблюдава как млечното декемврийско слънце хвърля сенки по тротоарите, покривите и кафявата пръст под оголените клони на дърветата. С прераждането си той беше получил от баща си нова цел в живота си, а също и дара на дневната светлина и се наслаждаваше безмерно и на двете.

Джипиесът на мерцедеса се повреди няколко минути по-късно и започна да дава погрешна информация. Той прие това за знак, че се приближават до колонията и наистина търсеният от тях път се изпречи пред погледа им. „Айлин авеню“ беше обозначено с малка табела. И не можеше да става дума за авеню. По-скоро беше черен път в царевичните ниви.

Колата даде най-доброто от себе си по неравното трасе, като амортизьорите смекчаваха дупките, но пътуването им щеше да е по-лесно с джип. Най-накрая в далечината забелязаха гъста група дървета, а къщата, около която бяха скупчени, беше в отлично състояние — ослепително бяла, със зелени капаци на прозорците и тъмнозелен покрив. Като излязла от картичките, които хората си пращаха за Коледа. От четирите комина се извиваше пушек, а на верандата имаше люлеещи се столове и подкастриени в различни форми вечнозелени храсти.

Когато наближиха, забелязаха дискретна табела, гласяща:

„Орден на таоистите, основан през 1982 година“

Господин Д. спря, изключи двигателя на мерцедеса и се прекръсти. Което беше пълна глупост.

— Това не ми харесва.

Работата беше там, че малкият тексасец имаше право. Въпреки факта, че входната врата беше отворена и слънчевите лъчи огряваха дъските на пода, зад сладникавата фасада витаеше нещо злокобно. Всичко беше прекалено свършено, прекалено нагласено, така че да накара посетителите да се почувстват спокойни и да приспи защитните им реакции.

Като красиво момиче със заболяване, предавано по полов път.

— Да вървим — каза Леш.

И двамата слязоха от колата и макар че господин Д. стисна магнума си, Леш не си направи този труд. Баща му го беше снабдил с премного трикове и за разлика от случаите, в които си имаше работа с хора, сега нямаше проблем да демонстрира специалните си умения пред *симпати*. Ако не друго, това можеше да им помогне да го видят в правилната светлина.

Господин Д. нахлупи каубойската си шапка.

— Наистина имам лошо предчувствие.

Леш присви очи. На всеки прозорец висяха дантелени завеси и въпреки че тъканта беше ослепително бяла, изглеждаха зловещо... Иха, движеха ли се?

В този миг той осъзна, че не бяха дантели, а паяжини. Обитавани от паяци.

— Това... паяци ли са?

— Да. — Не беше точно представата на Леш за вътрешно обзавеждане, но никой не го караше да живее тук.

Двамата спряха на първото от трите стъпала, водещи към верандата. Някои отворени врати умееха да бъдат безкрайно негостоприемни и случаят тук беше точно такъв. Вместо да казва „Здравей, как си“, посланието ѝ по-скоро беше: „Влез, та кожата ти да бъде използвана за наметка на някой от пациентите на Ханибал Лектър“.

Леш се ухили. Който и да беше вътре, те се намираха на правилното място.

— Искате ли да отида и да натисна звънеца? — попита господин Д. — Стига да има такъв.

— Не. Ще чакаме. Те ще дойдат при нас.

И като по поръчка някой се появи в далечния край на коридора.

От главата и раменете на задаващото се към тях същество висяха диплите на роба, скроена от толкова много плат, че с парите от нея можеше да се постави Бродуейска пиеса. Тъканта беше искрящо бяла, улавяща светлината и пречупваща я в богатите си гънки и беше пристегната от широк бял колан от брокат.

Много впечатляващо. Ако си падаш по монарх, преоблечен като свещеник.

— Поздрави, приятели — разнесе се тих, примамващ глас. — Аз съм този, когото търсите, водачът на отхвърлените.

Звучите „с“ бяха така проточени, че звучаха като самостоятелни думи, изговорът наподобяваше предупредителното трептене на опашката на гърмяща змия.

През тялото на Леш премина тръпка и предизвика пулсиране в члена му. В крайна сметка могъществото беше по-възбуждащо и от екстази, а съществото, застанало в рамката на входната врата, беше олицетворение на властта.

Дългите, фини ръце се повдигнаха към качулката и дръпнаха белите дипли назад. Лицето на провъзгласения за крал на *симпатите* беше също така гладко като пищната му роба, а извивките на скулите и брадичката бяха елегантни и меки. Гените, съчетани в това

великолепно създание, способно да съживи и мъртвец, бяха толкова съвършени, че не можеше да се разпознае полът му, заради преливащите се мъжки и женски характеристики, като предимството беше за женските.

Ала усмивката беше леденостудена. А искрящите червени очи бяха дотолкова пронизващи, че изглеждаха зли.

— Ще влезете ли, моля?

Прекрасният змийски глас сля думите една в друга и Леш установи, че харесва звученето.

— Да — отговори той, взимайки мигновено решение. — Ще влезем.

Пристъпиха напред, а кралят вдигна ръка.

— Един момент, ако не възразявате. Моля, кажете на спътника си, че няма от какво да се бои. Тук нищо лошо няма да ви се случи.

Изявлението му беше любезно по смисъла си, но тонът беше твърд и Леш го изтълкува като знак, че не са добре дошли, ако господин Д. държи оръжието си в ръка.

— Прибери пистолета — тихо нареди Леш. — Мога да защитя и двама ни.

Господин Д. прибра оръжието си, а „да, господине“ остана неизказано. *Симпатът* се дръпна от пътя им.

Когато изкачиха стълбите, Леш се намръщи и погледна надолу. Тежките им войнишки ботуши не издаваха никакъв звук и същото се повтори върху дъските на верандата, докато приближаваха към главния вход.

— Предпочитаме да е тихо — усмихна се *симпатът*, като дори изложи на показ зъбите си, което беше изненада. Кучешките зъби на тези създания, някога в близка родствена връзка с вампирите, бяха закърнели. Ако все още се хранеха, това едва ли се случваше много често, освен ако не обичаха да използват ножове.

Кралят посочи наляво.

— Да се отправим ли към дневната?

„Дневната“ можеше по-точно да бъде определена като алея за боулинг с люлеещи се столове. Пространството се състоеше единствено от под, покрит с лъскави дъски и боядисани в бяло стени. В дъното имаше четири стола, подредени в полукръг около запалена камина, които сякаш бяха уплашени от празнотата и се бяха скупчили един до друг за опора.

— Няма ли да седнете? — попита кралят и развя робата си, докато се наместваше на един от столовете.

— Ти остани прав — нареди Леш на господин Д., който послушно се настани зад облегалката на стола, избран от Леш.

Пламъците не пукаха жизнерадостно, докато поглъщаха цепениците, вдъхнали им живот и подхранващи съществуването им. Люлеещите се столове не проскърцаха, когато кралят и Леш отпуснаха тежестта си върху тях. Паяците стояха тихо всеки в центъра на своята мрежа, като че готови да станат свидетели.

— Имаме обща кауза — заговори Леш.

— Очевидно вярвате, че е така.

— Мислех, че отмъщението ще ви се стори привлекателно.

Когато кралят се усмихна, Леш отново почувства странна тръпка в слабините си.

— Явно сте получили погрешна информация. Отмъщението не е нищо друго освен необмислена, емоционална реакция срещу нанесена обида.

— И ми казвате, че вие стоите над това? — Леш се облегна назад и залюля стола си

напред-назад. — Хм. Може и да съм си създал погрешна преценка за вашия вид.

— По-възвишени сме, така е.

— Или може би сте банда подвийопашковци, облечени в рокли.

Усмивката се стопи.

— Ние стоим много по-високо от онези, които си въобразяват, че са ни заточили.

Истината е, че предпочитаме собствената си компания. Нима смятате, че не сме режисирали това? Колко наивно. Вампирите са елементарната изходна материя на онова, от което произлизаме, шимпанзета в най-добрия случай. Бихте ли останали сред животни, ако имате възможност да живеете цивилизовано със себеподобните си? Разбира се, че не. Сходните намират сходни. Сходните се нуждаят от сходни. Онези, притежаващи възвишен ум, могат да бъдат заобиколени само от съответстващи им индивиди. — Кралят повдигна устни. — Знаете, че това е самата истина. Вие също не сте останали там, откъдето сте тръгнали, нали така?

— Не, не съм. — Леш оголи кучешките си зъби, като си мислеше как злото у него не му беше позволило да се впише сред вампирите повече, отколкото гълтачите на грехове го бяха направили. — Сега съм там, където трябва да бъда.

— Така че, ако сами не бяхме желали крайния резултат, който получихме чрез тази колония, бихме предприели не отмъщение, а коригиращи действия, за да оформим съдбата ни спрямо нашите интереси.

Леш спря да се поклаща.

— Ако не сте заинтересуван от съюзничество, можехте да ме уведомите по имейла.

В очите на краля проблесна странна светлина, която едновременно възбуди Леш и го отврати. Не се занимаваше с хомосексуални глупости и въпреки това... е, баща му харесваше мъже, може би му бе предал нещо.

А и не би ли дало това на господин Д. материал за молитвите му?

— Но ако ви бях изпратил имейл, нямаше да изпитам удоволствието от запознанството ни. — Очите му с цвят на рубини се плъзнаха по тялото на Леш. — А това би било същински обир по отношение на сетивата ми.

Малкият тексасец прочисти гърло, като че се задушаваше от собствения си език.

Когато неодобрителното покашляне замря, столът на краля започна да се движи напред-назад, без да издава звук.

— Все пак има нещо, което можете да направите за мен... А това съответно ще ме задължи да ви осигуря търсенето от вас и то е да ви издам местонахождението на вампирите, нали? Открай време Обществото на лесърите изпитва трудности в тази област. Намирането на вампирите в техните тайни домове.

Мръсникът беше уцелил точно в десетката. През лятото Леш знаеше къде да организират нападенията, защото и преди беше посещавал адресите на убитите от него заради рождени дни на приятелите си, сватби на братовчедите си и балове на *глимерата*. Сега малкото оцелели от вампирския елит се бяха разпръснали в извънградските и дори извънщатските си обезопасени къщи, чиито адреси той не знаеше. А по отношение на цивилните? С тях нямаше и най-малка представа откъде да започне, защото никога не беше общувал с простолюдието.

Симпатите обаче, можеха да чувстват околните, наравно хора и вампири, да ги виждат през масивни стени и подземни фундаменти на мазета. Имаше нужда от нещо такова, ако искаше да постигне прогрес. Това беше нещо, липсващо сред уменията,

предадени му от баща му.

Леш се оттласна от пода с войнишките си обувки и влезе в ритъма на краля.

— И какво е онова, което искате от мен? — попита провлачено.

Кралят се усмихна.

— Двойките са фундаментална част на нашето паство. Мъж и жена, свързани в едно. Но в тези интимни взаимоотношения често се случват раздори. Направени са обещания, които не са спазени. Дадени са обети, от които са се отрекли. Трябва да бъдат взети мерки срещу тези прегрешения.

— Това ми звучи като отмъщение.

Гладкото лице придоби самодоволно изражение.

— Не, не е отмъщение. Корективна мярка е. Това, че ще бъде причинена нечия смърт, е най-малкото, което изисква ситуацията.

— Смърт значи? *Симпатите* не признават ли развода?

В рубиненочервените очи проблесна презрение.

— В случаи, когато действията на неверния партньор извън леглото са в ущърб на същината на връзката, смъртта е единственият развод.

Леш кимна.

— Схващам логиката. И коя е мишената?

— Ангажирате ли се с изпълнението?

— Още не. — Не беше наясно със себе си докъде е готов да стигне. Да си мърси ръцете в колонията не беше част от първоначалния му план.

Кралят спря да се поклаща и се изправи на крака.

— Тогава помислете. Трябва да сте сигурен. Когато сте готов да получите от нас нужното ви за войната, елате при мен и ще ви покажа пътя за действие.

Леш също се изправи.

— Защо сам не убиете половинката си?

Устните на краля бавно се разтегнаха в усмивка, която изглеждаше все едно бе на лицето на труп — безжизнена и студена.

— Драги ми приятелю, обидата, срещу която най-силно се възпротивявам, не е толкова изневяратата, както би могло да се очаква, колкото арогантната увереност, че аз няма да узная за измяната. Първото е дреболия. Второто е непростимо. А сега... Да ви изпратя ли до колата?

— Не, ще излезем сами.

— Както желаете. — Кралят протегна ръката си с шест пръста. — Беше толкова удоволствие...

Леш протегна своята и почувства как по нея премина електричество, когато дланите им се докоснаха.

— Да. Добре. Ще ви известя.

Тя беше с него, о, боже, най-накрая отново беше с него. Тормент, син на Харм, беше гол и притиснат към тялото на неговата възлюбена, чувстваше копринената ѝ кожа и чуваше стоновеите ѝ, когато ръката му се плъзна по гърдите ѝ. Червена коса... Червената ѝ коса се стелеше навсякъде, върху възглавницата, на която я беше положил и по белите чаршафи, ухаещи на лимон... червената ѝ коса се беше увила и около масивната му ръка.

Зърното ѝ беше набъбнало заради кръгообразните движения на палеца му, а устните ѝ бяха меки под неговите, целуващи я пламенно и бавно. Когато започнеш да моли, той щеше да се претърколи върху нея, да проникне дълбоко и да се притисне силно към нея.

Тя обичаше тежестта му върху себе си. Харесваше усещането, че я покрива. В съвместния им живот Уелси беше независима жена с изявено самочувствие и инат, достоен за булдог, но в леглото предпочиташе той да е отгоре.

Той плъзна устни към гърдите ѝ, засмука зърното ѝ, а после продължи с нежни целувки.

— Тор...

— Какво, *лийлан*? Още ли? Може би ще те накарам да почакаш...

Но не можеше. Погледна към нея и започна да гали бедрата и корема ѝ. Тя започна да се извива, а той облиза шията ѝ и отърка кучешките си зъби във вената ѝ. Не можеше да дочака да се нахрани. По някаква причина жадуваше за кръв. Може би се беше бил много.

Тя зарови пръсти в косата му.

— Пий от вената ми...

— Още не. — Сладостта от очакването щеше да го направи още по-хубаво. Колкото повече му се искаше, толкова по-опияняваща беше кръвта.

Премести се нагоре към устата ѝ и я целуна още по-страстно от преди, езикът му проникна навътре, докато търкаше члена си в бедрото ѝ като обещание за друга още по-дълбока инвазия. Тя беше истински възбудена и ароматът ѝ се носеше наоколо, примесен с този на чаршафите, и караше кучешките му зъби да се удължават, а членът му да потръпва.

Неговата *шелан* беше единствената жена, която познаваше. И двамата бяха девствени в първата им нощ, когато се обвързаха и той никога не беше пожелавал друга.

— Тор...

Боже, обичаше плътния ѝ тембър. Обожаваше всичко у нея. Бяха обещани един на друг още преди раждането им и когато се срещнаха, се влюбиха от пръв поглед. Съдбата се беше оказала толкова благосклонна към тях.

Той плъзна ръка към талията ѝ и тогава...

Спря, осъзнал, че нещо не е наред. Нещо...

— Коремът ти... Коремът ти е плосък.

— Тор...

— Къде е бебето? — Той се отдръпна, изпаднал в паника. — Ти беше бременна. Къде е бебето? То добре ли е? Какво е станало... Ти добре ли си?

— Тор.

Тя отвори очи, в които се беше вглеждал в продължение на сто години. Тъга, каквато те кара да искаш да не си се раждал, стопи сексуалния копнеж, изписан на красивото ѝ лице.

Тя протегна ръка и я положи на бузата му.

— Тор...

— *Какво се е случило?*

— Тор...

Влагата в очите ѝ и потрепването на прекрасния ѝ глас го съсичаха на две. И после тя започна да се отдалечава от него, тялото ѝ изчезваше при допира му, червената ѝ коса, изящното ѝ лице, изпълнените с отчаяние очи избледняваха и пред него останаха само възглавниците. Накрая лимоненият мирис на чаршафите и нейният прелестен аромат напуснаха ноздрите му, оставяйки го без нищо.

Тор се изправи в леглото, сълзите бликаха от очите му, а болката в сърцето му беше такава, все едно някой бе впил нокти в гърдите му. Като дишаше на пресекулки той притисна гръдната си кост с ръка и се опита да изкрещи.

От устата му не излезе и звук. Нямаше достатъчно сили.

Строполи се обратно на възглавниците, обърса мокрите си страни с треперещи ръце и се опита да се успокои. Когато най-сетне успя да си поеме дъх, се намръщи. Сърцето му прескачаше в гърдите и не толкова биеше, а по-скоро пърхаше и без съмнение тъкмо неравните му спазми предизвикваха този мъчителен световъртеж.

Вдигна тениската си и се втрени в отпуснатите мускули и топящото се тяло. Пожела си организъмът му да продължи да губи сили. Пристъпите продължаваха да прииждат с увеличаваща се честота и интензивност и той искаше най-накрая да си свършат работата, та да се събуди мъртъв. Самоубийството не беше решение, ако искаше да отиде в Небитието и да се събере с обичаните от него, но се надяваше, че е позволено да се занемариш до смърт. Кое то формално погледнато не беше самоубийство, както ако си теглиш куршума, нанижеш примката около врата си или си прережеш вените.

Миризмата на храна, носеща се от коридора, го накара да погледне часовника. Четири следобед. Или беше сутрин? Заради завесите той не виждаше дали капациите са спуснати или не.

Почукването на вратата беше плахо.

Значи, слава богу, не беше Ласитър, който влизаше, когато си пожелае. Явно падналите ангели нямаха кой знае колко добри маниери. Нито ги интересуваше личното пространство, нито пък други бариери от какъвто и да било характер. Очевидно блестящият досадник беше изхвърлен от Рая, защото на Господ компанията му не бе допадала повече, отколкото на Тор.

Тихото почукване се повтори. Тогава сигурно беше Джон.

— Да — каза Тор, като пушна тениската си надолу и се намести на възглавниците. Ръцете му, някога силни като кранове, се моряха под тежестта на съсухрените рамене.

Момчето, което вече не беше момче, влезе с поднос, отрупан с храна и изписан по лицето необоснован оптимизъм.

Тор хвърли поглед към изобилието, което бе поставено на нощното шкафче. Пиле с подправки, ориз с шафран, зелен фасул и пресен хляб.

Със същия успех можеше да бъде мърша, увита в бодлива тел, що се отнасяше до него, но той взе чинията, разгъна салфетката, хвана вилицата и ножа и ги вкара в употреба.

Дъвчене. Дъвчене. Дъвчене. Преглъщане. Отново дъвчене. Преглъщане. Отпиване. Дъвчене. Храненето за него беше също така механично като дишането. Нещо, което долавяше смътно със съзнанието си, необходимост, а не удоволствие.

Удоволствието беше нещо от миналото... и мъчение в сънищата му. Когато си припомни своята *шелан*, легнала гола пред него сред ухаещите на лимон чаршафи, бледият ѝ образ запали пламък у него, накара го да се почувства жив, а не само да живее. Вътрешният

му огън обаче, угасна твърде бързо, тъй като нямаше какво да го подхранва.

Дъвчене. Отрязване на късче. Дъвчене. Преглъщане. Отпиване.

Докато се хранеше, момчето седна на креслото до спуснатата завеса, опря лакти в коленете си и подпря брадичка върху юмука си като жива и дишаща версия на „Мислителя“ на Роден. Напоследък Джон винаги се държеше така. Все нещо се въртеше в главата му.

Тормент много добре знаеше какво е то, но отговорът му щеше да нарани Джон сериозно.

И Тор съжаляваше за това. Много съжаляваше.

Защо не можеше Ласитър да го остави в гората, където го откри да лежи? Ангелът можеше просто да си продължи напред, но не. Негово величество Халогенът трябваше да се направи на герой.

Тор насочи поглед към Джон и се загледа в юмука му. Беше огромен, а челюстта и брадичката, опрени в него бяха силни, мъжествени. Момчето се беше превърнало в хубав мъж, но пък като син на Дариъс той имаше добро генетично наследство. Едно от най-добрите.

Като се замислеше за това... Той наистина приличаше на Ди. Всъщност беше негово копие, като се изключеха сините джинси. Дариъс не би могъл да бъде обут в сини джинси и мъртъв, били те и дизайнерски като тези на Джон.

Истината бе, че... Ди често беше заемал същата поза, когато нещо го тревожеше, наподобяващ скулптурата на Роден, намръщен и кипящ вътре в себе си...

Нещо метално проблесна в свободната ръка на Джон. Беше монета и хлапето я прекарваше около пръстите си, което беше неговият вариант на нервен тик.

Но тази вечер мълчаливото седене на Джон беше различно. Нещо се беше случило.

— Какво става? — попита Тор с дрезгав глас. — Добре ли си?

Джон вдигна поглед изненадано.

За да избегне взора му, Тор погледна надолу и набоде с вилицата си парче пилешко, а после го сложи в устата си.

Дъвчене. Дъвчене. Преглъщане.

Ако съдеше по шумоленето, Джон се отказа от обичайната си поза и бавно изпъна рамене, като че уплашен да не би резките движения да подплашат увисналия между тях въпрос.

Тор отново хвърли поглед към него и когато Джон го видя, че чака, прибра монетата в джоба си и изписа пестеливо и с грация:

— *Рот отново ще се бие. Ви току-що каза на мен и останалите момчета.*

Тор беше неопитен с езика на знаците, но не чак толкова. Изненадан остави вилицата.

— Я, почакай... Той все още е крал, нали?

— *Да, но е казал на братята, че отново ще участва в битките. Или по-скоро, че вече го прави, но досега го е пазил за себе си. Мисля, че всички от Братството са му ядосани.*

— В битките? Невъзможно. На краля не му е позволено да се бие.

— *Вече ще се бие. Фюри също се връща.*

— Какво става, по дяволите? От Примейла не се очаква да... — Тор се намръщи. — Има ли някакво развитие във войната? Нещо случило ли се е?

— *Не знам.*

Джон вдигна рамене и се облегна назад в креслото, като кръстоса крака в глезените. Още нещо, което Дариъс често правеше.

В тази поза синът изглеждаше на същата възраст, на която Тор помнеше баща му, въпреки че причината не беше толкова в позицията на крайниците му, а по-скоро в умората, четяща се в сините му очи.

— Противоречи на закона — заяви Тор.

— *Вече е законно. Рот се е срещнал със Скрайб Върджин.*

В главата на Тор започнаха да се пораждат въпрос след въпрос, а мозъкът му страдаше под нетипичния товар. При тази вихрушка в съзнанието му, му беше трудно да разсъждава логически и той се чувстваше сякаш се опитваше да задържи в ръце сто тенис топки, но въпреки старанието му някоя се изплъзваше и започваше да подскача наоколо, създавайки хаос. Отказа се да търси логика в каквото и да било.

— Ами, това е нещо ново... Желая им успех.

Леката въздишка на Джон беше обобщение на всичко случващо се, а Тор се изключи от света и продължи да се храни. Когато приключи, сгъна старателно салфетката и отпи една последна глътка вода.

Включи телевизора на Си Ен Ен, защото не искаше да мисли за нищо, а не можеше да понесе тишината. Джон остана около половин час и когато вече очевидно не можеше да издържа да стои на едно място, се изправи на крака и се протегна.

— *Ще се видим в края на нощта.*

О, значи е следобед.

— Ще бъда тук.

Джон взе подноса и излезе, без да поспре или да се поколебае. В началото го правеше, сякаш всеки път като се насочеше към вратата, очакваше Тор да го спре и да каже: „Готов съм да се изправя пред живота. Ще се боря. Вече съм достатъчно добре име е грижа за теб“.

Когато вратата се затвори, Тор отметна чаршафите от измършавелите си крака и плъзна стъпала към ръба на леглото.

Беше готов да се изправи пред нещо, но то определено не включваше живота му. С пъшкане и залитане той се запрепъва към банята, спря пред тоалетната и вдигна капака на порцелановия трон. Наведе се напред, даде команда на стомаха си и той изхвърли храната, без да протестира.

В началото се налагаше да пъха пръст в гърлото си, но вече не беше нужно. Просто стягаше диафрагмата си и всичко излизаше подобно на плъхове, бягащи от препълнен канал.

— Трябва да престанеш с тези глупости.

Гласът на Ласитър се сля с шума от пускането на водата. Колко подходящо!

— Боже, никога ли не чукаш?

— Аз съм Ласитър. Л-а-с-и-т-ъ-р. Как е възможно още да ме бъркаш с друг? Табелка с името ми ли ти е нужна?

— Да, и нека я залепим на устата ти. — Тор се строполи на мраморния под и захлупи глава в ръцете си. — Знаеш ли какво, можеш да си вървиш. Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш.

— Тогава вдигни кльощавия си задник и се стегни. Ще си тръгна само в този случай.

— И ако това не е причина да живея.

Чу се леко звънтене, което означаваше — трагедия на всички трагедии — че ангелът се беше настанил на плота на умивалника.

— Какво ще правим тази вечер? Нека позная, ще седим в мрачно мълчание. О, не... греша. Ще се впуснем в дълбоки размишления. Или не... Ще ги комбинираш. Дълбоки

размишления с мрачно мълчание. Каква необузdana душа си само. Скоро може да откриеш любовта си за „Слипнот“^[1].

Тор се изправи с ругатня и тръгна към душа с надеждата, че ако откаже да гледа към Ласитър, устатият досадник бързо ще се отегчи и ще отиде да съсипва нечий друг следобед.

— Имам въпрос — продължи ангелът. — Кога ще отрежем този храст, растящ на главата ти? Ако порасне още малко, ще трябва да използваме косачка.

Докато Тор събличаше тениската и боксерките, се наслади на единствената утеха, която имаше в мъчителното присъствие на Ласитър: показваше му задника си.

— Това се казва плосък задник — промърмори Ласитър. — Там отзад имаш две спукани баскетболни топки. Чудя се... Хей, обзалагам се, че Фриц има велосипедна помпа. Само казвам.

— Не ти ли харесва гледката? Знаеш къде е вратата. Онази, на която никога не чукаш.

Тор не изчака да потече топла вода, просто се пхна под душа и се изкъпа, без да има конкретна причина. Не му беше останала никаква гордост, така че не го беше грижа какво мислят другите за хигиената му.

За повръщането имаше причина. Къпането... може би се дължеше на навик.

Затвори очи, отвори леко уста и се обърна към струята. Водата проникна в устата му и отми жлъчката. Докато горчивият вкус изчезваше от езика, в съзнанието му изникна една мисъл.

Рот се биеше. Сам.

— Хей, Тор.

Тор се намръщи. Ангелът никога не го наричаше по име.

— Какво?

— Тази вечер всичко ще се промени.

— Само ако ме оставиш на мира. Или ако се обесиш в тази баня. Можеш да избираш между шест душа.

Тор взе сапуна и го прокара по тялото си, усещайки стърчащите под кожата кости и стави.

Рот е сам навън.

Шампоан. Плакнене. Отново обръщане към струята. Отваряне на устата.

Навън. Сам.

Той спря душа, а ангелът се изпречи право пред него с хавлиена кърпа, услужлив и досаден.

— Тази вечер всичко ще се промени — повтори Ласитър меко.

Тор се загледа в ангела и за пръв път го видя истински, макар да бяха заедно от четири месеца. Косата му представляваше смесица от черни и руси кичури и имаше същата дължина като тази на Рот, но не беше травестит въпреки прическата в стил Шер. Облекло му беше типично по военному, състоящо се от черна тениска, камуфлажни панталони и войнишки обувки, но не беше войник. Проклетникът беше надупчен от пиърсинги като игленик, а ушите, веждите и китките му бяха накичени със златни халки и вериги като коледна елха. Тор можеше да се обзаложи, че имаше блещукащ метал и на зърната на гърдите, а също и от кръста надолу, но отказваше да мисли за това. И бездруго нямаше нужда от помощ, за да повърне.

Кърпата смени притежателя си, а ангелът заяви сериозно:

— Време е да се събудиш, Пепеляшке.

Тор тъкмо се канеше да отбележи, че по-скоро става дума за Спящата красавица, когато в съзнанието му изникна спомен, като че инжектиран във фронталния му лоб. Беше свързан с онази нощ през хиляда деветстотин петдесет и осма, когато беше спасил живота на Рот и образите бяха така ясни, както реалната случка.

Кралят беше излязъл. Сам. В центъра на града.

Лежеше полумъртъв и кървящ в канавка.

Беше го блъснал Едсел^[2]. Някаква таратайка с подвижен покрив и цвят досущ като сини сенки по клепачите на сервитьорка от закусувалня.

Както Тор установи по-късно, Рот беше преследвал *лесър* и когато бе завил зад един ъгъл, колата се беше забила в него. Тор се намираше на около две пресечки, чу изсвирването на спирачки и звука от удар, но не се канеше да предприеме каквото и да било.

Човешки пътен инцидент? Не беше негов проблем.

Но после покрай него бяха минали двама *лесъри*. Убийците препускаха в ръмящия дъжд, като че гонени от някого, но след тях не се появи никой. Изчака, убеден, че ще види някого от братята. Не дотича никой.

Нямаше никаква логика. Ако някой от убийците бе ударен от кола в присъствието на приятелчетата си, те не биха напуснали мястото. Щяха да убият шофьора и минувачите, после да натоварят своя в багажника и да си тръгнат. Последното нещо, което *лесърите* желяеха, беше черната им кръв да се стича по улиците.

Може би все пак ставаше дума просто за съвпадение. Някой пешеходец или човек с колело. Или пък две коли.

Той обаче, беше чул изсвирването само на едни спирачки. А и нищо от това не можеше да обясни двойката безцветни убийци, които го бяха отминали, като че бяха подпалвачи, бягащи от пожар, предизвикан от тях самите.

Тор се втурна към „Трейд“ и когато зави, забеляза как човек с шапка и шлифер коленичи над свито тяло с два пъти по-големи размери от неговите. Жена му, облечена в пищна пола с подаващи се дантели от фустата, каквито бяха на мода през петдесетте, стоеше пред фаровете и се свиваше в коженото си палто.

Лъскавата ѝ червена пола беше с цвета на кръвта, стичаща се по улицата, но по миризмата той усети, че тя не е човешка. Беше на вампир. И лежащият там имаше дълга тъмна коса...

Жената надигна писклив глас.

— Трябва да го откараме в болница...

Тор пристъпи и я прекъсна.

— Той е мой.

Мъжът погледна нагоре към него.

— Приятелят ви... Не го видях... Облечен е в черно. Появи се изневиделица...

— Аз ще се погрижа за него. — В този момент Тор беше престанал да дава обяснения и ги беше докарал в състояние на ступор. Набързо ги отпрати обратно в колата им и със силата на съзнанието си ги накара да потеглят, убедени, че са блъснали кофа за боклук. Реши, че дъждът ще се погрижи за кръвта по предницата на колата им, а с вдлъбнатината в бронята можеха да се справят и сами.

Сърцето на Тор блъскаше като лудо, когато се наведе над тялото на наследника на трона на вампирите. Кръвта беше навсякъде, лееше се обилно от разцепената глава на Рот, така че Тор свали якето си и откъсна със зъби парче кожа от ръкава. Стегна колкото можа

импровизираната превръзка около слепоочията, после махна на минаващ камион, насочи пистолет срещу шофьора и уреди откарването им до района на клиниката на Хавърс.

Двамата с Рот бяха пътували в каросерията, обливани от студения дъжд и той през цялото време бе притискал раната на Рот. Късен ноемврийски дъжд или може би дори декемврийски. Добре че не беше лято. Без съмнение студът беше успокоил пулса на Рот и беше понижил кръвното му налягане.

На няколкостотин метра от местонахождението на Хавърс в скъпата част на Колдуел Тор беше наредил на човека да спре и беше промил съзнанието му.

Няколкото минути път до клиниката се бяха оказали най-дългите в живота на Тор, но беше успял да отнесе Рот и Хавърс беше затворил раната, която се оказа прерязана артерия в слепоочието.

На следващия ден нещата бяха на кантар. Макар Мариса да беше там, за да храни Рот, кралят беше загубил много кръв и не се възстановяваше според очакването, а Тор беше останал на стол до леглото му през цялото време. Докато Рот лежеше неподвижно, Тор беше имал чувството, че докато единственият имащ право да седне на трона се намираще в безсъзнание и само на крачка от вегетативно съществуване, цялата раса се лута между живота и смъртта.

Господарят беше изваден от строя и поданиците му бяха като покосени. Лекарят и сестрите. Другите пациенти, спиращи да се помолят за краля, който нямаше да бъде коронясан. Братята, които се редуваха да звънят на всеки петнайсет минути.

Общото усещане беше, че без Рот няма надежда. Няма бъдеще. Няма шанс за тях.

Рот обаче, беше оцелял, събуждайки се с мърморене, което те кара да въздъхнеш облекчено... защото ако един пациент има енергията да бъде толкова капризен, ще прескочи трапа.

При следващия залез, след като беше прекарал в безсъзнание двайсет и четири часа и беше уплашил всички до смърт, Рот откачи системата си, облече се и си тръгна.

Без да обели дума на когото и да било.

Тор беше очаквал... нещо. Не благодарност, но признание или... поне нещо.

Рот и сега беше грубиян, но по онова време? Беше си направо жива отрова. Но пък... да не каже нищо? След като му бе спасил живота?

Донякъде му напомняше за начина, по който той се отнасяше към Джон. И към братята.

Тор уви кърпата около кръста си и се замисли за поуката от спомена. Рот се биеше навън сам. Това, че през далечната петдесет и осма година се беше озовал на вярното място във верния момент и беше открил краля, преди да е станало твърде късно, беше въпрос на чист късмет.

— Време е да се пробудиш — заяви Ласитър.

---

[1] Американска метъл група от Айова, основана през 1995 г. — Бел.прев. ↑

[2] Непопулярен модел на „Форд“, произвеждан през 1958, 1959 и 1960 г. — Бел.прев.

С падането на нощта Елена се молеше да не закъснее отново за работа. Часовникът тиктакаше, а тя чакаше в кухнята на горния етаж с приготвения сок и натрошените таблетки. Беше се отнесла към почистването изключително педантично. Беше прибрала лъжичката на мястото ѝ. Беше проверила плотовете два пъти. И дори се беше убедила, че всичко в дневната е на мястото си.

— Татко? — извика надолу по стълбите.

Докато се ослушваше за шум от тътрене и промърморване на думи, лишени от смисъл, тя се замисли за странния си сън от изминалия ден. Беше си представила Рив в сумрачна далечина с ръце, отпуснати от двете му страни. Прекрасното му голо тяло беше осветено като за изложба, стегнатите мускули бяха впечатляващи, а кожата му имаше топъл златист оттенък. Главата му беше наведена под ъгъл със затворени очи, сякаш беше заспал.

Запленена, привлечена, тя тръгна по хладния каменен под, като повтаряше името му отново и отново.

Той не отговаряше. Не повдигна глава. Не отвори очи.

Изпълни я страх и сграбчи сърцето ѝ в хватката си. Тя се втурна към него, но той оставаше все така далечен, неосъществима цел, недостъпно местонахождение.

Беше се събудила обляна в сълзи и с треперещо тяло. Докато шокът от преживяното отшумяваше, значението на съня ѝ беше повече от ясно, нямаше нужда подсъзнанието да ѝ казва нещо, което вече ѝ бе известно.

Изтръгвайки се от мисълта за случилото се, тя отново извика надолу по стълбите.

— Татко?

Когато не получи отговор, Елена взе чашата на баща си и слезе в мазето. Движеше се бавно, макар причината да не беше в тревогата ѝ, че ще разсипе кървавочервения сок върху бялата си униформа. От време на време баща ѝ не успяваше да стане сам и на нея ѝ се налагаше да слезе до долу, като всеки път пристъпваше по стъпалата питайки се дали най-накрая не се е случило, дали баща ѝ не е бил призован в Небитието.

Не беше готова да го изгуби. Още не, без значение колко ѝ беше трудно.

Подаде глава през вратата и го завари да седи пред ръчно изработеното си бюро, заобиколен от разбъркани листове хартия и незапалени свещи.

Благодаря ти, Скрайб Върджин.

Докато очите ѝ се настройваха към сумрака, тя се зачуди доколко липсата на светлина можеше да увреди зрението на баща ѝ, но свещите щяха да си останат все така незапалени, защото в къщата нямаше кибрит или запалка. Последния път, когато той беше държал кибрит в ръцете си, все още живееха в старата им къща и той я бе подпалил, защото така му бяха наредили гласовете.

Това се беше случило преди две години и стана причина да започне да взима лекарства.

— Татко?

Той изглеждаше изненадан, когато вдигна поглед от хаоса около себе си.

— *Дъще моя, как си тази нощ?*

Все същият въпрос и тя винаги му даваше един и същ отговор на Древния език.

— *Добре, татко мой. А ти?*

— *Както винаги, да те видя е радост за очите ми. Жената доген е приготвила сока*

ми? *Колко мило от нейна страна. — Баща ѝ пое чашата. — Накъде си се запътила?*

Кое то неизменно водеше до тяхното вербално па-де-дъо заради факта, че той не одобряваше тя да работи. Тя му обясняваше, че това я прави щастлива, а той вдигаше рамене и казваше, че не разбира младото поколение.

— *Наистина трябва да тръгвам* — рече тя. — *Но Лузи ще е тук до минути.*

— *Да, добре, добре. В действителност съм зает с книгата си, но ще ѝ обърна известно внимание. Работата ми обаче, ме зове.* — Той махна с ръка към хаоса наоколо, който съответстваше на този в мозъка му, а елегантният му жест изобщо не пасваше на смачканите, окъсани листове, изписани с пълни безсмислици. — *Това тук има нужда от внимание.*

— *Разбира се, татко.*

Той допи сока си и когато тя отиде да вземе празната чаша, той се намръщи.

— *Прислужницата ще свърши това.*

— *Бих искала да ѝ помогна. Тя има много задължения.* — Не беше ли самата истина?

Догенът трябваше да следва правилата, свързани с различните предмети и мястото им на съхранение, също така да пазарува, да печели пари, да плаща сметки и да се грижи за него. *Догенът* беше уморена. Беше на края на силите си.

Но чашата трябваше задължително да бъде отнесена в кухнята.

— *Татко, моля те пусни чашата, за да я отнеса горе. Прислужницата се притеснява да те безпокои и искам да ѝ спестя грижите.*

За миг я погледна като едно време.

— *Сърцето ти е красиво и щедро. Гордея се да те наричам своя дъщеря.*

Елена замига бързо и отговори със задавен глас:

— *Това, че си горд, значи всичко за мен.*

Той се протегна и стисна ръката ѝ.

— *Върви, дъще моя. Върви на тази твоя работа и се прибери у дома, за да ми разкажеш как е минала нощта ти.*

О... боже.

Същото ѝ беше казвал едно време, когато още учеше в частното училище и майка ѝ беше жива, а семейството им имаше тежест и принадлежеше на *глимерата*.

Макар да беше наясно, че докато се върне, той най-вероятно нямаше да си спомня, че ѝ е отправил любимата си молба от едно време, тя се усмихна, поглъщайки вкусните трохи от миналото си.

— *Както винаги, татко мой. Както винаги.*

Тя напусна стаята под звука от шумоляща хартия и потракването на перото в кристалната мастилница.

Озовала се горе, тя изми чашата, избърса я и я прибра в шкафа, а после се убеди, че всичко в хладилника е на мястото си. Когато получи съобщение от Лузи, че е на път, тя излезе, заключи вратата и се дематериализира в клиниката.

Когато пристигна на работно си място, почувства огромно облекчение, че е като всички останали — пристига навреме, прибира вещите в шкафчето си и бърби с колегите за незначителни неща преди началото на смяната.

Само дето докато си сипваше кафе, Катя се приближи до нея със сияеща усмивка.

— Е... Как беше снощи? Хайде, разказвай.

Елена допълни чашата си с кафе и прикри гримасата си зад голяма глътка, която опари

езика ѝ.

— Мисля, че „Не се появи“ обяснява всичко.

— Не се появи?

— Да, точно така.

Катя поклати глава.

— По дяволите.

— Не, всичко е наред. Наистина. И бездруго нямах кой знае какви очаквания. — Да, с изключение на фантазии за бъдещето, включващи *хелрен*, собствено семейство, нещо, за което да си струва да се живее. Нищо кой знае какво. — Всичко е наред.

— Снощи си мислех нещо. Имам братовчед, който...

— Благодаря, но не. При състоянието на баща ми не е редно да излизам на срещи. — Елена се намръщи при спомена колко бързо се беше съгласил Рив с нея. Въпреки че не можеше да отрече джентълменското му поведение, малко се ядосваше.

— Грижите за баща ти не означават...

— Хей, защо не отида да поема рецепцията, докато персоналът се сменя?

Катя млькна, но светлите ѝ очи казваха много, което можеше да бъде обобщено в едно изречение: „Кога ще се пробуди това момиче?“.

— Отивам още сега — заяви Елена и обърна гръб.

— Няма да продължи завинаги.

— Разбира се, че не. По-голямата част от нашата смяна вече е тук.

Катя поклати глава.

— Нямах предвид това и ти го знаеш. Животът не продължава безкрайно. Баща ти страда от сериозно психично заболяване и ти си много добра с него, но той може да остане така цял век.

— В такъв случай пак ще имам на разположение около седемстотин години. Ще бъда отпред. Извини ме.

Озовала се на рецепцията, Елена се настани зад компютъра и въведе паролата си. В чакалнята нямаше никой, защото слънцето едва беше залязло, но пациентите щяха да започнат да приивдат всеки момент и тя ги чакаше с нетърпение, за да я разсеят от мислите ѝ.

Прегледа графика на Хавърс и не откри нищо необичайно. Прегледи. Процедури. Следоперативно наблюдение.

Външният звънец се обади и тя погледна към монитора. Отвън стоеше мъж, сгушен в палтото си, за да се предпази от студения вятър.

Елена натисна бутона на интеркома и каза:

— Добър вечер, с какво мога да ви помогна?

Лицето, насочило се към камерата, ѝ беше познато. От преди три нощи. Братовчедът на Стефан.

— Аликс? — заговори тя. — Елена е. Как...

— Тук съм да проверя дали той не е бил докаран.

— Той?

— Стефан.

— Не мисля, но ще проверя, докато ти слезеш. — Елена отключи и влезе във файла със списъка на постъпилите пациенти. Провери имената едно по едно, докато отключваше отделните врати за Аликс.

Стефан не се споменаваше никъде.

В мига, в който Аликс влезе в чакалнята, кръвта замръзна във вените ѝ при вида на лицето му.

Зловещите тъмни кръгове под сивите му очи говореха за нещо повече от недостиг на сън.

— Стефан не се прибра снощи — заяви той.

Рив ненавиждаше декември и то не само заради студа в щата Ню Йорк, който беше достатъчен да го накара да стане пиротехник, само и само да се стопли.

Нощта през декември настъпваше рано. Мързеливото слънце се отказваше от усилията си около четири и половина следобед, а това означаваше, че кошмарната среща на Рив в първия вторник от месеца започваше по-рано.

Беше едва десет часът, когато влезе в щатския парк „Блак снейк“ след двучасово шофиране на север от Колдуел. Трез, който винаги се дематериализираше, без съмнение вече беше заел позицията си в близост до бунгалото, невидим и готов да действа в ролята си на гард.

А също и като свидетел.

Фактът, че някой, който можеше да бъде наречен негов най-добър приятел, трябваше да наблюдава всичко това, беше част от мъчението и добавяше към цялата гадост допълнителна доза унижение. Бедата беше, че когато свършеха, Рив имаше нужда от помощ, за да се прибере у дома, а Трез го биваше в тези неща.

Разбира се, Хекс с удоволствие би поела това задължение, но не можеше да ѝ се има доверие. Не и в близост до Принцесата. Ако ѝ обърнеше гръб, макар и за секунда, стените на бунгалото щяха да се сдобият с нова боя — с ужасяващ произход.

Както винаги Рив спря колата си на неасфалтирания паркинг в подножието на планината. Нямаше други коли и той очакваше пътеките, водещи от паркинга също да са пусти.

Загледа се навън през предното стъкло и всичко пред погледа му беше червено и плоско. Макар да презираше своята полусестра, да мразеше да я гледа и повече от всичко да желаеше да сложи край на тази мръсна сделка, тялото му не беше вцепенено и студено, а кипеше от живот. Втвърденият член в панталоните му беше готов за предстоящото.

Сега, ако само можеше да се накара да излезе от колата.

Сложи ръка на дръжката, но не можа да я дръпне.

Беше толкова тихо. Само леките звуци от охлаждането на двигателя на бентлито смущаваха тишината.

Без конкретна причина се замисли за прекрасния смях на Елена и именно това го накара да отвори вратата. С бързо движение той подаде глава навън, а стомахът му се сви на топка и едва не повърна. Студът облекчи гаденето, а той се опита да прогони Елена от мислите си. Тя беше толкова чиста и почтена, не можеше да допусне да присъства в съзнанието му докато върши онова, което се канеше да стори.

Кое то беше изненада.

Да защитава някого от жестокостите на света, от всичко опасно и омърсено, от покварата и грубостта, не беше вродена потребност. Но се беше научил да го прави, когато ставаше дума за единствените три нормални жени в живота му. За жената, вдъхнала му

живот, за сестрата, отгледал като свое дете, и за бебето, родено от нея неотдавна, беше готов на абсолютно всичко: да убие с голи ръце всеки, способен да ги нарани, да открие и унищожи дори най-малката заплаха.

И някак си приятният разговор, който беше провел с Елена в ранните сутрешни часове, я беше добавил към този кратък списък.

Което означаваше, че трябва да я държи настрана от случващото се тази вечер. Заедно с останалите три.

Справяше се с живота си като курва, защото изискваше висока цена от онази, с която правеше секс, а и той не заслужаваше нищо по-добро от проституцията, като се имаше предвид, че истинският му баща беше принудил майка му да зачене. Но принудата спираше дотам. Той влизаше в бунгалото по собствена воля и сам караше тялото си да действа.

Няколкото нормални създания в живота му трябваше да останат надалече, а това значеше да ги изтрие от мислите и сърцето си, докато беше тук. По-късно, след като се възстановеше, вземеше душ и се напеше, можеше да си позволи да си спомни очите на Елена с цвят на карамел, аромата ѝ на канела и начина, по който въпреки нежеланието си се беше смяла, докато бяха говорили. Засега щеше да изтрие нея, майка си, сестра си и обичната си племенница от фронталния си лоб, щеше да складира всеки спомен за тях в отделна част на мозъка си и да го заключи.

Принцесата винаги се опитваше да проникне в черепа му и той не искаше тя да знае каквото и да било за онези, които значеха толкова много за него.

Когато студен порив едва не затръшна вратата в лицето му, той се загърна в коженото си палто, излезе и заключи бентлито. Тръгна към началото на алеята, а замръзналата пръст хрущеше твърда и неподатлива под марковите му обувки.

Официално паркът беше затворен през зимата и главната алея, отвеждаща до карта на района и до бунгалата за наемане, беше преградена с верига. По-вероятно бе лошото време да държи хората настрана, а не охраната на парка. Прекрачи веригата и подмина листа за вписване на влизащите, който висеше на мястото си, макар да се предполагаше, че никой не трябва да преминава. Никога не оставяше името си.

Да, като че човешките служители на парка трябваше да са наясно какво се случва между *симпатите* в някое от бунгалата.

Хубавото на декември беше, че гората не бе така клаустрофобична през зимните месеци. Дъбовете и кленовете не представляваха нищо повече от мършави стволове и клони, сочещи към звездното небе. Вечнозелените видове около тях ги вземаха на подбив, докато с пухкави корони се перчеха пред оголелите си братя в отмъщение за шоуто с листопада, което другите дървета им бяха спретнали неотдавна.

Като премина линията на дърветата, той продължи по главната пътека, която постепенно се стесняваше. Отляво и отдясно към нея се включваха по-малки алеи, обозначени с грубо сковани дървени табели, на които бяха изписани имена като „Дружеска разходка“, „Алеята на мълниите“, „Къса пътека към върха“ и „Дълга пътека към върха“. Той продължаваше да се движи направо, а дъхът напускаше устните му на пресекулки. Струваше му се, че шумът от подметките му по земята е оглушителен. Луната над главата му блестеше ярко, сърпът ѝ бе отчетлив като изрязан с нож и сега, когато *симпатските* му сетива не бяха потиснати, той го виждаше с цвета на рубиненочервените очи на изнудвачката му.

Трез се появи под формата на леденостуден полъх, носещ се откъм края на пътеката.

— Здравей, приятелю — поздрави го Рив тихо.

Гласът на Трез долетя право в главата му, а изтъкнатото му от сенки тяло се кондензира в проблясваща вълна.

Действай бързо с нея. Колкото по-скоро получиш онова, което ти е нужно след това, толкова по-добре.

— Колкото време отнеме, толкова.

По-скоро. По-добре.

— Ще видим.

Трез изруга, отново се сля със студения порив на вятъра, стрелна се напред и се скри от погледа му.

Истината бе, че колкото и Рив да мразеше да идва тук, понякога не искаше да си тръгва. Обичаше да наранява Принцесата, а и тя беше добър противник. Умна, бърза, жестока. Бе единственият отдушник за лошата му страна и също както атлет, копнеещ за тренировки, той трябваше да практикува.

А може би беше точно като с ръката му. Чувстваше се добре, задето е забрала.

Рив зави по шестата пътека вляво и пое по алея, широка колкото за един човек. Не след дълго пред погледа му се изпречи бунгалото. На ярката лунна светлина цветът му наподобяваше вино розе.

Когато стигна до вратата и протегна лявата си ръка, за да хване дървеното резе, той се замисли за Елена и за това колко се беше разтревожила за ръката му, дори му се беше обадила.

За един кратък миг на слабост звученето на гласа ѝ изпълни ушите му.

Не разбирам защо не се грижиш за себе си.

Вратата беше изтръгната със замах от хватката му и се блъсна в стената.

Принцесата стоеше насред бунгалото в лъскавата си алена роба, с рубини на шията и кървавочервени очи — всичко в цвета на омразата. С вдигнатата в стегнат кок коса, бледата кожа и живите скорпиони албиноси, които носеше вместо обици, тя бе изискано въплъщение на ужаса, наподобяваше кукла от традиционния японски театър, създадена от нечия зла ръка. И тя самата беше зла, враждебността ѝ се носеше към него на талази, излъчвана от центъра на гърдите ѝ, макар по нея да не помръдваше нито мускул, а осветеното ѝ от луната лице да оставаше гладко, недокоснато от гримаса на недоволство.

Гласът ѝ също бе гладък като полирано острие.

— Тази вечер в съзнанието ти го няма образа на плажа. Не, тази вечер няма плаж.

Рив бързо прикри Елена, като си представи великолепен пейзаж от Бахамите със слънце, море и пясък. Беше видял картината преди години по телевизията в реклама за „идеалното убежище“ по думите на говорителя, където хора в бански костюми се разхождаха хванати за ръка.

— Коя е тя?

— За кого говориш? — попита Рив и пристъпи вътре.

В бунгалото беше топло, благодарение на нея — малък трик с молекулярна активност на въздуха, подсилена от гнева ѝ. Ала топлината, произвеждана от нея, не беше приятна като тази, идваща от огън, по-скоро бе като горещите вълни, които те обливат при уплаха.

— Коя е жената в съзнанието ти?

— Модел от телевизионна реклама, скъпа моя кучко — отговори той също така гладко като нея. Без да ѝ обръща гръб, тихо затвори вратата. — Ревнуваш ли?

— За да ревнувам, трябва да бъда застрашена. А това би било абсурдно. — Принцесата

се усмихна. — Но мисля, че трябва да ми кажеш името ѝ.

— Това ли е всичко, което искаш да правим? Да говорим? — Той остави палтото му да се разтвори и притисна с ръка втвърдения си пенис. — Обикновено съм ти нужен за нещо повече от разговори.

— Така е. Най-добре и пълноценно можеш да бъдеш използван като заместител на онова, което хората наричат... вибратор, нали така? Играчка, с която жените си доставят удоволствие.

— Жена не е точно думата, с която бих те определил.

— Така е. Възлюбена би било по-подходящо.

Тя вдигна ужасяващата си ръка към кока на главата си и костеливите ѝ пръсти с по три фаланги пробягаха по сложната конструкция. Китките ѝ бяха по-тънки от дръжка на метла. А и тялото ѝ не беше по-различно. Конструкцията на всички *симпати* беше като на шахматисти, а не като на куотърбеците в американския футбол, което се дължеше на психологическите битки, които те предпочитаха пред физическите. Облечени в робите си, те не бяха нито мъже, нито жени, а по-скоро смесен вариант на двата пола и това беше причината Принцесата да го желае толкова силно. Харесваше тялото, мускулите му, натрапчивата и брутална мъжественост. И обикновено искаше да бъде доминирана по време на секс — нещо, което със сигурност не получаваше у дома. Доколкото му беше известно, половият акт на *симпатите* се изчерпваше с няколко психологически превземки, последвани от два тласъка и изпъшкване от страна на мъжа. А и беше готов да се обзаложи, че чичо му е надарен колкото хамстер и топките му са с размера на гумичка на молив.

Не че беше проверявал, но в него определено не бушуваше тестостерон.

Принцесата започна да се разхожда из бунгалото, като че за да демонстрира грацията си, но разходките ѝ от прозорец до прозорец и надничането навън имаха друга цел.

В ада да гореше дано, все този номер с прозорците.

— Къде е твоят копой тази вечер? — попита го.

— Винаги идвам сам.

— Лъжеш своята любима.

— Защо ми е някой да става свидетел на това?

— Защото съм красива. — Тя спря до прозореца, намиращ се най-близо до вратата. — Той е вдясно, до онзи бор.

На Рив не му се налагаше да се наведе и да погледне, за да знае, че е права. Разбира се, тя можеше да почувства Трез. Просто нямаше как да е сигурна къде точно се намира и какво представлява.

Но все пак отговорът му гласеше:

— Там няма нищо освен дървета.

— Лъжеш.

— Страх те е от сенки ли, Принцесо?

Когато тя му хвърли поглед през рамо, скорпионите албиноси, висящи от ушите ѝ, също се втренчиха в него.

— Не става дума за страх, а за липса на вяра. Това е нещо, което не понасям.

— Освен ако не идва от теб, разбира се.

— Аз съм ти изключително вярна, любов моя. Като изключим единствено брата на баща ни, както знаеш. — Тя се обърна и повдигна рамене. — Мой спътник и единствен освен теб. И идвам тук сама.

— Твоето целомъдрие е наистина за пример, но както вече съм ти казвал, моля те, приемай в леглото си, когато пожелаеш. Приеми сто други мъже.

— Никой не може да се сравни с теб.

На Рив му се повдигаше всеки път, когато чуеше някой от престорените ѝ комплименти и тя го знаеше. Което, естествено, беше причината да дрънка тия глупости.

— Кажи ми — опита се той да смени темата, — като спомена нашия чичо, как е мръсникът?

— Все още те смята за мъртъв. Така че аз съм почтена в моята част от сделката ни.

Рив бръкна в джоба на самуреното си палто и извади шлифованите рубини на стойност двеста и петдесет хиляди долара. Хвърли безценната торбичка върху разстлания шлейф на робата ѝ и съблече коженото си палто. Последваха го сакото и обувките. После събу чорапите и панталоните, а накрая свали и ризата си. Не носеше боксерки. Защо да си прави труда?

Ривендж се изправи пред нея с мощна ерекция и здраво стъпили на пода крака, а масивният му гръден кош се повдигаше и спускаше при дишането му.

— Аз пък съм готов да финализирам сделката.

Очите ѝ с цвят на рубини се плъзнаха по тялото му и се спряха върху пениса, устата ѝ се отвори леко и тя прокара език по долната си устна. Скорпионите на ушите ѝ стегнаха щипки в очакване, като че реагиращи на сексуалния ѝ плам.

Тя посочи към кадифената торбичка.

— Вдигни я и ми я подай, както е редно.

— Не.

— Вдигни я.

— Обичаш да се навеждаш пред мен. Защо да те лишавам от любимото ти изживяване?

Принцесата скри ръце в дългите ръкави на робата си и се приближи към него с плавната походка, типична за *симпатите*, все едно се плъзгаше по дървения под. Докато тя вървеше, Рив стоеше като закован на мястото си. Предпочиташе да умре, отколкото да предприеме и едно движение в знак на покорство пред нея.

Взряха се един в друг и в надвисналото злокобно мълчание той почувства ужасяваща прилика помежду им. Бяха толкова подобни и въпреки че се мразеше за това, изпитваше облекчение да прояви истинската си същност.

— *Вдигни я.*

— Не.

Тя раздели преплетените си една в друга ръце с по шест пръста, дланта ѝ разцепи въздуха и го зашлеви през лицето. Шамарът беше силен и пронизващ като погледа в рубинените ѝ очи. Рив не позволи на главата си да се отметне назад след удара, а звукът проехтя, като че някой беше счупил чиния.

— Искам да се разплатиш с мен както подобава. И искам да науча коя е тя. Долавяла съм интереса ти към нея и преди. Когато си далече от мен.

Рив продължаваше усилено да поддържа картината с плажа в централния си лоб и знаеше, че тя блъфтира.

— Не се кланям пред теб, нито пред никого друго, кучко. Така че ако си искаш торбичката, ще трябва да направиш чупка в кръста. А колкото до това, което си въобразяваш — грешиш. Няма жена в живота ми.

Тя отново го зашлеви, а възбудата се плъзна по гръбнака му и запулсира във върха на

члена му.

— Кланяш ми се всеки път, когато дойдеш да извършиш жалкото си разплащане и да правиш необуздан секс. Това ти е нужно. Аз съм ти нужна.

Той приближи лице към нейното.

— Не се ласкай, Принцесо. Ти си задължение, а не личен избор.

— Грещиш. Живееш, за да ме мразиш.

Принцесата взе члена му в ръката си, а зловещите ѝ пръсти го притиснаха силно. Когато почувства хватката ѝ и потъркването, той беше отвратен... и все пак ерекцията му оцени вниманието, макар и той да не го понасяше. Въпреки че не я намираще привлекателна, *симпатската* му страна беше напълно отдадена на тази борба за надмощие и именно в това се таеше цялата еротика.

Принцесата се наведе към него и потърка с палец шипа в основата на пениса му.

— Която и да е жената в главата ти, не може да ти даде това, което постигаме заедно.

Рив вдигна ръце и ги постави от двете страни на шията на своята изнудвачка, а после я притисна с палците си, докато тя не изстена.

— Мога да отделя главата ти от гръбначния стълб.

— Няма да го направиш — произнесе тя с червените си лъскави устни, притиснати към гърлото му, а лютият пипер, който добавяше към червилото си, го изгори. — Защото ще трябва да се лишиш от това, ако съм мъртва.

— Недей да подценяваш тръпката при некрофилията. Особено когато се отнася до теб. — Той сграбчи кока ѝ и го дръпна силно назад. — Ще преминем ли към следващата част?

— След като вдигнеш...

— Това няма да се случи. Не се кланям.

Със свободната си ръка той разкъса предната част на робата ѝ, излагайки на показ прилепналото мрежесто боди, което тя винаги носеше. Завъртя я и притисна лицето ѝ към вратата, докато пръстите му се ровеха в гънките от червен сатен. Мрежата, покриваща цялото ѝ тяло, беше напоена със скорпионска отрова и докато си проправяше път към вагината ѝ, тя се просмукваше в кожата му. Надяваше се да успее да проникне в нея, докато робата все още беше върху тялото ѝ...

Принцесата се дематериализира, измъквайки се от хватката му и прие форма точно пред прозореца, от който Трез можеше да ги наблюдава. С едно бързо движение робата се свлече от нея, подчинявайки се на волята ѝ и плътта ѝ беше изложена на показ. Конструкцията ѝ беше като на змия — каквато и бе — с много слабо тяло, а прилепналото боди изглеждаше като люспеста кожа, особено на отразената в бримките му лунна светлина.

Краката ѝ бяха стъпили от двете страни на торбичката с рубини.

— Ще ми засвидетелстваш уважение. — Тя плъзна ръка между бедрата си и потърка женствеността си. — С уста.

Рив се приближи и коленичи пред нея. Погледна нагоре и каза с усмивка:

— А ти ще си тази, която ще вдигне торбичката.

Елена стоеше пред моргата на клиниката с ръце, обгърнали тялото ѝ, сърце в гърлото и устни, редящи молитви. Въпреки униформата си тя не чакаше тук заради служебните си задължения и надписът на нивото на очите „Само за персонал“ я спираше точно толкова, колкото и всеки друг в цивилни дрехи. Докато минутите се нижеха бавно като цели векове, тя се взираше в буквите, като че неспособна да ги прочете. Думата „персонал“ беше изписана на едното крило на вратата, а „само за“ на другото. Големи червени печатни букви. Под английския текст имаше превод на Древния език.

Аликс току-що беше преминал през тях заедно с Хавърс.

Моля те... Не Стефан. Моля те, нека неизвестният да не е Стефан.

Риданията, долетели през двойната врата с надписа, я накараха да стисне очи така силно, че ѝ се зави свят.

В крайна сметка не ѝ бяха вързали тенекия.

Десет минути по-късно Аликс излезе с побеляло лице, кожата около очите му беше почервеняла от многото избърсани сълзи. Хавърс вървеше зад него и изглеждаше също толкова съсипан.

Елена пристъпи към Аликс и го пое в прегръдката си.

— Толкова съжалявам.

— Как... Как да кажа на родителите му?... Те не искаха да идвам тук... О, боже...

Елена задържа потръпващото му тяло в ръце, докато Аликс не се отдръпна и не прекара ръце по страните си.

— Нямахте търпение да излезе с теб.

— Аз също.

Хавърс положи ръка на рамото на Аликс.

— Искаш ли да отнесеш тялото му със себе си?

Мъжът хвърли поглед към вратите, но устата му се превърна в права линия.

— Ще трябва да започнем с подготовката... на ритуала... но...

— Искаш ли аз да го увия?

Аликс затвори очи и кимна.

— Не можем да допуснем майка му да види лицето му. Това би я убило. Аз сам бих го сторил, но...

— Ще се погрижим за него много добре — промълви Елена. — Можеш да ни се довериш, че ще му отдадем нужното уважение и почит.

— Не мисля, че бих могъл... — Аликс погледна към тях. — Това прави ли ме лош?

— Не. — Тя стисна здраво двете му ръце в своите. — И ти обещавам, че ще го направим с обич.

— Но аз трябва да помогна...

— Имай ни доверие. — Мъжът примигна, а тя нежно го отведе настрани от вратите на моргата. — Искам да изчакаш в една от семейните чакални.

Елена придружи братовчеда на Стефан до коридор, от двете страни на който имаше стаи за пациенти. Разминаха се с друга сестра и Елена я помоли да го отведе в самостоятелна чакалня, а тя се върна в моргата.

Преди да влезе, пое дълбоко въздух и изпъна рамене. Когато бутна вратата, почувства аромата на билки и видя Хавърс да стои до покритото с бял чаршаф тяло. Краката ѝ се

преплетоха.

— Сърцето ме боли — заговори лекарят. — Много ме боли. Не исках горкото момче да вижда някого от семейството си в такова състояние, но той настоя, след като разпозна дрехите. Държеше да го види.

— Защото е искал да бъде сигурен. — И тя на негово място би имала нужда именно от това.

Хавърс повдигна чаршафа и го подгъна над гърдите, а Елена притисна уста с ръка, за да сподави ахването си.

Обезобразеното и посинено лице на Стефан беше почти неузнаваемо.

Тя преглътна веднъж. После отново. Последва и трети път.

Прескъпа Скрайб Върджин, той е бил жив само преди двайсет и четири часа. Жив някъде из центъра на града в очакване на срещата с нея. После грешен избор да поеме по една улица вместо по друга го беше довел на тази студена маса от неръждаема стомана, за да бъде подготвен за смъртния ритуал.

— Ще донеса превръзките — заяви Елена, когато Хавърс отстрани напълно чаршафа.

Моргата беше малка, съдържаща едва осем хладилни камери и две маси за аутопсия, но беше оборудвана и заредена с всичко необходимо. Церемониалните превръзки се съхраняваха в шкафа до бюрото и когато го отвори, отвътре се разнесе свежа миризма на билки. Ленените ленти бяха широки осем сантиметра и бяха навити на ролки с размер два пъти по-голям от юмука на Елена. Накиснати в отвара от розмарин, лавандула и морска сол, те излъчваха доста приятна миризма, която обаче винаги я караше да мисли за едно и също нещо, ако я доловеше.

Смърт. Това беше миризмата на смърт.

Тя взе десет ролки и ги струпа в ръцете си, а после се върна при тялото на Стефан, което беше напълно открито с изключение на парчето плат върху слабините му.

Миг по-късно Хавърс се появи от съблекалнята в черна роба, препасана с черен колан. На масивна сребърна верига около врата му висеше остър, богато украсен инструмент, който беше толкова стар, че по извивките на филтрираната дръжка имаше почернели участъци.

Елена склони глава, докато Хавърс произнасяше традиционните молитви пред Скрайб Върджин, призовавайки за покой на душата му в нежната прегръдка на вечността. Когато той свърши, тя му подаде първата от ароматизираните ролки и започнаха да се трудят върху дясната ръка на Стефан, както се полагаше.

Докато Хавърс омотаваше стегнато плътта, застъпвайки една върху друга ленените ленти, тя държеше студения посивял крайник с цялата грижа и нежност, на които бе способна. След като го покриха чак до рамото, те преминаха на десния крак, последван от лявата ръка, а след това и от левия крак.

Когато беше повдигнат плата от слабините му, тя отклони поглед, както се изискваше, защото беше жена. В случай че тялото беше женско това не би било нужно, но в знак на уважение мъж асистент би постъпил по същия начин. Когато ханшът му беше покрит, направиха същото с гръдния кош и най-накрая с раменете.

С полагаването на всяка лента миризмата на билките ставаше все по-натрапчива, докато накрая Елена имаше усещането, че не може да диша.

Или може би причината не беше ароматът във въздуха, а мислите в главата ѝ. Щеше ли той да бъде нейното бъдеще? Би ли опознала тялото му? Възможно ли е това да беше нейният *хелрен* и бащата на децата ѝ?

Въпроси, които никога нямаше да получат отговори.

Елена се намръщи. Не, всъщност на всички до един беше отговорено.

И всички отговори бяха „не“.

Докато подаваше още една ролка на лекаря, тя се зачуди дали Стефан е живял пълноценен и щастлив живот.

Не, помисли си. Бил е измамен. Напълно прекаран. Ощетен.

Лицето беше последното, което трябваше да бъде покрито, и тя задържа главата на Стефан, докато Хавърс бавно намотаваше ленената тъкан отново и отново. Елена дишаше тежко и точно когато той покри очите, от нейните собствени се откъсна една сълза и падна върху бялата тъкан.

Хавърс стисна рамото ѝ за миг, а после довърши работата си.

Морската сол играеше ролята на уплътнител, така че никакви течности да не могат да проникнат през тъканта, а също така запазваше тялото до момента на полагането в гробницата. Билките имаха повече от очевидната задача да прикрият евентуална неприятна миризма за кратък период, но също така символизираха плодовете на земята и циклите на живота и смъртта.

Елена изруга, върна се обратно при шкафа и извади черен покров, който двамата с Хавърс използваша, за да прикрият Стефан. Черното отгоре символизираше преходността на плътта, а белите превръзки — чистотата на душата и сиянието ѝ в нейния вечен дом в Небитието.

Някога Елена беше чувала, че ритуалите имат по-важна функция от чисто практичната. Предполагаше се, че подпомагат психологическото възстановяване на близките, но застанала над мъртвото тяло на Стефан, тя имаше усещането, че чутото е пълна глупост. Това беше изпълнено с фалш сбогуване, жалък опит да прикриеш непреклонността на жестоката съдба със сладникав аромат.

Просто нова кувертюра върху изцапания с кръв диван.

Останаха смълчани за кратко до главата на Стефан, а после избутаха носилката към дъното на моргата и я прекараха през системата от тунели, водещи до подземните гаражи. Качиха тялото на Стефан в една от линейките, които бяха направени да изглеждат точно като онези, използвани от хората.

— Ще го закарам до дома на родителите му — каза тя.

— Имаш ли нужда от придружител?

— Мисля, че Аликс ще се чувства по-добре без повече публика.

— Ще бъдеш ли внимателна? Не само заради тях, но и заради собствената си безопасност.

— Да. — Всяка от линейките беше снабдена с пистолет, намиращ се под седалката на шофьора, и още щом Елена започна работа в клиниката, Катя ѝ показа как да стреля. Без съмнение щеше да се справи с каквото ѝ се изпречеше на пътя.

Когато двамата с Хавърс затвориха двойните врати на линейката, тя погледна към изхода на тунела.

— Мисля да се върна до клиниката през паркинга. Нужен ми е въздух.

Хавърс кимна.

— Ще те придружа. Струва ми се, че и на мен ми е нужен.

Заедно те поеа в ясната, студена нощ.

Като всяка добра курва Рив правеше всичко, поискано от него. Фактът, че беше груб и нелюбезен, беше малък реверанс към свободата на волята му, но пък това отчасти бе причината на Принцесата толкова да ѝ допада тяхната сделка.

Когато всичко беше свършило и двамата бяха изтощени — тя от многото оргазми, а той заради скорпионската отрова, проникнала в кръвообращението му — проклетите рубини продължаваха да лежат, където ги беше хвърлил. На пода.

Принцесата се беше опряла на прозореца и дишаше тежко, а пръстите ѝ с по три фаланги бяха разперени широко, най-вероятно защото беше наясно, че го ужасяват. Той се намираше в другия край на бунгалото, възможно най-далече от нея и се олюляваше на двата си крака.

Опитваше се да си поеме дъх, но му бе ненавистна миризмата на секс във въздуха. Ароматът ѝ също така беше по цялото му тяло, обгръщаше го, задушаваше го до такава степен, че въпреки *симпатската* кръв, течаща във вените му, той имаше чувството, че ще повърне. Или може би причината беше в отровата. Кой да знае, по дяволите?

Тя повдигна едната от кокалестите си ръце и посочи кадифената торбичка.

— Вдигни я от пода!

Рив закова очи в нейните и бавно поклати глава.

— По-добре да се връщаш при чичо ни — проговори дрезгаво. — Обзалагам се, че става подозрителен, ако отсъстваш прекалено дълго.

Тук уцели. Братът на баща им беше пресметлив и мнителен социопат. Също като тях двамата. Семейна черта, както се казва.

Робата на принцесата се отдели от пода и полетя към нея. Докато още висеше във въздуха, тя извади широка червена панделка от вътрешния джоб. Плъзна я между краката си и покри вагината си, запазвайки оставеното там от него. После се облече, като прикри скъсаното от Рив с най-горния пласт. Последва златният колан, или поне той мислеше, че е златен заради блясъка му.

— Поздрави чичо ни от мен — подхвърли провлечено Рив. — Или пък... недей.

— Вдигни... я... от пода.

— Или ще се наведеш да си прибереш торбичката, или тя остава тук.

В очите на Принцесата заблестя такава злоба, че всеки убиец би бил по-приятен противник. Останаха загледани един в друг в продължение на няколко дълги, изпълнени с неприязън минути.

Принцесата се пречупи. Точно, както беше предвидил Рив.

За негово най-голямо удовлетворение тя се оттегли първа и капитулацията ѝ едва не го накара да свърши отново, а шипът му се опитваше пак да се забие в нещо, макар и да нямаше в какво.

— Достоен си за владетел — отбеляза тя и протегна ръка, а кадифената торбичка, пълна с рубини, се вдигна от пода. — Убий го и можеш да станеш крал.

— Ако убия теб, ще бъда щастлив.

— Никога няма да си щастлив. Ти си напълно различен, а живееш в лъжа сред нисшите. — Тя се усмихна, а по лицето ѝ се разля неподправена радост. — Освен тук с мен. Тук можеш да си честен. До следващия месец, любов моя.

Тя му изпрати въздушна целувка с ужасяващата си ръка и се дематериализира, изчезвайки по начина, по който това се случваше с дъха му в студения въздух навън от

бунгалото.

Коленете на Рив не издържаха и той се строполи немощно на пода. Докато лежеше върху грубо издяланите дъски, можеше да почувства всичко: потрепващите мускули на бедрата си, подуването, причинено от скорпионската отрова.

Докато топлината напускаше бунгалото, той усети как в него се надига непреодолим пристъп на гадене, стомахът му се стегна като юмрук, а гърлото му изтръпна, готово да избълва всичко отвътре. Рефлексът за повръщане не закъсня и той отвори уста, но оттам не излезе нищо.

Знаеше си урока и не се хранеше преди срещите.

Трез влезе през вратата така тихо, че Рив разбра за присъствието на най-добрия си приятел чак когато ботушите му се озоваха пред лицето му.

Гласът на мавъра беше тих.

— Да те измъкваме оттук.

Рив зачака поривите на гадене да поутихнат, за да се опита да се надигне от пода.

— Нека... се облека.

Скорпионската отрова превземаше цялата му нервна система, блокираше нервните му магистрали и второкласни пътища, така че опитът да замъкне тялото си до дрехите изложи на показ конфузната му немощ. Бедата беше, че противоотровата трябваше да остава в колата, защото Принцесата би я открила, а демонстрирането на такава слабост бе като да подадеш зареденото си оръжие на врага.

На Трез очевидно му омръзна да наблюдава представлението, защото отиде и взе палтото.

— Направо наметни това, за да може да се погрижим за теб.

— Ще... се облека. — Изискваше го достойнството на курвата.

Трез изруга и коленичи с палтото в ръце.

— За бога, Рив...

— Не... — Беше прекъснат от необузdana кашлица, която го повали на пода и му позволи да разгледа отблизо структурата на дъските.

Тази вечер беше зле. По-зле отвсякога досега.

— Съжалявам, Рив, но поемам нещата в свои ръце.

Трез пренебрегна жалките му опити да отблъсне помощта и след като самуреното палто го обгърна, приятелят му го вдигна и го изнесе навън като счупена мебел.

— Не можеш да продължаваш да правиш това — процеди Трез, а дългите му крака ги отведоха при бентлитото за секунди.

— Само... гледай.

Трябваше да го прави, ако искаше двамата с Хекс да живеят и да бъдат на свобода.

Рив се събуди в спалнята на защитената си къща в планината Адирондак. Можеше да определи къде се намира заради високите от пода до тавана прозорци, жизнерадостния огън в камината и ренесансовите образи на голи бебета върху махагоновата табла на леглото. Онова, което не му беше ясно, бе колко часа са изминали от срещата му с Принцесата. Един? Сто?

В другия край на сумрачната стая Трез седеше в кресло от тъмноредна кожа и четеше на бледата светлина, хвърляна от настолната лампа.

Рив прочисти гърло.

— Коя е тази книга?

Мавърът вдигна поглед. Рив определено можеше да мине и без острия взор на бадемовидните му очи.

— Буден ли си?

— Коя е книгата?

— „Лексиконът на смъртта на Сенките“.

— Леко четиво. Пък аз си мислех, че си падаш по Кандис Бушнел.

— Как се чувстваш?

— Чудесно. Прекрасно. Като кукуряк съм, мамка му. — Рив изстена, докато се избутваше по-високо на възглавниците. Въпреки самуреното палто, увито около голото му тяло, юрганите, завивките и одеялата, струпани върху него, беше леденостуден като задник на пингвин, така че Трез очевидно му беше инжектирал порядъчна доза допамин. Но поне противоотровата беше подействала и беше премахнала кашлицата и недостига на въздух.

Трез бавно затвори старинната книга.

— Просто се подготвям, това е всичко.

— За оттегляне в монашество ли? Мислех, че в плановете ти влиза царуване.

Мавърът постави книгата на ниската масичка до себе си и се изправи в пълния си ръст.

— Искаш ли храна?

— Да. Не би било зле.

— Дай ми петнайсет минути.

Когато вратата се затвори зад гърба на приятеля му, Рив бръкна във вътрешния джоб на коженото палто и извади телефона си. Нямаше гласови съобщения, нито есемеси.

Елена не се беше опитвала да се свърже с него. Но пък защо трябваше да го прави?

Той се втренчи в апарата и плъзна палец по клавиатурата. Изпитваше непоносима потребност да чуе гласа ѝ, като че звученето му би изтрило всичко, случило се в онова бунгало.

Сякаш нещо би могло да заличи последните две десетилетия и половина.

Рив влезе в списъка с контакти и извика номера ѝ на екрана. Тя вероятно беше на работа, но ако оставеше съобщение, може би щеше да му се обади по време на почивката си. Поколеба се, но после натисна бутона за набиране и опря слушалката в ухото си.

В мига, в който чу звъненето, в съзнанието му изникна ярка картина от секса с Принцесата — тазът му се движеше напред-назад, лунната светлина хвърляше гнусни порнографски сенки по дървения под.

Бързо прекъсна обаждането и го обзе усещането, че цялото му тяло е покрито с нещо мръсно.

Боже, в света нямаше достатъчно душеве, та да е достатъчно чист за разговор с Елена. Нямаше достатъчно сапун, белина или метални телчета за търкане. Като си я представи в спретнатата ѝ сестринска униформа, с русата коса, прибрана в стегнат кок и с изрядните ѝ бели обувки, той знаеше, че докосне ли я, ще я омърси за цял живот.

Потърка екрана на телефона с безчувствения си палец, като че беше лицето ѝ, а после отпусна ръка на леглото. Видът на яркочервените вени на ръката му извика спомена за още няколко неща, които беше правил с Принцесата.

Никога не беше гледал на тялото си като на дар божи. Беше масивно и мускулесто, така че вършеше работа, а противоположният пол го харесваше, което значеше, че е някакъв вид предимство. И функционираше, както трябва... с изключение на страничните ефекти от допамина и на алергията към скорпионска отрова.

Но пък не искаше да издребнява.

Докато лежеше на леглото в почти тъмната стая, стиснал телефона си в ръка, той видя още грозни сцени от последната си среща с Принцесата... как му беше духала, как я беше обладал в гръб, а после беше вкарал устните си в действие между краката ѝ. Спомни си усещането, когато шипът на члена му се заби в нея и двамата се превърнаха в едно цяло.

После се замисли как Елена беше премерила кръвното му налягане... и как се беше отдръпнала от него.

Беше права да го стори.

Той грешеше, като ѝ се обаждаше.

С особена грижа плъзна палец по бутоните и извика името ѝ на екрана. Не се поколеба и за секунда, докато изтриваше номера ѝ от телефона си и когато изчезна, гърдите му се изпълниха с неочаквана топлина, казваща му, че според кръвта във вените, дадена му от майчина страна, беше взел правилно решение.

Следващия път, когато посетеше клиниката, щеше да помоли за друга сестра. И ако отново срещнеше Елена, нямаше да я закача.

Трез влезе с поднос, на който имаше овесена каша, чай и препечени филийки.

— Вкусно — отбеляза Рив без всякакъв ентузиазъм.

— Бъди добро момче и го изяж. На следващото хранене ще ти донеса бекон и яйца.

Когато подносът беше поставен върху краката му, Рив захвърли телефона и хвана лъжицата. Най-неочаквано за себе си и без абсолютно никаква причина попита:

— Някога влюбвал ли си се, Трез?

— Не. — Мавърът се върна в креслото си в ъгъла, а нощната лампа осветяваше красивото му лице. — Наблюдавах опитите на Ай Ем в тази област и реших, че не е за мен.

— Ай Ем? Я стига. Не знаех, че брат ти е забърсвал дори някое лесно момиче.

— Не говори за нея и никога не съм я виждал. Но за известно време беше така нещастен, както само една жена може да направи мъж.

Рив разбърка кафявата захар, с която бе поръсена овесената му каша.

— Мислиш ли, че някога ще имаш спътница?

— Не. — Трез се усмихна и разкри съвършените си бели зъби. — Защо питаш?

Рив поднесе лъжицата към устата си.

— Просто ей така.

— Да. Сигурно.

— Овесената каша е прекрасна.

— Ти мразиш овесена каша.

Рив се засмя леко и продължи да се храни, за да се накара да замълчи, защото реши, че любовните дела не му влизаха в работата. Затова пък бизнесът го засягаше сериозно.

— Как вървят нещата в клуба? — попита.

— Засега гладко.

— Добре.

Рив бавно довърши съдържанието на купата и се зачуди защо ако всичко беше наред в Колдуел, той чувстваше такава тежест в сърцето си.

Вероятно причината беше в овесената каша, помисли си той.

— Нали съобщи на Хекс, че съм добре?

— Да — отговори Трез и взе книгата, която четеше по-рано. — Излъгах.

Хекс седеше зад бюрото си и се взираше в двамата си най-добри охранители, Големия Боб и Мълчаливия Том. Те бяха хора, но бяха умни и със смъкнатите си джинси излъчваха идеалната фалшива лежерност, която ѝ беше нужна.

— Какво можем да направим за теб, шефе? — попита Големия Боб.

Тя се наведе напред и извади десет прегънати банкноти от задния джоб на кожените си панталони. Раздели ги старателно на две купчини и ги плъзна напред към мъжете.

— Искам да свършите малко извънредна работа.

Кимването им беше така бързо, както ръцете им посегнали към стодоларовите банкноти.

— Каквото кажеш — заяви Големия Боб.

— Миналото лято тук работеше един барман, когото уволнихме заради кражби. Казва се Грейди. Помните го...

— Четох за случилото се с Криси във вестника.

— Проклет мръсник — обади се Мълчаливия Том за пръв път.

Хекс не беше изненадана, че са наясно с историята.

— Искам да откриете Грейди. — Когато Големия Боб започна да пука кокалчетата на пръстите си, тя поклати глава. — Не. Искам единствено да ми дадете адреса. Ако ви забележи, кимнете и отминете. Ясно ли е? Най-много, което можете да направите, е да се отъркате в ръкава му.

Двамата се усмигнаха мрачно.

— Няма проблем, шефе — промърмори Големия Боб. — Ще го оставим на теб.

— И от полицията го издирват.

— Не се съмнявам.

— Не искам те да разберат за вашите действия.

— Няма проблем.

— Ще се погрижа смените ви да бъдат покрити. Колкото по-бързо го откриете, толкова по-доволна ще бъда.

Големия Боб погледна към Мълчаливия Том. След миг те извадиха банкнотите, дадени им от нея, и ги плъзнаха обратно по масата.

— Ще направим каквото трябва за Криси, шефе. Не се тревожи.

— Щом вие се заемате със задачата, не се тревожа.

Вратата се затвори зад гърбовете им, а Хекс плъзна длани по бедрата си и притисна шиповете така, че да се впият по-дълбоко в плътта ѝ. Изгаряше от нетърпение сама да се

заеме, но заради пътуването на Рив на север и предстоящите сделки тази вечер не можеше да напусне клуба. И не на последно място, не можеше сама да хукне след Грейди, защото онзи детектив от отдел „Убийства“ вероятно я наблюдаваше.

Погледна към телефона и ѝ се прииска да изругае. Трез ѝ беше позвънил, за да я уведоми, че Рив е добре, след като бе приключила срещата му с Принцесата и тонът му ѝ беше казал онова, което не беше изрекъл с думи: тялото на Рив нямаше да понесе повече мъчения.

Още една ситуация, в която беше принудена да стои настрана и да чака.

Състоянието на безпомощност не беше характерно за нея, но когато ставаше дума за Принцесата, се беше научила да понася чувството на безсилие. Преди двайсет години, когато решения, взети от Хекс, ги бяха поставили в това положение, Рив ѝ беше заявил, че ще се погрижи за всичко при едно условие: да го остави да действа по свои методи, без да се меси. Беше я накарал да се закълне, че ще стои настрана и макар това да я съсипваше, тя спазваше обещанието си и живееше с мисълта, че тази кучка държеше Рив в ръцете си заради нея.

Щеше ѝ се веднъж завинаги да му прикипи и да помете Принцесата. Само веднъж. Вместо това той се примиряваше и изплащаше вината на Хекс с тялото си.

Тя го беше превърнала в курва.

Хекс напусна офиса си, защото повече не можеше да понесе да бъде сама със себе си и озовала се в клуба, си пожела да се натъкне на свада, причинена например от любовен триъгълник, при която двама типове се бият заради някоя мацка с устни като на риба и силиконови гърди. Или на любовна среща в мъжката тоалетна на мецанина, прераснала в разправия. По дяволите, толкова беше отчаяна, че беше навита и на изпуснал нервите си пияница, на каквото и да е, прекриващо границите на допустимото.

Изпитваше нужда да удари някого и най-голям бе шансът това да се случи в залата с обикновените посетители. Само да имаше...

Да ѝ се не видеше и късметът. Всички се държаха прилично. Нещастни тъпаци.

В крайна сметка се озова във ВИП зоната, главно защото влудяваше охранителите, докато обикаляше наоколо в опит да спретне някое представление. И по-важното, трябваше да демонстрира сила в сериозна сделка.

Докато преминаваше през кадифеното въже, тя хвърли поглед към масата на Братството. Джон Матю и приятелите му не бяха там, най-вероятно бяха навън да преследват *лесъри*. Наливането с бира „Корона“ щеше да започне по-късно, ако изобщо се появяха.

Не я интересуваше дали Джон ще дойде.

Ни най-малко.

Доближи се до Ай Ем и попита:

— Готови ли сме?

Мавърът кимна.

— Рали е готов със стоката. Купувачите трябва да пристигнат след двайсет минути.

— Добре.

Тази вечер по програма щяха да бъдат направени две сделки за кокаин, всяка възлизаща на шестцифрена сума и при отсъствието на Рив и Трез, те двамата с Ай Ем отговаряха за тях. Макар че парите щяха да бъдат предадени в офиса, стоката щеше да бъде натоварена директно в колите, паркирани на задната алея, защото четири килограма чист южноамерикански пращец не беше нещо, което тя би искала да бъде разносяно из клуба.

Фактът, че купувачите щяха да се появят тук с куфарчета с пари вече беше достатъчно лошо.

Хекс беше стигнала почти до вратата на офиса, когато забеляза Мари-Терез да спира до някакъв тип в костюм. Мъжът я гледаше с възхищение и интерес, като че тя беше женският еквивалент на спортна кола, за която някой току-що му е подал ключовете.

На пръста му проблесна брачна халка, когато посегна за портфейла си.

Мари-Терез поклати глава и протегна изящната си ръка, за да го спре, после поведе прехласнатия господин към частните бани в дъното, където щеше да бъде извършено разплащането.

Хекс се обърна и установи, че се е озовала до масата на Братството.

Докато гледаше към мястото, обикновено заемано от Джон Матю, тя се замисли за клиента на Мари-Терез. Хекс можеше да се обзаложи, че това копеле, което се канеше да плати петстотин за свирка или чукане, или хилядарка за двете, не изпитваше такова възхищение и страст към жена си. Тайната беше във фантазията. Той не знаеше нищо за Мари-Терез. Нямахме представа, че преди две години синът ѝ е бил отвлечен от бившия ѝ съпруг и тя работеше, за да откупи детето си обратно. За него тя беше едно великолепно парче месо, нещо, с което да си поиграе и после да захвърли. Приятно. Чисто.

Всички клиенти бяха такива.

Същото важеше и за Джон. За него тя беше фантазия. Нищо повече. Еротична илюзия, която извикваше в съзнанието си, докато мастурбира, и Хекс не го винеше, защото постъпваше по същия начин с него. Иронията беше, че той се оказа един от най-добрите ѝ любовници, макар причината да беше в това, че тя можеше да прави с него каквото пожелае и колкото дълго пожелае. И никога нямаше възражения, уговорки и претенции.

Приятно. Чисто. Гласът на Ай Ем прозвуча в ухото ѝ.

— Купувачите току-що влязоха.

— Идеално. Да започваме.

Щеше да присъства на двете сделки, а после предстоеше другата работа за вършене. Поне имаше нещо, което да очаква. До края на вечерта щеше да получи възможността да изпусне парата, от което наистина се нуждаеше.

В другия край на града, в задънена улица на спокоен квартал, Елена беше паркирала пред скромна колониална къща и както изглеждаше, скоро нямаше да потегли.

Не можеше да пъхне ключа на мястото му, за да запали двигателя на линейката.

След като беше свършила най-трудната част — бе откарала тялото на Стефан и го бе предала в ръцете на роднините му, я изненада, че се оказва по-трудно да пъхне проклетия ключ в стартера.

— *Хайде...* — Елена се опита да успокои ръката си. Резултатът беше, че само изгледа безпомощно как ключът се плъзна по метала и пропусна отвора, в който му беше мястото.

Облегна се назад и изруга, съзнавайки, че само увеличава нещастieto в къщата, защото паркираната отвън линейка беше поредното крещящо доказателство за сполетялата ги трагедия.

Като че тялото на обичния им син не стигаше.

Тя обърна глава и се загледа в прозорците на къщата. Вътре, от другата страна на тънките пердета, се движеха сенки.

След като беше влязла в алеята на заден ход, Аликс бе влязъл вътре, а тя беше останала

да чака в студената нощ. Миг по-късно вратата на гаража се отвори и Аликс се появи заедно с по-възрастен мъж, много приличащ на Стефан. Тя се поклони и му стисна ръката, а после отвори вратите на линейката. Вампирът бе притиснал устата си с ръка, докато те с Аликс вадеха носилката.

— Синът ми... — бе проплакал.

Никога нямаше да забрави как звучеше гласът му. Празен. Без надежда. Съкрушен.

Аликс и бащата на Стефан бяха отнесли тялото вътре и също като в моргата оттам се беше разнесъл вопъл. Този път обаче, риданията идваха от жена. Майката на Стефан.

Аликс се върна при нея, докато тя избутваше носилката във вътрешността на линейката, мигайки бързо, като че озовал се с лице срещу силен порив на вятъра. След като ѝ благодари и се сбогува с нея, тя се качи зад волана и... така и не успя да запали проклетия автомобил.

От другата страна на завесите видя как две фигури застанаха една до друга. После станаха три. После към тях се присъединиха още.

Без определена причина се замисли за прозорците в обитаваната от нея и баща ѝ къща. Всичките бяха покрити с алуминиево фолио, изолирайки ги от света.

Кой би стоял над увитото ѝ в превръзки тяло, когато свършеше животът ѝ? През повечето време баща ѝ знаеше коя е, но мислите му рядко бяха ясни. Колегите ѝ в клиниката бяха много мили, но отношенията им бяха само служебни, а не лични. Лузи идваше, защото ѝ се плащаше да го прави.

Кой би се погрижил за баща ѝ?

Винаги беше смятала, че той ще си отиде пръв, но без съмнение родителите на Стефан си бяха мислили същото.

Елена отклони поглед от скърбящите и се втренчи в пространството пред предното стъкло.

Животът беше прекалено кратък, без значение колко дълго живееш. Настъпеше ли часът, вероятно никой не е готов да остави приятелите, семейството, нещата, които го радват, пък бил той и петстотингодишен като баща ѝ или петдесетгодишен като Стефан.

Само за Вселената времето беше безграничен поток от дни и нощи.

Това я накара да си зададе въпроса: какво, по дяволите, правеше с времето, което ѝ бе отредено? Работата ѝ даваше цел без съмнение, освен това се грижеше за баща си, което всеки правеше за членовете на семейството си. Но накъде се движеше тя? Наникъде. И то не само защото седеше в тази линейка с треперещи ръце и неспособна да се справи с ключа.

Не че искаше да промени абсолютно всичко. Просто искаше нещо и за себе си. Нещо, което да я накара да осъзнае, че е жива.

Най-неочаквано в съзнанието ѝ изникнаха дълбоките аметистови очи на Ривендж и после, сякаш камерата се отдръпваше назад, тя видя лицето му с характерните за него черти, прическата му тип ирокез, скъпите му дрехи и бастуна.

Този път, когато протегна ръката с ключа напред, той влезе в отвора без проблем и дизеловият двигател се пробуди с изръмжаване. От решетката на отоплението се разнесе студен въздух и тя спря вентилатора, после включи на скорост и остави зад гърба си къщата, задънената улица и квартала, който вече не ѝ изглеждаше така спокоен.

Докато шофираше, се чувстваше не на себе си, завладяна от образа на мъж, когото не можеше да притежава, но потребността ѝ от него я влудяваше.

Чувствата ѝ не бяха редни по безброй причини. Та това беше предателство спрямо

Стефан, за бога, макар и в действителност да не го беше познавала. Струваше ѝ се проява на неуважение да копнее за друг мъж, докато тялото му беше оплаквано от близките му.

Само дето щеше да желае Ривендж при всякакви обстоятелства.

— По дяволите!

Клиниката се намираше чак от другата страна на реката и тя беше доволна, защото в момента не беше в състояние да се захване със задълженията си. Беше прекалено наранена, тъжна и ядосана на себе си.

Онова, от което се нуждаеше беше...

„Старбъкс“. О, да, *именно* от това имаше нужда.

На около десет километра по-нататък, на площад, приютил супермаркет, магазин за цветя, оптика и видеотека, тя откри кафене „Старбъкс“, отворено до два през нощта. Паркира линейката отстрани и излезе.

Когато беше напуснала клиниката с Аликс и Стефан, не се беше сетила да си вземе палтото, така че грабна чантата си и се затича по алеята, а после и през вратата. Отвътре кафенето изглеждаше като всички други от тази верига: червени дървени первази, тъмносиви плочки по пода, много прозорци, меки столове и ниски масички. На щанда имаше чаши за кафе, а стъклената витрина предлагаше лимонов пай, шоколадови кекчета и курабии. Двама човешки мъже малко над двайсетте обслужваха кафе машината. Миризмата във въздуха беше смесица от бадеми, кафе и шоколад и приятният аромат прогони от носа ѝ мириса на билките, с които бяха напоени превръзките.

— Какво да бъде? — попита по-високият от двамата.

— Кафе с мляко, с пяна, без бита сметана. Дълго, с допълнителна чаша.

Мъжът ѝ се усмихна, но не се помръдна. Имаше тъмна късо подстригана брада и халка на носа. Десенът на тениската му се състоеше от червени петна, изписващи „Унищожител на домати“, които биха могли да са кръв, но като се съдеше по името на групата, вероятно бяха от кетчуп.

— Нещо друго? Курабиите с канела са върхът.

— Не, благодаря.

Той задържа погледа си върху нея, докато изпълняваше поръчката ѝ и за да не ѝ се налага да отвърща на вниманието му, тя отвори чантата си и провери телефона си, в случай че Лузи...

ПРОПУСНАТО ОБАЖДАНЕ. *Ще го проверите ли?*

Тя натисна „да“, като се молеше да не е свързано с баща ѝ...

Появи се номерът на Ривендж, макар и без име, защото не го беше запазвала.

Остана загледана в цифрите.

Боже, все едно беше прочел мислите ѝ.

— Вашето кафе. Ехо?

— Извинете. — Тя прибра телефона си обратно в чантата, пое онова, което ѝ подаваха, и благодари.

— Дълго е, както поискахте. И сложих едната чаша в друга.

— Благодаря.

— В някоя болница наблизо ли работите? — попита той, оглеждайки униформата ѝ.

— В частна клиника. Отново благодаря.

Тя бързо излезе и не се забави нито миг, преди да се качи в линейката. Обратно зад волана заключи вратите, запали двигателя и мигом включи отоплението, защото въздухът,

идващ от него, все още беше топъл.

Кафето наистина беше добро. Горещо. С идеален вкус.

Отново извади телефона си, влезе в приети повиквания и намери номера на Ривендж.

Пое дълбоко въздух и отпи голяма глътка от кафето си.

Натисна бутона за набиране.

Кодът на съдбата беше 518. Кой да предположи?

Леш паркира мерцедеса под един от мостовете на Колдуел. Черният седан беше абсолютно незабележим под сенките, хвърляни от гигантската бетонова конструкция. Според дигиталния часовник на таблото часът на срещата приближаваше. При положение че нямаше засечки.

Докато чакаше, се замисли за срещата с водача на *симпатите*. Прехвърляйки я още веднъж в съзнанието си наистина не му допаднаше начинът, по който онзи го беше накарал да се чувства. Леш спеше с жени. Точка по въпроса. Никакви мъже. Никога.

Тези тъпотии бяха за педали като Джон и смотаната му компания.

Насочвайки мисълта си в друга посока, Леш се усмихна в тъмнината, нетърпелив да се срещне отново с тези нещастници. Със сигурност Джон и момчетата му все така се мотаеха в „Зироу Сам“, така че нямаше да е проблем да ги открие. Но подходящият момент беше най-важен. Леш все още подреждаше новия си живот, а искаше здраво да си е стъпил на краката, когато смаже Джон и отнеме живота на Блей пред очите на Куин, а после щеше да заколи мръсника, който го беше убил. Точният момент значеше много.

Като по команда две коли паркираха между колоните. Фордът принадлежеше на Обществото на лесърите, а сребристият лексус беше на доставчика на Грейди.

Биваше си го този лексус, хващаше око.

Грейди се появи пръв от ескорта, а когато беше последван от господин Д. и други двама *лесъри*, заприлича на евакуация на клоуни, да се чудиш как бяха успели да се натъпчат в колата.

Когато се приближиха към лексуса, отвътре излязоха двама мъже, облечени в елегантни зимни палта. В синхрон двамата човешки мъже пъхнаха ръце в джобовете си и единствената мисъл на Леш беше: „По-добре оръжия, отколкото значки“. Ако Грейди ги беше прекарал и това бяха ченгета под прикритие, нещата щяха да се усложнят.

Но не... Ония с палтата не извадиха значки, само взеха да мърморят нещо, без съмнение нещо от сорта на: „Как можа да доведеш цели три отрепки на частна делова среща?“.

Изпаднал в паника, Грейди погледна назад към господин Д., който пое нещата в свои ръце, като пристъпи с алуминиевото куфарче в ръце. Остави го на капака на лексуса и го отвори, за да покаже пачките от стодоларови банкноти. В действителност пачките бяха от по един долар с по една стодоларова най-отгоре. Мъжете с палтата сведоха погледи и...

Бум. Бум.

Грейди отскочи назад, когато дилърите се стовариха на земята като чували и устата му зейна като тоалетна чиния. Преди да е започнал да дрънка глупости от сорта на „О, боже, какво направихте?“. Господин Д. отиде до него и затвори устата му с плесница, удряйки го с опакото на ръката си.

Двамата убийци прибраха оръжията в кожените си якета, а господин Д. затвори куфарчето, заобиколи лексуса и се настани зад волана. Докато потегляше, Грейди погледна в безцветните лица на двамата *лесъри*, сякаш очакваше и на него да теглят куршума.

Вместо това те се насочиха обратно към ескорта.

След миг на объркване Грейди ги последва, подтичвайки все едно някой бе сложил смазка на ставите му, но когато стигна до задната врата, убийците отказаха да го пуснат в колата. Когато Грейди осъзна, че е изоставен, започна да изпада в паника. Заразмахва ръце, а

от устата му се разнесоха викове. Което беше тъпо поведение, като се имаше предвид, че на пет метра от него лежах два трупа с куршуми в главите.

Мълчанието би било много по-уместно в тази ситуация.

Очевидно на един от убийците му хрумна същата мисъл. С непоколебима ръка той извади оръжието си и го насочи към главата на Грейди.

Мълчание. Неподвижност. Поне от страна на идиота.

Двете врати се захлопнаха и двигателят на ескорта заработи с ръмжене. Убийците потеглиха с изсвирване на гумите и покриха ботушите и панталоните на Грейди с парчета замръзнала пръст.

Леш запали фаровете на мерцедеса и Грейди се обърна, прикрил очи с ръка.

Изкушението да го прегази беше голямо, но засега ползата им от него оправдаваше биенето на сърцето му.

Леш запали колата, придвижи се до мръсника и свали стъклото си.

— Качвай се.

Грейди свали ръка от очите си.

— Какво стана тук, по дяволите?

— Млъквай и се качвай в колата.

Леш затвори прозореца и изчака, докато Грейди се настани на мястото до шофьора. Докато си закопчаваше колана, зъбите му тракаха като кастанети, но не заради студа. Беше бял като платно и се потеше като транссексуален, озовал се на тренировка на „Джайънтс“^[1].

— Със същия успех можеше да ги убиеш и посред бял ден — изпелтечи Грейди, когато се насочиха към улицата, движеща се успоредно на реката. — Имат очи навсякъде...

— Именно в това е работата. — Телефонът на Леш извънтя и той отговори, докато се престрояваше за магистралата. — Много добре, господин Д.

— Мисля, че се справихме прилично — заяви тексасецът. — Само дето не мога да намеря дрогата. Трябва да е в багажника.

— Все някъде в колата е.

— Срещата в „Ловната ферма“ остава ли?

— Да.

— Планирате ли нещо за тази кола?

Леш се усмихна в мрака и си каза, че алчността беше основната слабост на подчинения му.

— Ще я пребоядисам и ще я снабдя с нови номера.

Последва мълчание, като че *лесърът* очакваше да чуе още нещо.

— Това би било чудесно, господине.

Леш затвори и се обърна към Грейди.

— Искам да науча повече за всички останали големи пласъори в града. Имена, територии на действие, каналите им, всичко.

— Не знам дали разполагам с такава информация...

— Тогава по-добре да я набавиш. — Леш му подхвърли телефона си. — Проведи нужните разговори. Разрови се. Искам всеки дилър в града. И накрая искам да разбера кой ги снабдява тях самите. Наркобаронът на Колдуел.

Грейди отпусна глава назад.

— По дяволите! Мислех, че това ще бъде... нещо като мой бизнес.

— Това беше втората ти грешка. Започвай да набираш и ми дай онова, което искам.

— Виж... Не мисля, че това е... Може би е по-добре да се прибера вкъщи.

Леш се усмихна на мъжа и изложи на показ кучешките си зъби, а очите му заблестяха.

— Ти вече си си вкъщи.

Грейди се сви назад в седалката си, а после се опита да отвори вратата, макар да летяха по магистралата със сто и десет километра в час.

Леш заключи вратите.

— Съжалявам, но вече си се хванал на хорото и няма спиране по средата. Сега вземи проклетия телефон и направи каквото трябва. Или ще те кълцам парче по парче и ще се наслаждавам на всяка секунда от писъците ти.

Рот стоеше пред Убежището в смразяващия вятър, без да го е грижа за лошото време. Издигащата се пред него къща в колониален стил, която приютяваше жертви на домашно насилие, беше голяма, простираща се на обширна площ и гостоприемна. Завесите на прозорците бяха с драперия, на вратата висеше венец, а на изтривалката беше написано в курсив „Добре дошли“.

Като мъж достъпът му вътре беше забранен и затова чакаше, застинал като скулптура на замръзналата кафява тревна площ, като се молеше неговата любима *лийлан* да е вътре и да е склонна да го види.

След като беше прекарал целия ден в кабинета си с надеждата, че Бет ще дойде при него, той най-накрая беше тръгнал да я търси из имението. Не я откри и беше започнал да се моли да е дошла тук, както често правеше, за да помага на доброволни начала.

Мариса се появи при задната врата и я хлопна зад гърба си. Настоящата *шелан* на Бъч и негова бивша кръвна спътница както винаги изглеждаше делово в черния си костюм с панталон и русата коса, прибрана в елегантен кок, а от нея се излъчваше аромат на океан.

— Бет си тръгна току-що.

— Вкъщи ли се прибра?

— „Ред авеню“.

Рот се напрегна.

— Какво... Защо е там? — По дяволите, неговата *шелан* сама в Колдуел? — Имаш предвид в стария си апартамент ли?

Мариса кимна.

— Мисля, че искаше да се върне там, където започна всичко.

— Сама ли е?

— Доколкото знам.

— Мили боже, вече е била отвличана веднъж — изръмжа Рот. Мариса се отдръпна и той наруга сам себе си. — Извинявай. В момента не разсъждавам много рационално.

След миг Мариса се усмихна.

— Може да ти се стори злобно, но се радвам, че страдаш. Заслужаваш го.

— Да, държах се като задник, като истински задник.

Мариса вдигна глава към небето.

— Като стана дума за това, нека те посъветвам нещо.

— Давай.

Съвършеното ѝ лице отново се обърна към него и когато заговори, гласът ѝ беше изпълнен с тъга.

— Опитай се да не бъдеш гневен. Приличаш на чудовище, когато си ядосан, а точно сега на Бет ѝ е нужно да ѝ се напомни защо трябва да е благосклонна към теб, а не обратното.

— Има логика.

— Всичко хубаво, господарю мой.

Той ѝ кимна бързо с глава и се дематериализира директно на адреса на „Ред авеню“, където живееше Бет по времето на запознанството им. Стана му пределно ясно с какво е трябвало да се справя неговата *шелан*, докато той е кръстосвал из града. О, Скрайб Върджин, как е понасяла страха? Мисълта, че нещо може да се е случило? Фактът, че е заобиколен от хиляди опасности?

Когато придоби форма пред жилищната сграда, той си припомни нощта след смъртта на баща ѝ, в която беше отишъл да я потърси. Не беше подходящ спасител и нямаше желание да бъде такъв, но последната воля на приятел го задължаваше да се погрижи за нея докато траеше преобразяването ѝ, без дори да е наясно какво представлява тя.

Първият му опит се беше провалил, но на втория път всичко беше минало *изключително* добре.

Боже, как искаше отново да бъде с нея по този начин. Кожата му, притисната до нейната гола кожа, той, проникнал дълбоко в нея, маркирайки я като своя.

Но трябваше да почака, докато това стане, ако изобщо някога пак се случеше.

Рот заобиколи сградата и с тихи стъпки стигна до задния двор, а сянката му беше огромна върху замръзналата земя под краката му.

Бет се беше свила на паянтовата градинска масичка, на която той самият беше седял и се взираше право напред към апартамента, както беше правил той, когато беше дошъл за нея. Студеният вятър развя тъмната ѝ коса и я накара да изглежда сякаш плуваше под вода и се бореше със силно насрещно течение.

Ароматът му вероятно достигна до обонянието ѝ, защото тя рязко обърна глава. Когато го видя, се поизправи, но остана на мястото си, обхванала с ръце тялото си, облечена с якето „Норт фейс“, което той ѝ бе купил.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Мариса ми каза къде си. — Рот погледна към плъзгащата се стъклена врата, а после обратно към нея. — Имаш ли нещо против да се присъединя?

— Не... — Тя се размърда, когато той се приближи. — Не се канех да оставам дълго.

— Не?

— Исках да дойда да те видя. Но не бях сигурна кога ще излезеш да се биеш и мислех, че може да има време преди... Но после, не знам, аз...

Тя не довърши изречението и той се настани до нея. Краката на масата изскърцаха под тежестта му. Искаше да я прегърне, но не смееше и се надяваше, че якето върши неговата работа и ѝ пази топло.

В настъпилата тишина в главата му се щураха думи, все извинения и все глупави. Вече ѝ беше казал, че съжалява и тя знаеше, че е искрен. Още дълго време щеше да му се иска да може да направи нещо повече от това, за да изглади нещата.

В тази студена нощ, докато седяха застинали между миналото и бъдещето си, единственото, което можеше да направи, бе да остане до Бет и заедно да се взира в тъмните прозорци на апартамента, обитаван някога от нея... по времето, преди съдбата да ги събере.

— Нямам спомен да съм била много щастлива тук — промълви тихо тя.

— Не?

Бет плъзна ръка по лицето си, за да отметне кичур коса, надвиснал над очите ѝ.

— Не обичах да се прибирам след работа тук и да бъда сама. Благодаря на Бог за Бу.

Без тази котка... Телевизията не е достатъчна за самотниците.

Съчувстваше ѝ, че е била съвсем сама.

— Значи не ти се иска да се върнеш обратно?

— Господи, не.

Той въздъхна.

— Радвам се.

— Работех за онзи похотлив нещастник Дик. Вършех работа за трима, без шансове за повишение, защото бяха млада жена, а добрите стари момчета се бяха наговорили. — Тя поклати глава. — Знаеш ли кое беше най-лошото?

— Кое?

— Живеех с усещането, че нещо става, нещо важно, но не знаех какво е. Беше като... Знаех, че има някаква тайна, при това мрачна, но не можех да се добера до нея. Това почти ме влудяваше.

— Значи да научиш, че не си просто човек е било...

— Последните три месеца с теб бяха най-тежки. — Тя погледна към него. — Като се замисля... Знаех, че нещо не е наред. С подсъзнанието си бях наясно. Можех да го почувствам. Спря да идваш в леглото навреме, и ако го правеше, не беше, за да спиш. Не можеше да си намериш място. Почти не ядеше. Не се хранеше. Позицията ти на крал винаги ти е носила стрес, но през последните няколко месеца беше различно. — Тя отново се втренчи в стария си апартамент. — Знаех го, но никога не съм предполагала, че може да ме лъжеш за нещо толкова важно и в същото време ужасяващо като това, че излизаш да се биеш сам.

— По дяволите, не исках да ти причинявам такова нещо.

Профилът ѝ беше едновременно красив и строг, когато продължи.

— Мисля, че това е част от причината, която ме съсипва. Цялата тази история ме връща към стария ми начин на живот, когато ежедневно се сблъсках с несигурността. След като минах през промяната и двамата с теб заживяхме с братята, бях толкова облекчена, защото бях наясно за нещо, което дълго време не ми бе давало покой. Истината ми подежда толкова успокояващо. Чувствах се в безопасност. — Тя отново се обърна към него. — Стореното от теб. Лъжата ти. Отново имам усещането, че губя почва под краката си. Не се чувствам защитена. Ти си целият ми свят. *Целият* свят. Всичко се върти около теб, защото връзката ми с теб е основата на моето съществуване. Така че става дума за много повече от това, че си се бил.

— Да. — По дяволите. Голяма мъдрост изрече.

— Знаем, че си имал своите причини.

— Да.

— И знаем, че не си имал намерение да ме нараниш. — Това беше изречено по-скоро като въпрос, отколкото като твърдение.

— В никакъв случай не съм имал такова намерение.

— Но си бил наясно, че това ще стане.

Рот опря лакти в коленете си и се отпусна върху масивните си ръце.

— Да, знаех. Затова не можех да спя. Не смятах за редно да не ти казвам.

— Нима си се страхувал, че ще откажа да те пусна? Или че ще те предам, задето не спазваш закона? Или...?

— Ето как стоят нещата... В края на всяка нощ се прибирах вкъщи и си казвах, че повече няма да го правя. И при всеки залез пак поставях кинжалите на гърдите си. Не исках да те тревожа и си казвах, че това едва ли ще продължи. Но беше права в едно, всъщност нямах намерение да спирам. — Той потърка очи под слънчевите си очила, когато главата му започна да пулсира. — Това, което правех, беше лошо и не можех да понеса, че ти го причинявам. Мисълта ме убиваше.

Тя плъзна ръка по крака му и той замръзна, нежното ѝ докосване беше толкова повече, отколкото той заслужаваше. Тя потърка леко бедрото му, а той намести очилата си и внимателно хвана ръката ѝ.

Никой не каза дума, докато се държаха ръка за ръка, длан в длан.

Понякога думите бяха по-малко ценни от въздуха, в който се носеха, щом ставаше дума за близост.

В задния двор задуха студен вятър и струпаните на купчина увехнали листа пред тях зашумоляха. В бившия апартамент на Бет запалиха лампа и тя освети кухненския бокс и единствената стая.

Бет се засмя леко.

— Разположили са мебелировката, където беше моята. Диванът е на дългата страна.

Което означаваше, че имаха пълна видимост към двойката, влязла препъвайки се в студиото и насочила се право към леглото. Устните и бедрата на мъжа и жената пред тях бяха прилепени и те се строполиха върху дивана, като мъжът беше отгоре.

Като че смутена от представлението, Бет стана от масата и се прокашля.

— Май е по-добре да се връщам в Убежището.

— Тази вечер не съм дежурен. Ще съм си вкъщи през цялата нощ.

— Това е добре. Опитай се да си починеш.

Дистанцираността им беше ужасяваща, но поне си говореха.

— Искаш ли да те изпратя?

— Ще се оправя. — Бет се сгуши в якето си, а лицето ѝ потъна в яката. — Студено е.

— Да, студено е. — Когато дойде време да се разделят, той изведнъж се разтревожи за бъдещето им като двойка и страхът изостри зрението му. Боже, мразеше този самотен израз на лицето ѝ. — Нямах представа колко съжалявам.

Бет се протегна и докосна челюстта му.

— Усещам го в гласа ти.

Той пое ръката ѝ и я постави върху сърцето си.

— Без теб съм нищо.

— Не е истина. — Тя се отдръпна назад. — Ти си кралят. Без значение коя е твоята *шелан*, ти пак си всичко.

Бет се дематериализира и изпълненото с жизненост и топлина присъствие беше заменено от празнота и студен декемврийски вятър.

Рот изчака около две минути и се дематериализира пред Убежището. У нея имаше толкова много от неговата кръв, след като така дълго се бяха хранили един от друг, че той чувстваше присъствието ѝ зад масивните стени на солидно укрепената сграда и знаеше, че е на сигурно място.

С натезало сърце Рот отново се дематериализира и се понесе към имението. Трябваше

да му се вадят конци и му предстоеше една самотна нощ в кабинета му.

---

[1] Отбор по американски футбол. — Бел.ред. ↑

Около час след като Трез беше отнесъл подноса обратно в кухнята, стомахът на Рив се бунтуваше. Ако и овесената каша вече не беше подходяща храна за него, какво му оставаше? Банани? Бял ориз? Бебешка храна?

И не само храносмилателната му система беше в плачевно състояние. Не че беше способен да го почувства, но сигурно имаше и главоболие наред с гаденето. Всеки път, когато отнякъде проникнеше светлина, например когато Трез отвореше вратата, за да го нагледа, очите на Рив започваха да примигват неконтролируемо, изпълнявайки своята версия на „Сейфъти Денс“^[1], а после следваше отделяне на слюнка и безспирно преглъщане, което означаваше, че са налице пристъпи на гадене.

Когато телефонът му звънна, той го хвана и го доближи до ухото си, без да помръдва глава. Тази вечер в „Зироу Сам“ се случваха много неща и той трябваше да държи ситуацията под контрол.

— Да.

— Здравей... Звънял си ми.

Очите на Рив се стрелнаха към вратата на банята, под която се процеждаше светлина.

О, боже, днес още не си беше взимал душ. Все още беше покрит със следите от секса, който беше правил.

Макар че Елена се намираще на четиристотин и осемдесет километра и не използваша уебкамера, той се почувства отворително дори само като говореше с нея.

— Здравей — отрони той дрезгаво.

— Добре ли си?

— Да. — Коего беше пълна лъжа и измъчаният му глас го потвърждаваше.

— Ами, аз... видях, че си ми звънял. — Когато гърлото му издаде звук като от задушаване, Елена спря. — Ти си болен.

— Не...

— За бога, моля те, ела в клиниката.

— Не мога. Аз съм... — Боже, не можеше да понесе да говори с нея. — Не съм в града. На север съм.

Последва дълга пауза.

— Ще ти донеса антибиотици.

— Не. — Нямах да допусне да го види в това състояние. Вече никога не биваше да го вижда. Той беше омърсен. Долна, мръсна курва, която допускаше да я докосва ненавиждано от нея същество и да я използва, а после да изисква същото в замяна.

Принцесата беше права. Той не беше нищо повече от вибратор.

— Рив? Нека дойда при теб.

— Не.

— По дяволите, не си причинявай това!

— Ти не можеш да ме спасиш! — изкрещя той. В следващия миг се зачуди какво беше причинило това избухване. — Съжалявам. Имах тежка нощ.

Когато Елена най-накрая заговори, от устните ѝ излезе слаб шепот.

— Не ми причинявай това. Не ме карай да те виждам в моргата. Не ми го причинявай.

Рив стисна здраво очи.

— Нищо няма да ти причиня.

— Да бе, повярвах ти. — Шепотът ѝ прерасна в ридание.

— Елена...

Отчаяното ѝ хлипане звучеше плашещо ясно в слушалката.

— О, боже... Както и да е. Самоубий се. Чудесно.

Тя му затвори.

— По дяволите! — Той потърка лицето си. — По дяволите!

Рив седна в леглото и запрати телефона към вратата. В мига, в който апаратът се удари и отскочи, той осъзна, че беше съсипал единственото, съдържащо нейния номер.

С пъшкане се хвърли от леглото, а около него се посипаха завивки във всички посоки. Постъпката му не беше кой знае колко разумна. Изтръпналите му крака стъпиха на килима и той полетя надолу, приземявайки се по лице, като преди това за кратко успя да си поеме въздух. Съприкосновението му с дървения под бе съпроводено с трясък като от бомба и той запълзя към телефона, вперил поглед във все още светещия екран.

Моля те, моля те, ако има Господ...

Почти се беше добрал до целта си, когато вратата се отвори със замах, мина на сантиметри от главата му и удари телефона, запращайки го в другия край на стаята, като че беше хокейна шайба. Рив се обърна и се хвърли към телефона, крещейки на Трез:

— Не ме застрелвай!

Трез беше в позиция за стрелба, с оръжие, насочено към прозореца, после към дрешника и накрая към леглото.

— Какво беше това, по дяволите?

Рив се притисна плътно към пода, за да докопа телефона, който се беше плъзнал под леглото. Когато го хвана, затвори очи и го приближи към лицето си.

— Рив?

— Моля те...

— Какво? Моля... какво?

Той отвори очи. Екранът примигваше и той бързо започна да натиска бутоните.

Входящи обаждания... Входящи обаждания...

— Рив, какво става?

Това беше. Номерът. Той се втрени в седемте цифри след кода в опит да ги запомни, като че бяха комбинацията за собствения му сейф.

Екранът угасна и той отпусна глава в ръката си.

Трез приклепна до него.

— Добре ли си?

Рив се измъкна изпод леглото и седна, а стаята се въртеше около него като въртележка.

— По дяволите!

Трез прибра пистолета в кобура си.

— Какво стана?

— Изпуснах си телефона.

— Да. Добре. Сигурно той тежи достатъчно, че да вдигне такъв... Хей, по-кратко. —

Трез улови Рив, когато той опита да се изправи. — Къде отиваш?

— Нужен ми е душ. Нужен ми е...

В съзнанието му изникнаха още сцени от преживяното с Принцесата. Видя как тя извива гърба си, червената мрежа се разцепи на две и той проникна дълбоко във вагината ѝ, притискайки се, докато шипът му не го заклеши в нея, така че спермата му да навлезе

възможно най-дълбоко.

Рив притисна юмруци към лицето си.

— Трябва да...

О, боже... Беше стигнал до кулминация, докато беше с изнудвачката си. И не само веднъж. Обикновено му се случваше по три или четири пъти. Поне уличниците в неговия клуб, които мразеха онова, което вършеха за пари, можеха да намерят утеха във факта, че не се наслаждаваха на случващото се. Но когато един мъж еякулира, това казва всичко, нали така?

Позивите за повръщане на Рив се засилиха и той панически се запрепъва към банята. Овесената каша и препечените филийки си проправиха път към свободата, а Трез стоеше до него и го крепеше над тоалетната чиния. Рив не можеше да почувства нищо, но беше повече от сигурен, че хранопроводът му беше разранен, защото след няколко минути кашляне и опити да си поеме въздух, от устата му започна да пръска кръв.

— Легни — настоя Трез.

— Не, душ...

— Не си във форма.

— *Трябва да я измия от себе си.* — Гласът на Рив прокълтя не само в спалнята, но и в цялата къща. — Мамка му... *Не мога да я понасям.*

Това наистина бе момент, който можеше да предизвика стъписване. Рив не би помолил за спасителна жилетка, дори да се давеше, и никога не се оплакваше от уговорките си с Принцесата. Справяше се със ситуацията, вършеше каквото се налага и понасяше последствията, защото си струваше, щом успяваше да запази тайната им с Хекс.

И на част от теб ѝ харесва, обади се вътрешният му глас. *Докаато си с нея, можеш да си позволиш да бъдеш, който си в действителност, без да се извиняваш.*

Майната ти, каза сам на себе си.

— Съжалявам, че ти се разкрешах — рече дрезгаво на приятеля си.

— Всичко е наред. Не те виня. — Трез го вдигна внимателно от плочките и се опита да го подпре на плота с мивките. — Беше време.

Рив се наведе към душа.

— Не — заяви Трез и го бутна назад. — Нека първо наглася топлата вода.

— Няма да я почувствам.

— Телесната ти температура и бездруго вече е достатъчно ниска. Стой тук.

Трез се протегна към мраморната душ-кабина и пусна водата, а Рив се втренчи надолу в члена си. Все едно гледаше половия орган на някой друг, а не своя, и това беше добре.

— Знаеш, че мога да я убия заради теб, нали? — заговори Трез. — Ще го направя да изглежда като нещастен случай. Никой няма да научи.

Рив поклати глава.

— Не искам да се забъркваш в тази гадост. Вече има достатъчно замесени.

— Офертата остава.

— Ще го имам предвид.

Трез протегна ръка под струята. С длан под течащата вода той погледна отново Рив и очите му с цвят на шоколад изведнъж станаха бели от гняв.

— Само да сме наясно. Умреш ли, ще одера жива тази кучка според традициите на Хизби и ще изпратя лентите кожа на чичо ви. После ще я опека на шиш и ще оглозгам месото от костите ѝ.

Рив се усмихна леко и си помисли, че това не би било канибализъм, защото на генетично ниво Сенките имаха толкова общо със *симпатите*, колкото хората с билетата.

— Ханибал Лектър — промърмори.

— Знаеш как е при нас. — Трез изтръска водата от ръката си. — *Симпатите...*

Хапваме ги за вечеря.

— С бакла ли ще я гарнираш?

— Не, но може да си сипя чаша хубаво Кианти и ще добавя пържени картофки. Към месото са ми нужни картофи. Хайде, да те пъхаме под душа и да разкараме вонята на тази кучка.

Трез се доближи и Рив се подпря на него.

— Благодаря — промълви тихо той и двамата се заклатушкаха към кабината.

Трез вдигна рамене, защото беше напълно наясно, че не ставаше дума за завеждането до душа.

— Ти би направил същото за мен.

— Така е.

Озовал се под водната струя, Рив се зае сериозно със сапуна, докато кожата му не стана червена като малина и излезе изпод душа чак след като изпълни ритуала с трите насапунивания. Когато пристъпи навън от кабината, Трез му подаде кърпа и той се изсуши бързо, колкото му беше възможно да го стори, без да губи равновесие.

— Като се заговорихме за услуги — каза той, — трябва ми телефона ти и да остана насаме.

— Добре. — Трез му помогна да стигне до леглото и го зави. — Добре, че завивките не са се озовали в огъня.

— Мога ли да взема телефона ти?

— Ще го използваш ли вместо фризби?

— Не, ако оставиш вратата затворена.

Трез му подаде нокията си.

— Пази я. Чисто нова е.

Останал сам, Рив въведе внимателно номера, натисна бутона за набиране и започна да се моли, защото не беше наясно дали цифрите са верни.

— Ало?

— Елена, много съжалявам...

— Елена? — отговори женски глас. — Съжалявам, на този номер няма Елена.

Елена седеше в линейката и съдържаше сълзите си по навик. Нямахше кой да я види, но анонимността нямаше значение. Докато кафето ѝ изстиваше в двойната си чаша, а отоплението работеше на пресекулки, тя се опитваше да се стегне, защото именно това правеше винаги. Докато радиостанцията не се включи с изпращяване и не я уплаши до смърт.

— Базата до четири — каза Катя. — Обади се, четири.

Елена се протегна за слушалките и си помисли, че именно затова никога не можеше да си позволи да сваля гарда. Ами ако се беше разциврила, трябваше ли да отговори със съзлив глас? Такива неща не биваше да се допускат. Натисна бутона с палец и отговори:

— Тук е четири.

— Добре ли си?

— Да. Имах нужда... Връщам се веднага.

— Не бързай. Имаш колкото време ти е нужно. Само исках да се уверя, че си добре.

Елена погледна часовника си. Боже, беше почти два сутринта. Беше поглъщала газове заради работещия двигател в продължение на почти два часа.

— Много съжалявам. Нямах представа колко е часът. Нужна ли ви е линейката?

— Не, просто се тревожехме за теб. Знам, че асистира на Хавърс за тялото и...

— Добре съм. — Елена свали стъклото, за да пусне вътре свеж въздух и включи на скорост. — Връщам се веднага.

— Не е нужно да бързаш, а и защо не си починеш през останалата част от нощта?

— Няма нужда...

— Това не е молба. Освен това разместих смените, така че си свободна и утре вечер.

Нужна ти е почивка след случилото се днес.

Елена искаше да спори, но знаеше какво ще чуе, а и след като решението вече беше взето, нямаше смисъл да упорства.

— Добре.

— Не бързай на път за тук.

— Добре. Прието.

Тя окачи слушалките на мястото им и пое към моста, който щеше да я преведе над реката. Точно преминаваше по него, когато телефонът ѝ иззвъня.

Значи Рив беше решил да се обади отново. Не беше изненадващо.

Извади телефона си само за да се убеди, че наистина е той, а не защото се канеше да отговори.

— Непознат номер? — Натисна бутона и долепи телефона до ухото си. — Ало?

— Ти ли си?

Дълбокият глас на Рив изпълни тялото ѝ с топлина, макар и да му беше ядосана. А също и на себе си. В общи линии на цялата ситуация.

— Да — отговори тя. — Това не е твоят номер.

— Не, не е. Телефонът ми претърпя инцидент.

Тя го прекъсна, преди да е започнал с извиненията.

— Виж, не е моя работа. Каквото и да се случва с теб. Прав си, не мога да те спася...

— Защо въобще се опитваш да го направиш?

Тя се намръщи. Ако във въпроса прозираше самосъжаление или обвинение, би прекъснала на мига разговора и би сменила номера си. Но в гласа му не се четеше нищо освен искрено объркване. А също и изтощение.

— Просто не разбирам... причината — промърмори той.

Отговорът ѝ беше прост и откровен.

— Как бих могла да не го правя?

— Ами ако не го заслужавам?

Тя се замисли за Стефан, лежащ на стоманената маса, тялото му — студено и покрито със синини.

— Всеки, чието сърце бие, заслужава да бъде спасен.

— Затова ли стана медицинска сестра?

— Не. Направих го, защото някой ден искам да стана лекар. А по отношение на спасението, възгледите ми за света са такива.

Настъпилата тишина като че продължи цяла вечност.

— В кола ли си? — най-накрая попита той.

— Всъщност съм в линейка. Връщам се в клиниката.

— Излязла си навън сама? — изръмжа той.

— Да, и няма нужда от мъжкарско перчене. Под седалката имам пистолет и знам как да го използвам.

Чу се приглушен смях.

— Това е много възбуждащо. Съжалявам, но наистина е така.

Тя не можа да сдържи леката усмивка.

— Осъзнаваш ли, че ме влудяваш? Макар и да си почти непознат за мен, някак успяваш да ме вбесиш до крайност.

— И някак си на мен това ми звучи като комплимент. — Последва пауза. —

Съжалявам за по-рано. Имах тежка нощ.

— Да, ами аз също. И двете. Съжалявам и имам тежка нощ.

— Какво ти се случи?

— Дълго е за разказване. А на теб?

— Същата история.

Той се размърда и чаршафите прошумолиха.

— Пак ли си в леглото?

— Да. И да, пак не би искала да знаеш.

Тя се усмихна широко.

— Казваш ми да не питам в какво си облечен ли?

— Позна.

— Започваме да навлизаме в рутина, осъзнаваш ли го? — Изведнъж тя стана сериозна.

— Звучиш ми наистина болен. Гласът ти е пресипнал.

— Ще се оправя.

— Виж, мога да ти донеса, каквото е нужно. Ако няма как да се добереш до клиниката, мога да донеса лекарствата при теб. — Тишината от другата страна беше толкова наситена, че тя каза: — Ало? Там ли си?

— Утре вечер... Можеш ли тогава да се срещнеш с мен?

Ръцете ѝ стиснаха здраво волана.

— Да.

— На последния етаж на „Комодор“. Знаеш ли сградата?

— Знам я.

— Можеш ли да бъдеш там в полунощ? Източната половина.

— Да.

Той въздъхна сякаш примирено.

— Ще те чакам. Карай внимателно.

— Добре. И повече не си хвърляй телефона.

— Как разбра?

— Ако аз имам открито пространство пред себе си, а не таблото на линейката, щях да постъпя по същия начин.

Смехът му я накара да се усмихне, но усмивката ѝ угасна, когато натисна бутона за прекъсване на връзката и прибра телефона в чантата си.

Макар да се движеше с постоянна скорост от сто километра в час и пътят пред нея да

беше прав и чист, тя имаше усещането, че напълно е загубила контрол, сякаш се лашкаше от единия парапет до другия, а линейката оставяше диря от искри.

Срещата ѝ с него утре, оставането им насаме в частно жилище, беше неправилна постъпка.

Но тя щеше да го направи въпреки всичко.

---

[1] Най-големият хит на групата „Мен Уидаут Хетс“, към който е създадена популярна хореография. — Бел.прев. ↑

Монтраг, син на Рем, затвори телефона и се загледа през френските прозорци в кабинета на баща си. Градините, дърветата, ливадата, както и цялото имение сега бяха негови, а не плод на бъдещо завещание.

Когато получи земята, кръвта му беше закипяла заради удоволствието да притежава, но никак не беше удовлетворен от гледката. Всичко беше покрито за зимата, цветните лехи бяха празни, плодните дръвчета бяха увити с мрежа, листата на дъбовете и кленовете бяха опаднали. В резултат на всичко това се виждаше защитната стена, а това не беше никак привлекателна картина. Щеше да е по-добре тези грозни охранителни съоръжения да са прикрити.

Монтраг се обърна и се насочи към по-привлекателен изглед, макар той да беше окачен на стената. С лек реверанс той отдаде почит на любимата си картина по начина, по който го правеше винаги, тъй като Търнър заслужаваше възхищение, както заради майсторството си, така и за избора на сюжет. Особено в тази творба. Изображението на залязващото над океана слънце представляваше истинско произведение на изкуството на толкова много нива. Нюансите на златисто, прасковено и изгарящо червено доставяха истинска наслада на очите, които биологията на вида им беше лишила от контакта с тази искряща пещ, даваща на света топлина и вдъхновение.

Такава творба беше гордост за всяка колекция. Само в тази къща той притежаваше три произведения на Търнър.

С потръпваща в очакване ръка хвана долния десен ъгъл на позлатената рамка и отмести морския пейзаж от стената. Намиращият се отзад сейф имаше същите размери като картината и беше вграден в стената. След като набра комбинацията, предният панел се откряна едва чуто, без да подсказва, че всеки от шестте му прикрепващи щифта беше дебел колкото мъжка ръка.

Сейфът се отвори тихо и вградената лампа се включи, осветявайки пространство от около един и половина кубически метра, запълнено с кожени кутии за бижута, пачки от стодоларови банкноти и документи в папки.

Монтраг придърпа една табуретка, покрита с бродирана дамаска и стъпи върху украсената с цветя повърхност. Протегна се навътре в сейфа, пренебрегвайки нотариалните актове и облигациите и извади малка каса, а после затвори сейфа и постави картината на мястото ѝ. Развълнуван отнесе металната кутия до бюрото и извади ключа от тайника в най-долното чекмедже отляво.

Баща му му беше казал комбинацията на сейфа и му беше показал тайника, а когато Монтраг се сдобиеше със синове, щеше да предаде тази информация на тях. Само така можеш да си сигурен, че ще се запазят нещата, имащи стойност. Като се предават от баща на син.

Капакът на касата не се отвори така гладко и безшумно като сейфа. Помръдна от мястото си с проскърцване, като че пантите недоволстваха, задето беше смутено спокойствието им и с негодуване изложиха на показ намиращото се в металната им сърцевина.

Още бяха там. Благодарение на Скрайб Върджин те още бяха там.

Монтраг бръкна в кутията, замислен за липсата на стойност на тези страници. Сами по себе си те не струваха и цент. Използваната хартия и мастилото върху нея, също не струваше

почти нищо. И въпреки това написаното върху тях беше безценно.

Без тях го грозеше смъртна опасност.

Той взе един от двата документа. Нямаше значение кой, понеже бяха напълно идентични. В предпазливите си пръсти той държеше вампирския еквивалент на клетвена декларация, състояща се от три изписани на ръка страници, които потвърждаваха събитие, станало факт преди двайсет и четири години. Подписът на третата страница беше разкривен, надраскан с кафяво и едва четлив.

Все пак беше положен там от умиращ мъж.

От „бащата“ на Ривендж, Ремпун.

Документът разказваше на Древния език грозната история за отвличането на майката на Ривендж от *симпатите*, за неговото зачеване и раждане, за бягството ѝ оттам и обвързването ѝ с аристократа Ремпун. Последният параграф беше най-изобличаващият:

„Кълна се в честта си и в честта на предците и потомците си, че тази нощ доведеният ми син Ривендж се нахвърли върху мен и нанесе с голи ръце смъртоносни рани в плътта ми. Стори го със зла умисъл, след като ме подмами в кабинета ми с цел да предизвика спор. Бях невъоръжен. След като ме рани, се погрижи за кабинета ми, за да създаде впечатление, че е бил обект на външно нападение. Остави ме да лежа на пода, в ледената хватка на смъртта, която бе сграбчила физическото ми тяло и напусна дома. Бях свестен от скъпия ми приятел Рем, дошъл да ме посети по служебни дела.

Нямам надежда, че ще оживея. Доведеният ми син ме уби. Това е последната изповед на духа в тялото ми, тук на земята. Дано Скрайб Върджин бъде милостива и бързо ме отведе в Небитието.“

Както беше обяснил по-късно бащата на Монтраг, Ремпун беше представил случилото се доста точно. Когато Рем отишъл в двора по работа и открил не само празната къща, но и окървавеното тяло на партньора си, той постъпил както би сторил всеки разумен мъж: претърсил кабинета. Действайки под впечатлението, че Ремпун е мъртъв, взел да търси документите удостоверяващи неговия дял в бизнеса, така че да заличи участието на Ремпун и да стане единствен собственик.

След като постигнал успех в това свое начинание, Рем вече бил на път към вратата, когато Ремпун дал бегли признаци на живот и от устните му се откъснало нечие име.

Рем се чувствал добре в ролята си на опортюнист, но да стигне до съучастничество в убийство щяло да е вече прекалено. Повикал лекар и през времето, нужно на Хавърс да пристигне, мънкането на умиращия мъж разкрило ужасяваща история, струваща повече и от фирмата. Действайки бързо, Рем записал разказа, представляващ смайващо признание за истинската същност на Ривендж и накарал Ремпун да го подпише, с което го превърнал в официален документ.

Веднага след това мъжът изпаднал в безсъзнание и при пристигането на Хавърс вече бил мъртъв.

Когато си тръгнал, Рем отнесъл както фирмените книжа, така и клетвените декларации, и бил обявен за истински герой, задето се опитал да спаси умиращ приятел.

В последствие полезността на признанието била повече от очевидна, но доколкото било разумно то да бъде използвано, било спорно. Забъркването със *симпат* било опасно начинание, както доказвала пролятата кръв на Ремпун. Както винаги разсъждаващ надълго и нашироко, Рем задържал информацията за себе си, докато не станало прекалено късно да направи нещо по въпроса.

По закон попаднеш ли на *симпат* трябва да го предадеш и Рем беше имал безспорно доказателство, позволяващо му да докладва за нарушител. Обмисляйки възможностите си толкова дълго обаче, той се беше озовал в рискованата позиция да прикрива самоличността на Ривендж. Ако беше предприел нещо двацет и четири или четирийсет и осем часа по-късно? Добре. Но цяла седмица? Две седмици? Месец...

Прекалено късно. Ала вместо да си замълчи напълно за наученото, Рем беше казал на Монтраг за клетвената декларация и синът беше разбрал грешката на бащата. В непосредственото бъдеще не беше имало какво да се направи. Само при един възможен сценарий написаното би притежавало някаква стойност и той беше влязъл в действие предишното лято. Рем беше убит по време на нападенията и синът наследи всичко, включително и въпросните документи.

Монтраг не би могъл да бъде винен за решението на баща си да не разкрива наученото. Достатъчно беше да обяви, че се е натъкнал на декларациите сред вещите на баща си и като предава Рив, просто прави каквото е редно.

Никога не би станало известно, че е знаел за тях отпреди.

И никой никога нямаше да повярва, че Рив сам не е решил да убие Рот. В крайна сметка той беше *симпат* и на нищо казано от тях не можеше да се вярва. И по-важното, независимо дали пръстът на Рив щеше да бъде на спусъка или щеше да нареди на някого да свърши работата, в позицията си на *лийдайър* той печелеше най-много от тази смърт. И именно тава беше причината Монтраг да го избере за ролята.

Ривендж щеше да свърши своята част от сделката, отнасяща се до краля, а после Монтраг щеше да отиде в Съвета и да се изповяда пред колегите си. Щеше да каже, че е открил документите едва когато се е нанесъл окончателно в къщата в Кънектикът един месец след нападенията и след като Рив вече е бил провъзгласен за *лийдайър*. Щеше да се закълне, че веднага щом е научил, е влязъл в контакт с краля и му е разяснил случая по телефона, но Рот го е принудил да мълчи заради компрометиращата позиция, в която това би поставило Зейдист. Все пак спътницата на брата бе сестра на Ривендж, а това означаваше, че има кръвна връзка със *симпат*.

Рот, разбира се, не би могъл да го уличи в лъжа, защото щеше да е мъртъв, и по-важното, кралят вече беше мразен заради начина, по който пренебрегваше конструктивните критики на *глимерата*. Съветът на драго сърце щеше да се възползва от поредна негова грешка, истинска или изфабрикувана.

Интригата беше доста сложна, но щеше да сработи, защото след смъртта на краля расата би потърсила убицеца първо сред малкото останали от Съвета и Рив, *симпат* по природа, беше идеалната изкупителна жертва. Разбира се, че *симпат* би сторил такова нещо. И Монтраг щеше да спомогне за разкриването на мотива, свидетелствайки, че Рив е идвал да го види преди убийството и е говорил със странна убеденост за промяна от безпрецедентен характер. Като добавка към това, местопрестъпленията никога не бяха докрай чисти. Без съмнение щеше да има останали улики, които биха свързали Рив с убийството, дали защото действително щяха да съществуват, или защото всички щяха да търсят именно такива

доказателства.

Когато Рив посочеше с пръст Монтраг, никой нямаше да му повярва главно защото беше *симпат*, но и защото според традициите на баща си Монтраг винаги беше работил за репутацията си на почтена и надеждна личност както в бизнеса, така и като член на обществото. Доколкото беше известно на неговите приятели, той не подлежеше на съмнение и беше неспособен на измами, мъж със стойност и безупречно потекло. Никой от тях нямаше и най-малка представа, че двамата с баща му бяха прекарвали партньори, съдружници и роднини, защото винаги бяха подбирали жертвите си с голямо внимание, за да успеят да запазят доброто си име.

Резултатът? Срещу Рив щяха да бъдат повдигнати обвинения за измяна, щяха да го арестуват, а после или щеше да получи смъртна присъда според вампирските закони, или щеше да бъде депортиран в колонията на *симпатите*, където щяха да го убият, защото е мелез.

И двата изхода бяха еднакво приемливи.

Всичко беше нагласено и именно по тази причина Монтраг се беше обадил на най-близкия си приятел.

Взе клетвената декларация, сгъна я и я пхна в плътен кремав плик. Извади лист хартия от гравираната кожена кутия пред себе си и написа кратка бележка на онзи, когото смяташе да постави втори в командването, като по този начин окончателно предрешаваше падението на Ривендж. В бележката обясняваше, че както вече са говорили по телефона, е открил приложения документ сред книжата на баща си и ако той бъде сметнат за достоверен, то налице е опасност за бъдещето на Съвета.

Естествено, юридическият им отдел щеше да го приеме. А по това време Рот щеше да е мъртъв, а Рив — готов да бъде обвинен.

Монтраг взе парче червен восък, разтопи го и капна няколко капки върху отвора на плика и така запечатана намиращото се вътре. Отпред написа името на получателя, а после отбеляза на Древния език: „Да се предаде лично“.

Заклучи металната кутия, пхна я под бюрото си и прибра ключа в тайното чекмедже.

С натискането на един бутон на телефона повика икономата, който пое плика и незабавно се зае да изпълни задачата и да го предаде във верните ръце.

Удовлетворен, Монтраг отнесе заключената кутия до сейфа на стената, отмести картината, въведе комбинацията на баща си и върна втората клетвена декларация на мястото ѝ. Запазването на второто копие беше много разумна постъпка, застраховка, в случай че станеше нещо с документа, намиращ се на път за „Роуд Айлънд“.

Постави произведението на Търнър обратно на мястото му и пейзажът както винаги го трогна. За миг си позволи да забрави за хаоса, преднамерено създаван от него и да се потопи в прекрасното, спокойно море. Сигурно вятърът би бил топъл, помисли си.

Най-скъпа Скрайб Върджин, как му липсваше лятото през тези студени месеци, но пък от друга страна това беше контраст, оживяващ душата. Без студа на зимата никой не би оценил знойните нощи на юли и август.

Представи си къде щеше да се намира след шест месеца, когато първата пълна луна след лятното слънцестоене изгрееше над Колдуел. Идния юни той щеше да бъде крал, избран и уважаван монарх. Само ако баща му беше жив да го види...

Монтраг се закашля. Пое си въздух с изхълцване. Почувства върху ръката си нещо мокро.

Погледна надолу. Цялата предница на бялата му риза беше напоена с кръв.

Отвори уста да извика ужасен, опита да си поеме дълбоко въздух, но се чу само бълбукащ звук.

Вдигна ръце към врата си и установи, че кръвта блика от сънната му артерия като гейзер. Обърна се, а пред него стоеше жена с мъжка прическа и кожени дрехи. Острието на ножа в ръката ѝ беше червено, а лицето ѝ представляваше спокойна маска на безразличие.

Монтраг падна на колене пред нея, а после се катурна надясно, докато ръцете му се опитваха да задържат така жизненоважната кръв в тялото му, вместо тя да се разплисква по килима на баща му.

Още беше жив, когато тя го обърна, извади кръгъл инструмент, изработен от абанос и коленичи до него.

Като професионален убиец Хекс преценяваше изпълнението на задачата си по два критерия. Първо, унищожена ли беше целта? Това ставаше ясно от само себе си. Второ, чисто ли беше убийството? В смисъл имаше ли косвени щети под формата на нечия друга смърт, наложила се, за да защити себе си, самоличността си, и/или самоличността на поръчителя ѝ.

В този случай за първото нямаше съмнение, предвид колко обилно кървеше Монтраг. Второто още беше под въпрос, така че трябваше да действа бързо. Извади *лис* от кожените си панталони, наведе се и не изгуби повече от половин секунда да наблюдава как жертвата ѝ върти очи.

Страбчи брадичката му и завъртя лицето му към своето.

— Погледни ме. *Погледни ме.*

Обезумелият му поглед се втренчи в нея и тогава тя приближи своя *лис*.

— Знаеш защо съм тук и кой ме е изпратил. Не е Рот.

До мозъка на Монтраг очевидно все още достигаше достатъчно кислород, защото устните му промълвиха ужасено „Ривендж“, преди отново да започне да върти очи.

Тя пусна брадичката му и силно го зашлеви.

— Съсредоточи се, нещастнико. *Погледни ме.*

С погледи заковани един в друг и нейната хватка върху брадичката му, тя разтвори още по-широко горния и долния клепач на лявото око.

— *Погледни ме.*

Когато опря своя *лис* в ъгъла на очната ябълка от страната на носа, тя се зарови в паметта му и откри там всякакви спомени. О... интересно. Истински подъл мръсник, експерт в унищожаването на околните за пари.

Монтраг впи пръсти в килима и го стисна здраво, а от устата му се носеха бълбукащи звуци в опит да изкрещи.

Очната ябълка изскочи от мястото си като капка мед от медна пита, идеално кръгла и чиста. С дясната се случи същото и тя прибра двете очи в кадифена торбичка, а Монтраг блъскаше с ръце и крака по скъпия си килим. Устните му се изкривиха до такава степен, че всички зъби, включително и кътниците, бяха на показ.

Хекс го остави на жалкото му прощаване с живота, излезе през френските прозорци зад бюрото и се дематериализира в клоните на клена, откъдето предишния ден беше събрала първите си впечатления от къщата. Изчака около дващест минути, когато една жена *доген*

влезе в кабинета, видя тялото и изпусна сребърния поднос, който носеше.

Порцелановият сервиз се разпиля наоколо, Хекс отвори телефона си и натисна бутона за набиране, а после го опря в ухото си. Когато чу плътния глас на Рив, каза:

— Работата е свършена и тялото е намерено. Мина чисто и ти нося сувенир. Ще бъда при теб до десет минути.

— Браво — отговори Рив с пресипнал глас. — Отлично.

Рот се намръщи докато говореше по мобилния си телефон.

— Сега? Искаш да дойда на север сега?

Гласът на Рив беше повече от сериозен.

— Трябва да стане лично. А аз не съм в състояние да се движа.

В другия край на кабинета Вишъс, който беше дошъл да докладва за откритото от него във връзка със сандъците с оръжия, произнесе с устни: „Какво става, по дяволите?“.

Същото се въртеше и в главата на Рот. *Симпат* ти звъни два часа преди изгрева и настоява да отидеш на север, за да ти даде нещо. Да, добре, мръсникът беше брат на Бела, но природата му беше ясна на всички и повече от сигурно е, че „нещото“ не беше кошница с плодове.

— Рот, важно е — продължи да настоява другият.

— Добре, идвам веднага. — Рот затвори телефона си и погледна към Вишъс. — Аз...

— Фюри е навън тази нощ. Не можеш да отидеш сам.

— Избраниците са в къщата. — Те бяха отседнали в защитената къща на Рив, откакто Фюри беше поел ролята на Примейл.

— Нямах предвид точно такъв тип защита.

— Мога да се справя сам. Майната ти.

Ви скръсти ръце пред гърдите си, а диамантените му очи заблестяха.

— Сега ли тръгваме или след като загубиш времето ни в опит да промениш решението ми?

— Хубаво. Както кажеш. Ще се срещнем във фойето след пет минути.

Те излязоха заедно от кабинета и Ви каза:

— Колкото до онези оръжия, още се опитам да ги проследя. В момента не знам нищо, но нали ме познаваш — няма да оставя нещата така. Не ме интересува, че серийните номера са заличени, ще разбера откъде са ги получили.

— Имаш пълното ми доверие, братко мой. Пълното ми доверие.

След като двамата бяха напълно въоръжени, молекулите им се понесоха на север в луд танц, за да се озоват в „Големия лагер“, имението на Рив в планината Адирондак и да се материализират на брега на спокойното езеро. Къщата представляваше разпростряна нашироко викторианска сграда с плочест покрив и ромбовидни стъкла на прозорците, с веранди на двата етажа, чиито подпорни стълбове бяха от кедрово дърво.

Цялото имение беше достатъчно зловещо само по себе си, но обгърнато от *симпатския* еквивалент на *мис*, можеше спокойно да те накара да повярваш, че вътре живеят Фреди Крюгер, Джейсън, Майкъл Майърс и банда селяндури, въоръжени с електрически триони. Цялото пространство беше обградено от безплатна бариера от бодлива тел и дори Рот, който беше наясно със ситуацията, се зарадва да премине от другата страна на бариерата.

Наложи на очите си да се фокусират по-добре, а Трез, един от личните гардове на Рив, отвори двойните врати на верандата, гледаща към езерото и вдигна ръка за поздрав.

Рот и Ви поеха по замръзналата, скърцаща под стъпките тревна площ и макар да държаха оръжията си в готовност, Ви свали ръкавицата от искрящата си ръка. Трез беше от мъжете, към които изпитваше респект и то не само защото беше Сянка. Мавърът имаше мускулесто тяло на боец и интелигентния взор на стратег, а предаността му беше насочена към Рив и само към Рив. За да го защити, Трез беше способен да изравни със земята цял

жилищен квартал за времетраенето на едно мигване.

— Как си? — попита Рот, докато се изкачваше по стъпалата на верандата.

Трез се приближи и удариха длани една в друга.

— Идеално. А ти?

— Както винаги. — Рот го потупа по рамото. — Ако някога търсиш истинска работа, ела да се биеш наравно с нас.

— Харесвам работата си, но благодаря. — Мавърът се ухили и се обърна към Ви, а тъмните му очи стрелнаха искрящата ръка. — Без да се обиждаш, но няма да се ръкувам с това.

— Мъдро решение — кимна Вишъс и му подаде лявата си ръка. — Все пак ме разбираш, надявам се.

— Напълно и бих направил същото за Рив. — Трез се запъти към вратите. — Той е в спалнята си и ви очаква.

— Болен ли е? — попита Рот, докато влизаха в къщата.

— Искате ли нещо за пиене? За ядене? — попита Трез и се запътиха надясно.

Въпросът остана без отговор и Рот хвърли поглед към Ви.

— Не, благодаря.

Интериорът като че беше създаден от самите ръце на кралица Виктория и принц Албърт и включваше мебели в стил Амбир, а също много гранит и злато. Верни на викторианската страст към колекции, всички помещения засягаха различна тема. Една от гостните беше пълна с тиктакащи антични часовници — стенни, настолни с месингов механизъм за навиване и джобни, изложени в стъклени витринки. В друга бяха подредени раковини, корали и вековно стари парчета дърво, изхвърлени от водата. В библиотеката бе намерила място запленаваща сбирка от ориенталски вази и купи, а столовата беше окичена със средновековни икони.

— Изненадан съм, че не виждам Избраници — подхвърли Рот, докато преминаваха от една празна стая в друга.

— Рив идва всеки първи вторник от месеца. Присъствието му малко притеснява жените и затова повече от тях се връщат от Другата страна. Селена и Кормия обаче, винаги остават. — В гласа му се четеше особена гордост. — Тези двете наистина притежават сила.

Изкачиха се до втория етаж по главното стълбище и поеха по дълъг коридор към двойни врати с форма на арка, които крещяха: „Тук е господарят на къщата“.

Трез спря.

— Чуйте, той е малко болен, разбирате ли? Нищо заразно. Просто... Искан да ви предупредя. Даваме му всичко необходимо и скоро ще бъде добре.

Трез почука и отвори двойните врати, а Рот се намръщи. Зрението му се проясни от само себе си, а инстинктите му се изостриха.

Ривендж лежеше в средата на леглото, неподвижен като труп. Беше покрит с червен кадифен юрган, стигащ чак до брадичката му, и кожени завивки. Очите му бяха затворени, а дишането плитко. Кожата му имаше сивкаво-жълтеникав цвят. Късо подстриганата му коса, стърчаща на темето, беше единственото подобие на нещо нормално... това и фактът, че от дясната му страна стоеше Хекс, жената наполовина *симпат*, която имаше вид сякаш извършва кастрации за забавление.

Рив отвори очи, аметистовият им цвят беше помътнял до синьо-лилав.

— Самият крал.

— Здравсти.

Трез затвори вратите и в знак на уважение застава встрани, а не пред тях, блокирайки изхода.

— Предложих им питиета и храна.

— Благодаря, Трез. — Рив се намръщи и се опита да се надигне във възглавниците. Когато отново се отпусна, останал без сила, Хекс се наведе да му помогне, а той я стрелна гневно с поглед, който сякаш казваше „дори не си го и помисляй“. Разбира се, тя не му обърна внимание.

След като беше настанен в седнало положение, той придърпа завивката до врата си, прикривайки червените звезди, татуирани на гърдите му.

— Имам нещо за теб, Рот.

— Така ли?

Рив кимна към Хекс. Тя бръкна в джоба на коженото яке, с което беше облечена. В мига, в който помръдна, Ви насочи дулото на пистолета си към сърцето ѝ със скоростта на едно мигване.

— Може ли малко по-кратко? — тросна му се тя.

— Няма как. Съжалявам. — По тона на Ви личеше, че съжалява колкото стоманено гюле в полет.

— Добре, да се успокоим — нареди Рот и кимна към Хекс. — Покажи го.

Тя извади кадифена торбичка и я подхвърли към Рот. Докато летеше към него, той чу тихото ѝ свистене във въздуха и я улови благодарение на звука, а не на това, че я беше видял.

Вътре имаше две светлосини очи.

— Миналата нощ имах интересна среща — произнесе бавно Рив.

Рот погледна към *симпата*.

— Чии невиждащи очи държа в ръката си?

— На Монтраг, син на Рем. Обърна се към мен с искане да те убия. Имаш смъртни врагове сред *глицерата*, приятелю, и Монтраг е само един от тях. Не знам кой друг е замесен, но не губих време да проучвам, преди да предприемем нужните действия.

Рот прибра очите в кесията и я стисна в юмрук.

— Кога се канеха да го сторят?

— На срещата на Съвета вдругиден.

— Мамка му.

Ви прибра оръжието и скръсти ръце пред гърдите си.

— Презирам тези мръсници.

— Присъединявам се към мнението ти — отвърна Рив, преди да насочи вниманието си обратно към Рот. — Не дойдох при теб, докато не отстраних проблема, защото някак ми допада идеята кралят да ми е задължен.

Рот нямаше как да не се засмее.

— Гълтач на грехове.

— Знаеш, че е така.

Рот подхвърли торбичката в ръката си.

— Кога се случи това?

— Преди около половин час — отговори Хекс. — Не почистих след себе си.

— Е, със сигурност са схванали посланието. Аз все пак ще отида на срещата.

— Сигурен ли си, че е разумно? — попита Рив. — Които и да стоят зад това, повече

няма да дойдат при мен, защото знаят към кого е насочена лоялността ми. Но това не означава, че няма да намерят друг.

— Нека го направят — заяви Рот. — Готов съм за битка. — Той хвърли поглед към Хекс. — Монтраг спомена ли някого?

— Прерязах му гърлото от ухо до ухо. Трудно му беше да говори.

Рот се усмихна и погледна към Ви.

— Изненадващо е, че вие двамата не се разбирате по-добре.

— Никак не е — отговориха и двамата в един глас.

— Мога да отложа срещата, ако искаш да проучиш кой друг е бил замесен — промърмори Рив.

— Не. Ако имат поне малко достойнство, щяха да се опитат да ме убият сами, а не да го искат от теб. Има два възможни варианта. Тъй като не знаят дали Монтраг ги е издал, преди да пострада зрението му, или ще се укроят, защото така постъпват страхливците, или ще обвинят някой друг. Така че срещата остава.

Рив се усмихна мрачно и *симпатското* у него се показа с пълна сила.

— Както желаш.

— Обаче искам от теб честен отговор — заяви Рот.

— Какъв е въпросът?

— Замисли ли се дали да ме убиеш, когато той го поиска?

Рив остана смълчан за известно време. После кимна бавно.

— Да, замислих се. Но както вече казах, сега си ми длъжник и като се има предвид... какви са гените ми... това е много по-ценно, отколкото да имам на своя страна онези претенциозни нещастници от аристокрацията.

Рот кимна веднъж.

— Това е начин на мислене, който уважавам.

— А и нека сме откровени. — Рив се усмихна отново. — Сестра ми е част от семейството ти.

— Така е, *симпате*. Така е.

* * *

Елена паркира линейката в гаража, прекоси паркинга и влезе в клиниката. Трябваше да прибере нещата си от шкафчето, но не това я беше довело тук. Обикновено по това време на нощта Хавърс преглеждаше болничните картони в кабинета си и именно натам се насочи тя. Когато стигна до вратата му, извади ластик, приглади косата си и я прибра в стегната опашка. Все още беше с палто, но то, макар и не скъпо, беше от черен вълнен плат и имаше вид на шито по поръчка и тя реши, че изглежда прилично.

Почука на вратата и когато той ѝ отговори с изтънчения си глас, тя влезе. Бившият офис на Хавърс беше представлявал прекрасен класически образец на кабинет от старите времена, пълен с антики и подвързани в кожа книги. Откакто бяха в новата клиника, частното му работно пространство не беше по-различно от това на останалите: бели стени, покрит с линолеум под, бюро от неръждаема стомана, черен стол на колела.

— Елена — рече той, когато вдигна поглед от преглежданите от него картони. — Как си?

— Стефан е при близките си...

— Скъпа моя, нямах представа, че го познаваш. Катя ми каза.

— Аз... да, познавах го. — Може би беше сгрещила, че сподели с колежката си.

— Прескъпа Скрайб Върджин, защо не ми каза?

— Защото исках да го почета.

Хавърс свали очилата си с рогови рамки.

— Разбирам, но ми се ще да беше споменала. Работата с мъртъвци никога не е лесна, но е особено трудна, когато са налице лични връзки.

— Катя ме освободи за останалата част от смяната.

— Да, аз ѝ поръчах да го направи. Нощта ти беше тежка.

— Благодаря. Преди да си тръгна, искам да ви попитам нещо за друг пациент.

Хавърс постави очилата си на мястото им.

— Разбира се. За кого става дума?

— Ривендж. Идва тук миналата нощ.

— Спомням си. Някакъв проблем с лекарствата ли има?

— Дали имахте възможност да прегледате ръката му?

— Ръката ли?

— Вените на дясната са инфектирани.

Лекарят на вампирите бутна очилата си нагоре по носа.

— Не спомена, че има някакви проблеми с ръката. Ако иска да дойде отново, ще се радвам да го видя. Но както сама знаеш, не мога да предпиша нищо без преглед.

Елена отвори уста да спори, но друга сестра подаде глава през вратата.

— Докторе? — обърна се към него жената. — Пациентът ви чака в стая номер четири.

— Благодаря. — Хавърс отново погледна към Елена. — Сега си върви у дома и си почини.

— Да, докторе.

Тя излезе от кабинета му и остана загледана в гърба на лекаря, който забързано зави зад ъгъла.

Ривендж нямаше да дойде при Хавърс. По никой начин. Първо, защото звучеше прекалено отпаднал и второ, защото като умишлено бе скрил състоянието си от лекаря, беше доказал, че е твърдоглав идиот.

Глунав. Мъж.

И тя също беше глупава, като се имаше предвид какво се въртеше в главата ѝ.

Общо взето, тя никога не беше имала проблем с етиката. Редната постъпка не изискваше обмисляне, оспорване на принципи и претегляне на плюсове и минуси. Би било погрешно например да влезе в склада на клиниката и да вземе, да речем, осемдесет петстотинмилиграмови таблетки пеницилин.

Особено ако се канеше да ги даде на пациент, който не е минал на преглед и не му е назначено лечение за заболяването.

Това би било напълно грешно. От всички възможни гледни точки.

Правилното поведение би било да се обади на пациента и да го убеди да дойде в клиниката, за да бъде прегледан от лекар. А ако той не си размърдаше задника? Тогава тя не можеше да направи нищо повече.

Да, нямаше кой знае колко за мислене в такава ситуация.

Елена се запъти към аптеката.

Реши да остави нещата в ръцете на съдбата. И чудо неவிжданo, на фармацевта му беше време за цигара. Върху малката табелка с надпис: „ВРЪЩАМ СЕ СЛЕД ПЕТНАЙСЕТ МИНУТИ“ беше отбелязано три и четирийсет и пет.

Тя погледна часовника си. Три и трийсет и три.

Откачи преградата от щанда и влезе в аптеката като бързо затърси бурканите с пеницилин. Когато ги откри, изсипа нужните й осемдесет петстотинмилиграмови таблетки в джоба на престилката си. Точно това беше предписано на пациент с подобни проблеми три ноци по-рано.

Ривендж нямаше да се появи в клиниката в скоро време. Така че тя щеше да му отнесе нужното.

Каза си, че помага на пациент, а това беше най-важното. Най-вероятно му спасяваше живота. Също така за успокоение на съвестта си си напомни, че това не беше оксиконтин, валиум или морфин. Доколкото й беше известно, никой не трошеше пеницилин, за да го смърка и да се надрусва.

Когато отиде в помещението с шкафчетата, за да прибере обяда, който беше донесла със себе си, но не беше изяла, тя не се чувстваше виновна. А след като се дематериализира в дома си, не изпита срам, когато отиде в кухнята, прибра таблетките в самозалепващ се плик и ги сложи в чантата си.

Съзнателно бе избрала такава линия на поведение. Когато най-накрая се срещна със Стефан, той вече беше мъртъв и най-доброто, което можеше да стори, бе да помогне за увиването в церемониални превръзки на студените му крайници. Ривендж беше жив. Жив и страдащ. И независимо дали вината за това беше негова собствена, тя пак можеше да му помогне.

В крайния резултат от постъпката й имаше морал, независимо че методът не беше морален.

А понякога това е най-доброто, което можеш да направиш.

Когато Хекс се върна в „Зироу Сам“, вече беше три и трийсет сутринта, точно навреме да затвори. Имаше да свърши и нещо лично, но за разлика от нулирането на касовия апарат и освобождаването на персонала, то не можеше да чака. Преди да напусне „Големия лагер“ на Рив, беше влязла в банята, за да постави коланите с шипове обратно на местата им, но те не действаха. Тя кипеше. Преливаше от енергия. Намираше се на ръба. Вършеха също толкова работа, колкото ако беше поставила връзки за обувки около бедрата си.

Използва страничната врата, за да се озове във ВИП зоната и огледа тълпата с ясното съзнание кого търси. И той беше там.

Проклетият Джон Матю. Добре свършената работа винаги я караше да изпитва глад и последното, от което се нуждаеше, беше близостта на такива като него.

Като че почувствал погледа ѝ върху себе си, той вдигна глава и сините му очи заблестяха. Отлично знаеше какво иска тя. И като се имаше предвид как се наместваше дискретно в панталоните си, беше готов да го изпълни.

Хекс не можеше да се спре да тормози и двама им. Изпрати му мислен образ и вкара картината директно в главата му. Те двамата бяха в една от частните бани, той се беше облегал на мивката, а тя беше стъпила с единия крак върху плота. Членът му беше потънал дълбоко в нея и двамата се движеха.

Загледан в нея през претъпканата зала Джон отвори леко уста, а изчервяването му нямаше нищо общо със свян, а по-скоро беше свързано с напирания оргазъм.

Боже, тя го желаше.

Приятелят му, онзи с червената коса, я изтръгна от лудостта ѝ. Блейлок се върна до масата, хванал три бири за гърлата на бутилките и в мига, в който зърна изопнатото лице на Джон, спря рязко и хвърли поглед към нея.

По дяволите.

Хекс отпрати със знак запътилите се към нея охранители и бързо се отдалечи от ВИП зоната, като едва не събори една сервитьорка.

Беше на сигурно място единствено в офиса си и тя се втурна натам. Убийството беше мощен акумулатор, който веднъж включен, трудно можеше да бъде спрян. Споменът от извършеното, сладкият миг, когато беше срещнала погледа на Монтраг, а после беше отнела зрението му, само подхранваха *симпатската* ѝ страна. За да изгори тази енергия и да се върне към нормалното, се изискваше едно от две възможни неща.

Секс с Джон Матю беше едното от тях. Другото доставяше много по-малко наслада, но не беше в положение да избира. Имаше опасност да извади своя *лис* и да го вкара в действие срещу всички изпречили се на пътя ѝ хора. А това не би било добре за бизнеса.

Като че цели сто години по-късно тя затвори вратата след себе си и се изолира от гръмкия смесен шум, но не намери утеха в своето убежище. Дори не можеше да се успокои достатъчно, че да стегне обръчите около бедрата си. Заобиколи бюрото, все едно озовала се в клетка, на ръба да избухне, опитваща да се овладее, така че да може да...

Промяната я връхлетя изведнъж, а визуалното ѝ възприятие се изпълни с нюанси на червеното, като че някой беше спуснал защитно стъкло пред очите ѝ. Изведнъж емоционалните решетки на всяко живо същество в клуба проникнаха в мозъка ѝ, стените и таваните изчезнаха, за да отстъпят място на пороци, отчаяние, гняв, похот, жестокости и болка, така реални като солидната конструкция на сградата.

На *симпатът* у нея му беше дошло до гуша да се прави на кротък и беше готов да одере с голи ръце стадото малоумници отвън.

След като Хекс изчезна, сякаш бушуваше пожар, а тя беше единствената, притежаваща пожарогасител, Джон потъна обратно на мястото си. Образът в главата му избледня, а тръпките, пробягващи по кожата му изчезнаха, но на ерекцията му не ѝ минаваше номерът с отлагането за някой друг път.

Членът му, арестуван зад ципа на панталоните, беше изключително твърд.

По дяволите, рече си Джон. По дяволите.

— Е, май прекъсна нещо, Блей — подхвърли Куин.

— Прощавайте — измънка Блей и им подаде бирите. — Съжалявам... По дяволите.

Това не обобщаваше ли идеално ситуацията?

— Знаеш ли, тя наистина си пада по теб — каза Блей с лека нотка на възхищение. — Мислех, че идваме тук само за да можеш да я наблюдаваш. Но не знаех, че и тя ти отвърща със същия поглед.

Джон наведе глава, за да прикрие пламналите си страни, които далече надминаха по червенина косата на Блей.

— Знаеш къде е офиса ѝ, Джон. — Разноцветните очи на Куин останаха приковани в него, когато наклони глава, за да отпие яка глътка от новата бутилка с бира. — Върви там. Веднага. Поне някой от нас ще получи малко облекчение.

Джон се облегна назад и разтърка бедрата си, докато обмисляше думите на Куин. Но имаше ли куража за това? Ами ако отидеше и тя го отблъснеше?

Ами ако ерекцията му отново спаднеше?

Като си спомнеше онова, което беше видял в главата си обаче, това не го тревожеше толкова много. Беше готов да стигне кулминацията на мига.

— Ще те пусна да отидеш в офиса сам — продължи Куин меко. — Бих могъл да чакам в началото на коридора и да се погрижа никой да не ви прекъсва. Ще бъдеш в безопасност и ще имаш нужното уединение.

Джон се замисли за единствения случай, при който двамата с Хекс бяха оставали сами в затворено пространство. Беше се случило миналия август в мъжката тоалетна на нивото на мецанина и тя го беше заварила да използва кабинка, пиан до козирката. Колкото и да не беше на себе си, само я погледна и вече беше готов, копнеещ за нея и благодарение на придобитото от изпитите количества бира самочувствие, се беше осмелил да действа и да ѝ напише бележка на хартиена салфетка. Беше реванш за онова, което тя бе искала от него.

Честно и почтено. Беше пожелал тя да изрича името му, когато свършва.

Оттогава стояха настрана един от друг в клуба, но всеки в собственото си легло бяха дяволски близки един с друг и той знаеше, че тя изпълнява онова, за което я беше помолил. Личеше си по начина, по който го гледаше. И телепатичната размяна на мисли от преди малко, която показваше какво според нея би трябвало да правят в някоя от баните, беше безспорно доказателство, че от време на време и тя изпълнява заповеди.

Куин положи длан върху ръката на Джон и когато той го погледна, приятелят му изписа със знаци:

— Важно е да улучиш момента, Джон.

Самата истина. Тя го желаше и тази вечер не само в самотните си фантазии у дома.

Джон не знаеше какво у нея се е променило и какво беше задействало събитията, но членът му не се вълнуваше от такива подробности. Буквално.

А и нима се канеше да остане девственик заради нещо, случило се преди толкова много време? Уцелването на мига наистина беше всичко и му беше омръзнало да седи със скръстени ръце и да отрича пред себе си онова, което всъщност желаше.

Джон се изправи и кимна рязко на Куин.

— Слава богу — произнесе приятелят му и се плъзна навън от сепарето. — Блей, връщаме се след малко.

— Не бързайте. Късмет, Джон.

Джон потупа приятеля си по рамото и повдигна джинсите си, преди да се насочи извън ВИП зоната. Двамата с Куин минаха покрай охранителите, застанали до кадифеното въже, после през тълпата запотени танцуващи и покрай хората, събрали се около бара за последна поръчка. Хекс не се виждаше никъде и той се почуди дали вече не си бе тръгнала.

Не, помисли си. Хекс трябваше да остане, за да затвори, тъй като Рив не беше наоколо.

— Може би вече е в офиса си — каза Куин.

Изкачиха се по стълбите до нивото на мецанина и той се замисли за първия път, когато я беше видял. Това се казваше резил. Беше го завлякла по коридора и го беше разпитвала, защото го хвана да запасва пистолет в колана си, та Куин и Блей спокойно да се позабавляват с момичета. Така беше научила името му и връзката му с Рот и Братството. Начинът, по който се беше справила с него, беше наистина възбуждащ... особено след като се беше успокоил, че няма да откъсне крайниците му един по един.

— Ще чакам тук. — Куин спря в началото на коридора. — Всичко ще бъде наред.

Джон кимна, а после закрачи по коридора, който ставаше все по-тъмен. Когато стигна до вратата, не спря, за да събере кураж, тъй като се боеше, че ще се разколебае и ще се върне обратно при приятеля си.

И колко малодушен би го направило да изглежда такова поведение?

А и той желаше това. *Нуждаеше се от него.*

Повдигна ръка, за да почука и замръзна на място. Кръв. Надушваше... кръв.

Нейната.

Без да се замисли, отвори вратата със замах и...

О. Боже. Мой. Произнесе с устни.

Хекс вдигна рязко глава от онова, което правеше, и гледката ѝ сякаш изгори очите му. Кожените ѝ панталони бяха събути и висяха на ръба на стола, а по краката ѝ се стичаше собствената ѝ кръв... кръв, която бликаше от рани, причинени от колани с шипове, опасващи и двете ѝ бедра. Единият ѝ крак, обут в черен ботуш, беше стъпил на бюрото и тя беше в процес на... затягането им?

— Разкарай се!

— *Защо?* — произнесе той с устни, докато се приближаваше към нея с протегнати ръце. — *О... боже. Трябва да спреш.*

От гърлото ѝ се разнесе глухо ръмжене и тя посочи с пръст към него.

— Не ме доближавай.

Джон започна да жестикулира бързо и без да се старее особено, макар тя да не го разбираше.

— *Защо си причиняваш това?*

— Разкарай се от тук, дявол те взел. Веднага.

— *Защо?* — изкрещя той беззвучно.

В знак на отговор очите ѝ заблестяха червени като рубини, като че някой беше монтирал в черепа ѝ цветни крушки и Джон застина на място.

Имаше само едно същество в техния свят, което би могло да направи това.

— *Върви!*

Джон се обърна и бързо стигна до вратата. Посегна към бравата и забеляза, че може да бъде заключена отвътре. С бързо движение я нагласи в нужната позиция, така че никой друг да не може да я види.

Когато стигна до Куин, той не спря. Просто продължи да върви, без да го е грижа дали приятелят му и личен гард бе зад него.

От всички неща, които някога би могъл да научи за нея, никога не би предположил, че това ще е едно от тях.

Тя беше *симпат*.

В другия край на Колдуел, на улица с три платна, в тапициран с тъмно кадифе фотьойл в облицована с кафеникав камък къща седеше Леш. До него висеше единственото останало нещо от стилните и заможни бивши обитатели на къщата: красива завеса, стигаща чак до пода, която подчертаваше еркерните прозорци, надвесени над тротоара.

Леш обожаваше проклетите завеси. Бяха издържани във виненочервено, златисто и черно, а платът беше обкантен със златисти сатенени топчета. С пищния си блясък те му напомняха начина на живот, който беше имал, докато живееше в имението в стил Тюдор на хълма.

Липсваше му онази изисканост. Прислугата. Храната. Колите.

Налагаше му се да прекарва толкова много време с нисшите прослойки.

С човешките нисши прослойки, тъй като това беше блатото, откъдето изпълзяваха *лесърите*.

Протегна се и прокара пръсти по една от завесите, пренебрегвайки облака прах, вдигнал се във въздуха в мига, в който я беше докоснал. Прекрасно. Толкова тежки и пищни без следа от нещо евтино нито по отношение на плата, нито на десена или ръчно ушитите подгъви и ръбове.

Усещането от допира го накара да осъзнае, че му е нужна собствена къща и той си мислеше, че тази може би е подходяща. Според господин Д. Обществото на лесърите я притежаваше от три години, като собствеността беше придобита от тогавашния водач, който смятал, че районът е населен от вампири. Двуместният гараж беше разположен на задната алея, така че имаше някаква уединеност и домът беше възможно най-елегантния, до който щеше да има достъп в близкото бъдеще.

Грейди влезе с мобилен телефон, долепен до ухото. Намираще се на финала на издирването, извършвано от него през последните два часа. Докато говореше, гласът му се отразяваше от високите орнаментирани тавани. Мотивиран до крайност заради прилива на адреналин, той беше изплюл имената на седем дилъри и им се обаждаше един по един, уреждайки среща с всеки от тях.

Леш хвърли поглед към парчето хартия, на което Грейди беше надраскал списъка. Дали всички те бяха активни в бизнеса, само времето щеше да покаже, но един от тях със сигурност беше солиден търговец. Седмият дилър, чийто изписан най-отдолу прякор беше ограден в черен кръг, беше добре познат на Леш: Преподобния.

Известен още като Ривендж, син на Ремпун, собственик на „Зироу Сам“.

Известен още като ревностен пазител на териториите си, който беше изритал Леш от клуба само защото продавал по някой и друг грам тук и там. Леш не можеше да повярва, че не се е сетил за него по-рано. Разбира се, че Ривендж би бил в списъка. Той беше реката, в която се вливаха всички потоци, онзи, с когото южноамериканските и китайските производители контактуваха директно.

Не правеше ли това нещата още по-интересни?

— Добре, ще се видим тогава — каза Грейди в слушалката. Когато затвори, той погледна към Леш. — Нямам номера на Преподобния.

— Но знаеш къде да го откриеш, нали така?

Всички в редицата, от дилърите до купувачите и полицията, знаеха къде се подвизава той и по тази причина беше цяло чудо, че заведението не беше затворено още преди години.

— Това ще е проблем. Забранено ми е да влизам в „Зироу Сам“.

Добре дошъл в клуба, помисли си Леш.

— Ще намерим решение.

Но нямаше да пратят там *лесър*, който да извърши сделката. Трябваше им човек. Освен ако не беше възможно да примамят Ривендж извън бърлогата му, което беше малко вероятно.

— Свърших ли работата си тук? — попита Грейди, втренчен отчаяно във входната врата, като че беше куче, на което спешно му се налага да излезе на разходка.

— Каза, че трябва да се покриеш. — Леш се усмихна и разкри кучешките си зъби. — Така че ще се върнеш с моите войници в квартирата им.

Грейди не понечи да спори по въпроса, а само кимна и скръсти ръце пред мизерното си яке с избродиран орел. Примирението му се дължеше на равни части страх и изтощение. Очевидно вече беше стигнало до мозъка му, че е затънал по-дълбоко отколкото беше предполагал в началото. Без съмнение мислеше, че уголемените кучешки зъби представляват само козметичен трик, но ако някой смята себе си за вампир, то той би могъл да бъде толкова смъртоносен и опасен, колкото истинските.

Вратата за прислугата към кухнята се отвори и господин Д. влезе, носейки квадратни пакети увити с целофан. Всеки от тях имаше размерите на глава и когато *лесърът* му ги подаде, пред очите на Леш затанцуваха доларови знаци.

— Открих ги в тайник в багажника.

Леш извади автоматичния си нож и пробви малка дупка във всеки пакет. Близна малко от белия пращец и отново се усмихна.

— Добро качество. Бързо ще го пласираме. Знаеш къде да го прибереш.

Господин Д. кимна и се върна обратно в кухнята. Когато се появи отново, с него бяха двамата убийци и Грейди вече не беше единственият, който изглеждаше смазан. *Лесърите* имаха нужда да се възстановяват на всеки двацет и четири часа, а по последни сметки им се бяха събрали общо четирийсет и осем часа без почивка. Дори Леш, чиято енергия можеше да го поддържа дни наред, беше изцеден.

Беше време за отдих.

Стана от креслото и си облече якето.

— Аз ще карам. Господин Д., ти седни на задната седалка на мерцедеса и се погрижи на Грейди да му хареса возенето. Другите двама, вземете форда.

Всички потеглиха, като оставиха лексуса със свалени номера в гаража.

Пътуването до комплекса от апартаменти „Ловната ферма“ не им отне дълго време, но Грейди успя да подремне. Леш видя в огледалото как нещастникът мигом потъна в сън, отпуснат на седалката и похърквайки с отворена уста.

Коего граничеше с липса на уважение.

Леш паркира пред сградата, в която живееше господин Д. и двете му приятелчета, обърна се назад и погледна към Грейди.

— Събуди се, задник. — Онзи запримигва и се прозя, а Леш изпита презрение заради слабостта му. Господин Д. също не изглеждаше впечатлен. — Правилата са прости. Ако се опиташ да побегнеш, войниците ми или ще те застрелят в главата, или ще се обадят в полицията и ще им обяснят точно къде си. Кимни с тъпата си тиква, ако разбираш какво ти казвам.

Грейди кимна, но Леш имаше чувството, че би направил същото, каквото и да му беше

казал. Изгризи собствените си крака. Да, добре, разбира се.

Леш отключи вратите.

— Разкарай се от колата ми.

Последва ново кимване, вратите се отвориха и вътре нахлу мразовит вятър. Когато излезе от мерцедеса, Грейди се сгуши в якето си, а проклетият орел скърши криле, щом мъжът обгърна тялото си с ръце. Господин Д. от своя страна не се притесняваше от студа — едно от предимствата вече да си мъртъв.

Леш върна на заден ход, за да излезе от паркинга и пое към своята квартира в града. Мястото беше мизерно и се намираше в комплекс за старци с прозорци с евтини пердета, колкото да спират любопитните погледи на носещите памперси за възрастни съседни. Единственото предимство беше, че никой в Обществото не знаеше адреса. Макар да спеше при Омега от съображения за сигурност, връщането от тази страна го скапваше за около половин час, а не искаше да бъде хванат беззащитен от когото и да било.

Работата беше там, че сън не беше вярното определение за онова, от което се нуждаеше. Не затваряше очи, за да изпадне в дрямка, а по-скоро изгубваше съзнание, което според господин Д. било нормално за *лесърите*. По някаква причина с кръвта на баща му в тях те се превръщаха в мобилни телефони, невъзможни за употреба, докато са на зареждане.

Мисълта за връщането в мърлявата къща го потисна и вместо това той насочи колата към скъпите квартали на Колдуел. Познаваше улиците там като линиите на дланта си и бързо откри каменните колони на старата си къща.

Портите бяха залостени здраво и той не можеше да види нищо над високата стена, ограждаща собствеността, но знаеше отлично какво се намира зад нея. Лехите, дърветата, басейнът и терасата... Всичко беше в идеален вид.

По дяволите. Искеше отново да живее по този начин. Долнокачественото съществуване с Обществото на лесърите му създаваше усещането за евтин костюм. Не беше за него. В никакъв случай.

Спря мерцедеса и остана там, загледан в алеята, водеща към къщата. След като беше убил вампирите, които го бяха отгледали, той закопа телата им в градината и отнесе всичко ценно, което можеше да бъде поместено. Антиките се съхраняваха в домовете на *лесъри* в града и околността. Не се беше връщал тук, откакто беше дошъл да откара тази кола и беше предположил, че според завещанието на родителите му имението е преминало в ръцете на каквито кръвни роднини бяха останали живи след нападенията, организирани от него срещу аристокрацията.

Съмняваше се, че вампирите бяха запазили собствеността на свое име. В нея все пак бяха проникнали *лесъри* и това я компрометираще завинаги.

На Леш имението му липсваше, но не можеше да го използва като свой щаб. Извикваше прекалено много спомени, а и се намираше в твърде голяма близост до света на вампирите. Плановите му, банковите сметки и подробности от съществуването на Обществото на лесърите не бяха неща, които би искал да попаднат в ръцете на Братството.

Един ден щеше да настъпи моментът отново да се срещне с воините, но решението за това щеше да бъде негово. След като онзи изрод Куин го беше убил и истинският му баща бе дошъл за него, никой друг освен загубеният Джон Матю не го беше виждал. И дори срещата с този ням идиот беше доста мъглява, нещо, което би могло да бъде сметнато за халюцинация, като се имаше предвид, че всички бяха видели мъртвото му тяло.

Леш обичаше грандиозните появи. Когато отново влезеше в света на вампирите, той

щеше да е в позицията на силния. И първото, което щеше да стори, е да си отмъсти за собственото му убийство.

Плановете му за бъдещето го караха да не тъгува чак толкова силно за миналото и когато погледна към оголелите дървета, брулени от острия вятър, се замисли за мощта на природата.

Той искаше да бъде именно това.

Мобилният му телефон звънна, той го извади и го долепи до ухото си.

— Какво?

Тонът на господин Д. беше изключително делови.

— Имало е проникване, господине.

Дланите на Леш стиснаха здраво волана.

— Къде?

— Тук.

— Нещастник. Какво са взели?

— Урните. И трите. Затова сме сигурни, че са били братята. Вратите са непокътнати, също и прозорците, така че нямам представа как са влезли. Случило се е през последните два дни, защото не сме спали тук от неделя.

— Били ли са в долния апартамент?

— Не, там е чисто.

Поне едно нещо беше наред. И все пак изгубените урни бяха проблем.

— Защо не се е задействала алармата?

— Не е била включена.

— Мили боже. Гледай да си там, когато дойда. — Леш прекъсна обаждането и изви рязко волана. От високата скорост мерцедесът направо се залепи върху настилката и предната броня забърса железните пръти на оградата.

Направо прекрасно.

Когато стигна до жилищната сграда, той спря пред самия вход и отвори вратата на колата с такъв замах, че едва не я откачи. Ледени пориви на вятъра развяваха косата му, докато вземаше стъпалата по две наведнъж и той влетя в апартамента, готов да убие някого.

Грейди седеше на стол пред барплота, беше съблякъл якето си, ръкавите на ризата му бяха навити, а цялата му поза говореше: „Аз не участвам в това“.

Господин Д. се появи от една от спалните по средата на изречението си.

— ... не знам как са открили това място...

— Кой беше нещастникът? — прекъсна Леш опяването му. — Единственото, което ме интересува, е кой загубеняк забрави да включи алармата и допусна проникване тук. И ако никой не си признае, ще държа теб — той посочи към господин Д. — отговорен.

— Не бях аз. — Господин Д. се втренчи в двамата убийци. — Не съм идвал тук от два дни.

Лесърът вляво от него вдигна ръце, но типично за природата им не в знак на подчинение, а за бой.

— Портфейлът ми е у мен и не съм говорил с никого.

Всички погледи се насочиха към третия убиец, който се ядоса.

— Какво? — Той демонстративно бръкна в задния си джоб. — Ето го моя...

Тикна ръката си по-дълбоко, като че това би помогнало. После изпълни страхотен пантомимен номер, като прерови всички джобове на панталоните, ризата и якето си.

Без съмнение нещастникът би надникнал и в собствения си задник, стига да вярваше, че има вероятност портфейлът му да се е озовал някак там.

— Къде е портфейлът ти? — попита Леш с равен тон.

На тъпчото внезапно му просветна.

— Господин Н., този мръсник... Сдърпахме се, защото ми поиска пари. Сбихме се и сигурно ми го е задигнал.

Господин Д. бавно се приближи към него и го удари в слепоочието с дръжката на магнума си. От силата на удара убиецът полетя като бирена капачка и се блъсна в стената. Върху бялата ѝ повърхност остана черно петно, когато той се свлече на евтиния бежов килим.

Грейди издаде звук на учудване като териер, когото бяха шляпнали с вестник.

В този момент се звънна на вратата. Всички извърнаха глави при звука, а после погледнаха към Леш.

Той се обърна към Грейди.

— Ти стой, където си. — Когато се звънна отново, той кимна на господин Д. — Отвори!

Малкият тексасец прекрачи поваления убиец и затъкна оръжието си в колана на кръста си. Открехна вратата съвсем леко.

— Пица „Домино“ — чу се мъжки глас и вътре нахлу вятър. — О... по дяволите. Внимавай.

Последвалото представляваше комедия от нелепи грешки. Също като филмите, в които се случват цели поредици от абсурдни ситуации. Силният порив на вятъра пое кутията с пица, която доставчикът беше извадил от червената си топлоизолирана чанта и тя полетя към господин Д. Съвестният служител с шапка на пицария „Домино“ се хвърли напред да я хване, но в крайна сметка го изблъска и се озова в апартамента.

Нещо, което Леш беше готов да се обзаложи, че работещите в „Домино“ бяха инструктирани да не правят. Влетиш ли в нечия къща, било то и от героични подбуди, би могъл да се натъкнеш на всякакви неща. Като например на свръхперверзно порно по телевизията. Или на дебела домакиня в бабешки гащи и без сутиен. Или на коптор, пълен с хлебарки.

Или на представител на неживите с изтичаща черна кръв от рана в главата.

Нямаше начин доставчикът на пица да не е видял какво се случваше в другия край на стаята. А това означаваше, че трябва да се погрижат за него.

* * *

След като беше прекарал остатъка на нощта, бродейки из центъра на Колдуел в търсене на *лесъри*, с които да се бие, Джон прие форма в двора на имението на Братството в близост до всички коли, паркирани в спретнатата редица. Суровият вятър го блъсна в раменете като хулиган, опитващ се да го събори, но той остана изправен срещу яростната му атака.

Симпат. Хекс е симпат.

Докато мозъкът му вреше и кипеше заради наученото, Куин и Блей се материализираха до него. В тяхна защита трябваше да каже, че не му бяха задавали въпроси за случилото се в „Зироу Сам“. И двамата обаче, продължаваха да го гледат, като че той беше колба в научна

лаборатория, от чието съдържание се очаква да промени цвета си или да произведе пяна.

— *Искам да остана сам* — изписа той с пръсти, без да среща погледите им.

— Няма проблем — отговори Куин.

Последва пауза, в която Джон очакваше двамата да се запътят към къщата. Куин прочисти гърло веднъж. Два пъти. После заговори с тих глас.

— Съжалявам. Нямах намерение отново да те принуждавам. Аз...

Джон поклати глава и изписа:

— *Не е свързано със секс. Така че не се тревожи, става ли?*

Куин се намръщи.

— Добре. Да, страхотно. Ако имаш нужда от нас... ще сме наблизко. Хайде, Блей.

Блей го последва и двамата се изкачиха по полегатото стълбище, за да влязат в къщата. Най-накрая останал сам, Джон нямаше представа какво да направи или къде да отиде, но изгревът приближаваше. При липсата на достатъчно време да потича из градината той нямаше голям избор за дейности на открито.

Макар че не можеше да си представи как изобщо ще може да влезе вътре. Чувстваше се омърсен заради наученото.

Хекс е *симпат*.

Ривендж знаеше ли за това? Изобщо някой знаеше ли?

Отлично беше наясно какво изисква от него законът. Беше го разбрал по време на обучението. Когато откриеш *симпат*, трябва да го докладваш за депортиране или си смятан за негов съучастник.

Точно и ясно.

Но какво се случваше след това? Дори нямаше нужда да прави предположения. Хекс щеше да бъде захвърлена като боклук на бунището и нещата нямаше да се развият никак добре за нея. Беше очевидно, че е мелез. Беше виждал снимки на *симпати* и нейният външен вид нямаше нищо общо с онези високи слаби плашила. Така че имаше голяма вероятност тя да бъде убита в колонията, защото според чутото от него *симпатите* проявяваха дискриминация също като *глимерата*.

Обичаха да измъчват осмиваните от тях. И то не само с думи.

Какво да стори?

Студът го накара да затрепери под коженото си яке и той влезе в къщата, като се запъти направо към главното стълбище. Вратите на кабинета бяха отворени и той чу гласа на Рот, но не спря, за да се види с краля. Продължи да върви и зави по коридора със статуите.

Обаче не се беше насочил към собствената си стая.

Джон спря пред вратата на Тор и приглади косата си. Беше склонен да разговаря само с една личност за случилото се и се надяваше по изключение да получи отговор.

Нуждаеше се от помощ. Отчаяно.

Джон почука леко.

Не последва отговор. Почука отново.

Докато чакаше и чакаше, той се взираше в орнаментите на вратата и си припомни последните два пъти, когато беше нахлувал в помещения непоканен. При първия случай миналото лято беше влетял в спалнята на Кормия и я беше заварил гола и свита на една страна с кръв по бедрата.

Резултатът? Беше стоварил юмруците си върху Фюри без никаква причина, защото се беше оказало, че са правили секс по взаимно съгласие.

Вторият случай беше с Хекс тази нощ. И ето в каква ситуация се беше озовал.

Джон почука по-сериозно и потропването от кокалчетата му беше достатъчно силно да събуди и мъртвец.

Отговор не последва. И по-лошото бе, че не се чуваше никакъв звук. Нито от телевизора, нито от душа, нито нечий глас.

Той отстъпи назад, за да провери дали под вратата струи светлина. Не. Значи Ласитър не беше вътре.

Ужасът го накара да запрегльща с мъка и той бавно отвори вратата. Очите му се плъзнаха първо към леглото и когато видя, че Тор не лежи в него, Джон изпадна в пълна паника. Втурна се по ориенталския килим и влетя в банята напълно убеден, че ще заvari брата проснат с прерязани вени в джакузито. И в двете помещения нямаше никого.

Странна зашеметяваща надежда завладя гърдите му, когато се върна обратно в коридора. Погледна наляво и надясно и реши да започне от спалнята на Ласитър.

Никой не отговори на почукването и той надникна вътре, за да открие извънредно чиста и подредена стая с аромат на чист въздух.

Това беше добре. Ангелът сигурно беше с Тор.

Джон изтича с бързи стъпки до кабинета на Рот и след като почука на касата, подаде глава през нея като погледът му бързо пробяга по дивана, креслата и рамката на камината, на която братята толкова обичаха да се облягат.

Рот вдигна поглед от бюрото си.

— Здравей, синко. Какво става?

— *Нищо. Просто... Извини ме.*

Джон пое надолу по главното стълбище на бегом с ясното съзнание, че ако Тор беше решил да направи завръщането си към света, не би искал по въпроса да се вдига голям шум. Сигурно е започнал с нещо просто, като например разходка до кухнята за храна заедно с ангела.

Стигнал до настланото с мозайка фоайе на долния етаж, той чу мъжки гласове, идващи от билиардната зала вдясно и надникна вътре. Бъч се беше навел над масата и се канеше да удари топката, а Вишъс беше застанал зад гърба му и го дразнеше. На широкоекранния телевизор вървеше спортен канал и имаше извадени само две чаши. В едната течността беше с кехлибарен цвят, а в другата прозрачна, но беше повече от ясно, че не е вода.

Тор не беше там, но той никога не си беше падал по игрите. А и при грубото поведение на Бъч и Ви едва ли някой би избрал тяхната компания, ако тъкмо се потапя в социалните води след дълга пауза.

Джон се обърна и забърза през трапезарията, където масата беше сервирана за Последното хранене. Влезе в кухнята, където откри... *догени* да приготвят три различни соса за спагети, да вадят домашен хляб от фурната, да разбъркват салати и да отварят бутилки с червено вино, за да диша, но не и... Тор.

Надеждата се изпари от сърцето на Джон, оставяйки след себе си горчива напрегнатост.

Доближи се до Фриц, незаменимият иконом на имението, който го поздрави с лъчезарна усмивка на сбръчканото си лице.

— Здравейте, господарю, как сте?

Джон изписа с ръце, притиснати към гърдите, така че никой друг да не забележи.

— *Виждаш ли си...*

По дяволите, не искаше да всява паника в къщата само защото може би си беше направил погрешни заключения. Имението беше огромно и Тор можеше да е навсякъде.

— ... някого? — довърши изречението.

Фриц повдигна белите си рошави вежди.

— Някого ли, господине? За дамите в къщата ли говорите?

— *Мъже* — изписа той. — *Виждаш ли си някого от братята?*

— От близо час съм тук и приготвям вечерята, но знам, че няколко от тях се прибраха от бойното поле. Рейдж дойде за сандвичите си веднага щом се върна, Рот е в кабинета си, а Зейдист къпе бебето. Да помисля... О, сигурен съм, че Бъч и Вишъс играят бiliarд, тъй като някой от прислугата им сервира питиета в бiliarдната зала само преди минути.

Добре, помисли си Джон. Ако брат, който не е бил виждан наоколо от четири месеца, се появише, със сигурност името му би оглавявало списъка.

— *Благодаря, Фриц.*

— Някого конкретно ли търсехте?

Джон поклати глава и се върна обратно във фойето, но този път се движеше с натежали стъпки. Когато влезе в библиотеката, не очакваше да завари там никого и... каква изненада. Помещението беше пълно с книги и абсолютно лишено от присъствието на Тор.

Къде би могъл...

Може би изобщо не беше в къщата.

Джон излезе от библиотеката и се втурна покрай подножието на главното стълбище, а подметките на ботушите му изскърцаха, докато завиваше. Отвори тайната врата, намираща се отдолу и влезе в подземния тунел, извеждащ навън от имението.

Разбира се. Тор би отишъл в тренировъчния център. Ако беше решил да се пробуди и да започне отново да живее, това би означавало да се върне обратно на бойното поле. А това би изисквало тренировки, за да възстанови формата си.

Озовал се обратно в страната на надеждите, Джон се втурна в офиса и когато не завари Тор зад бюрото, не се изненада.

Тук му бяха съобщили за смъртта на Уелси.

Излезе в коридора и далечният звук от подрънкването на щангите прозвуча като симфония за ушите му. Гърдите му се изпълниха с облекчение, а ръцете и краката му отмаляха.

Но трябваше да бъде въздържан. Изтри усмивката от лицето си, докато се приближаваше към помещението и отвори широко вратата...

Блейлок хвърли поглед към него от лежанката. Главата на Куин се подаваше над тренажора.

Джон се огледа наоколо, а двамата му приятели зарязаха онова, което вършеха, като Блей остави щангата обратно на мястото ѝ, а Куин бавно стъпи на земята.

— *Виждали ли сте Тор?* — изписа Джон.

— Не — отговори Куин, докато бършеше лицето си с кърпа. — *Защо пък да е тук?*

Джон напусна помещението забързано и се втурна в тренировъчната зала, където не откри нищо друго освен защитените с решетки осветителни тела, лъскавия дървен под и сините постелки. В склада за оборудване имаше само оборудване. Кабинетът за физиотерапия беше празен. Както и приемната на доктор Джейн.

На бегом прекоси обратно тунела, водещ към къщата.

Озовал се вътре, той се запъти директно към кабинета на горния етаж и този път не

почука на касата на вратата. Влезе вътре, спря пред бюрото на Рот и изписа:

— *Тор е изчезнал.*

Докато доставчикът на пица се опитваше нескопосано да улови кутията, всички други останаха неподвижни.

— За малко — заяви човекът. — Не бих искал... — Както беше приклекнал, мъжът замръзна, а погледът му проследи черната ивица по стената, стигаща до стенещия на пода *лесър*, който я беше оставил. — ... да ви изцапам килима.

— Боже — изсумтя Леш, извади автоматичния си нож от джоба на ризата, освободи острието и се приближи към доставчика в гръб. Когато той се изправи на крака, Леш притисна ръка около врата му и заби ножа в сърцето му.

Мъжът се сгърчи и изстена, а кутията с пица се приземи на пода и се отвори, разпръсквайки наоколо доматен сос и салам с цвят, подобен на този на кръвта, бликаща от раната.

Грейди скочи от стола си и посочи към убиеца, който още беше на крака.

— Той ми позволи да поръчам пица.

Леш насочи върха на ножа в негова посока.

— Млъквай.

Грейди се отпусна обратно на бар стола.

Господин Д. беше изключително вбесен, когато се втурна към останалия на крака убиец.

— Позволил си му да поръча пица? Така ли е?

Лесърът му се озъби в отговор.

— Поиска да отида и да пазя прозореца в задната спалня. Така разбрахме, че са изчезнали урните, не помниш ли? Онзи боклук, дето лежи на пода, му е позволил да се обади.

Господин Д. очевидно не се интересуваше от логиката на събитията и макар да беше забавно да го наблюдаваш как се прави на Джак Ръсел пред онзи плъх, нямаше време. Човекът, дошъл да донесе пицата, явно беше приключил завинаги с доставките и приятелчетата му в униформи на заведението доста скоро щяха да осъзнаят този факт.

— Повикай подкрепление — нареди Леш, прибра острието на ножа си и се доближи до извадения от строя *лесър*. — Кажим им да дойдат с кола. Изнесете сандъците с оръжия. Ще евакуираме този и долния апартамент.

Господин Д. извади телефона си и започна да крещи заповеди, а другият убиец влезе в задната спалня.

Леш погледна към Грейди, който се взираше в пицата, сякаш сериозно обмисляше изяждането ѝ.

— Другия път, когато...

— Оръжията ги няма.

Леш обърна глава към *лесъра*.

— Моля?

— Сандъците с оръжия не са в дрешника.

За един кратък миг съзнанието на Леш бе изпълнено изцяло от желанието му да убие някого и единственото, спасило Грейди от тази участ, беше, че веднага се бе покрил в

кухнята и се намираше извън полезрението му.

В крайна сметка разумът надделя над емоциите и той погледна към господин Д.

— Ти отговаряш за евакуацията.

— Да, господине.

Леш посочи към лежащия на земята убиец.

— Искам го в лагера за разпити.

— Да, господине.

— Грейди? — Не последва отговор, Леш изруга и влезе в кухнята, за да го открие застанал пред хладилника, клатейки глава пред празните рафтове. Нещастникът или беше много тъп, или беше погълнат единствено от личните си нужди и Леш беше склонен да се обзаложи за второто. — Изчезваме оттук.

Мъжът затвори хладилника и дотича като куче, каквото всъщност беше, бързо и без да спори, и в цялата си припряност забрави якето си.

Леш и Грейди излязоха на студа и топлината на мерцедеса беше истинска благодат.

Докато Леш караше бавно към изхода на комплекса, защото високата скорост можеше да привлече вниманието на околните, Грейди се обърна към него.

— Онзи тип... не доставчикът на пица... онзи другият... не беше нормален.

— Не. Не беше.

— И ти не си.

— Не. Аз съм божествен.

След падането на нощта Елена облече униформата си, макар да не отиваше в клиниката. Причините бяха две. Първо, щеше да е по-добре за баща ѝ, който трудно понасяше промени. И второ, имаше чувството, че това би ѝ осигурило известна дистанция при срещата с Ривендж.

Не беше мигнала през целия ден. Образи от случилото се в моргата и спомена за начина, по който звучеше пресипналият глас на Ривендж, бяха чудна комбинация и докато лежеше в мрака се връщаха в главата ѝ отново и отново, а емоциите бушуваха в нея, докато накрая не почувства физическа болка в гърдите си.

Наистина ли отиваше да се срещне с Ривендж? В дома му? Как се беше стигнало до това?

Напомни си, че само щеше да му занесе лекарства. Това беше професионална загриженост. На сестра към пациент. Та нали самият той се беше съгласил, че тя не бива да излиза на срещи с никого, а и не я беше поканил на вечеря. Щеше да му остави лекарствата и да се опита да го убеди да се прегледа при Хавърс. Това беше всичко.

След като провери как е баща ѝ и му даде лекарствата, Елена се дематериализира на тротоара до сградата „Комодор“ в центъра на града. Застанала в сенките, тя вдигна поглед към извисяващата се над нея лъскава фасада и контрастът с олющената схлупена къща, която обитаваха те с баща ѝ, беше главозамайващ.

Да живееш сред толкова хром и стъкло струваше пари. Много пари. А Ривендж държеше пентхауса. И това сигурно беше само един от имотите, които притежаваше, защото никой вампир с мозък в главата не би останал да спи тук през деня заобиколен от всички тези прозорци.

Пропастта между нормалните и богатите ѝ изглеждаше толкова голяма, колкото беше разстоянието между мястото, на което беше застанала тя, и онова, на което се предполагаше, че Ривендж я очаква. За миг си представи, че семейството ѝ още притежава пари. Може би тогава щеше да е облечена в нещо различно от евтиното си палто и униформата.

Застанала на улицата под апартамента на Ривендж, ѝ се струваше нереално, че помежду им се беше зародила такава връзка, но контактът по телефона беше виртуален, на една стъпка от интернет връзка. Двете страни се намираха в познатата им обстановка, невидими един за друг, общувайки само чрез гласовете си. Близостта беше фалшива.

Наистина ли беше откраднала лекарства заради този мъж?

Погледни в джоба си, идиотка такава, каза си.

Елена изруга и се материализира на терасата на пентхауса, облекчена от факта, че нощта беше относително тиха. В противен случай при този студ и на такава височина, ако имаше и вятър...

Какво... за бога, беше това?

Блясъкът на стотици свещи, струящ през безбройните прозорци, превръщаше тъмата в златиста мъгла. Стените на пентхауса бяха черни и от тях висяха разни неща. Неща сякаш... изработени от метал, кожени бичове и маски, а също така имаше голяма антична на вид маса, която беше... предназначена за мъчения. В четирите ѝ ъгъла висяха кожени ремъци.

О... по дяволите, не! Нима Ривендж си падаше по тези неща?

Добре. Промяна в плана. Разбира се, ще му остави антибиотика, но това щеше да стане пред някоя от плъзгащите се врати, защото тя нямаше намерение да влиза вътре. Нямаше

начин!

От банята излезе зашеметяващ мъж с козя брадичка, който подсушаваше ръцете си, а после приглади кожените си дрехи, докато се приближаваше към масата. С едно сръчно движение той се качи върху нея и започна да привързва глезена си.

Ставаше все по-гнусно. Тройка?

— Елена?

Елена се обърна така рязко, че се блъсна в стената, заобикаляща терасата. Когато видя кой стои пред нея, тя се намръщи.

— Доктор Джейн? — заекна и си каза, че тази нощ ставаше от кошмарна по-кошмарна. — Какво...

— Мисля, че си от погрешната страна на сградата.

— Погрешната страна? Това не е ли апартаментът на Ривендж?

— Не, това е нашият с Вишъс. Този на Ривендж е в източната половина.

— О... — Страните й почервеняха. И ставаха все по-червени, но не заради вятъра. — Съжалявам. Май съм се объркала.

Призрачната лекарка се засмя.

— Всичко е наред.

Елена хвърли поглед обратно към прозорците, но после бързо го отклони. Разбира се, че това беше Вишъс. Онзи с диамантените очи и татуировките по лицето.

— Трябва да отидеш от източната страна.

Както й беше казал и Рив, нали така?

— Е, тогава аз ще тръгнавам.

— Бих те поканила да минеш направо, но...

— Не. По-добре сама да стигна там.

Доктор Джейн се усмихна доста палаво.

— Мисля, че така ще е най-добре.

Елена си наложи да се успокои и се дематериализира към другата част на сградата, като се чудеше дали доктор Джейн обичаше да доминира.

Под небето се бяха случвали и по-странни неща.

Когато отново придоби форма, тя почти не смееше да погледне през прозорците, притеснена от видяното преди малко. Ако Ривендж притежаваше подобни предмети или дори по-лошо, женски дрехи с размери като за мъж или наоколо се размотаваха селскостопански животни, тя не беше сигурна, че ще се овладее достатъчно, та да успее да се дематериализира далече от тук.

Но не. Очевидно не беше последовател на Ру Пол^[1] и наоколо не се виждаше нищо, на което да му е нужна поилка или кошара. Интериорът беше красив и съвременен, състоящ се от лъскава семпла мебелировка, вероятно внесена от Европа.

Ривендж се появи от сводеста врата и спря, щом я видя. Когато вдигна ръка, плъзгащата се стъклената врата се отвори по силата на волята му и тя долови апетитния аромат, носещ се от пентхауса.

Какво беше това... Печено телешко ли?

Ривендж се приближи до Елена, като се движеше с грациозна походка, въпреки че се подпираше на бастуна си. Тази вечер беше облечен в черно поло, което очевидно беше кашмирено, и фантастичен черен костюм. В изисканите си дрехи той изглеждаше като слязъл от корицата на списание — обаятелен, изкусителен, недостижим.

Елена се почувства като глупачка. Виждайки го тук, в красивия му дом, тя не се смяташе за нещо по-малко от него, а просто ясно долавяше, че между тях няма нищо общо. Що за илюзии я бяха завладели по време на разговорите им и при срещата им в клиниката?

— Добре дошла. — Ривендж спря до вратата и протегна ръка към нея. — Бих те чакал отвън, но е прекалено студено за мен.

Живеем в два напълно различни свята, помисли си тя.

— Елена?

— Съжалявам. — Тя постави ръката си в неговата, защото би било грубо да не го стори и пристъпи в пентхауса му. Но в съзнанието си вече го беше напуснала.

Когато дланите им се докоснаха, Рив беше обран, ограбен, онеправдан, лишен от полагащото му се. Не чувстваше нищо от допира на ръцете им, а отчаяно желаше да усети топлината на Елена. Но макар и вцепенен, дори само да наблюдава как плътта им се слива в едно, беше достатъчно да предизвика трепет в сърцето му, сякаш то бе свързано към ярък източник на енергия.

— Здравей — произнесе тя с пресипнал глас, когато той я поведе навътре.

Той затвори вратата и продължи да държи ръката ѝ, докато тя не я издърпа, под претекст, че пристъпва наоколо и се оглежда. Рив обаче разбра, че ѝ беше нужно пространство.

— Гледката е невероятна. — Елена спря и се взря в простиращия се пред нея изглед на блестящия град. — От толкова високо прилича на макет.

— Високо сме, няма спор. — Той я наблюдаваше с жадни очи и я изпиваше с поглед. — Обожавам тази гледка — промърмори.

— Разбирам защо.

— И е тихо. — Усамотено. Само те двамата на света и никой друг освен тях. И останал насаме тук с нея той беше склонен да вярва, че всички гадости, извършени от него бяха престъпления, сторени от непознат.

Тя се усмихна леко.

— Естествено, че е тихо. В съседния апартамент използват приспособления за запушване на устата.

Рив се засмя.

— Озова се от погрешната страна на сградата ли?

— Да, така се случи.

Изчервяването ѝ му подсказа, че тя беше видяла не само играчките на Вишъс, но и нещо повече. Изведнъж той стана много сериозен.

— Има ли нужда да си поговоря с моя съсед?

Елена поклати глава.

— Вината в никакъв случай не беше негова и за щастие двамата с Джейн още не бяха започнали. Слава богу.

— Разбирам, че не си падаш по този тип неща.

Елена отново насочи вниманието си към гледката.

— Те са възрастни, които са наясно с избора си, така че няма никакъв проблем. Но аз лично не бих се съгласила, дори животът ми да зависи от това.

Ето ти на студен душ. Ако видяното ѝ се струваше извратено, то вероятно не би

проявила разбиране и към факта, че той се откупува от омразна жена със секс. Която на всичкото отгоре му се падаше полусестра. О, и беше *симпат*.

Като него.

Мълчанието му я накара да погледне през рамо.

— Извинявай. Обидих ли те?

— И аз не си падам по тези неща. — О, никак дори. Той беше курва с принципи.

Перверзиите бяха приемливи, само ако бе принуждаван към тях. Да, защото просто беше нередно.

Боже, стоеше толкова по-ниско от нея.

Елена се заразхожда наоколо, меките подметки на обувките ѝ не издаваха нито звук върху тъмния мраморен под. Докато я наблюдаваше, той забеляза, че под черното си вълнено палто тя носеше униформата си. В което имаше логика, отбеляза мислено, ако след това трябваше да ходи на работа.

Хайде де, каза си. Нима наистина бе очаквал тя да остане за през нощта?

— Да взема ли палтото ти? — попита Рив, осъзнал внезапно, че най-вероятно ѝ е топло. — Налага се да държа температурата по-висока, отколкото е нормално за другите.

— Всъщност... Аз трябва да тръгна. — Тя пхна ръка в джоба си. — Дойдох само за да ти донеса пеницилин.

— Надявах се да останеш за вечеря.

— Съжалявам! — Тя му подаде найлонова торбичка. — Не мога.

Образът на Принцесата проблесна в съзнанието на Рив и той си напомни колко добре се беше почувствал, когато беше сторил каквото е добре за Елена и беше изтрил номера ѝ. Не му беше работа да я ухажва. Ни най-малко.

— Разбирам. — Той взе таблетките. — И ти благодаря за лекарството.

— Взимай по две четири пъти на ден. Десет дни. Обещай ми.

Той кимна веднъж.

— Обещавам.

— Добре. И се постарай да се срещнеш с Хавърс, става ли?

Настана момент на неловко мълчание и после тя помахна с ръка.

— Добре... Довиждане.

Елена се обърна и той отвори стъклената врата с мисълта си, защото си нямаше доверие да се доближи прекалено много до нея.

Моля те, не си отивай. Моля те, недей, помисли.

Искаше поне за малко да се почувства... чист. Когато излезе навън, тя спря и сърцето му подскочи. Елена хвърли поглед назад, а вятърът развя светлите кичури около прекрасното ѝ лице.

— С храна. Трябва да ги приемаш с храна.

Ясно. Медицински наставления.

— Имам достатъчно.

— Добре.

След като затвори вратата, Рив я гледаше как изчезва сред сенките и си наложи да се обърне. Придвижвайки се бавно с помощта на бастуна си покрай стъклената стена, той зави зад ъгъла и влезе в ярко осветената трапезария. На масата имаше запалени две свещи. Два комплекта сребърни прибори. Две чаши за вино. Две чаши за вода. Две салфетки бяха старателно сгънати и поставени върху две чинии.

Седна на стола, който се канеше да предложи на нея, този вдясно от него, мястото на почетния гост. Опря бастуна в бедрото си и сложи найлоновата торбичка на абаносовата повърхност на масата, като я приглади така, че таблетките да легнат една до друга, спретнато подредени.

Чудеше се защо не бяха в малко оранжево шише с бял етикет отпред, но нямаше никакво значение. Тя му ги беше донесла тук. Това беше важното.

Седнал в тишината, заобиколен от светлините на свещите и миризмата на печеното, което тъкмо беше извадил от фурната, той приглади пластмасовия плик с безчувствения си показалец. Със сигурност успяваше да почувства едно нещо. В мъртвите недра на гръдния си кош той изпитваше болка, загнездила се в сърцето му.

Беше извършвал много злини през живота си. Големи и малки.

Беше докарвал беди на околните само заради удоволствието да съсипе живота им, били те дилъри, нарушаващи територията му, клиенти, отнесли се зле към курвите му, или идиоти, мотаещи се из клуба.

Подхранваше пороците на другите за своя собствена изгода. Продаваше наркотици. Продаваше секс. Продаваше смърт под формата на специалните умения на Хекс.

Беше правил секс, без това да си е струвало.

Беше осакатявал.

Беше убивал.

И нищо от това не го беше тревожило по времето, когато се беше случило. Никога не се беше замислял повторно за стореното, не беше изпитвал угризения или състрадание. Само продължаваше да крои още планове и интриги, търсеше нови възможности за печалба.

И ето че сега на празната маса в празния пентхаус чувстваше болка в гърдите си и знаеше причината за нея: разкаяние.

Би било невероятно да можеше да заслужи Елена.

Но това беше още едно чувство, което никога нямаше да изпита.

---

[1] Американски актьор и певец, известен с това, че се облича като жена. — Бел.ред. ↑

По време на срещата на Братството в кабинета му, Рот държеше под око Джон от удобната си позиция зад натруфеното бюро. Застанал в другия край на помещението, той изглеждаше напълно съсипан. Лицето му беше бледо, а масивното му тяло отпуснато и не взимаше никакво участие в дискусията. Но най-лошото бе мирисът на емоциите му: просто отсъстваше. Нямаше го щипещия, предизвикващ парене в ноздрите гняв. Нито острия опушен повей на тъгата. Дори не усещаше лимоновото ухание на страха.

Нищо. Застанал сред братята и двамата си най-добри приятели той се беше изолирал от останалите, отказващ да комуникира и изпаднал в унес... Беше там, но всъщност го нямаше.

Това не беше добре.

Главоболието на Рот, което също като очите, ушите и устата беше прикрепено перманентно към черепа му, поднови атаките си в слепоочията му и той се облегна назад в педалското си кресло с надеждата, че ако размърда прешлените си ще може да потисне болката.

Никакъв късмет.

Може би частична черепна ампутация би свършила работа. Бог беше свидетел, че доктор Джейн я биваше в тези неща.

Седнал на грозния зелен фотьойл, Рейдж захапа близалката си и наруши едно от честите мрачни мълчания, надвисващи над сбирката им.

— Тор не може да е отишъл далече — промърмори Холивуд. — Няма достатъчно сили.

— Проверих от Другата страна — добави Фюри от високоговорителя на телефона. — Не е при Избраниците.

— Какво ще кажете да отида с колата до старата му къща? — предложи Бъч.

Рот поклати глава.

— Не мога да си представя, че Тор би отишъл там. Прекалено много спомени.

Дори споменаването на дома, в който Джон беше живял известно време, не предизвика никаква реакция у хлапето. Но поне най-накрая се беше стъмнило и можеха да излязат да търсят Тор.

— Ще остана тук, в случай че реши да се върне — заяви Рот, а двойните врати се отвориха и Ви влезе забързано. — Искам всички да тръгнете да го търсите из града, но преди това нека чуем последните новини от нашата Кейти Курик^[1]. — Той кимна към Вишъс. — Кейти?

Погледът на Ви беше равносилен на протегнат среден пръст, но той се зае със задачата си.

— Проникнах в сървър на полицията. Снощи е бил подаден доклад от детектив в отдел „Убийства“. На адреса, където открихме сандъците с оръжие, е бил намерен труп на човек. Доставчик на пица. Една-единствена прободна рана в гърдите. Без съмнение нещастникът се е натъкнал на нещо, което не е бивало да вижда. Точно приключвах с прегледа на подробностите по случая и какво мислихте, че открих? Споменава се за черно мазно петно на стената в близост до вратата. — Думите му бяха посрещнати с множество ругатни, доста от тях съдържащи нецензурни думи. — Следва интересната част. Според полицията около два часа преди управителят на пицария „Домино“ да се обади, че служителят му не се е върнал след доставка на този адрес, на паркинга е бил забелязан мерцедес. Една съседка е

видяла зад волана рус мъж, а до него седял друг, тъмнокос. Сторило ѝ се е странно да види толкова луксозна кола в района.

— Мерцедес ли? — попита Фюри по телефона.

Рейдж довърши поредната близалка и хвърли бялата клечка в кошчето за боклук.

— И откога Обществото на лесърите инвестира такива пари в автопарка си?

— Именно — съгласи се Ви. — Няма никаква логика. Но ето и друго. Свидетели също така твърдят, че предната нощ са забелязали подозрителен на вид ескалейд... и мъж в черно, който носел... какво беше... сандъци, да, изнесъл четири сандъка от един от апартаментите.

Когато Ви насочи укорен поглед към Бъч, ченгето поклати глава.

— Не се споменава да са забелязали номера на колата. А и ги сменихме веднага щом се върнах. А колкото до мерцедеса: свидетелите непрекъснато правят грешки. Русият мъж и другият тип може да нямат нищо общо с убийството.

— Ще държа нещата под око — заяви Ви. — Не мисля, че има голяма вероятност полицията да ги свърже с нещо от нашия свят. Много неща могат да оставят черни петна, но трябва да сме подготвени.

— Ако със случая се е заел инспекторът, за когото си мисля, то той е много добър — отбеляза тихо Бъч. — От най-добрите.

Рот се изправи на крака.

— Добре, слънцето залезе. Изчезвайте оттук. Джон, искам да поговоря с теб насаме.

Рот изчака вратите да се затворят зад гърбовете на братята, преди да заговори.

— Ще го открием, синко. Не се тревожи. — Не последва отговор. — Джон? Какво става?

Момчето скръсти ръце пред гърдите си и продължи да се взира право напред.

— Джон...

Джон отпусна ръце и изписа нещо, което според слабото зрение на Рот гласеше:

— *Ще изляза с останалите.*

— Само така си мислиш. — Това накара Джон да извърне рязко глава. — Да, няма да стане, като се има предвид, че си истинско зомби. И не започвай да ме убеждаваш колко си добре. Ако си въобразяваш и за секунда, че ще ти позволя да излезеш да се биеш, значи си си изгубил ума.

Джон закрачи из кабинета, като животно хванато в капан. Най-накрая се спря и изписа с пръсти:

— *Не мога да издържам повече тук. В тази къща.*

Рот се намръщи в опит да си преведе казаното, но гримасата накара главоболието му да се усили.

— Извинявай, какво каза?

Джон отвори вратата със замах и секунда по-късно в кабинета влезе Куин. Последва усилено движение на ръцете, а после Куин прочисти гърло.

— Казва, че не може да остане в къщата тази нощ. Просто не издържа повече.

— Добре, тогава отиди в някой клуб и се натряскай до припадък, но никакви битки. — Рот благодари мислено, че Куин беше прикрепен към хлапето по закон. — И, Джон... ще го откроя.

След още знаци с пръстите Джон се обърна към вратата.

— Какво каза той, Куин? — попита Рот.

— Ами... Каза, че за него е без значение дали ще го откриеш.

— Джон, не го мислиш наистина.

Момчето се завъртя и каза нещо на езика на знаците, а Куин преведе.

— Каза, че го мисли сериозно. Казва... че не може да продължи да живее така... В чудене ден и нощ дали когато влезе в стаята на Тор... Джон, по-бавно... той няма да се е обесил или отново ще е изчезнал. Дори да се върне... Джон казва, че вдига ръце от Тор. Прекалено много пъти е бил изоставян от него.

Това беше трудно да се отрече. В последно време Тор не се проявяваше като образцов баща. Единственият му принос бе създаването на ново поколение живи мъртъвци.

Рот примигна и разтърка слепоочията си.

— Виж, синко, не съм голям експерт, но можеш да поговориш с мен.

Настъпи дълго мълчание, белязано от странен полъх... суха, почти спарена миризма, сякаш от... съжаление? Да, това беше съжаление.

Джон се поклони леко, като че благодареше и после бързо изхвърча през вратата. Куин се позабави.

— Няма да го оставя да се бие.

— И така ще му спасиш живота. Ако в това състояние посегне към оръжието, ще се върне в дървен сандък.

— Разбрано.

Когато вратата се затвори, болката забушува с още по-голяма сила в слепоочията на Рот и го принуди да седне.

Единственото, което искаше да стори, бе да иде в неговата и на Бет спалня, да легне в голямото им легло и да положи глава на възглавниците, ухаещи на нея. Щеше му се да ѝ се обади и да я помоли да легне до него, та да може да я задържи в обятията си. Искаше тя да му прости.

Искаше да спи.

Вместо това кралят отново се изправи на крака, взе оръжията си от пода до бюрото и ги прикрепил към тялото си. Излезе от кабинета си с яке в ръка, спусна се по главните стълби, мина през вестибюла и се озова навън в мразовитата нощ. Както той виждаше нещата, главоболието щеше да го съпътства навсякъде, така че по-добре да е полезен и да тръгне да търси Тор.

Докато обличаше якето си, в главата му се загнезди мисълта за неговата *шелан* и за това къде беше отишла предната нощ.

Мили боже. Знаеше точно къде ще намери Тор.

Елена възнамеряваше да си тръгне от терасата на Рив незабавно, но докато пристъпваше в сенките не можа да не погледне назад към пентхауса. Видя през прозорците как Рив се обърна и бавно тръгна покрай стъклените стена на апартамента...

Удари прасеца си в нещо твърдо.

— По дяволите!

Подскачайки на един крак, тя разтърка удареното място и хвърли гневен поглед към мраморната саксия, на която се беше натъкнала.

Когато се изправи, напълно забрави за болката си.

Ривендж бе влязъл в друго помещение и бе спрял пред маса, подредена за двама. Сред бляска на кристал и сребро горяха свещи, а дългата стъклена стена излагаше на показ

всичките усилия, които беше положил заради нея.

— По дяволите... — прошепна Елена.

Ривендж седна също така бавно и внимателно, както се беше придвижил дотам, като погледна зад себе си, за да се убеди, че столът е на мястото си, а после се подпря на двете си ръце и се намести върху него. Положи найлоновата торбичка, която му беше дала върху масата и изглеждаше сякаш я пригладва с нежните си пръсти, така несъответстващи на масивните му рамене и мрачната сила, излъчваща се от суровото му лице.

Загледана в него, Елена вече не чувстваше студа и вятъра, нито болката в крака си. Окъпан от светлината на свещите, с наклонена на една страна глава и съвършен профил, Ривендж беше невероятно красив.

Изведнъж той вдигна глава и погледна право към нея, макар че тя стоеше в мрака.

Елена отстъпи назад и почувства допира на парапета, но не се дематериализира. Не го направи дори когато той заби бастуна в пода и се изправи в целия си ръст. Нито когато вратата се отвори по силата на волята му.

Изискваше се по-добър лъжец, отколкото беше тя, та да се престори, че се наслаждава на гледката. Но пък не беше страхливка, че да избяга.

Елена тръгна към него.

— Не си взе лекарството.

— Ти това ли чакаше?

Елена скръсти ръце пред гърдите си.

— Да.

Ривендж хвърли поглед назад към двете празни чинии на масата.

— Каза, че трябва да се приема с храна.

— Да, така е.

— Изглежда ще трябва да ме наблюдаваш, докато се храня. — Елегантния жест, с който я покани да влезе, беше нещо, което не биваше да приема. — Ще седнеш ли с мен? Или предпочиташ да седиш навън в студа? Почакай, това може би ще помогне. — Подпирайки се тежко на бастуна, той отиде и духна свещите.

Понеслите се нагоре къдравите струйки дим й се сториха като символ на всички потъпкани възможности на вечерта. Той беше приготвил хубава вечеря за тях двамата. Беше положил усилия. Беше се облякъл хубаво.

Пристъпи вътре, защото вече достатъчно беше съсипала вечерта му.

— Настанявай се — каза той. — Веднага се връщам с чинията си. Освен ако...

— Вече съм яла.

Той се поклони леко, а тя дръпна един от столовете.

— Разбира се, че си яла.

Ривендж подпря бастуна си на масата и тръгна към кухнята, придържайки се за облегалките на столовете, скрина и касата на вратата. Когато се върна няколко минути по-късно, повтори същото упражнение със свободната си ръка и накрая се настани на стола начело на масата напълно концентриран. Взе блестящата сребърна вилица, без да каже нито дума, внимателно отрязва парче месо и започна да се храни съдържано и изискано.

Тя се почувства като кучката на седмицата, седяща пред празната чиния със закопчано догоре палто. Потрепването на сребърните прибори върху порцелана правеше мълчанието помежду им още по-натрапчиво. Почувствала се ужасно зле, тя приглади салфетката пред себе си и макар да не си падаше много по приказките, усети, че заговаря, защото повече не

можеше да държи всичко в себе си.

— Миналата нощ...

— Да? — Ривендж задържа вниманието си върху чинията, без да поглежда към нея.

— Не са ми вързали тенекия. На онази среща.

— Ами, браво на теб.

— Той е бил убит.

Ривендж вдигна рязко глава.

— Какво?

— Стефан, мъжа, с когото трябваше да се срещна... Бил е убит от *лесъри*. Кралят донесе тялото му в клиниката, но аз не знаех, че е бил той, докато братовчед му не дойде да го търси. Аз... прекарах нощта да увивам тялото му, а после го върнах на семейството му. — Тя поклати глава. — Бяха го пребили... Лицето му беше неузнаваемо.

Гласът ѝ секна и отказа да ѝ служи, така че тя продължи да поглажда салфетката с надежда да се успокои.

Две тихи подрънквания отбелязаха, че Ривендж е поставил приборите си в чинията, а после той се пресегна към нея и положи масивната си длан върху ръката ѝ.

— Много съжалявам — промълви. — Нищо чудно, че не ти е до това. Ако знаех...

— Не, всичко е наред. Трябваше да се държа по-добре, когато дойдох. Много съм отнесена. Просто не съм на себе си.

Той стисна ръката ѝ, а после се отдръпна, като че не искаше да ѝ се натрапва. Кое то в нормална ситуация би ѝ допаднало, но тази вечер ѝ се стори жалко, ако трябваше да използва думата, която той толкова харесваше. Усещането от тежестта на дланта му през палтото беше толкова приятно.

Като стана дума за това, беше започнало да ѝ става много топло. Елена се разкопча и свали вълнената дреха от раменете си.

— Тук е доста топло.

— Както вече казах, мога да наглася термостата на по-студено.

— Не. — Тя се намръщи и погледна към него. — Защо все ти е студено? Страничен ефект от допамина ли?

Той кимна.

— Главно по тази причина ми е нужен бастунът. Не чувствам ръцете и краката си.

Не беше чувала много вампири да реагират така на лекарството, но индивидуалните симптоми бяха безбройни. А и вампирският еквивалент на Паркинсон беше коварно заболяване.

Ривендж бутна чинията си настрана и двамата останаха смълчани задълго. На светлината на свещите той изглеждаше някак посърнал, обичайната му енергичност отсъстваше, а настроението му беше много печално.

— И ти не приличаш на себе си — заговори тя. — Не че те познавам добре, но изглеждаш...

— Как?

— Както аз се чувствам. В будна кома.

Той се изсмя кратко.

— Много подходящо определение.

— Искаш ли да поговорим за това...

— Би ли искала да хапнеш нещо...

Двамата се засмяха и млъкнаха. Ривендж поклати глава.

— Нека ти предложи поне десерт. Това е най-малкото, което мога да направя. Няма да е като среща с вечеря на свещи, защото те са угасени.

— Всъщност, знаеш ли какво?

— Излъга, че си яла, и сега умираш от глад?

Тя се засмя отново.

— Хвана ме.

Аметистовият му поглед се прикова в нейния, атмосферата между тях се промени и Елена почувства, че в очите ѝ той вижда много, прекалено много.

— Ще ми позволиш ли да ти предложи храна?

Хипнотизирана, запленена, тя прошепна:

— Да. Моля те.

Усмивката му разкри удължени бели кучешки зъби.

— Това е точно отговорът, който очаквах.

Какъв ли би бил вкусът на кръвта му в устата ѝ, помисли си тя внезапно.

От гърлото на Ривендж се разнесе глухо изръмжаване, като че знаеше точно какво си мисли тя. Но той не каза нищо, а се изправи и отиде в кухнята. Когато се върна с чинията ѝ, тя беше успяла да се стегне, но докато оставяше храната пред нея, усети прекрасен полъх на подправки, носещ се наоколо, който не беше свързан със стотвеното от него.

Решена да се овладее, тя постла салфетката в скута си и опита печеното.

— О, боже, превъзходно е.

— Благодаря — каза Рив и седна. — *Догените* в нашата къща винаги го приготвяха така. Нагриваш фурната до двеста и четирийсет градуса, слагаш месото вътре, печеш половин час, после изключваш и го оставяш вътре за два часа. Не е позволено да отваряш, за да го проверяваш. Такова е правилото, трябва да се довериш на процеса. Резултатът два часа по-късно е...

— Божествен.

— Божествен.

Елена се засмя, когато от устата на двамата излезе една и съща дума.

— Наистина е много вкусно. Топи се в устата.

— Ако трябва да съм напълно откровен, преди да си помислиш, че съм добър готвач, това е единственото, което умея да готвя.

— Умееш да готвиш едно ястие идеално, а не всеки може да се похвали с такова нещо.

Той се усмихна и погледна към таблетките.

— Ако ги взема сега, това значи ли, че ще си тръгнеш веднага след вечерята?

— Ако отговоря с „не“, ще ми кажеш ли защо си толкова умислен?

— С теб трудно се водят преговори.

— Просто нещата са двустранни. Аз споделих с теб какво ми тежи.

Лицето му помръкна, той стисна устни и смръщи вежди.

— Не мога да говоря за това.

— Разбира се, че можеш.

Очите му, сега гледащи мрачно, проблеснаха към нея.

— Също както ти можеш да говориш за баща си ли?

Елена сведе поглед към чинията си и започна да реже месото особено старателно.

— Съжалявам — пророни Рив. — Аз...

— Не, всичко е наред — каза, макар че това не беше вярно. — Понякога съм прекалено настоятелна. Това е добре, ако си медицински работник, но не е чак толкова уместно в личните отношения.

Помежду им отново се възцари мълчание и тя започна да се храни по-бързо, като си помисли, че веднага щом свърши, ще си тръгне.

— Върша нещо, с което не се гордея — заговори той изведнъж.

Тя вдигна поглед. Изражението му излъчваше злост, гняв и омраза и го превръщаше в някого, от когото би се уплашила при други обстоятелства. Не че нещо от това беше насочено към нея. Изразяваше чувствата му към самия него. Или към някой друг.

Реши, че не е добре да упорства. Особено като се имаше предвид настроението му. Изненада се, когато той продължи.

— И продължава от много време.

Дали беше свързано с бизнеса или с личния му живот, зачуди се тя.

Той вдигна поглед към нея.

— Свързано е с определена жена.

Ясно. Жена.

Добре, тя нямаше никакво право да чувства как студена хватка стяга сърцето ѝ. Не ѝ влизаше в работата фактът, че вече си имаше някоя. Или че беше плейбой, който устройва подобни свалки с вечери на свещи и печено за бог знае колко още жени.

Елена прочисти гърло и остави ножа и вилицата в чинията. Докато попиваше устата си със салфетка, тя каза:

— Така и не те попитах дали си обвързан. На гърба ти не е изписано име...

— Тя не е моя *шелан*. И ни най-малко не я обичам. Сложно е.

— Имате ли дете?

— Не, слава богу.

Елена се намръщи.

— Все пак имате връзка, нали?

— Предполагам би могло и така да се нарече.

Чувствайки се като пълна идиотка, задето беше допуснала да си падне по него, Елена остави салфетката на масата до чинията си и му отправи една от професионалните си усмивки, докато ставаше и обличаше палтото си.

— Трябва да тръгвам. Благодаря за вечерята.

Рив изруга.

— Не трябваше да ти казвам нищо...

— Ако целта ти е била да ме вкараш в леглото, прав си. Погрешен ход. Все пак се радвам, че беше откровен.

— Не се опитвах да те вкарам в леглото.

— О, разбира се, че не. Това би било изневяра спрямо нея. — Боже, защото това толкова я разстройваше?

— Не — тросна се той в отговор. — Причината е, че съм импотентен. Повярвай ми, ако можех да се възбудя, леглото би било първото място, където бих те отвел.

---

[1] Американска журналистка, специален кореспондент за новините на ABC. — Бел.прев. ↑

— Седенето покрай теб е също толкова вълнуващо, като да гледаш как съхне боя — проехтя гласът на Ласитър сред сталактитите, висящи от високия таван на Гробницата. — Само дето интериорът не става по-красив, което си е истинска трагедия за това място. Вие само за мрак и смърт ли мислите? Никога ли не сте чували за „Потъри Барн“^[1]?

Тор потърка лицето си и се озърна из пещерата, която от векове служеше като място за свещените сбирки на Братството. Върху черната мраморна стена зад масивния каменен олтар, до който беше седнал той, бяха издълбани имената на всички братя. Черните свещи, поставени на тежки стълбове, хвърляха блещукаща светлина върху изписаното на Древния език.

— Ние сме вампири — отговори, — а не феи.

— Понякога не съм много сигурен в това. Виждал ли си кабинета, в който кралят ви постоянно кисне?

— Той е почти сляп.

— Което обяснява защо още не се е обесил в това кошмарно помещение с бонбонен цвят.

— Мислех, че мрънкаш заради мрачния интериор.

— Просто си търся тема за разговор.

— Очевидно. — Тор не погледна към ангела, защото реши, че визуалният контакт само ще го окуражи. Я чакай. Ласитър изобщо не се нуждаеше от окуражаване.

— Чакаш този череп пред олтара да ти проговори ли?

— Всъщност и двамата чакаме да спреш да дрънкаш, за да си поемеш дъх. — Тор се втренчи в него. — Можеш да го направиш, когато пожелаеш. *По всяко време.*

— Такива любезности ръсиш. — Ангелът настани искрящия си задник на каменното стъпало до Тор. — Може ли да те попитам нещо?

— Всъщност, мога ли да кажа „не“?

— Не можеш. — Ласитър се размърда и се втренчи в черепа. — Това чудо изглежда по-старо от мен. Тоест, сериозна работа.

Принадлежеше на първия брат, изправил се смело срещу врага, и представляваше най-съкровеният символ, олицетворяващ силата и целеустремеността на Братството.

За пръв път Ласитър реши да бъде сериозен.

— Със сигурност е бил велик воин.

— Мислех, че се каниш да ме питаш нещо.

Ангелът се изправи, изруга и разтърси крака.

— Да, имам предвид... как, по дяволите, можеш да седиш толкова дълго тук? Вече не си усещам задника.

— Да, мозъчната парализа е сериозен проблем.

Всъщност ангелът беше прав за изминалото време. Тор седеше там, загледан в черепа и в стената с имената зад олтара вече толкова дълго, че задните му части бяха не просто безчувствени, а се бяха слели със стъпалото.

Беше дошъл предната нощ, привлечен от невидима ръка, в търсене на вдъхновение, яснота, връзка с живота. Вместо това беше намерил само камък. Студен камък. И поредица от имена, някога значели много за него, а сега представляващи само списък от мъртвци.

— Причината е, че търсиш на погрешното място — отбеляза Ласитър.

— Можеш да си вървиш.

— Всеки път, когато го кажеш, очите ми се насълзяват.

— Интересно, моите също.

Ангелът се наведе към него, обгърнат от аромат на свеж въздух.

— Нито тези стени, нито този череп ще ти предложат каквото търсиш.

Тор присви очи и му се прииска да беше достатъчно силен, че да се сбие с този тип.

— Няма ли? Излиза, че си лъжец. „Време е. Тази вечер всичко ще се промени.“ Такива като теб карат околните да не вярват в предсказания. Само глупости дрънкаш.

Ласитър се усмихна и небрежно намести златната халка на веждата си.

— Не си мисли, че грубостта ти ще ме впечатли, ще ти дойде до гуша далеч преди дори да забележа.

— Защо си тук, по дяволите? — Изтощението на Тор пролича в отслабващия му глас и това го вбеси. — Защо не ме остави там, където ме откри?

Ангелът изкачи черните мраморни стъпала и започна да крачи пред лъскавата стена с издълбани в нея имена, като от време на време спираше, за да огледа някое по-отблизо.

— Времето е лукс, вярваш или не — каза той.

— Аз го чувствам повече като проклятие.

— Знаеш ли какво ти остава, ако ти е свършило времето?

— Небитието. Именно натам се бях насочил, когато се появи ти.

Ласитър прокара пръст по поредица от издълбани букви и Тор отклони поглед, когато видя какво гласеше написаното. Беше неговото име.

— Нямах ли време — продължи ангелът, — ти остава само бездънното тресавище на вечността.

— Философията ме отегчава.

— Това не е философия, а действителността. Времето е онова, което придава значимост на живота.

— Майната ти... Сериозно говоря. Майната ти.

Ласитър наклони глава на една страна, сякаш беше дочул нещо.

— Най-накрая — промърмори. — Мръсникът започна да ми лази по нервите.

— Моля?

Ангелът отново се доближи до Тор, наведе се към лицето му и произнесе ясно:

— Чуй ме, драги. Твоята *шелан*, Уелси, ме изпрати. Затова не те оставих да умреш.

Сърцето на Тор примря в гърдите му, а ангелът вдигна глава и каза:

— Какво те забави толкова?

Гласът на Рот звучеше гневно, докато тътенът от ботушите му доближаваше към олтара.

— Другия път предупреди някого къде си.

— Какво каза? — промълви Тор, останал без дъх.

Без следа от съчувствие, Ласитър отново се обърна към него.

— Не стената трябва да гледаш. Опитай с някой календар. Преди една година твоята Уелси беше простреляна в лицето от врага. *Събуди се и направи нещо по въпроса.*

Рот изруга.

— По-кратко, Ласи...

Тормент скочи от пода на пещерата, което напомни за някогашната му сила, удари Ласитър и въпреки разликата в килограмите ангелът беше повален на пода. Обвивайки ръце

около гърлото му, Тор се взря надолу в очите му и оголи кучешките си зъби.

Ласитър само го погледна в отговор и мисълта му проникна директно в централния лоб на Тор: *Какво ще направиш, нещастнико? Ще отмъстиш ли за нея или ще унижиш паметта ѝ, като се погубваш по този начин?*

Масивната ръка на Рот се стовари върху рамото на Тор като лъвска лапа и го дръпна назад.

— Да вървим.

— Недей... — Дъхът на Тор излизаше на пресекулки. — Никога... не...

— Достатъчно — срязва го Рот.

Тор беше запратен обратно на земята по гръб и когато отскочи от пода като запокитена пръчка, той не само се отърси от желанието си да убие. Също така се пробуди.

Не знаеше по какъв друг начин да го опише. Все едно някакъв бутон бе натиснат и всички изключени до момента светлини мигом заблестяха.

Лицето на Рот се изпречи пред него и Тор го видя с яснота, с каквато не го беше виждал... от цяла вечност.

— Добре ли си? — попита го братът. — Падна тежко.

Тор се пресегна и прокара длан по масивните ръце на Рот в опит да почувства действителността. Хвърли поглед към Ласитър, а после се взря в краля.

— Съжалявам... за това.

— Шегуваш ли се? Всички до един искахме да го удушим.

— Ще взема да развия комплекси — произнесе Ласитър, като кашляше в опит да нормализира дишането си.

Тор хвана своя крал за раменете.

— Никой не говореше нищо за нея — изръмжа той. — Никой не спомена името ѝ. Никой не разказа... за случилото се.

Рот подхвана тила на Тор, за да му даде опора.

— От уважение към теб.

Погледът на Тор се плъзна към черепа върху олтара, а после по гравираната стена. Ангелът беше прав. Имаше само едно име, способно да го пробуди и то не беше изписано там.

Уелси.

— Как разбра къде сме? — попита Тор, все още загледан в стената.

— Понякога се налага да се върнеш до самото начало. Там, откъдето е започнало всичко — отвърна кралят.

— Време е — каза меко падналият ангел.

Тор огледа изпитото си тяло, облечено в дрипи. Беше едва четвъртина от мъжа, който бе представлявал някога, може би дори по-малко. И причината не беше само в загубата на тегло.

— О, боже... погледни ме само.

Отговорът на Рот беше изключително пряк.

— Ако ти си готов и ние сме готови да те приемем обратно.

Тор погледна към ангела и за първи път забеляза обгръщащата го златната аура. Изпратен от небесата. Изпратен от Уелси.

— Готов съм — отговори той на никого и същевременно на всички.

Докато Рив се взираше през масата към Елена, си помисли, че поне не се беше втурнала към изхода, след като той беше пунал бомбата.

Импотентен не беше дума, която бе желателно да се използва в присъствието на жена, към която проявяваш интерес. Освен ако не е част от изречение като: „По дяволите, не, разбира се, че НЕ съм импотентен“.

Елена седна обратно на стола.

— Ти... Това заради лечението ли е?

— Да.

Елена зарея поглед, като че събираше цифри наум, а първата мисъл, изникнала в главата му, беше: „Езикът ми още го бива, също и пръстите“.

Запази я за себе си.

— Допаминът има странен ефект върху мен. Вместо да стимулира производството на тестостерон, той напълно ме лишава от него.

Ъгълчето на устата ѝ помръдна.

— Това, което ще кажа, е съвършено неуместно, но като се има предвид колко си мъжествен и без...

— Пак ще мога да те любя — каза той тихо. — Това е.

Тя закова поглед в него, сякаш се питаше: „Дявол го взел, наистина ли го каза?“.

Рив плъзна ръка по косата си.

— Няма да се извинявам, че проявявам интерес към теб, но също така няма да те поставям в неловко положение, като се опитвам да предприема нещо. Искаш ли кафе? Вече е готово.

— А... Разбира се. — Сякаш се надяваше то да проясни разсъдъка ѝ. — Слушай...

Той замръзна в полуизправена поза.

— Да?

— Аз...

Тя не продължи и той вдигна рамене.

— Нека ти донеса кафето. Искам да ти сервирам. Това ме прави щастлив.

Щастлив не беше думата. Когато пое отново към кухнята, преливащото задоволство надделя над вцепенеността. Фактът, че я хранеше с храната, която беше приготвил за нея, даваше ѝ да пие, за да утоли жаждата ѝ, предлагаше ѝ подслон срещу студа...

Носът на Рив долови странна миризма и в началото си помисли, че идва от оставеното навън печено, защото беше натъркал повърхността на месото с различни подправки. Но не... не беше това.

Решил, че има по-важни неща за вършене от това да обръща внимание на обонянието си, той отиде до шкафа и извади чаша и чинийка за кафе. След като сипа кафето, приглади реверите на сакото си...

И замръзна на място.

Вдигна ръка към носа си и вдиша дълбоко. Не можа да повярва какво подушваше. Не беше възможно...

Ала имаше само едно нещо, предизвикващо този аромат и то нямаше никаква връзка със *симпатската* му страна. Наситеният мирис на подправки, излъчващ се от него, беше характерен за обвързването, следата, която мъжките вампири оставяха по кожата на своите жени, така че другите мъже да са наясно чий гняв биха си навлекли, ако посмееха да ги

доближат.

Рив отдръпна ръка и се загледа изумен към вратата.

Когато достигнеш определена възраст, спираш да очакваш особени изненади от страна на тялото си. Или поне не добри. Поддаващи стави. Хриптящи бели дробове. Отслабнало зрение. Разбира се, когато му дойде времето.

Макар, че „добра изненада“ може би не беше най-точното определение в случая.

Без явна причина се замисли за първия път, когато беше правил секс. Беше се случило веднага след преобразяването му и след края на акта той беше убеден, че жената ще стане негова спътница, ще прекарат живота си заедно и ще бъдат щастливи. Тя беше невероятно красива и беше доведена в къщата от брата на майка му, за да я използва по време на преобразяването си.

Имаше тъмна коса.

Боже, сега дори не можеше да си спомни името ѝ.

Като се върнеше назад във времето, с познанията за привличането между половете, които по онова време вече беше добил, той знаеше, че ще я изненада с размерите на тялото си след промяната. Тя не беше очаквала да хареса онова, което ще види. Не беше очаквала, че ще го пожелае. Но се беше случило и сексът се оказа зашеметяващ. Усещането при сливането на плътта им, пристрастяващото трескаво желание, властта, притежавана от него, след като беше поел контрола след първите няколко пъти.

Тогаваше научил, че има шип, но тя бе така привлечена от него, че той не знаеше дали изобщо е забелязала, че се налагаше да изчакат, преди да се отдръпне от нея.

След края се беше чувствал така спокоен, така задоволен. Но не беше последвало светло бъдеще заедно. С потта, още неизсъхнала по кожата ѝ, тя беше облякла дрехите си и се беше запътила към вратата. Точно преди да си тръгне, се усмихна сладко и го уведоми, че няма да кара семейството му да плаща за секса.

Чичо му я беше купил, за да го нахрани.

Интересно, от днешна гледна точка, беше ли изненадващо къде беше стигнал? Твърде рано в живота сексът му беше представен като някакъв вид стока. Въпреки че това първо сношение, или по-точно шест, бяха за сметка на заведението, така да се каже.

Затова ако този наситен аромат означаваше, че вампирската му страна иска да се обвърже с Елена, новините не бяха добри.

Рив взе чашата с кафе и я понесе внимателно през вратата за прислугата към трапезарията. Когато я постави пред нея, му се прииска да докосне косата ѝ, но вместо това се настани на мястото си.

Тя приближи чашата към устните си.

— Приготвяш хубаво кафе.

— Още не си го опитала.

— Усещам миризмата му. И тя ми харесва.

Не идва само от кафето, помисли си той. Или поне със сигурност не изцяло.

— Е, аз пък харесвам парфюма ти — отговори той като пълен тъпак.

Тя се намръщи.

— Не ползвам парфюм. Не съм използвала нищо освен сапун и шампоан за коса.

— Значи харесвам тях. И се радвам, задето остана.

— Такъв ли беше планът ти?

Очите им се срещнаха. Тя беше свършена. Също така сияеща като свещите.

— Да останеш и за кафето ли? Да, надявах се на среща.

— Мислех, че си на моето мнение.

Гласът ѝ го оставяше без дъх и го караше да я желае притисната към голите му гърди.

— На твоето мнение ли? — попита той. — Бих се съгласил с всичко, за да те направя щастлива, но за какво точно говориш?

— Ти каза... че не бива да се срещам с никого.

О, ясно.

— Не бива.

— Не разбирам.

Рив реши да продължи започнатото. Опря безчувствените си лакти на масата и се наведе към нея. Очите ѝ се разшириха, когато той скъси дистанцията, но не се отдръпна.

Той спря, за да ѝ даде възможност да го отреже. Защо? Нямаше представа. Обикновено *симпатската* му страна забавяше темпото, само за да направи нужния анализ или да извлече повече изгода от нечия слабост. Но присъствието ѝ го караше да желае да бъде почтен.

Елена все пак не му каза да се отдръпне.

— Не... разбирам — прошепна тя.

— Просто е. Не мисля, че трябва да се срещаш с когото и да е. — Рив се доближи още повече към нея, докато не започна да вижда златистите точки в очите ѝ. — Но аз не съм кой да е.

---

[1] Американска верига за обзавеждане. — Бел.прев. ↑

Аз не съм кой да е.

Докато Елена се взираше в аметистовите очи на Ривендж, си помисли, че това беше напълно вярно. В този миг на тишина, в който помежду им ги свързваше бушуваща сексуална енергия и ги обгръщаше наситения трапчив аромат, носещ се във въздуха, Ривендж беше всичко и всички.

— Ще ми позволиш да те целуна — заяви той.

Не беше въпрос, но тя все пак кимна и той накара разстоянието между лицата им да изчезне напълно. Устните му бяха меки, а целувката — още по-мека. Той се отдръпна прекалено бързо, според нея. Наистина прекалено бързо.

— Ако искаш още — заговори той с тих и дрезгав глас, — с удоволствие ще ти го дам.

Елена се вгледа в устата му и се замисли за Стефан и за всички възможности, които му бяха отнети. Да бъде с Ривендж беше нещо, което тя желаше. Желанието ѝ бе лишено от логика, но това нямаше значение в момента.

— Да. Искам още. — Но в този миг ѝ хрумна нещо. Той не можеше да почувства нищо. Какво щеше да стане, ако нещата стигнеха по-далече?

Как можеха да ускорят темпото, без той да се почувства непълноценен? А и тази другата жена? Очевидно той не спеше с нея, но между тях се случваше нещо сериозно.

Аметистовите му очи се насочиха към устните ѝ.

— Искаш ли да знаеш какво получавам аз от това?

Гласът му излъчваше само секс.

— Да — каза тя, останала без дъх.

— Мога да те виждам такава, каквато си в момента.

— Каква... съм?

Той плъзна пръст по лицето ѝ.

— Зачервена си. — Той докосна устните ѝ. — Устата ти е леко отворена, защото очакваш да те целуна отново. — Ръката му нежно продължи надолу, за да стигне до шията. — Сърцето ти препуска бясно. Личи си по тази вена тук. — Ръката му се спря между гърдите ѝ и неговата собствена уста също се отвори, а кучешките му зъби се удължиха. — Ако продължа, мисля, че ще установя, че зърната ти са набъбнали, а също така и други признаци, че си готова за мен. — Той доближи устни до ухото ѝ и прошепна: — Готова ли си за мен, Елена?

Мили боже.

Гръдният ѝ кош се стегна и притисна белите ѝ дробове, като предизвика сладостно и зашеметяващо усещане за задушаване, което направи още по-изумителен порива на желание между бедрата ѝ.

— Елена, отговори ми. — Ривендж зарови лице в шията ѝ и отърка остриите си кучешки зъби във вената ѝ.

Тя отметна глава назад и се вкопчи в ръкава на изискания му костюм, измачквайки плата. Беше минало толкова време... цяла вечност... откакто някой я беше държал така. Откакто беше престанала да бъде друго освен болногледачка. Откакто бедрата и гърдите ѝ се бяха превърнали просто в части от тялото, които трябваше да покрие, когато е на публично място. А сега този красив, не кой да е мъж искаше да бъде с нея с единствената цел да ѝ достави удоволствие.

Елена примигна бързо, чувствайки се така, сякаш току-що ѝ беше дал подарък, и се почуди колко далече можеха да стигнат с онова, което се канеха да започнат. Преди време, преди семейството ѝ да загуби благоволенieto на *глимерата* и бъде съсипано, тя беше обещана на мъж. Датата за церемонията по обвързването им беше определена, но тя така и не се беше състояла, след като съдбата на семейството ѝ се бе променила.

Тя вече бе спала с бъдещия си мъж, макар като уважавано момиче от *глимерата* да не беше редно да го прави до официалния им съюз. Животът изглеждаше прекалено кратък, за да се чака.

Сега знаеше, че е дори още по-кратък, отколкото изглежда.

— Тук има ли легло? — попита.

— Бих убил, за да те заведа там.

Тя беше тази, която се изправи и му подаде ръката си.

— Да вървим.

Преживяването беше така хубаво, защото всичко се въртеше единствено около Елена. Пълната липса на усещания при Рив го извади напълно от уравнението, като така спести и на двама им евентуалното неприятно впечатление, че всичко е планирано.

Какво удоволствие беше само. Трябваше да отдава тялото си на Принцесата, но на Елена той искаше да даде...

Не знаеше точно какво, но със сигурност беше много повече от члена му. Нещо с много, много по-голяма стойност.

Взе бастуна си, защото не искаше да се подпира на нея, за да запази равновесие и я отведе в спалнята си, където имаше легло с размери на плувен басейн, черни сатенени чаршафи и прекрасна гледка.

Затвори вратата със съзнанието си, макар в пентхауса да нямаше никой друг и първото нещо, което направи, беше да обърне Елена с лице към себе си и да разпусне косата ѝ. Гъстите руси кичури стигаха малко под раменете и макар да не можеше да почувства копрения им допир, той вдъхна естествения аромат на шампоана ѝ.

Беше чиста и свежа като поток, в който той желаше да се потопи.

Спря, въздържан от нетипична за него проява на съвест. Ако тя знаеше какъв е той, ако знаеше с какво се занимава в работата си, ако знаеше какво причинява на тялото си, не би го избрала. Той беше сигурен в това.

— Не спирай — обади се тя и вдигна глава към него. — Моля те...

С голямо усилие на волята си той вътрешно се раздели на части, оставяйки лошите неща, бруталния начин на живот, който водеше, и опасностите, с които се сблъскваше, извън спалнята, заключвайки ги, отпращайки ги надалече. Така че останаха само те двамата.

— Няма да спра, освен ако ти не поискаш — отговори той.

И ако го поискаше, щеше да престане, без да се замисли. Нямаше спор по този въпрос. Последното, което искаше, бе тя да чувства секса по същия начин като него.

Рив се наведе към нея, притисна устни към нейните и я целуна внимателно. Тъй като не чувстваше нищо, не искаше да бъде прекалено груб, а нещо му подсказваше, че ако тя искаше още, би му го показала.

Елена направи именно това, обвини ръце около него и притисна ханша си в неговия.

И... по дяволите, той почувства нещо. Изневиделица проблясък на сетивност проби

през пълното му вцепенение. Залялата го вълна бе неясна, но определено топла. За секунда той се отдръпна, обзет от страх... но зрението му си оставаше триизмерно, а единственият червен цвят наоколо беше този от светещите цифри на дигиталния часовник върху нощното шкафче.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

Той изчака няколко секунди.

— Да... да, напълно. — Очите му обходиха лицето ѝ. — Ще ми позволиш ли да те съблека?

О, боже, наистина ли беше казал това?

— Да.

— О... благодаря ти.

Рив бавно разкопча униформата отпред, като появата на всеки следващ сантиметър гола плът не беше просто разсъбличане, а разкриване. Много внимателно смъкна дрехата от раменете ѝ, после я плъзна по бедрата и я пусна на пода. Когато я видя да стои пред него в белия си сутиен, белите чорапи и белите ѝ бикини, той се почувства странно привилегирован.

Но това не беше всичко. Ароматът на секс, излъчван от нея, го замайваше така, все едно седмица и половина беше смъркал кокаин без да спира. Тя го желаше. Почти така силно, както той желаше да ѝ служи.

Рив я вдигна, обгърнал нежно кръста ѝ, и я притисна към себе си. Беше лека като перце и той го знаеше, защото ритъмът му на дишане остана напълно непроменен, докато я отнасяше до леглото. Когато се отдръпна, за да я погледне, Елена нямаше нищо общо с другите жени, които познаваше. Не се изтягаше, нито разтваряше краката си, нито пък извиваше гърба си предизвикателно.

Също така нямаше желание да му причинява болка или да го унижава. В очите ѝ не се четеше жарка еротична жестокост.

Просто се взираше в него с интерес и откровено очакване. Жена, лишена от хитрост и пресметливост, а това я правеше милиони пъти по-сексапилна от всяка, изпречвала се пред погледа му досега.

— Искаш ли аз да остана облечен?

— Не.

Рив се отърва от самото си, сякаш не беше нищо повече от парцал и захвърли производението на „Гучи“, без да го е грижа за него. Изрита обувките си, разкопча колана и смъкна панталоните, оставяйки ги там, където се бяха приземили. Бързо съблече ризата, а после и чорапите.

Поколеба се за боксерките, с палци, пъхнати в ластика им, готов да ги събуе, но в същото време неспособен да помръдне. Липсата му на ерекция го смущаваше.

Рив не предполагаше, че това би го притеснило. Мамка му, та нали отпуснатия му член беше направил случващото се възможно. Но все пак не се чувстваше достатъчно мъжествен.

Всъщност изобщо не се чувстваше мъжествен.

Дръпна ръце от ластика.

— Тях ще ги оставя.

Елена се протегна към него, а в очите ѝ се четеше копнеж.

— Искам да съм с теб по какъвто и начин да свършиш.

Или да не свърши в неговия случай.

— Съжалявам — каза той тихо.

Последва момент на неловкост, защото какво би могла да отговори тя? Но той все пак чакаше, искаше... нещо от нея. Насърчение?

Боже, какво му ставаше? Всички тези мисли и емоции пораждаха в съзнанието му блестящи дири към дестинации, за които само беше чувал другите да говорят, места, наречени свян, тъга и тревога. Също и несигурност.

Може би сексуалните хормони, излъчвани от нея, му се отразяваха като допамина — при него имаха противоположното си действие от нормалното. Превръщаха го в госпожичка.

— Красив си на тази светлина — произнесе тя с дрезгав глас. — Раменете и гърдите ти са толкова големи. Не мога да си представя какво е да си толкова силен. А коремът ти... Ще ми се моят да беше така плосък и твърд. И краката ти са прекрасни. Само мускули, без никаква тлъстина.

Той плъзна длан по плочките на корема си нагоре към гърдните мускули и погледна към леко закръгленото ѝ коремче.

— Мисля, че си идеална, каквато си.

Гласът ѝ стана сериозен.

— Аз мисля същото за теб.

Рив си пое шумно въздух.

— Наистина ли?

— Според мен си много секси. Само като те погледна... и започвам да копнея за теб.

Какво повече можеше да иска той? И все пак се изискваше особен кураж да пъхне палците си обратно под ластика на боксерките и бавно да ги плъзне надолу по бедрата си.

Когато легна до нея, тялото му трепереше и го знаеше, защото виждаше трептенето на мускулите си.

Беше го грижа какво е мнението ѝ за него. За тялото му. За онова, което щеше да се случи в това легло. Колкото до Принцесата... Не го интересуваше ни най-малко дали се е наслаждавала на онова, което беше правил с нея. Също както и няколкото пъти, когато беше лягал с работещи момичета — не че искаше да е груб, но това си беше просто сделка. Секс срещу пари.

Случилото се между него и Хекс просто беше грешка. Нито добра, нито лоша. Просто нещо от миналото, което никога нямаше да се повтори.

Елена плъзна длани по ръцете и раменете му.

— Целуни ме.

Рив закова поглед в очите ѝ и стори именно това, доближи устни към нейните и ги притисна силно, после плъзна езика си в устата ѝ и продължи да я целува, докато тя не започна да се извива на леглото и да го притиска към себе си така силно, че у него отново се пробуди някакво далечно усещане. Чувството го накара да спре и да отвори очи, за да провери зрението си, но всичко беше нормално, нищо не бе обагрено в червено.

Продължи да прави онова, което му доставяше такова голямо удоволствие, като внимаваше особено много, защото не можеше да контролира силата на натиска си и я оставяше тя да се притиска към него, за да не я смачка.

Искаше да стигне толкова по-далече... и тя прочете мислите му.

Елена беше тази, която свали сутиена си, откопчавайки го отпред и разкривайки се пред него. О... да. Гърдите ѝ имаха идеални пропорции, с твърди розови зърна, които той веднага засмука едно след друго. Звукът от стенанията ѝ накара тялото му да лумне, замести

студа с живот и енергия, топлина и желание.

— Искам да сляза по-надолу — изръмжа той.

Нейното „моля те“ прозвуча повече като стенание, отколкото като дума, а отговорът на тялото ѝ беше дори по-ясен. Бедрата ѝ се разтвориха и му отправиха недвусмислена покана.

Чорапите трябваше да бъдат свалени, преди да ги е разкъсал със зъби. Рив го направи бавно и внимателно, доколкото това му беше възможно, и докато смъкваше тънката материя към глезените ѝ я целуваше и вдишваше дълбоко.

Остави бикините ѝ на мястото им.

Нежността на Ривендж беше онова, което изненада Елена най-много от всичко. Въпреки внушителния размер на тялото му той беше възможно най-внимателен с нея, като ѝ оставяше възможността да каже „не“, да го насочи към друго или да сложи край на всичко.

Въпреки че тя не възнамеряваше да прави нищо такова.

Особено след като огромната му длан се беше плъзнала по вътрешната страна на голото ѝ бедро и си проправяше път все по-нагоре. Когато прокара пръсти по бельото ѝ, тя почувства напрежение между краката си и миниоргазмът я накара да изстене.

Ривендж се плъзна нагоре и прошепна в ухото ѝ:

— Харесвам този звук.

Засмука устните ѝ и погали с ръка покритата ѝ със скромно памучно трико женственост. Дълбокото проникване на езика му контрастираше с усещането като докосване от крила на пеперуда между бедрата ѝ и тя изви глава назад, напълно изгубила контрол над себе си. Повдигна ханша си с желанието той да проникне под бельото ѝ и се помоли Рив да схване указанието ѝ, защото тя беше останала без дъх, за да може да проговори.

— Какво искаш? — прошепна той в ухото ѝ. — Да няма нищо между нас ли?

Тя кимна, а средният пръст на Рив се вмъкна под ластичната материя и при допира на кожа върху кожа...

— О... боже — простена тя, когато вълната на освобождаване я заля.

Ривендж се усмихна като тигър и продължи да я гали по време на оргазма ѝ. Когато най-накрая се успокои, тя се чувства смутена. От толкова време не беше преживявала такова нещо, а с мъж като него — никога.

— Невероятно красива си — прошепна той, преди тя да е успяла да каже и дума.

Елена обърна лице към бицепса му и целуна гладката кожа върху стегнатия мускул.

— Мина доста време от последния път.

Лицето му засия.

— Това ми харесва. Много. — Той наклони глава към гърдите ѝ и целуна зърното ѝ. — Харесва ми това, че уважаваш тялото си. Не всички го правят. И между другото, още не съм свършил.

Елена заби нокти в тила му, докато той смъкваше бикините надолу по бедрата ѝ. Видът на розовия му език, който дразнеше зърното ѝ, я заплени, а когато погледите им се срещнаха, докато описваше кръгове около него, той сякаш я накара да предвкуси вниманието, което би могла да очаква на друго място по-надолу.

Тя свърши отново. Силно.

Този път Елена не се сдържаше и беше облекчение за нея да е самата себе си и да бъде с него. Докато събираше сили след преживяната наслада, тя дори не потрепна, когато той

започна да обсипва с целувки пътя си надолу по корема ѝ към...

Тя изстена така силно, че наоколо прозвуча ехо от вика ѝ.

Също както и с пръстите, усещането за устните му беше още по-наситено, заради това, че той едва я докосваше.

— Още — настоя тя и се притисна по-силно към него.

Аметистовите му очи се насочиха към нея.

— Не искам да бъда прекалено груб.

— Не си груб. Моля те... това ме убива...

Със сподавено ръмжене той се изтегли надолу и прилепи уста към нея, засмука я, притегли я в себе си. Тя отново свърши, този път тялото ѝ силно се разтърси, но той не я пусна. Продължи, като следваше всяко нейно потръпване и извиване. Звукът от устните му се сля с гърлените ѝ стенания, докато я водеше отново и отново към оргазъм.

След като свърши бог знае колко пъти, тя застина неподвижно, а също и той. И двамата дишаха тежко, лъщящите му устни бяха долепени до бедрото ѝ, а пръстите му бяха потънали дълбоко в нея. Ароматите им се смесваха в нажежения въздух, в който се долавяше...

Тя се намръщи. Част от опияняващата миризма в стаята беше... на подправки. Тя вдъхна дълбоко, а той насочи поглед към нея. Шокираното ѝ изражение показваше до какво заключение безспорно беше стигнала.

— Да, аз също долавям миризмата — каза той сухо.

Не може да се е обвързал с нея, нали така? Възможно ли беше да се случи толкова бързо?

— При някои мъже очевидно е възможно — заяви той. — Както изглежда.

Изведнъж Елена осъзна, че той четеше мислите ѝ, но не я беше грижа. Това, че се ровеше в съзнанието ѝ, не беше и наполовина толкова интимно, като се имаше предвид къде беше проникнал преди мигове.

— Не го очаквах — каза тя.

— Не беше и част от моя списък със задачи. — Ривендж отдръпна ръката си от нея и с наслада облиза пръстите си.

А това естествено я възбуди отново. Очите ѝ останаха приковани в неговите, докато той се наместваше на разхвърляните от нея възглавници.

— Ако не знаеш какво да кажеш, тогава добре дошла в клуба.

— Не е нужно да казваме нищо — промълви тя.

— Така е.

Ривендж се претърколи по гръб и докато лежаха в мрака на около петнайсет сантиметра един от друг, той ѝ липсваше така, все едно беше напуснал държавата.

Тя се обърна на една страна и отпусна глава върху ръката си. Загледа се в Ривендж, който се взираше в тавана.

— Ще ми се да можех да ти дам нещо — каза тя, като остави темата за обвързването за по-късно. Прекалено многото приказки биха съсипали онова, което току-що бяха преживели заедно, а тя искаше то да продължи още малко.

Той хвърли поглед към нея.

— Полудя ли? Трябва ли да ти напомням какво правехме до преди малко?

— Искам и аз да ти предложа нещо подобно. — Тя потрепна. — Не искам да звучи все едно нещо е липсвало... Искам да кажа... по дяволите.

Той се усмихна и помилва лицето ѝ.

— Много мило от твоя страна. Недей да се чувстваш неловко. И не подценявай удоволствието, което ми достави всичко това.

— Искам да си наясно с едно нещо. Никой не може да ме накара да се чувствам толкова добре и толкова красива, както го направи ти.

Ривендж се обърна и зае огледална поза на нейната, като отпусна глава върху бицепса си.

— Сега разбираш ли защо беше хубаво за мен?

Тя взе ръката му в своята и целуна дланта му, но това я накара да се намръщи.

— Става ти все по-студено. Чувствам го.

Тя седна и придърпа завивката около тялото му, зави го хубаво, а после се притисна към него. Останаха така като че цяла вечност.

— Ривендж?

— Да.

— Използвай вената ми.

Пролича си, че го е шокирала до крайност заради начина, по който се накъса дъхът му.

— Моля... Какво...

Нямаше как да не се усмихне, когато си помисли, че той едва ли бе от типа мъже, на които им се случва да заекват.

— Използвай вената ми. Нека ти дам нещо.

Тя видя как кучешките му зъби се издължават в полуотворената му уста, като не просто увеличиха размера си, а по-скоро изскочиха от челюстта му.

— Не съм сигурен... дали това би било... — Дишаше на пресекулки, а гласът му стана още по-плътен.

Тя вдигна ръка към шията си и започна да масажира вената си.

— Аз мисля, че идеята е прекрасна.

Очите му заблестяха, а тя легна по гръб, изви глава и изложи на показ врата си.

— Елена... — Погледът му се плъзна по цялото ѝ тяло, а после се върна обратно на шията ѝ.

Дишаше тежко и беше почервенял, а малката част от раменете му, която беше извън завивката, бе покрита със ситни капчици пот. И това не беше нищо. Миризмата на подправки се засили до такава степен, че насити изцяло въздуха в помещението. Биохимията му реагираше на копнежа му да приеме това, което тя му предлагаше.

— О... по дяволите, Елена...

Изведнъж Ривендж се намръщи и погледна надолу. Ръката, която галеше лицето ѝ, изчезна под завивката и изражението на лицето му се промени. Пламът и желанието изчезнаха оттам, а на тяхно място се настани тревожно отвращение.

— Съжалявам — каза той дрезгаво. — Съжалявам... Не мога...

Ривендж стана със залитане от леглото и взе завивката със себе си, изтегляйки я изпод нейното тяло. Действаше бързо, но не достатъчно, че тя да не забележи ерекцията му.

Членът му беше твърд. Голям, дълъг и твърд до крайност.

Въпреки това той се втурна в банята и затвори плътно вратата.

А после я заключи.

Джон каза на Куин и Блей, че през нощта ще остане в стаята си и когато се увери, че те повярваха на лъжата му, той се измъкна от къщата през входа за прислугата и отиде право в „Зироу Сам“. Трябваше да действа бързо, защото със сигурност един от двамата щеше да реши да го провери и после щяха да организират акция по издирването му.

Отмина главния вход и се насочи към страничната алея, където веднъж беше видял Хекс да пребива от бой един нещастник с голяма уста и доза кокаин в джоба. Откри охранителната камера до задния изход, вдигна глава и се втренчи в обектива ѝ.

Когато вратата се отвори, не се наложи да поглежда, за да знае, че беше тя.

— Искаш ли да влезеш? — попита Хекс.

Той поклати глава, като за първи път не се тревожеше за бариерата в общуването. По дяволите, не знаеше какво да ѝ каже. Не знаеше защо е тук. Просто трябваше да дойде.

Хекс пристъпи навън от клуба и опря гръб във вратата, като кръстоса единия си подкован ботуш пред другия.

— Каза ли на някого?

Той я погледна право в очите и поклати глава.

— Ще го направиш ли?

Той отново поклати глава.

С мек тон, с какъвто не я беше чувал да говори никога досега, нито беше очаквал да го стори, тя попита:

— Защо?

Той само вдигна рамене. Честно казано, беше изненадан, че не се беше опитала да му отнеме спомените. Така щеше да е по-лесно. По-чисто.

— Трябваше да отнема спомените ти — каза тя, с което го накара да се почуди дали четеше мислите му. — Снощи не бях на себе си, а ти си тръгна бързо и не успях да го направя. Сега, разбира се, те вече са в дългосрочната ти памет, така че...

Това беше причината да дойде, осъзна той. Искаше да я увери, че ще си мълчи. Заминаването на Тор беше затвърдило решението му. Когато Джон беше отишъл да говори с брата и беше установил, че той отново е изчезнал и *отново* го е направил без да обели и дума, нещо у него се беше променило, както камък, преместен от единия край на двора в другия води до трайна промяна в пейзажа.

Джон беше сам. И по тази причина решението беше лично негово. Уважаваше Рот и Братството, но той не беше брат и можеше никога да не стане такъв. Беше вампир, разбира се, но беше прекарал голяма част от живота си далече от расата, така че никога не успя да разбере напълно отвращението, изпитвано към *симпатите*. Социопати ли? Доколкото му беше известно, пример за това състояние можеше да се види в дома му, имайки предвид поведението на Зейдист и Вишъс, преди да намерят своите *шелани*.

Джон нямаше да докладва на краля за Хекс, за да бъде депортирана в колонията. Нямаше начин.

Сега тонът ѝ беше твърд.

— Какво искаш?

Като се имаха предвид отрепките, с които си имаше работа ежедневно, той изобщо не беше изненадан от въпроса ѝ. Без да откъсва поглед от нея, той направи жест като че прерязва гърлото си.

Нищо, произнесе с устни.

Хекс го погледна със студените си сиви очи и той почувства как прониква в главата му, усети как се рови в мислите му. Остави я сама да се убеди в намеренията му, защото това би й дало сигурност повече от всички думи на света.

— Ти си неповторим, Джон Матю — каза тя тихо. — На твое място повечето биха извлекли полза за себе си. Особено при възможностите, които имам тук, в клуба.

Той вдигна рамене.

— Накъде си се запътил тази нощ? И къде са приятелите ти?

Той поклати глава.

— Искаш ли да поговорим за Тор? — Той закова поглед в нея. — Съжалявам, мислиш за него.

Джон отново поклати глава, а нещо докосна лицето му и той вдигна поглед. Започваше да вали сняг. Мънички снежинки, носени от вятъра.

— Първият сняг за годината — отбеляза Хекс и се отдръпна от вратата. — А ти си без яке.

Той хвърли поглед към дрехите си и осъзна, че носеше само джинси и тениска. Поне се беше сетил да си obuе обувки.

Хекс пхна ръка в джоба си и му подаде нещо. Ключ. Малък месингов ключ.

— Знам, че не искаш да се прибиращ у дома, а моят апартамент е недалече от тук. Безопасен е и е под земята. Върви там, ако искаш, и остани колкото желаш. Така ще получиш усамотението, от което се нуждаеш, докато събереш мислите си.

Той тъкмо се канеше да поклати глава, когато тя произнесе на Древния език:

— *Позволи ми да ти се отплатя с добро.*

Той взе ключа, без да докосва ръката ѝ, и произнесе без глас *благодаря*.

След като му даде адреса, той я остави в тъмната алея под сипещия се от нощното небе сняг. Когато стигна до „Трейд“, хвърли поглед през рамо. Тя все още стоеше до страничната врата и го наблюдаваше със скръстени ръце и ботуши, здраво стъпили на земята. Фините снежинки, падащи върху късо подстриганата ѝ коса и голите, здрави рамене, ни най-малко не я правеха да изглежда нежна. Тя не беше ангел, който му правеше добро. Тя беше мрачна, опасна и непредвидима личност.

И той я обичаше.

Джон вдигна ръка и помахаша, преди да завие зад ъгъла, за да се присъедини към тълпата сгушили се в палтата си хора, придвижващи се от един бар до друг.

Хекс остана, където беше, дори след като масивното тяло на Джон се скри от погледа ѝ.

Неповторим, помисли си отново. Това момче наистина беше едно на милион.

Когато се върна в клуба, тя знаеше, че е въпрос на време двете му приятелчета или може би някой от братята да се появят в опит да го открият. Щеше да им отговори, че не го е виждала и няма представа къде е.

Точка по въпроса.

Той защитаваше нея, тя защитаваше него.

Край.

Тя се беше насочила към ВИП зоната, когато предавателят в ухото ѝ се включи. След

като охранителят спря да говори, тя вдигна часовника си към устата, за да му отвърне:

— Заведи го в офиса ми.

След като се убеди, че теренът е чист от работещи момичета, тя влезе в зоната за обикновени посетители и се загледа в детектив Де ла Крус, който си проправяше път сред танцуващите.

— Да, Куин? — подхвърли Хекс, без да се обръща.

— Боже, сигурно имаш очи на тила си.

Тя хвърли поглед през рамо.

— И никога не го забравяй.

Изпълняващият ролята *аструкс нотрум* на Джон беше от типа мъже, които всички жени искаха да имат в леглото си. А също и много от мъжете. Изцяло черното облекло го правеше още по-атрактивен — ризата марка „Афликшън“ и коженото яке му придаваха невероятен стил. Коланът с капси и навитите протрити джинси навяваха асоциации с „Дъ Кюър“^[1]. Щръкналата черна коса, пиърсинга на долната устна и седемте обици на лявото ухо извикваха сравнение с емотата. Обувките с десетсантиметрови платформи бяха заемка от готиката. Татуировките по врата — от хеви метъл.

Колкото до тайните оръжия, за които тя отлично знаеше, че се намират под мишниците му, те го правеха да изглежда като същински Рамбо, а юмруците му, сега отпуснати покрай тялото, без съмнение често биваха използвани в боя.

Целият му образ, независимо от разнородните елементи, излъчваше сексапил. И доколкото тя беше наясно, само допреди няколко месеца той умело се възползваше от това. До такава степен, че частните бани в дъното почти се бяха превърнали в негов частен офис.

Но след като беше провъзгласен за личен гард на Джон, беше позабавил темпото.

— Какво има? — попита тя.

— Джон идвал ли е?

— Не.

Куин присви разноцветните си очи.

— Изобщо ли не си го виждала?

— Не.

Докато се взираше в нея, тя знаеше, че не може да я хване в лъжа. Лъженето беше на второ място в списъка с уменията ѝ след убиването.

— Дявол да го вземе — промърмори той и се озърна из клуба.

— Ако го видя, ще му кажа, че го търсиш.

— Благодаря. — Той насочи вниманието си обратно към нея. — Чуй, не знам какво се е случило между вас и не е моя работа...

Хекс завъртя очи.

— И това очевидно обяснява защо повдигаш въпроса.

— Той е свестен тип. Имай го предвид, става ли? — Синьо-зеленият поглед на Куин издаваше познание, което само един наистина тежък живот би могъл да даде на мъжа. — Много хора не биха се зарадвали, ако бъде прецакан. *Особено аз.*

В последвалата тишина не можеше да не му отдаде нужното уважение. Малко мъже имаха куража да се изправят пред нея и заканата зад привидно спокойните думи беше явна.

— Бива те, Куин. Мъж на място си.

Тя го потупа по рамото и се запъти към офиса си, решавайки, че кралят е направил добър избор за *аструкс нотрум* на Джон. Куин беше голям развратник, но в същото време

отличен боец и тя се радваше, че именно той се грижи за нейното момче.

Имаше предвид, че се грижи за Джон Матю.

Защото той не беше нейното момче. Ни най-малко.

Когато Хекс стигна до вратата на офиса си, я отвори със замах, без да се поколебае и за миг.

— Добър вечер, детектив.

Хосе де ла Крус беше облечен в евтин костюм от две части. Той, костюмът му и палтото, наметнато отгоре, изглеждаха еднакво уморени.

— Добър вечер — отговори Де ла Крус.

— Какво мога да направя за вас? — Тя седна зад бюрото си и му посочи същия стол, на който беше седял предишния път.

Той не се възползва от поканата.

— Можете ли да ми кажете къде бяхте снощи късно вечерта?

Не съвсем, помисли си тя. Защото по едно време се занимаваше с убийството на вампир, а това не му влизаше в работата.

— Бях тук в клуба. Защо?

— Някой от служителите ви би ли могъл да го потвърди?

— Да. Можете да говорите с Ай Ем или с когото и да било друг. Стига да ми обясните какво, по дяволите, става.

— Снощи на местопрестъпление на убийство открихме дреха, принадлежаща на Грейди.

Щеше много да се ядоса, ако някой друг очистеше този мръсник.

— Но не и трупа му?

— Не. Става дума за яке с орел на гърба. Известен е с това, че го носи непрекъснато. Било един вид негова запазена марка.

— Интересно. И защо питате къде съм била аз?

— По якето има кръв. Не сме сигурни дали е негова или не, но утре ще разберем.

— Ще попитам още веднъж, защо искате да знаете къде съм била аз?

Де ла Крус опря длани на бюрото ѝ и се наведе към нея, а шоколадовокафявите му очи гледаха изключително сериозно.

— Защото имам усещането, че искате да го видите мъртъв.

— Не си падам по насилници, истина е. Но всичко, което имате, е яке, не и труп. И по-важното, снощи бях тук. Ако някой го е извадил от строя, не съм била аз.

Той се изправи.

— Ще устроите ли погребение за Криси?

— Да, утре. Обявата излезе в днешния вестник. Може и да нямаше много роднини, но всички на „Трейд“ я харесваха. Ние сме като едно голямо щастливо семейство тук. — Хекс се усмихна леко. — Ще си сложите ли черна лента за нея, детектив?

— Поканен ли съм?

— Живеем в свободна страна. А и без това щяхте да дойдете, нали?

Де ла Крус се усмихна искрено, а по-голямата част от агресивността в погледа му изчезна.

— Да, щях да го направя. Ще възразите ли да говоря със служителите ви? Да взема показания?

— Ни най-малко. Ще ги повикам незабавно.

Докато Хекс говореше в часовника си, детективът заглежда офиса ѝ и когато тя отпусна ръка, каза:

— Не си падате много по декорацията.

— Обичам помещението да е изчистено и да съдържа само нужното.

— Жена ми обожава да украсява. Обича да придава атмосфера на жилището и да го превръща в дом. Хубаво е.

— Изглежда е добра жена.

— Такава е. А и приготвя най-хубавото прясно сирене, което съм опитвал. — Той я погледна. — Чувам много неща за този клуб.

— Така ли?

— Да. Главно от Отдела за борба с порока.

— О!

— И съм си подготвил домашното по отношение на Грейди. Бил е арестуван миналото лято за престъпно притежание на наркотици. Случаят все още се разследва.

— Сигурна съм, че правосъдието ще възтържествува.

— Бил е уволнен от клуба малко преди да бъде арестуван, нали така?

— Защото крадеше пари от бара.

— И не сте подали оплакване срещу него?

— Ако звънях на полицията всеки път, когато някой от подчинените ми задигне кинти, би трябвало да въведа в телефона си номера ви за бързо избиране.

— Чух, че това не е била единствената причина да го изритате.

— Така ли?

— Както казахте, „Трейд“ е едно голямо семейство, но това не означава, че хората не говорят. И според тях е бил уволнен, защото е търгувал в клуба.

— Логично е, нали? Не бихме допуснали някой да търгува в клуба.

— Защото това е територия на шефа ви и той не си пада по конкуренция.

Хекс се усмихна.

— Тук няма никаква конкуренция, детектив.

И това беше самата истина. Тук Ривендж беше големият шеф. Точка. Всяка отрепка, опитала се да върти дребна търговийка под покрива му, биваше унищожавана.

— Честно казано, не знам как го постигате — промърмори Де ла Крус. — За това място вървят приказки от години, но никой не успява да открие повод за издаване на разрешително за обиск.

И причината за това беше в човешките умове. Дори тези, принадлежащи на полицаи, можеха лесно да бъдат манипулирани. Каквото и да видеха или чуеха, можеше да бъде изтрито със скоростта на едно примигване.

— Тук не се случва нищо нередно — отговори тя. — Така го постигаме.

— Тук ли е шефът ви?

— Не, днес отсъства.

— Значи ви се доверява да управлявате бизнеса, докато го няма?

— И той като мен никога не отсъства дълго.

Де ла Крус кимна.

— Хубава политика. Като стана дума, не знам дали сте чули, но очевидно се заформя борба за територия.

— Борба за територия ли? Мислех, че двете половини на Колдуел живеят в мир

пOMEЖДУ СИ. Реката вече не е граница.

— Става дума за наркотеритории.

— Откъде ще знам аз за такова нещо?

— Това е другият ми случай в момента. Намерихме двама убити дилъри до реката.

Хекс се намръщи, изненадана, че вече не е научила за това.

— Наркотиците са мръсна работа.

— И двамата са застреляни в главите.

— Лошо.

— Рики Мартинес и Айзък Ръш. Познавате ли ги?

— Чувала съм за тях, все пак имената и на двамата бяха във вестниците. — Тя положи ръка върху спретнато сгънатия на бюрото ѝ „Колдуел Куриър Джърнъл“. — А аз съм голям читател.

— Значи сигурно сте видели днешната статия за тях.

— Още не, но тъкмо се канех да изляза в почивка. Задоволявам дневната си нужда за комикси с Дилбърт.

— Това комиксът за офиса ли е? Аз бях голям фен на Калвин и Хобс. Ядосах се, когато го спряха и така и не започнах нов. Предполагам, че съм малко старомоден.

— Всеки има право да избира какво му допада. Няма нищо лошо в това.

— И жена ми казва така. — Де ла Крус отново се озърна наоколо. — Според някои хора снощи са идвали в клуба.

— Калвин и Хобс ли? Единият е хлапе, а другият е тигър. Охранителите ми не биха допуснали нито един от двамата.

Де ла Крус се усмихна леко.

— Не, Мартинес и Ръш.

— Е, и вие минахте през клуба. Всяка вечер има много посетители.

— Вярно е. Това е един от най-посещаваните клубове в града. — Де ла Крус пъкна ръце в джобовете си и палтото му се смъкна назад, а сакото се нагъна около гърдите му. — Един от бездомниците под моста е видял доста стар форд, както и черен мерцедес и хромиран лексус да напускат района, след като онези са били застреляни.

— Наркодилърите могат да си позволят хубави коли. Не съм сигурна какво да мисля за форда.

— Какво кара вашият шеф? Бентли, нали? Или вече го е сменил?

— Не, все още има бентлитото.

— Скъпа кола.

— Много.

— Познавате ли някого с черен мерцедес? Защото според свидетели такъв е забелязан в близост до апартамента, където открихме якето с орела на Грейди.

— Не познавам собственици на мерцедеси.

На вратата се почука и Трез и Ай Ем влязоха. Двамата маври накараха детектива да изглежда като хонда, паркирана между два хамъра.

— Ще ви оставя да си поговорите — заяви Хекс, без да изпитва никакво съмнение по отношение на двамата най-добри служители на Рив. — Ще се видим на погребението, детектив.

— Ако не и по-рано. Някога обмисляли ли сте да сложите растение тук? Ще промени обстановката.

— Не, тъй като имам вроден талант в убиването на подобен род неща. — Тя се усмихна хладно. — Знаете къде можете да ме откриете. До скоро.

Когато затвори вратата зад гърба си, тя спря и се намръщи. Войната за територия не беше добра за бизнеса и щом Мартинес и Ръш са били очистени, това беше знак, че въпреки декемврийския студ в подземния свят на Колдуел отново бе лумнал огън.

По дяволите, това беше последното, от което се нуждаеха.

От джоба ѝ се разнесоха вибрации, което значеше, че някой се опитва да се свърже с нея и тя отговори в мига, в който видя кой е.

— Открихте ли Грейди? — попита тихо.

Гласът на Големия Боб издаваше гняв.

— Мръсникът сигурно се е покрил. С Мълчаливия Том обиколихме всички клубове. Ходихме в апартамента му и посетихме някои от приятелчетата му.

— Продължавайте да търсите, но бъдете внимателни. Якето му е намерено на местопрестъплението на друго убийство. Ченгетата са по петите му.

— Няма да се откажем, докато не го открием.

— Браво на теб. Сега затвори телефона и се връщай на работа.

— Да, шефе.

---

[1] Английска ню уейв група. — Бел.ред. ↑

В непрогледния мрак на банята Ривендж се блъсна в една от облицованите с мрамор стени, препъна се в мраморните плочки и се удари в мраморния умивалник. Тялото му беше живо, изпълнено с усещания, регистрираше болката от удара в бедрото, белите му дробове горяха, докато дишаше накъсано, а сърцето му блъскаше бясно в гръдния кош.

Той пусна сатенения юрган, включи осветлението със силата на волята си и погледна надолу.

Членът му беше твърд и уголемен, готов за действие. Мили... боже.

Озърна се наоколо. Зрението му беше нормално. Цветовете на банята бяха черно, металносиво и бяло, а ръбът на джакузито се издигаше над пода и дълбочината на ваната беше видима. Но макар светът да не беше обагрен в цвят на рубин и двуизмерен, осезанията му бяха напълно пробудени, кръвта бушуваше във вените му, кожата му копнееше за допир, а оргазмът молеше да бъде изживян.

Той напълно се беше обвързал с Елена.

А това означаваше, че поне в този момент, когато беше така отчаян да прави секс с нея, вампирската му страна надделяваше над *симпатската*.

Потребността му от нея триумфираше над мрака в него.

Причината сигурно беше в хормоните на обвързването. Хормони, които бяха надделели над биохимията му.

Осъзнавайки новата действителност, той не изпита безмерна радост, нито усещане за победа, нито желание да се хвърли върху нея и да я обладае с пълна сила. Всичко, което можеше да направи, бе да се взира надолу в пениса си и да си припомня къде е бил за последно. Какво беше правил с него... и с останалата част от тялото си.

На Ривендж му се искаше да отсече проклетото нещо.

Нямаше начин да го сподели с Елена. Само че... не можеше да се върне при нея така. Рив сграбчи члена си с грамадната си ръка и стисна силно. О... По дяволите... Беше хубаво... Припомни си как бе целувал Елена там долу, за топлината ѝ, разнесла се в устата и гърлото му. Видя разтворените ѝ крака, лъщящата мекота, а пръстите му се плъзгаха навътре и после обратно навън, докато тя стенеше и потрепваше.

Тестисите му се втвърдиха като юмурици, а по гърба му полазиха тръпки. Отвратителният му шип се напрегна, макар да нямаше къде да се заби. От гърлото му беше на път да се разнесе рев, но той го спря, захапвайки долната си устна, докато не усети вкус на кръв. Рив еякулира върху дланта си, но въпреки това продължи да движи ръката си. Стигна до оргазъм отново и отново, но продължаваше да иска още. Като че тялото му не беше намирало облекчение в продължение на петстотин години.

Когато бурята най-накрая премина, той осъзна... по дяволите, беше се подпрямл на стената, лицето му се притискаше в мрамора, раменете му бяха увиснали, а бедрата му се тресяха, като че някой беше прикачил към пръстите на краката му кабели и ги беше свързал с акумулатора на кола.

С треперещи ръце той почисти, като използва една от старателно сгънатите кърпи на стойката, избърсвайки плота, мивката и огледалото. После взе нова кърпа и почисти ръцете, пениса, стомаха и краката си, защото беше оклепал и себе си, колкото проклетата баня.

Когато най-накрая, след близо час, посегна към дръжката на вратата, той до голяма степен очакваше Елена да си е тръгнала и не би я винил. Жена, с която беше правил секс, му

беше предложила вената си, а той беше избягал като долен страхливец в банята и се беше заключил.

Защото беше получил ерекция.

Мили боже. Тази вечер, която не беше започнала особено добре, се бе превърнала в истинска верижна катастрофа. Рив се стегна и отвори вратата.

Когато в спалнята проникна светлина, Елена седна сред чаршафите, а по лицето ѝ беше изписана тревога... но не и укор. Тя не го съдеше, нито се чудеше как да го накара да се чувства още по-зле. Просто беше откровено загрижена.

— Добре ли си?

Е, това беше големият въпрос.

Ривендж наведе глава и за първи път му се прииска да се разкрие пред някого. Не обичаше да споделя дори и с Хекс, която беше преживяла повече и от него. Но пред Елена, с нейните широко отворени очи с цвят на карамел върху прекрасното ѝ лице, искаше да признае всяко мръсно, подло, отвратително, жестоко нещо, извършвано някога от него.

Просто искаше да е честен.

Да, но ако изложеше всички подробности пред нея, в каква ситуация би я поставило това? В позицията да се налага да докладва за него, че е *симпат* и да се бои за собствения си живот. Чудесен резултат. Съвършен.

— Ще ми се да бях различен — произнесе той. Не можеше да си позволи да се приближи повече от това до истината, която би ги разделила завинаги. — Ще ми се да бях друг мъж.

— А на мен не.

Причината бе, че не го познаваше. Не и истински. И все пак той не можеше да понесе мисълта, че след тази вечер, която прекараха заедно, може да не я види отново.

Или че тя би се ужасила от него.

— Ако те поканя да дойдеш отново и да бъдеш с мен, би ли се съгласила?

Елена не се поколеба.

— Да.

— Дори нещата между нас... да не могат да бъдат... нормални... В сексуално отношение.

— Да.

Той се намръщи.

— Никак не е редно спрямо теб...

— И моето поведение към теб в клиниката не беше много редно, така че ще сме квит.

Рив не можа да не се усмихне, но не задълго.

— Трябва да знам... защо. Защо би се върнала?

Елена се облегна назад във възглавниците и бавно плъзна ръка по атлазения чаршаф покриващ корема ѝ.

— На този въпрос имам само един отговор, но не съм сигурна, че е онзи, който желаете да чуеш.

Вцепенението, започнало да се завръща, докато усещането от преживените от него оргазми бавно отзвучаваше, отново завладя тялото му.

Моля те, нека не е от *съжаление*.

— Каж ми.

Тя помълча още известно време, погледът ѝ се рееше над гледката на двете блестящи

половини на Колдуел.

— Попита ме защо бих се върнала — заговори меко. — И единственият отговор, който имам, е как бих могла да не го направя? — Очите ѝ се насочиха към него. — И на мен донякъде ми се губи логиката, но пък чувствата не са подвластни на логика, нали така? И не е нужно. Тази вечер... ти ми даде нещо, което не просто не бях изживявала от много време, а мисля, че изобщо никога не съм изпитвала. — Тя поклати глава. — Вчера увих едно мъртво тяло... Тялото на мой връстник. Тялото на някой, който излизайки от дома си, едва ли е допускарал, че това е последната му вечер. Не знам докъде ще стигне това. — Тя посочи с ръка тях двамата. — Може да е нещо за вечер или две. Може да продължи и месец. Или пък повече от десетилетие. Всичко, което знам, е, че животът е прекалено кратък, та да си позволя да не се върна и да не изживея това отново. Животът е прекалено кратък и твърде много ми харесва да бъда с теб, че да ме е грижа за каквото и да било друго.

Ривендж пое дълбоко въздух, загледан в нея.

— Елена?

— Да.

— Моля те не ме разбирай погрешно...

Тя въздъхна и той видя как голите ѝ рамене се напрегнаха.

— Добре. Ще се опитам да не го правя.

— Ако продължиш да идваш тук... — Последва пауза. — Ще се влюбя в теб.

Джон откри апартамента на Хекс сравнително лесно, защото се намираше само на десет пресечки от „Зироу Сам“. Въпреки близостта си, районът сякаш бе в съвсем различен град. Къщите, облицовани с кафеникав камък, бяха елегантни и стари, с арки над прозорците, което го накара да си помисли, че са от Викторианската епоха. Макар изобщо да не бе наясно откъде го знае с такава сигурност.

Хекс не притежаваше цяла къща, а само апартамент в сутерена на сграда, разположена в особено привлекателна част на квартала. Под каменните стълби, водещи от тротоара нагоре към входната врата, имаше ниша. Той се вмъкна в нея и отключи странна на вид медна ключалка. В мига, в който пристъпи вътре, се включи лампа и освети не особено вълнуващ интериор. Подът бе покрит с червени плочи, а изградените от бетонови блокчета стени бяха боядисани в бяло. В далечния край на помещението се виждаше друга врата със също така необикновена ключалка.

Той беше очаквал, че Хекс живее на някое по-екзотично място, изпълнено с много оръжия.

А също и с купища луксозно бельо и обувки с високи токчета.

Но това беше само фантазия.

Когато отвори вратата в края на коридора, се включиха още лампи. Стаята пред него нямаше прозорци и беше празна, с изключение на леглото, но това не беше изненадващо, ако се съдеше по коридора, водещ към нея. Имаше баня, но липсваха кухня, телефон и телевизор. Единственият цвят в стаята идваше от старомодните дъски на пода — топли медени багри под блестящия лак. Стените бяха бели като в преддверието, но бяха изградени от тухли.

Изненада се от свежестта на въздуха, но после забеляза трите отвора на вентилацията.

Джон съблече коженото си яке и го пусна на пода. После свали ботушите си, но остави черните чорапи на краката си. Влезе в банята, използва тоалетната и наплиска лицето си със

студена вода. Нямахте кърпи и той използва ръба на черната си риза. Изтегна се на леглото, но остави оръжията си, където бяха, макар причината да не беше, че се бои от Хекс.

Може би това го правеше глупак. Първото нещо, което беше научил в тренировъчната програма на Братството, бе никога да не вярва на *симпат* и ето че рискуваше живота си, като отсядаше в дома на такъв, без да казва на никого къде се намира.

Но въпреки всичко се нуждаеше точно от това.

Когато нощта паднеше отново, щеше да реши какво да прави от тука нататък. Не искаше да се оттегля от битките. Прекалено много обичаше да се бие. Чувстваше го... като нещо правилно и то не само защото защитаваше собствената си раса. Имаше усещането, че това е неговото предопределение, че е роден и отгледан за това.

Но не беше убеден, че можеше да се върне обратно в имението и да остане да живее там.

След като полежа известно време, без да се движи, осветлението угасна и той се взря в мрака. Положил глава на двете доста твърди възглавници, той осъзна, че за първи път беше напълно сам, откакто Тор го беше прибрал от онзи мизерен апартамент с големия си черен рейндж роувър.

Спомняше си с изключителна яснота живота си в онази дупка, намираща се не просто в лоша част на града, а в най-опасния район на Колдуел. Всяка нощ изпитваше ужас, защото беше мършав, слаб и незащитен. Единственото, което можеше да поема заради чувствителния си стомах, бяха протеинови шейкове и тежеше по-малко от прахосмукачка. Вратата, която го разделяше от наркоманите, проститутките и огромните плъхове, изглеждаше тънка като хартия.

Беше искал да върши добро за света. И все още го искаше.

Беше искал да се влюби и да бъде с жена. И все още го искаше.

Беше искал да има семейство, да има майка и баща, да бъде част от голяма фамилия. Това вече не го искаше.

Джон започваше да разбира, че чувствата са като сухожилията в тялото. Можеш да ги опъваш ли опъваш, да чувстваш болката, причинена от деформацията и от разтягането... и до известен момент ставата продължава да функционира и съответният крайник да поема натоварването. Но не и ако натоварването продължи до безкрайност.

Нещо в него се беше пречупило. И беше абсолютно убеден, че не съществува психотерапевтичен еквивалент на артроскопската операция.

За да помогне на съзнанието си да се успокои и да не го доведе до пълна лудост, той се съсредоточи върху случващото се около него. В стаята беше тихо, чуваше се само звукът от отоплителната инсталация, но шумът не беше силен. Сградата над него беше празна и съответно нямаше звуци от движение.

Затвори очи и се почувства в по-голяма безопасност, отколкото беше редно.

Той беше свикнал да бъде сам. Времето, прекарано с Тор и Уелси и после с братята, беше аномалия в живота му. Той беше роден сам на една автобусна спирка и беше останал сам по време на престоя си в приюта, макар и заобиколен от вечно променяща състава си група деца. И после се беше оправял сам в света.

Беше преживял изнасилване и го надмогна без помощ. Беше боледувал и се беше лекувал сам. Проправяше си път напред, доколкото това му беше възможно и беше свършил добра работа.

Беше време да се върне към основите.

И към същината си.

Животът му с Уелси и Тор... и с братята... бяха един вид неуспешен експеримент, нещо, което даваше вид, че има потенциал, но в крайна сметка се беше оказало провал.

Леш не го беше грижа дали е ден или нощ. Когато двамата с господин Д. спряха на паркинга пред изоставена мелница и светлините на мерцедеса хвърлиха широка дъга, за него нямаше значение дали ще се срещне с краля на *симпатите* на обед или в полунощ, защото някак си вече не се притесняваше толкова от мръсника.

Заклучи колата и с господин Д. поеха по ронещия се асфалт към врата, която изглеждаше доста стабилна, като се имаше предвид цялостното състояние на сградата. Благодарение на лекия снеговалеж пейзажът наоколо изглеждаше като изваден от реклама за старомодна ваканция във Върмонт, стига да не се заглеждаш прекалено отблизо в провисналия покрив и овехтялата фасада.

Симпатът вече беше вътре. Леш го знаеше със сигурност, така както чувстваше вятъра по кожата на лицето си и чуваше хрущенето на камъчетата под ботушите си.

Господин Д. отвори вратата и Леш пристъпи вътре първи, за да покаже, че не му е нужен подчинен, който да му разчиства пътя. Вътрешността на мелницата не беше пълна с нищо друго освен студен въздух, пространството отдавна беше опразнено от всичко, което би могло да послужи за нещо.

Симпатът чакаше в далечния край, в близост до голямото колело, което все още беше потопено в реката, наподобяващо дебела жена, киснеща във ваната си.

— Приятелю, колко е хубаво да те видя отново — обърна се към него кралят, а змийският му глас отекна звучно като леки вълни по водна повърхност.

Леш се приближи до него бавно и спокойно, като обстойно проверяваше сенките около прозорците. Никой освен краля. Това беше добре.

— Обмисли ли предложението ми? — попита кралят.

Леш не беше в настроение за игрички. След случилото се с доставчика на пици предната вечер и при положение че трябваше да премахне още един наркодилър само след час, моментът не беше подходящ за това.

— Да. И знаеш ли какво? Не съм сигурен, че трябва да ти правя каквато и да било услуга. Мисля, че трябва да ми дадеш каквото искам или... може би ще пратя войниците си на север да изколят теб и останалите откачалки, намиращи се там.

Върху плоското бледо лице на другия се появи невъзмутима усмивка.

— Но с какво ще ти помогне това? Така би съсипал инструмента, с който желаш да надвиеш врага си. Постъпката не би била разумна от страна на който и да е водач.

Членът на Леш потръпна, респектът го възбуждаше, макар той да отказваше да отбележи този факт.

— Знаеш ли, не бих предположил, че кралят може да се нуждае от помощ. Защо сам не извършиш убийството?

— Обстоятелствата са особени и ще е от полза да изглежда, все едно смъртта е настъпила без моята намеса. С времето ще се научиш, че прикритите машинации понякога са по-ефективни от делата, извършени пред погледа на поданиците ти.

Леш разбираше мотивите му, но нямаше намерение да му го показва.

— Не съм толкова млад, за колкото ме смяташ — заяви вместо това. През последните няколко месеца беше остарял с векове.

— Но не си и така стар, както си мислиш. Това обаче, е тема на друг разговор в друго време.

— Не си търся терапевт.

— Което е жалко. Много ме бива да се ровя в главите на другите.

Да, Леш му вярваше.

— Тази твоя жертва... Мъж ли е или жена?

— Би ли имало значение?

— Ни най-малко.

Симпатът се усмихна широко.

— Мъж е. И както казах, обстоятелствата са особени.

— В какъв смисъл?

— Ще бъде трудна мишена. Личният му гард е много свиреп. — Кралят се понесе към един от прозорците и погледна навън. След малко той обърна главата си също като бухал, завъртайки я на сто и осемдесет градуса, с лице сочещо назад. Белите му очи просветнаха в рубиненочервено. — Мислиш ли, че си способен да се справиш с такова проникване?

— Ти хомосексуалист ли си? — тросна се Леш.

Кралят се засмя.

— Питаш ме дали предпочитам любовници от моя пол ли?

— Да.

— Това би ли те накарало да се чувстваш неудобно?

— Не. — Да, защото би значело, че в известна степен е привлечен от някой, който си пада по тези неща.

— Не умееш да лъжеш много добре — промърмори кралят. — Но и това ще дойде с годините.

— Не мисля, че си толкова могъщ, за колкото се мислиш.

Когато прехвърчането на еротични искри секна, Леш разбра, че е нацелил болно място.

— Внимавай с прибързаните заключения...

— Спести ми мъдростите си, Ваше Височество. Ако под тази роба имаше солиден комплект топки, сам щеше се отървеш от онзи тип.

Ведростта се завърна на лицето на краля, като че Леш току-що беше доказал понископоставената си позиция чрез избухването си.

— Да, а вместо това аз карам друг да се погрижи, което е много по-изтънчено, но не очаквам да го разбереш.

Леш се дематериализира пред самия крал и обви длани около мършавото му гърло. С едно грубо движение го притисна към стената. Приковаха очи един в друг и когато Леш почувства нещо да се опитва да проникне в съзнанието му, заключи входовете към централния си лоб.

— Няма да те оставя да ми надничаш в картите, задник. Съжалявам.

Погледът на краля стана червен като кръв.

— Не.

— Какво „не“?

— Не предпочитам любовници от моя пол.

Разбира се, това бе един добре премерен ход. Сега изглеждаше, сякаш Леш бе този, който е хомо, защото го докосваше. Пусна го и закрачи наоколо.

Гласът на краля вече не беше така змийски, а по-скоро делови.

— С теб си пасваме доста добре. Мисля, че и двамата ще извлечем изгода от този съюз.

Леш се обърна с лице към него.

— Онзи мъж, чиято смърт желаяш, къде мога да го открия?

— Моментът трябва да е подходящ. Правилният момент... е решаващ.

Ривендж наблюдаваше Елена, докато тя обличаше дрехите си и макар никак да не му се искаше тя отново да слага униформата си, далеч не му бе неприятно да гледа как тя, наведена, бавно обува чорапите си и ги вдига нагоре към бедрата си.

Ни най-малко!

Елена се засмя, вдигна сутиена си и го завъртя на пръста си.

— Мога ли да го облека?

— Разбира се.

— Пак ли ще искаш да го направя бавно?

— Просто ми се стори, че не е нужно да се бърза с чорапите. — Той се усмихна като вълк, какъвто се и чувстваше. — Искам да кажа, по лесно може да се пусне бримка, нали...
О, по дяволите...

Елена не го изчака да довърши изречението, а изви гръб и обгърна тялото си със сутиена. Краткия танц, който изпълни, докато го закопчаваше отпред, го накара да се задъха... и това беше *преди* да е вдигнала презрамките, оставяйки чашките под нивото на гърдите. Тя се приближи към него.

— Забравих как точно се слага. Ще ми помогнеш ли?

Рив изръмжа и я придърпа към себе си. Засмука едното й зърно, а другото започна да масажира с палеца си. Елена изстена, а той плъзна чашките на местата им.

— Приятно ми е да бъда главен отговорник за бельото ти, но го предпочитам свалено от теб. — Той размърда нагоре-надолу веждите си и тя се разсмя толкова естествено и искрено, че сърцето му спря. — Харесвам този звук.

— А на мен ми харесва да го издавам.

Елена облече униформата си, намести я и закопча копчетата.

— Жалко — промълви той.

— Искаш ли да чуеш нещо глупаво? Нося я, макар тази вечер да не трябва да ходя на работа.

— Така ли? Защо?

— Искях да запазя отношенията ни делови, а виж ме сега — възхитена, че не се получи.

Той се изправи и я прегърна, без да се тревожи от факта, че е напълно гол.

— Брой и мен към възхитените.

Той я целуна нежно и когато се отдръпнаха един от друг, тя каза:

— Благодаря за прекрасната вечер.

Рив приглади кичур коса зад ухото й.

— Какво ще правиш утре?

— На работа съм.

— Кога приключваш?

— В четири.

— Ще дойдеш ли тук?

Тя не се замисли дори за миг.

— Да.

Когато излязоха от спалнята и се озоваха в библиотеката, той каза:

— Сега ще отида да видя майка ми.

— Така ли?

— Да, обади се и помоли да я посетя. Никога не го е правила. — Стори му се толкова нормално, че споделя подробности за живота си. Или поне част от тях. — Опитва се да ме привлече повече към духовната страна на живота и се надявам, че не се кани да ми предложи някой курс за себеоткриване.

— Между другото, с какво се занимаваш? — Елена се засмя. — Толкова малко знам за теб.

Рив фиксира поглед над рамото ѝ към изгледа на града.

— О, с най-различни неща. Основно сделки в света на хората. Сега, когато сестра ми е обвързана, имам да се грижа само за майка ми.

— Къде е баща ти?

В студения гроб, където му е мястото на този мръсник.

— Почина.

— Съжалявам.

Очите на Елена излъчваха такава топлина, че той почувства вина. Не съжаляваше, че го е убил, а че крие толкова много от нея.

— Благодаря — отговори сковано.

— Не искам да нахалствам. Просто съм любопитна за живота и семейството ти, но ако предпочиташ...

— Не, просто... Не обичам да говоря много за себе си. — Не беше ли това самата истина? — Мобилен телефон ли звъни?

Елена се намръщи и се дръпна от него.

— Моят. В палтото ми е.

Тя се втурна към трапезарията и напрежението в гласа ѝ, когато отговори, беше осезаемо.

— Да? О, здравей. Да, не, аз... Сега? Разбира се. Дори няма да се налага да се прибирам до вкъщи, за да се преоблека в униформата си, защото... О, да. Добре.

Стигнал до вратата на трапезарията, той чу изщракването от затварянето на телефона.

— Всичко наред ли е?

— Да, работа. — Елена се приближи до него, обличайки палтото си. — Нищо особено. Сигурно е нещо, свързано със смените.

— Искаш ли да те закарам? — Боже, би му доставило такова удоволствие да я изпрати до работата ѝ и то не само за да останат заедно още малко. Един мъж искаше да прави какво ли не за своята жена. Да я защитава. Да се грижи за нея...

Какво му ставаше, по дяволите? Не че не му допадаха мислите за нея, но имаше чувството, че някой е сменил диска му. И то не с този на Бари Манилоу. Твърдо се долавяше нещо от „Маруун 5“.

Помощ...

— Няма нужда, но благодаря. — Тя се спря пред една от плъзгащите се врати. — Тази вечер бе такава... откровение.

Рив бързо отиде до нея, обхвана лицето ѝ в ръце и я целуна страстно. Когато се отдръпна, заяви мрачно:

— Само заради теб.

Тя му се усмихна широко и сякаш засия отвътре. Изведнъж му се прииска да разкъса дрехите ѝ и да стигне до край в нея.

Инстинктът за маркиране се беше пробудил с пълна сила и единственият начин да го потуши, беше да си каже, че вече е оставил достатъчно от себе си по кожата ѝ.

— Напиши ми съобщение, когато стигнеш в клиниката, за да знам, че си в безопасност.

— Добре.

Една последна целувка и тя излезе през вратата, за да изчезне в нощта.

Когато напусна апартамента на Ривендж, Елена летеше и то не само защото се дематериализира над реката на път за клиниката. За нея нощта не беше студена, а освежаваща. Униформата ѝ не беше измачкана от това, че беше захвърлена на леглото и после бяха лежали върху нея, а беше артистично нагъната. Косата ѝ не беше рошава, а беше естествено разбъркана.

Обаждането да се яви в клиниката не беше нареждане, а право на избор.

Нищо не можеше да я спре от пламения ѝ летеж. Тя беше една от звездите върху нощното кадифено небе, недостижима, недосегаема...

Когато прие форма пред гаражите на клиниката обаче, загуби донякъде пламения си ентузиазъм. Струваше ѝ се нередно да се чувства по този начин след случилото се предишната нощ. Можеше да се обзаложи с цената на живота си, че в момента семейството на Стефан не изпитваше и бегло подобие на радост. Та те едва бяха привършили със смъртния ритуал... Щяха да минат години преди да се докоснат, макар и мъничко, до емоциите, кипящи в сърцето ѝ, когато мислеше за Рив.

Ако изобщо някога се случеше. Имаше чувството, че родителите му вече никога нямаше да са същите. Тя изруга и забърза през паркинга, оставяйки тъмни следи върху тънкия слой сняг, навалял по-рано. Като част от персонала не ѝ отне дълго да премине през охраната и да се озове в чакалнята. Като се приближи към рецепцията, тя свали палтото си.

Служителят зад компютъра вдигна поглед и се усмихна. Родис беше един от малкото мъже в екипа им и определено любимец на цялата клиника. В добри отношения с всички, той не скъпеше усмивките и прегръдките си.

— Здравей, момиче, как... — Той се намръщи, когато тя се доближи до него, а после избута стола си назад, за да увеличи пространството помежду им. — Здравей.

Елена погледна озадачено зад гърба си, в очакване да види чудовище, ако се съдеше по това как се беше отдръпнал от нея.

— Добре ли си?

— Да. Напълно. — Той я погледа пронизващо. — Ти как си?

— Добре. Радвам се, че дойдох да помогна. Къде е Катя?

— Струва ми се каза, че ще те чака в кабинета на Хавърс.

— Тогава по-добре да вървя.

— Да. Добре.

Елена забеляза, че чашата му е празна.

— Искаш ли да ти донеса кафе, като свърша?

— Не, не — отговори Родис бързо и вдигна двете си ръце. — Няма нужда. Благодаря.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Да. Напълно. Благодаря.

Елена отмина с усещането, че е прокажена. Обикновено с Родис имаха приятелски отношения, но не и тази вечер.

О, боже, помисли си тя. Ривендж беше оставил аромата си върху нея. Сигурно беше това. Тя се обърна... но какво можеше да му каже?

С надеждата, че Родис ще е единственият, който ще го долови, тя се втурна към съблекалнята, за да остави палтото си, като по пътя помахваше на членове на персонала и пациенти. Когато стигна до кабинета на Хавърс, вратата беше отворена, а лекарят седеше зад бюрото си. Катя бе седнала на стол с гръб към коридора.

Елена почука леко на касата.

— Здравейте.

Хавърс вдигна глава, а Катя хвърли поглед през рамо. И двамата изглеждаха зле.

— Влез — нареди сърдито лекарят. — И затвори вратата.

Сърцето на Елена ускори ритъма си и тя направи, както ѝ беше поръчано. До Катя имаше празен стол и тя седна, защото изведнъж почувства слабост в коленете си.

Беше идвала в този кабинет много пъти, главно за да напомня на доктора да се храни, защото захванеше ли се веднъж с някой пациент, той загубваше представа за времето. Но в случая не ставаше дума за него, нали?

Настъпи продължително мълчание, а бледите очи на Хавърс избягваха нейните, докато нервно опипваше роговите рамки на очилата си.

Катя беше тази, която заговори и тонът ѝ беше твърд.

— Снощи, точно преди да си тръгна, един от охранителите, наблюдаващи камерите, ме уведоми, че си била в аптеката. Сама. Каза, че те е видял да взимаш някакви лекарства и да си тръгваш. Прегледах записа и проверих съответните рафтове. Било е пеницилин.

— Защо просто не го доведе? — намеси се Хавърс. — Незабавно щях да прегледам Ривендж.

В следващия момент тя се чувства като участничка в сапунен сериал, където камерата показва в едър план лицето на героинята. Сякаш всичко се отдръпваше от нея, офисът беше някъде далече, а тя изведнъж се беше озовала под ярка светлина, като че разглеждана под микроскоп.

В главата ѝ се въртяха въпроси. Наистина ли си беше въобразявала, че стореното от нея ще ѝ се размине? Знаеше за камерите... но мисълта за тях дори не ѝ беше хрумнала, когато предишната нощ беше влязла зад щанда в аптеката.

В резултат на това всичко щеше да се промени. Животът ѝ, преди достатъчно труден, сега щеше да стане непоносим.

Съдба ли? Не... Чиста глупост.

Как, по дяволите, си беше позволила такова нещо?

— Ще напусна — отсече тя. — Още тази вечер. Не трябваше да правя такова нещо... Бях притеснена за него, напрегната заради Стефан и взех погрешно решение. Искрено съжалявам.

Нито Хавърс, нито Катя отговориха нещо, но и нямаше нужда. Ставаше дума за доверие, а тя беше потъпкала тяхното. И беше нарушила правилата за безопасност на пациентите.

— Ще изпразня шкафчето си и ще си тръгна незабавно.

Ривендж не посещаваше майка си достатъчно често. Тази мисъл изникна в съзнанието му, докато паркираше колата пред защитената къща, в която я беше преместил близо година по-рано. След като семейният дом в Колдуел беше нападнат от *лесъри*, той беше прехвърлил всички живеещи там в това имение в стил Тюдор, намиращо се южно от града.

Имението беше единственото хубаво нещо, дошло в резултат на отвлечането на сестра му. То и фактът, че Бела си беше намерила достоен мъж в лицето на брата, който я беше спасил. Премествайки майка си и обичаната от нея *доген* извън града, той ги беше спасил от съдбата на останалата част от аристокрацията, споходила ги предишното лято.

Преди да е успял да слезе от колата, вратата на къщата се отвори и на светлината, струяща отвътре, той видя сгушената заради студа *доген* на майка си.

Подметките на Рив се пързалиха и той тръгна към нея внимателно, като отръскваше снежинките от палтото си.

— Тя добре ли е?

Прислужницата го погледна с очи, премрежени от сълзи.

— Времето ѝ изтича.

Рив влезе и затвори вратата, отказвайки да чуе изреченото от нея.

— Не е възможно.

— Много съжалявам, господине. — Жената *доген* извади бяла кърпичка от джоба на сивата си униформа. — Много... съжалявам.

— Не е достатъчно възрастна.

— Животът ѝ е бил много по-дълъг, отколкото реално наброяват годините ѝ.

Тя беше наясно какво се случваше в къщата по времето, когато бащата на Бела все още беше с тях. Беше почиствала счупени чаши и натрошен порцелан. Беше превързвала и промивала рани.

— Наистина не мога да понеса, че си отива — изплака прислужницата. — Загубена съм без господарката си.

Рив положи вцепенената си ръка на рамото ѝ и го стисна нежно.

— Не го знаеш със сигурност. Още не е ходила при Хавърс. Нека отида да я видя.

Жената *доген* кимна и Рив бавно пое по стълбите, водещи към горния етаж, като отминаваше семейни портрети, нарисувани с маслени бои, преместени тук от старата къща.

Когато стигна горе, зави вляво и почука на двойните врати.

— *Мамен?*

— *Тук вътре съм, сине мой.*

Отговорът на Древния език долетя до него иззад друга двойна врата и той се върна малко назад, за да влезе в гардеробната ѝ стая, а познатият аромат на „Шанел №5“ го накара да се почувства по-спокоен.

— Къде си? — Обърна се той към дългите редици висящи дрехи.

— *Отзад съм, мой най-скъпи сине.*

Докато Рив подминаваше редиците от блузи, поли, рокли и бални тоалети, той вдиша дълбоко. Любимият парфюм на майка му беше по всички сортирани по цвят и вид дрехи, а шишето, от което идваше ароматът, се намираше върху тоалетната масичка сред гримове, лосиони и пудри.

Завари я пред трикрилото, високо цял ръст огледало. Гладеше.

Което беше повече от странно и го накара да я огледа внимателно.

Майка му имаше царствен вид дори облечена в розовия си халат. Бялата ѝ коса беше идеално фризирана на съвършено пропорционираната глава, заетата от нея поза на високия стол беше изискана, а на ръката ѝ блестеше масивен диамант. Върху единия край на дъската за гладене, зад която седеше, имаше малка кошница и спрей, а в другия край лежеше купчина изгладени кърпички. Докато я наблюдаваше, тя бе преполовила гладенето на бледожълто квадратно парче плат, а ютията в ръцете ѝ издаваше съскащ звук, докато я плъзгаше напред-назад.

— *Мамен, какво правиш?* — Отговорът на пръв поглед беше повече от очевиден, но все пак майка му беше господарката на дома. Не можеше да си спомни някога да я е виждал да върши домакинска работа, да се занимава с прането или с нещо подобно. *Догените* бяха за тези неща.

Мадалина погледна към него. Помътнелите ѝ сини очи бяха уморени, а усмивката ѝ беше повече плод на усилие, отколкото на радостна емоция.

— Тези бяха на баща ми. Открихме ги, когато преглеждахме кашоните, донесени от тавана на старата къща.

„Старата къща“ беше домът им в Колдуел, където бяха живели близо един век.

— Можеше да помолиш прислужницата да свърши това. — Той се приближи до нея и целуна меката ѝ буза. — Би се радвала да ти помогне.

— Да, и тя каза същото. — След като докосна лицето му с ръка, майка му се върна обратно към заниманието си, като сгъна кърпичката и я напръска със спрея. — Но това е нещо, което трябва да свърша сама.

— Може ли да седна? — попита той и кимна към стола до огледалото.

— Разбира се, къде са ми обноските? — Остави ютията на мястото ѝ и тръгна да се изправя. — Трябва да ти донеса нещо за...

Ривендж вдигна ръка.

— Не, *мамен*, току-що съм ял.

Тя му се поклони и отново се настани на високия си стол.

— Благодарна съм ти за това посещение, защото знам колко си зает.

— Аз съм ти син. Как можеш да си помислиш, че не бих дошъл?

Изгладената кърпичка беше поставена върху купчината с подобни кърпички, а от кошницата беше извадена последната останала.

Ютията изпусна пара, докато Мадалина прокарваше нажежената ѝ повърхност по белия квадрат. Докато се трудеше бавно, Рив погледна отражението ѝ в огледалото. Лопатките ѝ стърчаха под копринената роба, а прешлените на врата ѝ се очертаваха рязко.

Когато отново насочи вниманието си към лицето ѝ, видя как върху кърпата капна една сълза.

О... прескъпа Скрайб Върджин, помисли си. Не съм готов.

Рив опря бастуна си в пода, доближи до майка си и коленичи. Обърна стола ѝ към себе си, взе ютията от ръката ѝ и я остави на мястото ѝ, готов да я отведе в клиниката на Хавърс, съгласен да плати за всяко лекарство, само за да ѝ спечели още малко време.

— *Мамен, какво ти е?* — Той взе една от изгладените кърпички на баща ѝ и попи влагата под очите ѝ. — *Кажу на родния си син какво ти тежи.*

Сълзите не спираха и той ги ловеше една по една. Тя беше прекрасна въпреки възрастта и плача си — провалила се Избраница, живяла тежък живот и въпреки това

останала изпълнена с изящество.

Когато най-накрая отговори, гласът ѝ беше слаб.

— Умирам. — Тя поклати глава, преди той да е успял да заговори. — Не. Нека сме откровени един с друг. Краят ми дойде.

Ще видим, помисли си Рив.

— Баща ми... — Тя докосна кърпичката, с която Рив беше попил сълзите ѝ. — Баща ми... Странно, напоследък мисля за него ден и нощ. Много отдавна той беше Примейл и обичаше всичките си деца. Най-голямата радост му носеше потомството му и макар да бяхме много, той имаше връзка с всички нас. Тези кърпички... Те бяха изработени от одеждите му. Шиенето ми се удаваше, а той го знаеше и ми даде някои от робите си. — Тя протегна кокалестата си ръка и погали купа с изгладени кърпички. — Когато напуснах Другата страна, той ме накара да взема няколко. Бях влюбена в един от братята и животът ми щеше да бъде пълноценен единствено ако бъдех с него. Разбира се, после бях...

Да, именно случилото се после беше онова, причинило ѝ толкова много болка. После била изнасилена от *симпат* и забременяла с Ривендж. Била принудена да роди отвратителен мелез, който тя някак успяла да храни от гръдта си и да го обича така, както всеки син би искал да бъде обичан. През цялото време, докато била затворничка на краля на *симпатите*, обичаният от нея брат я издирвал, само за да умре при освобождаването ѝ.

И това не беше краят на нейната трагедия.

— След като бях... върната, баща ми ме повика на смъртното си легло — продължи тя. — От всички Избраници, от всичките си спътници и деца, той беше пожелал да види мен. Но аз не можех да отида. Нямаше да го понеса... Вече не бях дъщерята, която познаваше. — Очите ѝ срещнаха тези на Ривендж и в тях се четеше дълбока молба. — Не исках да ме вижда такава. Бях омърсена.

Боже, познаваше това чувство, но неговата *мамен* не се нуждаеше и от това бреме. Тя нямаше представа с какви гадости се занимаваше синът ѝ и никога нямаше да разбере, защото основната причина, заради която се превръщаше в нечия курва, беше, че тя не би понесла мъката от депортирането му.

— Когато отказах да се подчиня на повикването, Директрис дойде при мен и ми каза, че той страда. Че няма да се отправи към Небитието, докато не отида при него. Че ще остане на ужасяващия праг на смъртта, освен ако аз не го освободя. На следващата вечер отидох с натезало сърце. — Сега в погледа на майка му личеше гняв. — При пристигането ми в храма на Примейла той поиска да ме прегърне, но аз не можех... да го допусна. Аз бях непозната в лицето на обичана от него дъщеря. Опитах се да говоря вежливо за незначителни неща. Именно тогава той каза нещо, което и до днес не мога да разбера напълно. Изрече: „Натезалата душа не иска да си отиде, при все че тялото е отпаднало“. Той беше затворник на моите нерешени проблеми. Чувстваше, че се е провалил в своята роля. Смяташе, че ако ме е бил задържал от Другата страна, съдбата е щяла да бъде по-милостива към мен.

Гърлото на Рив се сви, а в съзнанието му се загнезди внезапно ужасяващо подозрение.

Гласът на майка му беше слаб, но непреклонен.

— Аз се приближих до леглото му, а той пое ръката ми в своята. Казах му, че обичам родния си син, че съм на път да се обвържа с мъж от *глимерата* и че не съм изгубена. Той потърси потвърждение за казаното по лицето ми и след като остана доволен от видяното, затвори очи... и отпътува. Знаех, че ако не бях отишла... — Тя си пое дълбоко въздух. — Със

сигурност не мога да напусна този свят при това положение на нещата.

Рив поклати глава.

— Всички са добре, *мамен*. Бела и бебето й са в безопасност. Аз съм...

— Престани! — Майка му посегна и хвана брадичката му както някога в детството му, когато правеше бели. — Знам какво извърши. Знам, че ти уби моя *хелрен* Ремпун.

Рив се опита да прецени дали е по-добре да продължи да лъже, но съдейки по изражението на майка си, истината й бе известна и нищо, което щеше да каже, не би я разубедило.

— Как? — попита той. — Как разбра?

— Кой друг би го направил? Кой друг би могъл? — Тя го освободи от хватката си и погали бузата му, а той копнееше да почувства топлината на допира й. — Недей да забравяш, че виждах лицето ти всеки път, когато моят *хелрен* изпадаше в гняв. Моят син, моят силен и могъщ син. Виж се само.

Тази искрена и изпълнена с обич гордост, която тя таеше към него, беше нещо, което така и не можеше да разбере, като се имаше предвид при какви обстоятелства е бил заченат.

— Също така знам — прошепна тя, — че си убил и родния си баща. Преди двайсет и пет години.

Сега вече наистина беше привлякла вниманието му.

— Не трябваше да го научаваш. Нищо от това. Кой ти каза?

Тя отдръпна ръка от лицето му и посочи към кристалната купа върху тоалетната масичка, за която той винаги беше предполагал, че използва за маникюра си.

— Старите навици на Избраниците умират трудно. Видях го във водата. Веднага, след като се беше случило.

— И си го запазила за себе си? — възкликна той изненадано.

— Не бих могла да го правя повече. И това беше причината да те повикам.

Онова ужасно усещане се върна отново. Чувстваше се притиснат между това, което майка му щеше да го помоли да направи и твърдата му убеденост, че сестра му не би имала никаква полза да научи за мръсните и злокобни тайни на семейството. Бела беше останала защитена от тази гадост през целия си живот и нямаше причина тайните да бъдат разкривани сега, особено ако майка им умираше.

Но Мадалина не умираше, напомни той сам на себе си.

— *Мамен*...

— Сестра ти *никога* не трябва да разбира за това.

Рив се напрегна и се помоли да е чул правилно.

— Моля?

— Закълни ми се, че ще направиш всичко по силите си тя *никога* да не научи. —

Когато майка му се наведе към него и го хвана за раменете, той знаеше, че тя наистина е забила пръстите си в него по вида на напрегнатите й ръце. — Не искам тя да носи това бреме. Ти беше принуден и аз бих ти го спестила, стига да можеш. Ако тя не научи, тогава следващото поколение няма да страда. Нала също не бива да носи това бреме. Истината трябва да умре с мен и теб. *Закълни ми се*.

Рив се вгледа в очите на майка си и разбра, че *никога* не я беше обичал по-силно. Той кимна веднъж.

— *Погледни лицето ми и се убеди, че се кълна. Бела и наследниците й никога няма да узнаят. Миналото ще умре с мен и теб.*

Раменете на майка му се отпуснаха под плата на робата ѝ, а трепетната въздишка беше ясно доказателство за облекчението, което изпитваше.

— За такъв син другите майки могат само да мечтаят.

— Как е възможно това да е истина? — попита той тихо.

— А как е възможно да не е?

Мадалина се стегна и взе кърпичката от ръката му.

— Трябва да изглежда тази още веднъж и после може би ще ми помогнеш да си легна.

— Разбира се. Също така бих искал да се обадя на Хавърс.

— Не.

— *Мамен...*

— Искам смъртта ми да настъпи без лекарска намеса. Вече нищо не би могло да ми помогне.

— Не можеш да си сигурна в това.

Тя вдигна прекрасната си ръка с масивния диамантен пръстен.

— Ще бъда мъртва утре преди падането на нощта. Видях го в купата.

Дъхът на Рив секна и дробовете му отказаха да работят. *Не съм готов за това. Не съм готов. Не съм готов. Не съм готов...*

Мадалина беше изключително старателна с последната кърпичка, нагласявайки внимателно ръбовете и прекарвайки ютията по тях. Когато свърши, я постави върху останалите, като се погрижи всички ръбове да съвпадат.

— Готово — каза.

Рив се подпря на бастуна си, за да се изправи и ѝ предложи ръката си. Двамата се запътиха към спалнята ѝ с нестабилна походка.

— Гладна ли си? — попита той и дръпна завивката, а после ѝ помогна да се настани в леглото.

— Не, добре съм.

Ръцете им се трудеха съвместно, за да оправят чаршафите, одеялото и юргана, така че всичко да е подгънато както трябва и краят на завивката да бъде положен точно по средата на гърдите ѝ. Докато се изправяше, той знаеше, че майка му повече няма да стане от леглото и не можеше да го понесе.

— Бела трябва да дойде тук — каза той с дрезгав глас. — Трябва да се сбогувате.

Майка му кимна и затвори очи.

— Нека да дойде сега. Моля те, кажи ѝ да доведе бебето.

В Колдуел, в имението на Братството, Тор крачеше из спалнята си. Което беше силно казано, като се имаше предвид колко бе изнемощял. Да залита наоколо беше всичко, което успяваше да постигне.

Проверяваше часовника си на всяка минута и половина. Времето течеше с плашеща скорост, като че секундите се разпиляваха наоколо като песъчинки от счупен пясъчен часовник.

Имаше нужда от повече време. Повече... По дяволите, това би ли помогнало изобщо?

Не можеше да си представи как щеше да се справи с предстоящото и знаеше, че тревожността му няма да помогне с нищо. Например, не можеше да реши дали е добре да има свидетел. Предимството би било, че така нещата щяха да бъдат по-малко интимни.

Минусът — че ако рухнеш, в стаята щеше да има и друг, който да види това.

— Аз ще остана.

Тор хвърли поглед към Ласитър, който беше седнал на перваза на прозореца. Краката на ангела бяха кръстосани в глезените, а единият му войнишки ботуш се поклащаше ритмично като още едно доказателство за изтичащото време.

— Хайде — настоя Ласитър. — Виждал съм мизерния ти задник гол. Какво би могло да е по-лошо от това?

Казаното звучеше като провокация, но беше произнесено с изненадващо мек тон.

Почукването на вратата беше плахо. Значи не беше някой от братята. И тъй като не се носеше аромат на храна, не беше и Фриц с поднос, съдбата на чието съдържание беше да се озове в порцелановия трон.

Обаждането на Фюри очевидно беше дало резултат.

Тор се разтрепери от глава до пети.

— Добре, по-спокойно. — Ласитър се изправи и бързо се приближи до него. — Искам да седнеш тук. Не ти трябва да правиш такова нещо в близост до леглото. Хайде. Не, не се съпротивлявай. Знаеш, че няма друг начин. Става дума за биология, а не за избор, така че няма защо да се чувстваш виновен.

Тор усети как бива поведен към твърдия стол до бюрото тъкмо навреме, защото коленете му загубиха интерес към задълженията си и той се стовари на дървената седалка с такава сила, че отскочи.

— Не знам как да го направя.

Впечатляващата физиономия на Ласитър се изпречи пред лицето му.

— Тялото ти ще свърши работата вместо теб. Изключи сърцето и съзнанието си от уравнението и позволи на инстинкта си да се задейства. Нямаш вина. Това е начинът да оцелееш.

— Не искам да оцелявам.

— Не думай. А аз си мислех, че цялото това саморазрушително поведение е само за развлечение.

Тор нямаше сили да замахне към ангела. Нямаше сили да напусне стаята. Дори нямаше сили да заплаче. Ласитър отиде до вратата и я отвори.

— Здравей. Благодаря, че дойде.

Тор дори не можеше да погледне към влязлата Избраница, но беше трудно да пренебрегне присъствието ѝ. Деликатното ѝ ухание на цветя проникна в ноздрите му.

Естественият аромат на Уелси беше по-силен от този, съставен не само от рози и жасмин, но и от подправки, отразяващи силния ѝ характер.

— Господарю — произнесе женски глас. — Аз съм Избраницата Селена. Тук съм, за да ви служа.

Последва дълга пауза.

— Отиди при него — нареди тихо Ласитър. — Да свършваме с това.

Тор отпусна глава и хвана лицето си с ръце. Всичко, което можеше да направи, докато жената се настаняваше в краката му, беше да вдишва и да издишва тежко.

Между изгънелите си пръсти той зърна белотата на стелещата се около нея роба. Уелси не си беше падала много по роклите. Единствената, която някога наистина беше харесвала, беше онази рокля в червено и черно, която беше носила по време на церемонията по обвързването им.

В съзнанието му изникна спомен от тази свята церемония и той видя с ужасяваща яснота мига, когато Скрайб Върджин беше стиснала ръцете им с Уелси и беше казала, че съюзът е много добър, наистина добър. Беше почувствал, че чрез майката на расата им ги свързва толкова много топлина и това усещане за любов, целеустременост и оптимизъм се беше увеличило милиони пъти, когато се бе вгледал в очите на своята любима. Беше му се струвало, че пред тях се простира цял един живот, изпълнен с щастие и радост... а ето го сега, оказал се с непреодолима загуба, сам.

Не, по-лошо от сам. Сам и на път да поеме в тялото си кръвта на друга жена.

— Всичко това се случва прекалено бързо — промърмори иззад дланите си. — Не мога... Нужно ми е повече време...

Господ да му е на помощ на този ангел, ако посмееше да му каже, че сега е правилният момент. Щеше да го накара да си мечтае зъбите му да бяха направени от армирано стъкло.

— Господарю — заговори тихо Избраницата. — Мога да се върна по-късно, ако желанието ви е такова. Ако и тогава моментът не е добър, ще дойда пак по-късно. Ще се връщам отново и отново, докато не се почувствате готов. Моля ви... господарю, единствено искам да помогна, но не и да ви нараня.

Тор се намръщи. Казаното от нея беше много мило. В нито една сричка, излязла от устата ѝ, не личеше страст.

— Каж ми какъв е цветът на косата ти — попита той с длани върху лицето си.

— Черна е като нощта и плътно прибрана. Имам кърпа, с която мога да я покрия, макар че не сте поискали такова нещо. Реших... че може да помогне.

— Каж ми какви са очите ти.

— Сини са, господарю. Светлосини като небето.

Тези на Уелси бяха имали цвят на шери.

— Господарю — прошепна Избраницата. — Дори не е нужно да ме поглеждате.

Позволете ми да застана зад вас и така поемете китката ми.

Той чу прошумоляването на плата, а ароматът ѝ започна да се носи към него иззад гърба му. Тор дръпна ръце от лицето си и видя пред себе си дългите, обути в джинси крака на Ласитър. Отново бяха кръстосани в глезените, но този път ангелът се беше облегал на стената.

Пред него се появи изящна ръка, покрита с бяла тъкан. Постепенно ръкавът на робата беше вдигнат нагоре. Разкрилата се китка беше крехка, а кожата — бяла и нежна.

Вените под повърхността ѝ имаха бледосин цвят.

Кучешките зъби на Тор се удължиха в устата му и от устните му излезе приглушено ръмжене. Проклетият ангел се бе оказал прав. Изведнъж съзнанието му се изпразни от всякакви мисли. Имаше значение единствено тялото му и онова, от което го беше лишавал така дълго.

Тор стисна здраво рамото ѝ и изсъска като кобра, а после захапа ръката на Избраницата чак до костта, забивайки зъби на нужното място. Последва разтревожен вик и объркване, но те не достигнаха до съзнанието му, защото вече пиеше и гълташе тъй бързо кръвта, че нямаше време да усети вкуса ѝ.

За малко не беше убил Избраницата.

Разбра го едва по-късно, когато Ласитър най-сетне успя да го отдели от нея и го нокаутира с едно кроше в главата, защото в мига, в който го бе откъснал от хранителната течност, той се бе опитал пак да ухапе жената.

Падналият ангел се беше оказал прав. Отвратителната биология беше ръководещата сила и надделяваше дори над най-вярното сърце.

И над най-преданите вдовци.

Когато Елена се прибра в дома си, тя извика на лицето си фалшива усмивка, освободи Лузи и отиде да провери баща си, който „постигаше удивителен напредък“ в работата си. В мига, когато успя да се освободи от него, тя се втурна в стаята си, за да седне пред компютъра. Трябваше да установи с точност до цент с колко пари разполагаха и не мислеше, че щеше да се зарадва на наученото. След като влезе в банковата си сметка, тя плъзна курсора през чековете, сумите за които още не бяха изтеглени и пресметна какво имаше да се плаща през първата седмица от месеца. Добрата новина бе, че щяха да ѝ платят за ноември.

В спестовната им сметка имаше малко под единайсет хиляди. Не им беше останало нищо, което да продадат. Нямаше и какво да ореже от месечния бюджет. Щеше да се наложи Лузи да спре да идва. Кое то беше неприятно, защото щеше да си намери друг пациент и когато Елена успееше да започне работа, щеше да има проблем с грижите за баща си.

Разбира се, в случай че изобщо си намереше друга работа. Със сигурност нямаше да е като медицинска сестра. Уволнение поради провинение не беше нещо, което работодателите харесваха. Защо беше задигнала проклетите лекарства? Елена се взираше в екрана и проследяваше ред по ред малките цифри, докато те не се размазаха пред погледа ѝ.

— *Дъще моя?*

Тя бързо затвори лаптопа, защото баща ѝ не се разбираше с каквато и да било техника и придаде спокоен вид на лицето си.

— Да? Искам да кажа, да!

— *Чудех се дали би желала да прочетеш абзац или два от работата ми. Изглеждаш угрижена, а съм забелязал, че мен такива занимания ме успокояват.* — Той се приближи и елегантно протегна ръка към нея.

Елена се изправи, защото понякога единственото, което можеш да сториш, е да се оставиш друг да те насочва. Не искаше да чете никоя от безсмислиците, изписани от него върху страниците. Не можеше да издържи да се преструва, че всичко е наред. Искаше ѝ се, макар и само за час, да имаше опората на родител, за да могат да обсъдят ужасната ситуация, в която беше поставила и двама им.

— *Това би било прекрасно* — произнесе тя глухо.

Последва го в кабинета му, помогна му да се настани в стола си и огледа разхвърляните купове листове хартия около себе си. Какъв хаос. Имаше черни кожени папки, натъпкани почти до пръсване, препълнени класьори, тетрадки със спирали, чиито листове бяха провиснали като кучешки езици. Хвърчащи листове бяха разпръснати тук и там, като че опитали се да избягат и не бяха стигнали особено далече.

Всичко това беше неговият дневник, или поне той твърдеше така. В действителност представляваше купчина след купчина с глупости, физическата проява на хаоса в главата му.

— *Ето тук. Седни, седни.* — Баща ѝ разчисти стола от купчина бележници със записки, придържани с гумени ластици, и ги тръсна на бюрото си.

Тя седна, опря ръце в коленете си и ги стисна здраво в опит да не изпусне нервите си. Като че неразборията в стаята още повече объркваше мислите и възприятията ѝ, а това не беше помощта, от която се нуждаеше в момента.

Баща ѝ огледа кабинета си и се усмихна сякаш извинително.

— *Толкова много усилия за сравнително малък резултат. Нещо подобно на*

гмуркането за добив на перли. Прекарвам тук безброй часове, за да постигна целта си.

Елена почти не го слушаше. Ако не можеше да си позволи да плаща наема, къде щяха да отидат? Имаше ли по-евтино място от това, където да не се налага да съжителстват с плъхове и хлебарки? Прескъпа Скрайб Върджин, тя беше приела, че са достигнали дъното в нощта, когато той беше подпалил предишната им къща. Колко по-ниско можеха да паднат сега?

Разбра, че нещата вървят на зло, когато зрението ѝ се размаза.

Баща ѝ не млъкваше и гласът му маршируваше върху изпълнения ѝ с мълчание страх.

— *Винаги съм се старал да документирам достоверно заключенията, до които съм стигал...*

Елена не чу нищо повече.

Тя почувства, че се разпада. Седнала на малкия стол, засипвана от безсмисленото и безцелно дрънкане на баща ѝ, изправена пред резултата от погрешното си решение, тя заплака.

Ставаше дума за много повече от загубата на работата ѝ. Беше заради Стефан. Заради случилото се с Ривендж. Заради баща ѝ, който макар и възрастен, не можеше да схване ситуацията, в която се бяха озовали.

Чувстваше се толкова самотна.

Обгърнала раменете си с ръце Елена издаваше пресипнали хлипания, докато се почувства толкова омаломощена, че рухна. Накрая тя въздъхна тежко и избърса очи с ръкава на униформата си, която вече не ѝ беше нужна.

Когато вдигна поглед, баща ѝ седеше като закован на креслото си, а по лицето му беше изписан шок.

— *Е, това вече... дъще моя...*

Е, реакцията му не беше необичайна. Може да бяха изгубили състоянието си, определяло предишния им статус, но старите навици умираха трудно. Правилата на *глицерата* за съдържаност все още диктуваха поведението им и изблик на неистов плач бе равносилен на това да легне наред масата на закуска и от корема ѝ да изскочи извънземно.

— *Прости ми, татко* — пророни тя и се почувства като пълна глупачка. — *Налага се да се извиня.*

— *Не... Почакай. Нали искаше да четеш.*

Тя затвори очи, а кожата по тялото ѝ се напрегна. До голяма степен целият ѝ живот се ръководеше от умственото му заболяване и макар през повечето време с готовност да принасяше подобна жертва, тази вечер беше прекалено съсипана, че да придава фалшива значимост на нещо така безполезно като „работата“ му.

— *Татко, аз...*

Едно от чекмеджетата на бюрото беше отворено и после затворено.

— *Ето, дъще. Вземи в ръцете си нещо повече от откъс...*

Елена с усилие отвори клепачи...

Наложил се да се наведе напред, за да се убеди, че е видяла правилно. В ръцете на баща ѝ имаше идеално подредена купчина от бели листове, дебела около три сантиметра.

— *Това е моят труд* — каза той простичко. — *Книга за теб, дъще моя.*

На долния етаж на защитената къща в стил Тюдор, Рив чакаше до прозореца на

дневната и се вираше в простиращата се отпред тревна площ. Облаците се бяха разпръснали и в небето се виждаше бледият полумесец. В безчувствената си ръка той държеше новия си мобилен телефон и тъкмо го беше затворил с ругатня.

Не можеше да повярва, че над главата му майка му лежеше на смъртното си ложе, а сестра му и нейният *хелрен* се надпреварваха с времето, за да успеят да пристигнат преди изгрева... но въпреки всичко това бизнесът му не спираше да напомня за отвратителното си съществуване.

Още един мъртъв дилър. Което правеше общо трима за последните двайсет и четири часа.

Хекс беше кратка и директна в обясненията си, какъвто беше стилът ѝ. За разлика от Рики Мартинес и Айзък Ръш, чиито тела бяха открити до реката, този беше намерен в колата си на пустия паркинг на един мол с куршум в тила. Което означаваше, че колата е била откарана там с трупа в нея. Нямаше начин някой да е толкова глупав да гръмне мръсника на място, където със сигурност имаше охранителни камери. Не бяха научили нищо повече от полицията, така че щеше да се наложи да чакат вестниците и сутрешните новини по телевизията за повече информация.

Налице обаче, беше проблем и именно той беше причината за изругаването му.

И тримата бяха купували от него през последните две нощи.

И заради това Хекс го беше обезпокоила в дома на майка му. Бизнесът с наркотици не само че беше извън закона, но и в него напълно липсваха закони. Балансът, постигнат в Колдуел, който позволяваше на Ривендж и останалите търговци от неговия калибър да въртят бизнеса си, беше много крехък.

Като голям играч той получаваше доставките си от трафиканти в Маями, вносители от пристанищата на Ню Йорк, лабораториите на Кънектикът и производителите на екстази в Роуд Айлънд. Всички до един бяха бизнесмени като него и повечето бяха независими или с други думи не бяха част от организираната престъпна мрежа. Връзките им бяха стабилни и мъжете, стоящи от другата страна, бяха също така внимателни и безскрупулни като него. За тях търговията с наркотици представляваше просто размяна на пари и стока, също като в законните отрасли на икономиката. Пратките пристигаха на различни адреси в Колдуел и после биваха прехвърляни в „Зироу Сам“, където Рали се грижеше за тестването, разпределянето и пакетирането на дози.

Това бе една добре смазана машина и им беше коствало десет години да отработят схемата, като се беше изисквала комбинация от добре възнаграждавани служители, заплахи за физическа разправа, действителни наказания и изграждане на взаимоотношения, които трябваше да бъдат постоянно поддържани.

Тримата мъртъвци бяха достатъчни да сринат целия установен ред, като причиняваха не само финансови щети, но и създаваха безредици на по-ниските нива, от които никой не се нуждаеше. Някой очистваше дилъри на неговата територия и партньорите му щяха да се почудят дали той не провеждаше наказателна акция или, дори по-лошо, дали някой не провеждаше такава срещу него. Цените щяха да се раздвижат, отношенията да се обтегнат, а информацията да бъде изопачена.

Налагаше се да се погрижи за всичко това.

Трябваше да проведе няколко разговора и да увери доставчиците си, че всичко в Колдуел е под контрол и нищо няма да възпрепятства продажбата на тяхната стока. Но, за бога, защо сега?

Рив вдигна поглед към тавана.

За миг си представи какво би било да се откаже от всичко, но това бяха пълни глупости. Докато Принцесата присъстваше в живота му, той трябваше да се задържи в бизнеса, защото нямаше да допусне мръсницата да сложи ръка на семейните богатства. Бог беше свидетел, че бащата на Бела беше направил достатъчно по въпроса с погрешни финансови решения.

Докато Принцесата ходеше по земята, Рив щеше да остане наркобарон на Колдуел и щеше да проведе нужните разговори, макар и не от дома на майка си, и не когато семейството му се намираще в такава ситуация.

Бизнесът можеше да почака, докато се погрижи за близките си.

Но едно беше ясно. Занапред Хекс, Трез и Ай Ем трябваше да държат нещата още по-изкъсо, защото беше сигурно, че ако някой притежаваше достатъчно амбиция, за да отстрани дилъри от средно ниво, имаше твърде голяма вероятност да се насочи и към по-високи клечки като Рив. Затова сега беше важно за Рив да се появява в клуба. Да показва лицето си в тези нестабилни времена, когато бизнес партньорите му щяха да следят дали няма да побегне и да се скрие. По-добре щеше да е да бъде възприеман като някой стоящ зад убийствата, отколкото като страхливец, който дезертира от територията си, щом нещата загрубят.

Без особена причина той отвори телефона си и провери за пропуснати повиквания. И отново нищо от Елена. Все още.

Вероятно беше заета в клиниката, затрупана от безбройните задачи. Разбира се, че беше така. А и нямаше опасност мястото да бъде нападнато. Беше доста отдалечено и отлично охранявано, пък и той щеше да научи, ако нещо се беше случило там.

Нали така?

По дяволите!

Намръщи се и погледна часовника си. Време за още две хапчета.

Запъти се към кухнята и тъкмо поглъщаше две таблетки пеницилин с чаша мляко, когато къщата беше осветена от фаровете на кола. Когато ескалейдът спря отпред и вратите му се отвориха, той остави чашата, заби бастуна си в пода и отиде да поздрави сестра си и семейството ѝ.

Когато Бела влезе, очите ѝ вече бяха зачервени, защото той ѝ беше дал ясно да разбере какво предстоеше. Нейният *хелрен* беше плътно зад нея, понесъл на ръце спящата им дъщеря, а белязаното му лице беше мрачно.

— Сестро моя — каза Рив и пое Бела в обятията си. Докато я придържаше с една ръка, двамата със Зейдист удариха длани една в друга. — Радвам се, че си тук, приятелю.

Зи кимна с обръснатата си глава.

— Аз също.

Бела се отдръпна и бързо избърса очите си.

— Тя в леглото си ли е?

— Да, жената *доген* е до нея.

Бела гушна бебето и Рив ги поведе нагоре. Сигнал до вратата на спалнята, той почука и изчака, докато майка му и вярната ѝ прислужница се приготвят.

— Колко е зле? — прошепна Бела.

Рив сведе поглед към сестра си и си помисли, че това беше една от ситуациите, в които не можеше да е за нея стабилната опора, каквато му се искаше да бъде.

Гласът му беше дрезгав.

— Време е.

Бела стисна здраво очи точно когато тяхната *мамен* произнесе с треперещ глас:

— Влез.

Рив отвори едното крило на вратата и чу как Бела шумно пое въздух, но по-силно от това почувства емоционалния й спектър. Тъгата и паниката се преплитаха, наслаждаваха се една върху друга и образуваха солиден възел. Комбинация от чувства, която се срещаше само на погребения. И не бяха ли тези усещания ужасяващо на място в случая.

— *Мамен* — произнесе Бела и отиде до леглото.

Мадалина протегна ръце, а по лицето й се изписа радост.

— Моите обични. Най-обичните ми.

Бела се наведе и целуна майка им по бузата, а после положи внимателно бебето до нея. Тъй като майка им нямаше сили да го държи в ръце, до нея беше поставена допълнителна възглавница, която да подпира главичката на Нала.

Усмивката на майка им беше сияйна.

— Погледнете личицето й само... Няма съмнение, че ще бъде истинска красавица. —

Тя вдигна мършавата си ръка към Зи. — А гордият татко се грижи за момичетата си с такава твърдост и кураж.

Зейдист се приближи към нея и стисна протегнатата към него ръка, поклони се и докосна кокалчетата й с чело, какъвто беше обичаят между тъща и зет.

— Винаги ще се грижа за тяхната безопасност.

— Напълно сигурна съм в това. — Майка им се усмихна на свирепия воин, който изглеждаше толкова не на място до дантелените дипли на леглото, но в този момент силите я напуснаха и тя отпусна глава настрани.

— Моята най-голяма радост — прошепна тя, загледана във внучката си.

Бела приседна на леглото и нежно помилва коляното на майка си. Тишината в стаята стана мека като пух, пашкул от покой, който обгърна всички им и разреши напрежението.

Във всичко това имаше само едно хубаво нещо: спокойната смърт, настъпила, както е редно, беше също такава благословия като дългия и лек живот.

Майка им не можеше да се похвали с второто. Но Рив щеше да удържи обещанието си и да се погрижи покоят, който бе налице в стаята, да се запази и след като тя си отидеше.

Бела се наведе към дъщеря си и прошепна:

— Събуди се заради баба.

Когато Мадалина погали нежно лицето на малкото, Нала се пробуди с изгукване. Блестящите като диаманти жълти очи се фокусираха върху прекрасното лице на възрастната жена пред нея и тя се усмихна, протягайки пухкавите си ръчички. Пеленачето стисна пръста на баба си, а Мадалина вдигна поглед и се взря в Рив. В погледа й се четеше молба. И той й даде именно онова, от което се нуждаеше. Постави юмрук пред сърцето си и се поклони леко, потвърждавайки клетвата си още веднъж.

Майка му примигна, а сред миглите й проблеснаха сълзи и той беше облян от вълната благодарност, излъчвана от нея. Макар да не можеше да почувства топлината й, той знаеше, че телесната му температура се е покачила заради начина, по който позволи на коженото палто да се отвори.

Също така знаеше, че би направил всичко, за да спази обещанието си. Добрата смърт не означаваше само бързина и безболезненост. Добрата смърт бе да оставиш делата си в ред,

да преминаваш в Небитието удовлетворен, че обичаните от теб са в безопасност и получават нужните грижи. И макар да им се налагаше да преминат през периода на скръбта, да знаеш, че нищо не е останало недоизказано или недовършено.

Или пък нищо излишно не е казано, както в този случай.

Не можеше да предложи по-голям подарък на майка си, отгледала го по начин по-добър, отколкото беше заслужил. Само така можеше да се отплати за обстоятелствата, обграждащи мъчителното му раждане.

Мадалина се усмихна, а от устните ѝ се откъсна дълга, пълна с благодарност въздишка.

И всичко беше, както трябваше да бъде.

Джон Матю се събуди с пистолет в ръката, насочен към отварящата се врата в другия край на празната спалня на Хекс. Пулсът му беше също така стабилен като дланта и той дори не примигна, когато светнаха лампите. Ако не му се понравеше вида на онзи, който беше отключил и натиснал бравата, щеше да прати куршум в гърдите на въпросната особа.

— Кротко — каза Хекс, влезе и затвори вратата зад себе си. — Аз съм.

Той пусна предпазителя и свали оръжието.

— Впечатлена съм — промърмори тя и се облегна на вратата. — Будиш се като тигър. Застанала срещу него, отпуснала силното си тяло, тя беше най-привлекателната жена, която някога беше виждал. Фантазиите бяха нещо хубаво, но истинската плът беше още по-хубава и той си каза, че не би могъл да стои настрана от нея.

Джон чакаше. И продължаваше да чака. Никой от тях не помръдна.

Добре. Беше време да си тръгне, преди да се направи на глупак. Той понечи да спусне крака от леглото, но тя поклати глава.

— Не, остани където си.

Добре. Но това означаваше, че се нуждае от някакво прикритие.

Пресегна се за якето и дръпна кожената дреха върху скута си, защото не само пистолетът му беше готов за стрелба. Както винаги беше твърд, което беше стандартно състояние при събуждане, а също така и проблем, когато беше в близост до нея.

— Връщам се веднага — каза тя, хвърли черното си яке на пода и се запъти към банята.

Вратата се затвори, а той зяпна. Възможно ли беше да е... това?

Приглади коса, прибра ризата в панталона и бързо намести члена си. Който не беше просто твърд, а пулсираше. Погледна надолу към издутината под ципа на джинсите си и се опита да си внуши, че оставането ѝ тук не означаваше задължително, че проявява интерес към креватни упражнения с него.

Скоро Хекс се появи от банята и спря до ключа на лампата.

— Имаш ли нещо против тъмнината?

Той поклати бавно глава.

Помещението потъна в мрак и той я чу да се приближава към леглото.

Сърцето му блъскаше бясно, членът му гореше и Джон бързо се дръпна настрана, оставяйки ѝ достатъчно място. Когато тя легна, той почувства лекото раздвижване на матрака, чу как главата ѝ докосна възглавницата и вдиша аромата ѝ дълбоко в ноздрите си.

Не можеше да диша.

Дори когато тя въздъхна облекчено.

— Не се страхуваш от мен — произнесе Хекс тихо.

Той поклати глава, макар тя да не можеше да го види.

— Твърд си.

О, боже, помисли си той. Да, така беше.

Обзе го моментна паника, сякаш чакал бе изскочил от храстите и се беше озъбил срещу него. Беше му трудно да реши кое би било по-лошо: Хекс да посегне към него и той да изгуби ерекцията си, както се беше случило с Избраницата Лейла в нощта на преобразяването му или Хекс изобщо да не предприеме нищо.

Тя предложи решение на дилемата, като се обърна към него и положи длан на гърдите

му.

— Кротко — каза, когато той подскочи.

След като Джон се успокои, тя плъзна ръка по корема му и когато обхвана члена му през плата на джинсите, той изви тяло върху леглото и отвори уста, за да изстене беззвучно. Нямаше встъпление, но на него не му беше нужно такова. Тя разкопча ципа и извади пениса му, последва шум от събличането на кожените ѝ дрехи и хвърлянето им на пода.

Тя се покачи върху него, опря длани в гърдите му и го притисна към матрака. Когато в него се отърка нещо топло и влажно, той вече не се тревожеше, че членът му може да омекне. Тялото му неудържимо се стремеше да проникне в нея и нищо от миналото му не се изпречи пред инстинкта му да се съчетае.

Хекс застана на колене, пое го в ръката си и го намести. Когато седна, той почувства прекрасен натиск по дължината на члена си, който като наелектризиран пламна в оргазъм, накара го да тласне таза си нагоре. Без да мисли дали е редно да го прави, той сграбчи бедрата ѝ...

Замръзна, когато напипа метал, но вече беше стигнал прекалено далече. Можа единствено да стисне здраво, докато тялото му не спираше да потръпва, губейки девствеността си.

Това беше най-невероятното усещане, изпитвано някога от него. Вече имаше някаква представа какво го очаква от изпълненията с ръцете. Беше ги използвал хиляди пъти след преобразяването си. Но изживяването днес ги надминаваше многократно.

Хекс беше неопикуема.

И то преди дори да е започнала да се движи.

Когато достигна първия фантастичен оргазъм, тя му даде минута да нормализира дишането си, а после започна да движи бедрата си нагоре-надолу. Той изпъшка. Мускулите вътре в нея се стягаха и отпускаха около пениса му, а напрежението накара тестисите му да се стегнат и да се подготвят за още едно изживяване.

Сега абсолютно и напълно разбираше желанието на Куин да докопа нещо голо. Усещането беше невероятно, особено след като Джон остави тялото си да следва нейното и двамата започнаха да се движат заедно. Дори когато ритъмът се усили и стана неудържим, той знаеше точно какво се случваше и къде се намираше всяка част от телата им, от дланите ѝ върху гърдите му и тежестта ѝ върху него до начина, по който въздухът проникваше в гърлото му и излизаше оттам.

Цялото му тяло се напрегна, докато отново свършваше, а от устните му се откъсна името ѝ, точно както във фантазиите му, но с още повече страст.

Хекс се повдигна и се освободи от него, а членът му се озова върху корема му. Сравнена с топлия пашкул на тялото ѝ, меката памучна тъкан на тениската му се стори като шкурка, а температурата на въздуха — смразяваща. Леглото се размърда, докато тя се настаняваше до него и той се обърна с лице към нея в обграждащия ги мрак. Дишаше тежко, но копнееше да я целува в кратката почивка, преди да го направят отново.

Джон се протегна и почувства напрежението ѝ, когато дланта му докосна шията ѝ, но тя не се отдръпна. Боже, кожата ѝ беше толкова мека... о, толкова мека. Макар мускулите на раменете ѝ да бяха като стоманени въжета, онова, което ги покриваше, беше като коприна.

Джон беше внимателен, когато повдигна горната част на тялото си от леглото и се наведе към нея. Плъзна ръка към лицето ѝ, погали го нежно и намери устните ѝ с палец.

Не искаше да развали преживяването. Тя беше свършила голяма част от работата, при

това забележително. Дори нещо повече, беше му дарила богатството на секса и му беше доказала, че въпреки стореното му в миналото, той все още беше мъж и още беше способен да се наслади на онова, за което беше създадено тялото му. Ако той щеше да бъде инициаторът на първата им целувка, щеше да го направи както трябва.

Наведе глава...

— Целта ми не беше такава. — Хекс го отблъсна, стана от леглото и отиде в банята.

Вратата се затвори, а членът му напълно изгуби ерекцията си, когато Джон чу пускането на водата. Тя го отмиваше от себе си, отървяваше се от онова, което ѝ беше дало тялото му. С треперещи ръце той закопча джинсите си, като опитваше да не обръща внимание на влагата и еротичния аромат.

Когато Хекс излезе, взе якето си и отиде до вратата. От коридора проникна светлина и тя се превърна във висока и могъща сянка.

— Навън е ден, в случай че не си погледнал часовника си. — Тя се спря. — И оценявам дискретността ти във връзка с моята... ситуация.

Вратата се затвори тихо зад гърба ѝ.

Значи това беше причината за случилото се. Беше правила секс с него от благодарност, че пазеше тайната ѝ.

Боже, как можа да си помисли, че има нещо повече?

Напълно облечени. Без целувки. И беше абсолютно убеден, че само той бе свършил. Нейното дишане дори не се беше учестило, не беше извикала и след края не се беше отпуснала облекчена. Не че той знаеше нещо за женския оргазъм, но с него се беше случило именно така.

Не беше секс от съжаление, а секс за благодарност.

Джон потърка лицето си. Беше толкова глупав. Да мисли, че всичко това означаваше нещо.

Много, много глупав.

Тор се събуди с крещящ от болка стомах. Агонията по време на дълбокия, откъснал го напълно от света сън след храненето, явно бе толкова мъчителна, че той беше притиснал ръце към корема си и се беше свил на топка.

Размърда се, цялото му тяло се тресеше и той се почуди дали нещо с кръвта не е било наред. Разнеслото се от стомаха му къркорене беше толкова силно, че можеше да заглуши камион за боклук.

Болката всъщност беше... глад. Той погледна надолу към хлътнатината между ребрата му. Потърка твърдата плоска повърхност, а от там се разнесе нов рев. Тялото му настояваше за храна, при това в огромни количества.

Погледна часовника. Десет сутринта. Джон не се беше появил с подноса за Последното хранене.

Тор стана, без да се налага да си помага с ръце и се отправи към банята на изненадващо стабилните си крака. Използва тоалетната, но не за да повърне, а после изми лицето си и осъзна, че няма какви дрехи да облече. Нахлузи един хавлиен халат и напусна спалнята си за първи път, откакто беше влязъл в нея.

Светлините по коридора със статуите го накараха да примигне и той се почувства, сякаш се бе озовал под прожекторите на сцена. Нужна му беше минута да се настрои към...

всичко.

Разходи се по коридора, а мраморните мъжки фигури в различни пози бяха точно каквито ги помнеше — силни, грациозни и неподвижни. Без конкретна причина си спомни как Дариъс ги беше купувал една след друга, създавайки колекцията си. По онова време, когато Ди изпаднаше в настроение за придобивки, пращаше Фриц на аукциони в „Сотбис“ и „Кристис“ в Ню Йорк и при доставката на всяко произведение на изкуството в запълнен с нарязана на ситно хартия сандък, братът беше правил парти за показването ѝ.

Ди беше обожавал изкуството.

Тор се намръщи. Уелси и нероденото му бебе винаги щяха да останат първата му и най-съществена загуба, но той имаше да отмъщава и за друга смърт. *Лесърите* бяха отнели не само семейството му, но и най-добрия му приятел.

У него се надигна гняв... и предизвика друг тип глад. За война.

С концентрация и решителност, които едновременно му бяха чужди и познати, Тор се насочи към главното стълбище и спря, когато стигна до притворената врата на кабинета. Почувства присъствието на Рот вътре, но в момента не искаше да се среща с никого.

Или поне той си мислеше така.

Защо просто не се беше обадил в кухнята да поръча храна? Тор се загледа в процепа между вратите.

Рот беше заспал на бюрото си, а дългата му лъскава и черна коса се беше разстлала върху документите. Беше свил едната си ръка под главата вместо възглавница. В другата ръка още стискаше лупата, която използваше, ако желаше да прочете нещо.

Тор пристъпи в кабинета. Озърна се наоколо и при вида на рамката над камината можеше да си представи съвсем ясно как Зейдист се опира на нея със сериозното си лице и почернели от гняв очи. Фюри винаги беше близо до него, обикновено седнал на светлосиньото кресло до прозореца. Ви и Бъч имаха навика да се настаняват на изцялото канапе. Рейдж избираше различни позиции в зависимост от настроението си...

Тор се намръщи при вида на намиращото се до бюрото на Рот.

Грозният овехтял зелен фотьойл с протърканите на места възглавници... беше фотьойлът на Тор. Онзи, който Уелси беше настоявала да изхвърлят, защото вече не приличал на нищо. Онзи, който беше поставил в офиса си в тренировъчния център.

— Преместихме го тук, за да убедим Джон да дойде тук, в къщата.

Тор обърна глава. Рот вдигна глава от ръката си, а гласът му звучеше уморен, както и изглеждаше. Кралят заговори бавно, като че да не стресне посетителя си.

— След... случилото се Джон не искаше да напусне офиса. Отказваше да спи където и да било другаде, освен на креслото. Беше напълно объркан... Не се справяше с тренировъчната програма. Предизвикваше сбивания. Накрая тропнах с крак, преместих тази грозотия тук и нещата се подобриха. — Рот се обърна към фотьойла. — Обичаше да седи на него и да ме наблюдава, докато работя. След преобразяването му и набезите през лятото, нощем се бие, а денем спи и не идва толкова често. Донякъде ми липсва.

Тор потрепна. Беше оплескал нещата с бедното хлапе. Естествено, тогава не беше в състояние да постъпи по друг начин, но Джон беше страдал много.

И все още страдаше.

Тор се засрами, като си помисли как се будеше в леглото всяка сутрин и всеки следобед, а Джон му носеше поднос и седеше, докато той не изяде цялата храна, а после оставаше още известно време, сякаш наясно, че всичко сервирано биваше повръщано в

тоалетната.

На Джон му се беше наложило да се справя със загубата на Уелси съвсем сам. Да премине през преобразяването сам. И да стори за първи път още бог знае колко други неща сам.

Тор седна на канапето на Ви и Бъч. Стори му се изненадващо твърдо, по-твърдо отколкото го помнеше. Опря длани на възглавниците и натисна здраво.

— Подсилихме го, след като си тръгна — обясни тихо Рот.

Последва дълго мълчание, а въпросите, които Рот искаше да зададе, се носеха из въздуха с такава сила като ехото от звъна на камбаните в малък параклис.

Тор прочисти гърло. Единственият, с когото би могъл да обсъди въртящото се в главата му, беше Дариъс, но братът отдавна беше мъртъв. Следващият, който чувстваше близък, бе Рот.

— Беше... — Тор скръсти ръце пред гърдите си. — Мина добре. Тя стоеше зад гърба ми.

Рот кимна бавно.

— Добра идея.

— Нейна.

— Селена е жена на място. Мила.

— Не съм сигурен колко време ще отнеме — продължи Тор, без да има желание да говори за нея. — Нали разбираш, докато съм готов да се бия. Ще трябва да потренирам малко. Да пострелям на стрелбището. Не съм сигурен дали ще се възстановя физически.

— Не се тревожи за времето. Просто се постарай да си върнеш доброто здраве.

Тор сведе поглед към ръцете си и сви дланите си в юмруци. По костите му нямаше плът и кокалчетата щръкнаха под кожата като релефна карта на планината Адирондак, състояща се от стърчащи върхове и хлътнали долини.

Пътуването обратно щеше да е дълго. И дори да закрепнеше физически, на душевната му колода от карти още й липсваха и четирите аса. Без значение колко тежеше или колко добре се биеше, това нямаше да се промени.

На вратата се почука рязко и той затвори очи, молейки се да не е някой от братята. Не искаше да се вдига много шум около завръщането му към света на живите.

— Какво става, Куин? — попита кралят.

— Открихме Джон. Почти.

Тор отвори широко очи и се размърда на мястото си, мръщейки се към момчето, застанало на вратата. Преди Рот да успее да каже нещо, Тор попита:

— Той изчезнал ли беше?

Куин изглеждаше изненадан да го види на крака, но бързо се овладя, когато Рот каза строго:

— Защо не бях уведомен, че го няма?

— Не знаех, че го няма. — Куин влезе, придружен от червенокосия Блей от тренировъчната програма. — Каза, че днес не е дежурен и ще легне да спи. Приех думите му за чиста монета и преди да си ме сграбчил за топките, бях в стаята си през цялото време, защото мислех, че той е в неговата. В мига, в който разбрахме, че не е там, тръгнахме да го търсим.

Рот изруга под нос, а после каза на Куин:

— Не, всичко е наред, синко. Не си знаел. Нямало е какво да сториш. Къде е той, по

дяволите?

Тор не чу отговора заради тътена в главата си. Джон беше съвсем сам някъде из Колдуел. Беше излязъл, без да се обади на никого. Ами ако му се беше случило нещо? Той се намеси по средата на разговора.

— Къде е Джон?

Куин размаха телефона си.

— Не пише. В съобщението казва, че е в безопасност, където и да се намира, и че ще се видим утре вечер.

— Кога ще се прибере вкъщи? — настоя Тор.

— Предполагам, че няма да го направи. — Куин сви рамене.

Майката на Ривендж премина в Небитието в единадесет часа и единадесет минути сутринта. Бе заобиколена от сина си, дъщеря си, спящата си внучка и свирепия си на вид зет и беше обгрижвана от своята вярна *доген*.

Смъртта ѝ беше лека. Много лека. Тя затвори очи, един час по-късно изпъшка два пъти и продължително изпусна дъх, като че тялото ѝ въздишаше от облекчение, докато душата ѝ отлиташе от своята физическа клетка. Най-странното беше, че... Нала се събуди в същия този миг и фокусира поглед не върху баба си, а върху пространството над леглото ѝ. Вдигна високо малките си пухкави ръчички, усмихна се и загука, като че някой беше погалил лицето ѝ.

Рив се втренчи в тялото на майка си, която винаги беше вярвала, че ще се прероди в Небитието, а вярата ѝ се коренеше дълбоко в детството ѝ, прекарано при Избраниците. Той се надяваше това да е истина. Искаше да вярва, че тя ще продължи да живее някъде другаде.

Само така болката в гърдите му се облекчаваше, макар и малко.

Жената *доген* започна да плаче тихо, а Бела прегърна дъщеря си и Зейдист. Рив остана настрана от тях. Приседнал на таблата на леглото, той наблюдаваше как цветът си отива от лицето на майка му.

Изтръпването в краката и ръцете му напомни, че наследеното от баща му, както и онова от майка му, винаги го съпътстваха.

Изправи се, поклони се на останалите и се извини. В банята към спалнята, в която обикновено отсядаше, той надникна под мивката и благодари на Скрайб Върджин, че е бил достатъчно умен да скрие там няколко флакона допамин. Включи отоплителната лампа на тавана и свали коженото си палто, а после и сакото си „Гучи“. Когато червената светлина, идваща отгоре, го стресна, защото помисли, че смъртта е отключила лошата му страна, той спря проклетото нещо. Пусна душа и изчака въздухът да се изпълни с пара, преди да продължи.

Глътна още две таблетки пеницилин.

Когато успя да събере сили, той нави ръкава на ризата, като старателно избягваше отражението си в огледалото. Напълни спринцовката, използва колана си „Луи Витон“, за да го привърже около бицепса си, дръпна черната кожа и притисна ръка към ребрата си.

Стоманената игла се плъзна в една от инфектираните му вени и той натисна буталото...

— Какво правиш?

Гласът на сестра му го накара да вдигне рязко глава. В огледалото срещу него тя се виждаше в иглата, забита в ръката му и във възпалените му вени. Първата му мисъл беше да ѝ се скара и да я прогони. Не искаше тя да го вижда така и то не само защото щеше да му коства още лъжи. Ставаше дума за нещо лично.

Вместо това той извади внимателно иглата, сложи капачката ѝ и я хвърли настрана. Под звука от рученето на душа той смъкна ръкава, облече сакото и после палтото си.

Спря водата.

— Диабетик съм — изрече.

По дяволите, беше казал на Елена, че има паркинсон. Мамка му! Не че двете щяха да се срещнат скоро. Бела вдигна ръка към устата си.

— Откога? Добре ли си?

— Всичко е наред. — Той се принуди да се усмихне. — Ти добре ли си?

— Почакай, откога продължава това?

— Инжектирам се от около две години. — Поне това не беше лъжа. — Срецам се редовно с Хавърс. — Бам! Още една истина. — Справям се добре.

Бела погледна към ръката му.

— Затова ли все ти е студено?

— Лоша циркулация. Затова ми е нужен бастунът. Трудно пазя равновесие.

— Не каза ли, че причината е в контузия?

— Диабетът пречи на зарастването.

— Ясно. — Тя кимна тъжно. — Ще ми се да бях научила по-рано.

Когато Бела отправи към него големите си сини очи, той се намрази, задето я лъжеше, но се налагаше да мисли за спокойното отпътуване на майка му към Небитието.

Рив прегърна сестра си и я изведе от банята.

— Не е кой знае какво. Грижа се за нещата.

Въздухът в спалнята беше хладен, но той го разбра само защото Бела обгърна тялото си с ръце и потръпна.

— Кога ще направим церемонията? — попита тя.

— Ще се обадя в клиниката и ще повикам Хавърс след падането на нощта, за да увие тялото. После трябва да решим къде ще я погребем.

— В двора на имението на Братството. Там искам.

— Ако Рот допусне аз и *догена* ѝ да влезем, няма проблем.

— Разбира се. В момента Зи говори по телефона с него.

— Не мисля, че в града са останали много членове на *глимерата*, които биха искали да се сбогуват с нея.

— Ще взема бележника с адреси от долу и ще съставя обява.

Този делови и практически насочен разговор още веднъж доказваше, че смъртта е част от живота. Когато Бела изхлипа леко, Рив я притисна към гърдите си.

— Ела тук, сестричке моя.

Докато стояха заедно, тя опряла глава на гърдите му, той си помисли колко пъти беше опитвал да я спасява от света. Нещата от живота обаче, се случваха въпреки всичко.

Боже, когато беше мъничка, преди преобразяването ѝ, той беше така сигурен, че ще може да я предпази от всичко и да се погрижи за нея. Когато беше гладна, той се грижеше да получи храна. Когато се нуждаеше от дрехи, той ѝ ги купуваше. Когато не можеше да заспи, оставаше до нея, докато очите ѝ не се затвореха. Сега, когато вече беше пораснала, той чувстваше, че репертоарът му се е ограничил единствено до словесна утеха. Макар че може би така бяха устроени нещата. Когато си малък, хубава приспивна песен беше всичко, от което се нуждаеш, за да забравиш неволите от деня и да се почувстваш в безопасност.

Докато я държеше в обятията си, му се прииска да имаше такова добро лекарство и за възрастните.

— Тя ще ми липсва — заговори Бела. — Не си приличахме особено, но аз винаги съм я обичала.

— Ти беше най-голямата ѝ радост. Винаги си била.

Бела се отдръпна леко.

— Също и ти.

Той прибра кичур от косата ѝ зад ухото.

— Ще останете ли тук да си починете малко?

Бела кимна.

— В коя стая да се настаним?

— Попитай *догена* на *мамен*.

— Ще го направя. — Бела стисна ръката му, а той, разбира се, не почувства нищо.

После тя напусна стаята.

Останал сам, той отиде до леглото и извади мобилния си телефон. Елена така и не му беше пратила съобщение предишната нощ и той се опита да не се тревожи, докато търсеше номера на клиниката в указателя си. Може би смяната ѝ е била удължена. Надяваше се да е така.

Вероятността да ѝ се е случило нещо беше малка. Много малка.

Но веднага след това щеше да се обади и на нея.

— *Ало, клиниката на Хавърс* — произнесе някой на Древния език.

— Обажда се Ривендж, син на Ремпун. Майка ми почина току-що. Обаждам се, за да уговоря увиването на тялото ѝ.

Жената от другата страна на линията си пое шумно въздух. Никоя от сестрите не го харесваше, но всички бяха обожавали майка му. Всички я харесваха.

Всички я бяха харесвали, по-точно казано.

Той прокара ръка по главата си.

— Възможно ли е Хавърс да дойде в дома ѝ след падането на нощта?

— Да, разбира се. Ще позволите ли да кажа от името на всички колко сме натъжени от смъртта ѝ и че се надяваме да е преминала леко в Небитието.

— Благодаря.

— Изчакайте един момент.

Когато жената се върна на телефона, каза:

— Докторът ще дойде веднага след залеза. С ваше разрешение ще доведе и някого да му асистира...

— Кой? — Не знаеше как би се почувствал, ако се окажеше Елена. Не искаше да ѝ се налага да се труди върху друго мъртво тяло толкова скоро и фактът, че ставаше дума за майка му, можеше да направи нещата още по-трудни за нея. — Елена ли?

Сестрата се поколеба за кратко.

— Не, не Елена.

Той се намръщи, а *симпатските* му инстинкти се пробудиха заради тона ѝ.

— Елена дойде ли снощи в клиниката? — Нова пауза. — Дойде ли?

— Съжалявам, не мога да обсъждам...

Говорът му премина в ръмжене.

— Дойде ли или не? Въпросът е прост. Да или не?

У сестрата се почувства тревога.

— Да. Да, дойде.

— И?

— Нищо. Тя...

— Какъв е проблемът?

— Няма проблем. — Раздразнението в гласа ѝ му подсказа, че именно разговори като този бяха причината никоя от тях да не го харесва.

Опита се да накара гласа си да звучи по-нормално.

— Очевидно има някакъв проблем и ти ще ми кажеш какво става или в противен случай ще продължа да звъня, докато някой не се съгласи да говори с мен. И ако това не се случи, ще застана на рецепцията ви и ще подлудя всички до един, докато някой от екипа ви не се пречупи и не ми каже какво става.

Последва пауза, чиито вибрации ясно излъчваха „ти си такъв задник“.

— Добре. Тя вече не работи тук.

Дъхът на Рив се превърна в свистене, а ръката му сграбчи найлоновата торбичка, пълна с таблетки пеницилин, която държеше в горния джоб на самото си.

— Защо?

— Това няма да го споделя с вас, без значение какво ще направите.

Чу се изщракване, когато тя му затвори.

Елена седеше до овехтялата маса в кухнята на горния етаж и държеше ръкописа на баща си в ръце. Беше го прочела два пъти пред бюрото му, после бе сложила баща си в леглото и се бе качила тук горе, където прегледа ръкописа още веднъж.

Заглавието гласеше: „В джунглата на маймунското съзнание“.

Прескъпа Скрайб Върджин, ако преди беше изпитвала съчувствие към него, сега усещаше съпричастност. Тристата изписани на ръка страници представляваха пътешествие из дебрите на умственото му заболяване, наблюдение и анализ от първа ръка за това, откъде беше започнало заболяването и докъде го беше довело.

Тя хвърли поглед към алуминиевото фолио, покриващо прозорците. Гласовете в главата му, които го измъчваха непрестанно, имаха най-различни източници. Едни от тях бяха радиовълните, излъчвани от сателитите, обикалящи около земята.

Тя беше наясно с всичко това.

Но в книгата баща ѝ сравняваше металното фолио със своята психоза. И двете, фолиото и шизофренията, държаха света настрана, изолираха го... и ако двете си бяха по местата, той беше защитен. Истината бе, че обичаше болестта си точно толкова, колкото и се боеше от нея.

Преди много, много години, когато едно семейство го беше изиграло в бизнеса и го беше съсипало в очите на *глимерата*, той беше престанал да вярва в способността си да преценява правилно намеренията и мотивите на околните. Беше се доверил на погрешните личности... и това му беше струвало неговата *шелан*.

Работата беше там, че Елена бе изтълкувала погрешно смъртта на майка си. Веднага след големия срыв майка ѝ се беше обърнала към лауданума, за да ѝ помогне да се справи със ситуацията. Временното облекчение беше прераснало в постоянна опора, когато познанията от нея живот се беше обърнал надолу с главата... парите, репутацията, домовете, имуществото им отлитаха като прекрасни гълъби, търсеци по-сигурно убежище.

После се беше провалил и годежът на Елена. Мъжът се беше дистанцирал от нея и беше обявил публично, че той е сложил край на връзката им, защото Елена го била съблазнила, възползвайки се от неговата невинност.

Това окончателно беше сринало майка ѝ.

Нещо, извършено по взаимно съгласие, сега се беше обърнало срещу Елена и я беше превърнало в жена без достойнство, в блудница, развратила мъж, който бе имал само най-почтени намерения. С такава слава сред *глимерата* тя никога не би се омъжила, дори

семейството ѝ да не беше изгубило позициите си.

В нощта, когато беше избухнал скандалът, майката на Елена се беше затворила в спалнята си и няколко часа по-късно я бяха открили мъртва. Елена винаги беше мислила, че причината е била свръхдоза лауданум, но не. Според ръкописа тя беше прерязала вените си и беше кървила до смърт сред чаршафите.

Баща ѝ започнал да чува гласове от мига, когато заварил съпругата си мъртва в общото им легло, бледото ѝ тяло оградено от червения ореол на живота ѝ.

С прогресирането на умственото му заболяване той се беше отдавал все повече и повече на параноята, но по някакъв странен начин така се чувстваше в по-голяма безопасност. В съзнанието му истинският живот беше опасно място, където можеше да те предадат или да не го направят. Но гласовете в главата му винаги бяха по петите му. В тези луди маймуни, подскачащи сред клоните на гората, образ на заболяването му, и хвърлящи върху него пръчки и парчета плодове под формата на собствените му мисли, той разпознаваше враговете си. Виждаше ги, чувстваше ги и знаеше кои са, а оръжията му в битката срещу тях бяха добре подреденият хладилник, фолиото върху прозорците и писането му.

В реалния свят той беше безпомощен и изгубен, разчитащ на милостта на околните, без способност да отсъди кое е опасно и кое не. Болестта беше мястото, където искаше да се намира, защото познаваше, както сам се изразяваше, очертанията на гората, пътеките сред дърветата и изпитанията, на които го подлагаха маймуните.

Налице беше компас, сочещ реалния север.

За изненада на Елена не всичко за него беше страдание. Преди да се разболеет той беше консултант по въпросите на Древния закон, добре известен със своята привързаност към дебата и страстта си към сериозните опоненти. В болестта си беше открил именно типа стълкновение, на което се беше наслаждавал, докато беше с ума си. Гласовете в собствената му глава, както се изразяваше със самоирония, бяха интелигентни и умели в дебата, равностойни противници. За него периодите му на агресия не бяха нищо повече от психологически еквивалент на добър боксов мач и тъй като в крайна сметка винаги завършваха, той излизаше от тях с победа.

Също така беше наясно, че никога не напуска гората. Както се изразяваше в края на книгата си, това беше последният му адрес, преди да се отправи към Небитието. Съжаляваше единствено, че там има място само за един обитател, че пребиваването му сред маймуните означаваше, че не може бъде с нея, неговата дъщеря.

Раздялата им и бремето, което той представляваше за нея, го натъжаваха. Знаеше, че ѝ създава много грижи. Беше наясно с жертвите ѝ. Оплакваше самотата ѝ.

Всичко, което Елена бе искала да го чуе да казва, беше пред нея и докато държеше страниците в ръцете си, за нея нямаше значение, че е написано, а не изречено. Дори така беше по-добре, защото можеше да го препрочита отново и отново.

Баща ѝ знаеше толкова много повече, отколкото тя си беше мислила. И беше много по-удовлетворен, отколкото тя някога бе допускала.

Тя приглади най-горната страница. Ръкописът със синьо мастило, защото никой добре обучен адвокат никога не пишеше с черно, бе чист и подреден също като спомените му от миналото, тъй елегантен и изискан като изводите и задълбочените прозрения в изложението му.

Боже... толкова дълго живееше край него, но чак сега научаваше през какво всъщност е

преминал.

И личните му наблюдения важаха за всички, не е ли така? Всеки живееше в собствената си джунгла, сам, без значение колко многобройни бяха околните. Дали душевното здраве не означаваше наличието на по-малък брой маймуни? Или може би същия брой, но с по-добър нрав?

Приглушеният звън на телефона ѝ я накара да вдигне глава. Протегна се към палтото си, извади го и отговори.

— Ало? — Преди да е чула и дума, знаеше кой е. — Ривендж?

— Била си уволнена.

Елена облегна лакът на масата и положи чело в дланта си.

— Добре съм. Канех се да поспя. А ти как си?

— Заради лекарството, което ми донесе, нали?

— Вечерята беше наистина хубава. Извара и късчета моркови...

— Престани — сопна ѝ се той.

Тя отдръпна ръка от лицето си и се намръщи.

— Моля?

— Защо го направи, Елена? Защо, по дяволите...

— Ще преосмислиш тона си или ще сложа край на този разговор.

— Елена, тази работа ти е нужна.

— Не ми казвай какво ми е нужно.

Той изруга. И после още веднъж.

— Знаеш ли какво — измърмори тя, — ако добавя съответния музикален съпровод и малко стрелба с автомат, ще се получи серия на „Умирай трудно“. Всъщност, как разбра?

— Майка ми почина.

Елена въздъхна.

— Какво... О, боже, кога? Съжалявам...

— Преди около половин час.

Тя бавно поклати глава.

— Ривендж, толкова съжалявам.

— Обадох се в клиниката... за да направя нужните уговорки. — Той издиша с такова изтощение, каквото чувстваше и тя. — Както и да е... Ти така и не ми прати съобщение, че си пристигнала в клиниката благополучно. Попитах и всичко стана ясно.

— По дяволите, канех се да го направя, но... — Беше прекалено заета да губи работата си.

— Това не е единствената причина, заради която ти се обаждам.

— Не е ли?

— Просто... имах нужда да чуя гласа ти.

Елена пое дълбоко въздух, а очите ѝ се плъзнаха по редовете, изписани от баща ѝ. Замисли се за всичко научено от тези страници, добро и лошо.

— Интересно — отговори тя. — Тази вечер и аз се чувствам по същия начин.

— Наистина ли? Сериозно ли говориш?

— Абсолютно и напълно... да.

Рот беше в лошо настроение и го знаеше, защото звукът, издаван от *догена*, докато полираше перилата на главното стълбище, го караше да му се иска да запали цялото имение.

В мислите му беше Бет. И това обясняваше защо седеше зад бюрото си, а болката в гърдите го убиваше.

Не че не разбираше какво я беше разстроило. И беше далече от мисълта, че не заслужава някакъв вид наказание. Не понасяше факта, че Бет не спеше у дома, а също и това, че трябваше да пише съобщение на своята *шелан*, за да я помоли за разрешение да ѝ позвъни.

Фактът, че не беше спал от дни, сигурно също допринасяше.

И вероятно имаше нужда да се храни. Но също както със секса, от последния път беше минало толкова много време, че той едва си спомняше усещането.

Озърна се из кабинета и си пожела да можеше да потисне импулса да крещи, като излезеше да се бие. Другите му възможности бяха да отиде в тренировъчната зала или да се напие, но той тъкмо беше приключил с първото, а към втория вариант не проявяваше интерес.

Отново провери телефона си. Бет не беше отговорила на съобщението, оставено от него преди три часа. Но той не протестираше. Вероятно беше заета или си почиваше.

Друг път не протестираше.

Стана на крака, прибра телефона в джоба на кожените си панталони и се запъти към вратата. *Догенът* отвън в коридора влагаше душа и сърце в търкането и лимоновата миризма, която се стелеше от усилията му, беше доста наситена.

— Господарю — обърна се към него *догенът* и се поклони ниско.

— Справяш се отлично.

— Удоволствието е изцяло мое. — Мъжът се усмихна. — Радвам се да служа на вас и на дома ви.

Рот потупа прислужника по рамото и се спусна надолу по стълбите. Когато стигна до мозаечния под на фойето, зави наляво към кухнята и се зарадва, че вътре нямаше никого. Отвори хладилника, огледа останалото от предишното хранене и извади недоядена пуйка без особен ентузиазъм.

Отправи се към шкафовете...

— Здравей.

Рязко обърна глава и погледна през рамо.

— Бет? Какво... Мислех, че си в Убежището.

— Бях. Но току-що се върнах.

Той се намръщи. Като полувампира Бет можеше да понася слънчевата светлина, но той винаги се тревожеше, когато тя се придвижваше през деня. Не че щеше да го коментира сега. Тя знаеше мнението му по въпроса, пък и вече си беше у дома, а това бе най-важното.

— Канех се да си взема нещо за хапване — каза той, макар че поставеният на плота поднос с пуешко говореше сам за себе си. — Ще ми правиш ли компания?

Боже, обожаваше аромата ѝ. На рози. Създаваше му усещане за уют много повече от препаратите за полиране с миризма на лимон и му се струваше по-прекрасен от всеки парфюм.

— Какво ще кажеш аз да приготвя нещо и за двама ни? — отговори тя. — Изглеждаш, сякаш ще се строполиш на пода всеки момент.

На върха на езика му беше да каже: „Не, съвсем добре съм“, но се спря. Изричането на

полуистини дори за най-маловажни неща само би усложнило проблемите между тях, а фактът, че беше изтощен до крайност, бе повече от очевиден.

— Би било чудесно. Благодаря.

— Седни — каза тя и се доближи до него.

Искаше да я прегърне. И го направи.

Ръцете на Рот се отделиха от тялото му, вкопчиха се в нея и я придърпаха към гърдите му. Осъзнал какво е извършил, той я пусна, но тя остана плътно до него, слята с неговото тяло. Той потръпна, наведе глава и я зарови в прекрасната ѝ копринена коса, като се наслаждаваше на допира на мекотата ѝ до твърдите си мускули.

— Толкова много ми липсваше — прошепна Рот.

— И ти ми липсваше.

Бет се отпусна в ръцете му, но той не беше толкова глупав да си въобразява, че като по чудо му е простила на мига. Но беше готов да приеме всичко, което тя беше склонна да даде.

Отдръпна се леко и постави тъмните си очила върху косата, така че тя да може да вижда безполезните му очи. За него лицето ѝ беше неясно и красиво, макар ароматът на сълзи, наподобяващ току-що навалял дъжд да не му допаднаше. Обърса страните ѝ с палците си.

— Ще ми позволиш ли да те целуна? — попита.

Тя кимна, а той обгърна лицето ѝ в дланите си и доближи устни до нейните. Мекият им допир беше нещо изключително познато и в същото време сякаш от миналото. Като че беше минала цяла вечност, откакто бяха делили нещо повече от лека целувка по бузата и отчуждаването не се дължеше само на стореното от него. Причината беше във всичко случващо се. Войната. Братството. *Глимерата*. Джон и Тор. Цялото им домакинство.

Той поклати глава и каза:

— Животът като цяло застана на пътя на нашия личен живот.

— Напълно си прав. — Тя помилва лицето му. — А също така стои на пътя на здравето ти. Защо не седнеш и не ме оставиш да те нахраня?

— Редно е да е обратното. Мъжът храни жената.

— Ти си кралят — усмихна се тя. — Ти определяш правилата. И твоята *шелан* би се радвала да ти служи.

— Обичам те. — Той я придърпа обратно към себе си и остана притиснат към нея. — Не е нужно да отвърщаш...

— И аз те обичам.

Сега той беше този, който се отпусна.

— Време е да се нахраниш — каза тя и го избута към дъбовата маса, а после дръпна един стол за него.

Когато се настани върху стола, Рот потръпна, намести се и извади мобилния си телефон от джоба. Плъзна го по масата и той се удари в солницата.

— Сандвич? — попита Бет.

— Би било чудесно. Нека да са два.

Рот постави слънчевите си очила обратно на мястото им, защото осветлението караше главата му да пулсира.

Когато това не помогна особено, той затвори очи и макар да не можеше да види как Бет се движи наоколо, звуците го успокояваха като приспивна песен. Чу я да отваря чекмеджета, а приборите в тях потракваха. После отвори хладилника, чу се шумолене,

последвано от звън на стъкло в стъкло. От кутията за хляб бе изваден ръжен, любимият му, и бе развит от фолиото. После проскърца нож, режеш маруля...

— Рот?

Тихото произнасяне на името му го накара да отвори широко очи и да вдигне глава.

— Какво?

— Заспа. — Ръката на неговата *шелан* го галеше по косата. — Нахрани се. После ще те отведе в леглото.

Сандвичите бяха точно каквито ги харесваше, с малко маруля и домати, и майонеза в изобилие. Изяде и двата и макар да се очакваше те да го ободрят, изтощението, завладяло тялото му със смъртоносна сила, беше силно.

— Хайде, да вървим. — Бет хвана ръката му.

— Не, почакай — каза той и се разсъни. — Трябва да ти кажа какво ще се случи след залез-слънце тази вечер.

— Добре. — В тона й пролича напрежение, като че се подготвяше за онова, което щеше да чуе.

— Седни. Моля те.

Столт беше изтеглен изпод масата със скърцане и тя бавно се настани върху него.

— Радвам се, че си откровен с мен — прошепна тя. — За каквото и да било.

Рот погали пръстите й със своите в опит да я успокои с ясното съзнание, че онова, което имаше да й каже, щеше да я разтревожи още повече.

— Някой... Най-вероятно повече от един, но знаем със сигурност, че поне един се опитва да ме убие. — Ръката й се стегна под неговата и той продължи да я гали в опит да я накара да се отпусне. — Тази вечер ще се срещна със Съвета на *глимерата* и очаквам... проблеми. Всички братя ще дойдат с мен и няма да предприемаме нищо глупаво, но няма да те лъжа и да кажа, че ситуацията е безобидна.

— Този... някой... очевидно е член на Съвета, нали? Добра идея ли е да се явяваш лично?

— Онзи, иницирал всичко, вече не представлява заплаха.

— Как така?

— Ривендж е наредил убийството му.

Ръцете й отново се стегнаха.

— Боже... — Тя си пое дълбоко въздух. И отново. — О... мили боже.

— Сега се чудим кой още стои зад това. По тази причина присъствието ми на срещата е важно. Също така е проява на сила, а това е от значение. Аз нямам навика да бягам. Нито пък братята.

Рот се подготви, че може да се чуе от нея: „Не, не отивай“ и се почуди какво би направил тогава. Но гласът на Бет остана спокоен.

— Разбирам те. Но имам молба.

Веждите му подскочиха над тъмните очила.

— Каква е тя?

— Искам да носиш бронезилетка. Не че се съмнявам в способностите на братята, но това ще ми даде малко допълнителна утеха.

Рот примигна. После приближи дланите й до устните си и ги целуна.

— Ще го направя. Със сигурност ще го направя заради теб.

Тя кимна веднъж и стана от стола си.

— Добре, добре... това е хубаво. Сега да вървим в леглото. Толкова съм уморена, колкото ти изглеждаш.

Рот се изправи на крака, дръпна я към себе си, двамата излязоха във фоайето и закрачиха по цъфтящото ябълково дърво, изобразено от мозайката на пода.

— Обичам те — каза той. — Толкова съм влюбен в теб.

Бет притисна по-плътнo ръката си около кръста му и опря глава в гърдите му. От нея се носеше острият опушен аромат на страх и засенчваше естествената ѝ миризма. Въпреки това тя кимна и каза:

— Трябва да знаеш, че твоята кралица също няма навика да бяга.

— Знам. Отлично го знам.

В неговата спалня, в защитената къща на майка му, Рив се облегна назад, докато не се настани върху възглавниците. Намести коженото палто върху коленете си и каза в мобилния си телефон:

— Имам идея. Защо не започнем този разговор отначало?

Мекият смях на Елена го накара да се почувства странно весел.

— Добре. Наново ли ще ми позвъниш или...

— Кажи ми къде се намиращ.

— В кухнята на горния етаж.

Което обясняваше слабото ехо.

— Би ли отишла в стаята си? Да се отпуснеш.

— Разговорът дълъг ли ще бъде?

— Преосмислих тона си. И сега само ме чуй. — Той понижи глас и с прелъстителни нотки изрече: — Моля те, Елена, иди в леглото си и ме вземи с теб.

Дъхът ѝ секна, после отново се засмя.

— Какво подобрение само.

— Знам, не искам да си помислиш, че не приемам заповеди. Сега защо не ми върнеш услугата? Върви в спалнята си и се настани удобно. Не искам да съм сам и имам усещането, че същото важи и за теб.

Вместо: „Да, вярно е“, той със задоволство чу шума от избутването на стола. Докато се движеше, глухият звук от стъпките ѝ беше прекрасен, но със скърцането на стълбите не беше така, защото шумът го накара да се почуди къде точно живееха двамата с баща ѝ. Надяваше се да е някоя антична къща със старомодна дървена конструкция, а не съборетина.

Чу се изскърцване от отварянето на врата, последвано от пауза и той можеше да се обзаложи, че е отишла да провери баща си.

— Дълбоко ли спи? — попита Рив.

Отново се чу проскърцването на пантите.

— Как разбра къде съм?

— Защото добротата е в природата ти.

Чу се шум от друга вратата и после изщракването на ключалка.

— Ще ми дадеш ли минутка?

Минута? Би ѝ дал света, стига да можеше.

— Имаш време колкото ти е нужно.

Звукът след това беше приглушен, като че бе оставила телефона върху завивките. Още

недоволство от страна на вратите. Тишина. Ново изскърцване и далечно бълбукане от казанчето на тоалетната. Стъпки. Пружините на леглото. Шумолене близо до телефона и после...

— Ало?

— Удобно ли ти е? — попита той с ясното съзнание, че се беше ухилил като идиот, но идеята, че тя бе там, където я искаше, беше невероятна.

— Да. А на теб?

— Не се и съмнявай. — Но пък докато гласът ѝ звучеше в ухото му, той щеше да е доволен дори да изтръгваха ноктите му.

Последвалата тишина беше мека като кожата на палтото му и също така топла.

— Искаш ли да поговорим за майка ти? — попита тя нежно.

— Да, макар и да не знам какво друго да кажа, освен че си отиде тихо, заобиколена от семейството си, а каква по-добра смърт от тази? Беше ѝ дошло времето.

— Все пак сигурно вече ти липсва.

— Да, ще ми липсва.

— Мога ли да направя нещо?

— Да.

— Каж ми.

— Позволи ми да се погрижа за теб.

Тя се засмя тихо.

— Добре. Нека ти обясня нещо. В тази ситуация ти си този, който има нужда от грижи.

— Но и двамата знаем, че заради мен изгуби работата си.

— Почакай. — Последва ново шумолене, като че се беше надигнала от възглавниците си. — Аз направих своя избор да ти донеса таблетките. Голяма жена съм и съм способна да взимам моите погрешни решения. Не ми дължиш нищо, само защото съм направила грешка.

— Изобщо не мога да се съглася с теб. Но това няма значение, ще говоря с Хавърс, когато дойде да...

— Не, няма да го направиш. Мили боже, Ривендж, майка ти току-що е починала. Няма нужда да се тревожиш за...

— Каквото можеше да се направи за нея, вече е направено. Нека ти помогна. Мога да говоря с Хавърс...

— Това няма да промени нищо. Вече няма да ми има доверие и аз не мога да го виня.

— Всеки прави грешки.

— И някои от тях не могат да бъдат поправени.

— Това не го вярвам. — Въпреки че като *симпат* той не беше експерт по отношение на моралните ценности. В никакъв случай. — И то когато става дума за теб.

— По нищо не се различавам от останалите.

— Не ме карай да повишавам тон отново — предупреди я той. — Ти направи нещо за мен. Аз искам да ти върна услугата. Много проста сделка, нещо като размяна.

— Но аз ще си намеря друга работа, а и от дълго време се справям сама с делата си. Това е една от основните ми дарби.

— Не се и съмнявам. — Той замълча, за да подсили ефекта и извади най-силния си коз. — Ето как стоят нещата. Не можеш да оставиш това да тежи на съвестта ми. Ще ме яде отвътре. Лошият ти избор беше предизвикан от моя лош избор.

Тя се засмя тихо.

— Защо не ме изненадва как лесно напипа слабото ми място? Оценявам усилията ти, но ако Хавърс промени правилата за мен, какво послание изпраща по този начин на останалите? Той и Катя, пряката ми ръководителка, вече са информирали останалата част от персонала. Сега не може да вземе думите си обратно и аз не искам да го прави само защото ти го притискаш.

По дяволите, помисли си Ривендж. Беше планирал да манипулира съзнанието на Хавърс, но това нямаше да подейства при останалите работещи в клиниката.

— Добре, тогава нека ти помогна, докато отново си стъпиш на краката.

— Благодаря ти, но...

Прииска му се да изругае.

— Имам идея. Да се срещнем тази вечер в моя апартамент и там ще продължим да спорим.

— Рив...

— Отлично. Трябва да се погрижа за майка ми рано вечерта, а после трябва да присъствам на една среща в полунощ. Как ти звучи три сутринта? Прекрасно. Ще се видим тогава.

Помълчаха около секунда и тя се засмя леко.

— Винаги получаваш, каквото искаш, нали?

— В повечето случаи.

— Добре. В три часа тази нощ.

— Толкова съм доволен, че промених тона си. Ти не си ли?

И двамата се засмяха и напрежението се изпари, като че отмито със струя вода. Отново се чу прошумоляване и Рив предположи, че тя се настанява обратно върху възглавниците.

— Значи мога да ти кажа какво направи баща ми? — заговори тя внезапно.

— Да, можеш да ми кажеш и после ще ми обясниш защо яде толкова малко на вечеря.

А след това ще говорим за последния филм, който си гледала, за последната книга, която си прочела и за мнението ти по въпроса за глобалното затопляне.

— Наистина ли? За всичко това?

Боже, обожаваше смеха ѝ.

— Да. Ползваме един и същи оператор, така че разговорът е безплатен. И искам да науча кой е любимият ти цвят.

— Ривендж... наистина не искаш да оставаш сам, нали? — Думите бяха произнесени нежно и почти разсеяно като мисъл, изплъзнала се от устата ѝ.

— Точно сега... бих искал да съм с теб.

— Аз също не бих била готова. Ако баща ми си отиде тази вечер, няма да съм готова да го пусна.

Той затвори очи.

— Това е... — Наложил му се да прочисти гърлото си. — Точно така се чувствам. Още не съм готов.

— А и баща ти е... мъртъв. Така че за теб е особено трудно.

— Да, мъртъв е, но никак не ми липсва. Винаги тя е била важната за мен. И сега, когато я няма... се чувствам, все едно съм се прибрал у дома, за да открия, че някой е изгорил къщата ми. Не я виждах всеки ден и дори не всяка седмица, но винаги имах възможността да отида, да поседна при нея и да усетя миризмата на нейния „Шанел №5“, ако пожелае. Да чуя гласа ѝ и да я видя от другата страна на масата. Тази възможност... ме

караше да се чувствам стабилен и дори не го осъзнавах, преди да я изгубя. По дяволите... в думите ми няма никакъв смисъл.

— Напротив, има. Аз се чувствам по същия начин. Майка ми я няма, а баща ми... тук е, но в същото време не е. Чувствам се бездомна. Като лодка без котва.

Затова бяха партньорите, помисли си изведнъж Рив. Сексът и социалното положение нямаха значение. Ако бяха умни, успяваха да създадат къща без стени, с невидим покрив и под, на който никой не може да стъпи, но въпреки това структурата представляваше подслон за двама им, такъв, който бурите не биха разрушили, пламъкът никога не би успял да изпепели и времето не би състарило.

Именно в този миг го осъзна. Именно връзката с половинка ти помага в нощи като тази.

Бела беше намерила подслон в лицето на своя Зейдист. И може би по-големият ѝ брат трябваше да последва примера ѝ.

— Е... — промълви Елена неуверено. — Мога да отговоря на въпроса ти за любимия ми цвят. Така вероятно ще попречим на разговора да стане прекалено тежък.

Рив се върна обратно към действителността.

— И какъв е той?

Елена се прокашля леко.

— Любимият ми цвят е... този на аметиста.

Рив се усмихна така широко, че чак го заболя лицето.

— Мисля, че цветът, харесван от теб, е прекрасен. Идеалният цвят.

На погребението на Криси присъстваха петнайсет познати, един непознат и Хекс оглеждаше гробището в търсене на седемнайсетия човек, скрит сред дърветата и надгробните камъни.

Нищо чудно, че проклетото място беше наричано „Боровата горичка“. Наоколо беше пълно с иглолистни дървета, осигуряващи сериозно прикритие за някой, нежелаещ да бъде забелязан. Дявол да го вземе.

Беше открила това гробище в Жълтите страници. В първите две, където беше позвънила, нямаха останали свободни места. В третото имаха място само за кремирани тела на „Стената на вечността“, както я беше нарекъл служителят. Най-накрая беше открила въпросната „Борова горичка“ и беше платила за правоъгълното парче земя, около което се бяха подредили в момента.

Цената на розовия ковчег беше около пет хиляди. Парцелът струваше още три. Свещеникът, отецът или какъвто там го наричаха хората, беше дал да се разбере, че дарение от сто долара би било напълно уместно.

Никакъв проблем. Криси го заслужаваше.

Хекс отново огледа проклетите борове с надеждата да забележи мръсника, който я беше убил. Боби Грейди трябваше да се появи. Повечето насилници, убили обекта на своята обсебеност, оставаха емоционално свързани с жертвата. И макар полицията да го издирваше, и нямаше начин той да не го знае, желанието да я види положена в гроба щеше да надделее над здравия разум.

Хекс насочи вниманието си към духовника. Мъжът беше облечен в черно с бял кант на врата. В ръцете си, над красивия ковчег на Криси, той държеше Библия, от която четеше с тих и спокоен глас. Между страниците с позлатени ръбове лежах сатенени панделки, които да разграничават най-използваните части, а червените, жълтите и белите им краища висяха от книгата и се развяваха в студа. Хекс се почуди кое ли му е любимо. Венчавки. Кръщенета, ако беше чула правилно думата. Погребения.

Дали се молеше за грешниците, запита се тя. Ако си спомняше правилно каноните на християнската религия, би трябвало да го прави. Той не беше наясно, че Криси е била проститутка, но дори и да го беше научил, пак трябваше да говори за нея със същия уважителен тон.

Това даваше покой на Хекс, без да знае защо.

Задуха студен северен вятър и тя възобнови оглеждането на околността. Криси нямаше да остане тук, когато церемонията приключеше. Както много други ритуали, случващото се беше само представление. Земята беше замръзнала, така че щеше да се наложи да изчака до пролетта, затворена в хладилника на моргата. Но поне имаше надгробен камък, разбира се, изработен от розов гранит, посочващ мястото, където щеше да бъде погребана. Хекс беше избрала прост надпис, само името на Криси и датите на раждане и смърт, но по краищата имаше красив орнамент.

Това беше първата погребална церемония на човешко същество, на която присъстваше Хекс, и всичко й беше напълно чуждо. Цялото това погребване, първо в сандък, после в земята.

Само идеята да бъде заровена в пръстта я накара да подръпне яката на коженото си яке. Не. Това не беше за нея. В това отношение беше истински *симпат*.

Погребалната кладя беше единственият възможен начин.

Духовникът се наведе над гроба със сребърна лопатка в ръка, разрови пръстта, а после загреба малко в шепата си и произнесе над ковчегя:

— Прах при праха, пепел при пепелта.

Мъжът изсипа частиците пръст от ръката си и поривът на вятъра ги пое, а Хекс въздъхна, защото в тази част имаше някаква логика за нея. Според традициите на *симпатите* тялото на мъртвия се поставяше върху дървена платформа и отдолу се запалваше огън, димът се издигаше и се разпръскваше наоколо също като пръстта. И пепелта биваше оставяна да лежи там.

Разбира се, причината *симпатите* да биваха изгаряни беше, че никой не вярваше в смъртта им, след като се споминеха. Понякога наистина умираха. А понякога само се преструваха. И си струваше да се играе на сигурно.

Но елегантната лъжа беше една и съща и в двете традиции, нали така? Отлитане извън тялото, при което душата си отиваше и едновременно с това оставаше част от всичко.

Свещеникът затвори Библията и наведе глава, а после всички останали последваха примера му. Хекс отново се озърна, като се молеше онзи мръсник Грейди да беше някъде наоколо.

Но доколкото можеше да почувства или види, още не се беше появил.

Загледа се във всички тези надгробни камъни, осеяли околните хълмове, кафяви заради зимата. Макар всички да бяха различни, високи и тесни или ниски и широки, бели, сиви, черни, розови и златисти, те придаваха на пейзажа една монотонност. Подредени в редици, бяха като къщи за мъртвите, отделени с асфалтови алеи и групи дървета помежду им.

Един от надгробните камъни не спираше да привлича погледа й. Представляваше статуя на облечена в роба жена, която се взираше в небесата, а лицето и позата й излъчваха сериозност също като надвисналото небе, което наблюдаваше. Гранитът, използван за статуята, беше бледосив, същия цвят като фона над нея и за миг беше трудно да се различат границите на камъка от хоризонта.

Хекс потръпна и погледна към Трез, а когато очите им се срещнаха, той едва забележимо поклати глава. Същото направи и Ай Ем. Никой от тях не беше регистрирал присъствието на Грейди.

В същото време детектив Де ла Крус я наблюдаваше внимателно и тя го знаеше не защото беше забелязала, а защото чувстваше промяната в емоциите му в мига, когато погледът му се спреше върху нея. Той разбираше как се чувства тя. Наистина разбираше. И част от него изпитваше уважение към желанието й за мъст. Но той беше непоколебим.

Свещеникът отстъпи назад, а околните подхванаха тихи разговори и Хекс осъзна, че службата е завършила. Загледа се в Мари-Терез, която първа излезе от редицата и се приближи до духовника, за да му стисне ръката. Изглеждаше забележително в траурния си тоалет. Черната дантела, покриваща главата й, определено изглеждаше като сватбен аксесоар, а броеницата и кръстът в ръцете й придаваха благочестив вид, като че беше монахиня.

Очевидно свещеникът одобри роклята, сериозното й красиво лице и казаното му от нея, защото се поклони и задържа ръката й в своята. В резултат на контакта помежду им емоционалният му спектър започна да излъчва обич. Чиста, неподправена и непорочна обич.

Именно заради това статуята беше привлякла вниманието й, осъзна Хекс. Мари-Терез изглеждаше точно като жената в робата. Колко странно.

— Хубава служба, нали?

Тя се обърна и погледна към детектив Де ла Крус.

— Стори ми се добре. Нямам база за сравнение.

— Значи не сте католичка?

— Не. — Хекс помахна на Трез и Ай Ем, докато останалите присъстващи започваха да се разпръскват. Всички щяха да присъстват на обяда в памет на Криси, преди да се върнат по работните си места.

— Грейди не дойде — отбеляза детективът.

— Не.

Де ла Крус се усмихна.

— Говорите точно колкото сте обзавели и кабинета си.

— Обичам нещата да са прости.

— „Само фактите, моля“. Мислех, че това е моя реплика. — Той погледна към гърбовете на хората, движещи се към трите коли, паркирани в колона. Бенглито на Рив, хондата и петгодишното камри на Мари-Терез потеглиха една по една.

— Къде е шефът ви? — промърмори Де ла Крус. — Очаквах да го видя тук.

— Той е нощна птица.

— О!

— Вижте, детектив, аз ще тръгвам.

— Наистина ли? — Той размаха ръка. — С какво? Или предпочитате да вървите пеша в такова време?

— Паркирах другаде.

— Така ли? Значи не възнамерявахте да се помотаете наоколо? Може би, за да проверите дали няма да се появи някой закъснъл.

— Защо ми е да правя такова нещо?

— Защо наистина?

Мълчаха много дълго, а през това време Хекс се взираше в статуята, напомняща ѝ на Мари-Терез.

— Ще ме закарате ли до колата ми, детектив?

— Да, разбира се.

Немаркираната кола на детектива беше също така практична като гардероба му и топла като тежкото му палто. И както под всичките дрехи на мъжа, така под капака се намираше енергичен мотор: когато го запали прозвуча като корвет.

Де ла Крус погледна към нея, докато потегляше.

— Накъде да карам?

— Към клуба, ако не възразявате.

— Там сте оставили колата си?

— Докараха ме дотук.

— О!

Докато Де ла Крус караше по лъкатушещия път, тя наблюдаваше заобикалящите ги надгробни плочи и изведнъж ѝ хрумна мисълта колко пъти беше обръщала гръб на околните.

Включително на Джон Матю.

Правеше всичко възможно да не мисли за онова, което бяха правили и за начина, по който си беше тръгнала от мощното му тяло, проснато на леглото ѝ. Докато я наблюдаваше как се отдалечава и излиза през вратата, в очите му се четеше такава болка, с каквато тя не

можеше да си позволи да стане съпричастна. Не че не я беше грижа. Напротив, той я интересуваше прекалено много.

Именно заради това трябваше да си тръгне и не можеше да допусне повече да остава насаме с него. Вече беше изминавала този път и резултатът се бе оказал повече от трагичен.

— Добре ли сте? — попита Де ла Крус.

— Напълно, детектив. А вие?

— Добре. Съвсем добре. Благодаря, че попитахте.

Стигнаха до портите на гробищния парк, желязната решетка се раздели на две и половините ѝ се плъзнаха встрани.

— Ще се върна обратно тук — заяви Де ла Крус, докато излизаха, за да се включат в уличното движение. — Защото мисля, че в крайна сметка Грейди ще се появи. Трябва да се появи.

— Е, мен няма да ме видите тук.

— Не?

— Не. Бъдете сигурен. — Тя просто беше много добра в играта на криеница.

Телефонът на Елена издаде пищящ звук в ухото ѝ и ѝ се наложи да го отдръпне от себе си.

— Какво... О, батерията пада. Почакай.

Гърленият смях на Ривендж я накара да спре, докато търсеше зарядното, за да се наслади на звука напълно.

— Добре. Включих го. — Тя се облегна на възглавницата. — Докъде бяхме стигнали? А, да, много съм любопитна да разбере точно какъв бизнесмен си.

— Преуспяващ.

— Това обяснява гардероба ти.

Рив се засмя отново.

— Не, добрият ми вкус обяснява гардероба ми.

— Но успехът ти помага да плащаш за него.

— Семейството ми е богато. Нека спрем дотук.

Тя целенасочено се концентрира върху десена на завивката си, за да не си напомня за ниския таван на овехтялата стая, в която се намираще. Или още по-добре... Елена се протегна и щракна ключа на лампата, стояща върху касите от мляко, струпани край леглото ѝ.

— Какво беше това? — попита той.

— Лампата. Аз... загасих я.

— О, задържах те прекалено дълго.

— Не, аз просто... исках да бъда на тъмно. Това е всичко.

Гласът на Рив стана толкова тих, че тя едва успяваше да го чуе.

— Защо?

Да, сякаш би му казала, че не искаше да си мисли къде се намира.

— Аз... исках да се почувствам още по-удобно.

— Елена... — Желание завладя гласа му и накара разговора да прерасне от лек флирт в нещо много еротично. И само след миг тя сякаш отново се намираще на леглото му в пентхауса, гола, с устните му върху кожата ѝ.

— Елена...

— Какво? — попита тя дрезгаво.

— Още ли си с униформата? Онази, която съблякох от теб?

— Да. — Изреченото беше по-скоро издихание и представляваше много повече от отговор на зададения от него въпрос. Елена знаеше какво иска той и тя също го желаше.

— Ще откопчаеш ли едно от копчетата отпред заради мен?

— Да.

Когато тя освободи първото, той каза:

— Още едно.

Продължиха по същия начин, докато цялата униформа не се разтвори отпред и тя наистина се радваше, че беше изгасила лампата. Не защото би се почувствала засрамена, а защото така имаше усещането, че той е до нея.

Ривендж изстена и тя го чу как облизва устните си.

— Знаеш ли какво бих правил, ако бях при теб? Бих прокарал върховете на пръстите си по гърдите ти. Бих очертавал окръжности около едното зърно, докато не почувствам, че е готово.

Тя направи описаното от него и изстена, когато се докосна. После осъзна...

— Готово за какво?

Той се засмя продължително и тихо.

— Искаш да ме чуеш да го изричам, нали?

— Да.

— Готово за устата ми, Елена. Спомняш ли си усещането? Защото аз си спомням много ясно вкуса ти. Остави сутиена си на мястото му и притисни с пръсти зърното си вместо мен... сякаш го засмуквам през тези прекрасни дантелени чашки на бельото ти.

Елена стисна зърното си с палец и показалец. Усещането не беше толкова добро като от топлите му влажни устни, но ѝ хареса, тъй като той ѝ беше наредил да го направи. Тя го притисна отново с пръсти и се изви на леглото, прошепвайки името му.

— О, боже... Елена.

— Сега... какво... — Дъхът ѝ беше насечен, а между бедрата си чувстваше влага и пулсиране, беше нетърпелива за предстоящото.

— Искам да бъда там с теб — изръмжа той.

— Ти си тук с мен. Тук си.

— Още веднъж. Стисни го още веднъж вместо мен. — Тя потръпна и извика името му, а той бързо подаде следващата команда. — Вдигни си полата. Чак до кръста. Остави телефона и го направи бързо. Нетърпелив съм.

Тя остави телефона да падне на леглото и плъзна полата по бедрата си. Наложил ѝ се да опипа завивката наоколо, за да открие мобилния си и бързо го долепи обратно до ухото си.

— Ало?

— Боже, това звучеше добре... Чувах как шумоли платът, когато се търка в тялото ти. Искам да започнеш с бедрата. Първо от тях. Остани с чорапи и прокарай ръка нагоре.

Тънката материя реагира като проводник при докосването и също като гласа му, усили усещането.

— Помниш ли когато аз го правех? — прозвуча гласът му в ухото ѝ. — *Спомни си.*

— Да, о, да...

Тя дишаше така тежко в напрегнатото си очакване, че едва чу, когато той произнесе:

— Ще ми се да можех да почувствам аромата ти.

— По-нагоре? — попита тя.

— Не. — Името му се откъсна от устните ѝ в протестен вопъл, а той се засмя по начина, по който го правят любовниците, меко и тихо, едновременно със задоволство и обещание. — Прокарай ръка по външната страна на бедрото до ханша и я върни обратно.

Тя стори, каквото ѝ беше наредено, а той продължи да ѝ дава напътствия за ласките.

— Много ми хареса да бъда с теб. Знаеш ли какво правя?

— Какво?

— Облизвам устните си. Защото си представям как целувам бедрата ти все по-близо и по-близо до мястото, където бих дал всичко да се озова. — Тя отново произнесе името му, стенойки и после дойде наградата.

— Плъзни ръката си там, Елена. По ръба на чорапите. Докосни мястото, на което искам да бъда.

Тя го направи и почувства цялата топлина, излъчваща се през тънката найлонова тъкан, а вагината ѝ отвърна с още повече влага.

— Свали ги — нареди той. — Свали ги, но ги задръж при теб.

Елена отново остави телефона и без да я е грижа, че може да пусне бримка, смъкна чорапите си. Докато търсеше опипом слушалката, едва успя да чуе следващото му нареждане.

— Плъзни ръка под бельото си и ми кажи какво откриваш там.

Последва пауза.

— О, боже... влажна съм.

Беше ред на Ривендж да изстене и тя се почуди дали е получил ерекция. Бе се уверила с очите си, че е способен на такава, но пък да си импотентен не значеше, че не можеш да се втвърдиш. Означаваше, че по някаква причина не си в състояние да свършиш.

Боже, искаше ѝ се да можеше и тя да му даде някои команди, но просто не знаеше колко далече можеше да стигне той.

— Погали се, но знай, че това съм аз — изръмжа Ривендж. — Това е моята ръка.

Тя постъпи, както беше пожелал той и бързо стигна до оргазъм, отпусайки се на леглото, без да спира да повтаря името му отново и отново.

— *Отърви се от бикините.*

Разбрано, помисли си тя, докато ги дърпаше надолу по бедрата си и ги запрати бог знае къде. Отпусна се назад, нетърпелива да продължи, когато той попита:

— Можеш ли да придържаш телефона до ухото си с рамо?

— Да. — Ако беше поискал от нея да се усуче във формата на брежел, и това бе готова да направи.

— Хвани чорапа с двете си ръце, опъни го и го прокарай между краката си.

В смеха ѝ се долови еротична нотка и тя изчурулика сладко:

— Искаш да го прокарам плътно до себе си, така ли?

Той изпъшка в ухото ѝ.

— По дяволите, да.

— Мръсник.

— Искаш ли да ме оближеш и почистиш с език?

— Да.

— Обичам, когато устните ти произнасят тази дума. — Тя се засмя, а той я подкани: —

Какво чакаш, Елена? Вземи чорапите и започвай.

Тя притисна телефона с рамото си. Почувства се като блудница и това ѝ хареса. Обърна се на една страна и прекара найлоновата тъкан между краката си.

— Плътно — нареди той задъхано.

Тя изстена при допира, а твърдата гладка лента потъна в женствеността ѝ, притискайки точните места.

— Движи ханша си — изкомандва Ривендж доволно. — Позволи ми да чуя какво чувстваш.

Тя направи точно това, а чорапът се напои с влага и се затопли от пламналата ѝ сърцевина. Продължи, затворила очи и с гласа му звучащ в ухото ѝ, опиянена от усещането и от думите му, леещи се в поток. Беше почти тъй хубаво, колкото ако беше с него.

— Толкова си красива — промълви той.

— Само защото ти ме правиш такава.

— Грещиш. — Гласът му беше тих. — Ще дойдеш ли по-рано тази вечер? Не мога да чакам до четири.

— Да.

— Добре. Ще бъда на бдението на майка ми със семейството ми до към десет. Ще дойдеш ли след това?

— Да.

— След това трябва да отида на среща, но ще имаме повече от час само за нас.

— Идеално.

Последва дълга пауза, такава за която тя имаше плашещото усещане, че може да бъде запълнена с: „Обичам те“ от страна и на двама им, стига да имаха смелостта за това.

— Наспи се хубаво — прошепна той.

— Ти също, ако можеш. А ако не можеш да заспиш, обади ми се. Тук съм.

— Ще го направя. Обещавам.

Отново замълчаха, като че всеки чакаше другия да затвори пръв.

Елена се засмя, макар че сърцето я болеше, задето трябваше да се разделят.

— Добре, ще броим до три. Едно, две...

— Почакай.

— Какво?

Дълго време той не отговаряше.

— Не искам да затварям.

Тя стисна очи.

— И аз се чувствам по същия начин.

Ривендж въздъхна продължително.

— Благодаря ти, че остана с мен.

Думата, изникнала в съзнанието ѝ, нямаше никакъв смисъл и тя не беше сигурна защо я изрече, но го направи.

— Винаги.

— Ако искаш можеш да затвориш очи и да си представиш, че съм до теб и те прегръщам.

— Точно това ще направя.

— Добре. Приятни сънища. — Той беше този, който прекъсна връзката.

Елена свали телефона от ухото си и натисна бутона за прекъсване, а клавиатурата се

освети в синьо. Беше топъл от това, че го беше държала толкова дълго и тя прокара палец по екрана.

Винаги. Искаше винаги да бъде до него.

Клавиатурата угасна и изчезването на светлината я накара да почувства тревога. Но тя можеше да му позвъни отново, нали така? Би изглеждала жалка и натрапваща се, а и той продължаваше да съществува, макар и да не говореше с нея по телефона.

Възможността да му се обади беше налице.

Боже, майка му беше умряла днес. И от всички, с които би могъл да прекара известно време, той беше избрал нея.

Елена придърпа завивката, сгуши се с телефона до себе си и заспа.

В убиване на времето в съборетината, която беше избрал да използва за сделките си с наркотици, Леш седеше с изправен гръб в кресло, на което в стария си живот не би позволил на ротвайлера си да се изака. Вехторията беше евтина, но за съжаление безкрайно удобна.

Не беше точно тронът, който би искал, но беше място, където да настани задника си.

Стаята около него беше с размери пет на пет метра и като че беше обзаведена от някой бедняк. Дамаската на диваните беше протъркана, а избелелият образ на Исус Христос висеше накриво, малките идеално кръгли петна на светлия килим изглежда бяха от котешка урина.

Господин Д. спеше, опрял гръб на входната врата, с оръжие в ръката, а каубойската шапка беше паднала над очите му. Двама други *лесъри* се бяха облегли с протегнати крака до касата.

Грейди се беше плюснал на канапето, а кутията от пицария „Домино“ до него не съдържаха нищо друго освен мазни петна и сирене, разпръснати като шарка по картоната. Беше изял цяла голяма пица сам и сега четеше вчерашния „Колдуел Куриър Джърнъл“.

Фактът, че този загубеняк бе така спокоен, караше Леш да желае да му направи аутопсия на живо. Майната му, синът на Омега заслужаваше да види малко повече тревога у своите жертви на отвлечане!

Леш погледна часовника си и реши да даде на войниците си само още половин час за презареждане с енергия. За този ден имаха насрочени още две срещи с дилъри на наркотици и довечера за първи път щяха да излязат по улиците със стока.

А това означаваше, че делата му, свързани с краля на *симпатите*, трябваше да почакат до утре. Леш щеше да свърши работата, но финансовите интереси на Обществото на лесърите идваха на първо място.

Леш погледна покрай един от спящите *лесъри* към кухнята, където имаше голяма съгваема маса. По ламинираната ѝ повърхност бяха разпръснати целофанени торбички, такива, в каквито получаваш чифт евтини обици в някой мол. В някои се съдържаха бял пращец, в други — кафяви трохи, а в трети — таблетки. Използваните от тях съставки за разреждане като сода за хляб и талк стояха на купчини, а опаковките, в които бяха пристигнали пратките, се валяха по пода.

Сериозна плячка. Грейди смяташе, че стойността е около двеста и петдесет хиляди и с четирима продавачи щяха да го пласират на улицата за два дни.

На Леш тези сметки му допадаха и той беше прекарал последните два часа в анализ на бизнес-модела си. Набавянето на още стока щеше да представлява проблем. Не можеше да продължи да процедира по същия начин, както досега, защото скоро щяха да се свършат мишените. Имаше чуждестранни вносители като южноамериканци, японци и европейци, както и търговци на едро като Ривендж, и дори още по-солидни от него. Но като се имаше предвид колко трудно щеше да бъде да достигне до едрите риби и колко време щеше да му отнеме да влезе във връзка с вносителите, логичната стъпка би била самият той да стане производител.

Географията ограничаваше възможностите му, защото климатът в Колдуел не позволяваше отглеждането на мак, но пък наркотици като екстази и метамфетамини не изискваха добри климатични условия. И се беше оказало, че можеш да прочетеш инструкции как да изградиш лаборатория за производството им в интернет. Разбира се, налице беше

проблемът с осигуряване на съставките, защото имаше правила и проследяващи механизми, действащи, за да контролират търговията с определени химически продукти. Затова пък той имаше на своя страна умението да контролира съзнанието на околните. Човешките мозъци бяха така лесно манипулируеми, че щеше да се справи с такива проблеми без никаква трудност.

Загледа се в монитора на лаптопа си и реши, че следващата голяма задача на господин Д. щеше да бъде да организира производствения процес. Обществото на лесърите имаше достатъчно недвижима собственост и някоя от фермите им щеше да е идеална за случая. Набирането на персонал щеше да е проблем, но наемането на нови попълнения и бездруго беше на дневен ред.

Докато господин Д. подготвяше фабриките, Леш щеше да разчисти територията и да осигури пазар. Ривендж трябваше да бъде унищожен. Дори Обществото да търгуваше само с екстази и метамфетамин, колкото по-малко играчи, толкова по-добре, а това означаваше отстраняването на големия търговец, стоящ на върха, макар че да достигне до него щеше да е сложна задача. „Зироу Сам“ беше пазен от онези двама маври и жената-мъж, а охранителните камери и алармената инсталация можеха да ударят в земята тази в музея за изкуство „Метрополитън“. А и Рив сигурно беше достатъчно умен, иначе не би оцелял толкова дълго. Клубът съществуваше вече поне от пет години.

Силно шумолене на хартия накара Леш да вдигне поглед от лаптопа. Грейди беше променил лежерната си поза и юмруците му стискаха броя на „Колдуел Куриър Джърнъл“ здраво като възли на корабно въже, а училищният му пръстен без камък се беше впил здраво в плътта му.

— Какво има? — попита сопнато Леш. — Прочете, че пицата предизвиква висок холестерол ли?

Не че нещастникът щеше да живее достатъчно дълго, че да има нужда да се тревожи за артериите си.

— Нищо... няма нищо. Абсолютно нищо.

Грейди хвърли вестника настрани и се строполи на възглавниците на канапето. Безличното му лице пребледня и той сложи ръка на сърцето си, като че то беше започнало да играе аеробика в гръдния му кош. С другата ръка отметна косата от челото си, която нямаше нужда от особена помощ за това.

— Какво ти става, по дяволите?

Грейди поклати глава, затвори очи и размърда устни, сякаш говореше сам на себе си.

Леш отново насочи поглед към екрана на лаптопа. Поне идиотът беше разстроен. Това му беше достатъчно.

На следващата вечер Рив слезе внимателно по витото стълбище на семейния защитен дом, за да изпрати до главния вход Хавърс, който беше дошъл четирийсет минути по-рано. Бяха следвани от Бела и сестрата, присъствала, за да асистира. Никой не обели и дума, а стъпките им по паркета бяха необичайно шумни.

Докато вървеше, единственото, което успяваше да подуши, беше смърт. Ароматът на ритуалните билки проникваше дълбоко в ноздрите му, като че беше решил да потърси убежище от студа в синусите му и той се почуди колко време щеше да мине, преди да спре да го долавя при всяка глътка въздух.

Идеше му да намери песъкоструйка и да я вкара в употреба. Ако трябваше да е откровен, изпитваше отчаяна нужда от свеж въздух, но не смееше да се движи по-бързо. Подпирайки се на бастуна си и на извитите перила, той общо взето се справяше добре, но след като беше видял тялото на майка си, увито в ленена тъкан, изпитваше вцепененост не само в тялото, но и съзнанието му беше в подобно състояние. Последното, от което имаше нужда, беше да полети презглава надолу към мраморната настилка на фоайето.

Рив преодоля последното стъпало, прехвърли бастуна в дясната си ръка и тръгна бавно към вратата. Нахлулият студ беше едновременно благословия и проклятие. Телесната му температура предприе свободно падане, но поне можеше да вдъхне свежия леден въздух, който замести част от отвратилата го по-рано миризма с тази на приближаващ сняг.

Прочисти гърло и протегна ръка към лекуващия расата им.

— Погрижи се за майка ми с изключително уважение. Благодаря ти за това.

Очите на Хавърс зад очилата с рогови рамки не излъчваха професионално съчувствие, а искрено състрадание и той протегна ръка в отговор.

— Тя беше изключителна жена. Расата ни изгуби една от духовните си опори.

Бела се приближи, за да прегърне лекаря, а Рив се поклонил на асистиралата сестра с ясното съзнание, че тя би предпочела да не я докосва.

Когато двамата излязоха през входната врата, за да се дематериализират обратно в клиниката, Рив се загледа за миг в нощта. Скоро наистина щеше да завали сняг и не просто някоя и друга снежинка като предишната вечер.

Дали майка му беше забелязала лекото преваляване миналата нощ, почуди се той. Или беше пропуснала последния си шанс да наблюдава деликатните ледени кристали, сипещи се от небето?

Боже, нощите на всеки бяха преброени. Снежинките, които можехме да видим през живота си, не бяха безчет.

Майка му беше обичала снега. Когато завалеше, тя отиваше в гостната, включваше осветлението около къщата и изключваше това вътре, сядаше и се взираше навън в нощта. Оставаше така, докато не спреше да вали. С часове. Какво ли беше успявала да зърне в това, почуди се той. Така и не я беше попитал.

Боже, защо нещата имаха край?

Рив затвори зимата отвън и се облегна на масивната врата. Пред него, точно под огромния полилей, беше застанала сестра му с дъщеря си в ръце, а погледът ѝ беше празен и апатичен. Не беше пуснала Нала и за миг от смъртта на майка им, но бебето не възразяваше. Спеше в ръцете ѝ със съсредоточено смръщени веждички, сякаш растеше така бързо, та нямаше почивка и в съня си.

— Някога и аз те държах така — заговори Рив. — И ти спеше точно по същия начин. Така дълбоко.

— Наистина ли? — Бела се усмихна и погали гръбчето на Нала. Гащеризонът ѝ тази вечер беше в бяло и черно с надпис „AC/DC на живо“ и Рив не можа да не се усмихне. Не беше изненадващо, че сестра му избягваше сладките патета и зайчета за гардероба на новороденото. И слава богу за това. Ако той някога имаше...

Рив се намръщи и сложи спирачки на тази мисъл.

— Какво има? — попита сестра му.

— Нищо. — Да, само дето за пръв път в живота си се беше замислил за собствено поколение.

Може би причината беше в смъртта на майка му. Или пък в Елена, отбеляза друга част от съзнанието му.

— Искаш ли нещо за хапване? — попита той. — Преди да сте тръгнали обратно със Зи. Бела погледна нагоре към стълбите, откъдето се чуваше шумът от душа.

— Да, бих искала нещо.

Рив положи ръка на рамото ѝ и двамата поеха по коридора, по чиито стени висяха пейзажи в рамки, а после минаха през трапезарията със стени в цвета на мерло. Интериорът в кухнята, в контраст с цялата останала къща, беше опростен до крайност, но имаше хубава маса, до която да приседнеш, и той настани сестра си и бебето ѝ на един от столовете с високи облегалки и подлакътници.

— Какво ти се иска? — попита той и отиде до хладилника.

— Имаш ли някаква зърнена закуска?

Той се приближи до шкафа, където държаха бисквитите и консервираните храни, с надеждата да намери „Фростид флейкс“. Да! Наред с бисквитите „Кийблър кльб“ и пакета крутони вътре имаше голяма кутия „Фростид флейкс“.

Когато извади кутията със зърнената закуска, той я обърна с лице към себе си и погледна тигъра Тони. Пръстите му пробягаха по рисунката върху картоната и той промълви:

— Обичаш ли още „Фростид флейкс“?

— О, да, те са ми любимите.

— Добре. Това ме радва.

Бела се засмя.

— Защо?

— Ти не си ли... спомняш? — Той спря. — Макар че защо би помнила такова нещо?

— Какво да помня?

— Оттогава мина много време. Наблюдавах те как ги похапваш и това ми харесваше. Толкова много ги обичаше. Именно това ми харесваше.

Той взе купа и лъжица, извади от хладилника нискомаслено мляко и занесе всичко при нея. Докато Бела наместваше бебето, така че дясната ѝ ръка да се освободи за лъжицата, Рив отвори кутията, разкъса найлоновата опаковка и започна да ѝ сипва.

— Кажете кога — каза.

Звукът от падащите в купата зърнца беше нещо толкова нормално, част от ежедневието, но в същото време прекалено силен. Също като стъпките им по стълбите. Като че тишината, последвала спирането на сърцето на майка им, беше увеличила звука на всичко останало, случващо се в света до такава степен, че той имаше нужда от тапи за уши.

— Кога — обади се Бела.

Той замени кутията със закуската с тази с млякото и заля зрънцата.

— И още веднъж за млякото.

— Кога.

Рив завинти капачката и седна, като дори не посмя да попита дали тя би искала той да подържи Нала. Колкото и да ѝ беше трудно да яде в такава поза, едва ли щеше да я пусне още известно време и това беше добре. Повече от добре. Да я вижда как се утешава със следващото поколение беше успокояващо за него.

Бела издаде звук на доволство при първата хапка.

В настъпилата тишина Рив си позволи да се върне мислено в друга кухня и в друг момент, по времето, когато сестра му беше далеч по-млада, а той не чак толкова омърсен. Сети се за една конкретна купа с „Фростид флейкс“, която тя не помнеше. Една, която беше опразнила и искаше да си сипе още, но трябваше да се пребори с всичко, което онзи мръсник баща ѝ, беше насадил в главата ѝ — как жените трябва да са слаби и никога да не посягат за допълнително. Рив бе тържествувал мълчаливо, когато тя беше прекосила кухнята в старата им къща и беше донесла кутията със зърнена закуска до масата. Докато си сипваше втора порция, той беше заплакал със своите кървави сълзи и му се беше наложило да се извини и да се заключи в банята.

Той беше убил баща ѝ по две причини: майка им и Бела.

Една от наградите беше свободата на Бела да се храни, когато е гладна, а другата — спокойствието, че вече нямаше да вижда синини по лицето на майка си.

Почуди се какво ли би казала Бела, ако научеше за стореното от него. Би ли го намразила? Вероятно. Не беше сигурен колко от тормоза помни тя и особено причинените страдания на тяхната *мамен*.

— Добре ли си? — изведнъж попита тя.

Той поглади косата си.

— Да.

— Умееш да бъдеш труден за разгадаване. — Тя се усмихна леко, сякаш искаше да е сигурна, че думите ѝ не са го засегнали. — Никога не знам дали си добре.

— Добре съм.

Тя се озърна из кухнята.

— Какво ще правиш с тази къща?

— Ще я задържа поне за още шест месеца. Купих я от човек преди година и половина и трябва да я притежавам още известно време или ще бъда подгонен за финансови спекулации.

— Винаги си бил умел с парите. — Тя се наведе към масата, за да гребне още една лъжица. — Може ли да те попитам нещо?

— Всичко.

— Имаш ли си някого?

— В какъв смисъл?

— Нали разбираш... жена. Или мъж.

— Мислиш, че съм гей ли? — Той се засмя, а тя почервеня и на него му се прииска да я прегърне с всички сили.

— Няма нищо лошо, ако си такъв, Ривендж. — Тя кимна по начин, който го накара да се чувства, все едно бе потупала рамото му в знак на успокоение. — Искам да кажа, че никога не водиш жени със себе си. Никога. И не искам да приемам, че... Отидох до стаята ти да проверя как си и чух да говориш с някого. Не съм подслушвала... о, по дяволите.

— Всичко е наред. — Той ѝ се усмихна широко и осъзна, че нямаше лесен отговор на този въпрос. Поне за онази част дали си има някого.

Елена беше... Какво?

Той се намръщи. Отговорът, изникнал в съзнанието му, го разтърси дълбоко. Твърде дълбоко. Като се имаше предвид сложната конструкция от лъжи, върху която беше изграден животът му, това не беше никак мъдра идея. Каменната му планина не беше достатъчно стабилна, че да допуска пукнатини толкова дълбоко под повърхността.

Бела бавно отдръпна лъжицата от устата си.

— О, боже... вече си имаш някого, нали?

Той се насили да отговори по начин, който би ограничил усложненията. Макар че това беше като да отнемеш едно парче боклук от огромната купчина.

— Не. Не, нямам си. — Той хвърли поглед към купата. — Искаш ли още?

Тя се усмихна.

— Да. — Докато той ѝ сипваше, тя добави: — Втората купа винаги е по-вкусна.

— Не бих могъл да съм по-съгласен.

Бела разбърка зърнената закуска с лъжицата си.

— Обичам те, братко мой.

— И аз те обичам, сестричке. Винаги ще те обичам.

— Мисля, че *мамен* е в Небитието и ни наблюдава. Не знам дали вярваш в тези неща, но тя вярваше и аз започнах да го приемам след раждането на Нала.

Той беше наясно, че едва не бяха изгубили Бела по време на раждането и се чудеше какво беше зърнала тя в онзи момент, когато душата ѝ не беше нито тук, нито там. Никога не се беше замислял къде се озоваваш, след като умреш, но беше склонен да вярва, че тя е права. Ако някой можеше да наблюдава близките си от Небитието, то това би била тяхната прекрасна и праведна майка.

Това му даваше успокоение и целеустременост. На майка му никога нямаше да ѝ се наложи да се тревожи там горе заради своя проблем. Поне не доколкото зависеше от него.

— Виж, вали сняг — каза Бела.

Той погледна към прозореца. На светлината, хвърляна от газовите лампи, осветяващи алеята пред къщата, се виждаше как се сипят малките бели точки.

— Това би ѝ харесало — промърмори Ривендж.

— На *мамен* ли?

— Помниш ли как седяше на някой стол, за да наблюдава как падат снежинките?

— Не ги гледаше как падат.

Рив се намръщи и погледна през масата към Бела.

— Разбира се, че го правеше. Можеше с часове да...

Бела поклати глава.

— Харесваше ѝ как изглежда светът, когато се натрупат.

— Откъде знаеш?

— Веднъж я попитах защо седи и се взира навън толкова дълго. — Бела смени позата на Нала в ръцете си и погали косичката ѝ. — Каза, че когато снегът покрие земята, клоните на дърветата и покривите, си спомня живота си с Избраниците от Другата страна, където всичко е било подредено. Каза... че когато снегът се натрупа, тя се връща към времето, когато не се е била провалила. Така и не разбрах какво има предвид, а тя не ми обясни.

Рив отново погледна към прозореца. Предвид силата на снеговалежа щеше да отнеме

известно време, преди околният пейзаж да стане бял. Нищо чудно, че майка им беше наблюдавала с часове.

Рот се събуди в обгръщания го мрак, но усещането беше приятно, познато и изпълващо го с щастие. Главата му лежеше на собствената му възглавница, гърбът му почиваше на собствения му матрак, а завивката стигаше чак до брадичката му и ароматът на неговата *шелан* галеше ноздрите му.

Беше спал блажено с часове, усещаше го по силната потребност да се протегне. И главоболието му беше изчезнало. Нямахте го... Боже, беше живял с тази болка толкова дълго, че чак при отсъствието ѝ осъзнаваше колко тежко е било положението.

Протегна се така, че мускулите на краката и ръцете му се опънаха дотолкова, та чак раменете му изпукаха, гръбнакът му се намести и блажено усещане обзе тялото му.

Претърколи се на една страна и с ръката си откри Бет, плъзна пръсти около кръста ѝ, притисна се към нея и зарови лицето си в меката коса на тила ѝ. Тя винаги спеше на дясната си страна и позата им като на две лъжици му допаднаше напълно. Харесваше му да обгръща дребната ѝ фигура със значително по-масивното си тяло, защото това го караше да се чувства достатъчно силен, че може да я защити.

Този път, обаче, задържа таза си далече от нея. Членът му беше твърд и крещеше „искам“, но той беше благодарен само да лежи до нея и не искаше да съсипва момента, като я накара да се почувства некомфортно.

Тя помилва ръката му.

— Буден си.

— Да. — *И още как.*

Чаршафите зашумоляха, докато тя се наместваше, за да се озове с лице към него.

— Добре ли спа?

— О, да.

Усети нежно да подръпва косата му и знаеше, че си играе с къдрещите се краища. Зарадва се, че я е пуснал дълга, макар че му се налагаше да я връзва отзад, докато се биеше и отнемаше цяла вечност да я изсуши, дори му се налагаше да използва сешоар, което беше прекалено момичешко. Бет я обожаваше. Спомняше си безброй случаи, когато я беше разстиляла по голите си гърди...

Добре, да забави този влак би било добра идея. Още малко подобни мисли и трябваше да я възседне или щеше да полудее.

— Обичам косата ти, Рот. — В мрака тихият ѝ глас беше също като допира на пръстите ѝ, деликатен и завладяващ.

— А аз обичам ръцете ти върху нея — отговори той. — Заровени в нея или както ти харесва.

Само бог знае колко време останаха да лежат с лице един към друг, а пръстите ѝ се ровеха в гъстите кичури.

— Благодаря — заговори тя тихо, — че ми каза за тази нощ.

— Бих предпочел да споделям добри новини.

— Все пак се радвам, че ми каза. Искам да съм наясно.

Рот намери лицето ѝ пипнешком и пръстите му пробягаха по страните, носа и устните ѝ, виждаше я чрез ръцете си и я познаваше чрез сърцето си.

— Рот! — Ръката ѝ се настани върху члена му.

— О, мамка му... — Тазът му се стегна и потръпна напред.

Тя се засмя полугласно.

— Любовните слова, изричани от теб, могат да направят всеки шофьор на камион горд.

— Съжалявам, аз... — Дъхът му секна, когато тя потърка мястото през боксерките, обути само от приличие. — Искам да кажа...

— Не, харесва ми. Това си ти.

Бет го бутна да легне по гръб и се намести отгоре му. Той знаеше, че си беше легнала с нощница, но каквато и да беше тя, не покриваше краката ѝ, защото нежната ѝ сърцевина се отърка в ерекцията му.

Рот изръмжа и повече не можеше да се владее. С внезапно нетърпение той я хвърли по гръб, смъкна боксерките си „Калвин Клайн“, каквито носеше изключително рядко и проникна в нея. Тя изстена и заби нокти в гърба му, а кучешките му зъби се удължиха.

— Имам нужда от теб — прошепна той. — Имам нужда от това.

— Аз също.

Той не ѝ спести нищо от силата си, но пък на нея понякога ѝ харесваше точно така — бясно и диво тялото му да маркира нейното.

Когато стигна до край в нея, Рот изръмжа с такава сила, че масленото платно над леглото им и парфюмите на тоалетката ѝ затракаха, а той се чувстваше повече звяр, отколкото цивилизован любовник. Когато ароматът ѝ достигна до ноздрите му, той знаеше, че тя го желае точно колкото той желаше нея. Всеки път, когато достигнеше до оргазъм, тя свършваше заедно с него, а вагината ѝ го обгръщаше и поемаше дълбоко в себе си.

Останала без дъх от желание, тя изрече:

— Пий от мен.

Той изръмжа като хищник, потърси шията ѝ и заби здраво зъбите си.

Тялото на Бет се заизвива под него, а измежду бедрата ѝ заблика топлина, нямаща нищо общо с останеното от него у нея. В устата му кръвта ѝ беше дарът на живота, усещаше гъстотата ѝ с езика си и после в гърлото, пълнеше стомаха му с топлината си и сгряваше плътта му отвътре.

Тазът му се притисна в нейния, доставяйки удоволствие на нея, както и на себе си. Когато най-накрая се засити, той облиза следите от зъбите си върху кожата ѝ и отново проникна в нея, протегна се надолу и хвана единия ѝ крак, така че да навлезе още по-дълбоко. Когато отново свърши, той хвана главата ѝ и доближи устните ѝ до шията си.

Не успя да изрече искането си с думи. Тя го захапа и в мига, когато острите ѝ зъби прободоха кожата му и той почувства сладостната болка, отново стигна до оргазъм, помощен от всички други до този момент. Осъзнаването, че притежава онова, която тя искаше и желаше, че тя съществува благодарение на течащото във вените му, беше крайно еротично.

Когато неговата *шелан* приключи и облиза раните, за да ги затвори, той легна по гръб и я задържа върху себе си с надеждата да...

О, да, тя го възседна. Сега тя беше господарят. Той потърси гърдите ѝ с длани и установи, че нощницата ѝ още беше на нея, така че я измъкна през главата ѝ и я метна някъде, без да го е грижа къде. Докосна гърдите ѝ и ги почувства така тежки и налети в ръцете си, че просто трябваше да се надигне и да поеме едното от зърната ѝ в устата си.

Засмука го, докато тя се движеше върху него, но после се отпусна обратно назад в леглото.

Бет изстена, той я последва и двамата свършиха едновременно. Тя се строполи до него и останаха да лежат задъхани един до друг.

— Беше невероятно — каза тя, останала без дъх.

— Наистина невероятно.

Той заопипва в тъмното около себе си, докато не откри ръката ѝ и продължиха да лежат още известно време.

— Гладна съм — обяви тя.

— Аз също.

— Ще отида да приготвя нещо.

— Не искам да ставаш. — Той хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и я целуна. — Ти си най-прекрасната жена, която един мъж може да си пожелае.

— И аз те обичам.

Стомасите на двамата изкъркориха в синхрон.

— Добре, може би все пак е време да хапнем. — Рот я пусна и двамата се засмяха едновременно. — Нека включа лампата, за да намериш нощницата си.

В този миг той разбра, че нещо не беше наред. Бет спря да се смее и застина на място.

— *Лийлан?* Добре ли си? Нараних ли те? — О, боже... явно е бил прекалено груб. — Съжалявам...

Тя го прекъсна и произнесе сподавено:

— Лампата ми вече свети. Четях, преди да се събудиш.

Джон никак не бързаше да излезе изпод душа на Хекс. Изми се старателно, но не защото беше мръсен, а защото реши, че двамата с нея биха могли да се преструват, че между тях не се е случило нищо, ако последиците са достатъчно добре заличени.

След като тя си беше тръгнала много часове по-рано, първата хрумнала му мисъл беше ужасна. Всичко, което беше искал да стори, бе да излезе под лъчите на слънцето и да приключи с тази жалка шега, наричана живот.

Беше се провалил в толкова много неща. Не можеше да говори. Не го биваше с математиката. Усетът му за мода направо липсваше. Не умееше да се справя особено добре с емоциите. Обикновено падаше на бридж и задължително на покер. И имаше още безброй други недостатъци.

Но най-лошото от всичко бе да не ставаш за секс.

Докато беше лежал в леглото на Хекс и беше обмислял плюсовете на самоунищожението си, се беше зачудил защо фактът, че не е добър в секса, му изглеждаше по-съществен от другите му несъвършенства. Може би защото най-новият етап от сексуалния му живот го беше отвел до още по-непозната и вражеска територия. Или защото най-скорошната катастрофа все още беше прясна в съзнанието му.

Или може би това се беше оказала последната капка, преляла чашата.

Така както той виждаше нещата, беше имал сексуално преживяване два пъти, като и в двата случая беше използван. Първия път това се беше случило насилствено и против волята му, а втория, няколко часа по-рано, с неговото стопроцентово съгласие. Последствията от двете преживявания бяха отвратителни и през времето, прекарано на леглото на Хекс, той се беше опитал да спре да си припомня изживяната болка, но не се беше справил особено успешно.

След падането на нощта обаче, беше осъзнал, че позволява на околните да го нараняват. И в двата случая той не беше сторил нищо лошо. Тогава от къде на къде ще обмисля отнемането на собствения си живот, след като проблемът не беше в него?

Отговорът беше, че няма нужда да се препича като бисквитка на слънцето.

По дяволите, не. Отговорът беше, че вече никога не трябваше да допуска да бъде използван. Отсега нататък, когато опреше до секс, той щеше да е този, който използва околните.

Джон спря душа, избърса могъщото си тяло и застана пред огледалото, преценявайки мускулите и силата си. Обхвана половия си орган с ръка и почувства тежестта му.

Не, повече нямаше да допуска да става жертва на околните. Време беше да порасне.

Джон остави хавлиената кърпа на плота, облече се бързо и някак се почувства по-висок, когато сложи оръжията си по местата им и се протегна за телефона си. Оттук нататък отказваше да бъде слабак и ревльо.

Съобщението му до Куин и Блей беше кратко и ясно: „Среща в «Зироу Сам». Смятам да се напия и очаквам същото от вас“. Натисна бутона за изпращане и прегледа неотговорените повиквания. Имаше много такива от предния ден, предимно от Блей и Куин, които очевидно бяха набирали номера му на всеки час. Имаше и непознат със скрит номер, който беше направил три опита да се свърже с него.

Крайният резултат беше, че имаше две гласови съобщения и без особен интерес той натисна бутона, за да ги прослуша, като очакваше въпросният непознат да е човек, сгрешил

номера.

Не беше така. Гласът на Тормент беше напрегнат и тих.

— Здравей, Джон. Аз съм, Тор. Чуй ме... Не знам дали ще прослушаш това, но би ли ми позвънил, ако го направиш? Тревожа се за теб. Притеснявам се и искам да ти се извиня. Знам, че бях извън строя за известно време, но се връщам. Отидох... Отидох в гробницата. Там бях. Трябваше да се върна и да видя... По дяволите, не знам. Трябваше да се озова там, откъдето започва всичко, преди да се върна към действителността. И после... Снощи се храних. За първи път, откакто... — Гласът му секна и той си пое въздух. — Откакто умря Уелси. Не мислех, че ще съм способен да го направя, но го направих. Ще отнеме известно време да...

В този момент съобщението прекъсна и се чу запис с въпрос дали иска да изтрие съобщението или да го запази. Той пропусна тази част и премина на следващото съобщение в гласовата си поща.

Отново беше Тор.

— Съжалявам. Прекъсна. Искях да кажа, че съжалявам, задето се държах така. Ти скърбеше за нея, а аз не бях до теб, за да те подкрепя и това винаги ще ми тежи. Изоставих те, когато се нуждаеше от мен. И... Наистина съжалявам. Приключих с бягствата. Вече никъде няма да ходя. Искам да кажа... Искам да кажа, че вече съм на линия. По дяволите, говоря безсмислици. Моля те, обади се, за да знам, че си добре. До скоро.

Автоматичният глас на оператора отново се намеси.

— Запазване или изтриване? — подкани го тя.

Когато Джон дръпна телефона от ухото си и се взря в апарата, детето у него, плачещо за баща си, се поколеба за миг.

На екрана се появи съобщение от Куин и го изтръгна от незрялостта му. Джон натисна „изтриване“ за второто гласово съобщение от Тор и когато беше попитан дали иска да прослуша отново първото, той изтри и него.

Съобщението от Куин гласеше: „Ще бъдем там“.

Добре, помисли си Джон. Взе коженото си яке и си тръгна.

Като безработна с безброй сметки за плащане от Елена не се очакваше да бъде в добро настроение. Тя обаче, беше щастлива, когато се дематериализира, отивайки към „Комодор“. Имаше ли проблеми? Без съмнение отговорът беше положителен. Ако скоро не си намереше работа, имаше опасност двамата с баща ѝ да изгубят покрива над главите си. Но на първо време тя беше кандидатствала за поста на чистачка в семейство на вампири и сериозно обмисляше възможността да опита в света на хората. Да потърси работа като здравен служител беше добра идея, но единственият проблем беше, че нямаше човешка идентичност под формата на лична карта, а това струваше пари. Но пък заплатата на Лузи беше платена до края на седмицата, а баща ѝ беше възторжен, че неговата „история“, както я наричаше той, се бе харесала на дъщеря му. А и имаше Рив.

Не знаеше накъде се движат нещата с него, но съществуваше възможността между тях да се получи нещо и усещането за надежда и оптимизъм, което ѝ вдъхваше това, повдигаше духа ѝ на всички фронтове, въпреки липсата ѝ на работа.

Прие форма на терасата на правилния пентхаус, усмихна се, загледана в носените от вятъра снежинки и се почуди защо когато валеше сняг, студът се понасяше по-лесно. Когато

се обърна, видя през прозореца внушителна фигура. Ривендж я чакаше и фактът, че нямаше търпение да се срещнат, също като нея, я накара да се усмихне още по-широко, а зъбите ѝ затракаха заради студа.

Преди да успее да се приближи към него, плъзгащата се врата се отвори и той закричи към нея, а вятърът развя коженото му палто. Аметистовите му очи блестяха. Походката му говореше за власт. Излъчването му беше безпогрешно мъжко. Сърцето ѝ заблъска силно, когато той спря пред нея. Озарено от светлините на града, лицето му беше сурово, но в същото време любящо и макар без съмнение това да го караше да замръзва до кости, той разтвори палтото и я покани до себе си, за да сподели малкото си телесна топлина с нея. Елена се притисна до него и обгърна тялото му с ръце, вдишвайки дълбоко мириса му.

Рив доближи устни до ухото ѝ.

— Липсваше ми.

Тя затвори очи и си помисли, че тези прости думи бяха също толкова хубави като „обичам те“.

— И ти ми липсваше.

Рив се засмя меко със задоволство, а тя едновременно чу звука и почувства потръпването на гърдите му. Той я притисна още по-плътнo към себе си.

— Знаеш ли какво? С тялото ти, така притиснато към моето, не чувствам студ.

— Това ме радва.

— Мен също. — Той завъртя и двамата им, така че да имат видимост над покритата със сняг тераса към небостъргачите в центъра на града и двата моста с потоците им светлини от жълти фарове и червени стопове. — Никога не съм успявал да се насладя на тази гледка толкова отблизо. Преди да те срещна... бях я виждал само през прозореца.

Обгърнатата от топлината на тялото и палтото му, сякаш озовала се в пашкул, тя изпитваше чувство на триумф, че двамата заедно бяха надвили студа. С глава, положена върху сърцето му, тя каза:

— Прекрасно е.

— Да.

— И въпреки това... не знам. За мен само ти си реална.

Ривендж се откъсна от нея и повдигна брадичката ѝ с дългите си пръсти. Усмихна се и тя забеляза, че кучешките му зъби са се удължили и мигом се възбуди.

— И аз си мислех за същото — отбеляза той. — В момента не виждам нищо друго освен теб.

Той се наведе, целуна я и продължи да я целува, а снежинките танцуваха около тях, сякаш те двамата бяха центробежна сила в собствената си вселена. Елена обгърна с ръце тила му и затвори очи.

Затова тя не видя, а Ривендж не почувства присъствието на материализиралото се на покрива на пентхауса създание, което се втрени в тях с блестящите си очи с цвят на прясно пролята кръв.

— Моля те, не мърдай, ако е възможно. Чудесно, така е добре.

Доктор Джейн се зае с лявото око на Рот, като насочи фенерчето си право към дълбините на мозъка му, поне по негово мнение. Когато лъчът се заби в ириса му, той едва се удържа да не дръпне глава.

— Това наистина никак не ти допада — промърмори тя и изгаси фенерчето.

— Не. — Той потърка очи и постави слънчевите си очила на мястото им, неспособен да види нещо друго освен две лъскави петна мрак.

— Но това не е необичайно. Никога не е можел да понася светлината — намеси се Бет.

Когато гласът ѝ замря, той се протегна и стисна здраво ръката ѝ, за да я успокои, а ако това подействаше на нея, съответно и той щеше да бъде спокоен.

На това му се казваше съсипване на настроението. След като стана ясно, че очите му са си взели малка непредвидена ваканция, Бет се беше обадила на доктор Джейн, която работеше в помещенията на новата си клиника, но отзивчиво се беше съгласила да направи домашно посещение. Рот беше настоявал той да отиде при нея. Последното, което би искал, е на Бет да ѝ се наложи да чуе лоши новини в общата им спалня — за него мястото беше свято. Освен Фриц, който влизаше да почисти, никой не беше добре дошъл. Дори и братята.

А и доктор Джейн щеше да иска да направи нужните изследвания. Лекарите все това искаха.

Да убеди Бет беше отнело известно време, но в крайна сметка той беше поставил слънчевите си очила, беше обгърнал с ръка раменете на своята *шелан* и двамата бяха излезли заедно от своята спалня, бяха използвали частното си стълбище и се бяха озовали на балкона на втория етаж. По пътя той се беше препънал няколко пъти, закачайки с върховете на ботушите си ръбове на килими и невинаги успяваше да налучка стъпалата. Трудностите при придвижването му бяха подействали отрезвяващо. Не беше имал представа, че до такава степен разчита на слабото си зрение.

Прескъпа Скрайб Върджин, помисли си той. Ами ако останеше напълно сляп за постоянно?

Не би могъл да понесе такова нещо. Просто не би могъл. За щастие, докато се движеха през тунела към тренировъчния център, той беше ударил главата си няколко пъти и изведнъж светлината, идваща от лампите на тавана беше успяла да пробие през слънчевите му очила. Или поне очите му я бяха регистрирали. Той бе спрял и примигнал, дръпвайки очилата от лицето си, но му се бе наложило мигом да ги сложи обратно, докато се взираше нагоре към флуоресцентното осветление.

Значи не всичко беше загубено.

Застанала пред него, доктор Джейн скръсти ръце, а реверите на престилката ѝ се набраха. Тя беше напълно реална, а призрачното ѝ тяло беше толкова изтъкано от материя, колкото неговото и на Бет. Рот едва ли не можеше да чуе как работи мозъкът ѝ, докато обмисляше състоянието му.

— Зениците ти не реагират, но причината за това е, че поначало са свити... Дявол да го вземе, ще ми се да бях наблюдавала очите ти от самото начало. Казваш, че слепотата е настъпила изведнъж?

— Легнах си и когато се събудих, не бях способен да виждам нищо. Не съм сигурен кога се е случило.

— Нещо различно?

— Освен факта, че главоболието ми беше изчезнало ли?

— Напоследък често ли имаше главоболие?

— Да. Заради стреса е.

Доктор Джейн се намръщи. Или по-скоро той почувства, че го направи. За него лицето ѝ беше размазано бледо петно с къса руса коса и абсолютно неразличими черти.

— Искам да ти направят скенер при Хавърс.

— Защо?

— За да проверя няколко неща. Значи си се събудил и зрението ти е изчезнало...

— Защо искаш скенер?

— Трябва да проверя дали няма нещо необичайно в мозъка ти.

Ръката на Бет се напрегна върху неговата, като че искаше да го накара да се успокои, но паниката го направи нелюбезен.

— В какъв смисъл? За бога, докторе, обясни ми какво имаш предвид.

— Тумор. — Двамата с Бет поеха дълбоко въздух, а доктор Джейн бързо добави: — Вампирите не боледуват от рак. Но има случаи на доброкачествени образувания и това може да даде обяснение за главоболието. Сега ми кажи отново, събудил си се и... просто го е нямало. Преди да заспиш случи ли се нещо необичайно? Или след това?

— Аз... — По дяволите. Мамка му. — Събудих се и се храних.

— Кога за последно го беше правил преди това?

Бет отговори вместо него:

— Преди около три месеца.

— Дълъг период — промърмори Джейн.

— Значи мислиш, че е възможно причината да е в това? — попита Рот. — Дълго не съм се хранил и съм загубил зрението си, но когато съм пил от вената ѝ, зрението ми се е върнало и...

— Мисля, че ти е нужен скенер.

От устата ѝ не излизаха празни приказки, така че не би могъл да спори с нея. Чу как отваря телефона си и набира някакъв номер, а той мълчеше, макар това да го съсипваше.

— Ще проверя кога може да те приеме Хавърс.

Което, без съмнение, щеше да стане незабавно. Рот и лекуващият расата им бяха имали своите различия преди време покрай Мариса, но мъжът винаги предоставяше безупречно лечение при нужда от такова.

Доктор Джейн започна да говори, а Рот се намеси в разговора ѝ.

— Не казвай на Хавърс за причината да го правим. И единствено и само ти ще видиш резултатите. Разбрахме ли се?

Последното, от което имаха нужда, бяха спекулации на тема физическата му форма. Бет се намеси.

— Кажи му, че е за мен.

Доктор Джейн кимна и лъжата ѝ прозвуча напълно гладко, докато уговаряше всичко необходимо. Рот придърпа Бет към себе си.

Никой от двамата не продума, защото какво би могло да бъде казано? Бяха уплашени до смърт. Зрението му и преди не беше добро, но той се нуждаеше от малкото, което беше имал. Какво щеше да прави без него?

— Трябва да отида на среща на Съвета в полунощ — каза тихо. Бет се напрегна, а той

поклати глава. — Редно е да отида. В момента ситуацията е прекалено нестабилна, за да не се появя или да опитам да го отложам за друга вечер. Трябва да демонстрирам сила.

— Ами ако зрението ти изчезне по средата на срещата? — просъска тя.

— Ще се преструвам, че всичко е наред, докато не приключи.

— Рот...

Доктор Джейн затвори телефона си.

— Може да те види сега.

— Колко време ще отнеме?

— Около час.

— Добре. В полунощ трябва да бъда другаде.

— Защо първо не видим какво ще покаже скенерът?

— Трябва да...

Доктор Джейн го прекъсна с авторитет, който му напомни, че е пациент, а не крал.

— *Трябва* е относително понятие. Ще видим какво става там вътре и после ти ще решиш какво *трябва* и какво не.

Елена беше склонна да остане с Рив на терасата още двамайсет години, но той прошепна в ухото ѝ, че е приготвил вечеря и мисълта да седи срещу него на светлината на свещите ѝ се стори също толкова привлекателна.

След поредната продължителна целувка влязоха заедно вътре — тя, притисната в него, а той, обгърнал талията ѝ с ръка. Нейната длан лежеше на гърба му между лопатките. В пентхауса беше горещо, така че тя съблече палтото си и го хвърли на едно от ниските, покрити с черна кожа канапета.

— Мислех да хапнем в кухнята — каза той.

Дотук със светлината на свещите, но какво ли значение имаше? Стига да беше с него, самата тя блестеше достатъчно, че да освети целия апартамент.

Ривендж я хвана за ръка и я поведе през трапезарията към летящата врата за прислугата. Кухнята бе изградена от черен гранит и неръждаема стомана, много съвременно и лъскаво. В единия край на плота бяха сервирани прибори за двама пред два бар-стола. Беше запалена една бяла свещ, чийто ленив пламък бавно поглъщаше восъчния си пиедестал.

— О, мирише фантастично. — Тя се настани на един от високите столове. — Италианска кухня. А ти каза, че можеш да приготвиш само едно ястие.

— Да, доста се поизпотих над това. — Той се обърна въодушевено към фурната и извади плитка тава с...

Елена избухна в смях.

— Полуготова пица.

— Само най-доброто за теб.

— Ди Джорно?

— Разбира се! Избрах тази с повече плънка. Реших, че можеш да махнеш каквото не ти харесва. — Той използва сребърна щипка, за да премести парчетата пица върху чиниите и после постави тавата върху печката. — Имам и червено вино.

Когато се приближи до нея с бутилката, тя само можеше да го наблюдава и да се усмихва.

— Знаеш ли какво? — заговори той, докато сипваше в чашата ѝ. — Харесва ми

начинът, по който ме гледаш.

Тя скри лицето си с длани.

— Не мога да се спра.

— Не се и опитвай. Караш ме да се чувствам по-висок.

— А ти поначало не си нисък. — Елена се опита да остане сериозна, но ѝ се искаше да се изкиска, докато той сипваше вино в собствената си чаша и се настани до нея.

— Ще започваме ли? — попита Ривендж и взе ножа и вилицата си.

— О, боже мой. Радвам се, че правиш това.

— Какво правя?

— Ядеш пица с нож и вилица. Другите сестри в клиниката много ми се подиграват...

— Тя не довърши изречението. — Както и да е, радвам се, че има някой като мен.

Чу се звук от разрязването на хрупкавия хляб, когато и двамата се заеха с вечерята си.

Ривендж я изчака да сложи в устата си първата хапка и каза:

— Нека ти помогна, докато си намериш нова работа.

Беше избрал идеалния момент, защото тя никога не говореше с пълна уста, така че имаше достатъчно време да продължи да я убеждава.

— Позволи ми да издържам теб и баща ти, докато си намериш работа, на която ще печелиш колкото в клиниката. — Тя започна да клати глава, но той вдигна ръка. — Не бързай. Помисли по въпроса. Ако аз не бях такъв глупак, ти не би предприела онова, заради което те уволниха. Напълно честно е да платя каквото дължа и ако ще ти помогне, погледни го от законова гледна точка. Според Древния закон аз съм ти задължен и нямам никакво намерение да нарушавам законите.

Тя избърса устата си.

— Усещането е... странно.

— Защото за първи път някой помага на теб, а не обратното ли?

По дяволите, да.

— Не искам да се възползвам от теб.

— Но аз сам предложих и повярвай ми, мога да си го позволя.

Самата истина, помисли си тя, оглеждайки дрехите му, тежките сребърни прибори за хранене, порцелана и...

— Маниерите ти по време на хранене са прекрасни — промърмори тя без особена причина.

Рив спря да се храни за кратко.

— Заслуга на майка ми.

Елена положи длан на огромното му рамо.

— Мога ли да ти кажа отново колко съжалявам?

Той избърса устата си със салфетката.

— Има нещо по-добро, което би могла да сториш за мен.

— Какво?

— Позволи ми да се погрижа за теб. Така ще ти дам възможност да си намериш работа, която желаш да вършиш и няма да се захванеш с какво и да е, само за да успееш да платиш сметките. — Той вдигна поглед към тавана и притисна гърдите си с ръце, сякаш страдаше от киселини. — Това би облекчило страданието ми. Само ти притежаваш силата да ме спасиш.

Елена се засмя леко, но смехът ѝ в никакъв случай не беше весел. Дълбоко в себе си тя чувстваше, че той е наранен и болката личеше в сенките под очите му и суровото изражение

на лицето му. Очевидно полагаше усилия да се държи нормално заради нея и макар тя да го оценяваше, не знаеше как би могла да го накара да спре, без да го притисне сериозно.

Те наистина бяха непознати един за друг, нали така? Въпреки всичкото време прекарано заедно през последните няколко дни, какво всъщност знаеше тя за него? Ами за семейството му? Когато беше до него или говореха по телефона, тя имаше чувството, че знае каквото ѝ е нужно, но ако трябваше да е реалистка, какво общо имаха помежду си?

Той се намръщи, когато тя отново посегна към пицата си.

— Не забивай в тази посока.

— Моля?

— С онова, което се върти в главата ти. Няма да доведе двама ни до нищо добро. —

Той отпи от виното си. — Няма да се държа невъзпитано и да чета мислите ти, но долавям онова, което чувстваш, а то е дистанция. Не това търся. Не и у теб. — Аметистовите му очи се втренчиха в нея. — Можеш да ми се довериш, че ще се погрижа за теб, Елена. Никога не се съмнявай.

Докато го гледаше, тя му повярва стопроцентово. Напълно. Без никакво съмнение.

— Доверявам ти се.

Нещо пробяга по лицето му, но той го прикри.

— Добре. Довърши вечерята си и моля те осъзнай факта, че помощта ми е редното нещо в случая.

Елена продължи да се храни, като бавно напредваше със своето парче пица. Когато свърши, остави сребърните прибори в дясната част на чинията, избърса устата си и отпи глътка вино.

— Добре. — Тя погледна към него. — Ще ти позволя да ми помогнеш.

Той се усмихна широко, защото беше постигнал своето, а тя се опита да обуздае самодоволството му.

— Но имам условия.

Той се засмя.

— Слагаш ограничения на подаръка, който ще ти бъде направен?

— Не е подарък. — Тя се втренчи в него с плашеща сериозност, изписана на лицето ѝ. — Само докато си намеря някаква работа, а не службата мечта. И искам да ти върна парите.

Той изгуби част от удовлетвореността си.

— Не ти искам парите.

— Моето отношение към твоите е същото. — Тя сгъна салфетката си. — Знам, че не страдаш от безпаричие, но само така бих приела ситуацията.

Той се намръщи.

— Но без лихва. Няма да приема и един цент под формата на лихва.

— Дадено. — Тя вдигна длан и зачака.

Той изруга. И после още веднъж.

— Не искам да връщаш парите.

— Значи нямаш късмет.

След още малко словесна акробатика, включваща някои ругатни, те си стиснаха ръцете.

— Трудна си за преговори и го знаеш, предполагам — отбеляза той.

— Но ти ме уважаваш заради това, нали?

— О, да. Кара ме да искам да те съблека.

— О...

Елена се изчерви от глава до пети, а той слезе от своя бар-стол и се надвеси над нея, обхващайки лицето ѝ с длани.

— Ще ми позволиш ли да те отведа до леглото си?

Докато наблюдаваше искрящите му виолетови очи, тя би се съгласила и да я просне на кухненския под, ако той го искаше.

— Да.

От гърдите му се разнесе изръмжаване, докато я целуваше.

— Познай какво.

— Какво? — попита тя, останала без дъх.

— Даде правилен отговор.

Ривендж я дръпна от бар-стола и я целуна бързо и нежно. С бастуна си в ръка той я поведе към другия край на пентхауса през помещения, които тя не забеляза и покрай гледки, на които не обърна внимание. Всичко, което чувстваше, бе необузвано нетърпение за онова, което щеше да прави с нея.

Нетърпение и... вина. Какво би могла да му даде тя? Желаше го сексуално, но той нямаше да изпита удовлетворение. Макар да твърдеше, че и той получава нещо от преживяването им, тя се чувстваше сякаш...

— За какво мислиш? — попита Рив, докато влизаха в спалнята.

Елена хвърли поглед нагоре към него.

— Искам да бъда с теб, но... Не знам. Имам чувството, че те използвам или...

— Не ме използваш. Повярвай ми, знам какво е да бъдеш използван. Случващото се между нас няма нищо общо с това. — Той я спря, преди да е задала въпроса си. — Не, не мога да ти обясня, защото... По дяволите! Искам времето ми с теб да принадлежи само на нас двамата. Уморен съм от света, Елена. Толкова съм уморен.

Заради онази жена е, помисли си тя. И ако той не искаше тя да застава между тях, Елена нямаше нищо против.

— Просто искам всичко да бъде наред — каза тя. — Между мен и теб. Искам и ти да изпиташ удоволствие.

— Но аз изпитвам. Понякога и на мен не ми се вярва, но това е самата истина.

Рив затвори вратата зад тях, опря бастуна си на стената и съблече самуреното си палто. Костюмът отдолу беше поредното прекрасно творение на моделиерското изкуство, този път беше гълбовосив на цвят с тънки черни райета. Ризата беше черна, а горните ѝ две копчета бяха разкопчани.

Коприна, помисли си Елена. Ризата със сигурност беше изработена от коприна. Никоя друга тъкан не лъщеше по подобен начин.

— Толкова си красива — произнесе той, загледан в нея, — застанала така под светлината.

Тя хвърли поглед към черните си панталони от „Гап“ и полото, което имаше от поне две години.

— Сигурно си сляп.

— Защо? — попита той и се доближи до нея.

— Мразя се, задето го казвам. — Тя приглади преоценяваните си няколко пъти панталони. — Ще ми се да имах по-хубави дрехи. Тогава може би щях да бъда красива.

Ривендж замълча. И после я шокира до крайност, като коленичи пред нея. Когато

погледна нагоре, по устните му играеше лека усмивка.

— Не го ли осъзнаваш, Елена? — Той погали прасеца ѝ нежно и придърпа крака ѝ към себе си, опирайки стъпалото ѝ на бедрото си. Докато развързваше връзката на евтините ѝ маратонки, прошепна: — Без значение в какво си облечена... за мен ти винаги ще блестиш като диамант.

Той изхлузи маратонката и погледна нагоре към нея, а тя започна да изучава красивото му лице, от впечатляващите очи до масивната му челюст и забележителните му скули.

Определено се влюбваше в него.

И като във всяко такова пътешествие, тя не можеше да направи нищо, за да го спре. Първата крачка беше направена. Ривендж наведе глава.

— Толкова се радвам, че ще ме имаш.

Думите бяха произнесени тихо и смирено, в пълно несъответствие с ширината на раменете му.

— Как бих могла да откажа такова нещо?

Той поклати бавно глава.

— Елена... — Името ѝ беше изречено така, сякаш след него предстояха още много думи, такива, които той не би посмял да изрече. Тя не го разбираше, но знаеше какво точно ѝ се искаше да направи.

Отдръпна крака си, коленичи пред него и го обгърна с ръце. Задържа го, когато той се облегна на нея, плъзна пръсти по гърба му и ги зарови в меката му коса.

Ривендж изглеждаше толкова уязвим, предлагащ ѝ се по този начин, и тя осъзна, че ако някой се опиташе да го нарани, макар и той да беше повече от способен да се грижи за себе си, тя като нищо би извършила престъпление. За да го защити, не би се спряла и пред убийство.

Убеждението ѝ беше така твърдо, както костите под кожата ѝ.

Дори могъщите понякога имаха нужда от закрила.

Рив беше от типа мъже, които извършваха със старание онова, с което се захванат. Било то да приготви полуготова пица, да сипе вино или да направи своята Елена щастлива, докато тя не се превърнеше в изтощена и напълно задоволена гола жена.

— Не си чувствам пръстите на краката — промърмори тя, докато Рив оставяше пътека от целувки нагоре по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Това нещо лошо ли е?

— Ни най-малко.

Той млъкна и плъзна език по гърдата ѝ, а когато тялото ѝ потръпна, почувства движението по своята собствена кожа. Вече беше свикнал, че мъглата от вцепененост понякога биваше пробивана от леко усещане за допир или топлина и вече не се тревожеше, че лошата му страна може да се измъкне от допаминовата си клетка. Макар усещането да не беше така силно, както би било, ако не се намираше под влиянието на лекарствата, то определено беше достатъчно да предизвика възбуда в тялото му.

Рив не можеше да повярва, но на няколко пъти му се струваше, че ще стигне до оргазъм.

При вкуса ѝ, когато беше целувал женствеността ѝ и при начина, по който тя движеше ханша си върху леглото, той едва беше успял да се овладее.

Но се налагаше да държи члена си извън играта. Как иначе биха се получили нещата? *Вече не съм импотентен. Чудо на чудесата. Ти пробуди инстинкта ми за маркиране, така че вампирът у мен печели надмощие над симпата. Това, разбира се, означава, че ще трябва да приемеш шипа ми, както и това къде се е намирало парчето месо, висящо между краката ми, през последните двайсет и пет години. Но иначе всичко е супер, нали?*

Да, нямаше търпение да постави Елена в подобно положение.

А и случващото се му беше достатъчно. Да ѝ доставя удоволствие, да ѝ служи сексуално му беше достатъчно...

— Рив?

Той погледна към нея. Предвид дрезгавия ѝ глас и еротичния блясък в очите ѝ, беше готов да се съгласи на всичко.

— Да? — Отново облиза зърното ѝ.

— Отвори уста.

Рив се намръщи, но направи, каквото му беше наредено, учуден защо...

Елена се протегна и опипа уголемените му кучешки зъби.

— Каза, че ти допада да ме задоволяваш и това си личи. Тези тук са толкова удължени... и остри... и бели...

Тя размърда бедра, като че възбудена от казаното и той знаеше накъде клони.

— Да, но...

— Би ми харесало, ако ги използваш върху мен. Сега.

— Елена...

Особеният блясък започна да напуска лицето ѝ.

— Нещо против кръвта ми ли имаш?

— Боже, не.

— Тогава защо не искаш да се храниш от мен? — Тя се изправи до седнало положение и сложи една възглавница пред гърдите си, а русата ѝ коса се спусна над лицето. — О, ясно.

Вече си се нахранил от нея.

— Боже, *не*. — Би предпочел да погълне кръвта на *лесър*. Бипил кръвта на прегазена сърна, лежаща в канавката, преди да впие зъби във вената на Принцесата.

— Не използваш ли вената й?

Той погледна Елена мрачно и поклати глава.

— Не го правя и никога няма да го направя.

Елена въздъхна и отметна коса назад.

— Съжалявам. Не знам дали имам правото да задавам такива въпроси.

— Имаш. — Той пое ръката й. — Имаш пълното право. Не че... не можеш да питаш...

Думите му увиснаха във въздуха, а двата му свята се сблъскаха един с друг и около него полетяха отломки. Разбира се, че можеше да пита... той просто не можеше да й отговори.

Или пък можеше?

— Ти си тази, която желая — каза той в опит да се придържа към истината, доколкото му бе възможно. — Ти си тази, в която искам да бъда. — Той поклати глава, осъзнал какво е казал. — Със. Искам да кажа, с която искам да бъда. Колкото до храненето? Желая ли го от теб? По дяволите, *да*. Но...

— Значи не би трябвало да има „но“.

Нямаше. Той имаше чувството, че ще се хвърли върху нея и ще засмуче от вената й. Членът му беше готов дори сега, докато само го обсъждаха.

— Това е достатъчно за мен, Елена. Да те задоволявам ми е напълно достатъчно.

Тя се намръщи.

— Тогава имаш някакъв проблем с произхода ми.

— Моля?

— Мислиш, че кръвта ми е слаба ли? Защото в интерес на истината мога да проследя потеклото си доста назад в средите на аристокрацията. С баща ми може да преживяваме трудни времена, но поколения наред и през по-голямата част от неговия живот сме били членове на *глимерата*. — Рив потръпна, а тя стана от леглото, като използваше възглавницата, за да се прикрие. — Не знам откъде произлиза твоето семейство, но мога да те уверя, че течащото във вените ми е доста приемливо.

— Елена, въпросът не е в това.

— Сигурен ли си? — Тя отиде до мястото, където той беше съблякъл дрехите й. Първо облече бикините и сутиена, а после вдигна черния си панталон.

Рив не можеше да си представи защо задоволяването на потребността му от кръв беше толкова важно за нея. С какво би я удовлетворило това? Но може би в това се състоеше разликата между тях. Нейната цел не беше да използва околните, така че сметките й не опираха до това какво ще извлече. Докато той, дори когато ставаше дума да й достави удоволствие, определено получаваше нещо докато я задоволяваше. Когато я гледаше как се гърчи под устните му, той се чувстваше могъщ и силен, истински мъж, не някакъв безполов чудовищен социопат.

Тя не беше като него. И той я обичаше именно заради това.

О... боже. Нима...

Да, точно така.

Осъзнатото накара Рив да стане от леглото и да отиде до нея. Хвана ръцете й, които закопчаваха панталоните. Тя спря и погледна нагоре към него.

— Не е заради теб — каза й. — Можеш да ми вярваш.

Ривендж я придърпа към тялото си.

— Тогава го докажи — отговори тя тихо.

Той се отдръпна и остана загледан в лицето ѝ задълго.

Кучешките зъби напиреха в устата му, нямаше съмнение по въпроса. И той чувстваше глада в стомаха си. Остър и мъчителен.

— Елена...

— *Докажи го!*

Той не можеше да откаже. Нямаше сили да я отблъсне. Беше погрешно поради толкова много причини, но той я желаше, нуждаеше се от нея, копнееше за нея. Рив внимателно отметна косата от шията ѝ.

— Ще бъда нежен.

— Не е нужно.

— Аз все пак ще бъда нежен.

Обхвана страните ѝ с длани и наклони главата ѝ на една страна, така че пътят към крехката синя вена, водеща до сърцето ѝ, беше свободен. Докато тя се подготвяше за ухапването му, пулсът ѝ се ускори и Рив виждаше как вената ѝ пулсира все по-силно.

— Не мисля, че съм достоен за твоята кръв — каза той, а показалецът му се плъзна по шията ѝ. — Няма нищо общо с произхода ти.

Елена протегна ръка към лицето му.

— Ривендж, какво има? Помогни ми да разбера какво става тук. Имам чувството, че... когато сме заедно, те усещам по-близък от собствения си баща. Но има големи празнини. Знаем, че в тях се таи нещо. Говори с мен.

Сега, помисли си той, беше моментът да извади всичко наяве.

И беше силно изкушен. Би било такова облекчение да приключи с лъжите. Бедата се състоеше в това, че не би могъл да постъпи по-себично спрямо нея. Ако научеше тайната му, тя щеше да нарушава закона наравно с него. Или това, или трябваше да прати любовника си в колонията. И ако Елена избере второто, би означавало, че той няма да изпълни клетвата, дадена пред майка му, защото истината за него щеше да стане известна.

Той не беше подходящ за нея. Не беше и го съзнаваше отлично. Трябваше да я остави да си тръгне. Смяташе да отдръпне ръцете си от нея, да отстъпи назад и да я остави да облече дрехите си. Биваше го да убеждава. Можеше да я накара да си помисли, че отказът му да пие от кръвта ѝ не е кой знае какво.

Само че устните му се разтвориха. Разтвориха се, а надигащото се в гърлото му ръмжене изпълни малкото пространство, делеящо зъбите му от пулсиращата ѝ вена.

Изведнъж тя изстена, а мускулите на раменете ѝ се стегнаха, сякаш ръцете му, които я придържаха, я бяха стиснали. О, той наистина го беше направил. Беше абсолютно вцепенен, не чувстваше абсолютно нищо, но това не беше свързано с лекарството му. Всички мускули в тялото му се бяха сковали.

— Нуждая се от теб — изръмжа.

Рив заби зъбите си здраво и тя изстена, а гръбначният ѝ стълб едва не се пречупи, поемайки тежестта му. По дяволите, тя беше свършена. Вкусът ѝ беше като на гъсто, плътно вино и той поглъщаше на големи глътки. Премести я към леглото.

Елена не можеше да устои на възможността. Нито пък той.

Пробудена от храненето, вампирската му природа надделя над всичко. Мъжът изпитваше потребност да маркира субекта на своето желание, да маркира сексуална

територия, да доминира, да завладее и това го накара да смъкне рязко панталоните ѝ, да дръпне единия ѝ крак настрана и да намести члена си на самия вход на вагината ѝ...

И да си проправи път навътре.

Елена издаде нов, изпълнен със страст стон, когато той проникна в нея. Тя беше невероятно стегната и макар да се боеше, че може да я нарани, той чувстваше, че тялото ѝ е способно да го поеме.

— Добре ли си? — попита така гърлено, че не беше сигурен дали тя може да го разбере.

— Не... спирай. — Елена обвини крака около тялото му и се изви под такъв ъгъл, че той да навлезе дори още по-дълбоко.

Ръмженето, разнесло се от устата му, проехтя из спалнята и той отново впи зъби в шията ѝ. Въпреки яростното хранене и секс, Рив беше внимателен с нея. Поведението му беше напълно различно от това спрямо Принцесата. Рив се плъзгаше плавно навътре и навън, като държеше да се увери, че Елена се чувства удобно въпреки размера му. Когато опираше до измудвачката му, той искаше да причинява болка. А с Елена? Би се кастрирал с ръждив нож, но не и да я нарани.

Бедата бе, че тя се движеше с него, докато той пиеше от нея, и бясното триене на телата им скоро го завладя напълно, вече не движеше хълбоците си предпазливо, а със сила... докато накрая трябваше да се отдели от вената ѝ, защото имаше опасност да я разкъса. След като облиза белезите, той наведе глава, зарови лице в косата ѝ и продължи да се движи.

Елена стигна до оргазъм и той почувства влагата ѝ в основата на члена си, който се канеше да се освободи от съдържанието си... а това беше нещо, което той не можеше да допусне. Преди шипът му да се е забил, той се дръпна и изригна върху корема ѝ.

Когато всичко свърши, той се строполи върху нея и мина известно време, преди да възвърне способността си да говори.

— О... по дяволите... Съжалявам. Сигурно ти тежа.

Елена плъзна ръце по гърба му.

— Всъщност си прекрасен.

— Аз... стигнах до оргазъм.

— Да, така е. — Усмивката ѝ съответстваше на тона ѝ. — Наистина го направи.

— Не бях сигурен, че... мога, нали разбираш? Затова се дръпнах... Не очаквах да...

Лъжец. Проклет *лъжец*.

Радостта в гласа ѝ го накара да се почувства съсипан.

— Радвам се, че успя. И ако се случи пак, би било чудесно. А ако ли не, всичко е наред. Няма нужда от излишно напрежение.

Рив затвори очи, а сърцето му се късаше. Беше се отдръпнал, защото не искаше тя да открие, че има шип, а и защото да свършеше в нея би означавало да я предаде, като се имаше предвид колко неща тя не знаеше за него.

Елена въздъхна и го целуна леко, а той се почувства като долен задник.

Прегледът със скенер не беше кой знае какво. Рот само беше легнал на студената повърхност и беше останал неподвижен, а бялата медицинска апаратура беше зажужала и свършила работата си около главата му.

Трудното беше чакането на резултатите. По време на процедурата доктор Джейн беше стояла от другата страна на стъклената преграда и по негово мнение беше прекарала цялото време, мръщейки се пред екрана на компютъра. Сега, когато всичко беше свършило, тя продължаваше да прави същото. През това време Бет беше влязла в малкото, покрито с плочки помещение и седеше до него.

Само бог знаеше какво бе открила доктор Джейн.

— Не ме е страх да легна под ножа — заяви той на своята *шелан*. — Стига тази жена да е този, който го държи.

— Дали би се наела да извърши мозъчна операция?

Добър въпрос.

— Не знам.

Той разсеяно си играеше с рубина на Бет, като въртеше тежкия камък с пръстите си.

— Направи ми една услуга — прошепна.

Бет стисна още по-здраво ръката му.

— Каквото кажеш. От какво имаш нужда?

— Изтананикай мелодията от „Стани богат“.

Последва пауза. После Бет избухна в смях и го шляпна по рамото.

— Рот...

— Всъщност, докато я тананикаш почни да се събличаш и танцуваш. — Когато неговата *шелан* се наведе и го целуна по челото, той погледна нагоре през тъмните си очила. — Да не мислиш, че се шегувам? Хайде, и на двамата ни е нужно да се разсеем. И ти обещавам да дам добър бакшиш.

— Ти никога не носиш пари в брой.

Той плъзна език по горната си устна.

— Ще платя в натура.

— Безобразен си. — Бет му се усмихна. — И това ми харесва.

Докато се взираше в нея, Рот почувства страх. Какъв би бил животът му, ако ослепееше напълно? Никога нямаше да вижда дългата тъмна коса на своята *шелан*, нито искрящата ѝ усмивка...

— Добре — каза доктор Джейн, когато влезе. — Ето какво мога да кажа.

Рот се опита да не изкрещи, когато призрачната лекарка бръкна с ръце в джобовете на престилката си в опит да събере мислите си.

— Не виждам следи от тумор, нито от кръвоизлив. Но има известни аномалии в различни зони. Преди не съм виждала на скенер мозъка на вампир, така че не мога да знам какво се смята за „нормално“. Знаем, че искаше единствено аз да видя резултатите, но няма да стане така. Бих искала Хавърс също да ги прегледа. Преди да кажеш „не“, ще ти напомня, че се е заклел да пази в тайна личните ти данни. Не може да...

— Доведи го.

— Няма да отнеме дълго. — Доктор Джейн се протегна и докосна рамото му, а после и това на Бет. — Отвън е. Помолих го да чака там, в случай че има проблеми с апаратурата.

Рот проследи Джейн с поглед, докато тя преминаваше през помещението за наблюдение и излезе в коридора. Само миг по-късно се върна с високия, слаб лекар на расата им. Хавърс се поклони през стъклото на него и на Бет и се насочи към мониторите.

Двамата лекари заеха една и съща поза: приведени в кръста, с ръце в джобовете и вежди, склучени ниско над очите им.

— В университета ли ги обучават на това? — попита Бет.

— Интересно, и аз се чудех същото.

Дълго време. Много чакане. Безброй жестове и реплики, разменени между лекарите, намираща се от другата страна на голямото стъкло, докато сочеха с химикалките си към екрана. Най-накрая двамата се изправиха и кимнаха.

Влязоха заедно.

— Скенерът е нормален — заяви Хавърс.

Рот въздъхна така силно, че въздишката му прозвуча по-скоро като хриптене. Нормален. Нормален звучеше добре.

После Хавърс му зададе няколко въпроса. Рот отговори на всички до един, без да е сигурен в нито един от отговорите.

— При цялото ми уважение към личния ти лекуващ лекар — заговори Хавърс и се поклони по посока на доктор Джейн, — бих искал да ти взема кръв, за да направя изследвания и да те прегледам.

— Мисля, че идеята е добра. Второто мнение винаги е добре дошло, когато нещата не са ясни — намеси се доктор Джейн.

— Действай — отговори Рот и бързо целуна ръката на Бет, преди да я пусне.

— Господарю, ще бъдеш ли така добър да свалиш очилата си?

Хавърс приключи бързо с прегледа с фенерчето, после провери ушите и сърцето. В помещението влезе сестра с приборите за взимане на кръв, но доктор Джейн беше тази, която извърши процедурата. Когато всичко приключи, Хавърс тикна двете си ръце в джобовете на престилката и се намръщи по типичния за него начин.

— Всичко изглежда нормално. Поне нормално за теб. Зениците не реагират, но това е защитна реакция в резултат на фотофобията на ретината, която поначало имаш.

— И какви са изводите? — попита Рот.

Доктор Джейн вдигна рамене.

— Води дневник за главоболията. И ако слепотата се появи отново, трябва да дойдем тук незабавно. Може би ако направим скенер, докато тя трае, ще сме в състояние да определим проблема.

Хавърс отново се поклони на доктор Джейн.

— Ще уведомя лекуващия ти лекар за кръвните изследвания.

— Добре. — Рот вдига поглед към своята *шелан*, готов да си тръгне, но Бет се беше съсредоточила върху думите на лекарите.

— Никой от вас не изглежда особено доволен — отбеляза тя.

Доктор Джейн заговори бавно и внимателно, като че подбираше думите си с изключителна прецизност.

— Винаги, когато е налице увреждане, което съм неспособна да обясня, се чувствам неспокойна. Не казвам, че ситуацията е трагична, но все още не съм убедена, че всичко е наред само защото скенерът не показва нищо.

Рот слезе от масата за прегледи и взе черното си кожено яке от Бет. Усещането да го

сложи на раменете си и да се отърве от ролята на пациента, в която се беше озовал заради проклетите си очи, беше неописуемо.

— Няма да пренебрегвам здравето си — обърна се той към двамата облечени в престилки, — но ще продължа да работя.

Последва хор, припяващ: „Трябва да почиваш няколко дни“, който той прекъсна, напускайки помещението. Докато двамата с Бет крачеха по коридора, той беше обзет от натрапчиво усещане за неотложност. Чувстваше непоколебимата увереност, че трябва да действа бързо, защото не му оставаше много време.

Джон не бързаше на път за „Зироу Сам“. След като напусна дома на Хекс, той закрачи по Десета улица и влезе, покрит със снежинки в заведение „Текс-Мекс“. Избра си маса до противопожарния изход и разгледа снимките в ламинираното меню, поръча си две порции ребърца, с гарнитура от картофено пюре и зелена салата.

Сервитьорката, която взе поръчката му и сервира храната, носеше скандално къса пола и изглеждаше готова да го обслужи не само по отношение на вечерята. Той сериозно обмисляше възможността. Тя имаше руса коса, не носеше прекалено много грим и краката ѝ бяха хубави. Но миришеше на скара и не му допадна бавният ѝ начин на говорене, като че го смяташе за тъп. Джон плати в брой, остави добър бакшиш и излезе забързано, преди да се е опитала да му даде номера си.

Озовал се на студа, той пое към „Трейд“ по заобиколен маршрут. Или, с други думи, обхождаше всяка пряка по пътя.

Нямаше *лесъри*. Нито хора, вършещи нередности.

Най-накрая влезе в „Зироу Сам“. Докато преминаваше през вратите от стомана и стъкло, силната музика, светлините и лъскаво облечените хора го накараха да изгуби малко от наперената мъжкарска маска. Хекс щеше да бъде тук.

Да. И какво? Той такава госпожичка ли беше, че да не може да стои в един и същи клуб с нея?

Вече не. Джон се стегна и пое към кадифеното въже, отмина охранителите и се озова във ВИП зоната. На масата на Братството Куин и Блей изглеждаха като куотърбеци, оставени на резервната скамейка, докато отборът им на терена падаше. Бяха нервни, барабаняха с пръсти по масата и си играеха със салфетките, донесени заедно с бутилките „Корона“.

Когато Джон се приближи, двамата погледнаха нагоре към него и спряха всякакъв вид движения, като че някой беше сложил записа на пауза.

— Здравей — каза Куин.

Джон седна до приятеля си и изписа с пръсти.

— *Здравей*.

— Как си? — попита Куин, а сервитьорката се появи в точния момент. — Още три „Корони“...

Джон го спря.

— *Аз искам нещо друго. Кажете ми, че искам „Джак Даниълс“ с лед.*

Куин повдигна вежди, но предаде поръчката и се загледа в жената, отпратила се към бара.

— Твърдо гориво, а?

Джон вдигна рамене и хвърли поглед към една блондинка през две маси от тях. В мига,

когато забеляза, че я наблюдава, тя вкара всичките си оръжия в действие, разпиля дългата си лъскава коса по гърба и намести гърдите си, които едва не изскочиха от почти липсващата малка черна рокля. Но пък едва ли миришеше на печено на скара месо.

— Джон, какво става с теб, по дяволите?

— *Какво имаш предвид?* — изписа той с ръце, без да откъсва поглед от жената.

— Гледаш я, като че искаш да я сложиш в хлебче и да я залееш със сос.

Блей се прокашля смутено.

— Понякога начина ти на изразяване е направо ужасен, нали си наясно?

— Просто казвам, каквото виждам.

Сервитьорката се върна и постави на масата бирите и уискито, а Джон взе чашата си и изля съдържанието ѝ в гърлото си.

— Това една от онези вечери ли ще бъде? — промърмори Куин. — Която свършва в някоя от баните отзад?

— *Със сигурност ще стане така* — изписа Джон. — *Но не за да повръщам.*

— Защо иначе... — Куин го погледна, като че някой го беше оципал по задника.

О, точно така, помисли си Джон, докато оглеждаше ВИП зоната, в случай че се появеше още по-добра кандидатка.

В съседство с тях седяха трима бизнесмени, всеки от които придружен от жена, изглеждаща, сякаш очаква всеки миг да започне фотосесията ѝ за страниците на „Ванити феър“. От другата страна на пътеката се беше настанила задължителната групичка от парвенюта с добре оформени тела, които духаха носовете си прекалено често и посещаваха банята по двойки. На бара седяха двама амбициозни новобогаташи с полуголите си втори съпруги, а други двама нещастници оглеждаха работещите момичета.

Джон все още проучваше обстановката, когато се появи самият Ривендж. Когато беше забелязан от присъстващите, наоколо премина вълна от вибрации, защото дори да не бяха наясно, че той е собственикът, не се срещаха често двуметрови типове с червен бастун, черно кожено палто и прическа ирокез. А и въпреки приглушеното осветление, се виждаше, че очите му са с виолетов цвят.

Както обикновено, от двете му страни се движеха двама мъже с неговите размери, които имаха вид, сякаш закусват с куршуми. Хекс я нямаше, но това не беше проблем. Дори беше много добре.

— Искам да стана като него, когато порасна — произнесе Куин провлечено.

— Само не си бръсни косата отстрани — отвърна Блей. — Прекалено е краси... Искам да кажа, неговата прическа изисква много грижи.

Блей насочи вниманието си обратно към бутилката бира, а разноцветните очи на Куин се стрелнаха за кратко към лицето на най-добрия му приятел, преди отново да отклони погледа си.

След като даде знак на сервитьорката за нова чаша уиски, Джон се размърда и се втренчи във водната стена, разделяща ги от зоната за общи посетители на клуба. На дансинга имаше безброй жени, търсеци онова, което той искаше да им даде. Само трябваше да отиде да си избере някоя сред доброволките.

Страхотен план, само че без никаква причина се замисли за самотните майки. Наистина ли би рискувал да създаде дете с непозната човешка жена? Очакваше се да знае кога са в овулация, но какво, по дяволите, знаеше той за жените?

Намръщен, Джон се обърна, взе чашата уиски в ръка и се концентрира върху

работещите момичета. Професионалистки. Те познаваха добре играта, която искаше да играе той. Много по-добре.

Загледа се в една тъмнокоса жена с лице като на Дева Мария. Беше чувал, че името ѝ е Мари-Терез. Тя беше шеф на работещите момичета, но също така можеше да бъде наемана. В момента съблазняваше мъж в костюм с жилетка, който изглеждаше много заинтересуван от онова, което му се предлагаше.

— *Ела с мен* — изписа Джон към Куин.

— Къде... Добре, разбрано. — Куин допи бирата си и се изправи. — Предполагам, че ще се върнем, Блей.

— Хубаво. Прекарайте си... добре.

Джон вървеше пред него към брюнетката, а сините ѝ очи излъчваха изненада, когато двамата се приближиха до нея. На потенциалния клиент беше прошепнато страстно извинение и тя се отдръпна от него.

— Нуждаете ли се от нещо? — попита тя без предисловия. Все пак се държеше приятелски, тъй като знаеше, че Джон и момчетата са специални гости на Ривендж. Естествено, нямаше и представа защо.

— *Попитай я колко ще струва* — изписа Джон. — *За двамата.*

Куин прочисти гърло.

— Иска да знае цената.

Мари-Терез се намръщи.

— Зависи кое от момчетата искате да наемете. Те имат...

Джон посочи към нея.

— Мен ли?

Джон кимна.

Брюнетката присви сините си очи и нацупи устни, а Джон си представи устата ѝ върху него и гледката допадна на пениса му, който мигом реагира и се втвърди. Да, имаше много хубава уста...

— Не — отсече тя. — Не можете да наемете мен.

Куин заговори, преди Джон да е размахал ръце.

— Защо? Парите ни с нищо не са по-лоши от тези на останалите.

— Имам право да избирам с кого да правя бизнес. Някое от момчетата може да се съгласи. Ще ги попитам.

Джон беше склонен да се обзаложи, че отказът ѝ имаше нещо общо с Хекс. Бог беше свидетел, че между него и шефката на охраната често бе имало размяна на погледи. Без съмнение Мари-Терез не искаше да се озове в някоя сложна ситуация.

Или поне той си каза, че причината е такава, за да не му се налага да обмисля факта, че дори една проститутка не може да понесе идеята да бъде с него.

— *Добре, чудесно* — изписа Джон. — *Коя ще ни препоръчаш?*

Куин преведе и Мари-Терез се намръщи още по-силно.

— Ще бъда откровена с теб. Това ми прилича на разчистване на сметки. Като че пращаш послание. Ако искаш да легнеш с някоя, намери си някое лесно момиче от посетителките на клуба. Не го прави с тези, които работят с нея.

Добре. Определено беше свързано с Хекс.

Предишният Джон би се вслушал в предложението ѝ. Глупости, предишният Джон поначало не би водил такъв разговор. Но нещата се бяха променили.

— *Благодаря, но мисля, че ще помоля за някоя от колежките ти. Погрижи се за това.* Джон се обърна настрани, докато Куин говореше, но Мари-Терез го хвана за ръката.

— Добре, щом искаш да се държиш като мръсник, върви и говори с Джина. Облечена е в червено.

Джон кимна леко и прие предложението. Тръгна към чернокосата жена, облечена в рокля от изкуствена лачена кожа, която беше толкова яркочервена, че можеше да бъде сбъркана с включена сирена на линейка. За разлика от Мари-Терез тя беше съгласна да ги обслужи още преди Куин да е заговорил.

— Петстотин — заяви с широка усмивка. — За всеки. Предполагам, че ще искате заедно.

Джон кимна, леко учуден, че се е получило така лесно. Но пък нали за това плащаха? За лесни жени.

— Ще отидем ли отзад? — Джина се настани между двамата им с Куин, хвана ги за ръцете и ги поведе, отминавайки Блей, който се взираше в бирата си.

Когато тръгнаха по коридора, водещ към частните тоалетни, Джон се почувства, като че имаше треска. Горящ и откъснат от заобикалящото го, клатушкаше се, свързан със света единствено благодарение на тънката ръка на проститутката, на която се канеше да плати, за да я чука.

Ако тя го пуснеше, беше повече от сигурен, че просто би отлетял.

Когато Хекс се изкачи по стълбите към ВИП зоната, в началото ѝ беше трудно да повярва на очите си. Явно Джон и Куин се бяха насочили към тоалетните с Джина. Освен ако не се бяха появили други двама типове, точни копия на тях. Единият с татуировка на Древния език на врата си, а раменете на другия — широки като на Рив.

Но това със сигурност беше Джина в нейната „червеното не означава стоп“ дрешка. В ухото ѝ прозвуча гласът на Трез.

— Рив е тук и те очакваме.

Е, щяха да почакаат още малко.

Хекс зави и се насочи към кадифеното въже, когато на пътя ѝ изникна мъж, облечен в имитация на „Прада“.

— Хей, сладурче, накъде си се разбързала така?

Тъп ход от негова страна. Нещастникът беше избрал погрешната жена, на която да се изпречи на пътя.

— Разкарай се, преди аз да съм те отместила.

— Какво има? — Той посегна към задника ѝ. — Не можеш да понесеш истински мъж... Ох!

Хекс стисна дланта на мъжа така, че сигурно смля кокалчетата му и усука ръката му, докато не запърха като крило на фламинго.

— Добре — процеди тя. — Преди около час си купил кокаин на стойност седемстотин долара. Въпреки количеството, консумирано в тоалетната, обзалагам се, че е останало достатъчно, за да бъдеш пипнат за притежание на дрога. Така че се разкарай от пътя ми и ако отново се опиташ да ме докоснеш, ще ти счупя всички пръсти, а после ще се заема с другата ръка.

Хекс го блъсна, пращайки го обратно сред приятелчетата му. После продължи, напусна ВИП зоната и отмина дансинга. Насочи се към врата под стълбите на мецанина с надпис „Само за служители от охраната“ и въведе кода. Коридорът от другата страна водеше покрай съблекалнята на персонала към нейната цел — офиса на охранителите. Въведе нов код и се озова в помещение с размери шест на шест метра, където се намираше апаратурата за наблюдение.

Всичко, случващо се в сградата, с изключение на офиса на Рив и на помещението с везните на Рали, които бяха включени към отделна видеосистема, се записваше тук и екраните показваха образи от всички части на клуба.

— Здравей, Чък — обърна се тя към намиращия се зад бюрото. — Ще възразиш ли да остана за малко сама?

— Няма проблем. И бездруго трябва да отида до тоалетната.

Смениха си местата и тя потъна в креслото на капитан Кърк, както го наричаха момчетата.

— Няма да ми отнеме много време.

— Нито пък на мен. Искаш ли нещо за пиене, шефе?

— Не, няма нужда.

Чък кимна и се запъти навън, а тя насочи вниманието си към екрана, показващ тоалетните във ВИП зоната. О... боже.

Проклетото трио се беше скупчило в една кабина с Джина плътно по средата, а Джон я

целуваше, насочвайки се надолу към гърдите ѝ. Куин, който се намираще зад гърба ѝ, плъзна ръце по предната част на бедрата ѝ.

Притиснатата между двамата мъже, Джина нямаше вид, че работи. Изглеждаше като жена, която си получава своето.

По дяволите!

Но поне беше Джина. Хекс нямаше лични отношения с нея, защото жената се беше присъединила към тях неотдавна, така че нещата не бяха много по-различни от това Джон да бе забърсал някоя от дансинга. Хекс се облегна назад и си наложи да прегледа другите монитори. Цялата стена беше покрита с образи на хора, които пиеха, взимаха наркотици, правеха секс, танцуваха, говореха, взираха се в пространството.

Това беше добре, помисли си тя. Това беше наистина... добре. Джон се беше отървал от романтичните си заблуди и се беше насочил в друга посока. Това беше добре...

— Хекс, къде си? — прозвуча гласът на Трез в ухото ѝ.

Тя вдигна рязко ръка и заговори в часовника си.

— Дай ми минута.

Отговорът на мавъра беше характерно спокоен.

— Добре ли си?

— Аз... виж, съжалявам. Свършвам тук веднага.

Да, а също и Джина.

Хекс стана от креслото на капитан Кърк, а погледът ѝ се насочи към монитора, който целенасочено избягваше. Нещата напредваха. Бързо. Джон движеше таза си.

Хекс потръпна и се канеше да си тръгне, когато той погледна към охранителната камера. Дали знаеше, че е там или очите му случайно се бяха насочили към нея, беше трудно да се каже. По дяволите! Лицето му беше мрачно, челюстта му беше здраво стисната, а в очите му имаше празнота, която я натъжи.

Хекс се опита да не забелязва промяната у него, но не успя. Тя му беше причинила това.

Може би тя не беше единствената причина той да се превърне в камък, но имаше сериозен принос за това.

Джон погледна настрани.

Хекс се обърна.

Чък подаде глава през вратата.

— Нужно ли ти е още време?

— Не, благодаря. Видях достатъчно.

Тя потупа служителя си по рамото и си тръгна, а когато излезе през вратата, зави надясно. В края на коридора имаше подсилена черна врата. Въведе нов код и пое към офиса на Рив. Когато влезе, тримата мъже около бюрото я погледнаха предпазливо.

Тя зае мястото си пред черната стена срещу тях.

— Какво?

Рив се облегна назад в креслото си и скръсти облечените си в самурена кожа ръце пред гърдите.

— Скоро настъпва периодът ти на нужда ли?

Докато говореше, Трез и Ай Ем направиха с ръце знака на Сенките, предпазващ от нещастие.

— Боже, не. Защо питаш?

— Защото, без да се обиждаш, си кисела до немай-къде.

— Не съм. — Мъжете се спогледаха, а тя се тросна. — Престанете с това.

Страхотно, сега те демонстративно не гледаха един към друг.

— Може ли да се захващаме с онова, заради което сме тук? — попита тя, като се опита да придаде въздържано звучене на тона си.

Рив отпусна ръце и се наведе напред.

— Да, след малко ще тръгна за среща със Съвета.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Трез.

— Стига да нямаме планирани големи сделки за след полунощ.

Хекс поклати глава.

— Последната, уговорена за тази седмица, беше за девет часа и мина безпроблемно.

Въпреки че трябва да отбележа колко нервен беше купувачът, и то преди да чуем по радиостанцията на полицията, че още един дилър е намерен мъртъв.

— Значи от общо шест основни подизпълнители, купувачи от нас, са ни останали двама? Това наистина е война за територия.

— И който се е захванал с това, вероятно ще опита да се изкачи нагоре по хранителната верига.

Трез се намеси.

— И по тази причина с Ай Ем смятаме, че трябва да има някой около теб по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, докато нещата не се уталожат.

Рив изглеждаше подразнен, но не протестира.

— Имаме ли някаква информация кой оставя тези трупове след себе си?

— Всички мислят, че си ти — отговори Трез.

— Няма логика. Защо бих убивал собствените си купувачи?

Сега Рив беше този, който получи иронични погледи от всички присъстващи.

— О, хайде — заговори. — Не съм чак *толкова* лош. Добре де, лош съм, но само ако някой ми върти номера. И съжалявам, но четиримата убити бяха много точни бизнесмени. Без майтап. Много добри клиенти.

— Говори ли с доставчиците ни? — попита Трез.

— Да. Казах им да държат позиции и потвърдих, че очаквам да пласирам същото количество от стоката. Изгубените бързо ще бъдат заменени с нови, защото дилърите са като бурените. Винаги изникват нови.

Последваха дискусии за пазара и цените, а после Рив каза:

— Преди да ни е свършило времето, да обсъдим нещата в клуба. Какво е положението?

Да, чудесен въпрос, помисли си Хекс. И какво показва нейното проучване? Джон Матю най-вероятно вече е на колене пред Джина.

— Хекс, това ръмжене ли беше?

— Не. — Тя си наложи да се съсредоточи и даде отчет за инцидентите до този момент на нощта. Трез докладва за клуба „Желязната маска“, за който отговаряше, а Ай Ем изложи счетоводните данни и информацията за ресторанта „Салс“, който беше още едно от притежанията на Рив. Всичко на всичко обикновен бизнес... ако се пренебрегнеше това, че нарушаваха човешки закони, заради които, ако бѐдеха хванати, щяха да бѐдат обвинени в углавни престъпления. Съзнанието на Хекс участваше само донякъде и когато дойде време да си тръгват, тя първа се озова навън от вратата, макар че обикновено се позабавяше след останалите.

Излезе от офиса в идеалния момент. Ако искаше да получи ритник в задника.

Точно в този миг в началото на коридора се появи Куин, излязъл от една от частните тоалетни. Устните му бяха подути и зачервени, а косата разрошена. Ароматът на оргазъм и мръсни игрички го предшестваха.

Тя спря, макар това да беше изключително тъпа идея.

Куин беше последван от Джина, която изглеждаше сякаш ѝ бе нужно питие. Нещо силно тонизиращо. Жената се беше разтекла от удоволствие, но не защото го изискваше професията ѝ, а защото я бяха оправили както подобава. Унесената усмивка на устните ѝ беше прекалено интимна и откровена за вкуса на Хекс.

Джон излезе последен с високо вдигната глава, ясен взор и изправени рамене.

Бил е великолепен. Беше склонна да се обзаложи... че се е представил невероятно.

Той завъртя глава и очите им се срещнаха. Бяха си отишли срамежливият му поглед, изчервяването, изпълнения със свян интерес към нея. Той кимна веднъж и погледна встрани, улегнал... и готов за още секс, като се имаше предвид как измерваше с поглед друга проститутка.

Смушаващо и непознато чувство на тъга стегна гърдите на Хекс и наруши равномерните удари на сърцето ѝ. В желанието си да го спаси от нещастieto, сполетяло последния ѝ любовник, тя беше унищожила нещо в него. Отблъсквайки го, го бе лишила от нещо скъпоценно.

Невинността му си беше отишла.

Хекс доближи ръчния часовник до устата си.

— Нужен ми е малко свеж въздух.

Отговорът на Трез беше изпълнен с одобрение.

— Добра идея.

— Ще се върна, преди да тръгнете за срещата на Съвета.

Когато Леш се завърна от бърлогата на баща си, той си даде само десет минути, за да се съвземе, преди да се качи в мерцедеса и да подкара към овехтялата къща, където пакетираха наркотиците. Чувстваше се толкова отпаднал, че беше цяло чудо как не се блъсна в нещо, за малко точно това да се случи. Търкайки очите си и в същото време опитвайки се да набере номер на телефона си, той не натисна спирачките достатъчно бързо на един червен светофар и само благодарение на факта, че камионите вече бяха разпръснали сол по улиците на Колдуел, гумите останаха стабилни.

Леш остави телефона и се съсредоточи в шофирането. И бездруго може би беше по-добре да не разговаря с господин Д., докато още беше обгърнат от мъглата на баща си, както я наричаше.

По дяволите, отоплението го правеше дори по-вцепенен.

Леш отвори прозорците и спря притока на топъл въздух, насочен към предната седалка. Когато пристигна пред съборетината, вече се чувстваше много по-жив. Паркира отзад, така че мерцедесът да бъде прикрит от затворената веранда и гаража. Влезе през кухненската врата.

— Къде сте? — извика. — Какво е положението?

Тишина.

Надникна в гаража и тъй като видя вътре само лексуса, предположи, че господин Д.,

Грейди и другите двама още не са се върнали от срещата с поредния дилър. А това значеше, че има време да хапне. Тръгна към хладилника, зареден специално за него и набра номера на малкия тексасец. Едно позвъняване. Две позвънявания.

Извади сандвич с пуйка и провери срока му на годност, а в ухото му прозвуча сигнал, показващ, че се е включила гласовата поща на господин Д. Леш се напрегна и се втренчи в телефона си. Никога не стигаше до гласова поща. Никога. Разбира се, беше възможно срещата да е продължила по-дълго и в момента да се намираха по средата ѝ.

Леш се хранеше и седеше в очакване да чуе завръщането им всеки миг. Когато това не се случи, той отиде в дневната и включи лаптопа. Имаше джипиес система, която установяваше местонахождението на всеки телефон, принадлежащ на Обществото на лесърите. Включи опцията за проследяване на този на господин Д. и установи...

Движеше се бързо на изток. И другите двама *лесъри* бяха с него.

Тогава защо не вдигаше телефона си?

Изпълнен с подозрения, Леш набра отново номера му и закрачи из овехтялото помещение, а звъненето продължаваше ли, продължаваше. В къщата нямаше нищо нередно, доколкото можеше да види. Всичко в дневната беше същото, а спалните бяха подредени. Рамките на прозорците бяха непокътнати, а капациите спуснати.

Звънеше на тексасеца за трети път, когато пое по коридора, водещ към предната част на къщата, гледаща към улицата...

Леш спря и рязко завъртя глава към вратата, която все още не беше отворил... През процепа ѝ отдолу проникваше студен въздух. Нямаше нужда да я отваря, за да разбере какво се беше случило, но въпреки това го направи. Стъклото беше счупено, а по перваза имаше черни следи. От гума, а не от *лесърска* кръв.

Хвърли бърз поглед и забеляза стъпки по тънкия слой сняг, които водеха към улицата. Без съмнение упражнението с краката не беше продължило дълго. В тихия квартал наоколо имаше много коли, които можеха да бъдат задигнати, а такова нещо беше детска игра за всеки престъпник.

Грейди се беше опитал да избяга.

А това изненада Леш. Грейди със сигурност не беше кой знае колко умен, но полицията беше по петите му. Защо би рискувал по петите му да тръгне още някой, който го издирва?

Леш отиде в дневната и се намръщи, загледан в канапето, където Грейди беше оставил мазната кутия от пица и... вестника, който беше чел. Беше отворен на некролозите. Леш си припомни ожулените му кокалчета, отиде и взе вестника...

Подуши някаква миризма върху страниците. „Олд спайс“.

Значи господин Д. все пак притежаваше поне половин мозък и също го беше разгледал.

Погледът на Леш пробяга по имената. Няколко човечи на седемдесет и осемдесет години. Един на шейсет. Двама на петдесет. Никой от тях не носеше името Грейди.

Трима от покойниците не бяха жители на града, но имаха семейства в Колдуел...

А, ето нещо интересно. Кристиан Андрюз, двацет и четиригодишна. Не се споменаваеше причината за смъртта, но беше починала в неделя, а погребалната церемония беше извършена днес в гробището „Боровата горичка“. И най-важното: „Вместо цветя моля изпращайте дарения на фонда за жертви на домашно насилие СПД“.

Леш се втурна към лаптопа и провери данните от джипиеса. Фордът на господин Д. се носеше стремително към... Ти да видиш! Към гробището, където някога прекрасната

Кристиан Андрюз щеше да прекара вечността, прегърната от ангели.

Сега вече му беше ясен случаят на Грейди. Нещастникът пребивал момичето редовно, докато една вечер не прекалил с грубата си обич. Тя умряла, а полицията открила тялото и започнала да издирва гаджето наркопласъор, който използвал малката женичка за отдушник от стреса в работата. Нищо чудно, че бяха по петите му.

А любовта надделяваше над всичко... Дори и над здравия разум у престъпниците.

Леш излезе отвън и се материализира в гробищния парк, готов за среща не само с този глупав човек, но и с тъпите *лесъри*, които би трябвало да го пазят по-добре.

Прие форма само на десетина метра от една паркирала кола и едва не беше забелязан от седящия вътре. Бързо се скри зад статуя на жена в роба и огледа седана пред себе си. Намиращият се вътре беше човек, ако се съдеше по миризмата. Човек с много кафе пред себе си.

Полицай под прикритие. Който без съмнение се надяваше, че Грейди ще стори точно това, което и беше предприел: ще почете лично убитото от него момиче.

Добре, тази игра можеше да се играе и от двама.

Леш извади телефона си и прикри с длан светещия екран. Написа съобщение до господин Д., което се надяваше той да прочете навреме. При наличието на полиция на сцената Леш щеше сам да се заеме с Грейди. А после щеше да се заеме с нещастника, оставил го сам достатъчно дълго, че да успее да се измъкне.

Застанал в основата на главното стълбище, Рот привършваше с подготовката си за срещата с *глимерата*, като си поставяше бронезащитна жилетка.

— Лека е.

— Невинаги тежестта е признак за качество — заяви Ви, докато палеше ръчно навитата си цигара, а после затвори златната си запалка.

— Сигурен ли си?

— Да, когато се отнася за бронезжилетки. — Ви издиша дима, който обгърна лицето му, преди да се понесе към пишно украсения таван. — Но ако ще се почувстваш по-добре, може да прикрепим към гърдите ти гаражна врата или дори кола.

Върху прекрасния многоцветен под се чува тежки стъпки и Рейдж и Зейдист се появиха зад гърбовете им, двойка изрядни бойци с кинжали, прикрепени към гърдите им, сочещи с остриетата нагоре. Те застанаха пред Рот, а наоколо се разнесе позвъняване, идващо от входната врата и Фриц забърза, за да пусне дематериализирания се от планината Адирондак Фюри да влезе, както и Бъч, появил се от двора.

Рот почувства как през тялото му премина електричество, докато наблюдаваше братята си. Макар двама от тях все още да не му говореха, той усещаше, че в телата на всички течеше една и съща кръв на бойци. Тях всички ги обвързваше желанието да победят врага, бил той *лесър* или принадлежащ към собствената им раса.

Тих шум, идващ от стълбите, го накара да обърне глава.

Тор слизаше от втория етаж внимателно пристъпвайки, като че не беше сигурен дали може да се довери на мускулите на краката си да понесат тежестта на тялото му. Братът беше облечен в камуфлажни панталони, развяващи се около хълбоците му, широки колкото на момче, а нагоре носеше дебело черно поло, което висеше под мишниците. Нямаше кинжали, но на кожения колан, придържащ панталоните, висяха оръжия.

Ласитър беше до него, но по случайност не се правеше на интересен. Макар че не гледаше къде върви, а по някаква причина се беше втренчил в изобразените на тавана воини.

Всички братя погледнаха нагоре към Тор, но той не спря, нито срещна погледа на някого от тях, докато не се добра до мозаечния под. Но продължи да върви. Отмина братята, отиде до вратата, водеща навън в студената нощ и зачака. Единственото, напомнящо какво беше представлявал някога, беше линията на челюстта, издаваща желязна упоритост. Беше убеден, че ще ги придружи и нищо не можеше да промени мнението му.

Е, грешеше.

Рот се приближи до него и промълви:

— Съжалявам, Тор...

— Няма за какво да съжаляваш. Да вървим.

— Не.

Братята се размърдаха, почувствали се неловко, и очевидно ситуацията не им допаднаше повече, отколкото на Рот.

— Не си достатъчно укрепнал. — На Рот му се искаше да положи ръка на рамото му, но знаеше, че това би довело до бурно отдръпване, като се имаше предвид колко напрегнато беше немоцното тяло. — Просто изчакай, докато си готов. Тази война... Тази проклета война ще продължи още дълго.

Часовникът в кабинета на горния етаж започна да бие и ритмичният звук се разнесе

над позлатените перила, обявявайки пред събралите се, че беше станало единайсет и трийсет. Време да тръгват, ако искаха да огледат мястото на срещата, преди да пристигнат членовете на *глимерата*.

Рот изруга под нос и погледна през рамо към петимата, облечени в черно бойци, които стояха плътно един до друг като едно цяло. Телата им излъчваха мощ. Въоръжени бяха не само с онова, намиращо се в кобурите и ножниците, но техните ръце, крака и умове също им служеха за оръжия.

Психическата устойчивост беше в кръвта им, а резултатите от тренировките и бруталната сила — в плътта им.

Нужни са и двете, за да се биеш. Само волята не може да те отведе далече.

— Оставаш тук — отсече Рот. — И точка по въпроса.

С ругатня той закричи тежко през вестибюла и излезе навън. Почувства се зле, задето оставяха Тор, но нямаше друг избор. Състоянието му го правеше опасен за самия него, а и би отвличал вниманието на останалите. Присъединеше ли се към тях, всички братя щяха да се тревожат за него и цялата група би била непълноценна. А това не беше желателно, когато отиваха на среща, на която имаше вероятност някой да се опита да убие краля. За втори път тази седмица.

Когато външните врати на имението се захлопнаха, с Тор останал от другата им страна, Рот и братята се озоваха изложени на студените пориви на вятъра, идващ от планината, който нахлуваше в двора и се завихряше около паркираните коли.

— По дяволите — промърмори Рейдж, когато насочиха вниманието си към хоризонта пред тях.

След малко Вишъс обърна глава към Рот, а силуетът му се очерта на фона на сивото небе.

— Трябва да...

Прозвуча изстрел и ръчно свитата цигара, намираща се между устните на Ви, изскочи от там. Или може би просто се беше изпарила.

— Мамка му! — изкрещя Ви и подскочи.

Всички посегнаха към оръжията си, макар да не беше възможно враговете им да се бяха озовали в близост до каменната им крепост.

Тор стоеше спокойно на входа на къщата с леко разтворени крака, а ръцете му стискаха пистолета, с който току-що беше стрелял. Ви се втурна към него, но Бъч го хвана здраво през гърдите, за да му попречи да повали Тор на земята.

Това обаче не спря устата на Ви.

— *Къде ти е умът, по дяволите?*

Тор насочи към земята дулото на оръжието.

— Може още да нямам сили за ръкопашен бой, но съм най-добрият стрелец сред всички вас.

— Ти си проклета откачалка — озъби се Ви. — Ето какво си.

— Наистина ли мислиш, че бих те прострелял в главата? — Гласът на Тор беше спокоен. — Вече изгубих любовта на живота си. Убийството на един от братята ми не е целта, която преследвам. Както вече казах, аз съм най-добрият стрелец, а това е плюс, който не бихте искали да оставите на резервната скамейка в нощ като тази. — Тор прибра зигзауера си в кобура. — И преди да започнете с въпросите защо, ще ви кажа, че това беше демонстрация, а не опит да ти отнеса грозната козя брадичка. Не че не бих убил, за да ти

обръсна брадата, която направо си плаче за това.

Последва дълга пауза.

Рот избухна в смях. Което, разбира се, беше напълно налудничавата реакция. Но мисълта, че няма да се чувства гузен, задето оставяха Тор като куче, на което не е позволено да се присъедини към семейната разходка, беше толкова облекчаваща, че единствено можеше да се разсмее.

Рейдж беше първият, присъединил се към него, отмятайки глава назад, а русата му коса и невероятно белите зъби проблеснаха на светлините, идващи от сградата. Докато се смееше, голямата му ръка притисна сърцето, като че се боеше то да не изскочи навън.

На ред беше Бъч. Ченгето се разтресе и изпусна от хватката си тялото на своя най-добър приятел. Фюри се усмихна за секунда, а после широките му рамене започнаха да подскочат, което подейства на Зи и след малко по белязаното му лице се разля широка усмивка.

Тор не се усмихна, но се забеляза лек проблясък от начина, по който някога беше показвал задоволството си, в това как се отпусна стойката му. Тор беше сериозен по природа, предпочиташе да се убеди, че всички наоколо са спокойни и в добри отношения, вместо да се майтапи и да държи речи. Но това не значеше, че не може да се забавлява наравно с тях.

Именно по тази причина беше играл отлично ролята си на водач на Братството. Притежаваше нужния набор от качества, за да се справи със задачата: разсъждаваше трезво и имаше голямо сърце.

Насред смеха, звучащ от всички страни, Рейдж погледна към Рот и двамата се прегърнаха, а после се отдръпнаха един от друг. Рот предложи на своя брат мъжкия вариант на извинение, което се състоеше в здраво потупване по раменете. Обърна се към Зи и той кимна веднъж. А това от страна на Зи представляваше съкратения вариант на: „Да, държа се като задник, но си имал своите причини и вече всичко е наред“.

Беше трудно да се каже кой започна, но някой положи ръка на нечие рамо и после друг го направи, докато накрая се озоваха прегърнати като при игра на американски футбол. Кръгът, който оформиха във ветровитата нощ, беше неправилен, съставен от различни на ръст мъже, с различна големина на торсовете и вариращи дължини на ръцете. Но събрани заедно, те представляваха неразривно цяло.

Застанал рамо до рамо с братята си, Рот видя нещо специално, което някога бе приемал за даденост: Братството отново беше събрано заедно.

— Хей, може ли да се погушкам с вас?

Гласът на Ласитър ги накара да вдигнат глави. Ангелът стоеше на стъпалата на имението, а блясъкът му хвърляше мека, приятна светлина в нощта.

— Може ли да го ударя? — попита Ви.

— По-късно — обеща Рот и развали кръга. — При това много, много пъти.

— Не това имах предвид — нацупи се ангелът, а те се дематериализираха един след друг към мястото на срещата, докато Бъч потегляше с колата си.

Хекс прие форма сред боровете на стотина метра от гроба на Криси. Избра мястото не защото очакваше Грейди да стои до надгробната плоча и да бърше нос в ръкава на якето си с орела на гърба, а защото искаше да се почувства още по-зле, отколкото вече се чувстваше. И

не можа да измисли по-подходящото място от това, на което горкото момиче щеше да свърши идната пролет.

За нейна изненада обаче, не беше сама. По две причини.

Седанът, паркиран на един завой с ясна видимост към гроба, без съмнение принадлежеше на Де ла Крус или на някой от хората му. Но наоколо имаше още нещо.

Всъщност, представляваше някаква зловеща сила.

Всичките ѝ инстинкти на *симпат* настояха да бъде внимателна. Доколкото можеше да прецени, съществуването беше *лесър*, но с много по-голяма мощ и в бърз изблик на желание за самозащита тя се изолира, като се сля с пейзажа.

Я виж ти. Още присъстващи.

От север се приближи група мъже, двама от които бяха доста високи, а третият — значително по-нисък. Всички бяха облечени в черно и ако се съдеше по тена им, можеха да минат за норвежци. Страхотно. Освен ако в града не се бе заформила нова банда, чиито членове са почитатели на боя за коса „Лореал“, групичката светлокоси бяха убийци.

Полиция, членове на Обществото на лесърите и някой по-лош и от едните, и от другите, се мотаеха едновременно около гроба на Криси. Какви ли биха могли да са причините?

Хекс изчака, наблюдавайки как убийците си избират дървета и сенки за прикритие.

Имаше само едно обяснение. Грейди се беше забъркал с *лесърите*. Кое то никак не беше изненадващо, като се имаше предвид, че те набираха членовете си сред особено бруталните престъпници.

Хекс остави минутите да се нижат в предвкусане на неизбежния екшън, който беше просто задължителен при филми с такъв актьорски състав. Мястото ѝ беше обратно в клуба, но щеше да се наложи да се справят без нея, защото нямаше начин да си тръгне от тук.

Грейди сигурно вече беше на път за насам.

Мина още малко време и задуха още по-силен вятър, а пред луната се скупчиха тъмносини и сиви облаци. И после най-неочаквано *лесърите* си тръгнаха. И зловещото присъствие също се дематериализира. Може би се бяха отказали, но това звучеше малко вероятно. Според онова, което знаеше за *лесърите*, може да имаха всякакви дефекти, но проблемът със съсредоточаването не беше сред тях. Това значеше, че или беше изникнало нещо по-важно, или бяха променили...

Чу шумолене.

Хвърли поглед през рамо и видя Грейди.

Беше се сгушил заради студа. Носеше прекалено голямо за него яке, а краката му се тътреха по тънкия слой сняг. Озърташе се, оглеждайки гробовете в издирване на най-пресния и ако продължеше да върви, скоро щеше да открие този на Криси. Това, разбира се, означаваше също, че щеше да забележи полицая в цивилната кола. Или пък ченгето щеше да го забележи първо.

Добре. Беше време да действа.

Стига убийците да стояха настрана, Хекс можеше да се справи с представителя на полицията.

Нямаше да пропусне тази възможност. Нямаше начин. Изключи телефона си и се подготви за предстоящата задача.

— По дяволите, трябва да тръгваме — заяви Рив иззад бюрото си. Прекъсна третото си обаждане до Хекс и захвърли новия си телефон, като че беше ненужен боклук. Нещо, което започваше да се превръща в лош навик. — Не знам къде е, но ние трябва да вървим.

— Ще се върне. — Трез облече черното си кожено яке и се запъти към вратата. — А и по-добре да е навън, отколкото тук, като се има предвид настроението й. Ще наредя на шефа на смяната да ме уведомява при всеки възникнал проблем и ще докарам бентлито.

Той излезе, а Ай Ем провери още веднъж оръжията под мишниците си със смъртоносна педантичност. Тъмните му очи излъчваха спокойствие, а ръцете му бяха непоколебими. Останал доволен, мъжът взе стоманеносивото си кожено яке и го облече.

Фактът, че якетата на двамата братя бяха подобни, не беше никак странен. Ай Ем и Трез харесваха едни и същи неща. Винаги. Макар да не бяха близнаци, те се обличаха по сходен начин и обикновено бяха въоръжени с еднакъв тип оръжия. Също така споделяха общ начин на мислене, ценности и принципи.

По едно нещо обаче се различаваха. Докато Ай Ем стоеше до вратата, той беше мълчалив и неподвижен като доберман на стража. Но това, че не беше разговорлив, не значеше, че не е също така смъртоносен като брат си. Очите му казваха много, макар и устата му да беше плътно затворена. Ай Ем никога не пропускаше нищо.

Включително и таблетките антибиотик, които Рив извади от джоба си и глътна. Както и факта, че беше извадена стерилна игла, за да бъде инжектиран допамина.

— Добре — заяви мавърът, когато Рив спусна ръкава и отново облече сакото си.

— Какво е добре?

Ай Ем само го погледна, а очите му сякаш казваха: „Не се прави, че не знаеш какво имам предвид“.

Често го правеше. С един поглед казваше всичко.

— Все едно — промърмори Рив. — Само не си мисли, че съм обърнал нова страница в живота си.

Може да се беше погрижил за инфекцията на ръката си, но във всички останали аспекти на живота му хаосът беше налице.

— Сигурен ли си?

Рив завъртя очи, изправи се и пъкна голяма опаковка бонбони „М&М“ в джоба на коженото си палто.

— Повярвай ми.

Ай Ем направи скептична физиономия, а очите му се насочиха към джоба на Рив.

— Топят се в устата, а не в ръката.

— О, млъквай. Лекарството трябва да се приема с храна. Случайно да носиш със себе си сандвич с шунка и сирене?

— Щях да ти приготвил лингуини със соса на Сал и да ти ги донеса. Другия път ме предупреди.

Рив излезе от офиса.

— Имаш ли нещо против да не се правиш на остроумен? Не ми действа добре.

— Проблемът е твой, не мой.

Ай Ем заговори в ръчния си часовник, докато излизаше, а Рив се запъти към колата, без да губи време. Когато се качи в бентлито, Ай Ем изчезна, понесъл се над земята под

формата на движеща се сянка. Разбърка страниците на вестник, търколи захвърлена метална кутийка, разпиля тънкия снежец.

Той щеше да отиде на мястото на срещата пръв и да отвори заведението, докато Трез шофираше.

Рив беше организирал срещата там по две причини. Той беше *лийдайър*, така че членовете на Съвета трябваше да дойдат където той нареди и знаеше, че ще потръпнат гнусливо, задето заведението е под нивото им. А това винаги му доставяше удоволствие. Пък и неотдавна му бе станал собственик, което значеше, че щяха да се намират на негова територия.

Това винаги беше предимство.

Ресторантът на Салваторе, или мястото, където се приготвяше известният сос на Сал, беше италианско заведение, нещо като институция в Колдуел, съществуващо повече от петдесет години. Когато внукът на основателя, известен като Сал III, беше развил ужасяваща пристрастеност към комара и беше задлъжнял със сто и двацет хиляди долара при букмейкърите на Рив, се беше наложило да бъде направено споразумение. Внукът беше прехвърлил собствеността на заведението на името на Рив, а Рив от своя страна не беше наредил строшаването на лактите и коленете му, така че да се налага пълна подмяна на съответните стави.

О, и тайната рецепта за соса на Сал вървеше с ресторанта, условие добавено от Ай Ем. По време на преговорите, продължили около минута и половина, мавърът се беше намесил и беше заявил: „Без соса няма да се спогодим“. И беше настоял да го опита, за да се убеди, че нещата са точни. След тази приятна сделка мавърът управляваше заведението и то най-неочаквано беше започнало да дава печалба. Но пък обикновено резултатът е такъв, ако не прибиращ всеки спечелен долар, за да го пропилиеш на футболни залагания. Броят на посетителите се беше увеличил, качеството на храната се беше върнало на предишното си ниво и ресторантът беше претърпял сериозно подобрение на интериора под формата на нови маси, столове, покривки, килими и осветителни тела. И всички те бяха точно на копие на намиращите се там преди.

С традициите шега не бива, беше казал Ай Ем. Единствената промяна в интериора не можеше да бъде забелязана от никого. Във всеки квадратен метър на стените и тавана беше вградена стоманена мрежа. Вратите също бяха подсилени със стомана.

Никой не се дематериализираше вътре или навън без знанието и позволенията на управата.

Истина беше, че Рив притежаваше заведението, но то всъщност беше рожба на Ай Ем и мавърът имаше основание да се гордее с усилията си. Дори италианците от старата школа харесваха храната, готвена при него.

Петнайсет минути по-късно бентлитото спря под козирката на обширната едноетажна сграда от полирани червени тухли. Лампите около ресторанта не светеха, изгасена бе дори табелата с името му, затова пък паркингът беше озарен от топлия оранжев блясък на старомодните газени фенери.

Трез стоеше в тъмното със запален двигател и заключени врати, като очевидно комуникираше с брат си по метода на Сенките. След миг той кимна и угаси мотора.

— Всичко е наред. — Трез излезе и заобиколи бентлитото, за да отвори задната врата на Рив, който хвана бастуна си в ръка и надигна вцепененото си тяло от кожената седалка. Докато прекосяваха плочника, за да отворят тежките черни врати, оръжието на мавъра беше

извадено и опряно в бедрото.

Да влезеш в „Ресторанта на Сал“ беше като да се озовеш в Червено море. Буквално. Франк Синатра ги поздрави с песента си „Съпруги и любовници“, носеща се от вградените в червения таван колони. Червеният килим на пода тъкмо беше подменен и искреше като прясно пролята човешка кръв. Червените стени бяха орнаментирани с черни акантови листа, а осветлението беше като в киносалон, тоест главно по пода. В работното време на ресторанта гишетата за салонния управител и за гардероба бяха заети от великолепни тъмнокоси жени, облечени в оскъдни рокли в черно и червено, а всички сервитьори носеха черни костюми и червени вратовръзки.

Встрани имаше кабинички с обществени телефони, датиращи от петдесетте години и два автомата за цигари от ерата на Коджак. Естествено, миришеше на риган, чесън и вкусна храна. Долавяше се и лек дъх на цигари и пури, макар да не беше законно да се пуши в този тип заведения. В задния салон, където се намираха запазените маси и се играеше покер, управата позволяваше на посетителите да запалят.

Рив винаги се чувстваше напрегнат сред толкова много червено, но стига да можеше да види белите покривки на масите и дълбочината на кожените кресла, той знаеше, че всичко е наред.

— Братята вече са тук — съобщи Трез докато вървяха към малката зала, в която щеше да се състои срещата.

Когато влязоха в помещението, не се чуваха разговори, смях или дори прокашляне между присъстващите мъже. Братята се бяха подредили рамо до рамо пред Рот, който беше застанал пред една от неподсилените със стомана врати, така че можеше да се дематериализира със скоростта на едно мигване, ако се стигнеше дотам.

— Добър вечер — поздрави Рив и се отпрати към челото на дългата тясна маса, около която бяха подредени двайсет стола.

Чуха се единични поздрави, но вниманието на плътната групичка бойци, която удряше в земята всяка отбранителна линия в американския футбол, беше съсредоточено върху вратата, от която той се беше появил.

Да, посмей само да се бързикаш с тяхното момче Рот, и се прощаваш с бъдещето си по болезнен начин.

За негова изненада очевидно си бяха довели талисман. Вляво, подобно на блестяща статуетка Оскар, стоеше висок мъж с войнишки ботуши. Русо черните кичури в косата му го караха да прилича на кувейтски музикант от осемдесетте години, който си търси подгрываща група. Падналият ангел Ласитър не изглеждаше по-малко свиреп от братята. Може би се дължеше на пиърсингите. Или на факта, че очите му бяха чисто бели.

По дяволите, отвсякъде си личеше, че е печен.

Интересно. Като се имаше предвид начина, по който се взираше във вратата наравно с останалите, Рот явно беше в списъка със защитени видове на този ангел.

Ай Ем влезе зад гърба му с пистолет в едната ръка и поднос с капучино в другата. Няколко от братята приеха предложеното им, макар че всички тези фини чаши щяха да се превърнат в пясък под ботушите им, ако се наложеше да се бият.

— Благодаря, приятелю. — Рив също си взе чаша с капучино. — Каноли^[1]?

— Пристигат.

Инструкциите за срещата бяха дадени предварително. Членовете на Съвета трябваше да се съберат пред главния вход на ресторанта. Ако някой дори докоснеше бравата на друга

врата, рискуваше да бъде застрелян. Ай Ем щеше да ги пусне вътре и да ги придружи до съответното помещение. Когато си тръгнаха, това отново щеше да стане през главния вход и щеше да бъде осигурено прикритие за желязките да се дематериализират. Привидно мерките за сигурност бяха взети заради тревогата на Рив от *лесърска* атака. Истината беше, че целяха да защитят Рот.

Ай Ем влезе с чинии с каноли, които бяха изядени. Беше сервирано още капучино.

Франк изпя „Отнеси ме на Луната“. Последва я онази песен за затворения бар и как той трябвало да открие друг. И онази за трите монети във фонтана. И за факта, че си падал по някаква.

Застаналият до Рот Рейдж смени тежестта върху другия си крак. Кралят направи кръгови движения с раменете и едното от тях изщрака. Бъч пукаше с кокалчетата на ръцете си. Ви запали цигара. Фюри и Зи се гледаха един друг.

Рив хвърли поглед към Ай Ем и Трез, които стояха до вратата. После отново погледна към Рот.

Изненада.

Вкарвайки бастуна си в употреба, той се изправи и се разходи из стаята, а *симпатската* му страна трябваше да отдаде уважение на оскърбителната тактика на останалите членове на Съвета, избрали най-изненадващо да не се появят. Не беше допуснал, че имат куража...

На входната врата на ресторанта се позвъни.

Рив обърна глава и чу как ръцете на братята освобождават предпазителите на оръжията си.

От другата страна на улицата пред гробището „Боровата горичка“ Леш се приближи до хондата „Сивик“, паркирана в сенките. Когато докосна капака, той беше топъл и нямаше нужда да заобикаля до мястото на шофьора, за да знае, че прозорецът е счупен. Грейди беше задигнал тази кола, за да се добере до гроба на бившата си приятелка.

Чу стъпките от нечий ботуши по асфалта и извади пистолета от горния си джоб. Господин Д. наместваше каубойската си шапка, докато се приближаваше.

— Защо ни спряхте...

Леш спокойно насочи дулото към главата на *лесъра*.

— Кажете ми защо да не пробия дупка в черепа ти на мига?

Убийците от двете страни на господин Д. отстъпиха назад.

Доста назад.

— Защото открих, че е изчезнал — отговори господин Д. с тексаски акцент. — Ето защо. Тези тук нямаха никаква представа къде да го търсят.

— Ти отговаряше за него. Ти си го изпуснал.

Светлите очи на господин Д. гледаха спокойно.

— Броях парите. Нима искате някой друг да върши това? Не ми се вярва.

По дяволите, добра логика. Леш свали оръжието и погледна към другите двама. За разлика от господин Д., който беше напълно неподвижен, те не можеха да си намерят място. Което му посочи абсолютно безпогрешно виновника.

— Колко са спечелените пари? — попита Леш, все още втренчен в мъжете.

— Много. В ескорта са.

— Я виж ти, най-неочаквано настроението ми се подобри — измърмори Леш и прибра оръжието си. — Колкото до причината да ви спра, Грейди е на път да влезе в затвора с моята благословия. Искам да стане нечие гадже там и да се наслади добре на живота зад решетките, преди да го убия.

— Ами какво ще стане с...

— Имаме връзка с други двама дилъри, а и можем сами да продаваме стоката. Той не ни е нужен.

Звукът от мотор на кола, доближаваща металната порта от вътрешната страна на гробището ги накара да обърнат глави надясно. Беше цивилният автомобил, паркиран по-рано в близост до пресния гроб. Таратайката спря, а ауспухът забълва облаци дим. След като откачи веригата, мъжът отвори едната половина на портата с надпис „Влизането забранено“, после изкара колата навън, отново слезе и я затвори.

В колата до него нямаше никой. Зави наляво и червените светлини на стоповете постепенно се изгубиха, докато се отдалечаваше.

Леш хвърли поглед обратно към хондата, която беше единствената друга възможност на Грейди да отиде където и да било.

Какво се беше случило, по дяволите? Нямаше как ченгето да не е забелязало Грейди, защото той вървеше право към колата му...

Леш настръхна и бързо се завъртя, а посипаната по улицата сол изскърца под подметките му. В гробището имаше още нещо. Нещо, което току-що беше избрало да обяви присъствието си. Нещо, което той регистрираше по подобен начин като *симпатите* на север. И това беше причината полицаят да си тръгне. Бил е принуден.

— Връщайте се в къщата с парите — нареди той на господин Д. — Ще се видим там.

— Да, господине. Тръгваме веднага.

Леш не обърна особено внимание на отговора. Беше твърде заинтригуван от случващото се около гроба на отишлото си без време момиче.

---

[1] Италиански десерт. — Бел.ред. ↑

Хекс беше доволна, че човешкото съзнание е като глина. Не ѝ отне дълго, преди Хосе де ла Крус да регистрира дадената му команда и в мига, в който това стана, той постави чашата с изстинало кафе на стойката и запали колата.

Сред дърветата Грейди спря да марширува като зомби и изглеждаше изненадан, че седанът изобщо е бил там. Тя обаче, не се притесняваше, че той ще направи нещо непредвидено. Въздухът около него беше изпълнен с чувство на болезнена загуба, отчаяние и съжаление и този емоционален спектър скоро щеше да го заведе до пресния гроб с по-голяма решителност от всякаква мисъл, която тя би вкарала в централния лоб на мръсника.

Хекс чакаше заедно с него... и веднага щом Де ла Крус си тръгна, краката му отново се раздвижиха и понесоха Грейди към желаното от нея място.

Когато се приближи до гранитната плоча, от устните му се откъсна сподавено ридание и то беше първото от много такива. Започна да вие, а дъхът му излизаше от устата на бели облачета, когато приклепна над мястото, където тялото на убитата от него жена щеше да гние през следващото столетие.

Ако бе харесвал Криси толкова много, да беше помислил, преди да я удуши!

Хекс излезе иззад дъба и се освободи от прикритието си, с което стана видима на фона на околния пейзаж. Докато се приближаваше към убицеца на Криси, тя посегна зад гърба си и измъкна стоманеното острие от ножницата, закрепена по продължение на гръбначния ѝ стълб. Оръжието имаше дължината на ръката ѝ до лакътя.

— Здравей, Грейди — заговори тя.

Грейди се извъртя, като че в задника му имаше запалена пръчка динамит и той се надяваше да я угаси в снега. Хекс държеше ножа плътно зад гърба си.

— Как си?

— Какво... — Той погледна към ръцете ѝ. Когато забеляза, че вижда само едната, се опита да изпълзи рачешката на длани и стъпала със задник, влачещ се по земята, далеч от нея.

Хекс го последва, като спазваше известно разстояние помежду им. Ако се съдеше по начина, по който Грейди не спираше да хвърля поглед през рамо, очевидно се канеше да се извърти и да побегне и тя нямаше да предприеме нищо, докато...

Бинго.

Грейди се хвърли наляво, но тя го последва и го сграбчи за китката, докато още беше във въздуха, а инерцията му го прати право в хватката ѝ. Той се озова с лице на земята и ръце зад гърба, изцяло зависещ от нейната милост. А тя бе лишена от такава по рождение. С бързо движение поряза единия от трицепсите му, като разцепи едновременно дебелия плат на якето и тънката мека кожа.

Направи го само за да го разсее и номерът подейства. Той изкрещя, искайки да притисне раната. А това ѝ даде достатъчно време да хване левия му крак и да го дръпне с такава сила, че той вече не се интересуваше особено от случващото се с ръката му. Грейди изплака и се размърда в опит да се освободи, но тя притисна кръста му с коляно и усука глезена му, докато не се чу изпукване. Още едно движение на ножа извади от строя и другия му крак, като преряза сухожилията на бедрото му. Това преряза и писъците му наполовина.

Грейди беше победен от болката, въздухът не му достигаше и той притихна... докато тя не го помъкна към гроба. И борбата му беше като плача — повече шумна, отколкото

ефективна. Веднъж озовал се там, където го искаше, тя преряза сухожилията на другата му ръка, така че колкото и да се стремеше да отблъсне дланите ѝ, не беше способен да го направи. После го обърна по гръб, за да има добра гледка към небесата и вдигна якето му нагоре.

Насочи се към колана му в мига, когато му показа ножа си.

Мъжете бяха странни. Без значение в колко тежка ситуация се намираха, доближиш ли нещо дълго, остро и лъскаво до примитивния мозък между краката им, започваха да вдигат пара.

— Не...!

— О, да! — Тя поднесе острието до лицето му. — Да, и още как.

Той се съпротивляваше усилено, въпреки че беше почти разчленен на съставните си части и тя поспря, за да се наслади на шоуто.

— Ще бъдеш мъртъв, преди да си тръгна от тук — заяви тя, докато той се мятеше наоколо. — Но първо двамата с теб ще прекараме известно време заедно. Не прекалено много все пак. Трябва да се връщам на работа. Добре че съм бърза.

Тя опря ботуша си в гръдната му кост, за да го прикове на място, отвори ципа му и смъкна панталоните надолу по бедрата му.

— Колко време ти отне да я убиеш, Грейди?

Изпаднал в пълна паника, той пъшкаше и се гърчеше, а кръвта му обагри прясно навалелия сняг.

— Колко време, нещастнико? — Тя преряза ластика на боксерките му марка „Емпорио Армани“. — Колко дълго страда тя?

Миг по-късно Грейди изкрещя с такава сила, че звукът дори не прозвуча човешки, а по-скоро като зловещ крясък на черна врана.

Хекс спря и погледна нагоре към статуята на жената, облечена в роба, в която се беше взирала така дълго по време на службата в памет на Криси. За миг като че каменното лице се беше променило и прекрасното женско създание вече не гледаше нагоре към Бог, а по посока на Хекс.

Само че това не беше възможно, нали така?

Докато Рот стоеше зад стената, образувана от телата на братята, ушите му долавяха далечните звуци от отварянето и затварянето на вратата на ресторанта, като разделяха проскърцването на пантите от припяването на Франк Синатра. Каквото и да очакваха, то тъкмо се беше появило и тялото му, сетивата му, сърцето му се напрегнаха, като че приближаваше остър завой и се подготвяше да премине през него.

Очите му се фокусираха по-добре и заобикалящата го червена стая с бяла маса по средата, както и гърбовете на братята придобиха по-ясни очертания, а Ай Ем се появи на вратата.

Беше придружен от изключително добре облечен мъж.

Такъв, на чийто надменен задник беше щампована думата *глимера*. С русата си вълниста коса, разделена с път на една страна, той можеше да мине за Великия Гетсби. Лицето му притежаваше такива съвършени пропорции и баланс, че той определено можеше да се нарече красавец. Черното му вълнено палто беше скроено специално за стройната му фигура, а в ръцете си носеше тънко куфарче.

Рот не го беше виждал никога досега, но изглеждаше млад за ситуацията, в която току-що се беше озовал. Прекалено млад.

Нищо повече от скъп жертвен агнец, притежаващ много стил.

Ривендж се приближи към младежа. *Симпатът* държеше бастуна си, като че беше на път да измъкне намиращия се в него кинжал, ако Гетсби дори поемеше по-дълбоко въздух.

— По-добре да започнеш да говориш. Веднага.

Рот пристъпи напред, изблъсквайки с рамене Рейдж и Зи, никой от които не изглеждаше особен щастлив от смяната на позициите. Бърз жест с ръка спря опита им да се преместят обратно пред него.

— Как се казваш, синко? — Последното, от което се нуждаеха, беше нечие мъртво тяло, а с Рив наоколо нищо не беше сигурно.

Агнецът Гетсби се поклони тържествено и се изправи. Когато заговори, гласът му беше изненадващо плътен и уверен, предвид броя оръжия, насочени към гърдите му.

— Аз съм Сакстън, син на Тим.

— Срещал съм името ти. Изготвяш родословни дървета.

— Така е.

Съветът беше слязъл доста ниско. Той дори не беше син на някого от членовете му.

— Кой те изпрати, Сакстън?

— Заместникът на един мъртвец.

Рот нямаше представа как *глимерата* е приела смъртта на Монтраг и не го беше грижа. Стига посланието да беше достигнало до всички замесени в заговора, нищо друго нямаше значение.

— Защо не кажеш за какво си дошъл?

Мъжът остави куфарчето на масата и освободи златните закопчалки. В мига, в който това се случи, Рив измъкна червения си кинжал и опря върха в гърлото му. Сакстън замръзна на място и се озърна, без да помръдва глава.

— Може би ще е добра идея да се движиш по-бавно, синко — промърмори Рот. — Пръстите на момчетата върху спусъците са прекалено бързи, а тази вечер ти си любимата мишена на всички.

Странно плътният и равнодушен глас на Сакстън отново прозвуча, като той внимателно подбираше думите си.

— Ето защо му казах, че трябва да направим това.

— Какво да направите? — Въпросът прозвуча от устата на Рейдж. Въпреки кинжала на Рив, Холивуд беше готово да скочи върху Гетсби, независимо дали в ръцете му щеше да се появи оръжие или не.

Сакстън хвърли поглед към Рейдж, а после отново насочи вниманието си към Рот.

— В деня, след като Монтраг беше екзекутиран...

— Интересен избор на думи — прекъсна го Рот и се почуди какво точно знаеше стоящият срещу него.

— Разбира се, че е било екзекуция. След обикновено убийство очите ти си остават в черепа.

Рив се усмихна и изложи на показ зъбите си.

— Това зависи от убиеца.

— Продължавай — настоя Рот. — Рив, би ли се укротил малко с това острие, ако не възразяваш?

Симпатът се отдръпна леко, но оръжието му остана извадено и Сакстън го погледна, преди да продължи:

— В нощта, след като Монтраг беше екзекутиран, това беше доставено на шефа ми. — Сакстън отвори куфарчето си и извади отвътре бежов плик. — От Монтраг е.

Той остави плика на масата с лицето надолу, за да покаже, че червеният печат не е счупен и отстъпи назад. Рот погледна към плика.

— Ви, ще ни окажеш ли честта?

Ви се приближи и го вдигна с облечената си в ръкавица ръка. Чу се разкъсване и леко прошумоляване на хартия, когато документите бяха извадени от плика.

Тишина.

Ви върна документите, пъкна плика в колана на кръста си и се втренчи в Гетсби.

— И ние трябва да повярваме, че не си го чел?

— Аз не съм. Шефът ми не е. Никой не го е чел, тъй като не е в нашите правомощия.

— Вашите правомощия? Юрист си, а не само помощник, нали?

— Специализирам за адвокат по Древния закон.

Ви се наведе към него и оголи кучешките си зъби.

— Сигурен си, че не си чел този документ, така ли?

Сакстън се взря в брата, като че заплепен от татуировките по слепоочията на Ви. След миг поклати глава и заговори:

— Нямам желание да се присъединявам към списъка с онези, свършили мъртви и без очи върху килима си. Нито пък шефът ми. Печатът върху плика е поставен там от ръката на Монтраг. Каквото и да е сложил вътре, то не е четено от никого, след като е отлял восъка.

— Откъде знаеш, че е пратено от Монтраг?

— Почеркът отпред е неговият. Знаем го със сигурност, защото съм го виждал на много бележки и документи. А и беше донесен от личния му *доген* по негово собствено нареждане.

Докато Сакстън говореше, Рот внимателно анализираше емоциите му и вдишваше през носа си. Не лъжеше. Съвестта му беше чиста. Беше привлечен от Ви, но с изключение на това нямаше нищо друго. Дори не и страх. Беше предпазлив, но спокоен.

— Ако лъжеш — процеди Ви, — ще го разберем и ще те открием.

— Не се съмнявам в това и за секунда.

— Най-неочаквано юристът имал мозък. — Вишъс отстъпи назад и се върна в редицата при останалите, а дланта му се озова обратно на оръжието.

Рот искаше да знае какво се съдържа в плика, но му беше ясно, че каквото и да е то, не е подходящо за голяма компания.

— И къде са шефът ти и приятелчетата му, Сакстън?

— Никой от тях няма да дойде. — Сакстън хвърли поглед към празните столове. — Всички са ужасени. След случилото се с Монтраг се заключиха в къщите си и не мърдат оттам.

Добре, помисли си Рот. *С глимерата*, изложила на показ малодушието си, той имаше да се тревожи за едно нещо по-малко.

— Благодаря, че дойде, синко.

Сакстън прие това за освобождаване, каквото и беше, затвори куфарчето си, поклони се още веднъж и се отправи към вратата.

— Синко?

Сакстън спря и се завъртя.

— Господарю?

— Наложило ти се е да убеждаваш шефа ти за всичко това, нали? — Отговорът се състоеше в дискретно мълчание. — Значи даваш добри съвети и аз ти се доверявам, че доколкото ти е известно никой не е надничал в плика и не е чел намиращото се там. Все пак чуй съвета ми. На твое място бих си намерил друга работа. Ситуацията по-скоро ще се влошава, отколкото да се подобрява, а отчаянието превръща в задници дори и най-достойните. Веднъж вече те пратиха в устата на лъва. Ще го направят отново.

Сактън се усмихна.

— Ако някога се нуждаете от личен юрист, обадете ми се. След всички документи за попечителство и собственост, и изготвянето на родословни дървета през изминалото лято, се оглеждам за ново поприще.

След още един поклон мъжът излезе редом с Ай Ем с вдигната глава и плавна походка.

— Какво пише там, Ви? — попита бързо Рот.

— Нищо добро, господарю мой. Нищо добро.

Зрението на Рот се замъгли до нормалното си ниво на безполезност, а последното, което успя да види ясно, беше как леденият поглед на Ви се отправя към Ривендж.

Когато цивилната полицейска кола напусна гробището „Боровата горичка“, Леш се съсредоточи изцяло върху *симпатското* присъствие, разкрило се отвъд портите.

— Разкарайте се оттук, по дяволите! — нареди на подчинените си.

Материализира се обратно при гроба на мъртвото момиче в задния ъгъл на...

Крясъците наподобяваха оперно пеене, сякаш някоя сопрано певица не успява да овладее извисяващия си глас, който преминава в неистово крещене. Когато Леш прие форма, той беше гневен, че е пропуснал представлението... защото сигурно си е струвало да се види.

Грейди лежеше по гръб със смъкнати панталони и кървеше от различни места, но най-силно от пресния разрез на гърлото. Беше жив, подобно на муха на перваза на нажежен прозорец, и размахваше бавно строшените си крака и ръце.

Убийцата му, онази кучка от „Зироу Сам“, се изправи. И за разлика от умиращата муха, която не забелязваше нищо освен собственото си сбогуване с живота, тя напълно беше наясно за появата на Леш. Обърна се и зае позиция за бой с напрегнати бедра, готови да отгласнат здравето ѝ тяло напред.

Беше супер секси. Особено когато се намръщи, показвайки, че го е разпознала.

— Мислех, че си мъртъв — заговори. — А също така, че си вампир.

Той се усмихна.

— Изненада. А и ти също пазиш своята малка тайна, нали?

— Никога не съм те понасяла и това не се е променило.

Леш поклати глава и демонстративно огледа тялото ѝ.

— Изглеждаш наистина добре в кожени дрехи.

— А ти изглеждаш по-добре в ковчег.

Той се засмя.

— Евтин изстрел.

— Също като мишената ми. Добре си пасват.

Леш се усмихна, а в главата му изникнаха ясни картини, от които получи невероятна ерекция, защото знаеше, че и тя можеше да ги усети. Представи си я на колене пред него, а членът му беше в устата ѝ. Дланите му обхващаха главата ѝ и той проникваше дълбоко, докато почти не я задуши. Хекс завъртя очи.

— Евтино порно.

— Не. Предстоящ секс.

— Съжалявам, не си падам по Джъстин Тимбърлейк. Нито по Рон Джереми.

— Ще видим. — Леш кимна към човека, чието гърчене беше отслабнало, като че студът го беше сковал. — Боя се, че ми дължиш нещо.

— Ако включва прободна рана, на линия съм.

— Това... — Той посочи към Грейди. — ... беше мое.

— Трябва да повишиш малко стандартите си. Това — тя изимитира жеста му по посока на Грейди — е кучешко лайно.

— Те са добри за торене.

— Тогава нека те захвърля под някой розов храст и да видим как ще подейства.

Грейди изпъшка и те двамата хвърлиха поглед към него. Мръсникът беше във финалната фаза на смъртта, лицето му имаше цвета на замръзналата земя около него, а кървенето от раните му отслабваше.

Изведнъж Леш осъзна с какво му бяха запушили устата и погледна към Хекс.

— Наистина бих могъл да си падна по жена като теб, гълтачо на грехове.

Хекс прокара острието на ножа по ръба на надгробната плоча и кръвта на Грейди премина от метала върху камъка, като че за да бъде отбелязана отплатата.

— Като се има предвид какво му сторих, проявяваш голям кураж, *лесъре*. Или нямаш желание да задържиш своя комплект?

— Аз съм различен.

— По-малко надарен от него? Боже, колко разочароващо. Сега, ако ме извиниш, аз изчезвам от тук. — Тя вдигна ножа си и помаха, а после изчезна.

Леш се втренчи в празното пространство на мястото, където беше стояла тя, а от устата на Грейди се чу леко бълбукане като от вана, отърваваща се от последните капки вода, останали в нея.

— Видя ли я? — обърна се Леш към идиота. — Каква жена. Ще я имам за себе си.

От дупката в гърлото на Грейди се откъсна един последен дъх, защото нямаше друг изход, като се имаше предвид, че устата му беше заета да прави свирка на собствения му пенис.

Леш сложи ръце на кръста си и огледа гърчещото се тяло.

Хекс... Щеше да се погрижи пътищата им да се пресекат отново. Надяваше се тя да разкаже на братята, че го е видяла. Беше по-добре врагът да е неспокоен, вместо съсредоточен. Знаеше, че всички братя щяха да се чудят как Омега е успял да превърне един вампир в *лесър*, но това беше само една малка част от цялата история.

Финалната реплика щеше да им я сервира лично.

Леш закрачи бавно в студената нощ и намести намиращото се в панталоните му, като реши, че щеше да си позволи едно чукане. Наистина беше в настроение за това.

Ай Ем заключи вратата на „Ресторанта на Сал“, а Ривендж прибра червения си кинжал и погледна към Вишъс. Братът се взираше в него по не особено приятен начин.

— Какво има в плика? — попита Рив.

— Свързано е с теб.

— Монтраг се е опитал да ме обвини, че аз съм замислил убийството на Рот? — Не че това би имало значение. Рив вече беше доказал на чия страна стои, като уреди прерязването на гърлото на мръсника.

Вишъс бавно поклати глава и хвърли поглед към Ай Ем, който застана до брат си.

Рив заговори троснато.

— Няма нещо, което те да не знаят за мен.

— Добре тогава, гълтачо на грехове. — Ви хвърли плика на масата. — Очевидно Монтраг е знаел какъв си. Което без съмнение е причината да се обърне към теб с поръчка за убийството на Рот. Никой не би повярвал, че идеята не е била изцяло твоя, ако стане ясна природата ти.

Рив се намръщи и извади листа, оказал се писмена клетвена декларация, описваща убийството на втория му баща. Какво, по дяволите, означаваше това? Едно нещо със сигурност стана ясно на Рив: бащата на Монтраг е бил в къщата след убийството. Но нима беше успял да убеди *хелрена* на майка му не само да говори, но и да подпише? И после не е сторил нищо с разкритата информация?

Рив си припомни срещата в кабинета на Монтраг отпреди няколко дни... и лекия му намек, че знае що за мъж е Рив. Добре, знаел е за това, а не за търговията с наркотици.

Рив прибра документа обратно в плика. По дяволите, ако това излезеше наяве, с обещанието, дадено пред майка му, щеше да е свършено.

— Какво точно има вътре? — попита един от братята.

Рив пъкна плика във вътрешния джоб на коженото си палто.

— Клетвена декларация, подписана от втория ми баща преди да умре, в която ме предава като *симпат*. Истинска е, ако се съди по кървавочервения подпис в долния ѝ край. Но на какво бихте се обзаложили, че Монтраг не е изпратил единственото си копие?

— Може да е фалшифицирана — промърмори Рот.

Малко вероятно, помисли си Рив. Имаше прекалено много верни подробности за случилото се през онази нощ.

За миг той се върна обратно в миналото, в нощта, когато беше извършил въпросното деяние. Беше се наложило майка му да бъде откарана в клиниката на Хавърс заради поредния от многото ѝ „инциденти“. Когато беше станало ясно, че ще я задържат един ден за наблюдение, Бела беше останала с нея, а Рив беше взел своето решение.

Прибра се у дома, събра *догени* в частта от къщата, където живееше прислугата, и се озова лице в лице с общата болка на всички служещи на семейството. Помнеше толкова ясно как се беше взирал в мъжете и жените от дома му, беше срещнал погледите им един по един. Много от тях бяха дошли в къщата заради втория му баща, но бяха останали там заради майка му. И очакваха от него да спре издевателствата, продължили прекалено дълго.

Нареди им да напуснат имението за един час.

Не беше имало никакви възражения и всички го бяха прегърнали на път за навън. До един знаеха какво възнамеряваше да направи и това беше също и тяхната воля.

Рив бе изчакал, докато излезе и последният *доген* и после се беше запътил към кабинета на втория си баща, където го беше заварил задълбочен в купищата документи на бюрото му. В гнева си Рив се беше погрижил за мъжа по старомодния начин. Броеше удар срещу удар, целеше да му причини болката, която беше изпитала майка му, преди да прати кучия син при създателя му.

Когато беше чул позвъняване на входната врата, Рив бе предположил, че персоналът се връща и му даваха предупреждение, за да могат да заявят напълно достоверно, че не са изненадали убиеца по време на действията му. С един последен удар, той счупи черепа на втория си баща, пребивал своята *шелан*.

Без да губи време, Рив се отдръпна от тялото, отвори входната врата на имението със силата на волята си и излезе през френските прозорци отзад. Това, че *догени* щяха да се приберат вкъщи и „да открият“ тялото, беше идеално, тъй като техният подвид по природа беше покорен и никога не биха били заподозрени в насилие. А и в този момент *симпатската* му страна го беше накарала да освирепее и той трябваше да възвърне контрола над себе си. Което по онова време не включваше взимането на допамин. Налагаше му се да използва болката като средство да укроти гълтача на грехове в себе си.

Изглеждаше, сякаш всичко си е дошло по местата... докато не бе научил в клиниката, че бащата на Монтраг е открил тялото. Беше се оказало обаче, че не е кой знае какъв проблем. Според тогавашните показания на Рем, той влязъл в къщата и се натъкнал на местопрестъплението, после повикал Хавърс. Когато лекарят пристигнал, *догени* вече се били върнали и обяснили едновременно си отсъствие с факта, че приближавало лятното

слънцестоене и те били навън, за да се подготвят за предстоящите церемонии.

Бащата на Монтраг добре се беше преструвал, а също и синът му. Всякакви емоционални смущения, които Рив бе доловил тогава или по време на срещата преди дни, можеха да бъдат приписани на скорошната смърт или съответно на заговора за убийството.

Боже, беше повече от ясно какво е целял Монтраг, като е подтикнал Рив да убие Рот. След като работата бъдеше свършена, той щеше да оповести за съществуването на клетвената декларация и така да разобличи Рив едновременно като убиец и *симпат*. След депортирането на Рив той щеше да поеме контрола не само върху Съвета, но и върху цялата раса.

Хитро.

Лошо, че нещата не се бяха подредили според плана му. Чак да ти се доплаче.

— Да, сигурно има и друго копие на клетвената декларация — промърмори Рив. — Никой не изпраща единствения си екземпляр по белия свят.

— Може би си струва да се посети къщата му — отбеляза Рот. — Ако на наследниците на Монтраг им попадне такова нещо в ръцете, ще имаме проблем, нали ме разбираш?

— Умря, без да е създал поколение, но все има някакви роднини. И аз ще се погрижа те да не научат за това.

За нищо на света нямаше да допусне да наруши клетвата, дадена пред майка му. Изключено.

Докато Елена пазаруваше в денонощния супермаркет „Ханафорд“, където винаги ходеше, се предполагаше, че би трябвало да е в по-добро настроение. Нещата с Рив не биха могли да вървят по-гладко. Когато беше станало време да тръгва за срещата, той си беше взел бърз душ и ѝ беше позволил тя да му избере дрехите и дори да завърже вратовръзката му. После беше обвинил ръце около нея и бяха останали притиснати един към друг.

Най-накрая го беше изпратила навън в коридора и беше изчакала асансьора заедно с него. Пристигането му беше обявено със звън и двойните врати се бяха плъзнали встрани. Той ги задържа отворени, за да я целуне веднъж, втори път. Трети път. В крайна сметка Рив беше пристъпил към вътрешността на кабината и когато вратите се затвориха, той вдигна телефона си в ръка и посочи към него, а после към нея.

Фактът, че щеше да ѝ се обади, направи сбогуването по-лесно. А и на нея ѝ допаднаше идеята, че черният костюм, искрящо бялата риза и кървавочервената вратовръзка, които носеше, бяха подбрани от нея. Така че, да, би трябвало да е по-щастлива. Още повече, че финансовата хватка, в която беше попаднала, се беше поотпуснала благодарение на заема от „Първа Ривендж банка и тръст къмпани“.

Но Елена беше напрегната до крайност.

Спря на пътеката със соковете пред спретнато подредените кутии от различни видове и погледна през рамо. Още кутии със сокове вляво и зърнени десертчета и бисквити вдясно. В далечина се виждаха касите, повечето от които бяха затворени, а отвъд тях — тъмните стъкла на магазина. Някой я следеше.

Още откакто се беше върнала в пентхауса на Ривендж, се беше облякла и се беше дематериализирала от терасата, след като беше заключила.

Четири бутилки от любимия сок на баща ѝ се озоваха в количката ѝ, после се насочи към зърнените закуски, а след това към домакинската и тоалетната хартия. От щанда за месо купи готово печено пиле, което изглеждаше, сякаш е препарирано, а не сготвено, но се нуждаеше от протеини, без да ѝ се налага сама да се поти над фурната. За баща си купи пържола. Мляко. Масло. Яйца.

Единственият недостатък на нощното пазаруване беше, че касите за самообслужване не работеха и се наложи да се нареди зад мъж, чиято количка беше пълна с полуготови замразени ястия. Докато касиерката прекарваше през скенера покупките, тя се втренчи навън в тъмнината през стъклените витрини на магазина и се почуди дали не е на път да си загуби ума.

— Знаете ли как се готвят? — попита мъжът и посочи една от кутиите с полуготови пържоли.

Очевидно беше изтълкувал погрешно фиксирания ѝ поглед и беше решил, че той има нещо общо с него. Явно търсеше някой да му стопли месото, в буквалния смисъл. Очите му блестяха и обхождаха алчно тялото ѝ, а тя не можеше да спре да си мисли какво би сторил Ривендж с този тип.

Това я накара да се усмихне.

— Прочетете упътването на кутията.

— Може вие да ми го прочетете.

Гласът ѝ прозвуча равно и отегчено.

— Съжалявам, но мисля, че приятелят ми би имал нещо против.

Човекът придоби унило изражение, повдигна рамене и подаде кутията с месо на момичето зад касата.

Десет минути по-късно Елена излезе с количката си през автоматичните врати и посрещната от щипещия студ, се стуши в якето си. За щастие таксито, което я беше докарало до магазина, все още беше там и тя изпита облекчение.

— Имате ли нужда от помощ? — попита шофьорът през стъклото, което беше свалил.

— Не, благодаря. — Тя се озърна наоколо и постави найлоновите си торби на задната седалка, като се чудеше какво ли би предприел шофьорът, ако в гръб им изскочеше някой *лесър* и се направеше на злия Дядо Коледа.

Когато Елена се настани до покупките си, шофьорът потегли, а тя огледа сенките около магазина и няколкото паркирани възможно най-близо до входа коли. Мъжът със замразените вечери шаваше из вана си, а осветлението в купето беше включено и тя го видя как си нали цигара.

Нищо. Никой.

Тя си наложи да се отпусне в седалката и реши, че не е добре с главата. Никой не я наблюдаваше. Никой не я следеше...

Елена вдигна ръка към гърлото си, обзета от внезапен ужас. О, боже... Ами ако страдаше от същото като баща си? Ами ако параноята беше първият от многото признаци? Ами ако...

— Добре ли сте там отзад? — попита шофьорът и ѝ хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. — Струва ми се, че треперите.

— Студено ми е.

— Ето, ще засиля отоплението.

Топлият въздух погали лицето ѝ, а тя се загледа през задния прозорец. Наоколо не се виждаха никакви коли. А *лесърите* не можеха да се дематериализират, така че... беше ли шизофреничка?

Боже, почти ѝ се искаше по петите ѝ да имаше убиец.

Елена помоли шофьора да я остави възможно най-близо до задния вход на наетата от тях къща и му даде бакшиш, задето беше така любезен.

— Ще изчакам, докато влезете — каза мъжът.

— Благодаря. — Тя наистина му беше благодарна за това.

С по две найлонови торби във всяка от ръцете си тя бързо измина няколкото крачки до входната врата и ѝ се наложи да остави багажа си на земята, защото, заета да се самосъжалява, беше забравила да си приготви ключовете. Пъхна ръка в чантата си, готова за ритуала с ровенето и ругаенето, а таксито потегли.

Проследи как задните му светлини се скриват зад ъгъла. Какво...

— Здравей.

Елена замръзна. Присъствието беше точно зад нея. И тя знаеше отлично кой е това. Завъртя се и видя висока жена с черна коса, пищна роба и блестящи очи. О, да... това беше другата...

— ... половина на Ривендж — довърши жената. — Аз съм неговата половинка. И съжалявам, че на таксиметровия ти шофьор му се наложи да си тръгне така бързо.

По инстинкт Елена прикри мислите си с образ от „Хана форд“ — висок метър и половина и широк един метър стелаж с червени кутии чипс „Прингълс“.

Жената се намръщи, като че озадачена от образа в мозъка ѝ, който се опитваше да

превземе, но после се усмихна.

— Няма защо да се боиш от мен. Просто реших, че е добре да споделя с теб нещо за мъжа, с когото прави секс в пентхауса му.

Май бе по-добре да се откаже от мисловната бариера от чипс, нямаше да ѝ е достатъчно полезна. За да запази спокойствие, Елена се нуждаеше от целия си професионален опит. Сегашната ситуация беше равносилна на случай с тежка травма, каза си. Пред нея току-що се беше озовало окървавеното тяло на вампир и тя трябваше да остави настрана страха и емоциите, ако искаше да се справи със ситуацията.

— Чу ли какво казах? — попита провлечено жената. Гласът ѝ беше различен от всичко, чувано някога от Елена и говорът ѝ повече наподобяваше съскане. — Наблюдавах ви през прозореца и забелязах как той се отдръпна накрая. Знаеш ли защо го направи?

Елена продължаваше да мълчи и се зачуди дали би успяла да се добере до спрея в чантата си. Но някак ѝ се струваше, че той не би помогнал...

Мили боже, това на ушите ѝ живи скорпиони ли бяха?

— Той не е като теб. — Жената се усмихна със зловещо задоволство. — И то не само защото е наркобарон. Той не е вампир. — Когато веждите на Елена подскочиха, другата се засмя. — Нима не беше наясно за нищо от това?

Очевидно чипсът и професионалният ѝ опит не помагаша особено.

— Не ти вярвам.

— „Зироу Сам“. В центъра на града. Той го притежава. Знаеш ли за този клуб? Вероятно не, защото нямаш вид на някоя, която би отишла там. Без съмнение това е причината толкова да му харесва да те чука. Нека ти кажа какво продава там. Човешки жени. Всякакви видове наркотици. И знаеш ли защо? Защото той е като мен, а не като теб. — Жената се наведе към нея, а очите ѝ блестяха. — А знаеш ли каква съм аз?

Откачена кучка, помисли си Елена.

— Аз съм *симпат*, момиченце. И двамата с него сме такива. И той е *мой*.

Елена започна да се чуди дали щеше да умре тази нощ, тук, зад къщата, с четири торби с покупки в краката си. И причината за това нямаше да е фактът, че тази лъжлива кучка наистина е *симпат*. Но всеки достатъчно побъркан да твърди такова нещо, бе абсолютно способен на убийство.

Жената продължи с пронизителния си глас.

— Искаш ли наистина да го опознаеш? Върви в клуба и го намери. Накарай го да ти каже истината и така ще разбереш какво си допуснала в тялото си, малката. И помни, че той напълно ми принадлежи. Сексуално, емоционално... Всичко, свързано с него, е *мое*.

Пръстите ѝ с по три фаланги се плъзнаха по лицето на Елена и после жената изчезна.

Елена се разтрепери така силно, че за известно време не можеше да се движи. Студът беше това, което я спаси. Внезапният леден порив на вятъра я запрати напред и тя трябваше да се задържи на краката си, за да не се строполи върху покупките си.

Когато най-накрая откри ключа от къщата, той влезе в ключалката със същата лекота, с която това бе станало в линейката. Не улучи отвората... не улучи отвората... не улучи отвората...

Най-накрая.

Тя превъртя ключа и хвърли вътре торбите с покупките, а после хлопна вратата зад гърба си. Бързо заключи и сложи веригата.

С едва държащи я крака тя отиде и седна до кухненската маса. Когато баща ѝ запротестира заради шума, тя отговори, че е бил вятърът и се помоли той да не се качи при

нея. В последвалата тишина Елена не чувстваше никакво присъствие около къщата, но мисълта, че съществува като това знаеше за нея и Рив, а също и точния ѝ адрес... Тази откачена жена ги беше *наблюдала*.

Скочи на крака и се втурна към кухненската мивка, като пусна водата, за да заглуши звука от повръщане, в случай че се наложеше. С надеждата да успокои стомаха си тя събра двете си длани, напълни ги със студена вода и погълна част от нея, преди да наплиска лицето си. Това подейства донякъде отрезвяващо на съзнанието ѝ.

Обвиненията, отправени от жената, бяха абсолютно безпочвени и нямаха нищо общо с действителността... Ако се съдеше по блестящия ѝ поглед, тя таеше в себе си гняв.

Рив не беше нищо от тези неща. Наркобарон, *симпат*, сводник. Я стига.

Ако информацията идва от вманиачена бивша приятелка, със сигурност не биваше да се приема за чиста монета нищо повече от това кой е любимият цвят на въпросния мъж. Особено след като Рив беше дал ясно да се разбере, че не са заедно и беше споделил, че от самото начало е имал ядове с нея. Нищо чудно, че не беше пожелал да сподели подробности. Никой не обичаше да признава пред някого, с когото започваше отношения, че го преследва психопат от миналото му.

Какво трябваше да направи сега? Беше повече от очевидно. Щеше да каже на Рив. Без да превръща случилото се в драма и да му придава голямо значение, а по-скоро щеше да го информира, така че той да е наясно, че въпросната особа е психически нестабилна.

Елена се почувства добре от съставения план.

Докато не се опита да извади телефона от чантата си и не установи, че още трепери. Съзнанието ѝ може да реагираше адекватно, може да разсъждаваше напълно рационално, но адреналинът си казваше своето и не се интересуваше от здравия ѝ разум.

Какво се канеше да направи? О... да. Ривендж. Да се обади на Ривендж.

Набра номера му и започна да се отпуска лека-полека. Щяха да се справят с положението. Изненада се, когато се включи гласовата поща, но после се сети, че той е на среща. За малко да затвори, но не обичаше неизяснените неща, а и нямаше причина да се чака.

— Здравей, Рив, току-що ме посети онази... жена. Наговори ми пълни безумици за теб. Аз просто, мислех, че е редно да знаеш. Честно казано, тя е стряскаща. Както и да е, може би ще ми звънеш да го обсъдим. Наистина ще се радвам. До скоро.

Елена затвори и се взря в телефона си, като се молеше той да ѝ позвъни скоро.

Рот беше дал обещание на Бет и го спази, макар това да го убиваше. Когато заедно с братята най-накрая напуснаха „Салс“, той се прибра право у дома заедно с около деветстотинте килограма лична охрана. Беше напрегнат и жаден за бой, раздразнен и ядосан, но след малкия инцидент със зрението му беше казал на своята *шелан*, че няма да излиза на бойното поле и нямаше да го прави.

Доверието беше нещо, което се гради, а като се има предвид огромната дупка, която благодарение на него бе зейнала в основите на връзката им, щеше да отнеме много труд докато основите отново бъдеха заздравени.

А и щом не можеше да се бие, все пак имаше какво друго да прави, за да намали напрежението.

Когато братята влязоха във фойето, стъпките им проехтяха из цялата къща и Бет

изскочи от билиардната зала, очевидно очаквала пристигането им. Хвърли се в обятията му със скоростта на едно мигване и вече всичко беше наред. След бърза прегръдка тя отстъпи назад и го огледа.

— Добре си. Какво стана? Кой дойде? Как...

Всички братя заговориха едновременно, но не за несъстоялото се събрание.

Заобсъждаха териториите си за ловуване през оставащите им три часа навън.

— Да отидем в кабинета — надвика врявата Рот. — Не си чувам мислите.

Двамата с Бет тръгнаха нагоре по стълбите и той извика към братята си:

— Отново ви благодаря, че ми пазихте гърба.

Групата замълча и всички се обърнаха с лице към него. След миг тишина те оформиха полукръг в основата на главното стълбище и всеки от тях вдигна ръката, с която държеше оръжието си, в стегнат юмрук. Нададоха боен вик, паднаха на колене и удариха мозаечния под с кокалчетата си. Звукът беше като от гръмотевица, мощни барабани или бомбена експлозия и изпълни всички помещения на имението.

Рот се загледа в сведените им глави, в превитите им гърбове, в опрениите в земята могъщи ръце. Всеки от тях беше присъствал на събранието, готов да бъде прострелян заради него и в това нямаше съмнение.

Ласитър, падналият ангел, стоеше с изправен гръб зад мършавата фигура на Тор, но не пускаше шеги в този момент на потвърждаване на верността им към краля. Вместо това отново се вираше в тавана. Рот хвърли поглед към изрисуваните силуети на воители на фона на синьото небе и не видя нищо по-различно от картините, които му бяха казали, че се намират там. После насочи вниманието си обратно към случващото се и изрече на Древния език:

— *Не съществуват по-силни съюзници, по-истински приятели, по-достойни бойци от онези, събрали се пред мен. Моите братя. Моята кръв.*

С одобрителни подвиквания братята се надигнаха и Рот кимна на всеки поотделно. Не можеше да произнесе повече нито дума, защото внезапно гърлото му се беше стегнало, но те нямаха вид, че се нуждаят от повече приказки. Взираха се в него с уважение, благодарност и целеустременост, а той приемаше огромния дар, предложен от тях с признателност и непоколебимост. Такъв беше вековният съюз между крал и подчинените му, обетът и от двете страни беше даван от сърце и изпълняван с буден ум и силно тяло.

— Боже, обичам ви, момчета — промълви Бет.

Помещението се изпълни с гърлен смях и Холивуд подвикна:

— Искаш ли да прободем пода? Юмруците са за краля, но кралицата получава кинжалите.

— Няма да ми хареса, ако нараните тази прекрасна мозайка. Все пак благодаря.

— Само кажи и ще я превърнем в баластра.

Бет се засмя.

— Кротувайте, скъпи мои.

Братята се приближиха и целунаха рубина върху пръста ѝ. След като всеки демонстрира уважението си тя ги помилва по косите. С изключение на Зейдист, на когото се усмихна нежно.

— Извинете ни, момчета — намеси се Рот. — Имаме нужда от малко уединение, ако ме разбирате.

Разнесе се вълна от мъжко одобрение, която накара Бет да се изчерви и да закричи

забързано. Беше време да се усамотят.

Докато Рот се изкачваше по стълбите със своята *шелан*, той почувства, че нещата се връщат обратно към нормалното си състояние. Добре, имаше заговор за убийството му, налице бяха политически драми и наоколо гъмжеше от *лесъри*, но това бяха обичайни неща. А точно сега всичките му братя стояха рамо до рамо, той беше прегърнал любимата си и всички, за които го беше грижа, имаха цялата сигурност, която можеше да им предложи.

Бет положи глава на гърдите му и плъзна ръка около кръста му.

— Наистина се радвам, че всички са добре.

— Интересно, и аз си мислех същото.

Той я побутна към вътрешността на кабинета и затвори вратите, а топлината на огъня им подейства успокояващо... и съблазняващо. Тя се приближи до бюрото, а той последва полюшването на бедрата ѝ.

С едно изшпракване на пръстите заключи. Когато застана зад гърба ѝ, Бет се захвана да подрежда документите.

— Какво стана...

Рот притисна таза си към задните ѝ части и прошепна:

— Имам нужда да бъда в теб.

Неговата *шелан* въздъхна и облегна глава назад върху рамото му.

— О, боже... да...

Той изръмжа, плъзна ръка по гърдите ѝ и отърка члена си в нея.

— Не искам да губя време.

— Нито пък аз.

— Облегни се на бюрото.

Докато я наблюдаваше как се навежда напред и извива гърба си, той изруга. Тя разтвори крака и от устните ѝ се изплъзна приканващ стон да влезе в нея.

Рот се канеше да направи точно това. Изгаси лампата на бюрото и останаха осветявани единствено от танцуващите златисти отблясъци на огъня. Плъзна жадно ръце по бедрата ѝ. Приклепна зад нея, отърка зъби в гръбнака ѝ и я накара да премести тежестта си на единия крак, за да събуе обувката и единия крачол на панталона. Беше прекалено нетърпелив да се захване и с другия крачол, особено след като зърна прелестно непретенциозните ѝ черни бикини.

Добре. Промяна в плановете.

Проникването се отлагаше.

Или поне онова на члена му.

Остана клекнал и свали оръжията си, като действаше едновременно бързо и внимателно. Убеди се, че предпазителите на оръжията му са спуснати, а също и че остриетата на кинжалите са в калъфите. Ако вратата не беше заключена, щеше да ги прибере в сейфа за оръжия, без значение колко жадуваше да бъде със своята любима. С Нала в къщата никой не поемаше риска дъщерята на Зи и Бела да има какъвто и било контакт с оръжия. Никога.

Обезоръжен, той махна слънчевите си очила и ги хвърли на бюрото, а после плъзна ръце по гладките бедра на Бет. Разтвори ги широко, надигна глава и се озова между краката ѝ, притискайки уста към памучния плат, покриващ мястото, където много скоро щеше да бъде.

Притисна устни към нея и почувства топлината, излъчваща се през тъканта на бельото

й, а ароматът ѝ го влудяваше. Членът му в кожените панталони беше така твърд, че не беше сигурен дали не е стигнал до оргазъм. Да притиска лицето си в нея и да я облизва през плата не му беше достатъчно... така че той захапа памучната тъкан и я разтърка по сърцевината ѝ, като знаеше, че шевът притиска точно мястото, което той умираше да засмуче. Чу се потупване, защото тя премести дланите си върху бюрото и шумолене на хартия, когато няколко листа паднаха на пода.

— Рот...

— Какво? — промърмори той. — Не ти ли харесва?

— Млъкни и продължавай...

Езикът му се вмъкна под бикините ѝ и отне дъха ѝ... но сега той трябваше да позабави темпото. Тя беше толкова влажна, мека и готова да го приеме, че едва се удържаше да не я просне на килима и да проникне дълбоко в нея. А това би означавало да лиши и двамата им от любовната игра.

Отмести с ръка плата настрани и целуна розовата ѝ плът. Беше напълно готова за него и той го знаеше заради сладостта, която погълна, след като плъзна език дълбоко в нея. Но не му беше достатъчно, а и да придържа бельото беше разсейващо.

Прободе плата със зъби и разкъса бикините на две точно по средата, като ги остави да висят отстрани на ханша ѝ. Дланите му обхванаха дупето ѝ и стиснаха здраво, като не губи повече време и се зае да ѝ доставя удоволствие с уста. Знаеше отлично какво ѝ допада най-много.

Затвори очи и се отдаде на случващото се, на аромата и вкуса, на усещането от потръпването ѝ, докато свършва. Пенисът му зад ципа на панталоните плачеше за внимание, а търкането му в копчетата не беше способно да му предложи онова, за което настояваше, но на ерекцията му щеше да ѝ се наложи да почака известно време, защото още не можеше да се откъсне от тази сладост.

Когато коленете на Бет отмаляха, той я положи на земята и хвана единия ѝ крак. Без да спира да ѝ доставя удоволствие с устата си, той вдигна нагоре пуловера ѝ и пъкна ръка под сутиена ѝ. Докато отново достигаше до оргазъм, тя се вкопчи в единия от краката на бюрото. Неговата активност ги изтласкваше все по-навътре под бюрото, където вършеше кралските си задължения и на него му се наложи да се снижи, за да се поберат раменете му. Най-накрая главата ѝ се озова от другата страна, а тя се вкопчи в педалския стол, на който той обикновено седеше. Тя отново простена името му, а той се плъзна нагоре по тялото ѝ и се втренчи в глупавия стол.

— Нужно ми е нещо по-стабилно, върху което да седя. — Това беше последното смислено нещо, която успя да каже. Тялото му намери входа към нейното с лекота, доказваща дългогодишна практика и... О, да, все още беше така хубаво, както първия път. Обви ръце около нея и започна мощните си тласъци, а бурята бушуваща в него, премина през тялото му и изпълни тестисите му до пръсване. Двамата с неговата *шелан* се движеха като едно, едновременно се отдаваха и даряваха, увеличаваха темпото все повече. Той стигна до края и продължи да се движи, докато нещо не удари лицето му.

Напълно озверял, той изръмжа и захапа здраво. Бяха завесите.

Той бе успял да избута телата им изпод бюрото и стола, за да се озоват до стената.

Бет избухна в смях и двамата се прегърнаха. Легнал на една страна, Рот притисна своята любима към гърдите си и смъкна полото ѝ надолу, за да не ѝ е студено.

— Та какво стана на срещата? — заговори тя най-накрая.

— Никой от членовете на Съвета не се появи. — Рот се поколеба дали е редно да говори за Рив.

— Дори и Рив ли не дойде?

— Той беше там, но другите не дойдоха. Явно ги е страх от мен, което никак не е зле.

— Внезапно той хвана ръката ѝ. — Чуй ме, Бет...

В отговора ѝ пролича напрежение.

— Да?

— Честност, нали така?

— Точно така.

— Нещо се случи. Засяга Ривендж... живота му... но не се чувствам удобно да ти го разкажа, защото то си е негова работа. Не моя.

Тя въздъхна.

— Ако не касае теб или Братството...

— Засяга ни дотолкова, че ни поставя в сложна ситуация. — И Бет би се намирала в същото положение, ако узнаеше въпросната информация. Работата беше там, че прикриването на *симпат* представляваше само половината от проблема. Доколкото Рот беше наясно, Бела нямаше представа какъв е брат ѝ. Така че на Бет би се налагало също така да лъже приятелката си.

Неговата *шелан* се намръщи.

— Ако попитам как точно това създава проблем за вас, ще разбере за какво става дума, така ли?

Рот кимна и зачака.

Пръстите ѝ пробягаха по брадичката му.

— И ти ще ми кажеш, нали?

— Да. — Не би му се понамирало, но щеше да го направи, без да се поколебае.

— Добре... Няма да питам. — Тя вдигна глава и го целуна. — И се радвам, че ми даде избор.

— Виждаш ли, подлежа на дресировка. — Рот задържа лицето ѝ и притисна устни към нейните, чувствайки усмивката ѝ.

— Като стана дума за дресировка, какво ще кажеш за малко храна? — попита тя.

— О, колко те обичам.

— Ще донеса по нещо и за двама ни.

— Мисля, че е по-добре първо да те избърша. — Той свали черната си риза и внимателно започна да изтрива бедрата ѝ, продължавайки нагоре към слабините.

— Правиш нещо повече от това да ме бършеш — произнесе задавено тя и остави ръката му да се настани между краката ѝ.

Рот понечи да се покачи отново върху нея.

— Можеш ли да ме виниш?

Тя се засмя и го отблъсна.

— Храна. После още секс.

Той притисна устни към нейните с мисълта, че на храната се отделя прекалено много внимание, но коремът ѝ изкъркори от глад и той мигом се загрижи за нейното нахранване, а инстинктът му да я защити надделя над сексуалния.

Положи голямата си длан върху плоския ѝ корем и каза:

— Нека ти донеса...

— Не, искам аз да обслужа теб. — Тя отново докосна лицето му. — Стой тук. Няма да се бавя.

Когато тя се изправи, Рот се обърна по гръб и прибра все още твърдия си член в кожените панталони. Бет се наведе да вземе джинсите си и му предложи зашеметяваща гледка, с което го накара да се почуди дали би могъл да изчака дори пет минути, преди отново да проникне в нея.

— Знаеш ли какво ми се иска? — промърмори тя и вдигна панталоните си.

— Още един порядъчен рунд с твоя *хелрэн*, след като първия ти достави такава наслада?

Боже, обичаше да я размива.

— Да, и това също — отговори тя, — но по отношение на храната... Иска ми се домашна яхния.

— Вече сготвена ли е? — Моля те, нека е така.

— Има останало телешко от... Каква е тази физиономия?

— Бих предпочел да останеш по-малко време в кухнята и да се върнеш по-бързо върху моя... — Добре, това изречение нямаше да го завърши.

Тя обаче, изглежда безпроблемно схвана липсващата част.

— Ще съм бърза.

— Добре, *лийлан*, а аз ще ти предложа такъв десерт, че свят ще ти се завие.

Тя закърши леко бедра, докато се отдалечаваше със секси танцови стъпки, които го накараха да изръмжи и спря на вратата, а светлината, влизаща отвън, озари лицето ѝ.

И най-неочаквано слабото му зрение реши да му направи прекрасен подарък. Видя как тъмната ѝ коса се спуска надолу по раменете, а също и поруменялото ѝ лице и извивките на стройното ѝ тяло.

— Толкова си красива — произнесе той тихо.

Бет засия срещу него, ароматът на радостта и щастието ѝ се усили и до него достигна уханието на цъфтящи в нощта рози, каквото единствена тя притежаваше.

Бет приближи върховете на пръстите си към устните и му прати въздушна целувка.

— Връщам се веднага.

— Ще се видим след малко. — Макар че като се имаше предвид колко възбуден беше, най-вероятно щяха да прекарат още време под бюрото, вместо да се гледат.

След като тя излезе, той полежа известно време, заслушан в стъпките ѝ надолу по главното стълбище. После стана от пода, сложи педалския стол на мястото му и настани задника си върху него. Протегна се за тъмните си очила, за да защити очите си от слабата светлина, излъчвана от огъня, и отпусна глава назад...

Почукването на вратата го изпълни с гняв. Нямаше и две секунди покой... и предвид мириса на турски тютюн, отлично знаеше кой е.

— Влез, Ви.

Братът влезе, а ароматът на цигарата му се смеси с този на горящото дърво в стаята.

— Имаме проблем — заяви Вишъс.

Рот отвори очи и потърка носа си с надеждата, че болката не се канеше да се загнезди в главата му за цялата нощ, сякаш мозъкът му е уютен хотел.

— Говори.

— Някой ни е изпратил имейл във връзка с Ривендж. Дават ни двайсет и четири часа да го откараме в *симпатската* колония или ще го предадат на *глимерата* и ще ги уведомят,

че двамата с теб сме наясно за идентичността му, но не сме предприели нужното.

Рот отвори широко очи.

— Какво?

— Вече проучвам кой е изпращачът. Би трябвало да успее да влезе в пощата му и да открие кой стои зад всичко това.

— По дяволите... дотук с глупостите, че никой друг не е чел документа. — Рот преглътна тежко, напрежението в главата му предизвикваше гадене. — Свържи се с Рив. Кажу ми за имейла. Чуй какво ще каже по въпроса. Членовете на *глимерата* са разпръснати и уплашени, но ако нещо подобно стигне до ушите им, няма да имаме друг избор, освен да предприемем нещо. В противен случай може да ни се наложи да се справяме с бунт, и то не само от страна на аристокрацията, но и на цивилното население.

— Разбрано. Ще ти докладвам за резултатите.

— Действай бързо.

— Добре ли си?

— Да, върви да се обадиш на Рив, дявол те взел.

След като вратите отново бяха затворени, Рот изръмжа. Меката светлина, хвърляна от пламъците, правеше агонията му още по-жестока, но нямаше намерение да гаси огъня. Пълният мрак също не беше вариант. Не и след краткото му преживяване предишния следобед, когато бе попаднал сред тъмата.

Затвори клепачи и се опита да пребори болката. Малко почивка. Ето от какво се нуждаеше.

Само малко почивка.

Хекс се върна в „Зироу Сам“ и влезе през задната врата директно във ВИП зоната с ръце в джобовете. Благодарение на вампирската си страна не оставяше пръстови отпечатащи, но окървавените ръце си бяха окървавени ръце. Освен това панталоните ѝ също бяха изцапани с проклетата кръв на Грейди. Именно поради тази причина в тези модерни времена в мазето на клуба пазеха старомодна пеш.

Не се обади на никого, а се вмъкна право в офиса на Ривендж и се запъти към спалнята му. За щастие имаше предостатъчно време да се преоблече и почисти, защото на полицията щеше да ѝ отнеме известно време, докато открие трупа на Грейди. Беше програмираше Де ла Крус да си тръгне за цялата нощ, но с тип като него беше възможно подсъзнанието му да надделее над натрапената от нея мисъл. Все пак имаше най-малко два часа.

Озовала се в апартамента на Рив, тя заключи вратата и отиде направо в банята. Пусна горещата вода, съблече дрехите си и ги хвърли заедно с обувките в шахта, отиваща директно в пещта. Майната им на пералните машини. Такива като нея използваха това вместо кош за пране.

Взе със себе си под душа дългото острие, което бе използвала по-рано. Изми тялото си и ножа с еднакво старание. Коланите все още бяха на местата си. Усети парене от сапуна там, където шиповете се забиваха в бедрата ѝ, и изчака болката да отслабне, преди да разхлаби единия, а после и другия...

Агонията беше такава, че краката ѝ напълно изгубиха чувствителността си, а сърцето ѝ прескочи няколко удара. От устните ѝ се откъсна въздишка и тя се опря в мраморната стена с ясното съзнание, че можеше и да припадне.

Някак си успя да запази съзнание.

Загледана в червената кръв, стичаща се към канала в краката ѝ, тя се замисли за мъртвото тяло на Криси. В онази човешка морга кръвта ѝ беше кафеникава, почти черна под покритата с петна сивкава плът. Онази на Грейди беше имала цвета на вино, но само след няколко часа той със сигурност щеше да изглежда като убитото от него момиче. Мъртъв върху масата от неръждаема стомана, а течащото някога във вените му — застинало и неподвижно като бетон.

Беше си свършила добре работата.

От нищо и същевременно по много причини в очите ѝ се появиха сълзи и тя ги презря. Засрамена от слабостта си, Хекс покри лицето си с ръце, макар да беше сама.

Веднъж някой се беше опитал да отмъсти за смъртта ѝ.

Само че тя не беше мъртва. Само ѝ се искаше да е, докато тялото ѝ беше обработвано с всякакви видове „инструменти“. И акцията на рицаря върху белия кон не беше завършила успешно за него. Мърдър беше изгубил разсъдък си. Беше вярвал, че спасява вампир, но... изненада! Всъщност беше рискувал живота си, за да доведе у дома *симпат*.

Опа! Явно беше пропуснала да спомене пред любовника си тази малка подробност.

Щеше ѝ се да му беше разказала. Той имаше право да знае и тогава може би все още щеше да е част от Братството. С някоя добра жена до себе си. Със сигурност нямаше да е изгубил здравия си разум и да е изчезнал само един бог знае къде.

Отмъщението беше нещо опасно. В случая с Криси всичко беше минало добре. Всичко се беше подредило. Но понякога този, който трябваше да бъде отмъстен, не си струваше усилията.

Както в случая с Хекс това беше коствало разсъдъка на Мърдър. А Рив още плащаше за грешките ѝ.

Замисли се за Джон Матю и ѝ се прииска да не беше правила секс с него. Мърдър не беше имал такова значение за нея. Но Джон Матю? Ако се съдеше по болката в сърцето ѝ всеки път, когато помислеше за него, подозираше, че той е нещо повече. И именно по тази причина тя се опитваше да изхвърли от съзнанието си случилото се в нейното жилище.

Проблемът се състоеше в отношението на Джон Матю към нея. Показаната нежност заплашваше да я пречупи. Внимателното му поведение към нея, благостта му, уважението... обичта, макар да знаеше каква е тя. Налагаше се да го отблъсне с решимост, защото ако не сложеше край на това, имаше опасност да притисне устни в неговите и напълно да изгуби контрол върху себе си.

Джон Матю беше нейният душевен кладенец, както го наричаха *симпатите*. Или *пирокант* за вампирите. Нейната основна слабост.

Когато опреше до него, наистина беше слаба.

Почувства болка, когато си спомни как го видя на охранителния монитор с ръце върху тялото на Джина. Също както коланите с шипове, които носеше, този образ я изпълваше с агония и тя не можеше да спре да си повтаря, че напълно заслужава да го наблюдава как се впуска в нищо неозначаващ секс.

Спря душа, вдигна коланите и ножа от хлъзгавия мраморен под и излезе от душ-кабината, като ги остави да се отцедят в мивката.

Когато взе една от суперлюксозните черни хавлиени кърпи на Рив, ѝ се прииска да беше...

— Направена от шкурка? — попита провлечено Рив от прага.

Хекс спря да бърше гърба си и погледна в огледалото. Рив се беше облегал на касата на вратата, а коженото палто го превръщаше в голям мечок, прическата му ирокез и острият му лилав взор свидетелстваха за кръвта му на боец въпреки префърцунените дрехи, които носеше.

— Как мина? — попита Хекс и стъпи на плота, за да прокара черната хавлиена тъкан надолу до глезена си.

— Аз мога да те попитам същото. Какво става с теб, по дяволите?

— Нищо. — Тя вдигна другия си крак. — Как мина срещата?

Рив не отместваше поглед от нея, но не заради факта, че беше чисто гола. Това не го вълнуваше. Би се държал по същия начин, ако Трез или Ай Ем изложеха на показ голите си задници. За него тя отдавна беше престанала да бъде жена, макар че се хранеха един от друг.

Може би именно това ѝ допаднаше у Джон Матю. Той гледаше на нея, докосваше я, отнасяше се към нея като към същество от женски пол. Като че беше нещо ценно. И не защото не зачиташе силата ѝ, а защото я смяташе за уникална и различна.

Боже. Достатъчно с притока на естроген. А и всичко това беше в минало време.

— Срещата? — настоя тя.

— Добре. Продължавай да се държиш така. Колкото до Съвета, те не се появиха, но пък пристигна това. — Рив извади тънък плик от вътрешния си джоб и го хвърли на плота. — Ще ти позволя да го прочетеш по-късно. Няма нужда да обяснявам, че тайната ми е била разкрита преди доста време. Вторият ми татко се раздрънкал на път за Небитието и е цяло чудо, че тази гадост не е излязла наяве по-скоро.

— Кучи син.

— Между другото, това е клетвена декларация. Не някакви случайни драсканици на гърба на хартиена салветка. — Рив поклати глава. — Ще се наложи да проникна в къщата на Монтраг. Да проверя дали няма още копия.

— Аз мога да го направя.

Рив присви аметистовите си очи.

— Без да се обиждаш, но няма да се възползвам от предложението. Не ми изглеждаш във форма.

— Така ти се струва само защото не си ме виждал гола от известно време. Изчакай да се напъхам в кожените си дрехи и ще видиш, че съм желязна.

Очите на Рив се плъзнаха по раните на бедрата ѝ.

— Не мога да повярвам, че вдигаше врява за състоянието на ръката ми, като се има предвид как изглеждат тези дупки от шиповете.

Тя се покри с една хавлиена кърпа.

— Днес ще отида до къщата на Монтраг.

— Защо взе душ?

— Защото бях покрита с кръв.

Усмивката, разтегнала устните на Ривендж и разкрила кучешките му зъби, беше свирепа.

— Открила си Грейди.

— Да.

— Много добре.

— Трябва да сме подготвени за посещение от полицията в близко бъдеще.

— Нямам търпение.

Хекс подсуши коланите и ножа си, после мина покрай Рив и влезе в малката част от неговия дрешник, която ѝ принадлежеше. Извади чист кожен панталон и черна тениска, а после хвърли поглед през рамо.

— Ще възразиш ли да ме оставиш за малко сама?

— Пак ли ще си поставиш тези проклети неща?

— Как са запасите ти от допамин?

Рив се засмя и тръгна към вратата.

— Аз ще се погрижа да претърся къщата на Монтраг. Напоследък свърши достатъчно мръсна работа вместо другите.

— Мога да се справя.

— Това не значи, че трябва. — Той бръкна в джоба си и извади мобилния си телефон. — По дяволите, забравих да го включа.

Когато екранът просветна, той погледна към него и сърцето му... трепна. Сърцето му наистина потрепна.

Може би се дължеше на факта, че коланите ѝ не бяха на местата си, но на *симпатската* ѝ страна не ѝ беше нужно дълго, за да излезе на повърхността и да се съсредоточи върху него, защото доловената слабост я заинтригува. Онова, което забеляза обаче, не беше неговият емоционален спектър... а факта, че ароматът му беше различен.

— Хранил си се от някого — отбеляза тя.

Рив замръзна на място и реакцията на масивното му тяло го издаде.

— Дори не се опитвай да лъжеш — промърмори тя. — Подушвам го.

Рив вдигна рамене и се подготви да изнесе цяла реч на тема „не е нещо сериозно“.

Дори отвори уста, а на лицето му се изписа отегченото изражение, което използваше, за да държи околните на дистанция.

Само че не каза нищо. Явно не бе в състояние да го отрече.

Хекс поклати глава.

— Сериозна работа, а?

Да пренебрегне въпроса беше най-доброто, което можа да стори.

— Да се срещнем с Ай Ем и Трез, когато си готова, за да обсъдим вечерта, преди да затворим.

Рив се обърна и се върна в офиса си.

Интересно, помисли си тя, докато поставяше единия от коланите на мястото му.

Никога не беше очаквала да го види такъв. Никога.

Зачуди се коя ли е жената и колко знае за него.

Рив отиде до бюрото си и седна с телефона си в ръка. Елена се беше обаждала и беше оставила съобщение, но вместо да губи време да го прослушва, той започна да набира номера й...

Номерът, от който му позвъниха в този момент, беше единственият, заради който би прекъснал набирането на телефона на Елена. Натисна бутона, за да приеме обаждането, и каза:

— С кого от братята разговарям?

— С Вишъс.

— Какво има?

— Нищо добро.

Равният тон на събеседника му го накара да си мисли за автомобилна катастрофа. От тежките, такава, при която се налага да разрежат ламарините, за да извадят телата.

— Казвай!

Братът говори дълго. Имейл. Бил е разкрит. Депортиране. Сигурно не беше отвърнал нищо доста дълго време, защото Рив чу произнасянето на собственото му име.

— Там ли си? Ривендж? Хей?

— Да, тук съм. — Донякъде. Беше малко разсеян от глухото бучене в главата му, което го заобикаляше също като сградата, в която се намираше.

— Чу ли какво те попитах?

— Ами... не. — Бученето стана толкова силно, сякаш върху клуба е паднала бомба, а стените се сричат и покривът се кани да се сгромоляса на главата му.

— Опитах да проследя имейла и съм почти сигурен, че идва от север, някъде в близост до колонията или дори точно от там. Не мисля, че е изпратен от вампир. Познаваш ли някого там, който би се опитал да съсипе прикритието ти?

Значи Принцесата беше изгубила интерес към игричките си на изнудване.

— Не.

Дойде ред на Ви да замълчи.

— Сигурен ли си?

— Да.

Принцесата беше решила да го призове у дома. И ако той не отидеше, тя със сигурност щеше да прати имейли на всички от *глимерата*, а също така да замеси Рот и Братството,

докато не се увери, че тайната на Рив е разкрита. А в комбинация с клетвената декларация, появила се тази нощ?

С живота, такъв, какъвто го познаваше, беше свършено.

Не че Братството трябваше да го научава.

— Рив?

С мрачен глас той отговори:

— Това са само последствия от гадостите на Монтраг. Не се тревожи.

— Какво става, по дяволите?

Острият тон на застаналата на прага Хекс го накара да се съсредоточи и той погледна към нея. Когато срещна взора ѝ, силното тяло и сивите ѝ очи му бяха така добре познати, както собственото му отражение, а същото важеше и за нея... Така че тя разбра по израза на лицето му какво точно се случваше.

Цветът бавно изчезна от страните ѝ.

— Какво е направила? Какво ти е причинила тази мръсница?

— Трябва да затварям, Ви. Благодаря, че се обади.

— Ривендж? — настоя Ви. — Виж, приятелю, защо да не продължа с опитите да проследя...

— Загуба на време. Никой там не е наясно. Повярвай ми.

Рив приключи разговора и преди Хекс да е започнала отново, той набра номера на гласовата си поща и прослуша съобщението на Елена. Знаеше какво ще му каже. Знаеше точно...

„Здравей, Рив, току-що ме посети онази... жена. Наговори ми пълни безумици за теб. Аз просто... мислех, че е редно да знаеш. Честно казано, тя е стряскаща. Както и да е, може би ще ми звънеш да го обсъдим. Наистина ще се радвам. До скоро.“

Той изтри съобщението и внимателно остави телефона си на бюрото до черната кожена подложка, така че да застане вертикално на нея.

Хекс се доближи до Рив, а в този миг на вратата се почука рязко и някой влезе.

— Дай ни минутка, Трез — чу я да казва. — Вземи Рали със себе си и не пускайте никого тук.

— Какво става...

— Веднага. Моля те.

Ривендж се взираше в телефона само смътно наясно за случващото се около него.

— Чуваш ли това? — попита той тихо.

— Какво да чувам? — отвърна Хекс и коленичи до креслото му.

— Този звук.

— Рив, какво е направила?

Той я погледна в очите, но вместо нея видя майка си на смъртното ѝ легло. Интересно, в погледите и на двете жени се четеше молба. И двете бяха същества, които той искаше да защити. Елена също беше част от списъка. Както и сестра му. А също и Рот и Братството.

Ривендж се протегна и хвана брадичката на своята заместничка.

— Просто дела на Братството, а аз наистина съм уморен.

— Глупости, кажи ми за какво ставаше дума.

— Може ли да те попитам нещо?

— Какво?

— Ако те помоля да се погрижиш за една жена, ще го направиш ли за мен?

— Да. Естествено, че да. Боже, искам да убия тази кучка от двайсет години.

Той пусна брадичката ѝ, после ѝ подаде ръка.

— Закълни се в честа си.

Хекс пое дланта му, както би го направил мъж, не просто като докосване, а в знак на клетва.

— Имаш думата ми. Каквото кажеш.

— Благодаря. Виж, Хекс, ще отида да си почина...

— Да, но първо трябва да ми обясниш какво става.

— Ще заключиш ли?

Тя се изправи отново на крака.

— Какво. Става. По дяволите!

— Просто Вишъс се е сблъскал с някакъв проблем.

— По дяволите, Рот отново ли има ядове с *глимерата*!

— Докато *глимерата* съществува, той без съмнение ще има ядове с нея.

Хекс се намръщи.

— Защо мислиш за реклама на морски плаж от осемдесетте години?

— Защото окосмяването по гърдите отново идва на мода. Усещам го. И престани да се опитваш да проникнеш в съзнанието ми.

Последва дълга пауза.

— Ще отдам поведението ти на смъртта на майка ти.

— Отличен план. — Той опря бастуна си в пода. — Сега ще поспя малко. На крак съм от два дни.

— Добре. Но следващия път, когато се опиташ да ме блокираш, гледай да го направиш с нещо по-малко плашещо от Деней Терио^[1] на Бахамите.

Останал сам, Ривендж се озърна. Този офис беше видял какво ли не. Много пари бяха преминали от едни ръце в други. Същото важеше и за наркотиците. Беше се ляла кръвта на много мръсници, опитали се да го извозят.

През отворената врата към спалнята му той се загледа към апартамента, в който беше прекарвал доста от нощите си. Едва успяваше да види душа.

Преди да развие непоносимост към отровата на Принцесата, той беше способен да отиде при нея, да свърши каквото има да върши и после имаше достатъчно сили сам да си дотътри задника обратно. Винаги беше използвал тази баня. Не беше искал да омърсява семейния дом с намиращото се по кожата му и му бяха нужни много сапун и гореща вода, преди да си позволи да отиде да се види с майка си и сестра си. Иронията беше в това, че като се появеше къщи, майка му неизменно го питаше дали е ходил във фитнес залата, защото „лицето му искряло от здраве“.

Никога не се беше чувствал достатъчно чист. Но пък грозните дела не бяха като мръсотията — не можеха просто да се отмият.

Отпусна глава назад и мислено се разходи из „Зироу Сам“, като си представи помещението с везните на Рали, ВИП зоната, водната стена, дансинга и баровете. Познаваше всеки сантиметър от клуба и знаеше за всичко, случващо се тук, от онова, което вършеха момичетата му на колене или легнали по гръб, до това как вървяха залозите при букмейкърите му и броя на взелите свръхдоза, с които на Хекс се е наложило да се справи.

Толкова много мръсотия.

Замисли се за Елена, която беше загубила работата си, за да му донесе антибиотици,

след като той не си беше направил труда сам да отиде при Хавърс. Това беше наистина добро дело. И той го знаеше не само заради наученото от майка му, но и защото беше наясно какво представлява Елена. Тя беше добра по природа и по тази причина вършеше добри дела. Извършването от него тук не беше добро и никога не е било такова заради това, което представляваше той.

Рив се замисли за клуба. Работата беше в това, че всичко в живота, като дрехите, които носиш, колата, която караш, приятелите, с които общуваш, всичко това е плод на начина на живот. А неговият живот беше изпълнен с мрак, насилие и долнопробност. И той щеше да умре по същия начин.

Заслужаваше мястото, към което се беше запътил.

Но на път за там щеше да сложи нещата в ред. Веднъж в живота си щеше да постъпи правилно и то заради правилните причини.

И щеше да го стори за краткия списък от същества, които... обичаше.

---

[1] Денис Джордж Мейхан (род. 1950 г.), по-известен като Деней Терио — американски хореограф. — Бел.прев. ↑

В имението на Братството в другия край на града Тор седеше в билиардната зала на стол, преместен от него и поставен в позиция, удобна да наблюдава вратата на вестибюла. В дясната си ръка държеше чисто нов часовник марка „Таймекс Индигло“ и му настройваше точната дата и час, а до десния му лакът стоеше чаша с млечен шейк. Почти беше приключил с часовника, а от шейка му оставаха около три четвърти. Стомахът му не можеше да поема големите количества храна, които той поглъщаше, но това не го вълнуваше. Трябваше бързо да натрупа тегло, така че на организма му щеше да му се наложи да се съобразява с програмата.

Едно последно натискане на бутона и часовникът беше готов. Той го постави на китката си, а светещият екран показваше 4:57 сутринта.

Той отново хвърли поглед към вратата на вестибюла. Не го интересуваше нито часовникът, нито чашата с шейк. Онова, което правеше в действителност, беше да чака Джон да влезе през проклетия вход, придружаван от Куин и Блей. Искаше момчето му да си е у дома в безопасност. Макар Джон вече да не беше момче, а още по-малко негово, след като го беше оставил съвсем сам преди повече от година.

— Знаеш ли, не мога да повярвам, че не гледаш това.

Гласът на Ласитър го накара да вдигне чашата и да отпие глътка през сламката, за да не му се налага да подвигне на досадника поредното: „затваряй си устата, Светулчо“. Ангелът обожаваше телевизията, но страдаше от сериозен проблем със съсредоточаването. Постоянно сменяше каналите. Само бог знаеше какво гледа в момента.

— Тя е жена, която се справя съвсем сама в света. Страхотна е и носи прилепнали дрехи. Предаването си го бива.

Тор погледна през рамо. Ангелът се беше проснал на дивана с дистанционно управление в ръката и глава, облегната на избродираната от Мариса възглавничка, надписът на която гласеше: „Любовта минава през кучешките зъби“. А на плоския екран пред него вървеше...

Тор едва не се задави с шейка си.

— Какво правиш, по дяволите? Това е Мери Тайлър Мур, нещастнико.

— Така ли се казва?

— Да, и без да се обиждаш, но не е редно да си падаш по такива предавания.

— Защо?

— На една крачка си да започнеш да гледаш сапунени сериали. Защо направо не си лакираш и ноктите на краката?

— Не ми пука. На мен ми харесва.

Ангелът явно не схващаше колко лош вкус е да се гледат лигавцини. Ако някой от братята научеше, щяха да спукат Ласитър от бъзици.

— Хей, Рейдж — извика Тор към трапезарията. — Ела да видиш какво гледа Ласитър по телевизията.

Холивуд се появи с чиния, пълна с картофено пюре и печено телешко. Общо взето не признаваше зеленчуците, тъй като ги смяташе за „бедни на калории разхищители на мястото в корема“ и зеленият фасул, сервиран като гарнитура за Първото хранене съответно липсваше в допълнителната му порция.

— Какво гледа... О, Мери Тайлър Мур. Обожавам я. — Рейдж се настани на креслото

до ангела. — Страхотни дрехи.

Ласитър отправи към Тор поглед, означаващ: „Казах ли ти?“. Двамата с Рейдж опряха юмруци един в друг.

— С теб съм.

Тор продължи да отпива от шейка си.

— Вие двамата сте позор за мъжката част от света.

— Защото не си падаме само по Годзила ли? — отвърна му Рейдж.

— Поне мога да държа главата си високо изправена. Би трябвало да гледате подобно нещо, скрити в килера.

— Не чувствам необходимост да крия предпочитанията си. — Рейдж повдигна вежди и кръстоса крака, а кутрето на ръката, с която държеше вилицата, щръкна предизвикателно. — Такъв съм, какъвто съм.

— Моля те, не ме изкушавай с подобни откровения — промърмори Тор и захапа сламката, за да прикрие усмивката си.

Никой не отговори и той им хвърли поглед, готов да продължи с...

Рейдж и Ласитър го наблюдаваха одобрително.

— Не ме гледайте така, по дяволите!

Рейдж първи се стегна.

— Не мога да се удържа. *Толкова* си секси в тези провиснали панталони. И аз трябва да си купя такива, защото няма нищо по-приканващо от две парчета зебло, пришити едно към друго.

Ласитър кимна.

— Абсолютно фантастични си. Брой ме и мен.

— В магазин за работно облекло ли ги намери? — Рейдж наклони глава на една страна. — Може би в отдела за боклукчийски униформи?

Ласитър се намеси, преди Тор да е успял да отвърне.

— Надявам се и аз да изглеждам, сякаш имам пълнеж в гащите също като теб. С тренировка ли го постигаш? Или може би е въпрос на липса на задник?

Тор нямаше как да не се засмее.

— Заобиколен съм от задници.

— Което обяснява защо си толкова самоуверен, въпреки че ти нямаш такъв.

Рейдж продължи.

— Хайде, помисли. Конструкцията ти е съвсем същата като на Мери Тайлър Мур. Изненадан съм, че не я харесваш.

Тор демонстративно отпи от шейка си.

— Ще наддам на тегло само за да мога да ви съсипя.

Рейдж продължи да се усмихва, но очите му помръкнаха.

— Нямам търпение. Наистина нямам търпение.

Тор отново се съсредоточи върху вратата на вестибюла и се затвори в себе си, като сложи край на закачките, защото изведнъж ги почувства нередни.

Ласитър и Рейдж не последваха примера му. Дрънкането на двамата беше абсолютно нетърпимо. Не спираха да обсъждат вървящото по телевизията, вечерята на Рейдж, пиърсингите на ангела и...

Тор би се преместил, ако можеше да наблюдава входната врата от някое друго...

Алармената инсталация издаде звук и външната врата на имението се отвори.

Последва пауза и после се позвъни.

Фриц забърза да отвори на новодошлия, а Тор седна по-изправено на стола, което беше нелепо, като се имаше предвид в какво състояние се намираше тялото му. Стойката нямаше магически да промени факта, че тежи малко повече от стола, върху който беше настанен несъществуващият му задник.

Пръв се появи Куин, беше облечен в черно, а пиърсингите на лявото му ухо и долната устна отразяваха светлината. Последва го Блейлок, чието облекло се състоеше от кашмирен пуловер и спортни панталони. Куин очевидно беше прекарал вечерта добре, ако се съдеше по самодоволната му усмивка. Блей, от друга страна, имаше вид като че е бил на зъболекар, ъгълчетата на устата му бяха отпуснати надолу, а погледът му беше забит в мозаечния под.

Може би Джон нямаше да се върне. Но къде би отседнал... Когато Джон се появи във фойето, Тор не можа да се въздържа. Стана и се задържа за високата облегалка, потрепервайки.

Лицето на Джон беше безизразно. Косата му беше разрошена, но не от вятъра, а на врата му имаше няколко драскотини — такива, оставени от женски нокти. Носещата се от него миризма представляваше комбинация от „Джак Даниълс“, няколко вида парфюми и секс.

Изглеждаше с около сто години по-възрастен, отколкото когато беше заемал стойката на Мислителя до леглото на Тор едва преди няколко вечери. Вече не беше хлапе. Беше напълно пораснал мъж, който изпускаше напрежението по отдавна изпитани методи.

Тор седна обратно на стола, като очакваше да бъде пренебрегнат, но когато стигна до най-долното стъпало Джон повдигна ботуш и завъртя глава, сякаш усетил, че някой го наблюдава. Изражението му не се промени ни най-малко, когато срещна погледа на Тор. Само вдигна небрежно ръка и продължи напред.

— Тревожех се, че няма да се прибереш у дома — произнесе силно Тор.

Куин и Блей спряха на място. Рейдж и Ласитър замълчаха. Гласовете на Мери и Рода запълниха празнотата. Джон забави крачка и изписа:

— *Това не е дом, а просто къща. Все някъде се налага да спя.*

Джон не дочака отговор и стойката му подсказваше, че не му е нужен такъв. Очевидно дори Тор да изтъркаше езика си да обяснява как всички живеещи тук ги е грижа за него, в главата му не би влязло нищо.

Тримата изчезнаха на горния етаж, а Тор довърши шейка си, отнесе чашата в кухнята и успя да я сложи в миялната машина, без никой *доген* да го попита дали иска още нещо за ядене или пиене. Бет обаче, готвеше яхния и изглеждаше, като че силно се надява да го убеди да изяде една чиния, така че той не остана задълго.

Изкачването до втория етаж беше дълго и мъчително, но не защото се чувстваше физически слаб. Беше предал Джон и сега жънеше реколтата от цялото това лежане и мълчане...

Шумът и крясъците, разнесли се иззад затворената врата на кабинета звучаха сякаш някой е бил нападнат, а тялото на Тор, независимо че беше мършаво, реагира инстинктивно и той се хвърли към нея, за да я отвори.

Рот беше приклепнал до бюрото с ръце пред себе си, а компютърът, телефонът и документите бяха разпръснати наоколо, като че той ги беше изблъскал. Столът му лежеше на една страна, а слънчевите очила, които кралят винаги носеше, бяха в едната му ръка и той се вираше право напред.

— Господарю...

— Светлините включени ли са? — Рот дишаше тежко. — *Включени ли са проклетите светлини?*

Тор се втурна и хвана краля за едната ръка.

— Навън в коридора да, а тук гори огън. Какво...

Могъщото тяло на Рот се разтресе с такава сила, че на Тор му се наложи да го задържи. А това изискваше повече мускули, отколкото имаше той. И двамата щяха да се строполят на пода, ако не получеше помощ. Сви устни и изсвири с всички сили, а после продължи да се опитва да задържи краля.

Рейдж и Ласитър дотичаха първи и влетяха през вратата.

— Какво, по дяволите...

— Светнете лампите — изкрещя отново Рот. — *Някой да светне проклетите лампи.*

Докато седеше пред гранитния плот в празната кухня, благоразположението на Леш се повиши значително. Не че беше забравил как братята бяха отнесли сандъците им с оръжия и урните на убийците. Или пък че апартаментите им в „Ловната ферма“ бяха компрометирани. Или че Грейди се беше измъкнал. Нито пък за факта, че на север го очакваше *симпат*, който без съмнение му беше бесен, задето не е отишъл да убие някого си.

Парите в брой действия разсейващо. А многото пари в брой — още по-разсейващо.

Наблюдаваше как господин Д. донесе следващата книжна кесия. От нея се появиха още пачки банкноти, всяка от които беше придържана от евтин ластик. Когато *лесърът* свърши, от повърхността на плота не се виждаше много.

Чудесен начин да отпуснеш парата, помисли си Леш, докато следеше господин Д. с поглед.

— Колко общо?

— Седемдесет и две хиляди седемстотин и четирийсет. Разпределил съм ги на пачки от по сто долара.

Леш взе една от въпросните купчинки. Банкнотите не бяха чисти и нови като онези, идващи от банката. Бяха мръсни, намачкани, извадени от джобовете на джинси или вероятно от празни портфейли и мърляви якета. Можеше да подуши отчаянието, разнасящо се от тях.

— Колко стока имаме още?

— Достатъчно за още две нощи като днешната, но не повече. И остават само още двама дилъри. С изключение на големия.

— Не се тревожи за Ривендж. Аз ще се погрижа за него. Междувременно не убивай останалите търговци, а ги доведи в лагера за разпити. Нужни са ни техните контакти. Искам да знам как и къде правят покупките си. — Твърде вероятно беше, разбира се, те да търгуват с Ривендж, но може би имаше и още някой. Например някой податлив човек. — Първата ти задача е да отидеш да наемеш сейф и да прибереш парите в него. Това е първоначалният ни капитал и няма да допусна да го изгубим.

— Да, господине.

— Кой продаваше заедно с теб?

— Господин Н. и господин И.

Страхотно. Идиотите, допуснали Греди да се измъкне. Все пак се справяха добре на

улицата, а Грейди беше убит по находчив и мъчителен начин. Освен това Леш беше успял да зърне Хекс в действие. Така че загубата не беше кой знае каква.

Със сигурност щеше да направи посещение на „Зироу Сам“.

А колкото до господин Н. и господин И., смъртта им беше повече от заслужена, но в момента тези загубеняци трябваше да му носят зелено.

— Искам с падането на нощта двамата да започнат да пласират стока.

— Мислех, че ще пожелаете...

— Първо, ти не мислиш. И второ, нужно ни е още от това. — Той хвърли пачката вехти банкноти обратно в купчината. — Имам планове, за които са нужни пари.

— Да, господине.

Изведнъж размислил, Леш се протегна напред и взе обратно хвърлената пачка. Беше му трудно да се раздели с парите, макар да бяха негови и изведнъж войната започна да не му се струва така интересна.

Наведе се надолу, взе една от книжните торби и я напълни.

— Онзи лексус...

— Да, господине.

— Вземи го. — Той бръкна в джоба си и хвърли ключа на господин Д. — Това е новата ти кола. Ако ще ме представляваш на улицата, трябва да имаш вид, че знаеш какво правиш.

— Да, господине.

Леш завъртя очи и помисли колко лесно беше да мотивира дребния глупак.

— Не забърквай каша, докато ме няма, става ли?

— Къде ще бъдете?

— В Манхатън. Можеш да ми звъниш на мобилния телефон. До по-късно.

Призори в студения ден под облаците, нашарили млечносиньото небе, Хосе де ла Крус влезе с колата си през портата на гробището „Борова горичка“ и закриволичи сред безкрайните редици от надгробни плочи. Тесните виещи се алеи му напомняха „Живот“ — игра, по която с брат му се увличаха като деца. Всеки играч получаваше малък автомобил с шест дупки и започваше с една пионка, обозначаваща самия него. С течение на играта трябваше да се придвижиш напред по начертания път и да се сдобиеш с още пионки, обозначаващи съпруга и деца. Целта беше да влезеш в притежание на хора, пари и възможности, за да запустиш дупките в колата си, да запълниш изначалните празнини.

Той се огледа и си помисли, че в играта, наречена „Истински живот“ в крайна сметка се озоваваш сам в дупка в пръстта. Не беше познание, което искаш децата ти да научат от указанията в кутията.

Когато стигна до гроба на Криси, паркира колата си на същото място, където беше стоял около един час предишната нощ. По-нагоре имаше три полицейски коли, четирима униформени в дебели шуби и жълта лента между надгробните плочи, ограждаща мястото на престъплението.

Взе кафето си със себе си, макар в най-добрия случай вече да беше хладко и докато вървеше, видя подметките на чифт ботуши, подаващи се между кръга, образуван от краката на колегите му.

Едно от ченгетата хвърли поглед назад през рамо и изражението му подготви Хосе за състоянието на трупа: ако някой дадеше на униформения торбичка за повръщане, той направо би пробил дъното ѝ.

— Здравейте, детектив.

— Чарли, как си?

— Ами... добре.

Да бе, друг път.

— Личи си по вида ти.

Останалите насочиха погледи към него и му кимнаха. Физиономиите на всички сякаш също казваха „иде ми да си изповръщам червата“.

От друга страна жената полицейски фотограф, за която се знаеше, че си има проблеми, се беше привела и щракаше апарата с усмихнато лице, сякаш се любуваше на гледката. Май се канеше да си запази някоя от снимките за спомен.

Грейди беше захапал букета. Или може би нещо друго?

— Кой го е открил? — попита Хосе, като приклепна, за да огледа трупа. Чисти разрези. Много на брой. Това бе извършено от професионалист.

— Гробар — отвърна един от полицаите. — Преди около час.

— Къде е той сега? — Хосе се изправи и отстъпи встрани, та мъжемразката да продължи да си върши работата. — Искам да говоря с него.

— Отиде в къщичката на пазача да пийне кафе. Имаше нужда. Много е потресен.

— Разбирам го. Повечето от труповете тук не се намират отгоре върху гробовете.

Четиримата дружно му отправиха красноречив поглед в смисъл: „Нито пък са в това състояние“.

— Приключих с трупа — обяви фотографката и постави капачката обратно върху обектива на апарата си. — Заснех и следите в снега.

Хосе обиколи мястото предпазливо, за да не засегне различните отпечатьци и малките номерирани флагчета, които ги маркираха, нито пък пътеката, проправена през терена. Беше очевидно какво се е случило. Грейди се бе опитал да избяга от преследвача си и не беше успял. Ако се съдеше по кървавите следи, беше наранен само колкото да бъде обездвижен и после бе завлечен до гроба на Криси, където беше разчленен и убит.

Хосе се върна при трупа, огледа надгробния камък и забеляза кафеникава следа по него. Засъхнала кръв. Готов беше да се обзаложи, че е оставена там нарочно още докато е била топла. Част от нея се бе стекла във вдълбаните букви на надписа „Кристиан Андрюз“.

— Засне ли това? — попита той.

Фотографката го стрелна намусено. После свали капачката, направи снимка и отново я постави.

— Благодаря — каза ѝ той. — Ще те повикаме, ако ни потрябва още нещо. — Или ако намереха други мъже, обезобразени по подобен начин.

Тя хвърли прощален поглед към Грейди.

— За мен беше удоволствие.

Очевидно, рече си той, докато отпиваше с гримаса от кафето си. Старо. Студено. Гадно. Също като фотографката. Нямаше по-лошо кафе от това в полицейския участък и ако не се намираще на местопрестъпление, би го излял и би смачкал чашата от стиропор.

Хосе огледа мястото. Имаше дървета, осигуряващи прикритие. Никакви светлини освен тези откъм пътя. Портата се заключваше нощем. Само ако беше останал малко по-дълго... щеше да спре убиеца, преди да кастрира Грейди, да нахрани нещастника за последно и без съмнение да го гледа с наслада как умира.

— Дяволите да го вземат.

Сиво комби с полицейски знак на шофьорската врата отби и спря. От него слезе мъж с малка черна чанта и се приближи тичешком.

— Съжалявам, че закъснях.

— Няма проблем, Робъртс. — Хосе се ръкува с патолога. — Ще се радваме да ни съобщиш час на смъртта, когато ти е възможно.

— Разбира се, но няма да е лесно. След четири часа устройва ли ви?

— Всичко, което можеш да ни кажеш, ще ни е от полза.

Човекът коленичи и се зае за работа, а Хосе отново заоглежда следите от стъпки. Бяха три различни вида, единият от които явно беше от Грейди. От другите два вида експертите, които трябваше да пристигнат всеки миг, щяха да вземат отпечатьци и да ги изследват. Единият чифт от неизвестните следи беше по-малък от другите. Готов бе да заложи дома си, колата си и фонда за колеж на двете си дъщери, че ще се окажат женски.

В кабинета в имението на Братството Рот седеше изправен на стола си, сграбчил с все сила двата подлакътника. Бет беше в стаята с него и по мириса ѝ отгатваше, че е уплашена до смърт. Имаше и други. Говореха. Крачеха.

А той виждаше единствено чернота.

— Хавърс идва — съобщи Тор от двойната врата. Гласът му умълча стаята подобно на бутон за изключване на звука, като накара всички гласове и шумове да секнат. — В момента доктор Джейн говори с него по телефона. Ще го докарат с една от линейките им със затъмнени стъкла, по-бързо ще е, отколкото Фриц да иде да го вземе.

Рот бе настоял да изчака час-два, преди да повикат дори доктор Джейн. Бе се надявал зрението му да се върне. Още се надяваше.

По-точно казано, молеше се.

Бет беше толкова силна, застанала до него, хванала ръката му, докато той се бореше с мрака. Но по някое време го бе оставила за малко. Когато се върна, той подуши сълзите ѝ, макар без съмнение тя да ги беше избърсала грижливо.

Тъкмо това го бе убедило да приеме намесата на лекарите.

— Кога да го очакваме? — троснато попита Рот.

— До двайсет минути.

Отново се възцари мълчание. Рот знаеше, че братя са около него. Чуваше Рейдж да развива поредната близалка, Ви да пали една от цигарите си с турски тютюн и да издишва дима, Бъч да дъвче дъвка с такава скорост, сякаш зъбите му бяха обувки за степ, потракващи върху паркет. Зи беше там с Нала на ръце, чийто сладък мирис и гукане долитаха от далечния ъгъл. Дори Фюри присъстваше, решил да остане за през деня, и сега стоеше редом с близнака и племенницата си.

Знаеше, че те всички са там... и все пак беше сам. Напълно сам, затворен в тялото си, пленник на слепотата.

Рот стискаше подлакътниците на стола, за да не закрепци. Искаше да е силен заради своята *шелан*, заради братята, заради расата си. Щеше му се да подхвърли няколко шегички, да го обърне на смях като случка, която скоро щеше да отmine, да покаже, че още владее положението.

Прокашля се. Но вместо от устата му да излезе нещо от рода на: „Един влиза в бар с папагал на рамото си...“, той изрече:

— Това ли видя?

Думите бяха гърлено произнесени и всички знаеха към кого са адресирани.

Отговорът на Ви беше тих.

— Не знам за какво говориш.

— Глупости. — Рот, обвинен в мрак, братята му около него, но неспособни да го достигнат. Това беше видението на Вишъс. — Глу-по-сти.

— Сигурен ли си, че искаш да говорим за това сега? — попита Ви.

— Това ли беше видението? — Рот пусна единия подлакътник и удари с юмрук по бюрото. — *Такова ли бе проклетото видение?*

— Да.

— Лекарят идва — бързо каза Бет и притисна галъвно ръка към рамото му. — Доктор Джейн и Хавърс ще се консултират. Ще намерят решение. Непременно.

Рот се обърна по посока на гласа на Бет. Пресегна се за ръката ѝ, тя беше тази, която намери дланта му.

Дали така изглеждаше бъдещето му, помисли си той. Да разчита на нея да го насочва, когато имаше нужда да отиде някъде? Да го води като сакат нещастник?

Не си изпускай нервите. Дръж се. Дръж се...

Повтори си го пак и пак, докато чувството, че всеки миг ще експлодира, поотслабна.

Но отново го връхлетя с всичка сила, когато чу доктор Джейн и Хавърс да влизат в стаята. Разбра кой е по това, че всички едновременно спряха онова, което правеха: край на пушенето, на дъвченето и на шумоленето с обвивки.

В настаналата тишина се чуваше само дишане. Тогава прозвуча гласът на лекаря.

— Господарю, може ли да прегледам очите ви?

— Да.

Прошумоляха дрехи... Хавърс очевидно сваляше палтото си. После потропване, като че нещо тежко бе поставено на бюрото. Изщракване на метал — лекарят бе освободил ключалката на чантата си.

Отново се разнесе добре модулираният глас на Хавърс.

— С ваше разрешение сега ще докосна лицето ви.

Рот кимна, после трепна при лекия контакт и за миг изпита надежда, като чу щракването на медицинското фенерче. По навик се напрегна, готов за светлината върху ретината на окото, с което Хавърс бе избрал да започне. Господи, откакто се помнеше, бе примижавал срещу светлината, а след преобразяването му нещата се бяха влошили. И с течение на годините...

— Докторе, хайде, прегледайте ме.

— Аз... направих го, господарю. Приключих. — Отново се чу щракване, когато Хавърс изключи фенерчето. — Поне с този етап от прегледа.

Тишина. Ръката на Бет го стисна по-силно.

— Какво следва? — попита Рот. — Какво още може да направите?

Отново мълчание, което някак направи мрака още по-черен. Ясно. Вариантите не бяха много. Макар че защо ли това го изненадаваше? Вишъс... никога не грешеше.

С падането на нощта Елена се зае да троши хапчетата на баща си на дъното на керамичната му чаша и когато се превърнаха в достатъчно ситен прах, извади от хладилника кутията с плодов сок и го изля отгоре. По изключение беше благодарна за реда, наложен от баща ѝ, защото в мислите си беше някъде другаде.

В настоящото ѝ състояние беше късмет, че въобще знаеше в кой щат се намира. Ню Йорк, нали така?

Погледна часовника. Нямаше много време. Лузи щеше да пристигне след двайсетина минути, а също и колата на Рив.

Колата на Рив. А не той.

Около час, след като беше позвънила и бе оставила съобщението за бившето му гадже, получи съобщение на гласовата си поща от него. Не телефонно обаждане. Просто беше оставил в системата записано съобщение.

Гласът му беше тих и сериозен: „Елена, съжалявам, че си била обект на натрапничество по този начин и ще се погрижа това никога да не се повтори. Бих искал да те видя по здрачаване, ако си свободна. Ще изпратя за теб колата си в девет часа, ако не ми се обадиш преди това, че не ти е възможно“. Пауза. „Искрено съжалявам.“

Тя знаеше съобщението наизуст, защото го беше прослужала около сто пъти. Той звучеше толкова различно. Като че говореше на чужд език.

Естествено, не беше мигнала през целия ден. В крайна сметка реши, че това можеше да се тълкува по два начина: или той беше ужасен, задето изобщо ѝ се бе наложило да контактува с тази жена, или срещата му беше протекла извънредно зле.

А може да беше комбинация и от двете.

Тя отказваше да приеме, че на онази откачалка с безумни очи можеше да се вярва за каквото и да било. По дяволите, жената твърде много напомняше на Елена за баща ѝ, когато изпаднеше в състояние на невменяемост: фиксирана, obsesivna, съществуваща в друга реалност. Искала бе да навреди и бе подбрала думите си според целта си. И все пак добре щеше да е да поговори с Рив. Нужно ѝ бе неговото успокоение, но поне не оставаше много време до срещата им.

След като се увери, че кухнята е отново в същия ред, в който я завари, тя слезе в сутерена и отиде в стаята на баща си. Той лежеше в леглото неподвижен и със затворени очи.

— Татко? — Той не помръдна. — *Татко?*

Сокът се разплиска, когато тя едва не хвърли чашата на масата.

— Татко!

Очите му се отвориха и той се прозя.

— *Привет, дъще моя.*

— Добре ли си? — Тя го огледа внимателно, макар да бе скрит почти до брадичката от кадифената завивка. Беше блед и косата му стърчеше във всички посоки, но дишаше спокойно. — Има ли нещо...

— *Английският е доста груб за ухото, не мислиш ли?*

Елена замълча за малко.

— *Прости ми. Аз просто... Добре ли си?*

— *Напълно. Посрещнах новия ден, обмисляйки един проект, затова се задържах в*

леглото по-дълго от обичайното. Реших да прехвърля на хартия гласовете в главата ми. Вярвам, че ще е от полза да ги пусна на воля, вместо да ги държа у себе си.

Елена си позволи да отпусне напрегнатите си мускули и тежко седна на леглото.

— *Сокът ти, татко. Искаш ли да го изпиеш?*

— *О, прекрасно. Колко е съобразителна прислужницата, че го е приготвила.*

— *Да, тя е много съобразителна.*

Елена му подаде чашата и го наблюдава как изпива лекарствата си, а сърдечният ѝ ритъм постепенно се нормализира.

Напоследък животът ѝ бе поредица от „Бум!“, „Тряс!“ и „Пук!“ в стил „Батман“, които я подмятаха насам-натам по страниците на комикса, докато главата ѝ се замаеше. Явно трябваше да мине известно време, преди всяка дреболия да престане да прераства в лудешка драма в съзнанието ѝ.

Когато баща ѝ беше готов, тя го целуна по бузата, каза му, че излиза за малко и отнесе чашата обратно горе. До момента на пристигането на Лузи около десет минути по-късно Елена напълно се бе съвзела. Щеше да се види с Рив, да се порадва на компанията му, а после отново да се заеме с търсенето на работа, щом се прибереше у дома. Всичко щеше да е наред.

Отвори вратата, решително изправила рамене.

— Как си?

— Добре съм. — Лузи хвърли поглед през рамо. — Знаеш ли, че отпред е паркирано едно бентли?

Елена изумено повдигна вежди и надникна през вратата. Пред мизерната ѝ къщичка под наем наистина имаше чисто ново лъскаво и луксозно бентли, което изглеждаше толкова не на място, колкото диамант на ръката на клошар.

Шофьорската врата се отвори и от нея излезе невероятно красив тъмнокож мъж.

— Елена?

— Тъъ... да.

— Дошъл съм да ви взема. Аз съм Трез.

— Аз... ще ми трябва минутка.

— Не бързайте.

Усмивката му разкри вампирски зъби и тя се успокои. Не обичаше да е в близост до хора. Не им се доверяваше. Тя бързо влезе вътре и си облече палтото.

— Лузи... Ще можеш ли да продължиш да идваш? Изглежда, че все пак ще успея да ти плащам.

— Разбира се. Всичко бих направила за баща ти. — Лузи се изчерви. — Исках да кажа и за двама ви. Означаваш ли това, че си намерила друга работа?

— Парите ще ми стигнат за по-дълго, отколкото очаквах. А и ми е непоносима мисълта той да стои тук сам.

— Ще се грижа добре за него.

Елена се усмихна и ѝ се прииска да прегърне жената.

— Винаги го правиш. Колкото до тази вечер, не съм сигурна колко ще се забавя...

— Не е нужно да бързаш. Двамата с него ще сме добре.

Импулсивно Елена я притисна към себе си.

— Благодаря ти. Много... ти благодаря.

После грабна чантата си и излезе бързешком, преди да се е разнежила като глупачка.

Когато се озова навън в студа, шофьорът я посрещна, за да ѝ помогне да се качи в бентлиото. Облечен в черен кожен тренчкот, той приличаше повече на наемен убиец, отколкото на частен шофьор, но когато ѝ се усмихна, очите му грейнаха, изумително сияйни и зелени.

— Не се тревожи. Ще те откарам благополучно.

Тя му повярва.

— Къде отиваме?

— В центъра. Той те очаква.

Елена се почувства неловко, че ѝ отворят вратата, макар да разбираше, че от негова страна това бе учтив жест между равни, а не действие на слуга към господар. Просто бе отвикнала на внимание от страна на достойни мъже.

Господи, колко хубаво миришеше в тази кола.

Докато Трез заобикаляше, за да седне зад волана, тя опипа фината кожа на седалката, без да може да си припомни кога за последно бе докосвала нещо толкова луксозно.

Когато колата излезе от пряката и пое по главната улица, тя въобще не усети дупките, които в такситата я караха да се вкопчва в дръжката на вратата. Гладко возене. И скъпо.

Къде отиваха?

Към задната седалка струеше нежен топъл въздух, а в главата ѝ отново зазвуча гласовото съобщение от Рив. В съзнанието ѝ трепкаше предчувствие, което като светлините на стоповете на автомобилите пред тях ту припламваше, ту гаснеше на фона на надеждата ѝ, че всичко ще е наред.

Ставаше по-зле. Тя не познаваше добре центъра и се напрегна, докато минаваха през района с луксозни високи сгради. Там, където се бе срещнала с Рив в „Комодор“.

Може би беше решил да я води на танци?

Да бе, все едно някой го правеше, без да предупреди жената да си облече рокля.

Колкото по-напред по „Трейд стрийт“ се придвижваха, толкова по-усърдно тя потъркваше кожената седалка, но вече не за да се наслади на усещането. Луксът постепенно оставаше зад гърба им и след като отминаха редицата от добри ресторанти и офис сградите на „Колдуел Куриър Джърнъл“, се заредиха ателиета за татуировки и заведения, чийто вид подсказваше за мърляви пияници на бара, осеян с нечисти купички с фъстъци. Следваха клубовете — от онези крещящите, в които тя не стъпваше, защото не харесваше шума, ярките светлини и посетителите им.

Когато пред тях изникна табелата на „Зироу Сам“ с черни букви на черен фон, тя знаеше, че ще спрат там и сърцето ѝ отиде в петите. Странно, същата реакция бе имала, когато видя Стефан в моргата: „Това е невъзможно. Няма как да се случва. Не беше редно да е така“.

Ала бентлиото не спря пред клуба и за миг у нея проблесна надежда.

Е, да, то се знае. Просто завиха в пресечката, за да спрат пред служебния вход.

— Той е собственик на клуба — промълви тя с безжизнен глас. — Нали така?

Трез не отговори, но не беше и нужно. Слезе, за да ѝ отвори вратата, а тя седеше като вкаменена и се взираше в тухлената сграда. Механично отбеляза, че от покрива се стичаше струйка нечистотия и се събираше в локвичка на земята. Опетнено. Мръсно.

Припомни си как бе застанала пред „Комодор“, загледана в искрящо чистото стъкло и хром. Това бе фасадата, която той бе решил да ѝ покаже. А това тук бе мръсотията, която бе принуден да ѝ покаже.

— Той те очаква — промълви меко Трез.

Страничната врата на клуба се отвори широко и се появи друг мъж с външност на мавър. Зад него беше полумрачно, но тя чу приглушеното ехо от кънтящите басове.

Наистина ли ѝ беше нужно да вижда това, запита се.

Елена поклати глава.

— Нямам желание. Върни ме у...

Показа се жена, яка и набита по мъжки и то не само външно. Очите ѝ бяха леденостудени и преценяващи. Тя се приближи и се надвеси в колата.

— Няма да пострадаш. Давам ти дума.

Само дете страданието вече беше налице, каза си Елена. Усещаше в гърдите си болки като при сърдечен пристъп.

— Той те очаква — настоя жената.

Онова, което накара Елена да излезе от колата, бе фактът, че тя не бягаше при никакви обстоятелства. През целия си живот не се бе крила от трудностите и нямаше намерение да започва сега.

Влезе през вратата с ясното съзнание, че се е озовала на място, което не би посетила по свой избор. Беше сумрачно, музиката думтеше в тъпанчетата ѝ, сякаш някой ги налагаше с юмруци, а от миризмата на твърде много разгорещени тела ѝ идеше да запуши носа си.

Жената тръгна пред Елена, а маврите я съпровождаха от двете ѝ страни, като с едрите си тела проправяха пътека през човешката джунгла, от която тя нямаше желание да е част. Сервитьорки, облечени в прилепнали черни униформи, разнасяха всевъзможни видове алкохол, полуголи жени се отъркваха в мъже с костюми и погледите на всички блуждаеха някъде встрани, сякаш поръчаното или онзи, който бе пред очите им, не ги удовлетворяваше.

Поведоха я към бронирана черна врата и след като Трез каза нещо в ръчния си часовник, тя се отвори, а той се отмести встрани, сякаш очакваше Елена да влезе направо, сякаш това бе просто нечия дневна.

Да... но не.

Като се взря в тъмнината от другата страна, видя единствено черен таван, черни стени и лъскав черен под. Но тогава Ривендж пристъпи и попадна в полезрението ѝ. Беше точно такъв, какъвто го познаваше — едър мъж със самурено палто, модерна прическа ирокез, аметистови очи и червен бастун.

И все пак ѝ беше напълно непознат.

Ривендж се взря в жената, която обичаше, и видя на бледото ѝ напрегнато лице точно онова, което бе искал да предизвика. Отвращение.

— Заповядай, влез — рече той. Трябваше да доведе нещата докрай.

Елена погледна към Хекс.

— Ти си охрана, нали? — Хекс се намръщи, но кимна. — Тогава идваш вътре с мен. Не искам да оставам сама с него.

Думите ѝ го поразиха толкова силно, сякаш бръснач бе прерязал гърлото му, но той не показва никаква реакция, когато Хекс пристъпи напред, а Елена я последва. Вратата се затвори като непробиваема преграда за музиката и тишината бе оглушителна като писък.

Елена погледна към бюрото, на което той умишлено беше оставил двайсет и пет хиляди долара в брой и пакет кокаин, увит в целофан.

— Каза ми, че си бизнесмен — промълви тя. — Явно моя е вината, задето приех автоматично, че бизнесът ти е законен.

Той бе способен само да я гледа, гласът му го бе напуснал, пресекаващият му дъх не би

му позволил да каже и дума. Единственото, което можеше да стори, докато тя стоеше пред него скована и гневна, бе да я запамети — прибраната назад червеникаворуса коса, очите с цвят на карамел, скромното черно палто и ръцете ѝ, пъхнати в джобовете, като че не искаше да се докосне до нищо.

Не би искал да я запомни такава, но тъй като я виждаше за последно, не можеше да се въздържа да не фокусира всяка подробност.

Очите на Елена се преместиха от наркотика и парите към лицето му.

— Значи е истина? Всичко, което каза бившата ти приятелка?

— Тя ми е наполовина сестра. Да, всичко.

Жената, която обичаше, отстъпи от него крачка назад и в уплахата ѝ ръката ѝ от джоба се стрелна към гърлото ѝ. Той знаеше точно какво си мисли: той се бе хранил от нея, бяха голи и сами в пентхауса му. Възстановяваше спомена и осъзнаваше факта, че не вампир бе смукал от вената ѝ.

Бе го сторил *симпат*.

— Защо ме накара да дойда тук? — попита го. — Можеше да ми го кажеш и по телефона... Не, няма значение. Тръгвам си. Никога повече не ме търси.

Рив се поклонил леко и изрече задавено:

— Както желаш.

Елена се обърна и отиде до вратата, където спря.

— Ако обичате, някой да ме пусне да се махна оттук.

Когато Хекс се пресегна и отвори изхода ѝ към свободата, Елена почти хукна навън.

Вратата се затвори зад нея и Рив я заключи със съзнанието си, закован на мястото, където тя го остави.

Съсипан. Беше напълно съсипан. И не защото отдаваше себе си и тялото си на садистка социопат, която щеше да се наслаждава на всеки миг от изтезанието му.

Когато зрението му се замъгли от червена пелена, знаеше, че не лошата му страна взема връх. Нямаше начин. Беше наблъскал толкова допамин във вените си през последните дванайсет часа, че би повалил и слон, просто защото не се доверяваше на себе си, че иначе би пуснал Елена да си отиде. Трябваше да обезсили лошата си страна за последен път... за да може да постъпи правилно по правилните причини.

Така че, не, това червено нямаше да бъде последвано от двуизмерно виждане и усещания, връщащи се в цялото му тяло.

Ривендж извади от вътрешния джоб на самото си една от носните кърпи, изгладени от майка му, и я притисна, както беше сгъната, под очите си. Кървавочервените сълзи, бликащи от тях, не бяха само за Елена и него самия. Бела бе изгубила майка си едва преди четирийсет и осем часа. А преди да е свършила нощта, щеше да изгуби и брат си.

Пое си дъх веднъж, но толкова дълбоко, че усети напрежение в ребрата. После прибра кърпичката и се зае да подкара живота си към гроба.

Едно беше сигурно: Принцесата щеше да си плати. Не за гадостите, които му бе причинила и се канеше да му причини. Майната му на това. Не, тя бе посмяла да отиде при любимата му. И заради това щеше да я унищожи, дори това да доведеше до гибелта му.

— И какво, по-добре ли се почувства, като го отрязва така?

Елена спря пред страничния изход на клуба и погледна през рамо към охранителката.

— Изобщо не е твоя работа. Няма да отговоря на въпроса ти.

— За твое сведение, този мъж се намира в тази отвратителна ситуация заради мен, майка си и сестра си. Мислиш, че си твърде добра за него ли? Браво. Къде си расла, че всичко около теб е толкова идеално?

Елена застана пред жената, макар силите им далеч да не бяха равностойни предвид фигурата на охранителката.

— Никога не съм го лъгала — така е в моя идеален свят. Всъщност това дори не е идеално, това е *нормално*.

— Той върши, каквото трябва, за да оцелее. Това е много нормално не само за твоя вид, но и за *симпатите*. Само защото животът ти е бил лесен...

Елена се приближи до лицето на жената.

— *Ти изобщо не ме познаваш.*

— *Не искам и да те познавам.*

— *Както и аз.* — Думата „кучко“ остана неизказана, но подразбираща се.

— Добре де, стига, стига — намеси се Трез и ги раздели. — Хайде по-кратко и без женски бой, става ли? Нека те закарам у вас. А ти — посочи към Хекс — иди да видиш добре ли е той.

Охранителката стрелна Елена ядно с очи.

— Внимавай какви ги вършиш.

— Защо? Иначе ще ме издебнеш пред задната ми врата ли? В сравнение с онова чудо снощи направо си като кукла Барби.

Трез и жената мигом замръзнаха.

— Кой се е появил пред задната ти врата? — попита охранителката.

Елена отпрати настойчив поглед към Трез.

— Може ли вече да си вървя у дома?

— Кой беше? — попита той.

— Някаква като от японска костюмирана драма, адски злобна.

Двамата изрекоха в един глас:

— Трябва да се преместиш.

— Чудесно предложение, благодаря — отвърна Елена, извърна се рязко и отиде до вратата. Когато натисна дръжката, тя, естествено, се оказа заключена, така че не й оставаше друго, освен да чака да я пуснат да излезе. Да му се не види. Прехапа долната си устна и се вкопчи в дръжката, готова със зъби и нокти да си проправи път навън.

За щастие Трез дойде и я освободи като птичка от кафез, а тя излетя от клуба навън в студа, далеч от горещината, шума и напластеното отчаяние вътре, които я задушаваша.

Или може би задушаването всъщност бе причинено от разбито сърце?

Какво значение имаше?

Тя зачака пред следващата врата, тази на бентлито, с желанието да не й беше нужна кола, за да се прибере у дома, но знаеше, че щеше да мине много време, преди да успокои дишането си, а какво ли оставаше за дематериализиране.

По пътя на връщане нямаше представа кои улици са пресекли, на кои светофари са

спирали и какви коли са се движели около тях. Просто седеше напълно безжизнена на задната седалка на бентлитото, с лице, обърнато към прозореца и невиждащи очи, взрени навън.

Симпат. И спеше със своята полусестра. Сводник. Наркодилър. Убиец, без съмнение...

Колкото повече се отдалечаваха от центъра, дишането ѝ вместо да се нормализира, ставаше по-затруднено. Най-лошото бе, че не можеше да се освободи от образа на Ривендж, коленичил пред нея, хванал в ръка евтините ѝ маратонки, с тъй нежни и добри аметистови очи, с глас, прекрасен като звуците на цигулка. „Не го ли осъзнаваш, Елена? Без значение в какво си облечена... за мен ти винаги ще блестиш като диамант.“

Това щеше да е един от двата му призрачни образа. Щеше да го запомни коленичил пред нея и да съпоставя тази гледка с другата в клуба отпреди малко, с която ѝ разкри истината.

Бе искала да повярва в приказката. И го беше сторила. Но също като горкия млад Стефан фантазията бе мъртва и останките бяха ужасяващи — студен труп, който тя щеше да обвие в размисли, но уханието нямаше да е на ароматни билки, а на сълзи.

Затвори очи и се отпусна назад в облегалката, мека като памук. Най-послед колата намали и спря, а тя посегна към дръжката на вратата. Трез излезе пръв и ѝ отвори.

— Може ли да кажа нещо? — промърмори той.

— Разбира се. — Защото нямаше да го чуе каквото и да беше. Мъглата наоколо ѝ бе твърде гъста, а светът ѝ, като този какъвто баща ѝ се стремеше да си създаде — ограничен само до онова, което бе най-близо до нея... до болката.

— Той не направи това без причина.

Елена вдигна поглед към мъжа. Беше толкова сериозен и искрен.

— Разбира се, че не. Искаше да повярвам в лъжите му, а прикритието му бе провалено. Нямаше вече къде да ходи.

— Нямах предвид това.

— Щеше ли да ми признае тези неща, ако не беше изобличен? — Мълчание. — Ето го и отговора.

— Има неща, които не знаеш.

— Мислиш ли? А може би той е много по-малко от онова, което ти се иска да вярваш за него. Какво ще кажеш?

Тя се обърна и влезе през вратата, която сама можеше да отвори и отново да заключи. Вътре се облегна безсилно на касата ѝ, огледа познатата мизерия пред себе си и ѝ се прииска да рухне.

Не знаеше как щеше да преодолее това. Нямаше никаква представа.

Когато бентлитото потегли, Хекс се отправи към офиса на Рив. Почука веднъж, но не получи отговор и тогава набра кода и отвори вратата.

Рив седеше зад бюрото си и пишеше на лаптопа. До него беше новият му мобилен телефон, прозрачно пликче с някакви големи бели таблетки и опаковка бонбони „М&М“.

— Знаеш ли, че Принцесата е ходила при нея? — попита Хекс. Той не отговори и тя изруга. — Защо не ми каза?

Рив продължаваше да пише и лекото потракване на клавишите напомняше тихите звуци в библиотека.

— Защото не беше от значение.

— Как ли пък не! За малко да набия жената за едното нищо.

От екрана към нея мигом се вдигнаха злостни зачервени очи.

— Никога не смей да докосваш Елена.

— Признай, Рив, че тя ти би дузпата най-безмилостно. Мислиш ли, че беше забавно за гледане?

Той насочи пръст към нея.

— Не е твоя работа. И никога, ама никога няма да я докосваш. Ясно ли е?

Очите му святкаха предупредително срещу нея, сякаш някой му беше пъхнал фенер в задника и го беше включил. Тя си каза, че явно се приближава към ръба на пропаст и всяка следваща крачка прави по-вероятен скока ѝ в нея и то без парашут.

— Мисълта ми е следната: добре би било да знам предварително, че искаш тя да те зареже.

Рив отново се зае с писането.

— Значи затова беше обаждането снощи — продължи да разпитва тя. — Тогава си узнал, че кучката е посетила приятелката ти.

— Да.

— Трябваше да ми кажеш.

Преди Хекс да получи отговор, слушалката в ухото ѝ изпука и после се разнесе гласът на един от подчинените ѝ:

— Детектив Де ла Крус е тук, иска да те види.

Хекс вдигна китка и отвърна:

— Заведи го в кабинета ми. Сега идвам. И изведи всички момичета от ВИП зоната.

— Полиция ли? — измърмори Рив, без да спира да пише.

— Мда.

— Радвам се, че даде на Грейди да се разбере. Не понасям типове, дето бият жените си.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита Хекс сковано с чувството, че я изолира. Искаше да помогне на Рив, да облекчи мъката му, да се погрижи за него, но по своите си стандарти: не като му предложи вана с пяна и горещ шоколад; тя искаше да очисти Принцесата.

Той отново вдигна поглед към нея.

— Както казах снощи, ще те помоля да се погрижиш за някого.

Хекс трябваше да укроти жаждата си за убийство. Ако той щеше да иска от нея да елиминира Принцесата, не би имало причина да вика приятелката си тук, демонстративно да показва как я е лъгал и да се остави да го срита като краставо куче.

По дяволите, сигурно беше за гаджето — той щеше да я помоли да се погрижи нищо да не се случи на Елена. И като познаваше Рив, без съмнение щеше да се опита да ѝ окаже и финансова помощ. Ако се съдеше по простичкото облекло на мацката, липсата на бижута и естествено държане без излишни фасони, тя явно не беше от богато семейство.

Ех, че забавно. Да накара тази да приеме пари от мъж, когото мразеше, щеше да е голям купон.

— На твоите услуги съм — сухо изрече Хекс на излизане.

Докато си проправяше път през клуба, се молеше да не я ядоса някой тъкмо сега, когато в заведението имаше ченге. Когато най-сетне се добра до кабинета си, се беше

овладяла и отвори вратата със скована усмивка на лицето си.

— Добър вечер, детектив.

Де ла Крус се обърна. Държеше малко пълзящо растение, не по-голямо от дланта му.

— Нося ви подарък.

— Казах ви, не ме бива с нищо живо.

Той го постави на бюрото.

— И все пак двамата с него може би ще ви открехнем малко по малко.

Тя седна на стола си, втренчи се в крехката живинка и почувства пристъп на паника.

— Не мисля, че...

— Преди да кажете, че не мога да ви подарявам нищо, тъй като съм държавен служител — той извади касова бележка от джоба си, — не струва и три долара. По-малко от кафе в „Старбъкс“.

Постави бялото листче до тъмнозелената пластмасова саксийка.

Хекс се прокашля.

— Макар да оценявам вашата загриженост за обогатяването на интериора ми...

— Няма нищо общо с избора ви на обзавеждане. — Той се усмихна и седна. — Знаете ли защо съм тук?

— Открили сте убицеца на Криси Андрюз.

— Така е. Извинявайте за вулгарния израз, но лежеше пред надгробната ѝ плоча с отрязан и натъпкан в устата му член.

— Ох. Олеле.

— Бихте ли ми казали къде бяхте снощи? Или искате първо да повикате адвоката си?

— Защо ми е? Нямам какво да крия. Бях тук през цялата вечер. Може да попитате, когото искате от охранителите.

— През *цялата* вечер?

— Да.

— Открих следи от стъпки на местопрестъплението, от нещо като войнишки обувки, малък номер. — Той погледна надолу. — Подобни на тези, с които сте сега.

— Бях на гроба. Естествено, че бях. Жалея за скъпа приятелка. — Тя вдигна крака, за да може той да разгледа подметките ѝ, като знаеше, че са различни като модел и марка от онези, с които беше предишната нощ. Размерът им също беше различен, носеше ги с подпльнки и бяха номер и половина по-големи.

— Хмм. — След като ги разгледа, Де ла Крус се облегна назад, събра върховете на пръстите си и се подпря на подлакътниците на стола от неръждаема стомана. — Мога ли да съм откровен с вас?

— Да.

— Мисля, че вие сте го убили.

— Така ли?

— Да. Убийството е извършено брутално и по всичко личи, че е с цел разплата.

Патологът също като мен вярва, че Грейди е бил жив, когато е бил... обработен, да кажем. И не е касапска работа. Кастриран е професионално, сякаш извършителят е трениран да убива.

— Това е престъпен квартал и много от приятелите на Криси бяха съмнителни личности. Всеки от тях би могъл да го направи.

— На погребението присъстваха главно жени.

— И смятате, че жена не е способна на нещо такова? Много шовинистко изказване,

детектив.

— О, аз знам, че жените могат да убиват, повярвайте ми. Ето вие например, изглеждате като жена, която е способна на това.

— Така бихте ме определили? Само защото нося черни кожени дрехи и работя като охранител в клуб?

— Не. Бях с вас, когато идентифицирахте трупа на Криси. Видях как я погледнахте и това ме кара да мисля, че вие сте го извършили. Имате мотив за отмъщение, имали сте и възможността, защото всеки може да се измъкне оттук за час, да си свърши работата и пак да се върне. — Той се изправи и отиде до вратата, после спря с ръка върху топката на бравата. — Съветвам ви да си намерите добър адвокат. Ще ви е нужен.

— Сбъркали сте адреса, детектив.

Той бавно поклати глава.

— Не съм. Повечето хора, с които отивам да говоря, когато е замесен труп, най-напред ми казват, било вярно или не, че не са го извършили те. Вие не казахте нищо подобно.

— Може би защото не чувствам необходимост да се защитавам.

— А може би нямате угризения, защото Грейди е бил мръсник, пребил жена до смърт и вие, точно както всички нас, имате непоносимост към подобни престъпления. — Очите на Де ла Крус бяха тъжни и уморени, когато завъртя топката на бравата. — Защо не оставихте ние да го пипнем? Да го пратим в затвора. Трябваше да изчакате ние да се погрижим.

— Благодаря за растението, детектив.

Той кимна, сякаш правилата на играта вече бяха договорени и мястото на мача уточнено.

— Намерете си адвокат. Спешно.

Вратата се затвори след него, а Хекс се облегна и заразглежда пълзящото растение. *Приятен зелен цвят*, каза си. Харесваше ѝ и формата на листата, заострени и симетрични, те радваха окото, а тъничките им жилки образуваха красива плетеница.

Накрая тя щеше да убие невинното нещастниче.

Почукване на вратата я накара да вдигне поглед. Влезе Мари-Терез, ухаеща на „Еуфория“ на Калвин Клайн и облечена в широки сини джинси и бяла блуза. Очевидно смяната ѝ не беше започнала още.

— Току-що проведох интервю с две момичета.

— Хареса ли някоя от тях?

— Едната крие нещо. Не съм сигурна какво. Другата става, макар че нещо са оплескали със силикона в циците ѝ.

— Да я пратим ли при доктор Малик?

— Май ще трябва. Достатъчно хубавка е да привлича клиенти. Искаш ли да се видиш с нея?

— Не точно сега, но да. Утре вечер става ли?

— Ще се погрижа да е тук, само кажи в колко...

— Може ли да те питам нещо?

Мари-Терез кимна без колебание.

— Разбира се.

В мълчанието, което последва, на върха на езика на Хекс беше да отвори дума за малкото приключение на Джон и Джина в банята. Но какво имаше да се знае по въпроса? Беше обичайна за клуба сделка.

— Аз бях тази, която го прати при Джина — тихо проговори Мари-Терез.

Хекс мигновено вдигна очи към нея.

— Кого?

— Джон Матю. Аз го пратих при нея. Прецених, че ще е по-лесно.

Хекс запрелиства безцелно броя на „Колдуел Куриър Джърнъл“ върху бюрото си.

— Нямам представа за какво говориш.

Изречението на Мари-Терез ясно говореше: „Да бе, как ли пък не“, но тя не продължи да упорства, което ѝ правеше чест.

— В колко часа утре?

— За кое?

— За срещата с новото момиче.

О, вярно.

— Да кажем, в десет.

— Добре ми звучи.

Мари-Терез тръгна към вратата.

— Хей, ще ми направиш ли услуга? — Жената отново се обърна и Хекс ѝ подаде малкото растение. — Отнеси го у дома си, става ли? И, знам ли... погрижи се да оживее.

Мари-Терез погледна растението, сви рамене и се приближи да го вземе.

— Обичам растения.

— Което значи, че това чудо тук уцели печалба от тотото. Защото аз не обичам.

Ривендж натисна бутона „Принт“, облегна се и започна да събира листовете, излизаци от принтера един по един. Когато машината изтрака за последно, той раздели екземплярите на купчинки и се подписа три пъти. Един и същи подпис, същите букви, същият наклонен почерк.

Не повика Хекс за свидетел. А също и Трез. Ай Ем беше този, който дойде, мавърът Джон Ханкокинг — името, което бе приел за човешките си дела — се подписа на съответните места, за да удостовери завещанието и прехвърлянето на недвижими имоти и парични суми. След като това бе сторено, той се подписа с истинското си име на писмо, което бе написано на Древния език, както и на декларация за произход.

Когато всичко беше готово, Рив постави книгата в черно куфарче и го връчи на Ай Ем. — Искам да я изведеш до трийсет минути. Направи го на всяка цена, ако се наложи дори я удари, та да изпадне в несвяст. Погрижи се брат ти да е с теб, както и целият персонал да се е омел.

Ай Ем не каза нищо. Вместо това извади ножа, който държеше на кръста си, срязва дланта си и я протегна напред, а кръвта, гъста и синя, закапа върху клавиатурата на лаптопа. Беше непоколебим, какъвто Рив го искаше, корав и стабилен.

Тъкмо по тази причина много отдавна бе избран да върши трудната работа.

Рив преглътна със затруднение, изправи се и пое протегнатата ръка. Скрепиха с ръкостискане кръвната клетва, а после телата им се срещнаха в яка мъжка прегръдка.

Ай Ем промълви тихо на Древния език:

— *Познавах те добре. Обичах те като своя собствена кръв и плът. Вечно ще те почитам.*

— Погрижи се за нея, чу ли? Тя ще има да беснее известно време.

— С Трез ще направим каквото е нужно.

— Нищо от случилото се не бе по нейна вина. Нито началото, нито краят. Хекс ще трябва да го повярва.

— Знам.

Разделиха се и на Рив му бе трудно да пусне рамото на стария си приятел, най-вече защото това щеше да е единственото му сбогуване: Хекс и Трез щяха да оспорват намеренията му, щяха да се пазарят с други решения, да се борят с нокти и зъби за друг изход от ситуацията. Ай Ем бе достатъчно фаталист по душа, за да не го прави. Също така бе и по-голям реалист, защото друг начин наистина нямаше.

— Върви — с пресекващ глас рече Рив.

Ай Ем постави окървавената си длан върху сърцето си, поклони се дълбоко и излезе, без да поглежда назад.

Ръцете на Рив трепереха, когато повдигна маншета си, за да погледне часовника. Сега клубът затваряше в четири. Чистачите идваха точно в пет. Коего означаваше, че след като всички си тръгнаха, той щеше да разполага с половин час.

Взе телефона си и се отправи към спалнята, като набра номер, на който често звънеше. Докато заключваше вратата, в слушалката прозвуча топлия глас на сестра му:

— Здравей, братко мой.

— Здравей.

Той седна на леглото и се зачуди какво да каже. Чу се как Нала хленчи умолително и

Рив застина неподвижен. Представяше си ги двете заедно — малката, притисната към рамото на сестра му, крехко вързопче бъдеще, увито в меко одеялце със сатенен кант.

За смъртните единственото достъпно безсмъртие беше тяхното поколение.

А той никога нямаше да има такава.

— Ривендж? Там ли си? Добре ли си?

— Да. Обадох ти се просто защото... исках да ти кажа... — *Сбогом.* — Обичам те.

— Много си мил. Трудно е, нали? Без *мамен.*

— Да, така е.

Той стисна очи и сякаш по сигнал Нала ревна истински и крясъкът ѝ проехтя в телефона.

— Извинявам се за моята малка латерна — каза Бела. — Не иска да спи, ако не я разхождам, а краката ми вече отмаляха.

— Слушай... помниш ли онази приспивна песен, която ти пеех, като беше малка?

— О, боже мой, онази за четирите сезона? Да! Не бях се сещала за нея от години...

Пееше ми я, когато не можех да заспя. Дори и когато вече бях по-голяма.

Да, точно тази, помисли си Рив. Създадена бе по Древните митове за четирите сезона на годината и на живота, онази, която бе запълвала много безсънни дни за него и сестра му — на него в пеене, а на нея в почивка.

— Я ми я припомни как беше — каза Бела. — Не се сещам...

Отначало Рив запя с известна неловкост, думите излизаха с труд от закърнялата памет, и той не докарваше както трябва мелодията, защото гласът му бе твърде нисък за тоналността, в която бе композирана.

— О... точно така — прошепна Бела. — Чакай да те включа на високоговорител...

Прозвуча сигнал, чу се ехо и ето че плачът на Нала секна подобно пламъци, потушени от дъжда древни думи.

На пролетта резедавата мантия... на лятото пъстроцветното було... на есента наметката хладна... на зимата одеялото студено... Не просто сезоните на земята, а на всяко живо създание — стремеж към върха с неговото триумфално изобилие, последван от плавно снижаване към меката бяла светлина на Небитието, което бе финалното приземяване във вечността.

Изпя приспивната песен два пъти и накрая текстът се изля гладко. Спря от опасение, че следващият опит нямаше да е толкова добър.

В гласа на Бела се долавяха сълзи.

— Ти успя. Приспа я.

— Можеш и ти да ѝ я пееш, ако искаш.

— Ще го правя, непременно. Благодаря ти, че ми я припомни. Не знам защо не съм се сещала досега да опитам с песни.

— Рано или късно щеше да се сетиш.

— Благодаря ти, Рив.

— *Сладки сънища, сестро моя.*

— Ще се чуем утре, нали? Звучиш ми малко потиснат.

— Обичам те.

— О... И аз те обичам. Ще ти се обадя утре.

Последва пауза.

— Пази се. Грижи се за себе си, за малката и за своя *хелрен.*

— Непременно, най-скъпи ми братко. Дочуване.

Рив прекъсна връзката и остана да седи с телефона в ръка. За да поддържа светенето на екрана, натискаше един от бутоните на всеки една-две минути. Терзаеше го това, че не можеше да се обади на Елена. Да ѝ прати съобщение. Да влезе в контакт с нея. Но тя беше там, където трябваше. По-добре беше да го мрази, отколкото да скърби за него.

В четири и трийсет получи от Ай Ем съобщението, което очакваше. Само две думи.

„Чисто е.“

Рив се изправи от леглото. Действието на допамина отслабваше, но в организма му все още имаше достатъчно, тъй че без бастуна си залитна и с усилие запази равновесие. Когато се увери, че стои достатъчно стабилно на краката си, свали самурената наметка и самото си, а пистолетите, които обикновено държеше под мишниците си, остави на леглото.

Време беше да върви, да активира системата, която беше инсталирал, след като купи тухлената сграда на клуба и я ремонтира от основите до покрива.

В цялата постройка бяха прекарани кабели. И то не за музикалната уредба.

Върна се в кабинета си, седна зад бюрото и отключи най-долното дясно чекмедже. Вътре имаше черна кутийка, не по-голяма от дистанционно за телевизор. Освен него единствен Ай Ем знаеше какво представлява тя и за какво служи. Също така само Ай Ем знаеше за костите, пъхнати под леглото на Рив — на човек от мъжки пол, приблизително с размерите на Рив. Но Ай Ем нямаше как да не знае за тях, той ги беше набавил.

Рив взе дистанционното, изправи се и се огледа за последен път. Спретнатите купчинки документи бяха на бюрото му. Парите лежах в сейфа. Наркотиците бяха върнати в стаичката на Рали.

Излезе от офиса. Сега, след като бе свършило работното време, клубът бе осветен и ВИП секторът носеше белезите от вечерта като прекомерно използвана проститутка. По лъскавия черен под имаше следи от стъпки, мокри кръгове по масите, тук-там смачкани и захвърлени салфетки. Сервитьорките чистеха след всеки клиент, но в тъмното не виждаш всичко, ако си човек.

Водопадът насреща беше спрял, така че имаше добър поглед към общата зала — и тя не изглеждаше по-добре. Подът на дансинга беше надран. Навред имаше пръчки и обвивки от близалки, а в един ъгъл се търкаляха дори гащички. На тавана отгоре се виждаха мрежите и кабелите на лазерното осветление, както и аплиците на лампите. Сега, когато не звучеше музика, огромните усилватели напомняха на спящи в пещера мечки.

В това си състояние клубът напомняше на разбулващата сцена от „Магьосникът от Оз“ — магията, която нощ след нощ властваше тук, цялата шумотевица и възбуда, бе просто комбинация от електроника, алкохол и химикали, илюзия за хората, които влизаха през главния вход, фантазия, позволяваща им да са такива, каквито не бяха във всекидневния си живот. Може би се натискаха да изглеждат всесилни, защото се чувстваха слаби, сексуално активни, защото се имаха за грозни, богати и шикозни, защото не бяха такива, млади, защото бързо препускаха към средната възраст. Може би искаха да забравят болката от провалена връзка, или да си отмъстят, задето са били зарязани, или да се преструват, че не търсят партньор, когато всъщност отчаяно се нуждаеха от такъв.

То се знае, идваха за „забавление“, но той беше напълно уверен, че под лъскавата повърхност имаше много чернилка.

Клубът, какъвто беше сега, представляваше идеалната метафора за живота му. Той беше Магьосникът, който бе мамил дори най-близките си и чрез комбинация от дрога, лъжи и измама се бе смесил с нормалните.

Но това време вече бе отминало.

Рив направи една последна обиколка и излезе през двойните врати на главния вход. Табелата на „Зироу Сам“ с черните си букви на черен фон не беше осветена — знак, че клубът вече е затворен за тази нощ. Или по-точно, затворен завинаги.

Той погледна вдясно и вляво. Нямаше никой на улицата, не се виждаха нито коли, нито пешеходци. Отиде да огледа уличката покрай страничния вход, който водеше към ВИП сектора, а после бързо отиде и до другата пряка. Нямаше бездомни. Никакви шляещи се наоколо.

Застанал на студа Рив се забави за миг, за да почувства сградите около клуба за човешко присъствие. Нищо. Наистина беше съвсем чисто.

Готов за оттегляне, той се отдалечи на две пресечки от клуба, свали капачето на дистанционното и набра осемцифров код. Десет... девет... осем...

Щяха да открият костите напълно овъглени. За кратък миг той се почуди чии са. Ай Ем не беше казал, а той не го бе и попитал.

Седем... шест... пет...

Бела щеше да е добре. Имаше си Зейдист и Нала, и братята и техните *шелан*. Щеше да преживее скръбта, а и по-добре така, отколкото да научи истината, която би я съсипала. Не биваше да знае, че майка ѝ е била изнасилена и че брат ѝ е наполовина гълтач на грехове.

Четири...

Хекс нямаше да припари до колонията. Ай Ем щеше да се погрижи за това, защото щеше да я принуди да спази клетвата, която бе дала предишната нощ. Обещала бе да се погрижи за някого, а писмото, написано от Рив на Древния език, на което Ай Ем беше станал свидетел, представляваше нареждане тя да се погрижи за себе си. Да, изиграл я беше да го обещае. Без съмнение беше приела, че той ще иска от нея да убие Принцесата или може би да бди над Елена. Но той беше *симпат*, нали така. И тя бе допуснала грешката да даде думата си, без да подозира с какво се обвързва.

Три...

Той проследи с очи контура на покрива на клуба и си представи как щяха да изглеждат развалините — не само около клуба, а онези, които оставяше в съдбите на другите, докато се движеше на север.

Две...

Сърцето на Рив се раздираше от болка и той знаеше, че е така, защото скърбеше за Елена. Макар формално той да беше бъдещият покойник.

Едно...

Експлозията, лумнала под главния дансинг задейства още две — под ВИП бара и на балкона на мецанина. С невероятен грохот сградата се разтърси до основи и от нея полетя вихър от тухли и превърнат в прах цимент.

Ривендж залитна назад и се блъсна във витрината на ателие за татуировки. След като си пое дъх, се загледа във фината пелена прах, която се стелеше надолу като сняг.

Рим бе паднал. И все пак сбогуването бе трудно.

Първите сирени прозвучаха след не повече от пет минути и той изчака да види въртящите се червени лампи на пожарните, които бясно фучаха по „Трейд стрийт“. Когато това стана, затвори очи, наложи си спокойствие... и се дематериализира на север.

В колонията.

— Елена? — чу се гласът на Лузи отгоре. — Аз ще си тръгна вече.

Елена се отърси от унеса и погледна часа в долния ъгъл на екрана на лаптопа. Нима беше четири и трийсет? Вече? Господи, имаше чувството, че... а дори нямаше представа дали е седяла пред сгъваемия плот на бюрото си в продължение на часове или на дни. През цялото време на екрана беше стояла страницата на „Колдуел Куриър Джърнъл“ с обявите за работа, но тя само бе описвала кръгове по нея с показалеца си върху мишката.

— Идвам. — Тя се изправи, протегна се и тръгна към стълбите. — Благодаря ти, че почисти масата след храненето на татко.

Лузи подаде глава от горната площадка.

— Моля, няма защо. Освен това имаш посетител.

Сърцето на Елена подскочи в гърдите.

— Кой?

— Един мъж. Поканих го да влезе.

— О, господи — полугласно промълви Елена.

Докато тичаше нагоре по стълбите, беше благодарна, че поне баща ѝ спеше дълбоко след храненето си. Само това ѝ липсваше сега, той да се разстрои от присъствието на непознат в къщата.

Влезе в кухнята, готова да каже на Рив, или на Трез, или на който и да беше там да върви по...

Рус мъж с много въздействащо излъчване и с черно куфарче в ръка стоеше до евтината маса. Лузи стоеше до него и държеше палтото и торбата си, съшити от разноцветни парчета плат, готова да поеме към дома си.

— С какво мога да ви услужа? — леко намръщена попита Елена.

Мъжът се поклони леко и галантно положи ръка на гърдите си, а когато заговори, гласът му се оказа необичайно тих и много изискан.

— Търся Алин, роден син на Юис. Вие негова дъщеря ли сте?

— Да.

— Може ли да го видя?

— Той си почива. За какво става дума и кой сте вие?

Мъжът погледна към Лузи, после извади от вътрешния си джоб лична карта, написана на Древния език.

— Аз съм Сакстън, син на Тим, адвокат, нает по завещанието на Монтраг, син на Рем. Наскоро той се пренесе в Небитието, без да остави преки наследници и според моето проучване на кръвните линии вашият баща е най-близкият му родственик и съответно единствен наследник.

Елена рязко повдигна вежди.

— Моля? — Когато мъжът повтори казаното, тя все още не можеше да го осмисли. — Аз... тъъ... какво?

Адвокатът потрети съобщението си, а умът ѝ заработи трескаво в опит да свърже фактите. Рем определено бе познато за нея име. Беше го виждала в търговските книжа на баща си... и в неговия ръкопис. Не беше приятна личност. Никак дори. Имаше смътен спомен за сина му, но нищо конкретно, просто остатък от дните ѝ на знатна дебютантка от *глицерата*.

— Съжалявам — промърмори тя, — но това е изненада за мен.

— Разбирам. Може ли да говоря с баща ви?

— Той не... не приема посетители. Не е добре. Аз съм негов законен попечител. —

Елена прочисти гърлото си. — По силата на Древния закон трябваше да го обявя за... невменяем поради психични проблеми.

Сакстън, син на Тим, ѝ отправи лек поклон.

— Съжалявам да го чуя. Може ли да ви помоля да ми представите документи за потеклото на двамата ви? И декларацията за невменяемост?

— Всичко е долу. — Тя се обърна към Лузи. — Ти сигурно трябва да тръгваш, нали?

Лузи погледна Сакстън и очевидно стигна до същия извод като Елена. Мъжът изглеждаше съвършено нормален, костюмът, палтото и куфарчето му бяха типични за адвокат. А и легитимацията му беше в ред.

— Мога да остана, ако предпочиташ — предложи Лузи.

— Не, няма нужда, а и скоро ще се зазори.

— Добре тогава.

Елена изпрати Лузи до вратата и се върна при адвоката.

— Ще ме извините ли за минута?

— Забавете се колкото е необходимо.

— Бихте ли искали... нещо за пиене? Кафе? — Надяваше се той да откаже, защото можеше да му го поднесе само в керамична чаша, а той изглеждаше попривикнал към порцелан от Лимож, да речем.

— Не, няма нужда, но ви благодаря.

Усмивката му беше искрена, без следа от сексуален намек. Но без съмнение той я приемаше за аристократката, която би могла да бъде при друго състояние на финансите ѝ.

На финансите... и на други неща.

— Веднага се връщам. Седнете, моля. — Макар че скъпите му, безукорно изгладени панталони вероятно щяха да протестира при допира си с не особено чистите им малки столове.

Долу в спалнята си тя измъкна изпод леглото заключена метална кутия. Занесе я горе, вцепенена от драматичните събития, стоварили се върху живота ѝ като горящи самолети, падащи от небето. За бога, това, че на прага ѝ бе цъфнал адвокат да търси изгубени наследници беше... адски обичайно, няма що. Тя изобщо не хранеше никакви надежди. Както вървяха нещата напоследък около нея, и тази „златна възможност“ щеше да иде там, където и всичко останало.

Право в мръсния канал.

Щом се върна на горния етаж, постави кутията на масата.

— Всичко е тук вътре.

Елена седна, Сакстън стори същото, като остави куфарчето си на неравния под и впери сивите си очи в кутията. Тя набра комбинацията, отвори тежкия капак и извади кремав плик и три пергамента, навити на рула, от вътрешността на които се подаваха сатенени панделки.

— Това е заключението от освидетелстването — каза тя, като отвори плика и извади отвътре документ.

След като Сакстън го прегледа и кимна, тя му показа бащиния си сертификат за потекло, на който семейното дърво бе красиво изрисувано с черен туш. Под него панделки в жълто, бледосиньо и тъмночервено бяха скрепени с восъчен печат, носещи герба на дядото

на баща ѝ.

Сакстън отвори куфарчето си, извади от него бижутерски очила, постави ги на носа си и разгледа внимателно всеки сантиметър от пергамента.

— Автентичен е — произнесе се той. — А другите?

— На майка ми и моят.

Тя ги разгъна и той подложи и тях на същата инспекция. Когато приключи, се облегна на стола и свали очилата.

— Може ли пак да погледна документа за освидетелстване?

Елена му го подаде и той го прочете, а между свършено извитите му вежди се образува отвесна бръчка.

— Какво точно е състоянието на баща ви в медицинско отношение, ако не възразявате, че питам?

— Страда от шизофрения. Много е болен и честно казано има нужда от денонощни грижи.

Погледът на Сакстън бавно обходи кухнята, като се спря върху петното на пода, алуминиевото фолио на прозорците и старите, едва кретащи електроуреди.

— Имате ли постоянна работа?

Елена застина.

— Не виждам какво общо има това.

— Прощавайте. Абсолютно права сте. Просто... — Той отново отвори куфарчето си и извади от него подвързан документ от петдесет страници и един лист с таблица на него. — Щом удостоверя вас и баща ви като най-близки родственици на Монтраг, а на базата на тези пергаменти съм готов да го сторя, вече никога няма да се тревожите за пари.

Той обърна към нея документа и таблицата и извади златна писалка от вътрешния си джоб.

— Нетното ви състояние сега е значително.

С върха на писалката Сакстън посочи крайната сума в долния десен ъгъл на таблицата. Елена погледна надолу и примигна. После се наведе още по-ниско над масата, докато очите ѝ не се озоваха на не повече от педя от листа и писалката и... това число.

— Нима... Колко цифри виждам тук? — прошепна тя.

— Осем вляво от десетичната запетая.

— И започва с три?

— Да. Има и недвижима собственост. В Кънектикът. Можете да се преместите там по всяко време, когато пожелаете, щом приключа с документите, което ще стане в рамките на деня, след което веднага ще ги предам на краля за неговото одобрение. — Той се облегна назад. — По закон парите, недвижимият имот и личните вещи, включително произведенията на изкуството, антиките и колите ще са собственост на баща ви, докато се пресели в Небитието. Но с документа ви за попечителство вие ще управлявате цялото имущество в негова полза. Предполагам, че вие сте посочена за негова наследница в завещанието му?

— Тъб... Извинете, какъв беше въпросът?

Сакстън се усмихна добродушно.

— Има ли баща ви завещание? Включена ли сте в него?

— Не... не, няма. Не притежаваме никакво имущество.

— Имате ли братя или сестри?

— Не. Сама съм. Сами сме с него, след като *мамен* почина.

— Какво ще кажете да съставя завещание за него във ваша полза? При кончината на баща ви бездруго всичко ще дойде при вас, но наличието на завещание ще опрости нещата, защото няма да ви е нужен подписът на краля при прехвърлянето на имуществото.

— Би било... Чакайте, вие вземате скъпо, нали? Не мисля, че е по възможностите ни...

— Можете да си позволите хонорара ми. — Той отново почука с писалката по таблицата. — Повярвайте ми.

През дългите часове на мрак, след като Рот изгуби зрението си, той падна по стълбите — пред всички, събрали се в трапезарията за Последното хранене. Подхлъзването го запрати презглава чак до мозаечния под на фойайето.

Излагацията можеше да е по-голяма само, ако се бе облял в кръв.

О... момент. Когато вдигна ръка да отметне косата си назад, напипа нещо влажно, а със сигурност знаеше, че не му е потекла лига.

— Рот!

— Братко...

— По дяволите, какво...

— Господи...

Бет беше първата от множеството, която стигна до него, ръцете ѝ хванаха раменете му, докато от носа му се стичаше топла кръв.

Други ръце се протегнаха към него през мрака, ръцете на братята му, ръцете на техните *шелан*, всичките нежни, грижовни, състрадателни.

С гневно замахване той ги отблъсна до една и понечи да се изправи на крака. Но тъй като нямаше никаква ориентация, се озова стъпил до половината на последното стъпало, което го накара отново да изгуби равновесие. Сграбчи перилата, някак успя да се задържи прав и запристъпя назад, като не знаеше дали върви към входната врата, към билиардната зала, към библиотеката или към трапезарията. Бе напълно изгубен в пространството, което познаваше така добре.

— Няма ми нищо — изръмжа той. — Добре съм.

Около него всички се умълчаха. Заповедният му глас не бе смекчен от слепотата му, авторитетът му като крал бе непоклатим, макар нищичко да не виждаше, по дяволите... Гърбът му се блъсна в стена, над него кристален аплик звънна от разтърсването и нежният му звук отекна в тишината.

Господи... Боже. Не можеше да продължава така да залита, да се блъска във всичко, да пада. От друга страна, той нямаше думата.

Откакто бе попаднал в плен на мрака, все се надяваше очите му отново да заработят. Но времето минаваше, а Хавърс нямаше конкретни отговори, доктор Джейн също бе озадачена. Истината, която усещаше със сърцето си, започна да си проправя път и към мозъка му: тъматата, в която се бе озовал, беше вече неговата нова планета, по която крачеше.

Или падаше, като в дадения случай.

Апликът над главата му спря да се люлее. Всяка частица от него крещеше и той се молеше никой, дори Бет, да не се опита да го докосне, да му заговори или да го успокоява, че всичко ще се оправи.

Никога вече нямаше да се оправи. Той нямаше да си върне зрението, както и да се опитваха да го лекуват, без значение колко пъти се хранеше, колко често почиваше и колко

добре се грижеше за себе си. Дяволите да го вземат, дори преди Ви да сподели видението си, Рот знаеше какво го чака: зрението му отслабваше през вековете, от години имаше главоболие, а през последните дванайсет месеца то силно се беше изострило.

Знаеше, че ще свърши така. През целия си живот го бе знаел и игнорирал, но реалността беше налице.

— Рот. — Мери, *шелан* на Рейдж, беше тази, която наруши мълчанието. Гласът ѝ бе равен и тих, без сянка от паника или стеснение. Контрастът с хаоса в съзнанието му го накара да се вслуша в звука, макар да не можеше да отговори, защото нямаше глас. — Рот, протегни лявата си ръка. Ще пипнеш касата на вратата към библиотеката. Влез вътре и направи четири крачки назад в стаята. Искам да говоря с теб и Бет ще дойде с мен.

Думите бяха толкова спокойни и разумни, подобни на карта сред джунгла от трънаци, и той последва напътствията с отчаянието на изгубен пътешественик. Протегна ръка и... да, напипа грапавата каса на вратата. С две ръце опипа рамката и направи четири крачки назад.

Последваха го тихи стъпки от два чифта крака. Вратите на библиотеката се затвориха. Той се ориентира къде бяха жените по едва доловимото им дишане. Никоя от тях не стоеше плътно до него, което беше добре.

— Рот, мисля, че трябва да направим някои временни промени — прозвуча гласът на Мери отдясно. — В случай че зрението ти не се върне скоро.

Еlegantно поднесено, каза си той.

— Какви например? — промърмори.

Отговори Бет, от което му стана ясно, че двете очевидно вече го бяха обсъждали.

— Бастун, за да ти помага да пазиш равновесие, и сътрудници в кабинета, за да можеш да се върнеш към работата си.

— А може би и други видове помощ — добави Мери.

Докато осмисляше думите им, ударите на сърцето кънтяха в ушите му и той се опитваше да се абстрахира от тях. Да, лесно беше да се каже. Когато го покри студена пот, избила на горната му устна и под мишниците, той се запита дали причината беше страхът или усилието да се удържа да не рухне пред тях.

Вероятно и двете. Това, че не виждаше, бе лошо, но повече го измъчваше клаустрофобията. Без зрението си като ориентир, той бе пленник в тясното пространство под кожата си, затворник с тялото си без изход — а такава гадост никак не му понасяше. Твърде много му напомняше за тесния килер, в който баща му го заключи като малък... заключен, докато родителите му бяха убивани от *лесъри*...

Болезненият спомен накара коленете му да омекнат и изгубил равновесие, той залитна встрани. Бет го подхвана и леко го насочи, така че като се стовари, беше върху канапето. Докато се мъчеше да диша, стискаше здраво ръката ѝ и единствено този контакт го удържа да не захлипа като някой лигльо.

Светът беше изчезнал... светът беше изчезнал... светът беше...

— Рот — заговори Мери, — ако се върнеш към работата си, това ще ти помогне, а ние ще се погрижим да те улесним. Има решения, които ще направят нещата по-безопасни и ти ще се приспособиш...

Тя продължи да говори, но Рот не я чуваше. Можеше само да мисли, че вече нямаше да има битки за него, никога. Нито пък лесен начин да се движи из къщата. Нямаше как дори и смътно да зърне какво има в чинията му, или кой седи на масата му, или с какво е облечена Бет. Не знаеше как ще се бръсне, как ще избира дрехите си от гардероба, как ще открива

шампоана и сапуна. Как щеше да тренира? Нямаше да му е възможно да вдига щанги, да си включва пътеката, нито... нито дори да връзва връзките на маратонките си...

— Имам чувството, че съм умрял — задавено изрече той. — Ако ще е все така... то мъжът, който бях... е мъртъв.

Гласът на Мери прозвуча право насреща му.

— Рот, виждала съм и други да минават през това, което преживяваш сега. Пациентите ми аутисти и родителите им се научаваха да гледат по нов начин на нещата. За тях не е дошъл краят. Това не е смърт, просто различен начин на живот.

Докато Мери говореше, Бет го милваше по ръката и пръстите ѝ минаваха по татуираното родословно дърво. Докосването ѝ го караше да мисли за многото мъже и жени преди него, чийто кураж бе подложен на изпитания.

Намръщи се, внезапно засрамен от своята слабост. Ако сега майка му и баща му бяха живи, щеше да му е неловко да го видят как се държи. А и Бет... неговата възлюбена, неговата спътница, неговата *шелан*, неговата кралица също не биваше да го вижда такъв.

Рот, син на Рот, не биваше да рухва под бремето, стоварило се върху него. Трябваше да го носи гордо изправен. Така постъпваха членовете на Братството. Така постъпваше един крал. Така постъпваше един достоен мъж. Не биваше да рухва под тежестта, трябваше да се издигне над болката и страха, да бъде силен не само заради тези, които го обичаха, а и заради себе си.

А вместо това той се търкаляше по стълбите като пияница. Рот прочисти гърлото си. И още веднъж.

— Трябва... да говоря с някого.

— Добре — отвърна Бет, — ще ти доведем, който ти е нужен.

— Не, ще отида сам. Извинете ме. — Изправи се и пристъпи напред... право в масичката за кафе. Преглътна ругатнята, потърка брадичката си и промълви: — Може ли просто да ме оставите тук? Моля ви.

— Нека... — Гласът на Бет пресекна. — Нека само ти почистя лицето.

Той разсеяно потърка бузата си и усети влага. Кръв. Все още кървеше.

— Няма нужда. Добре съм.

Чу се леко шумолене, когато двете жени тръгнаха към вратата, а после щракването на бравата — едната от двете я беше натиснала.

— Обичам те, Бет — бързо каза Рот.

— И аз те обичам.

— Всичко... ще се оправи.

Още едно щракване и вратата се затвори.

Рот седна на пода там, където си беше. Нямаше си доверие да броди из библиотеката, за да търси по-добра позиция. Когато се настани, изпукване от огъня в камината му даде някакъв ориентир... осъзна, че може да си представи стаята в съзнанието си. Ако се пресегнеше надясно... да. Ръката му докосна един от гладките крака на масата до дивана. Той прокара длан по плота отгоре и напипа... да, подложките за чаши, които Фриц държеше там спретнато подредени. И малка книга с кожена подвързия... и основата на абажура.

Това му донесе успокоение. Беше изпитал странното чувство, че светът е изчезнал просто защото не можеше да го вижда. Но всъщност всичко си беше там.

Той затвори очи и отправи молба.

Мина много време, преди тя да получи отговор, много, много време, преди духът му да

се понесе и той се озова върху твърд под до фонтан, който тихо ромолеше. Питал се бе дали ще е сляп и от Другата страна и така беше. Но все пак, също както с библиотеката, знаеше как изглежда мястото, макар и да не можеше да го види. Вдясно имаше дърво с чуруликащи птици, а пред него беше фонтанът с бликащите води, до него беше лоджията с колонадата, която бе част от личните покои на Скрайб Върджин.

— Рот, сине на Рот. — Той не чу как майката на расата се бе приближила, но тя се носеше над земята така, че черните ѝ одежди никога не докосваха пода под нея. — Каква е целта на идването ти при мен?

Тя знаеше дяволски добре защо е дошъл и той нямаше намерение да играе повече нейната игра.

— Искам да знам защо ми причини това.

Птиците замлъкнаха, сякаш стъписани от неговата непочтителност.

— Какво съм ти причинила?

Гласът ѝ прозвуча както когато се бе появила в Гробницата с Вишъс — отчуждено и незаинтересовано. Кое то бе достатъчно да те вбеси, ако имаш проблем да слезеш по собственото си стълбище.

— Зрението ми, дяволите го взели. Нима ми го отне, задето ходех да се бия? — Той смъкна очилата си и ги захвърли на гладкия под. — *Ти ли ми причини това?*

Едно време тя би го пребила до кръв за такова неподчинение и докато чакаше какво ще го сполети, той почти се надяваше тя да го изпепели със светкавица.

Но не последва физическо наказание.

— Каквото бе писано, нямаше как да не стане. Битките нямат нищо общо със загубата на зрението ти, нито пък аз. Сега се върни в своя свят и ме остави да обитavam моя.

Той знаеше, че се е извърнала, защото гласът ѝ заглъхна, когато пое в обратната посока.

Рот се намръщи. Беше дошъл, очаквайки пререкание, дори го искаше. А вместо това? Нищо, за което да се хване, нито дори упрек за преднамерената му непочтителност. Рязката промяна бе толкова очевидна, че за момент той напълно забрави слепотата си.

— Какво става с теб?

Не получи отговор, само една врата се затвори тихо.

В отсъствието на Скрайб Върджин птиците останаха безмълвни и единствения му ориентир бе нежният ромон на фонтана. Докато до него не се приближи някой друг.

По инстинкт веднага зае бойна поза и се изненада да открие, че не бе толкова беззащитен, както си бе мислил. При отсъствието на зрението му ушите му допълваха картината, която очите вече не пресъздаваха. Знаеше къде се намира присъстващият по шумоленето на дрехите му и едно странно цък, цък, цък и... по дяволите, чуваше биенето на сърцето му.

Силно. Равномерно.

Какво правеше тук мъж?

— Рот, сине на Рот.

Не беше мъжки глас, а женски. И все пак оставяше впечатление за мъжко присъствие. Или просто за сила и власт?

— Коя си ти? — попита той.

— Пейн.

— Коя?

— Няма значение. Я кажи, намислил ли си да правиш нещо с тези юмруци? Или просто ще си стоиш там?

Той мигом отпусна ръце, тъй като бе крайно неуместно да се посяга на жена...

Бперкътът, попаднал в челюстта му, бе толкова силен, че разтърси главата и раменете му. Зашеметен повече от изненада, отколкото от болка, той с усилие възстанови равновесието си. В мига, в който го направи, свистящ звук бе последван от нов удар, който го уцели под брадичката и отметна главата му назад.

Но дотук бе с нейните чисти удари. Защитните му инстинкти и годините на тренировки събудиха реакциите му и макар да не виждаше нищо, слухът му заместваше зрението му и му казваше къде се намират краката и ръцете на противника. Изненадващо сграбчи тънката китка на жената и я завъртя в кръг.

Петата ѝ силно се заби в пиццала му и острата болка го ядоса, а в следващия миг като че го шибнаха през лицето с въже. Грабна го, като се надяваше да е плитка, прикрепена към...

Дръпна я силно и усети как тялото ѝ залитна назад. Да, прикрепена към главата ѝ. Идеално.

Да наруши баланса ѝ беше лесно, ала тя беше дяволски силна. Докато само един крак поддържаше тежестта ѝ, тя успя да скочи, да се извърти и да го улучи с коляно в рамото.

Чу я да се приземява и да се готви за нова атака, но той държеше здраво косата ѝ и я контролираше чрез нея. Но също като водата тя бе флуидна, винаги в движение, удряше го отново и отново, докато накрая не се видя принуден да я събори на земята и да я прикове там със здрава хватка.

Бруталната сила надви гъвкавостта.

Задъхан, той се вгледа в лицето, което не можеше да види.

— Какъв ти е проблемът, дявол го взел?

— Отегчена съм. — И след тези думи тя с все сила го фрасна с глава в носа.

Болката го накара да се почувства като на въртележка и хватката му се разхлаби за кратко. Това ѝ бе достатъчно, за да се освободи отново. Сега той се озова отдолу, ръката ѝ притискаше гърлото му и с такава сила, че най-вероятно си помагаше с другата ръка.

Рот се бореше да вкара въздух в дробовете си. Дявол го взел, тя щеше да го убие, ако продължаваше така. Наистина.

Някъде дълбоко в него, в мозъка на костите му, чак в ДНК веригите му се зароди реакцията му. Нямаше да се остави да умре тук и сега. Не, да му се не види. Той беше от оцеляващите. Беше боец. И която и да беше тази кучка, не тя щеше да скъса входния му билет към Небитието.

Рот нададе боен вик въпреки желязната хватка около гърлото си и направи тъй светкавично движение, че сам не го усети. Знаеше само, че части от секундата по-късно жената лежеше по очи върху мрамора, а двете ѝ ръце бяха извити зад гърба ѝ.

Съвършено без причина той си припомни как преди бог знае колко нощи бе изтръгнал ръцете на онзи *лесър* в пряката, преди да убие негодника. Щеше да направи точно същото и с нея...

Смехът, прозвучал под него, бе това, което го спря. Жената... се смееше. И не като някой изгубил разсъдък си. Тя искрено се забавляваше, макар сигурно да бе наясно, че всеки миг ще изгуби съзнание от болката, която той щеше да ѝ причини. Рот отпусна хватката си съвсем малко.

— Ти си откачена мръсница, известно ли ти е това?

Коравото ѝ тяло потрепваше под него, когато тя продължи да се смее.

— Известно ми е.

— Ако те пусна, пак ли дотук ще го докараме?

— Може би. А може би не.

Странно, но някак си му хареса тази неизвестност и след миг я освободи, както би сторил със злонравен жребец: рязко и примирено. Когато се изправи на крака, очакваше тя отново да го връхлети и донякъде се надяваше на това.

Жената си остана където беше, върху мраморния под, и отново се раздаде цъкането.

— Какъв е този звук? — попита той.

— Имам навик да щракам с ноктите на безименния си пръст и на палеца.

— О, страхотно.

— Хей, ще наминеш ли скоро пак насам?

— Не знам. Защо?

— Защото се забавлявах повече, отколкото ми се е случвало от... от дълго време.

— Та коя си, казваш? И защо преди не съм те виждал тук?

— Да речем, че Тя никога не е знаела какво да прави с мен.

От тона на жената беше ясно коя е тази Тя.

— Е, Пейн, може да дойда пак за още от същото.

— Хубаво. Направи го скоро. — Той я чу да се изправя. — Впрочем, очилата ти са до левия ти крак.

Разнесе се шумолене и тихо затваряне на врата.

Рот вдигна очилата си и даде малко почивка на краката си, като приседна на мрамора. Интересно, болката в крака му доставяше удоволствие, смъденето в рамото, пулсирането на всички натъртени места. Те бяха нещо познато, част от историята и настоящето му и щеше да има нужда от тях в неизвестното, плашещо тъмно бъдеще.

Тялото му все още му принадлежеше. Още функционираше. Още можеше да се бие и може би с малко тренировки щеше да постигне предишната си форма.

Не беше умрял.

Още беше жив. Да, не виждаше, но още можеше да докосва своята *шелан* и да прави любов с нея. Още можеше да мисли, да говори, да ходи и да чува. Ръцете и краката му действаха безукорно, както и дробовете и сърцето му.

Приспособяването нямаше да е лесно. Един наистина страхотен двубой нямаше да му спести дългите месеци на непохватно привикване, на притеснение, гняв и грешки.

Ала имаше перспектива. И за разлика от окървавения му при падането по стълбите нос, кръвта, която сега бършеше, вече не бе символ на всичко, което бе изгубил. По скоро обединяваше всичко, което все още притежаваше.

Когато Рот възвърна форма в библиотеката в имението на Братството, той се усмихваше, а щом се изправи и изохка от болката в единия си крак, тихичко се засмя.

Съсредоточи се, направи с куцукане две стъпки наляво... откри канапето. Десет напред... откри вратата. Отвори я, направи петнайсет стъпки напред... откри балюстрадата към главното стълбище.

Чуваше как се хранят в трапезарията, тихото потракване на сребърни прибори по порцелана запълваше липсата на обичайното бърбене. Подуши... да, агнешко. Ето за това ставаше дума.

Когато направи трийсет и пет премерени стъпки наляво, започна да се смее и смехът му се засили, когато обърса лице и върху ръката му покапа кръв.

Съвсем точно разбра кога всички го видяха. Вилиците и ножовете бяха пуснати в чиниите, столове изтропаха, отместени назад, разнесоха се ругатни.

А Рот се смееше ли, смееше.

— Къде е моята Бет?

— О, мили боже! — възкликна тя, като отиде при него. — Рот... какво се е случило?

— Фриц! — извика той, като придърпа своята кралица към себе си. — Ще ми приготвиш ли порция? Гладен съм. И ми донеси кърпа да си попия кръвта. — Той стисна ръката на Бет. — Заведи ме до мястото ми, любов моя.

Надвисна мълчание, в което кълтеше неизказана почуда. Холивуд пръв попита:

— Кой, дявол го взел, използва лицето ти вместо футболна топка?

Рот сви рамене и потърка гърба на своята *шелан*.

— Сприятелих се с някого.

— Бива си го приятелят ти.

— Приятелка е. И наистина си я бива.

— Приятелка ли?!

От стомаха на Рот се разнесе къркорене на черва.

— Мога ли най-сетне да се нахраня или не?

Внезапно всички се отпуснаха, свободно зазвучаха разговори и шумове и Бет го поведе навътре в трапезарията. Когато седна, поставиха в ръката му влажна кърпа и го лъхна божественият аромат на агнешко и розмарин.

— За бога, ще седнете ли най-последно? — смъмри ги той и се залови да бърше лицето и шията си. Сред шумовете от наместване на столове, той намери ножа и вилцата си и като опипа с тях съдържанието на чинията си, различи агнешкото, пресните картопки и... граха. Да, тия търкалящите се бяха зрънца грах.

Двадесет и четири часа в Манхатън бяха достатъчни да преобразят дори сина на злото. Зад волана на мерцедеса, с багажник и задна седалка пълни с пликосе от „Гучи“, „Луи Вюитон“, „Армани“ и „Ерме“, Леш беше предоволен. Беше отседнал в апартамент в „Уолдорф“, спал бе с три жени — с две от тях едновременно — и се бе хранил като крал.

Когато напусна Северната магистрала при изхода за колонията на *симпатите*, погледна колко е часът на чисто новия си златен „Картие Танк“, заместил фалшивия боклук „Джейкъб и Ко“, който беше далеч под нивото му.

Онова, което показваше стрелката за часа, не беше зле, проблемът беше с датата. Щеше да си изпати от краля на *симпатите*, но въобще не му пукаше. За пръв път, откакто бе преобразен от Омега, се почувства самия себе си. Носеше рипсени панталони на „Марк Джейкъбс“, копринена риза „Ел Ви“, кашмирена жилетка „Ерме“ и мокасини „Дънхил“. Членът му бе доволен, стомахът — още пълен от вечерята му в „Льо Сирк“, а и знаеше, че само за миг може да се озове в Голямата ябълка и да изживее всичко отново.

Стига момчетата му да останеха стабилно в играта.

Поне на този фронт нещата изглеждат вървяха добре. Господин Д. се бе обадил преди час, за да докладва, че стоката продължава да се пласира бързо. Кое то беше и добра, и лоша новина. Имаха повече пари, но запасите им бързо се изчерпваха.

Лесърите обаче, бяха виртуози в убеждаването и затова последният, съгласил се да се срещне с тях за голяма сделка, не беше застрелян, а отвлечен. Господин Д. и другите щяха добре да потренират с него и то не в спортната зала.

Това накара Леш отново да се замисли за времето, прекарано от него в града.

Войната с вампирите винаги щеше да се води в Колдуел, освен ако братята не решаха да се изселят. Но Манхатън бе едно от основните средища на дрога в света и беше близо, много близо. Само на един час път с кола.

Естествено, пътуването дотам не бе направено само с цел пазаруване по Пето авеню. През по-голямата част от вечерта бе обикалял от клуб в клуб, за да оглежда обстановката, да се ориентира какви хора ги посещават — защото това пък даваше информация какво се купува. Рейвърите обичаха екстази. Претенциозните новобогаташи търсеха кокаин и екстази. Колежанчетата предпочитаха трева и халюциногенни гъби, но бе възможно да им пласираш също окси и амфети. Готиките и емотата си падаха по екстази и бръснарски ножчета. А наркоманите в преките около клубовете искаха крек, кранк и хероин.

Щом като бе създал мрежа в Колдуел, можеше да направи същото с по-голяма печалба в Манхатън. Не виждаше защо да не планира мащабно.

Като сви по черния път, по който бе минавал и преди, извади изпод седалката зигзауера четирийсети калибър, който бе купил предишната нощ на път към града. Нямаше причина да се преоблича в бойни дрехи. Добрият убиец нямаше нужда да се поти, за да си върши работата.

Бялата фермерска къща си стоеше там в цялата си прелест сред сега покрития със сняг пейзаж — като на някоя от коледните картички на хората. В тихата нощ блед пушек се виеше от един от комините ѝ, който улавяше меката лунна светлина и хвърляше движещи се сенки по покрива. През прозорците се виждаха трепкащите златисти пламъци на свещи, сякаш лек бриз минаваше през всички стаи. Или може би просто бяха проклетите паяци.

Въпреки уютната си идилична външност, къщата наистина всяваше ужас.

Той паркира мерцедеса до табелата на монашеския орден и слезе. Снежинки покриха мигом новите му мокасини. Той ги отърси с ругатня и се почуди защо, по дяволите, проклетите *симпати* не бяха изолирани в Маями. Ама не, гълтачите на грехове се бяха паркирали на хвърлей място от Канада. От друга страна, никой не можеше да ги понася, така че имаше някаква логика.

Вратата на фермерската къща се отвори и кралят се появи с развети бели одежди и странен блясък в червените си очи.

— Закъсня. Закъсня с цели дни.

— Какво от това? Тук изглежда всичко е наред.

— А пропиляното ми време нищо ли не значи?

— Не съм казал това.

— Действията ти обаче говорят друго.

Леш изкачи стълбите с пистолет в ръка и изпита инстинктивното желание да провери дали ципът на панталоните му е вдигнат, докато кралят наблюдаваше движенията на тялото му. И все пак, когато застана лице в лице с онзи, помежду им отново премина електрически заряд и облиза студения въздух.

Прекрасно, няма що. Той въобще не беше по тази част. Честно, не беше.

— Е, ще се залавяме ли за работа? — промърмори Леш, като се взря в кървавочервените очи и се помъчи да не се поддава на властта им.

Кралят се усмихна и вдигна пръстите си с по три кокалчета към диамантите на шията си.

— Да, със сигурност ще се залавяме. Ела насам и ще те заведа при обекта ти. Той си е легнал...

— Мислех, че носиш само червено, Принцесо. А ти какво, по дяволите, правиш тук, Леш?

Кралят замръзна, а Леш се извъртя с насочен напред пистолет. По моравата се приближаваше... едър мъж с пламтящи аметистови очи и отличаващата го безпогрешно прическа ирокез: Ривендж, син на Ремпун.

Негодникът въобще не беше изненадан, че се е озовал на територията на *симпатите*. Тъкмо обратното, изглеждаше като у дома си. И също така изключително гневен.

Принцеса ли?

Бърз поглед през рамо показва на Леш... нищо, което не бе виждал и преди. Слаб мъж, бяла роба, косата вдигната като... като на момиче всъщност.

В този случай би се чувствал облекчен да е извозен. По-добре да иска секс с жена-лъжкия, отколкото да се изправи пред факта, че е... Е, не беше нужно да се засяга тази тема дори в собственото му съзнание.

Като отново извърна глава, Леш си даде сметка, че това странно прекъсване бе дошло тъкмо навреме. Изваждането на Рив от играта щеше тъкмо навреме да му разчисти пътя към търговията с наркотици в Колдуел.

Пръстът му точно дърпаше спусъка, когато кралят се стрелна напред и стисна дулото.

— Не него! Не него!

Изстрелът отекна в нощта и куршумът се заби в ствола на дърво. Ривендж гледеше как Леш и Принцесата се боричкат за оръжието. От една страна му бе все едно кой от двамата

ще спечели надмощие и дали междуременно той или някой друг ще бъде прострелян, нито пък го вълнуваше защо този хлапак подскачаше наоколо, като всъщност трябваше да бъде мъртъв. Животът на Рив завършваше, където бе започнал — тук в тази колония. Дали щеше да умре тази вечер, на сутринта или след сто години, дали щеше да бъде убит от Принцесата или от Леш, изходът бе предрешен, така че подробностите бяха без значение.

Макар че може би цялото това равнодушие бе плод на настроение. В края на краищата той бе обвързан вампир, разделен от партньорката си, така че един вид си беше стегнал багажа, напуснал бе хотелската стая на живота си и сега пътуваше с асансьора надолу към фойето на ада.

Така поне го приемаше вампирската му страна. Другата половина от същността му разсъждаваше трезво. Драматичните събития в живота винаги пробуждаха лошата му страна и той не бе учуден, че *симпатът* у него вземаше надмощие над последните остатъци от допамина, който бе вкарал във вените си. Мигновено зрението му се лиши от пълния спектър на цветовете и стана двуизмерно, робата на Принцесата се оцвети в червено, а диамантите на врата ѝ се превърнаха в кървави рубини. Очевидно тя се обличаше в бяло, но той никога не я бе виждал през очите си на вампир и просто бе приел, че червеното е нейният цвят. Всъщност не даваше и пукната пара за гардероба ѝ. Когато *симпатът* в Рив пое контрола, нямаше как да не реагира. Усещанията нахлуха в тялото му, изтръгнаха крайниците му от вцепенението и той скочи на верандата. Омразата го изгаряше отвътре и макар да нямаше намерение да се съюзява с Леш, искаше Принцесата да бъде прекарана и то не по хубавия начин. Като мина зад нея, той я стисна през кръста и я вдигна над земята. Това позволи на Леш да ѝ изтръгне пистолета и да се отдалечи от нея.

След преобразяването си малкият пикльо се бе превърнал в едър мъж. Но това не бе единствената промяна у него. Излъчваше сладниково зло, като онова, което даваше живец на *лесърите*. Явно бе съживен от Омега, но защо? Как?

Но в момента тези въпроси не вълнуваха особено Рив. Вълнуваше го и го радваше това, че бе стиснал силно гръдния кош на Принцесата и тя се бореше да си поеме дъх. Бе забила нокти в ръката му през копринената риза и той не се съмняваше, че на драго сърце би го и захапала, ако можеше, ала той нямаше да ѝ даде тази възможност. Бе стиснал здраво кока ѝ и държеше главата ѝ под контрол.

— Чудесно ми служиш за щит, мръснице — изрече той в ухото ѝ.

Тя се опита да проговори, а през това време Леш поизпъна безспорно елегантните си дрехи, насочил зигзауера към главата на Рив.

— Драго ми е да те видя, Преподобни. Бездруго щях да те посетя, но ти ми спести разкарването. Държа да ти кажа, че като се криеш зад тази жена, или мъж, или каквото е там, не оправдаваш репутацията си на страховит тип.

— Не е мъж и ако не ме беше страх, че ще повърна от погнуса, бих ѝ разкъсал робата отпред, за да ти го докажа. Я ме осветли по въпроса, става ли? Ти не беше ли мъртъв или нещо такова?

— Не задълго, както се оказа. — Онзи се ухили и разкри дълги бели кучешки зъби. — Значи наистина е жена, а?

Принцесата се бореше и Рив я усмири, като едва не откъсна черепа от гръбначния ѝ стълб. Докато тя се задъхваше и стенеше, той отвърна.

— Жена е, да. Не знаеше ли, че *симпатите* са подобни на хермафродитите?

— Нямаш представа колко съм облекчен, че ме е излъгала.

— Дватамата сте си лика-прилика, чудесна пъклена двойка.

— И аз си мислех същото. А сега би ли пуснал гаджето ми?

— Гаджето ти? Не избързваш ли малко? Колкото до предложението ти да я пусна, аз съм пас. Нрави ми се идеята да застреляш и двама ни.

Леш се намръщи.

— Мислех те за боец. Но явно си бълзльо. Трябваше да дойда в клуба ти и да те застрелям там.

— Всъщност от десет минути насам аз вече съм мъртъв. Така че въобще не ме е грижа. Но съм любопитен да знам защо искаше да ме убиеш.

— Заради връзки. И то не във висшето общество.

Рев вдигна вежди. Нима Леш беше убил онези пласъори? Гледай ти. Макар че... преди година пикльото се бе опитал да продава дрога на територията на „Зироу Сам“ и бе изритан завинаги от клуба. Явно, че сега, когато бе на страната на Омега, възраждаше старите си навици.

Като се върна назад във времето, всичко се подреди стройно и логично. Родителите на Леш бяха първите, убити предишното лято при *лесърските* набези. Когато семействата започнаха да загиват едно по едно в уж тайните си и защитени домове, един и същ въпрос измъчваше членовете на Съвета, Братството и всеки цивилен — как тези адреси едновременно бяха открити от *лесърското* общество.

Много просто — Леш беше вербуван от Омега и бе предвождал нападенията.

Рив стисна още по-силно Принцесата, когато изчезнаха и последните следи от неговата вцепененост.

— Значи се опитваш да се наместиш в бизнеса ми? Ти си очиствал онези дилъри.

— Просто си проправям път в хранителната верига. А сега, като ритнеш камбаната, вече ще съм на върха, поне в Колдуел. Така че я пусни, а аз ще те гръмна в главата и всеки по пътя си...

Усещане за ужас заля верандата като вълна и надвисна над Рив, Принцесата и Леш.

Рив отклони поглед от Леш и застина. Охо, виж ти. Щеше да се свърши много по-бързо, отколкото бе очаквал.

По заснежената морава в бойна формация приближаваха седем *симпати* в рубиненочервени одеяния. В центъра на групата вървеше прегърбен мъж с бастун и корона от рубини и черни перли.

Чичото на Рив. Кралят.

Изглеждаше много по-стар, но колкото и немошно да бе тялото му, душата му бе все така силна и черна както преди, и появата му накара Рив да потръпне, а Принцесата — да спре да се бори в хватката му. Дори Леш имаше благоразумието да отстъпи назад.

Личната стража спря пред стълбите с роби, развети от студения вятър, който Рив вече можеше да усети по лицето си.

Кралят продума със слаб глас, с характерния си писклив и съскащ изговор:

— Добре дошъл у дома, прескъпи ми племеннико. Привет, посетителю.

Рив се взря в чичо си. Не го беше виждал от... Господи, от дълго време. Много, много дълго. От погребението на баща си. Очевидно годините не са били милостиви към краля, тъкмо обратното и Рив се усмихна, като си представи как Принцесата бе принудена да тръпи в леглото това съсухрено тяло с провиснала кожа.

— Добър вечер, чичо — отвърна Рив. — Това е Леш, между другото. В случай че не

знаеш.

— Не сме се запознавали официално, макар да съм наясно какво цели идвайки на моята земя. — Кралят закова воднистите си червени очи в Принцесата. — Скъпо мое момиче, нима си мислеше, че не знам за редовните ти срещи с Ривендж? И че съм в неведение за плановете ти от последно време? Боя се, че бях твърде привързан към теб и затова склонен да позволя любовните срещи с брат ти...

— Полубрат — сухо отбеляза Рив.

— ... ала няма как да допусна тези машинации с *лесъра*. Честно казано, съм впечатлен от твоята изобретателност, като се има предвид, че те анулирах като наследница на трона ми. Но няма да се размекна от някогашните си топли чувства. Ти ме подцени и заради това неуважение ще ти наложа наказание, съобразено с желанията и потребностите ти.

Кралят кимна и с внезапно събуден инстинкт Рив се извъртя. Твърде късно. Един *симпат* с вдигнат меч стоеше точно зад него и ръката му вече замахваше... Макар острието да не сочеше напред, това бе само малка утеха, защото дръжката се стовари право върху темето на Рив.

Ударът му донесе втора експлозия за вечерта и за разлика от първата, този път не остана прав, след като пламъците и шумовете избледнях.

В десет и половина сутринта Елена все още бе напълно будна. Блокирана в дома си от дневната светлина, тя крачеше из спалнята, обгърнала тялото си с ръце, а късите чорапки не успяваха да стоплят краката ѝ.

Но пък отвътре бе тъй изстинала, че дори да си пъхнеште краката в грил, пак биха останали студени. Шокът изглежда бе пренастроил температурата ѝ и вътрешният ѝ термометър бе нагласен на „хладилник“ вместо на „нормално“.

В стаята си, в другия край на коридора, баща ѝ спеше дълбоко и от време на време тя надникваше през вратата му, за да го провери. Донякъде ѝ се искаше той да се събуди, за да го разпита за родствениите линии на Рем и Монтраг и за...

Само че беше по-добре да не го забърква. Всичко може и да се окажеше просто фантастичен сън, а да го развълнува излишно бе последното, от което двамата имаха нужда. Разбира се, тя бе прегледала ръкописа му и бе открила там имената, но бяха споменати само веднъж сред множеството роднини. Освен това не спомените на баща ѝ бяха съществени, а онова, което Сакстън можеше да докаже.

Един Господ знаеше какво щеше да излезе от това.

Елена спря по средата на стаята, усетила се внезапно твърде уморена, за да продължи неспирното ходене. Не се оказа добро хрумване. В мига, в който остана неподвижна, мислите ѝ се отправиха към Рив, така че продължи да обикаля с вкочанени крака. Ей богу, никому не би пожелала смъртта, но почти се радваше, че Монтраг е починал и ѝ предоставяше такава сериозна тема за разсейване с историята около наследството. Без нея досега направо да се бе побъркала, нямаше съмнение в това. Рив...

Докато тътреше умореното си тяло покрай леглото, погледът ѝ попадна върху завивката. На нея също тъй мирно и кротко като баща ѝ лежеше ръкописът — негово дело. Тя се замисли за всичко онова, което бе излял на страниците му. Едва сега проумяваше какво точно бе искал да каже. Беше изигран и измамен почти като нея самата, подведен от привидна честност и надеждност, защото не беше способен да прояви долна пресметливост и жестокост като някои други. Същото важеше и за нея. Дали някога отново щеше да може да разчита на способността си да преценява околните?

Параноята разбърка съзнанието и вътрешностите ѝ. Къде беше истината в лъжите на Рив? Имаше ли изобщо такава? Образът му в различни ситуации се мяркаше пред очите ѝ, тя се ровеше из спомените си и се чудеше къде е границата между фактите и измислицата. Имаше нужда да знае повече... Бедата бе, че единственият, способен да изясни всичко, бе онзи, когото тя никога вече нямаше да доближи.

Видяла пред себе си бъдеще, изпълнено с безпощадни въпроси без отговор, тя вдигна към лицето си треперещи ръце и дръпна косата си назад. Теглеше я силно, сякаш за да изтръгне от главата си лудешките мисли.

Господи, ами ако измамата на Рив бе еквивалентът на финансовото разоряване на баща ѝ? Ами ако тласнаше и нея в пропастта на безумието? За втори път я бе подвел мъж. Годеникът ѝ бе сторил нещо подобно, само дето той бе лъгал всички останали освен нея. Всеки би си помислил, че си е взела поука по отношение на доверието от това си преживяване. Очевидно не беше така.

Елена спря да крачи и зачака да... кой знае, може би главата ѝ да се пръсне или нещо такова.

Не се пръсна. Нито пък дърпането на косата прогони мислите. От това само щеше да получи главоболие и прическа в стил Вин Дизел.

Пред погледа ѝ попадна лаптопа. Тя изруга, прекоси тясното пространство и седна пред клавиатурата. Пусна зверски опъваната коса, постави показалец на мишката и прогони скрийнсейвъра.

Интернет експлорър. Любими сайтове: Колдуел Куриър Джърнъл.

Беше ѝ нужна голяма доза реалност. Рив беше в миналото, а бъдещето не бе никакъв си изтупан адвокат с привлекателно предложение. За момента единственото, на което можеше да се довери, бе търсенето на работа. Ако това със Сакстън и документите му пропаднеше, с баща ѝ щяха да са на улицата до по-малко от месец не си ли намереше работа.

И в това нямаше нищо лъжливо или подвеждащо.

Докато сайтът се зареждаше, тя си каза, че не е като баща си, а Рив бе просто мъж, с когото бе имала връзка в продължение на... колко? Някакви си дни. Да, той я беше излъгал. Но беше изискано облечен суперсекси сваляч и от самото начало не биваше да му вярва. Особено на базата на онова, което вече знаеше за мъжете.

Подло от негова страна, наивно от нейна. И макар осъзнаването, че е била прелъстена до степен да оглупее да не я караше да пее и танцува от радост, мисълта, че съществуваше логично обяснение за поведението ѝ, ѝ помагаше да се чувства по-малко ненормална...

Елена се намръщи и се наведе по-близо към екрана. На челната страница на уебсайта имаше снимка на взривена сграда. Заглавието гласеше: „Експлозия изравнява местен клуб със земята“. Отдолу с по-дребен шрифт пишеше: „Дали «Зироу Сам» не е най-новата жертва в нарковойната?“.

Тя прочете статията, без да диша: „Властите разследват. Не е известно имало ли е някой в клуба по време на експлозията. Има подозрение за няколко на брой детонации“.

В странично каре се уточняваше броят на евентуалните наркодилъри, открити мъртви в околностите на Колдуел през последната седмица. Общо четирима. Всичките убити по професионален начин. Полицията разследваше всяко едно от убийствата и сред заподозрените беше собственикът на „Зироу Сам“, някой си Ричард Рейнолдс по прякор Преподобния, който за момента не можеше да бъде открит. Отбелязано бе, че Рейнолдс от години е бил в списъка за следене на отдел „Наркотици“, макар и никога да не бе официално обвиняван в престъпление.

Подтекстът беше очевиден: Рив бе истинската мишена на взрива, защото той е убил другите.

Тя се върна към снимките на взривения клуб. Никой не би оцелял след такова нещо. Никой. Полицията щеше да съобщи, че той е мъртъв. Щеше да им отнеме седмица или две, но щяха да открият труп и да обявят, че е неговият.

От очите ѝ не се пророниха сълзи. От устните ѝ не излязоха ридания. Шокът бе твърде голям. Просто седеше мълчаливо, отново обгърнала с ръце тялото си и с очи, взиращи се в светещия екран.

Мисълта, която ѝ хрумна, бе чудата, но натрапчива: само едно можеше да е по-лошо от онова, с което се бе сблъскала, когато влезе в онзи клуб и узна истината за Рив. И то щеше да е да прочете тази статия преди пътуването си до центъра на града.

Не че тя искаше Рив мъртъв, Господи... не. Дори след всичко, което ѝ бе сервирал, тя не желаше насилствената му смърт. Ала преди да узнае за лъжите тя го бе обичала.

Тя беше... влюбена в него.

Сърцето ѝ бе изцяло негово.

Сега вече сълзите напълниха очите ѝ и започнаха да капят, екранът стана мъглив и неясен, снимките на взривения клуб се размиха. Тя се бе влюбила в Ривендж. Случило се бе бързо и шеметно, беше траяло кратко, но чувството бе разцъфтяло с всичка сила.

С пронизваща болка тя си припомни топлото му настойчиво тяло върху нейното, безпогрешния мирис на страстта му, широките му рамене, под които играеха твърди мускули, докато се любеха. Беше красив в тези моменти, толкова щедър като любовник. С истинска радост ѝ бе доставял наслада...

Само дето той бе искал тя да вярва в това и като *симпат* бе умел в манипулирането. Но пък се чудеше какво точно бе получил от близостта с нея. Тя нямаше пари, нито положение, нищо, което да му донесе изгода и той никога нищо не бе искал от нея, не бе я използвал по никакъв начин...

Елена се възпря, за да не се плъзне по наклонената плоскост и да гледа на случилото се в розово. Финалният извод бе, че той не бе заслужавал любовта ѝ и не защото беше *симпат*. Колкото и странно да изглеждаше, тя би могла да се примири с това — макар може би тъкмо това да доказваше колко малко знаеше за гълтачите на грехове. Не, лъжите му и фактът, че бе наркодилър, убиха чувствата ѝ към него.

Наркодилър. В съзнанието ѝ мигом изникнаха образите на пациентите със свръхдоза, докарвани в клиниката на Хавърс, младежи, чийто живот без причина бе в опасност. Някои от тях бяха спасени, но не всички, а дори и една смърт, причинена от стоката на Ривендж, беше твърде много.

Елена изтри бузите си и обърса ръце в панталоните си. Никакво плачене повече. Не можеше да си позволи лукса да проявява слабост. Нужно бе да се грижи за баща си.

Следващия половин час прекара в кандидатстване за работа. Понякога фактът, че си принуден да бъдеш силен, бе достатъчен да те направи такъв.

Когато най-накрая очите ѝ изнемогнаха от изтощение, тя изключи компютъра и се отпусна на леглото до бащиния си ръкопис. Затвори клепачи, но имаше чувството, че няма да заспи. Тялото ѝ искаше покой, но мозъкът отказваше да се присъедини.

Легнала в тъмното, се опитваше да се успокои, като си представяше старата къща, в която бяха живели с родителите ѝ, преди всичко да се промени. Виждаше се как върви през просторните стаи покрай прекрасните антики, поспира да помирише букети цветя, току-що откъснати от градината.

Номерът проработи. Съзнанието ѝ бавно се пренесе в спокойния изискан дом, мислите ѝ постепенно забавиха скорост, после удариха спирачки и накрая се паркираха в главата ѝ.

Тъкмо започна да я обзема покой, когато извънредно странно убеждение я порази право в гърдите и непоклатима увереност плъзна по цялото ѝ тяло.

Ривендж беше жив.

Ривендж беше жив.

Елена се бореше с мощната вълна, стремеше се да се залови за разумна мисъл, стараше се да си внуши неща от сорта „от къде на къде“ и „какво ме засяга“ и тогава сънят я пребори и я отнесе далеч от всичко.

Рот седеше зад бюрото си и ръцете му внимателно обхождаха повърхността. Телефон — проверено. Нож за отваряне на писма във форма на кинжал — проверено. Книга —

проверено. Още книжа — проверено. Къде му беше...

Изтракване и нещо се разпиля. Да, стойката за писалките и писалките. Сега бяха навсякъде — проверено.

Докато събираше разпиляното, чу как Бет се приближава с леко шумолящи стъпки по килима, за да помогне.

— Всичко е наред, *лийлан* — каза ѝ той. — Справих се.

Усещаше, че тя е надвесена над бюрото и беше доволен, че не се намеси. Може да беше детинско, но имаше нужда сам да си разтреби поразииите. С опипване откри всички писалки до една. Поне така си мислеше.

— Има ли и на пода? — попита.

— Една. До левия ти крак.

— Благодаря. — Той се наведе, опипа пода и хвана гладката, подобна на пура писалка, която трябва да беше „Монблан“. — Тази трудно щях да я открия сам.

Докато се изправяше, внимаваше да се измъкне изпод ръба на бюрото, без да се удари. Имаше напредък в сравнение с малко по-рано през деня. И така, направи гаф със стойката за писалките, но прогресираше в изправянето. Не беше велико постижение, но поне не ругаеше и не кървеше.

Така че в сравнение с времето отпреди няколко часа, когато бе тръгнал за Последното хранене, имаше подобрение.

Рот завърши разузнаването на бюрото си с ръце, като намери лампата вляво и кралския печат и восъка, с които подпечатваше документите.

— Не плачи — нежно изрече той.

Бет се поразмърда.

— Как разбра?

Той потупа носа си.

— Подуших. — Отмести стола си встрани и посочи скута си. — Ела да седнеш тук.

Позволи на мъжа си да те прегърне.

Чу своята *шелан* да се придвижва покрай бюрото и мирисът на сълзите ѝ се засили, защото тя се приближаваше и плачеше все повече. Както правеше винаги, намери кръста ѝ, прегърна я през него и я притегли към себе си, а елегантният стол изскърца под допълнителната тежест. С усмивка Рот остави ръцете си да открият меките къдрици на дългата ѝ коса и взе да ги милва.

— Толкова си приятна на допир.

Бет се притисна към него и той се зарадва, че го направи. За разлика от случаите, когато трябваше да използва ръцете си вместо очите, щом събореше нещо, усещането за тялото ѝ в прегръдката му го накара да се чувства силен. Голям. Мощен.

Сега имаше нужда от всичко това и съдейки по начина, по който потъна в прегръдката му и тя също се нуждаеше.

— Знаеш ли какво ще направя, след като приключим с бумацината? — промърмори той.

— Какво?

— Ще те отведе в леглото и ще те държа там цял ден. — Ароматът ѝ го облъхна силно и той се засмя със задоволство. — Ти няма да възразиш, нали? Макар че ще те съблека гола и ще те накарам да останеш така.

— Ни най-малко.

— Чудесно.

Останаха дълго прегърнати, докато Бет не повдигна глава от рамото му.

— Искаш ли да поработиш сега?

Той отмести глава така, че ако имаше зрение, би гледал към бюрото.

— Ами аз... по дяволите, трябва. Сам не знам защо. Просто изпитвам необходимост. Да започнем кротко... Къде е чантата с пощата, донесена от Фриц?

— Ето тук, до старото кресло на Тор.

Бет се наведе и дупето ѝ се отърка в интимните му части по много приятен начин. Той изстена, хвана хълбоците ѝ и се оттласна към нея.

— Няма ли още нещо за вдигане от пода? Дали да не разпиля още писалки? Или пък да съборя телефона?

Гърленият смях на Бет му подежда като секси бельо.

— Ако искаш да се наведе, достатъчно е да ме помолиш.

— Господи, обичам те. — Когато тя се изправи, той обърна главата ѝ и я целуна по устните, като се забави, за да се наслади на мекотата им и си открадна бързо плъзване с език... Вече бе корав като камък. — Хайде бързо да приключваме с работата, за да те сложа там, където те искам.

— И къде ще е това?

— Върху мен.

Бет отново се разсмя и отвори кожената чанта, която Фриц използваше, за да донася писмените молби. Чу шумоленето на пликове и въздишката на своята *шелан*.

— Така — рече тя. — Какво имаме тук?

Имаше четири молби за бракосъчетание, които трябваше да бъдат подписани и подпечатани. Обикновено това би му отнело около минута и половина. Сега обаче полагаването на впечатляващия подпис и на печата изискваше координация с Бет — но пък беше забавно да го прави с нея в скута си. Имаше куп банкови извлечения за членовете на домакинството. Последвани от сметки. Сметки. Още сметки. Всички те щяха да отидат при Ви за онлайн плащане, слава богу, тъй като Рот не си падаше по работата с цифри.

— И още едно последно — обяви Бет. — Голям плик от правна кантора.

Той се пресегна напред, без съмнение за сребърния си нож за отваряне на писма, и прокара ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Обичам, когато дъхът ти секне така — промълви той и леко целуна тила ѝ.

— Нима го чу?

— Ако щеш вярвай. — Той продължи да я гали и се чудеше дали да не я извърти и да я постави върху ерекцията си. Ей богу, лесно можеше да заключи вратата от мястото си. — Какво има в плика, *лийлан*? — Откровено плъзна ръка между краката ѝ, напипа нейната сърцевина и започна да я масажира. Този път тя задавено произнесе името му, беше толкова секси. — Какво имаш в плика?

— Това е... декларация... за кръвна линия — дрезгаво произнесе тя с треперещи устни. — Трябва да послужи за придобиване на наследство.

Рот раздвижи палец върху чувствителното ѝ местенце и леко ухапа рамото ѝ.

— Кой е умрял?

Тя изстена леко и отвърна:

— Монтраг, син на Рем. — При името Рот замръзна и Бет се помръдна, сякаш бе обърнала глава да го погледне. — Познаваше ли го?

— Той е този, който искаше да бъде убит. Което означава, че по Древния закон всичките му притежания вече са мои.

— Негодник — процеди Бет, изрече още няколко ругатни и после се чу шум от разлистване на страници. — Е, той има много... Охо. Да. Много е богат... Хей, наследниците са Елена и баща ѝ.

— Елена?

— Сестра от клиниката на Хавърс. Прекрасна жена. Тъкмо тя помогна на Фюри да евакуира старата клиника, когато я нападнаха. Очевидно тя е най-близкият родственик. Всъщност, баща ѝ, но той е много болен.

Рот се намръщи.

— Какво му е?

— Пише, че е освидетелстван заради психическо заболяване. Тя е негов попечител и се грижи за него. Сигурно не ѝ е лесно. Струва ми се, че нямат много пари. Сакстън, адвокатът, е написал лично... О, това е интересно...

— Сакстън? Срегнах го миналата нощ. Какво пише?

— Бил напълно убеден, че нейният и този на баща ѝ сертификати за кръвна линия са автентични и че е готов да заложи репутацията си, за да гарантира за тях. Надява се да ускориш предаването на наследството, тъй като се тревожи заради бедността, в която живеят. Твърди... че са достойни за този неочакван шанс, който са получили. „Неочакван“ е подчертано. После добавя... че не са виждали Монтраг от цял век.

Сакстън не му бе направил впечатление на глупав. И със сигурност не беше. Макар цялата история с екзекуцията да не бе потвърдена от Рот, изглежда ръчно написаното писмо бе категорично настояване пред него да не настоява за правата си на монарх и да отстъпи в полза на роднини, които бяха смаяни да научат, че са наследници, изпитваха остра нужда от пари и нямаха нищо общо със заговора.

— Как ще постъпиш? — попита Бет и повдигна надвисналата над веждите му коса.

— Монтраг заслужаваше това, което му се случи, но ще е страхотно нещо добро да излезе от историята. Състоянието му не ни е нужно и ако тази медицинска сестра и баща ѝ...

Бет притисна устни към неговите.

— Толкова много те обичам.

Той се засмя и я задържа до устните си.

— Искаш ли да ми покажеш колко?

— След като подпечаташ съгласието си за това? Дадено.

За да обработят завещанието, трябваше да си поиграят отново с пламъка, восъка и кралския печат, но този път той бързаше, неспособен да чака и секунда по-дълго от необходимото, за да обладае жена си. Подписът му още съхнеше, а печатът изстиваше, когато той отново зацелува Бет...

Почукването на вратата го накара да изръмжи гневно:

— Махай се!

— Имам новини — долетя през вратата гласът на Вишъс, тих и напрегнат. Което добави неизреченото прилагателно „лоши“ към думите му.

Рот отвори със силата на мисълта си.

— Казвай какво има. Само че бързо.

Стъписаното ахване на Бет му подсказа какво е изражението на Вишъс.

— Какво се е случило? — промълви тя.

— Ривендж е мъртъв.

— Какво?! — възкликнаха двамата едновременно.

— Току-що ми се обади Ай Ем. „Зироу Сам“ е взривен и сринат до основи, а според мавъра Рив е бил вътре, когато се е случило. Няма начин някой да е оцелял.

Настана мълчание, при което всички мислеха за едно и също.

— Бела знае ли? — мрачно попита Рот.

— Все още не.

Джон Матю се завъртя в леглото и се събуди, когато нещо твърдо взе да го убива по бузата. Вдигна глава с ругатня. О, да, бяха направили спаринг с „Джак Даниълс“ и ударите от юмруците на уискито не бяха отшумели. Беше му горещо, макар да бе гол, устата му беше суха като кора на дърво и трябваше да отиде до банята, преди мехурът му да се е пръснал.

Надигна се и седна, разтърка косата и очите си... и успя да пробуди ужасен махмурлук.

Главата му започна да пулсира болезнено и той грабна бутилката, която беше използвал вместо възглавница. На дъното бяха останали два пръста алкохол, но щяха да са достатъчно, за да се пропъди хапещото куче. Готов за облекчението, той понечи да развие капачката и установи, че не я беше сложил. Добре че бе заспал с изправена бутилка.

Пи на едри глътки, вкара гадостта в стомаха си и си заповяда да диша през вълните на гадене, които се надигнаха от вътрешностите му. Когато в бутилката останаха само изпарения, той положи мъртвия войник върху матрака и огледа тялото си. Членът му бе заспал, отпуснат върху бедрото и той не можеше да си припомни кога за последно се бе събуждал без ерекция. От друга страна беше оправил... Три?... Четири? Колко ли бяха жените? Господи, нямаше никаква представа.

Само веднъж беше използвал кондом. С проститутката. Останалите подвизи извърши на голо.

В паметта му изникнаха размазани образи как с Куин си бяха партнирали с някои от жените, а с други бяха действали соло. Не си спомняше какво бе изпитал, не можеше да възстанови нито оргазмите си, нито някое от лицата, смътно се сещаше дори за цвета на косите им. Знаеше само, че когато се прибра в стаята си, си взе продължителен горещ душ.

Всичко онова, което не можеше да си спомни, бе оставило блудкав привкус.

Със стон той свали крака от леглото и остави бутилката да падне на пода до него. Придвижването до банята беше голям купон. До такава степен не можеше да пази равновесие, че се клатушкеше като... ами като пиян, казано направо. И ходенето не беше единственият му проблем. Застанал пред тоалетната чиния, трябваше да се подпре на стената и да се концентрира над мерника си.

Когато се върна в леглото, придърпа завивката до кръста си, макар да му бе толкова горещо, сякаш имаше температура. Въпреки че беше сам, не му се искаше да лежи гол като порнозвезда, дето си търси поддържаща актриса.

По дяволите, главата му се цепеше. Когато затвори очи, съжали, че не беше загасил лампата в банята.

Изведнъж престана да обръща внимание на махмурлука. С убийствена яснота си припомни Хекс, възседнала хълбоците му и движеща се с плавен, мощен ритъм. Господи, беше толкова ярко, много повече от обикновен спомен. Когато картините се раздвижиха в съзнанието му, почувства плътната хватка на тялото ѝ около ерекцията му и начина, по който здраво бе притиснала раменете му надолу, което съживи усещането му за подчинение.

Припомняше си всяко преместване и плъзгане, всички аромати, дори начина, по който тя дишаше.

С нея помнеше всичко.

Наведе се и вдигна бутилката „Джак Даниълс“ от пода, сякаш по чудо невидими елфи биха могли да я напълнят отново. Нямаше този късмет...

Писькът, който се разнесе в съседство, беше като от някой прободен дълбоко и силно с

нож, и последваляят вопъл го отрезви, сякаш го бяха полели с кофа ледена вода. Джон грабна пистолета си, изстреля се от леглото и хукна през вратата към коридора със статуите. От двете страни на стаята му Куин и Блей сториха същото и като него се озоваха навън на мига, готови за бой.

В дъното на коридора всички от Братството бяха застанали пред вратата на Зейдист и Бела с мрачни и тъжни лица.

— Не! — Гласът на Бела звучеше пронизително като писъка. — *Не!*

— Много съжалявам — изрече Рот.

От групата на Братството Тор отправи поглед към Джон. Лицето му бе бледо и изопнато, а погледът празен.

— *Какво се е случило?* — с жестове попита Джон.

Ръцете на Тор се раздвижиха бавно.

— *Ривендж е мъртъв.*

Джон задиша дълбоко. Ривендж... мъртъв?

— Боже господи — промълви Куин.

От отворената врата на спалнята се разнесоха риданията на Бела и на Джон му се прииска да отиде при нея. Помнеше какво е да изпитваш болка. И той бе в същото ужасно вцепенение, когато след изчезването на Тор братята бяха сторили точно същото, което правеха и сега — съобщаваха най-лошата възможна новина.

И той бе крещял също като Бела. Плакал бе като нея сега.

Джон отново погледна Тор. Очите на брата горяха, сякаш имаше думи, които желаше да изрече, ласки, които бе готов да предложи, мъка, която да облекчи. За част от секундата Джон бе готов да отиде при него.

Но после се обърна и със залитане се върна в стаята си, затвори вратата и я заключи. Седна на леглото, обгърна раменете си и главата му кълумна надолу. В мозъка му кълумтеше хаосът на миналото, но в центъра на гърдите му отекваше една-единствена, заличаваща всичко дума: „Не“.

Не можеше отново да отиде при Тор. Той бе изживявал агония твърде много пъти. А и Джон вече не беше дете, при това Тор не беше негов баща, така че лигавене от рода: „Спаси ме, татенце“ не важеше при тях двамата.

Най-близката връзка помежду им можеше да бъде като на боец с боец.

Прогони глупостите за Тор от главата си и се замисли за Хекс. Сега тя страдеше. Силно. Ненавистно му бе, че не можеше да стори нищо за нея.

Само дето, напомни си той, дори и да можеше, тя не би желала да приеме нищо от него. Съвсем ясно бе дала да се разбере.

Хекс седеше на двойното легло в ловната си хижа край река Хъдсън с ниско сведена глава и прегърнала раменете си. На тънкото одеяло до нея лежеше писмото, дадено ѝ от Ай Ем. След като го бе извадила от плика, го прочете веднъж, сгъна го по старите му спретнати ръбове и се оттегли в тази стаичка.

Леко наведе глава и се загледа през заскрежените прозорци към мудната мътна река. Денят бе зверски студен, ниските температури забавяха течението на реката и заледяваха скалистите брегове.

Рив беше такъв мръсник.

Когато му се бе заклела, че ще се погрижи за жената, не бе обмислила достатъчно добре обещанието си. В писмото си той се позоваваше на клетвата ѝ и обясняваше, че въпросната жена е тя самата: не биваше да му се притича на помощ, нито по някакъв начин да застрашава живота на Принцесата. Нещо повече, в случай че направеше нещо такова заради него, той не би приел помощта ѝ и би останал в колонията, без значение какви действия е предприела в името на спасението му. В заключение посочваше, че ако тя престъпеше неговото желание и своята дума, на Ай Ем е наредено да я последва в колонията, така че би изложила на риск живота и на Сянката. Проклет. Негодник.

Рив я беше поставил в шах, по всички правила на играта: тя можеше да се изкуши да наруши обещанието си, можеше да си помисли, че има начин да вразуми шефа си, но тя вече носеше на плещите си бремето за живота на Мърдър, а сега и на Ривендж. Ако добавеше и Ай Ем към списъка, това щеше да я убие.

Освен това, Трез би хукнал подир брат си. Та щяха да станат четирима.

Поставена в безизходица от ситуацията, тя се вкопчи толкова силно в матрака, че ръцете ѝ затрепераха.

Ножът някак се беше озовал в ръката ѝ; едва по-късно си припомни, че се бе наложило да се изправи и да прекоси стаята гола до кожените си дрехи, за да го извади от калъфа му.

Седнала отново на леглото, тя се замисли за мъжете, които бе изгубила в течение на живота си. Виждаше дългата тъмна коса на Мърдър, дълбоко разположените му очи и вечно наболата брада по масивната му долна челюст... чуваше акцента му от Древната страна и си припомни как той винаги миришеше на барут и на секс. После видя аметистовия взор на Ривендж, характерната му прическа, красивите му дрехи... усети аромата на афършейва му „Картие“, припомни си въздействието на елегантната му бруталност.

Накрая си представи тъмносините очи на Джон Матю и късата му, по войнишки подстригана коса... усети движението му вътре в себе си... чу тежкото му дишане, след като тялото му на боец ѝ бе дало онова, което бе желала и не бе съумяла да понесе.

Всички си бяха отишли, макар поне двама от тях да бяха още живи. Но не бе задължително някой да е мъртъв, за да е извън живота ти.

Тя погледна надолу към страховито наточеното блестящо острие и го постави под такъв ъгъл, че то улови слабата слънчева светлина в отблясък, който за миг я заслепи. Биваше я с ножове. Всъщност те бяха любимото ѝ оръжие.

Чукането на вратата я накара да вдигне глава.

Беше Ай Ем, който не само действаше като разносвач на пощата на Рив, а очевидно бе получил инструкция да е и бавачка. Опитала се бе да го изхвърли от къщата си, но той бе приел форма на сянка, която тя не можеше да докосне, а камо ли да изрита през прага.

Трез също беше тук и седеше в дневната на ловната хижа, но той бе сякаш като подменен. Когато тя отиде да се заключи в спалнята си, той остана неподвижен на стола с твърда облегалка, втренчен в реката и потънал в дълбоко мълчание. Пред лицето на трагедията братята бяха разменили самоличностите си и Ай Ем беше този, който говореше. Доколкото тя си спомняше, Трез не бе обелил и дума, откакто узна новината.

Ала цялото това мълчание не се дължеше на скръб. Емоционалната му палитра беше белязана от гняв и объркване и тя имаше чувството, че Рив с гаднярската си мъдрост беше намерил начин да прикове в бездействие и Трез. Като нея мавърът се опитваше да намери изход и, познавайки Рив, знаеше, че такъв няма да има. Той открай време си беше майстор на манипулациите.

Беше обмислил много щателно стратегията на оттеглянето си. Според Ай Ем всичко беше уредено и то не само в лично, а и във финансово отношение. Ай Ем получаваше „Салс“, Трез — „Желязната маска“, а тя — голяма сума пари. Елена също беше осигурена, макар Ай Ем да каза, че той ще се занимае с това. Основната част от фамилените имоти отиваха при Нала. Малката получаваше много милиони, заедно с всички наследствени права, които по закона за първородния принадлежаха на Рив, а не на Бела.

Бе си отишъл красиво, като напълно бе заличил бизнеса с дрога и този със залози на „Зироу Сам“. В „Маската“ имаше момичета за платен секс, но другите дейности нямаше да се практикуват там, нито пък в „Салс“. Преподобния го нямаше вече и всички те бяха почти чисти.

— Хекс, кажи нещо, да знам, че си жива.

Нямаше начин Ай Ем да мине през вратата или да се дематериализира вътре, за да провери дали тя още диша. Стаята беше стоманен сейф, в който проникването бе невъзможно. Около касата на вратата дори имаше фина мрежа, така че той нямаше как да си проправи път и като сянка.

— Хекс, вече изгубихме Рив тази нощ. Ако посегнеш на себе си, да знаеш, че ще те убия втори път.

— Добре съм.

— Никой от нас не е добре.

Когато тя не отговори, чу как Ай Ем изруга и се отдалечи от вратата.

Може би по-късно щеше да помогне на двама им. В края на краищата те бяха единствените, които знаеха как се чувства. Дори Бела, която бе изгубила брат си, не подозираше изтезанието, с което тримата щяха да живеят до края на дните си. Бела мислеше Рив за мъртъв, така че щеше да мине през скръбта, да се озове от отвъдната страна и някак да продължи живота си.

Ами Хекс, Ай Ем и Трез? Те щяха да се мятат в ада, знаейки истината и неспособни да я променят. А тя бе, че докато сърцето на Рив биеше в гърдите му, Принцесата бе свободна да го подлага на мъчения.

Мислейки за бъдещето, хватката на Хекс около дръжката на кинжала се затегна. Със здраво стисната уста, за да задържи болката си вътре в себе си, Хекс проля собствената си кръв вместо сълзи.

Макар че каква беше разликата всъщност? *Симпатите* така или иначе проливаха сълзи с цвета на кръвта.

Съзнанието на Рив се включи онлайн бавно и потрепвайки. Възприятията му като вълни ту прииждаха, ту чезнеха, като се разпростираха от тила до фронталния лоб.

Раменете му пламтяха. И двете. Главата го цепеше от удара с дръжката на меч на оня *симпат*, който го бе пратил в страната на сънищата. Останалата част от себе си усещаше кой знае защо безтегловно.

От другата страна на затворените му клепащи около него блещукаше светлина, която той възприемаше като тъмночервена. Което означаваше, че организъмът му се бе освободил докрай от допамина и сега той беше какъвто щеше да остане завинаги.

Вдиша през носа си и усети мирис на... пръст. Чиста, влажна пръст.

Мина известно време, преди да е готов да се огледа, но все пак му трябваше и друг ориентир освен болката в раменете. Отвори очи и примижа. Свещи, дълги колкото краката му, бяха разположени в далечните ъгли на нещо като пещера и трепкащите им кървавочервени пламъци осветяваха стени, които изглеждаха като течни.

Но не беше вода. Разни неща пълзяха върху черния камък... пълзяха по...

Бързо погледна тялото си и с облекчение установи, че краката му не докосваха движещия се под. Поглед нагоре и... вериги го прикрепяха към вълнообразния таван, вериги, които бяха закачени за... болтове, промушени през плътта му точно под раменете.

Беше провесен наред пещера, над и под голото му тяло имаше камък, който сякаш се движеше заради онези неща по него.

Паяци. Скорпиони. Затворът му гъмжеше от отровни стражи.

Затвори очи и със способностите си на *симпат* започна да търси други от вида си, решен да достигне от затвора си до умове и чувства, които би могъл да манипулира, за да се освободи. Може и да беше дошъл завинаги в колонията, но това не значеше, че ще трябва да виси като полилей.

Ала можеше да долови само шума от статично електричество.

Стотиците хиляди гадина, които го заобикаляха, създаваха психологическа завеса, обезсилваха *симпатската* му страна и не допускаха нищо да влезе или да излезе от пещерата.

В гърдите му се надигна не толкова страх, колкото гняв. Той се пресегна към една от веригите и я дръпна, като напегна масивните си гърдни мускули. Болката го накара да се разтрепери от глава до пети, когато тялото му се завъртя във въздуха, но нямаше начин да размърда веригата или да откачи прикрепящия механизъм, минаващ през плътта му.

Когато отново висеше вертикално, чу някакъв звук, сякаш под него се отваряше врата. Някой влезе и той знаеше кой, заради силната психологическа блокада.

— Чичо — каза той.

— Същият.

Кралят на *симпатите* се приближи тътрейки се, подпрян на бастуна си, а паяците по пода разкъсваха за малко покривалото, което образуваха с телата си, колкото да му направят път и зад него отново се скупчваха. Под кървавочервената кралска мантия тялото бе слабо, ала мозъкът, който увенчаваше извития в дъга гръбнак, бе невероятно мощен.

Категорично доказателство, че физическата сила не бе най-доброто оръжие на един *симпат*.

— Как се чувстваш, реещ се в покой? — попита кралят и рубините на короната му

уловиха светлината от свещите.

— Уважен.

Веждите на краля се надигнаха над горящите му червени очи.

— Как така?

Рив се огледа.

— В страхотна тъмница си ме затворил. Което означава, че съм твърде могъщ, за да си спокоен или пък ти си по-слаб, отколкото ти се ще.

Кралят се усмихна с ведростта на някой, който не чувства никаква заплаха.

— Знаеш ли, че сестра ти искаше да стане крал?

— Полусестра. И това не ме изненадва.

— За известно време ѝ отредих в завещанието си каквото искаше, но си дадох сметка, че съм бил повлиян и промених всичко. Тя използваше откупа, който ѝ плащаше, за да върти бизнес с хора. С хора! — Изражението на краля показваше, че това е все едно да пуснеш плъхове в кухнята си. — Дори само този факт показва, че е напълно некомпетентна да управлява. Страхът е много по-полезен при управлението на поданиците, а парите са почти без значение, ако се стремиш да спечелиш власт. И да си науми да ме убие! Въобразяваше си, че така ще осуети плана ми за наследник на трона, с което далеч надцени възможностите си.

— Какво направи с нея?

Последва още една ведра усмивка.

— Каквото беше редно.

— Докога ще ме държиш така тук?

— Докато тя умре. Да знае, че те държа в плен и че си жив, е част от наказанието ѝ. —

Кралят огледа паяците и нещо, близко до искрена привързаност, се мярна на бялото му, подобно на японска театрална маска лице. — Приятелите ми ще те охраняват добре, не се безпокой.

— Не се безпокоя.

— Но ще започнеш. Обещавам ти. — Очите на краля се върнаха към Рив и хермафродитските му черти придобиха демоничен израз. — Не харесвах баща ти и бях много доволен, когато ти го уби. Но с мен няма да имаш този шанс. Ще живееш само дотогава, докато сестра ти е жива, после ще последвам светлия ти пример и ще намаля броя на роднините си.

— Полусестра!

— Виждам, твърдо решен си да се дистанцираш от родството си с Принцесата. Нищо чудно, че тя те обожава така. За нея недостижимото винаги е криело най-голямо очарование. Което, пак казвам, е единствената причина ти да живееш.

Кралят се подпря на бастуна си и бавно се отправи обратно натам, откъдето беше дошъл. Точно преди да изчезне от полезрението на Рив, се спря.

— Бил ли си някога на гроба на баща си?

— Не.

— Това ми е най-любимото място на света. Да стоя на земята, където погребалната клада изпепели плътта му... прелест. — Кралят се усмихна злорадо. — Това, че беше убит от твоята ръка, ми достави още по-голяма наслада, защото той винаги те е смятал за слаб и безполезен. Сигурно е било голям удар за него да бъде повален от някого под нивото му. Почивай си на воля, Ривендж.

Рив не отговори. Твърде зает бе да търси пролука в съзнанието на чичо си. Кралят се

усмихна, сякаш одобряваше опитите му и продължи по пътя си.

— Винаги съм те харесвал. Макар да си само мелез.

Чу се щракване, сякаш се затвори врата.

Всички свещи изгаснаха.

Дезориентацията стегна гърлото на Ривендж. Сам, реещ се в мрака, без нищо, което да му даде ориентир, той бе завладян от ужас. Това, че не виждаше, беше най-лошото...

Болтовете в горната част на торса му започнаха да треперят леко, сякаш ветреца подухваше към веригите и ги караше да вибрират.

О... Господи, не.

Гъделичкането започна от раменете му и се засили в сърбеж, после плъзна към корема и бедрата му, заструи към върховете на пръстите му, покри гърба, надигна се от шията към лицето. Използваше ръцете си, доколкото му бе възможно, за да се очисти от пълчищата, но колкото повече прашаше на пода, толкова повече го нагазваха. Пъплеката върху него и го обвиха в постоянно движеща се усмирительна риза.

В Колдуел, в разкошната къща, облицована с червеникавокафяв камък, в която бе твърдо решен да се нанесе, Леш се къпеше с ленива прецизност, като бавно обхождаше тялото си с гъбата за баня, без да пропуска местата между пръстите на краката и зад ушите, и положи особено старание за раменете и хълбоците си. Нямахше причина да бърза.

Колкото по-дълго чакаше, толкова по-добре.

А и банята предразполагаше да се задържиш в нея. Всичко беше с отлично качество — от мрамора „Карера“ по подовите и стените до златните обкови на осветителните тела и впечатляващото огромно кристално огледало над вградените умивалници.

Само хавлиените кърпи, висящи от красиви стойки, бяха от „Уолмарт“.

Да, и трябваше да бъдат подменени незабавно. Господин Д. имаше само такива в ранчото, а Леш нямаше намерение да губи време и да обикаля Колдуел с колата само за да намери нещо по-добро, с което да си подсуши задника. Не и сега, когато си имаше ново оборудване за креватна гимнастика, което да разработи. Но след тренировката щеше да поръча по интернет мебели, чаршафи, завивки, килими, кухненски съдове.

Всичко обаче трябваше да бъде доставено в ранчото, където сега бяха отседнали господин Д. и останалите. Тук не можеха да му се мотаят разни доставчици.

Леш остави лампата в банята да свети и влезе в голямата спалня. Таванът беше с височина като при старото строителство, което означаваше толкова висок, че под ръчно изработените гипсови мотиви можеха да се образуват кълбести облаци и да си плуват там при подходящи метеорологични условия. Подът представляваше разкошен паркет с вградени акценти от черешово дърво, а изумителните тъмнозелени копринени тапети бяха като вътрешността на кориците на антикварна книга.

Прозорците бяха закрити с евтини одеяла, които се бе наложило да заковат на корниза — истинско безобразие. Но както и с хавлиените кърпи, това щеше да се промени. Също и леглото. Всъщност то бе просто матрак с гигантски размери, проснат на пода — бял и гол като жител на Средния запад, опитващ се да хване тен в луксозен курорт.

Леш остави кърпата около кръста му да падне на пода и ерекцията му щръкна напред.

— Харесва ми, че си лъжкия.

Принцесата повдигна глава, в лъскавата ѝ черна коса проблясваха сини оттенъци.

— Ще ме освободиш ли? Чукането ще е по-хубаво.

— Не ме тревожи колко ще е хубаво.

— Сигурен ли си? — Напрегна ръце и дръпна стоманените вериги, закрепени с болтове към пода. — Не искаш ли да те докосвам?

Леш отправи усмивка към голото ѝ тяло — което сега притежаваше за всевъзможни цели. Тя беше неговият подарък от краля на *симпатите* като жест на добра воля, жертвоприношение, което представляваше и нейното наказание за измяната ѝ.

— Никъде няма да ходиш — каза той. — А чукането ще е фантастично.

Щеше да я използва, докато рухне, а после щеше да я изкара навън и да я кара да му търси вампири за убиване. Беше съвършената връзка. А ако се отегчеше от нея или пък тя не успееше да се справи било в секса или в ролята си на търсач? Ами просто щеше да се отърве от нея.

Принцесата го стрелна с очи, чийто кървавочервен цвят беше крещящ като гръмка ругатня.

— Ти ще ме освободиш.

Леш започна да милва члена си.

— Само за да те положи в гроба ти.

Усмивката ѝ до такава степен бе израз на чистото зло, че топките му се втвърдиха, сякаш всеки миг щеше да свърши.

— Ще видим дали ще е така — изрече тихо тя с плътния си глас.

Тя беше упоена от личната стража на краля, преди Леш да напусне колонията заедно с нея, и когато бе прикована върху този матрак, ръцете и краката ѝ бяха разтворени възможно най-широко.

Така че сега виждаше влажната ѝ вагина.

— Никога няма да те освободя — каза той, като коленичи на матрака и хвана глезените ѝ.

Кожата ѝ беше мека и бяла като сняг. Сърцевината ѝ — розова като зърната на гърдите ѝ. Той щеше да остави много белези по тънкото ѝ като тръстика тяло. И ако се съдеше по начина, по който въртеше таза си, щеше да ѝ хареса.

— Ти си моя — изстена той.

С внезапен проблясък на вдъхновение си представи нашийника на някогашния си ротвайлер около източения ѝ врат. Медальоните на Кинг щяха да ѝ стоят чудесно, както и поводът.

Идеално. Блестящо, мамка му.

Един месец по-късно...

Елена се събуди от потракването на порцелан в порцелан и аромата на чай „Ърл Грей“. Отвори очи и видя *доген* в униформа едва да пристъпва под тежестта на поднос от масивно сребро. Върху него имаше прясно хлебче под кристален похлупак, купичка с ягодово сладко, порцеланова чинийка с крем-сирене и любимият ѝ предмет — ваза.

Всяка вечер цветето беше различно. Този път бе вейка зеленика.

— О, Саша, не е необходимо да правиш това. — Елена седна в леглото и отметна чаршафите, толкова фини, че на допир бяха по-нежни от летен повей. — Много мило от твоя страна, но просто...

Прислужницата се поклони и се усмихна стеснително.

— Мадам трябва да получи на събуждане прилична храна.

Елена вдигна нагоре ръце, докато над краката ѝ бе нагласена стойка и върху нея бе поставен подносът. Когато погледна към грижливо излъсканото сребро и внимателно приготвената храна, първата ѝ мисъл бе, че баща ѝ току-що е получил същото, сервирано от *доген* на име Еран.

Тя помилва изящната извита дръжка на ножа.

— Толкова сте добри към нас. Всички вие. Накарайте ни да се чувстваме добре дошли в тази разкошна къща, много сме ви благодарни.

Когато вдигна поглед, видя сълзи в очите на *догена*, които тя побърза да попие с кърпичка.

— Мадам... вие с баща ви преобразихте този дом. Много сме радостни, че сте наши господари. Всичко... сега е различно, след като вие сте тук.

Прислужницата не би казала повече от това, но като се имаше предвид как всички от персонала потрепваха сепнато през първите две седмици, Елена се бе досетила, че Монтраг не ще да е бил много лесен като глава на домакинството.

Елена стисна леко ръката на жената.

— Радвам се, че всички сме доволни.

Прислужницата се отправи да върши задълженията си смутена, но щастлива. На вратата тя се спря.

— А, да, пристигнаха вещите на мадам Лузи. Настанихме я в апартамента за гости до този на баща ви. Ключарят ще дойде до половин час, както поръчахте.

— Чудесно и за двете. Благодаря ти.

Вратата бе тихо затворена и прислужницата се отдалечи, тананикайки си мелодия от Древната страна, а Елена отхлупи хлебчето и го намаза с крем-сирене. Лузи се бе съгласила да се пренесе у тях и да работи като медицинска сестра и личен асистент на бащата на Елена, което бе фантастично. Общо взето, той бе приел новите условия сравнително лесно, поведението и душевното му равновесие бяха в по-добро състояние, отколкото от години насам, но постоянната грижа за него помагаше на Елена да преодолее другите си тревоги.

Вниманието по отношение на него си оставаше приоритет.

Но тук, в имението, той не настояваше за метално фолио върху прозорците. Вместо това предпочиташе да гледа градината навън, която бе красива, макар и зазимена и тя се питаше дали не бе искал да се изолира от външния свят отчасти заради мястото, където живееха. Беше толкова по-спокоен и умиротворен и редовно се отдаваше на работа в

спалнята за гости, съседна на неговата. Все още чуваше гласовете и предпочиташе реда пред бъркотии от всякакъв характер, така че се нуждаеше от лекарства. Но това си беше истински рай в сравнение с преживяното през последните две години.

Докато се хранеше, Елена оглеждаше стаята, която си бе избрала, и си припомни някогашното имение на родителите си. Завесите тук бяха от същия тип като във фамилия им дом — богати дипли в прасковено, кремаво и червено, спускащи се от набран бордюр с ресни. Стените също бяха с луксозни копринени тапети на рози, съчетаващи се прекрасно със завесите и с ръчно тъкания килим на пода.

Елена също се чувстваше у дома си в тази обстановка и в същото време като дърво без корен, при това не само защото животът ѝ приличаше на лодка, преобърнала се в студени води и мигом след това озовала се в тропиците.

Ривендж беше с нея. Постоянно и безпощадно.

Последната ѝ мисъл преди заспиване и първата при събуждане беше, че той е жив. Сънуваше го, виждаше го с ръце, отпуснати до тялото и сведена глава на лъскав черен фон. В известен смисъл убеждението ѝ, че е жив беше в пълно противоречие с този негов образ, който някак свидетелстваше, че е мъртъв.

Имаше чувството, че е преследвана от призрак. И не просто преследвана, а изтезавана.

Нервно отмести подноса встрани, стана и отиде да се изкъпе. Дрехите, които облече, не бяха нищо особено, същите, които си бе купувала от разпродажби в „Таргет“ и „Мейсиз“, преди всичко да се промени. Обувките... бяха същите маратонки, които Рив бе държал в ръце.

Но тя отказваше да мисли за това.

Работата бе в това, че не ѝ изглеждаше редно да тича и да харчи пари за каквото и да било. Не чувстваше всички тези притежания свои — нито къщата, прислугата, колите, нито сметката с много нули в банката. Все още бе убедена, че Сакстън ще се появи някоя привечер, за да каже, че грешката е негова и всичко това се полага на някой друг.

Голям конфуз щеше да е.

Елена взе подноса и тръгна да провери баща си в дъното на крилото. Когато стигна до вратата му, почука с върха на обувката си.

— *Татко?*

— *Влез, дъще моя!*

Тя остави подноса на махагонова маса и отвори междинната врата към стаята, която той използваше като кабинет. Старото му бюро бе докарано от жилището под наем и баща ѝ бе седнал да работи зад него, а навред наоколо бяха пръснати книжа.

— *Как се чувстваш?* — попита тя и се приближи да го целуне по бузата.

— *Добре, направо отлично. Догенът току-що ми донесе сока и храната.* —

Еlegantната му кокалеста ръка направи жест към поднос също като нейния. — *Новият доген е просто чудесен, не мислиш ли?*

— *Да, татко, аз...*

— *О, Лузи, скъпа!*

Баща ѝ се изправи и приглади кадифеното си сако, а Елена погледна през рамо. Лузи влезе, облечена в гълъбовосива рокля и широк ръчно плетен пуловер. Обути бяха в спортни обувки „Биркенщок“ и дебели къси чорапи, които също изглеждаха домашно производство. Дългата ѝ къдрава коса беше прибрана в строг кок на тила.

За разлика от цялата промяна около тях, тя си беше все същата. Прекрасна и... уютна.

— *Донесох кръстословицата.* — Размаха прегънат брой на „Ню Йорк Таймс“ и молив.

— *Имам нужда от помощ.*

— *То се знае, аз съм на твое разположение както винаги.* — Бащата на Елена се приближи и галантно издърпа стол за Лузи. — *Настанявай се и да видим колко квадратчета ще успеем да попълним.*

Лузи седна и се усмихна на Елена.

— *Не бих се справила без него.*

Елена присви очи при вида на леката руменина по лицето на жената, после премести поглед към баща си. Той направо сияеше.

— Оставям ви двамата с вашата кръстословица — каза тя усмихната.

Докато излизаше, от две страни ѝ казаха „довиждане“ и тя оцени стерео ефекта, който звучеше много приятно за ухото.

Долу във величественото фоайе тя влезе в официалната трапезария вляво и се поспря да се полюбува на наредените във витрини кристални и порцеланови съдове, както и на излъсканите канделабри. Ала в изящните сребърни поставки нямаше свещи.

Въобщо никъде в къщата нямаше свещи. Нито пък кибрит или запалки. А преди да се нанесат Елена бе поискала от *догени* да заменят газовата печка с ресторантски размери с електрическа. Също така двата телевизора в стаите за семейството бяха дадени на прислугата, а охранителните монитори бяха преместени от открития плот в кабинета на иконома в стая със заключена врата.

Нямаше причина да се изкушава съдбата. Особено, при положение че всякакъв вид електронни екрани, включително тези на мобилни телефони и калкулатори, все още притесняваха баща ѝ.

През първата нощ от пристигането им в имението тя си бе направила труда да разведе баща си навсякъде и да му покаже охранителните камери, сензорите и лъчите не само в къщата, но и в градината. Тъй като не беше сигурна как той ще понесе смяната на обстановката и всички предохранителни мерки, беше организирала обиколката веднага след като той си бе изпил лекарствата. За щастие той бе приел новата обстановка като завръщане към нормалното състояние на нещата и бе приветствал наличието на система, наблюдаваща цялото имение.

Може би това бе още една причина той да не изпитва нужда от облепване на прозорците. Успокоен бе, че сега са добре пазени.

Като бутна летящата врата, Елена влезе в килера, а оттам — в кухнята. След като побъбри с иконома, който се бе заловил да приготвя Последното хранене и похвали една от прислужниците, задето така добре бе излъскала парапета на главното стълбище, Елена се отправи към кабинета, който беше от другата страна на къщата.

Пътят ѝ до него бе дълъг, водеше през множество красиви стаи и в движение тя нежно прокарваше ръка по антиките, по дърворезбата около вратите и по копринената дамска на мебелите. Тази прекрасна къща щеше да направи живота на баща ѝ много по-лек и в резултат тя щеше да има много повече време и енергия да се съсредоточи върху себе си.

Но тя не го искаше. Последното, от което имаше нужда, бяха празни часове, през които само глупостите в главата ѝ да ѝ правят компания. И макар да се състезаваше за титлата „Мис Добре приспособена“, искаше да бъде продуктивна. Може и да не ѝ трябваша пари за издръжката на онова, което бе останало от семейството ѝ, но тя винаги бе работила и бе харесвала благородните цели на работата си в клиниката.

Само дето вече бе изгорила този мост и то невъзвратно.

Като другите трийсетина стаи в имението кабинетът бе обзаведен по вкуса на европейските короновани особи с тапети и тапицерия на канапетата от дамаска в изискан десен, с много пискюли по завесите, с множество осветени картини, които бяха като прозорци към други, още по-съвършени светове. Имаше едно нещо обаче, което нарушаваше хармонията. Подът беше гол. Канапетата и античното бюро, всички масички и столове стояха направо върху излъскания паркет, чийто център беше леко по-тъмен от периферията, сякаш някога е бил покрит.

Когато попита *догени*, те обясниха, че килимът бил изцапан с петно, неподдаващо се на почистване, и че бил поръчан нов при търговеца на антики в Манхатан, снабдяващ домакинството. Не навлязоха в повече подробности за това какво се бе случило, но като се имаше предвид колко много трепереха всички да не изгубят работата си, тя можеше да си представи как би реагирал Монтраг при най-малкото несправяне от тяхна страна, било то и с основателна причина. Преобърнат поднос с чай? Без съмнение бяха имали голям проблем.

Елена заобиколи и седна зад бюрото. Върху кожената подложка бе поставен днешния брой на „Колдуел Куриър Джърнъл“, телефон, приятна френска лампа и прелестна кристална статуетка на птица в полет. Старият ѝ компютър, който тя се беше опитала да върне в клиниката, преди с баща ѝ да се настанят в къщата, се вместише идеално в голямото чекмедже под плота. Наясно бе, че можеше да си позволи нов лаптоп, но не се канеше да купува. Също като дрехите, старият я устройваше чудесно, а и беше свикнала с него.

Освен това познатото ѝ даваше някакъв ориентир. Ей богу, тя имаше нужда от това.

Облакът се на бюрото и се загледа към отсрещната стена, където един прекрасен морски пейзаж бе леко изкривен и зад него се виждаше сейф като лицето на грозновата жена зад великолепна бална маска.

— Мадам, ключарят е тук.

— Прати го при мен, ако обичаш.

Елена се изправи, отиде до сейфа и докосна гладката му матирана повърхност и заключващия циферблат в черно и сребристо. Беше го открила единствено защото беше толкова запленена от изображението на слънцето, залязващо над океана, че импулсивно бе поставила ръка върху рамката. Когато цялата картина изскочи напред, тя се ужаси, че някак е повредила окачването, но като погледна отзад... ти да видиш!

— Мадам, това е Роф, син на Росф.

Елена се усмихна и отиде при мъжа, облечен в черен работен гащеризон и с черно куфарче за инструменти в ръка. Тя му протегна ръка, а той свали шапката си и се поклони ниско, сякаш беше пред много важна особа. Което бе извънредно странно. След годините, през които бе живяла като обикновена цивилна, официалностите я притесняваха, но вече привикваше към това да оставя околните да спазват етикета. Когато молеше било *догени*, работници или съветници да не го правят, само влошаваше нещата.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя.

— Радвам се, че мога да услужа. — Той погледна сейфа. — За този ли става въпрос?

— Да. Не знам комбинацията му. — Отправиха се към вградената каса. — Надявах се да има някакъв начин да го отвориш.

Трепването, което той се опита да прикрие, не беше окуражаващо.

— Мадам, познавам този тип сейфове, няма да е лесно. Ще трябва да донеса професионална бормашина, за да пробия щифтовете и да освободя вратата, което ще е доста

шумно. Също така, когато приключва, сейфът ще е съсипан. Без да проявявам неуважение, няма ли начин да откриете комбинацията?

— Не знам къде да я търся. — Тя огледа рафтовете с книги, а после бюрото. — Току-що се нанесохме и няма оставени инструкции.

Мъжът също като нея огледа стаята.

— Обикновено собствениците оставят такива неща на скрито място. Ако откриете комбинацията, мога да ви покажа как да я пренастроите, така че да използвате сейфа и понататък. Както казах, ако използвам бормашина, ще трябва да бъде демонтиран.

— Бюрото вече го проверих още при идването ни тук.

— Не открихте ли в него някакви тайни чекмеджета?

— Ами... не. Но аз само извадих разни книжа и се опитах да освободя място за своите неща.

Мъжът посочи с брадичка бюрото.

— В много старинни мебели като тази ще откриете поне едно чекмедже с фалшиво дъно или гръб, който скрива тясно пространство. Не искам да се натрапвам, но дали бих могъл да ви помогна да го потърсим? Зад ламперията в стая като тази също би могло да има скривалища.

— Ще се радвам още едни очи да се включат в търсенето, благодаря.

Елена отиде до бюрото, извади едно по едно чекмеджетата и ги постави на пода. През това време мъжът разглеждаше отворилите се празнини с джобно фенерче.

Тя се поколеба при голямото чекмедже най-долу вляво, защото не искаше да се види какво е сложила там. Но все пак ключарят нямаше как да провери и там, ако не махнеше проклетото чекмедже. Изруга полугласно и дръпна месинговата дръжка, без да поглежда изрязаните и сгънати статии от „Колдуел Куриър Джърнъл“, които бе запазила, макар да не искаше да ги чете пак.

Постави чекмеджето възможно най-далеч.

— Е, това беше последното.

Мъжът завря глава под бюрото и гласът му прозвуча оттам:

— Тук май има нещо... Ще ми трябва ролетката от куфарчето...

— Чакай, аз ще ти я донеса.

Когато му я подаде, той изглеждаше изненадан, че му помага.

— Благодаря, мадам.

Тя коленичи до него, когато той пак се пъкна отдолу.

— Има ли нещо там?

— Като че ли... Да, пространството е по-плитко от другите. Нека само да...

Разнесе се скърцане и ръката на мъжа се отмести рязко.

— Открих го. — Когато се измъкна изпод бюрото и седна, държеше грубо скована кутия в отрудените си ръце. — Мисля, че капакът се отваря с повдигане нагоре, но ще оставя вие да го направите.

— Чувствам се като Индиана Джоунс, но без камшика. — Елена повдигна капака и...

— Няма комбинация, само ключ. — Тя го извади, разгледа го и пак го постави вътре. — Най-добре да върнем това, където го открихме.

— Нека ви покажа как да поставите тайното чекмедже обратно.

Мъжът си тръгна двамайсет минути по-късно, след като двамата бяха проверили с почукване всички стени, ламперията и рафтовете и не откриха нищо. Елена реши, че ще

потърси още един последен път и ако няма резултат, ще го повика с голямата бормашина, за да разбие сейфа.

Тя се върна при бюрото, върна всички чекмеджета по местата им и спря за миг, когато стигна до онова с изрезките от вестника. Може би причината бе, че нямаше защо да се тревожи за баща си. Може би се дължеше на факта, че имаше много свободно време. А най-вероятно просто преживяваше момент на слабост в борбата си да отпъди потребността да знае.

Елена извади изрезките, разгъна ги и ги подреди върху бюрото. Всички статии бяха за Ривендж и за взривяването на „Зироу Сам“ и без съмнение, щом отвореше днешния брой, щеше да открие и друга, която да добави към колекцията. Журналистите бяха заплени от историята и през последния месец имаше цял тон материали за нея — и не само по вестниците, но и във вечерните новини.

Нямаше заподозрени. Нямаше арести. Мъжки скелет бе открит сред развалините на клуба. Другите заведения, които бе притежавал, сега се управляваха от съдружниците му. Търговията на наркотици в Колдуел бе напълно спряла. Нямаше повече убийства на наркочилдъри.

Елена взе една статия от върха на купчината. Беше от по-скорошните, но тя я беше гледала толкова много, че бе размазала мастилото. До текста имаше неясна снимка на Ривендж, направена от полицаи под прикритие преди две години. Лицето на Ривендж беше в сянка, но самуреното палто, бастунът и бентлито ясно се виждаха.

Последните четири седмици бяха избистрили спомените ѝ за Ривендж — от моментите, прекарани заедно, до начина по който нещата бяха приключили с отиването ѝ в „Зироу Сам“. Вместо времето да замъгли образите в съзнанието ѝ, тя си ги припомняше още по-ярко — бяха като уиски, което добива повече сила с отлежаването. И това беше странно. Чудно, че от всички изречени неща, добри и лоши, най-често си припомняше нещо, което охранителката бе изрекла гневно при тръгването на Елена от клуба:

... този мъж се намира в тази отвратителна ситуация заради мен, майка си и сестра си. Мислиш, че си твърде добра за него ли? Браво. Къде си расла, че всичко около теб е толкова идеално?

Майка му. Сестра му. Тя самата.

Когато думите отново проехтяха в главата ѝ, Елена остави погледа си да блуждае из кабинета, докато не попадна върху вратата. Къщата беше тиха, баща ѝ бе зает с Лузи и кръстословицата, персоналът работеше щастливо.

За пръв път от месец тя беше сама.

С оглед на всичко преживяно би трябвало да си вземе гореща вана и да се сгуши уютно с хубава книга... но вместо това тя извади лаптопа си, отвори екрана и натисна бутон за включване. Имаше чувството, че ако продължи с това, което ѝ се искаше, щеше да свърши в дълбока и тъмна яма. Ала не можеше да се въздържи.

Беше запазила клиничните проучвания, които беше направила за Рив и майка му, и тъй като и двамата бяха обявени за починали, технически документите бяха част от публичния архив. Така че нямаше чак толкова остро чувство, че навлиза в личната им територия, когато извика и двата файла.

Първо проучи досието на майката, като срещаше познати неща от предишния прочит, когато бе проявила любопитство към жената, която го бе родила. Сега обаче четеше, без да бърза и търсеше нещо конкретно. Макар един Господ да знаеше какво е то.

По-скорошните вписвания не бяха нищо впечатляващо, просто коментар на Хавърс относно ежегодните прегледи на жената или лечението ѝ от някое и друго вирусно заболяване. Като превърташе страница след страница, тя започна да се чуди защо си губи времето... докато не стигна до операция на коляното, направена на Мадалина преди пет години. В предоперативните бележки Хавърс бе споменал нещо за деградация на ставата в резултат на хронични травми.

Хронична травми? При високопоставена жена от *глицерата*. Звучеше като нещо типично по-скоро за футболист, за бога, отколкото за майката на Ривендж с нейния аристократичен произход.

Нямаше никаква логика.

Елена се връщаше все по-назад и по-назад четейки друга невпечатляваща информация... и тогава видя вписванията отпреди двайсет и три години. Едно след друго. Счупени кости. Натъртвания. Сътресения.

Ако не изглеждаше невъзможно, Елена би се заклела, че става дума за домашно насилие.

Всеки път Ривендж бе този, който бе водил майка си в клиниката. И после бе оставал там с нея.

Елена се върна към последната вписана информация, навеждаща на мисълта за жена, малтретирана от нейния *хелрен*. Мадалина бе придружена от дъщеря си Бела, не от Рив.

Елена се взираше в датата, сякаш поредицата от цифри щеше да я доведе до внезапно прозрение. Когато пет минути по-късно остана все така фиксирана, почувства как сенки от болестта на баща ѝ витаят из нейното съзнание. Защо беше толкова обсебена от това, по дяволите?

Назад, назад, назад, през отделните вписвания... Той бе започнал да се нуждае от допамин приблизително по същото време, когато майка му бе престанала да идва с травми.

Може би беше просто съвпадение.

С чувството, че полудява, Елена се прехвърли в интернет и влезе в базата данни на публичния архив на вампирите. Написа името на Мадалина и откри вписването на смъртта ѝ в регистъра, после прегледа информацията за нейния *хелрен* Ремпун...

Елена се наведе напред на стола и изпусна дъха си със свистене. Нежелаеща да повярва, тя се върна на данните за Мадалина.

Нейният *хелрен* бе починал в нощта на последния ѝ прием с травма в клиниката.

С чувството, че е на ръба на отговорите, Елена обмисли съвпадащите дати в светлината на казаното от охранителката за Ривендж. Ами ако той бе убил мъжа, за да защити майка си? Ами ако охранителката знаеше това? Ами ако...

С крайчеца на окото си тя мерна снимката на Ривендж от вестника — лицето му в сянка, а лъскавата му кола и бастуна, типичен за сутеньор, толкова натрапващи се.

С ругатня тя затръшна капака на лаптопа, прибра го в чекмеджето и се изправи. Може да не беше в състояние да контролира подсъзнанието си, но поне можеше да се владее в часовете, когато беше будна и да не насърчава тази лудост.

Вместо да се докара до още по-голямо безумие, щеше да отиде в стаята, където бе спал Монтраг, за да се опита да открие комбинацията за сейфа. По-късно щеше да се присъедини към баща си и Лузи за Последното хранене.

А после трябваше да измисли какво да прави с остатъка от живота си.

— „... което предполага, че на убийствата на местни наркодилъри в последно време е сложена точка с вероятната смърт на собственика на клуба и заподозрян като крал на дрогата Ричард Рейнолдс.“ — Чу се шумолене, когато Бет остави „Колдуел Куриър Джърнъл“ на бюрото. — Това е краят на статията.

Рот премести крака, за да му е по-удобно да държи своята кралица в скута си. Беше посетил Пейн преди около два часа и тялото му беше като разглобено, но усещането бе приятно.

— Благодаря ти, че ми я прочете.

— Удоволствието беше мое. Сега ще стана за секунда, за да се погрижа за огъня. Една цепеница всеки момент ще се изтъркала на килима.

Бет го целуна и се изправи, а столът изскърца с облекчение. Докато тя прекосяваше кабинета отивайки към камината, стенният часовник започна да бие.

— О, това е добре — каза Бет. — Слушай, Мери ще дойде след минута. Има нещо за теб.

Рот кимна, пресегна се напред и прекара пръсти по бюрото, докато откри чашата с червено вино, което пиеше. По тежестта ѝ отгатваше, че почти го е привършил, а при това си настроение сигурно щеше да пожелае още. Цялата история с Рив го тормозеше. Силно.

След като допи бордото си, остави чашата и потърка очи под тъмните очила, които все още носеше. Може би беше странно да продължава да ходи с тъмни очила, но не му беше приятно околните да гледат нефокусираните му зеници, без той да вижда, че го наблюдават.

— Рот? — Бет застана до него и от напрегнатия ѝ тон той отгатна, че се опитваше да прогони страха от гласа си. — Добре ли си? Да не те боли главата?

— Не. — Рот отново придърпа своята кралица в скута си, при което крехкият стол отново изскърца, а изящните му крака се разклатиха. — Добре съм.

Тя приглади косата встрани от лицето му.

— Не ми изглеждаш добре.

— Просто... — Той намери една от ръцете ѝ и я взе между своите. — По дяволите, не знам.

— Знаеш.

Той се намръщи силно.

— Не става дума за мен. Поне не директно.

Настана дълга пауза, после и двамата заговориха едновременно.

— Какво има?

— Как е Бела?

Бет се прокашля, сякаш изненадана от въпроса му.

— Бела... полага всички усилия да се справи. Не я оставяме за дълго сама и е добре, че Зейдист реши да си даде почивка. Тежко ѝ е, защото загуби и двамата през два дни, майка си и брат си...

— Тази история за Рив е лъжа.

— Не разбирам.

Той се пресегна за „Колдуел Куриър Джърнъл“, от който тя му беше чела и почука с пръст върху статията.

— Трудно ми е да повярвам, че някой го е взривил. Рив не беше глупак. Ами онези маври, които го пазеха? Ами шефката на охраната му? Няма начин да са пуснали някой

кретен с бомба близо до клуба. Освен това Рейдж каза, че с Ви отишли миналата вечер да приберат Джон от „Желязната маска“ и тримата работели там. Ай Ем, Трез и Хекс още са заедно. Обикновено след трагедия потърпевшите се пръсват. А тия са плътно един до друг, като че го чакат да се върне.

— Но нали сред развалините е намерен скелет?

— Би могъл да е на всеки. Добре, мъжки е, но какво друго знае полицията? Нищо. Ако аз поискам да избягам от човешкия свят, пък дори и от вампирския, бих подхвърлил труп и бих взривил сградата си. — Той поклати глава, като си припомни Рив в леглото му в планинското имение. Беше много зле, но не дотолкова, че да не изкомандва убицеца си да се погрижи за оня, дето бе подготвил покушение срещу Рот. — Този разбойник застана на моя страна. Разполагаше с всички шансове да ми види сметката, когато Монтраг се е срещнал с него. Задължен съм му.

— Почакай... защо му е трябвало да инсценира смъртта си? Той толкова обичаше Бела и малката. Та той на практика е отгледал сестра си и не мога да повярвам, че би я наранил така. А и къде би отишъл?

В колонията, помисли си Рот.

Искаше му се да каже на своята кралица всичко, което бе в ума му, но се поколеба, защото обмисляше решение, което адски щеше да усложни нещата. Интуицията му подсказваше, че Рив го беше излъгал относно онзи имейл. Просто случайността бе прекалено голяма — тъкмо го бяха получили и на следващата нощ той „умря“. Но след като Монтраг беше мъртъв, кой би могъл...

Разнесе се рязко изпукване и в следващия миг двамата се приземиха твърдо на пода. Бет изписка, а Рот изруга:

— *Какво стана, мамка му?*

Опипа наоколо и усети, че навред бяха пръснати трески от фино старо френско дърво.

— Добре ли си, *лийлан*? — попита остро.

Бет се разсмя и се изправи.

— Боже мой... счупихме стола.

— Надробихме го на сол, по-точно...

Почукването на вратата накара Рот да се надигне с пъшкане от пода. Вече свикваше с болката. Пейн все се целеше към пищялите му и добре бе подредила левия му крак. Но и той не й беше останал дължен. Нищо чудно след последния им сеанс тя да страдаше от сътресение.

— Влез — извика той.

В мига, в който вратата се отвори, знаеше кой е... и че тя не е сама.

— Кой е с теб, Мери? — попита и посегна към ножа на кръста си. Миризмата не беше човешка... но не беше и на вампир.

Чу подрънкване и продължителната възхитена въздишка на своята *шелан*, сякаш тя виждаше нещо, което много я бе зарадвало.

— Това е Джордж — отвърна Мери. — Моля те, прибери си оръжието. Той няма да те нарани.

Рот задържа кинжала в дланта си и разшири ноздри. Миризмата беше...

— Това куче ли е?

— Да, обучен е да помага на слепи.

Рот потръпна при думата, тъй като все още му бе трудно да я възприема като отнасяща

се за него.

— Искам да го доведа при теб — каза Мери с равния си спокоен глас. — Но не и докато не прибереш оръжието.

Бет остана мълчалива, а Мери не се приближи, което бе мъдро от тяхна страна. В момента целият бе изтъкан от нерви и мислите му се стрелкаха във всички посоки. Последният месец беше белязан от много победи и също тъй много гадни загуби. Когато се върна от първата си среща с Пейн, знаеше, че му предстои мъчен път, но той се оказа по-дълъг и стръмен, отколкото бе очаквал.

Двата най-големи проблема бяха, че не му беше по сърце да разчита толкова много на Бет и на братята и че научаването наново на прости неща се оказва неочаквано изтощително. Като например... да му се не види, дори да си препече филия сам, вече бе сериозно начинание. Вчера пак бе опитал и успя да счупи стъкленото съдче за масло. Естествено, бе му отнело цяла вечност да почисти.

И все пак идеята да се разкарва наоколо с куче му идваше... в повече.

Гласът на Мери се разнесе из кабинета дискретно, сякаш между другото.

— Фриц беше обучен да се справя с кучето и двамата с него сме готови да работим с теб и Джордж. Има двуседмичен изпитателен срок, след който ако не ти е по вкуса или не се получава, можем да върнем животното. Няма никаква обвързаност, Рот.

Тъкмо се канеше да им каже да махнат кучето, когато чу тихо скимтене и отново онова подрънкване.

— Не, Джордж — каза Мери. — Не можеш да отидеш при него.

— Иска да дойде при мен ли?

— Обучавахме го, като използвахме твоя риза. Той познава миризмата ти.

Настана дълго, дълго мълчание, после Рот поклати глава.

— Не знам дали си падам много по кучета. А и как ще реагира Бу?

— Той е тук — каза Бет. — Застанал е до Джордж. Слезе по стълбите в мига, когато Джордж влезе в къщата и оттогава не се е отделял от него. Мисля, че се харесват.

По дяволите, дори котаракът не беше на негова страна. Ново мълчание.

Рот бавно прибра кинжала в калъфа му и направи две големи крачки вляво, за да излезе иззад бюрото. После тръгна напред и спря в средата на кабинета. Джордж леко заскимтя и пак се чу тихото подрънкване на нашийника му.

— Нека дойде при мен — мрачно рече Рот, с чувството, че е притискан, което никак не му се нравеше.

Разбра, че животното приближава по тихото пристъпване на лапи и подрънкването на нашийника и тогава...

Каdifено мека муцуна се притисна в дланта му и грапав език бързо облиза кожата му. После кучето приседна под ръката му и се облегна на бедрото му. Ушите бяха копринени и топли, краищата на козината му бяха леко къдрави.

Беше едро куче с голяма, масивна глава.

— Каква порода е?

— Голдън ретривър. Фриц го избра.

Догенът се обади от прага, като че се боеше да влезе в стаята, усетил напрежението.

— Казах си, че това е идеалната порода, господарю.

Рот опипа тялото на кучето, което бе опасно с нагръдник и намери дръжката, предназначена за слепеца.

— Какво може да прави?

Отговори му Мери.

— Всичко, което ти е нужно. Може да научи разположението на къщата и ако му дадеш команда да те заведе в библиотеката, ще го направи. Може да ти помогне да се ориентираш в кухнята, да отговаряш на телефона, да намираш предмети. Превъзходно животно е и ако двамата си паснете, ще бъдеш толкова независим с него, колкото знам, че желаш.

Проклетата жена. Тя беше наясно точно какво го притеснява. Но дали животното беше отговорът?

Джордж изскимтя тихо, сякаш отчаяно искаше тази работа.

Рот пусна кучето и отстъпи назад, тъй като цялото му тяло се разтрепери.

— Не знам дали ще мога — промълви той с дрезгав глас. — Не знам дали ще мога... да съм сляп.

Бет се прокашля, сякаш гърлото ѝ се бе стегнало, но и той се чувстваше така.

След миг Мери с нейния учтив, но твърд маниер изрече трудните думи, които трябваше да бъдат казани:

— Рот, истината е, че ти си сляп.

Недовършеното „тъй че, приеми го“ отекна в главата му и освети като прожектор реалността, през която той куцукаше. Вярно, бе престанал да се събужда всяка сутрин с надеждата, че зрението му ще се върне, биеше се с Пейн и правеше любов с жена си, тъй че не се чувстваше физически слаб, вършеше кралските дела и прочие. Но това далеч не означаваше, че нещата са фантастични. Той залиташе, блъскаше се в предмети, изпускаше... вкопчваше се в своята *шелан*, която цял месец не беше напускала къщата заради него... използваше братята да го водят тук и там... и на практика беше бреме за всички, което много го огорчаваше.

Да даде на това куче шанс не означаваше, че е ентузиазизиран от слепотата си, каза си. Но то можеше да му помогне да се движи наоколо сам.

Рот се обърна, така че двамата с Джордж гледаха в една и съща посока и се приближи до кучето. Наведе се, намери дръжката и я стисна.

— И какво правим сега?

След стъписано мълчание, като че бе смаял до немай-къде малобройната си публика, започнаха дискусии и демонстрации, от които той чу и запомни само малка част. Но очевидно се оказа достатъчно на първо време, защото скоро двамата с Джордж тръгнаха на обиколка из кабинета.

Поводът трябваше да бъде отпуснат докрай, за да не се налага Рот да се навежда на една страна и при цялата процедура кучето се справяше много по-добре от повереника си. Но след малко двамата излязоха от кабинета и тръгнаха по коридора. Следващото изпитание беше слизането по главното стълбище и изкачването обратно горе.

Сам.

Когато Рот се върна обратно в кабинета си, застана пред събралата се група — а тя вече беше голяма, тъй като всичките братя, а също и Ласитър, се бяха присъединили към Бет, Фриц и Мери. Рот улови мириса на всеки един... Във въздуха се долавяше също така огромна надежда и тревога. Не можеше да ги упреква, че се чувстваха така, но не му харесваше чак такава внимание.

— Как избра породата, Фриц? — попита, за да запълни мълчанието, а и нямаше защо

да се правят, че в стаята няма розов слон.

Или в случая — русо куче.

Гласът на стария иконом потрепна, тъй като и той като останалите се бореше да съдържа чувствата си.

— Аз... въъ... избрах го... — *Догенът* прочисти гърло. — Предпочетох го пред лабрадор, защото повече се скубе.

Слепите очи на Рот примигнаха.

— И кое му е хубавото на това?

— Прислугата ви обича да чисти с прахосмукачка. Реших, че ще е прекрасен подарък за тях.

— О, ясно... разбира се. — Рот се усмихна, после избухна в смях. Останалите се присъединиха и напрежението в стаята се разреши. — Как не се сетих?

Бет се приближи и го целуна.

— Ще видим как ще потръгне, става ли?

Рот погали Джордж по главата.

— Да, добре. — После повиши глас: — Стига шляене. Днес кой е на смяна? Ви, трябва ми финансовия отчет. Джон още ли не е изтрезнял и спи? Тор, искам да се свържеш с оцелелите семейства от *глимерата* и да провериш дали някои от обучаваните младежи ще се върнат...

Рот отривисто раздаваше заповеди и беше приятно, че отговорите идваха бързо, че околните се раздвижиха да си намерят места за сядане, че Фриц тръгна, за да почисти след Последното хранене, че Бет се настани в старото кресло на Тор.

— О, ще ми трябва нещо друго за сядане — рече той, когато с Джордж заобиколиха зад бюрото.

— Значи й видя сметката на оная вехтория, а? — подхвърли Рейдж.

— Мога да ти скова нещо — предложи Ви. — Бива ме за дърводелец.

— Купи си марка „Баркалаундж“ — намеси се Бъч.

— Искаш ли това кресло? — попита Бет.

— Просто някой да ми донесе онова в ъгъла до камината — каза Рот.

Фюри донесе креслото и Рот седна, но когато го издърпа напред, удари и двете си колена в чекмеджетата на бюрото.

— Това май заболя — измърмори Рейдж.

— Трябва да е по-нисък — обади се някой.

— Този върши работа — отсече рязко Рот, като пушна поводата на Джордж и разтърка двете си ударени места. — Все ми е тая на какво седея.

Братята пристъпиха към работа и Рот се улови, че е поставил ръка върху главата на кучето и гали меката му козина... играе си с ухото му... спуска ръка към широките, силни гърди.

Естествено това въобще не означаваше, че ще задържи животното.

На следващата вечер Елена гледаше как новият ѝ приятел Роф ключарят разбиваше с бормашината на пух и прах ключалката на стенния сейф. Виенето на мощния инструмент проглушаваше ушите ѝ, а острата миризма на нажежен метал ѝ напомняше препаратите за под, използвани в клиниката на Хавърс. Ала усещането, че все нещо се прави, компенсираше всичко това.

— Почти приключих — надвика шумотевицата ключарят.

— Работи си спокойно — кресна му тя в отговор.

Вече приемаше лично двубоя си със сейфа и тази вечер проклетникът щеше да бъде отворен, та каквото ще да става. След като с помощта на прислугата огледа цялата спалня на Монтраг и дори претърси дрехите му, което си бе доста страховито, беше позвънила на ключаря и сега с удоволствие наблюдаваше как бургията на бормашината влиза все по-дълбоко и по-дълбоко в метала.

В крайна сметка не я интересуваше какво има в проклетото чудо, важното бе да се преодолее препятствието от липсата на комбинацията, а и бе приятно отново да е самата себе си. Никога не се бе колебала да минава през трудностите... също като тази бургия.

— Пробих го — обяви Роф, като издърпа инструмента си. — Най-последно! Елате да погледнете.

Когато воят затихна и напълно престана, а мъжът спря да си откъдне, тя отиде до сейфа и отвори панела. Вътре беше тъмно като в рог.

— Нали помните — обади се Роф и се застыга за тръгване, — трябваше да прекъснем електричеството и веригата, която го свързваше с охранителната система. Обикновено има лампичка, която светва.

— Ясно. — Тя все пак продължи да се взира вътре. Беше досущ като някоя пещера. — Благодаря ти.

— Мога да ви набавя друг сейф вместо този, ако искате.

Баща ѝ винаги бе имал сейфове, някои от тях вградени в стената, други, големи и тежки като автомобили — в мазето.

— Ами сигурно... ще ни трябва.

Роф огледа кабинета и ѝ се усмихна.

— Да, мадам, и аз мисля, че ще ви трябва. Ще се погрижа да получите нещо подходящо.

Тя се обърна и му протегна ръка.

— Беше много любезен.

Той се изчерви от яката на работния си комбинезон чак до тъмната си коса.

— Мадам... беше ми извънредно приятно да работя за вас.

Елена го изпрати до голямата входна врата, после се върна с фенерче, което беше взела от иконома.

Включи го и надзърна в сейфа. Папки. Купища папки. Плоски кожени кутии, които помнеше от времето, когато майчините ѝ бижута още ги имаше. Още документи. Акции. Пачки пари. Две сметководни книги.

Като премести отпред една помощна масичка, тя изпразни всичко отвътре на купчини. В самото дъно откри заключена кутия, която вдигна с усилие.

Отне ѝ около три часа да прелисти книжата и когато приключи, беше абсолютно

зашеметена. Монтраг и баща му бяха корпоративният еквивалент на мафиоти.

Стана от стола, на който бе седяла, отиде в спалнята, която използваше, и отвори чекмеджето на античния скрин. Там, под дрехите ѝ беше ръкописът на баща ѝ и тя свали ластика, с който бе овързан. Прелисти страниците и откри описание на сделката, оказала се съдбоносна за семейството ѝ.

Елена свали страниците на ръкописа долу при документите и сметководните книги от сейфа. Като прехвърли отчети за стотици сделки с недвижими имоти и други инвестиции, тя откри онази, която по дата, парична сума и предмет съвпаднаше с описаната от баща ѝ.

Беше там, черно на бяло. Бащата на Монтраг беше изиграл нейния, а синът бе взел участие.

Тя се отпусна на облегалката на стола и огледа кабинета продължително и напрегнато. Понякога кармата можеше да е много гадна, нали?

Елена се върна към сметководните книги, за да види дали и други от *глиммерата* са били изиграни. Нямахше такива, не и след като Монтраг и баща му бяха разорили семейството ѝ и тя се зачуди дали не бяха минали към сделки с хора, за да намалят опасността да бъдат изобличени като измамници сред расата им.

Погледна към заключената кутия.

Тъй като това очевидно бе нощ, в която се изкарваха най-вече кирливите ризи, тя я взе в ръце. Ключалката ѝ не се отваряше с комбинация, а с ключ. Елена погледна през рамо и се втренчи в бюрото.

Пет минути по-късно, след като успешно бе отворила тайното отделение в най-долното чекмедже, тя извади ключа, намерен предишната нощ и го отнесе при кутията. Нямахше съмнение, че той ще я отвори. Така и стана.

Вътре имаше само един-единствен документ. Разлиствайки дебелия, кремав лист, изпита същото чувство както при първия ѝ разговор с Рив, когато той бе попитал: „Елена, там ли си?“.

Беше клетвена декларация от бащата на Ривендж, в която той назоваваше убиеца си и която бе написал, докато бе умираше от фаталните си рани.

Прочете я два пъти. И после трети път.

Свидетел беше Рем, бащата на Монтраг.

Умът ѝ мина на режим обработване на данни и тя се втурна към лаптопа и клиничния картон на Мадалина. Ето, датата на клетвената декларация съвпаднаше с тази на последния път, когато майката на Рив бе постъпила пребита в клиниката.

Взе клетвената декларация и я препрочете. Ривендж беше *симпат* и убиец, според казаното от втория му баща. И Рем го бе знаел. Монтраг също го бе знаел.

Погледът ѝ се върна към сметководните книги. Според съдържащото се там баща и син бяха абсолютни използвачи. Трудно бе да се повярва, че не са се възползвали от такава информация при един или друг случай. Много трудно.

— Мадам? Донесох ви чай.

Елена вдигна поглед към прислужницата на прага.

— Искам да знам нещо.

— Разбира се, мадам. — Жената се приближи с усмивка. — С какво мога да ви услужа?

— Как умря Монтраг?

Раздаде се остро изтракване, когато прислужницата почти изпусна подноса върху

масата пред канапето.

— Мадам... едва ли ви се иска да говорим за такова нещо.

— Как?

Жената *доген* погледна книжата от изтърбушения сейф, разпръснати наоколо. По мрачния поглед на Елена Сашла разбра, че са разкрити тайни, които не представяха в добра светлина предишния ѝ господар.

Тонът ѝ бе приглушен от дипломатичност и респект.

— Не бих искала да говоря зле за покойник, нито да проявя непочтителност към господаря Монтраг. Но вие сте глава на домакинството и тъй като попитахте...

— Спокойно, не вършиш нищо нередно. А аз трябва да знам. Ако ще ти помогне, приеми го като изрична заповед.

Това явно облекчи жената и тя кимна, сетне заговори с пресекващ глас. Когато млъкна, Елена се взря в лъснатия под.

Поне сега знаеше защо килима го няма.

Хекс работеше последна смяна в „Желязната маска“, също както го беше правила и в „Зироу Сам“. Което означаваше, че щом на ръчния ѝ часовник се появяха цифрите три и четирийсет и пет, беше време да се проверят тоалетните, докато барманите обявяваха последните поръчки, а подчинените ѝ извеждаха пияните и дрогираните на улицата.

На пръв поглед „Маската“ въобще не приличаше на „Зироу Сам“. Вместо стомана и стъкло тук всичко беше в неовикториански стил и интериорът бе решен в черно и тъмносиньо. Имаше множество кадифени завеси, дълбоки сепарета и нито помен от техно поп; музиката беше акустична, депресивна колкото щещ. Нямахме дансинг, нито ВИП сектор. Имаше повече места за секс. Дрогата беше по-малко.

Ала усещането за бягство от външния свят беше същото, момичетата работеха и печелеха добре, а алкохолът се лееше като из ведро.

Трез управляваше заведението с много дискретен стил — вече бяха в миналото дните на скрития заден офис и на екстравагантното присъствие на собственик с впечатляваща външност. Той беше управител, не наркобарон, политиката и нравите тук не включваха размахване на юмруци и оръжия. В резултат на това за полицията имаше далеч по-малко работа поради липсата на търговия с наркотици на едро и на дребно, плюс, че почитателите на готическия стил бяха по природа по-мрачни и интровертни за разлика от буйните, шумни и далеч по-лъскави на вид постоянни посетители на „Зироу Сам“.

На Хекс обаче хаосът ѝ липсваше. Липсваха ѝ... много неща.

С ругатня тя нахълта в главната дамска тоалетна, разположена до по-големия от двата бара и завари жена, наведена към потъмнялото огледало над умивалника. С напрегнато внимание тя търкаше с пръсти кожата под очите си, но не за да почисти очната линия, а за да я размаже още повече по белите си като вар страни. Бездруго беше вече толкова наклепана, че имаше вид сякаш някой я е фраснал и насинил и двете ѝ очи.

— Затваряме — съобщи Хекс.

— Добре, няма проблем. До утре. — Момичето отдръпна от огледалото лицето си, достойно за „Нощта на живите мъртъвци“, и излезе през вратата.

Това беше странното при готиците. Да, изглеждаха пълни откачалки, но поведението им бе далеч по-прилично, отколкото на нервните колежанчета, дето се имаха за каймака на

обществото. Освен това имаха много по-хубави татуировки.

Да, в „Маската“ нещата не бяха сложни... което означаваше, че Хекс имаше повече от достатъчно време да задълбочава отношенията си с детектив Де ла Крус. Беше ходила вече два пъти в полицейския участък на Колдуел за разпит, както и мнозина от подчинените ѝ — включително Големия Боб и Мълчаливия Том, двамата, които бе изпратила да ѝ намерят Грейди.

Естествено, те бяха излъгали достоверно под клетва, че са работили с нея по време на смъртта на Грейди.

На този етап беше ясно, че тя ще се яви на дело с разширен съдебен състав, но обвиненията щяха да паднат. Без съмнение полицейските експерти усърдно бяха събрали влакна и косми от Грейди, но по този път нямаше да набавят улики срещу нея, тъй като вампирската ДНК също като кръвта бързо се разпадаше. А и тя вече беше изгорила дрехите и обувките си от онази нощ, а ножът, който бе използвала, бе от типа, продаван масово във всички ловни магазини.

Де ла Крус разполагаше единствено с косвени улики.

Не че цялата тази история изобщо имаше значение. Ако по някаква причина нещата станеха твърде напечени, тя просто щеше да изчезне. Може би щеше да се отпрати на запад. А можеше и да се върне в Древната страна.

По дяволите, вече трябваше да е напуснала Колдуел. Съсипваше я това, че бе толкова близо и в същото време толкова далече от Рив.

След като провери всички кабинки, Хекс излезе и заобиколи ъгъла към мъжката тоалетна. Почука силно на вратата, после провря глава вътре. Шумоленето и тежкото дишане подсказваха, че вътре имаше поне един мъж и една жена. Може би по двама от всеки пол.

Никак не беше в настроение да слуша това. Само ѝ напомняше за кратките ѝ мигове с Джон... Но пък кое ли не ѝ напомняше? Откакто Рив бе духнал и тя бе престанала да спи, разполагаше с много, много часове през деня, за да се взира в тавана на ловната си хижа и да брои всичките си гафове.

Оттогава не беше ходила в апартамента си. Вече си мислеше за продажбата му.

— Хайде, движение — рече тя. — Затваряме.

Нищо. Само онова дишане.

Писна ѝ от въздишките след секс на театралното дуо в кабинката за инвалиди. Тя задумка с юмрук по кутията за салфетки.

— Разкарайте си задниците оттам. *Веднага.*

Това причини шумолене вътре.

От кабинката първа се показа жена, която въпреки неконвенциалния си стил, би се харесала на всеки. Тя бе облечена в готическата традиция със скъсани копринени чорапи и ботуши, които трябва да тежаха двеста килограма и множество кожени препаски, но красотата ѝ бе достойна за конкурса „Мис Америка“, а тялото ѝ беше като на Барби.

Добре я бяха оправили.

Бузите ѝ бяха зачервени, а прекалено черната коса — разрошена и сплескана отзад. И двата ефекта без съмнение бяха постигнати от това, че бе обладана срещу облицованата с фаянсови плочки стена.

Куин беше следващият, който излезе от кабинката и Хекс застина, защото знаеше точно кой ще е последният от тройката. Той ѝ кимна сковано на минаване и тя знаеше, че

няма да отиде далече. Не и докато...

Джон Матю излезе, вдигайки ципа на панталоните си. Върху мощния си торс бе навлякъл набързо шампована тениска и не носеше боксерки. На флуоресцентната светлина гладката му неокосмена кожа под пъпа беше толкова стегната, че Хекс можеше да види мускулните влакна.

Той не вдигна поглед към нея, но не защото беше срамежлив или сконфузен. Просто не го вълнуваше, че тя е там и това не беше преструвка. Емоционалният му спектър беше... празен.

При умивалниците Джон пусна крана на топлата вода и си сипа голямо количество сапун от контейнера на стената. Докато миеше ръцете си, които бяха опипвали онази жена, разкърши рамене, сякаш бяха изтръпнали.

Беше с леко набола брада. И с торбички под очите. Косата му не бе подстригвана от доста време и краищата ѝ бяха започнали да се къдрят на тила и над ушите. Но най-вече вонеше на алкохол, миризмата се излъчваше от порите му, като че колкото и усилено да работеше черният му дроб, не можеше достатъчно бързо да филтрира кръвта му.

Това не беше добре, не беше безопасно. Тя знаеше, че той участва в битките. Виждала го бе да идва с нови синини и от време на време с някоя превръзка.

— Докога ще продължаваш така? — с равен тон попита тя. — С алкохолна диета и уличници?

Джон спря водата и отиде при кутията за салфетки, в която тя бе направила живописна вдлъбнатина. Беше на две крачки от нея, когато откъсна две дължини от рулото и избърса ръцете си също така щателно, както ги беше измил.

— За бога, Джон, страхотен начин си избрал да прекараш живота си!

Той хвърли употребената хартия в кошчето за отпадъци от неръждаема стомана. Когато стигна до вратата, я погледна за пръв път, откакто тя го бе оставила в леглото си. По лицето му не пролича разпознаване, или спомен, или въобще нещо. Сините очи, някога искрящи, сега бяха мътни.

— Джон... — Гласът ѝ леко потрепна. — Искрено съжалявам.

Много преднамерено и бавно той ѝ показа среден пръст и излезе.

Останала сама в тоалетната, Хекс отиде до потъмнялото огледало и се наведе към него също както готик момичето преди малко. Щом тежестта ѝ се пренесе напред, усети шиповете да се забиват в бедрата ѝ и бе изненадана, че го забелязва.

Вече не ѝ бяха нужни и ги носеше просто по навик. Откакто Рив се бе пожертвал, болката ѝ беше толкова силна, че не ѝ бе нужна допълнителна, за да контролира лошата си страна.

Мобилният ѝ телефон зазвъня в джоба на кожените панталони и звукът я отрезви. Извади го, погледна номера... и стисна здраво очи. Беше очаквала това. Още откакто уреди всичко, пристигащо на телефона на Рив, да се препраща на нейния.

Като прие разговора, тя изрече с равен тон:

— Здравей, Елена.

Последва дълга пауза.

— Не очаквах някой да отговори.

— Тогава защо звъниш на този номер? — Нова дълга пауза. — Слушай, ако е за парите, които са влезли в сметката ти, нищо не мога да направя. Беше част от завещанието му. Щом не ги искаш, дай ги за благотворителност.

— Какви... какви пари?

— Може би още не са постъпили. Мислех, че завещанието вече е удостоверено от краля. — Настана ново мълчание. — Елена? Там ли си?

— Да... — дойде тихият отговор. — Тук съм.

— Ако не е за парите, тогава защо се обади?

Мълчанието не беше изненадващо при цялото поведение на Елена до момента. Но последвалите го думи действията като разтърсващ шок.

— Обадих се, защото не вярвам, че е мъртъв.

Елена чакаше отговор от шефката на охраната на Рив.

Колкото по-дълго той не идваше, увереността ѝ, че е права, нарастваше.

— Не е мъртъв, нали? — настоя тя енергично. — Права съм, не е ли така?

Когато Хекс най-сетне заговори, плътният ѝ звучен глас беше странно съдържан.

— За да съм напълно откровена, трябва да знаеш, че разговаряш с друг *симпат*.

Елена стисна по-здраво телефона си.

— Някак си не го приемам като сензационна новина.

— Защо не ми кажеш какво мислиш, че знаеш?

Интересен отговор, помисли си Елена. Не точно „той не е мъртъв“. Не и приблизително дори. Но пък щом жената беше *симпат*, разговорът можеше да води в каква ли не посока. А това означаваше, че няма причина да премълчава каквото и да е.

— Знам, че е убил втория си баща, защото онзи е пребивал майка му. И още, вторият му баща е бил наясно, че той е *симпат*. Това е било известно и на Монтраг, син на Рем, който е станал жертва на ритуално убийство в кабинета си.

— И какви са изводите ти от всичко това?

— Според мен Монтраг е издал самоличността на Ривендж и той е бил принуден да отиде в колонията. Експлозията в клуба е целяла да скрие този факт от другите в живота му. Мисля, че затова реши да ми организира това посещение в „Зироу Сам“. За да се отърве благополучно от мен. Колкото до Монтраг... Ривендж просто го е отстранил на заминаване. — Дълго, дълго мълчание. — Хекс... там ли си?

Жената се изсмя кратко и сухо.

— Не Рив уби Монтраг. Аз го направих. И нямаше пряка връзка със самоличността на Рив. Но откъде знаеш нещо за умрелия?

Елена се наклони напред в стола си.

— Мисля, че трябва да се срещнем.

Сега смехът бе по-продължителен и малко по-естествен.

— Ти си била страхотна куражлийка, знаеш ли? Току-що ти казах, че съм извършила убийство, а ти искаш да се срещнем?

— Нужни са ми отговори. Искам истината.

— Прощавай, че малко ще изкопирам Джек Никълсън, но ти сигурна ли си, че можеш да понесеш истината?

— На телефона съм, нали? Говоря с теб, нали? Слушай, знам, че Ривендж е жив. Дали ти си готова да го признаеш пред мен или не, това нищо не променя.

— Момиче, ти нищо не знаеш.

— Дяволите да те вземат. Той се храни от мен. Кръвта ми е в него. Затова знам, че още диша.

Дълга пауза и после кратко изсмиване.

— Започвам да схващам защо той те харесваше толкова много.

— Значи ще се срещнеш с мен?

— Да. Разбира се. Къде?

— В защитената къща на Монтраг в Кънектикът. Щом ти си го убила, знаеш адреса. — Елена изпита прилив на задоволство, когато по линията настана мъртва тишина. — Забравих ли да спомена, че двамата с баща ми сме най-близките родственици на Монтраг?

Наследихме цялото му имущество. Е, трябвало е да изхвърлят килима, който си съсипала. Не можа ли да очистиш негодника върху мрамора във фойето?

— Мили... боже. Ти не си сладка медицинска сестричка, а?

— Не съм. Е, ще дойдеш ли или не?

— Там съм до половин час. И не се бой, няма да се натрапвам в къщата ти за през деня.

Симпатите нямат проблем със слънчевата светлина.

— Доскоро тогава.

Когато Елена затвори, във вените ѝ нахлу енергия и тя се втурна да разчисти, като събра сметководните книги, касетите и документите и ги постави в зейналия вече търбух на сейфа. След като наново окачи морския пейзаж на стената, затвори компютъра си, каза на *догените*, че очаква посетителка и...

Гонгът на звънеца отекна в къщата и тя беше доволна, че първа стигна до главния вход. Имаше чувството, че прислугата няма да се чувства много удобно покрай Хекс.

Разтвори широко огромната врата и отстъпи крачка назад. Хекс беше точно такава, каквато я помнеше — сурова жена в черни кожени дрехи с къса, подстригана по мъжки коса. Ала нещо се беше променило, откакто последния път бе видяла охранителката. Изглеждаше... отслабнала ли, остаряла ли... Имаше нещо.

— Ще възразиш ли да проведем разговора в кабинета? — попита Елена, с надежда да се затворят, преди да са се появили икономът и камериерките.

— Много си смела. С оглед на последното, което извърших в тази стая.

— Ти имаше възможността да ме нападнеш. Трез знаеше къде живеех, преди да се преместим тук. Ако си била толкова ядосана заради мен и Рив, отдавна да си ме отстранила. Отиваме ли?

Елена протегна ръка към въпросната стая. Хекс се поусмихна и се отправи в тази посока.

Хекс се разходи из кабинета, като поспираше да погледне картините, книгите по рафтовете и една лампа, направена от ориенталска ваза.

— Права си. Той уби втория си баща заради онова, което мръсникът вършеше у дома си.

— Това ли имаше предвид, когато ми каза, че се е поставил в трудно положение заради майка си и сестра си?

— Отчасти. Вторият му баща тероризираше семейството си, особено Мадалина. Ала тя смяташе, че си го заслужава и освен това от бащата на Рив си бе изпатила далеч по-зле. Беше достойна жена. Харесвах я, макар че съм я виждала само веднъж-дваж пъти. Не бях маце по нейните стандарти, далеч не, и все пак беше мила с мен.

— Ривендж в колонията ли е? Това със смъртта му инсценировка ли беше?

Хекс спря пред морския пейзаж и погледна през рамо.

— Той не би искал да говорим за това.

— Значи е жив.

— Да.

— В колонията.

Хекс сви рамене и продължи обиколката си с бавни и леки стъпки, като не правеше опити да прикрие силата, излъчваща се от тялото ѝ.

— Ако той искаше да се забъркваш във всичко това, щеше да подходи много по-различно към нещата.

— Уби Монтраг, за да му попречиш да оповести клетвената декларация ли?

— Не.

— Защо го уби тогава?

— Не е твоя работа.

— Грешен отговор. — Хекс рязко извърна глава към Елена и тя изпъна рамене. — Като се има предвид каква си, мога още сега да отида при краля и да те издам. Така че трябва да ми кажеш.

— Заплашваш *симпат*! Внимавай, хапя.

Ленивата усмивка, придружила думите, накара сърцето на Елена да се свие от страх и тя си напомни, че съществото насреща ѝ не е от онези, с които бе свикнала да общува и не заради това, че беше *симпат*. Студените металносиви очи на Хекс се бяха свеждали към много мъртъвци — защото тя ги беше убила. Но Елена нямаше намерение да отстъпи.

— Ти няма да ме нараниш — изрече напълно убедена.

Хекс оголи дългите си бели вампирски зъби и от гърлото ѝ излезе съскащ звук.

— Няма ли?

— Не... — Елена поклати глава и в съзнанието ѝ изскочи образът на Рив, хванал маратонките ѝ в ръка. Мисълта какво е сторил, за да защити майка си и сестра си... я караше да повярва в онова, което бе видяла у него в онзи момент. — Той несъмнено ти е казал да не ме докосваш. Няма как да не ме е защитил при оттеглянето си. Затова устрой онази сценка в „Зироу Сам“.

Ривендж не беше изцяло добър. Дори въобще не се доближаваше до идеала. Ала тя се бе вгледала в очите му, доловила бе мириса му на обвързване и бе усетила нежните му ръце по тялото си. А в „Зироу Сам“ беше видяла болката му и бе чула напрежението и отчаянието в гласа му. Преди бе предполагала, че е престанал да се прикрива пред нея заради разочарованието си, че лъжите му са разкрити, но сега виждаше нещата в друга светлина.

Тя го познаваше, дявол да го вземе. При цялата каша, която бе оставил след себе си, при всичките му лъжи тя все пак го познаваше.

Елена вдигна брадичка и се взря в обиграния убиец насреща си.

— Искам да знам всичко и ти ще ми кажеш.

Хекс говори без прекъсване половин час и бе изненадана колко добре се почувства от това. Изненадана бе също колко много одобряваше избора на Рив за жена. Докато я затрупваше с ужаси, Елена седеше на коприненото канапе спокойна и овладяна, макар да имаше много неприятни детайли.

— Значи жената, която дойде на вратата ми, е изнудвачката му? — попита Елена.

— Да, тя му е наполовина сестра. Женена е за чичо му.

— Господи, колко ли пари му е прибрала за последните двама месеца? Нищо чудно, че е имал нужда да поддържа клуба.

— Нейната цел не бяха само парите. — Хекс погледна открито Елена. — Тя го превърна в своя курва.

Лицето на Елена пребледня.

— За какво говориш?

— А ти как мислиш, за какво? — Хекс изруга и за стотен път тръгна да обикаля разкошната стая. — Виж сега... преди двама месеца и пет години аз забърках каша и за да ме

защити, Рив сключи сделка с Принцесата. Всеки месец отиваше на север и ѝ плащаше парите... и правеше секс с нея. Той я мразеше и презираше. Освен това тя го разболяваше, буквално. Тровеше го, докато той вършеше онова, за което бе принуден, и затова му бе нужен онзи серум. Но знаеш ли... макар да му струваше много, продължаваше да ходи при нея веднъж месечно, за да я спре да ни издаде. Плащаше за моята грешка месец след месец, година след година.

Елена бавно поклати глава.

— Господи... негова полусестра.

— Не смей да го съдиш строго заради това. Вече са останали много малко *симпати*, тъй че кръвосмешенията са чести. И нещо повече, той нямаше избор, тъй като аз го поставих в уязвимо положение. Ако и за секунда си помислиш, че е вършил тази гадост по собствено желание, значи не си в ред.

Елена вдигна ръка, сякаш за да успокои тона.

— Разбирам. Просто... Заболя ме сърцето заради теб и него.

— Не се хаби за мен.

— Не ми казвай какво да чувствам.

Хекс нямаше как да не се разсмее.

— Знаеш ли, при други обстоятелства бих могла да те харесам.

— Интересно, и с мен е така. — Жената се усмихна, но тъжно. — Значи сега

Принцесата го е докопала.

— Да. — Хекс се извърна, защото не искаше да споделя изписаното в очите си. —

Принцесата беше тази, която провали прикритието му, не Монтраг.

— Но Монтраг е щял да го изобличи с клетвената декларация, нали? И затова си го убила.

— Той щеше да направи нещо много повече. Не е моя работа да разказвам за останалото от плановете му, които далеч не се ограничаваха до Рив.

Елена се намръщи и се облегна на възглавниците. По време на разговора беше подръпвала опашката си и от нея се бяха изплъзнали кичури, така че както седеше на коприненото канапе пред една настолна лампа, около главата ѝ сякаш имаше ореол.

— Питам се трябва ли светът вечно да е толкова суров — промълви тя.

— Според моя опит, да.

— Защо не го последва? — тихо попита Елена. — И това не е критика, честно, не е.

Просто не ми изглежда свойствено за теб.

Начинът, по който бе поставен въпросът, предразположи Хекс да спусне донякъде гарда си.

— Принуди ме да дам обет да не го правя. Дори ми го изпрати в писмена форма. Ако не удържа на думата си, двама от най-добрите му приятели ще умрат... защото ще тръгнат след мен. — Хекс сви рамене притеснено и извади от джоба на кожените си панталони проклетото писмо. — Трябва да го нося постоянно у себе си, защото само то ми помага да се възпра. Иначе още сега бих се озовала в колонията.

Елена закова поглед в сгънатия плик.

— Може ли... може ли да го видя, моля те? — Прелестната ѝ ръка трепереше, когато я протегна. — Моля те.

Емоционалният ѝ спектър беше пълна бъркотия, с преплитащи се ивици от отчаяние, страх и тъга. Бе изживяла истински ад през последните четири седмици и беше буквално на

ръба на издръжливостта си. Но в най-съкровена ѝ същност, в самата ѝ сърцевина... гореше любов.

Гореше истинска, силна любов.

Хекс постави писмото в дланта на Елена и го задържа за един кратък миг.

— Ривендж... беше моят герой в продължение на години. Добър мъж е, макар да е наполовина *симпат*, и е достоен за чувствата, които изпитваш към него. Заслужава далеч повече от това, което му поднесе животът... Честно казано, дори не мога да си представя какво върши онази жена с него сега.

Хекс пусна плика, а Елена примигна бързо, сякаш за да попречи на сълзите да се отронят.

Хекс не можеше да понесе да я гледа, затова се отдалечи и застана пред пейзаж, изобразяващ красив залез над спокойно море. Цветовете бяха тъй топли и красиви, сякаш залезът наистина излъчваше светлина и топлина, която се усещаше по лицето и раменете.

— Той заслужаваше истински живот... — промълви Хекс. — С *шелан*, която да го обича, с потомство... А вместо това ще бъде тормозен и малтретиран заради...

Не можа да продължи повече, защото гърлото ѝ се стегна толкова силно, че ѝ бе трудно да диша. Застанала пред топлия залез тя едва не избухна в плач. Напрежението от усилието да държи в себе си минало, бъдеще и настояще се събра в горяща набъбваща топка у нея и усещането бе тъй осезателно, че тя погледна ръцете и дланите си, за да провери дали не са се уголемили.

Но не, бяха си същите както винаги. Беше заключена в кожата си.

Чу се тихо шумолене на хартия и писмото бе пхнато обратно в плика.

— Може да се направи само едно — каза Елена.

Хекс фокусира поглед върху светещото слънце в центъра на картината и се насили да се отдръпне от ръба на пропастта.

— И какво е то?

— Ще отидем и ще го измъкнем оттам.

Хекс я стрелна с поглед през рамо.

— С риск да прозвучи като реплика от някой евтин екшън филм... няма начин с теб да се изправим срещу пълчища *симпати*. Освен това ти прочете писмото. Знаеш какво съм обещала.

Елена почука с пръст плика върху коляното си.

— Но тук пише, че не бива да отиваш заради него, нали така? Ами ако аз те помоля да дойдеш там с мен? Тогава ще е заради мен. Като *симпат* би трябвало да оцениш този път за измъкване.

Хекс мигновено прецени предложението и ѝ отправи кратка усмивка.

— Бързо мислиш. Но, без да се засягащ, ти си цивилна. Ще ми трябва много по-солидно подкрепление от теб.

Елена се изправи от канапето.

— Умея да стрелям и имам обучение за сестра в спешно отделение, така че мога да се справям с всевъзможни травми. Освен това съм ти нужна, за да заобиколиш обета, с която си обвързана. Е, какво ще кажеш?

Хекс бе изцяло за акцията със стрелбата, но ако Елена бъдеше убита, докато спасявах Рив, на това нямаше да се погледне никак добре.

— Добре, отивам сама — отсече Елена и захвърли писмото на канапето. — Ще го

намеря и ще...

— Задръж малко, твърдоглава жено. — Хекс дълбоко пое дъх, взе последното послание на Рив и си позволи да бъде отворена за възможностите. Ами ако имаше начин да...

Изневиделица у нея се вля целеустременост и вените ѝ пламнаха от нещо, различно от обичайната болка. Да, каза си тя. Виждаше начин да подходи към въпроса.

— Знам при кого можем да отидем. — Започваше да сияе. — Знам как да осъществим това.

— При кого?

Тя протегна ръка към Елена.

— Щом искаш да отидем там, дадено, но ще го направим по моя начин.

Медицинската сестра на Рив сведе поглед, преди да вдигне карамелените си на цвят очи право към лицето на Хекс.

— Идвам с теб. Това е моето единствено условие. Аз. Идвам.

Хекс кимна леко.

— Разбирам. Но всичко останало решавам аз.

— Съгласна.

Когато дланите им се срещнаха, ръкостискането на Елена бе здраво и уверено. А това, предвид целия им замисъл, бе добър знак, помисли си Хекс, щом Елена щеше да държи пистолет.

— Ще го измъкнем — прошепна Елена.

— Бог да ни е на помощ.

— Дай да ти изясня картинката, Джордж. Виждаш ли тия гадни стълби? Ще берем ядове с тях, големи ядове. Знам, че го направихме един-два пъти, но да не ставаме самонадеяни.

Рот почука с върха на обувката си долното стъпало на стълбището в имението и си представи дългата поредица от покрити с червен килим стъпала, издигащи се от фоайето до втория етаж.

— Добрата новина ли? Ти виждаш какво правиш. А лошата? Ако падна, има опасност да те повлека със себе си. А никак не се нуждаем от това. — Рот разсеяно погали кучето по главата. — Да се пробваме ли?

Даде сигнал за движение напред и започна да се изкачва. Джордж запристъпва редом с него, като лекото движение на раменете му се усещаше през повода. Когато стигнаха горе, Джордж спря.

— Кабинетът — изкомандва Рот.

Заедно тръгнаха право напред. Когато кучето отново спря, Рот се ориентира по пращането на огъня в камината и можа да стигне с кучето до бюрото си. Веднага щом седна на новия си стол, Джордж също се отпусна до него.

— Не мога да повярвам, че правиш това — заяви Вишъс от прага.

— Твой проблем.

— Кажу ми, че ни искаш вътре при теб.

Рот прекара ръка по хълбока на Джордж. Боже, колко мека беше козината му.

— Като начало — не.

— Сигурен ли си? — Рот красноречиво повдигна вежда в отговор. — Да, добре.

Хубаво. Но да знаеш, че през цялото време ще съм пред вратата.

И без съмнение Ви нямаше да е сам. Обаждането на телефона на Бела, дошло насред Последното хранене, предизвика изненада: всички, които биха могли да я търсят, се намираха в трапезарията. Тя бе отговорила на обаждането и след дълго мълчание Рот чу стол да се отмества назад и тихи стъпки да се приближават към него.

— За теб е — промълви тя с треперещ глас. — Обажда се... Хекс.

Пет минути по-късно той се бе съгласил да се види с дясната ръка на Ривендж и макар да не бе обсъждано нищо конкретно, не беше нужно да си гений, за да се досетиш защо се бе обадила жената и какво щеше да иска. В края на краищата Рот не беше просто крал, той бе и пазител на портите към Братството.

Колкото до тях, те всички мислеха, че Рот е луд да се вижда с нея, но това му беше хубавото да си владетел на расата: можеш да правиш каквото си поискаш.

Чу се как долу вратата на вестибюла се отвори и отекна гласът на Фриц, който въведе две гостенки в сградата на имението. Старият иконом не беше сам с двете жени, тъй като самият той бе ескортиран от Рейдж и Бъч, когато взе мерцедеса, за да ги доведе.

Джордж се напрегна, мускулите на гърдите му се повдигнаха и дишането му едва чуто се промени.

— Спокойно, приятел — измърмори му Рот. — Всичко е наред.

Кучето мигновено се отпусна, което накара Рот да погледне животното, макар да не можеше да го види. Това негово безусловно доверие беше... много приятно.

Почукването на вратата го накара отново да извърне глава в тази посока.

— Влез.

Първото му усещане за Хекс и Елена бе, че излъчват мрачна решимост. Второто — че Елена, която стоеше отдясно, е особено притеснена. Съдейки по лекото шумолене на дрехи, предположи, че му се покланят и двете едновременно произнесени „Ваше Величество“, потвърдиха интуицията му.

— Седнете — каза той. — И искам всички останали да напуснат стаята.

Никой от братята не се осмели да роптае, защото в протокола бе казано изрично: пред външни посетители трябваше да се държат с него като с техен повелител и крал. Което означаваше без разни ми ти шуротии и неподчинение.

Може би имаха по-често нужда от посетители в проклетата къща.

Когато вратата се затвори, Рот каза:

— Очаквам да чуя защо сте тук.

Последва пауза и той предположи, че жените се споглеждат, за да решат коя да започне.

— Нека отгатна — наруши мълчанието той. — Ривендж е жив и искате да го измъкнете от онази гадна дупка.

Когато Рот, син на Рот, заговори, Елена въобще не се изненада, че кралят знае защо са дошли. Седнал от другата страна на прелестно и изящно бюро, той беше точно какъвто го помнеше от случая, когато едва не я бе прегазил в клиниката: жесток и интелигентен, водач в пълната си физическа и умствена сила.

Това бе мъж, на когото му бяха ясни механизмите в реалния свят. И очевидно бе свикнал, че трябва да притежаваш нужната мощ, за да свършиш мъчните неща.

— Да, господарю — потвърди тя. — Това е единственото, което искаме.

Черните му очила се насочиха към нея.

— Значи ти си сестрата от клиниката на Хавърс, която се оказа родственица на Монтраг?

— Да, същата.

— Може ли да попитам как се замеси в тази история?

— Лично е.

— Аха. — Кралят кимна. — Ясно.

Хекс заговори със сериозен и почтителен тон:

— Ривендж ти направи голяма услуга. Много голяма услуга.

— Не е нужно да ми напомняш. Тъкмо по тази причина двете седите тук, в дома ми.

Елена погледна Хекс и се помъчи да прочете по лицето ѝ какво имаха предвид двамата. Но изражението ѝ не издаваше нищо. Както се и очакваше.

— Имам един въпрос — каза Рот. — Като го доведем обратно, какво ще правим с онзи имейл, който пристигна до нас? Той каза, че не е от значение, но очевидно е излъгал. Някой от север заплаши да разкрие вашето момче и ако той бъде освободен, този спусък ще бъде натиснат.

Отговори Хекс.

— Лично гарантирам, че индивидът, отправил заплахата, няма да може да използва лаптоп, след като приключи с него.

— Браааво!

Кралят проточи думата с усмивка, после се наведе и изглеждаше като че гали...

Стресната, Елена осъзна, че до него седи голдън ретривър, чиято глава едва се подаваше зад

бюрото. Леле. Странен избор на порода, впрочем защото кучето изглеждаше добродушно и приветливо в пълен контраст с господаря си. И все пак Рот бе нежен с животното — широката му длан бавно го поглаждаше по гърба.

— Това ли е единствената пробойна, която трябва да бъде запушена по отношение на неговата самоличност? — попита кралят. — Ако този теч бъде отстранен, има ли други, които биха заплашили да го изобличат?

— Монтраг е мъртъв — промърмори Хекс. — Не се сещам за друг, който би могъл да знае. Разбира се, кралят на *симпатите* би могъл да го погне, но вие ще го спрете. Все пак Рив е и ваш поданик.

— Точно така, дявол го взел, и сигурно ще добавиш, че моите права за собственост датират от по-отдавна. — Рот отново се усмихна за кратко. — Освен това кралят на *симпатите* няма да се заяжда с мен, защото ако наистина се ядосам, мога да му отнема малкото хубаво царство в страната на измръзналите топки. Той е мой васал, както се казваше в Древната родина, което означава, че управлява само защото аз му го позволявам.

— И така, ще го направим ли? — попита Хекс.

Настана продължителна тишина и докато чакаха краля да заговори, Елена започна да оглежда красивата, обзаведена във френски стил стая, за да избегне очите на Рот. Не искаше той да разбере колко е тревожна, а се боеше, че лицето ѝ издава слабост. Тук се чувстваше не на място, седнала пред водача на расата и предлагаща план, който включваше влизане в самия център на едно много мрачно място. Ала не можеше да рискува той да се усъмни в нея или да я изключи от участие, защото колкото и притеснена да беше, нямаше намерение да отстъпи. Да се страхуваш не означаваше, че ще се отклониш от целта си. По дяволите, ако мислеше така, сега баща ѝ щеше да е в психиатрия, а тя самата като нищо би свършила като майка си.

Да се върши онова, което бе правилно, понякога беше плашещо, но тук на това място я бе довело сърцето ѝ и също то щеше да я заведе... до онова, което предстоеше по-нататък, каквото и да бе то, стига само Ривендж да бъде освободен.

Елена... там ли си?

Да, по дяволите, със сигурност беше.

— Две неща — каза Рот и се разшава с болезнена гримаса, сякаш имаше бойна травма. — На тамошния крал няма да му хареса да нахълтаме на негова територия и да си идем с негов поданик.

— При цялото ми уважение — отбеляза Хекс, — чичото на Рив да го духа.

Елена смаяно вдигна вежди. Нима Ривендж беше племенник на краля?

Рот сви рамене.

— Тук съм съгласен, но въпросът е, че ще възникне конфликт. Въръжен конфликт.

— Бива ме по тази част — отбеляза с равен тон Хекс, сякаш се уговаряха да идат на кино. — Много ме бива.

Елена почувства необходимост да се намеси в разговора.

— Също и мен. — Раменете на краля застинаха в скована поза и тя се опита да не звучи прекалено категорична, защото сега най-малко им трябваше да бъдат изритани през вратата за непочтителност. — В смисъл, очаквам това и съм подготвена.

— Подготвена си? Ще ме прощаваш, но ако ще има битка на цивилен зяпач не му е там мястото.

— При цялото ми уважение — повтори тя като ехо фразата на Хекс, — аз ще отида.

— Дори ако това означава, че ще изтегля воините ми?

— Да. — Чу се продължително вдишване, като че кралят се чудеше как да я отреже любезно. — Вие не разбирате, господарю. Ривендж е моят...

— Твоят какво?

Импулсивно, за да придаде повече тежест на позицията си, тя изтърси:

— Той е моят *хелрен*. — С периферното си зрение улови как Хекс рязко обърна към нея глава, но вече беше скочила във вира и по-мокра от това нямаше да стане. — Той е моят партньор... храни се от мен преди месец. Ако са го скрили някъде, мога да го намеря. И ако са му сторили нещо... — О, господи! — ... вероятно са му сторили, ще му е необходима медицинска помощ. Аз мога да се справя.

Кралят започна да си играе с ухото на кучето, като търкаше с палец меката му бледокафява козинка. На животното това очевидно му харесваше и с въздишка се притисна към крака на господаря си.

— Имаме си медицинско лице — отвърна Рот. — И лекар.

— Но си нямате *шелан* на Ривендж.

— Братя — внезапно викна Рот. — Докарайте си задниците тук.

Вратата на кабинета се отвори широко и Елена погледна през рамо към нея, като се питаше дали не е прекалила и дали нямаше да бъде „ескортирана“ вън от имението. Без всякакво съмнение всеки от десетте огромни мъже, които влязоха, с лекота би изпълнил задачата. Беше ги виждала и преди в клиниката с изключение на онзи с русо-черната коса и въобще не бе смаяна от това, че бяха изцяло въоръжени. За нейно облекчение никой не се втурна да я нарами, а просто насядаха в изисканата светлосиня стая, като я изпълниха изцяло. Изглеждаше малко странно, че Хекс не погледна никого от тях, а се взираше право в Рот, макар че може би имаше логика. Колкото и печени да бяха братята, в крайна сметка решаващо бе мнението на краля.

Рот огледа бойците си, а очилата толкова плътно скриваха очите му, че нямаше как да се отгатне какво мисли. Тишината бе тягостна, а сърцето на Елена бумтеше в ушите ѝ.

Най-накрая кралят проговори:

— Господа, тези прелестни дами искат да направят екскурзия на север. Готов съм да ги пусна да идат и да ни доведат Ривендж обратно, но няма да заминат сами.

Реакцията на братята бе мигновена.

— Участвам.

— Бройте и мен.

— Кога тръгваме?

— Време беше, мамка му.

— Да му се не види, утре вечер има маратон с всичките епизоди на „Плажове“. Не може ли да тръгнем след десет, та веднъж да ги изгледам докрай?

Всички в стаята се обърнаха към онзи с русо-черната коса, който беше седнал в ъгъла, скръстил огромните си ръце на гърдите си.

— Какво? — рече той. — Все пак не е „Шоуто на Мери Тайлър Мур“, няма защо да ми се подигравате.

Вишъс, онзи с черната ръкавица на ръката, го стрелна от другия край на кабинета.

— По-лошо е от „Мери Тайлър Мур“. И да те нарека идиот ще е обида за всички слабоумни по света.

— Ти занасяш ли се? Бет Мидлър е върхът. И обичам океана. Какво пък толкова?

Вишъс се обърна към краля.

— Каза, че мога да го ударя. Обеща ми.

— Веднага, щом се върнете у дома — каза Рот и се изправи. — Ще го провесим в тренировъчната зала и всички ще можете да му се изредите като на боксова круша.

— Благодаря. Има Господ.

Русо-черният поклати глава.

— Кълна се, скоро ще си тръгна оттук.

Като един братята посочиха към отворената врата с красноречиво мълчание.

— Големи сте задници.

— Добре, стига. — Рот заобиколи бюрото и...

Елена подскочи на стола си. Ръката му стискаше дръжка с повод към нагръдника на кучето, а лицето на краля сочеше напред, с високо вдигната брадичка, така че нямаше как да гледа пода.

Той беше сляп. И не в смисъл, че не вижда много ясно. Предвид това как изглеждаше в момента, явно нищо не виждаше. Кога се бе случило това? Когато го бе видяла за последен път, имаше някакво зрение. В гърдите на Елена се надигна уважение, докато тя и всички останали в стаята го гледаха.

— Работата е деликатна — каза Рот. — Ще трябва да изпратим достатъчно бойци, които да осигурят спасяването и прикритието, но не бива да създаваме по-голям смут, отколкото е необходимо. Искам два екипа, като вторият ще е на изчакване и в готовност. Ще ни трябва и кола, в случай че Ривендж е пострадал и се наложи да го транспортираме...

— За какво говорите? — прозвуча женски глас от прага.

Елена погледна през рамо и разпозна жената — Бела, спътницата на Зейдист, която често помагаше на пациентите в Убежището. Тя стоеше в красиво резбованата рамка на вратата с малкото си дете на ръце, с преbledняло лице и помръкнали очи.

— Какво за Ривендж? — попита тя, повишавайки глас. — Какво за брат ми?

Елена започна да се ориентира в ситуацията, а през това време Зейдист отиде до своята *шелан*.

— Мисля, че двамата трябва да си поговорите — внимателно рече Рот. — Насаме.

Зи кимна и изведе спътницата и детенцето си от стаята. Когато тръгнаха по коридора, гласът на Бела още се чуваше — въпросителен, с нарастваща паника.

Внезапно прозвуча „Какво?!“, подсказващо, че бомбата е пусната върху горката жена.

Елена се беше втренчила в прекрасния син килим. Господи... знаеше много добре какво преживява Бела в този момент. Вълните на шок от изкривената представа за света, усещането, че е предадена. Чувството не беше хубаво. А и не беше такова, което лесно да преодолееш.

След като се чу затварянето на врата и гласовете заглъхнаха, Рот се огледа в кабинета, като че даваше шанс на всички да преценят решимостта му.

— Ще го направим утре вечер, защото вече не остана достатъчно време до съмване, за да се закара кола дотам. — Кралят кимна към Елена и Хекс. — Дотогава вие двете оставате тук.

Значи това означаваше, че и тя щеше да отиде? Елена благодари горещо на Скрайб Върджин. Колкото до оставането в имението за през деня, трябваше да се обади на баща си, но след като Лузи беше в къщата, тя не се тревожеше, че ще отсъства.

— Не възразявам...

— Аз трябва да изляза — сухо съобщи Хекс. — Но ще се върна в...

— Това не е покана. Оставете тук, за да знам къде сте и какво правите. Ако става въпрос за оръжието ти, тук имаме в изобилие. Само миналия месец прибрахме цял сандък от *лесърите*. Искаш ли да участваш? Тогава ще останеш под покрива ни до падането на нощта.

Очевидно бе, че кралят не се доверяваше на Хекс и това пролича по заповедта му и свирепата усмивка, която ѝ отправи.

— Е, какво решаваш, гълтачо на грехове? По моя път или хващаш пътя?

— Добре — троснато отвърна Хекс. — Твоя воля.

— Винаги е моята воля — промърмори Рот. — Винаги.

* * *

Час по-късно Хекс беше застанала с протегнати напред ръце и разкрячени крака в тежки обувки. Държеше „Зиг Зауер“ четирийсет, вонящ на бебешка пудра и стреляше по отдалечена на двайсет метра мишена с форма на тяло в учебното стрелбище на Братството. Въпреки миризмата си оръжието беше превъзходно, с подходящ откат и отличен мерник.

Докато пробваше пистолета, усещаше как мъжете зад нея са вперили напрегнати погледи. И в техен плюс, не към задника ѝ.

Не, братята не се интересуваха от дупето ѝ. Никой от тях не я харесваше особено, но ако се съдеше по израженията им на неохотен респект, гледаха на нея като на желан съюзник заради точната ѝ стрелба.

В съседната стрелкова кабина Елена доказваше, че не е излъгала за уменията си с пистолет. Беше избрала автоматично зареждащ се, с по-малка огнева мощ, в което имаше логика, тъй като далеч не притежаваше физическата сила на Хекс. Точността ѝ бе впечатляваща за аматьор, нещо повече, държеше оръжието със спокойна увереност, което обещаващо, че нямаше да гръмне някого в коляното, без да иска.

Хекс свали наушниците и се обърна назад към братята, отпуснала пистолета до бедрото си.

— Ще пробвам и другия, но тези двата ме устройват чудесно. И си искам ножа обратно.

Беше ѝ отнет, преди двете с Елена да се качат в черния мерцедес, за да ги закарат в имението.

— Ще си го получиш, когато му дойде времето — каза някой.

Против волята си тя огледа зяпачите. Все същите здравеняци. Тоест, Джон Матю не се беше присъединил крадешком. Даваше си сметка, че при тази огромна територия на имението той можеше да е къде ли не, а дори и в съседния град. Когато срещата в кабинета на краля приключи, той бе излязъл и оттогава не го бе видяла повече.

Това беше добре. В момента трябваше да се съсредоточи върху очакващото ги следващата нощ, а не върху жалкия си, сбъркан любовен живот. За щастие, изглежда всичко си идваше на мястото. Беше оставила на Ай Ем и Трез съобщения на гласовата поща, че си взема почивен ден и те ѝ се бяха обадили, да ѝ кажат, че няма проблем. Без съмнение отново щяха да я проверят, но се надяваше, че с подкреплението на братята ще е влязла в колонията и излязла от там, преди да се събудят инстинктите им на бавачки.

Двайсет минути по-късно бе приключила с изпробването и на втория „Зиг Зауер“ и

никак не се изненада, когато и двете оръжия ѝ бяха конфискувани. Връщането в къщата беше дълго и напрегнато и тя погледна към Елена, за да види как понася ситуацията. Трудно беше да не се възхити на решителността и силата, изписани върху лицето на медицинската сестра. Партньорката на Рив бе тръгнала да спасява любимия си и нямаше да допусне нищо да се изпречи на пътя ѝ.

Това беше чудесно... Но решимостта ѝ все пак притесняваше Хекс. Беше готова да се обзаложи, че и в очите на Мърдър е имало същата непоколебимост, когато е тръгвал да я измъкне от колонията.

А виж какво бе излязло от това.

Но пък, верен на себе си, той беше тръгнал сам, без подкрепление. Докато двете с Елена поне бяха достатъчно разумни да си осигурят сериозна помощ и сега само можеха да се молят нещата да се развият по съвършено различен начин.

Щом се озоваха в къщата, Хекс си взе храна от кухнята и беше заведена в отредената ѝ стая за гости на втория етаж, която се намираше в коридор, пълен със статуи.

Хранене. Пиене. Душ.

Остави лампата в банята да свети, защото стаята ѝ беше непозната, пъкна се гола в леглото и затвори очи.

Когато половин час по-късно вратата се отвори, тя беше и шокирана, и в същото време неизненадана да види грамадната сянка на прага, осветявана от светлината в коридора.

— Пиян си — каза тя.

Джон Матю влезе вътре без покана и заключи вратата без разрешение. Наистина бе пиян, но това не беше никаква велика сензация. Фактът, че беше сексуално възбуден, също не беше новина, достойна за първа страница.

Когато остави бутилката, която носеше на бюрото, тя знаеше, че ръцете му са се насочили към ципа на джинсите. Имаше около сто хиляди причини поради които да му каже да престане с глупостите и да се разкара от нея.

Вместо това Хекс отметна завивката настрани и скръсти ръце под главата си, а гърдите ѝ настръхнаха и то не само от студа.

Но въпреки всички причини да не правят онова, което се канеха, имаше един аргумент, който подкопаваше основите на разумния избор: имаше голяма вероятност в края на утрешната нощ единият от тях да не се върне у дома... или и двамата.

Дори с подкрепата на Братството отиването в колонията си беше самоубийствена мисия и тя бе готова да се обзаложи, че в момента мнозина правеха секс под покрива на имението. Понякога трябва да вкусиш от живота, преди да потропаш на вратата на она с Косата.

Джон свали джинсите и тениската си и остави дрехите там, където паднаха. На приглушената светлина приближи към нея великолепното си тяло, твърдо и готово. Мускулестата му фигура бе всичко, което една жена би си пожелала в леглото. Но не всички тези прелести привлякоха вниманието ѝ, когато той легна върху нея. Тя искаше да види очите му.

Но не се получи. Лицето му беше в сянка, тъй като светлината от банята идваше право зад гърба му. За миг бе почти готова да включи лампата на нощното шкафче, но после си даде сметка, че не би искала да види студеното вцепенение, което без съмнение се четеше в погледа му.

Нямаше да получи от секса онова, което искаше, помисли си Хекс. Целта няма да е да

се почувстват живи.

И се оказа права.

Без прелюдия. Без любовна игра. Тя отвори крака, той проникна в нея и тялото ѝ се отпусна и го прие в резултат на биологията. Докато се движеше ритмично, главата му бе на възглавницата до нейната, но обърната на другата страна.

Тя не стигна до оргазъм. Той — да. Четири пъти.

Когато се изтъркала настрани от тялото ѝ и легна по гръб с тежко дишане, сърцето ѝ бе изцяло и напълно разбито. То, проклетото, се бе напукало още от момента, в който бе оставила Джон в апартамента си, но сега всеки негов тласък откъсваше по късче от него, от самата ѝ същност.

Няколко минути по-късно Джон стана, облече се отново, взе си бутилката и си отиде.

Когато вратата се затвори, Хекс се покри със завивката.

Не се опита да въздържи треперенето, обхванало цялото ѝ тяло, не се помъчи да спре плача. Сълзите се лееха, събираха се в ъгълчетата и мокреха слепоочията ѝ. Едни се стичаха в ушите. Други се търкулваха по бузите ѝ и попиваха във възглавницата. А някои замъгляваха зрението ѝ, сякаш отказваха да напуснат дома си.

Почувства се глупаво, затова вдигна ръце и ги попи със завивката.

Плака с часове. Сама.

На следващата вечер Леш се намираше на двайсет и три километра южно от Колдуел, когато сви по черен път и изключи фаровете на мерцедеса. Караше бавно по изровения път и като използваше лунната светлина да се ориентира, мина напъряко през царевична нива, засипана с остатъци от стебла.

— Извадете си оръжията — нареди той.

До него господин Д. стисна в ръце пистолета си четирийсети калибър, а двамата убийци на задната седалка приготвиха пушките, които им бяха дали, преди Леш да ги изведе от града.

Сто метра по-нататък Леш удари спирачки и прекара ръката си, облечена в ръкавица, по кожата на волан. Хубавото на големия черен мерцедес беше, че на излизане от него приличаш на бизнесмен, а не на долнопробен наркотрафикант. Плюс, че на задната седалка имаше място за охраната.

— Да действаме.

В синхрон те отвориха вратите си и излязоха в заснежената нива, като се озоваха срещу друг голям Мерцедес. Кафяв AMG. Красота.

Леш не беше единственият, дошъл с въоръжение и амуниции на срещата. Когато вратите на кафявия автомобил се отвориха, отвътре се появиха трима типове с пистолети четирийсети калибър и един, който изглеждаше невъоръжен.

Докато лимузините предполагаха поне привидна цивилизованост, всички, излезли от тях, олицетворяваха насилието в търговията с дрога, което нямаше много общо с калкулатори, офшорни сметки и пране на пари.

Леш се приближи към невъоръжения с ръце, извадени от джобовете на палтото си „Джоузеф Абауд“. Когато се приближи, запретърсва съзнанието на южноамериканския вносител, който, поне според сведенията на наркодилъра, измъчван от тях за развлечения и изгода, бе продавал основното количество стока на Ривендж.

— Искал си да се срещнеш с мен — рече онзи с акцент.

Леш пхна ръка във вътрешния джоб на палтото си и се усмихна.

— Ти не си Рикардо Бенлоиз. — Той погледна към кафявия мерцедес. — Не ми е приятно с шефа ти да ми въртите номера. Кажете на мръсника да излезе веднага от колата или си тръгвам. А това означава, че той няма да върти бизнес с този, който прочисти фронта в Колдуел и ще завземе пазара на Преподобния.

Човекът остана стъписан за миг, после погледна към тримата си другари, застанали зад него. Накрая очите му се насочиха към кафявия мерцедес и той едва забележимо поклати глава.

Настана пауза, после вратата откъм мястото до шофьора се отвори и отвътре излезе по-дребен и по-възрастен човек. Беше безукорно облечен, с черно, идеално скроено палто и лъснати до блясък мокасини, които оставиха размазана диря в снега. Приближи се съвършено спокоен, сякаш бе хиляда процента уверен, че хората му ще се справят, каквото и да се случи.

— Би трябвало да разбирате моята предпазливост — проговори Бенлоиз с акцент, който бе смесица от френски и латиноамерикански. — Времената са такива, че трябва да се внимава.

Леш извади ръката от вътрешния си джоб, като остави пистолета на мястото му.

— Няма за какво да се тревожите.

— Звучите много уверен.

— Аз съм този, който очисти конкурентите, затова съм уверен.

Очите на възрастния мъж обходиха Леш от горе до долу, а Леш знаеше, че той няма да види друго, освен сила.

Като прецени, че няма време за губене, Леш изложи открито искането си.

— Желая да получавам същото количество стока като Преподобния и това да започне веднага. Имам достатъчно хора и територията е моя. Нужен ми е добър и стабилен доставчик, затова поисках да се срещна с вас. Всичко е много просто. Заемам мястото на Преподобния и тъй като вие сте този, който е работил с него, искам да сключим сделка с вас.

Възрастният мъж се усмихна.

— Никога нищо не е просто. Но пък вие сте млад и ви предстои сам да го откриете, стига да живеете достатъчно дълго.

— Ще се навъртам наоколо много дълго време. Можете да ми вярвате.

— На никого не вярвам, дори на семейството си. И се боя, че не знам за какво говорите. Аз съм вносител на изящни произведения на изкуството от Колумбия и нямам представа как сте научили името ми и по каква причина го свързвате с някаква дейност от незаконен характер. — Възрастният човек леко се поклони. — Желая ви приятна вечер и ви предлагам да откриете легално приложение на несъмнените ви способности.

Леш се намръщи, когато Бенлоиз се насочи към колата, оставяйки хората си зад себе си.

Но какво беше това, по дяволите? Освен ако нямаше да се превърне в дъжд от олово...

Леш посегна към пистолета си и се приготви за престрелка... но не. Мъжът, опитал се да се представи за Бенлоиз, пристъпи напред и протегна ръка.

— Радвам се, че се запознахме.

Леш погледна надолу и видя, че в ръката на онзи има нещо. Картонче.

Леш прие ръкостискането, взе каквото му бе подадено и се върна в своя мерцедес. Когато седна зад волана, видя кафявия автомобил да се отдалечава по черния път, а от ауспуха излизаше пушек в студа.

Той погледна картончето. Върху него бе изписан телефонен номер.

— Какво ви даде той, господарю? — попита господин Д.

— Мисля, че сме в бизнеса.

Извади мобилния си телефон и набра номера, после подкара колата в посока, обратна на тази, по която бяха поели хората на Бенлоиз.

Бенлоиз прие обаждането.

— Толкова по-приятно е да се разговаря в топла кола, не мислите ли?

— Да — засмя се Леш.

— Ето какво ще ви предложи. Четвърт от стоката, която доставях ежемесечно на Преподобния. Ако сте в състояние да я пласирате благополучно на улицата, ще помислим за увеличаване на обема. Договорихме ли се?

Беше такова удоволствие да имаш работа с професионалист, помисли си Леш.

— Да, договорихме се.

След като обсъдиха цената и начина на доставка, затвориха.

— Успяхме — заяви доволно Леш.

Докато останалите в колата триумфално си пляскаха ръцете, той се ухили широко като идиот. Перспективата да създаде лаборатории се оказа по-мъчна, отколкото бе очаквал, и макар още да работеше по този въпрос, нужен му бе мастит, надежден доставчик и връзката му с Бенлоиз беше ключът към това. С натрупаната печалба щеше да наеме още мъже, да се сдобие с първокласни оръжия, да купи нови недвижими имоти и да се прицели към братята. Имаше чувството, че откакто бе поел ръководството му, Обществото на лесърите бе тъпкало на място, но на това вече бе сложено край, благодарение на стареца с акцента.

Когато се върнаха в Колдуел, Леш остави господин Д. и другите *лесъри* в оная бърлога, ранчото, и потегли към облицованата с кафяв камък сграда. Паркира в гаража, възбуден от възможностите, които обещавахе бъдещето и които го накараха да осъзнае колко изпаднал беше до този момент. Парите бяха от значение. Те даваха свободата да вършиш каквото поискаш, да купуваш каквото е нужно.

Бяха власт, подредена в спретнати пачки и овързана с авторитет.

Те бяха нещото, от което се нуждаеше, за да бъде самия себе си.

Влезе през кухнята и спря за момент да се полюбува на подобренията, които беше успял да внесе. Нямаше ги вече празните плотове и шкафове. Бяха отрупани с машина за еспreso, електроуреди, чинии и чаши и нито една вещ не беше купена от евтин магазин. Хладилникът беше зареден с деликатеси, килерът — с вина, барът — с отбрани напитки.

Мина през трапезарията, която все още беше гола и изкачи стълбите, като вземаше по две наведнъж и пътьом се разсъбличаше. С всяка крачка пенисът му се втвърдяваше все повече. Горе го чакаше Принцесата. Бе готова за него. Изкъпана, намазана с балсам и парфюмирана от двама убийци, за да бъде употребена като негова секс робиня.

По дяволите, радваше се, че всички *лесъри* са импотентни, иначе в Обществото щеше да бъде проведена спешна акция по кастриране.

Като стигна до първата площадка, разкопча ризата си и под нея се показаха десетките драскотини по гърдите му. Всяка от тях бе причинена от ноктите на любовницата му и той се усмихна, готов да увеличи колекцията си. След двете седмици, през които я държа напълно овързана, започна да освобождава едната ѝ ръка и единия ѝ крак. Колкото повече се бореха, толкова по-хубаво беше.

Господи, тя беше страхотна жена...

Когато изкачи стълбите, замръзна, стъписан от миризмата, която се носеше по коридора. О... Господи, сладкият аромат бе толкова наситен, сякаш бяха счупени сто шишенца с парфюм.

Леш се затича към вратата на спалнята. Ако нещо се беше случило с...

Гледката беше страшна. Черна кръв бе омазала новите тапети и килим. Двамата *лесъри*, които бе оставил да пазят любовницата му, седяха на пода срещу леглото с балдахин, всеки с нож в дясната си ръка. Имаха многобройни порезни рани по вратовете, които си бяха нанасяли сами отново и отново, докато бяха изгубили толкова много кръв, че телата им се бяха спаружили.

Погледът му се стрелна към леглото. Сатенените чаршафи бяха смачкани, а четирите вериги, които кралят на *симпатите* му бе дал, за да усмири Принцесата, висяха от ъглите.

Леш се обърна към подчинените си. Убийците не умираха, ако не бъдеха промушени в гърдите с оръжие от неръждаема стомана, така че и двамата бяха напълно извадени от строя, но още живи.

— Какво се случи, по дяволите?

Двете усти се раздвижиха, но той нищичко не можа да разбере. На мръсниците не им бе останал въздух да изрекат нещо, всичият бе излетял през дупките, които сами си бяха отворили.

Слабоумни глупаци...

О, по дяволите, не! О, не, не беше възможно да го е сторила.

Леш отиде при разбърканите чаршафи и намери нашийника на умрелия си преди време ротвайлер. Беше го сложил на врата на Принцесата, за да я маркира като своя и не го бе свалял, дори когато бе забивал зъби във вената ѝ по време на секс.

Беше го разкъсала отпред, вместо да го разкопчае. Съсипала го беше.

Леш захвърли нашийника на леглото, закопча копринената си риза и напъха краищата ѝ в панталоните си. От бюрото „Шератон“ — антика, която бе купил преди три дни — извади още един пистолет и дълъг нож, които прибави към въоръжението си, което бе носил за срещата с Бенлоиз.

Имаше само едно място, където можеше да е отишла. И той щеше да я последва и да си прибере кучката обратно.

Воден от Джордж, Рот излезе от кабинета си в десет часа вечерта и тръгна по стълбите с увереност, която го изненада. Беше започнал да се доверява на кучето и да очаква сигналите, които Джордж предаваше по повода. Всеки път, когато се озоваваха пред стълбите, Джордж спираше и даваше възможност на Рот да намери първото стъпало. Щом стигнеха до най-долното, Джордж отново поспираше, за да е наясно Рот, че са стигнали във фойето. След това отново имаше изчакване, докато Рот обявеше в коя посока иска да тръгнат.

Беше... много добра система всъщност.

Докато с Джордж слизаха, братята се събираха долу, проверяваха оръжията си и разговаряха. В центъра на групата Ви пушеше една от турските си цигари, Бъч полугласно редеше молитва, а Рейдж развиваше поредната близалка. Двете жени бяха с тях, той ги разпозна по мириса им. Медицинската сестра беше нервна, но не и истерична, а Хекс я сърбяха ръцете за битка.

Когато Рот стъпи на мозаечния под, ръката му стисна дръжката на повода толкова здраво, че бицепсът му се открие. По дяволите, той и Джордж оставаха тук. А това беше гадно. Каква ирония! Не толкова отдавна му беше криво, че оставят Тор у дома като куче. Сега ролите бяха разменени. Братът беше този, който излизаше в нощта... а той щеше да си остане вкъщи.

Остро изсвирване от Тор накара всички да млъкнат.

— Ви и Бъч, искам ви с Хекс и Зи в първия екип. Рейдж, Фюри и аз сме във втория екип и заедно с момчетата ще сме ви подкрепление. Получих съобщение от Куин, че с Блей и Джон са пристигнали на север и са заели позиция на около пет километра от входа към колонията. Готови сме за тръгване...

— Ами аз? — обади се Елена.

Тонът на Тор беше мек.

— Ти ще чакаш с момчетата в хамъра...

— Как ли пък не! Ще ви трябва медицинско лице...

— Вишъс е такъв. Ето защо той отива с първия екип.

— Заедно с мен. Аз мога да го откроя... той се храни от...

Рот тъкмо щеше да се намеси, когато гласът на Бела се извиси сред спора.

— Пуснете я да отиде с другите. — Всички затаиха дъх в мълчание, а сестрата на

Ривендж повтори остро: — Искам тя да участва.

— Благодаря ти — едва чуто промълви Елена, сякаш вече беше решено.

— Ти си неговата жена — прошепна Бела. — Нали така?

— Да.

— Той мислеше за теб последния път, когато го видях. Очевидно беше какво изпитва към теб. — Гласът на Бела прозвуча с още по-голяма сила. — Тя трябва да отиде. Дори да успеете да го откриете, той би оживял само заради нея.

Рот, който поначало беше против идеята медицинската сестра да се включи в екипа, отвори уста, за да издаде забрана... но после си спомни как преди година-две бе прострелян в корема и Бет бе стояла редом с него. Тя бе причината той да оцелее. Гласът ѝ, докосването ѝ, силната връзка помежду им бяха единственото, върнало го към живота.

Един Бог знаеше какво бяха сторили *симпатите* на Рив там в колонията. Ако изобщо още дишаше, животът му вероятно висеше на косъм.

— Тя ще отиде — отсъди Рот. — Може би само така ще се измъкне жив оттам.

Тор се прокашля.

— Мисля, че не е...

— Това е заповед.

Настъпи дълго мълчание, наситено с неодобрение. И то бе прекъснато едва когато Рот вдигна дясната си ръка и на нея проблесна масивният черен диамант, носен от всеки крал на расата.

— Добре. Хубаво. — Тор прочисти гърло. — Зи, искам ти да я пазиш.

— Разбрано.

— Моля те... — задавено проговори Бела. — Доведи брат ми у дома. Доведи го където му е мястото.

Настъпи кратка тишина.

После дойде обещанието на Елена.

— Ще го върнем. По един или друг начин.

Не беше нужно да пояснява. Жената имаше предвид жив или мъртъв и всички, включително и сестрата на Рив, го знаеха.

Рот каза няколко думи на Древния език, неща, които помнеше баща му да изрича към Братството. Ала тонът на Рот прозвуча по-различно. Баща му не бе имал нищо против да си остава у дома, на трона си.

А Рот това го съсипваше.

След кратко сбогуване братята и жените тръгнаха и се разнесе хор от трополене на войнишки обувки по мозаечния под. Вратата на вестибюла се затвори.

Бет улови свободната му ръка.

— Как се чувстваш?

По напрегнатия ѝ глас личеше, че отлично знае какво му е, но той не се подразни от въпроса ѝ. Бе загрижена и разтревожена, както и той би бил на нейно място, а понякога не можеш да сториш нищо друго, освен да попиташ.

— Бил съм и по-добре.

Той я притегли към себе си и когато тя допря тяло до неговото, Джордж също

притисна глава, за да бъде погвален.

Дори и с тях двамата Рот се чувстваше самотен. Застанал в голямото фоайе, чийто простор, цветове и внушителност вече не можеше да види, имаше чувството, че се е озовал точно там, където най-малко би желал. Отиването на бой, макар да бе крал, не бе само в името на войната и на защитата на расата. То бе и заради него самия. Искал бе нещо повече от това да е аристократ, заровен сред книжа и документи.

Но очевидно съдбата бе решила по един или друг начин да го фиксира върху трона.

Той стисна ръката на Бет, после я пусна и даде команда на Джордж да го води напред. Когато с кучето се озоваха във вестибюла, той отвори поредица от врати, докато накрая излязоха извън къщата.

С лице към двора, Рот стоеше на студения вятър, който развяваше и разбъркваше косата му. Вдиша и улови мириса на сняг, а не усещаше нищо по страните си. Очевидно бе само обещание за буря.

Джордж приседна, докато Рот се взираше в небето, което не можеше да види. Ако щеше да вали сняг, дали се бе заоблачило вече? Или пък звездите не се бяха показали още? В коя ли фаза беше луната?

Копнежът в гърдите му го накара да напрегне мъртвите си очи в опит да зърне предмети или очертания от света. Едно време действаше... причиняваше му главоболие, но действаше.

Сега дойде само главоболието.

Зад него Бет попита:

— Искаш ли да ти донеса палто?

Той се усмихна леко и погледна през рамо, като си я представяше застанала в рамката на входната врата, обрамчена от светлината, идваща отзад.

— Знаеш ли — промълви той, — ето защо те обичам толкова много.

Гласът ѝ беше сгряващо топъл.

— За какво говориш?

— Не ме караш да се прибера вътре, защото е студено. Просто искаш да направиш да се чувствам удобно там, където съм. — Той се обърна и застана с лице към нея. — Честно казано, питам се защо ли още си с мен. След всички трудности... — Той направи жест към сградата. — Постоянните проблеми в Братството, боевете, кралските ми дела. Това, че съм инат и премълчавам разни неща пред теб. — Бързо докосна тъмните си очила. — Слепотата ми... Та ти си направо готова за светица.

Бет се приближи към него и уханието ѝ на разцъфнала в нощта роза се усили дори и на острия вятър.

— Не това е важното.

Докосна и двете му бузи, а когато той се наведе да я целуне, тя го спря. Задържа главата му, свали очилата и със свободната си ръка го помилва по веждите.

— С теб съм, защото без значение дали имаш зрение или не, в очите ти виждам бъдещето. — Клепачите му потрепнаха, когато тя поглади леко основата на носа му. — Моето. На Братството. На расата... Имаш такива красиви очи. А сега за мен си още по-храбър от всякога преди. Не е нужно да се биеш с ръцете си, за да докажеш куража си. Или за да бъдеш кралят, от който поданиците ти се нуждаят. Или за да си мой *хелрен*. — Тя постави длан в средата на широките му гърди. — Ти живееш и ръководиш от тук. От това сърце... тук.

Рот примигна силно.

Странно, запаметяващите се събития и моменти невинаги са планирани и очаквани. Естествено, преобразяването те превръща в мъж. И щом минеш през церемонията по обвързването, вече си част от едно цяло, не съществуващ сам за себе си. А ражданията и смъртта около теб те карат да погледнеш на живота поновому.

Но от време на време, изневиделица някой достига мястото, където се усамотяваш и прекарваш най-съкровениите си мигове, и променя цялото ти виждане за теб самия. Ако си щастливец, то това е твоят спътник в живота... и паметния момент за пореден път ти припомня, че си категорично и сигурно с точния човек — казаното от него те докосва не защото той ти е близък, а заради съдържанието на посланието му.

Пейн го удари в лицето и го пробуди.

Джордж му върна независимостта.

Ала Бет му връчи короната му.

Щом тя успяваше да го достигне в настроението, в което беше, доказваше, че може да бъде направено — можеш да изречеш онова, което някой иска да чуе, в мига, когато му е необходимо да го чуе. Сърцето беше отговорът. Тя доказа правотата си.

Той се бе възкачил на трона и бе свършил доста работа оттогава. Но в душата си оставаше боец, прикован към бюро. Недоволството го бе направило сприхав и макар да не си бе давал сметка за това, всяка нощ бе поглеждал към изхода.

Без зрение. Няма изход.

Ами ако наистина всичко това беше... за добро? Ами ако онези проклети мъдрости са верни? Затвори ли се врата, отваря се друга. Може би тъкмо обстоятелството, че бе изгубил зрението си, го бе превърнало в онова, което трябваше да бъде — истински крал на расата.

Не беше просто син, поел бreme, наследено от баща му.

Ако беше истина, че загубата на зрение изостря другите сетива, може би тъкмо това се бе случило със сърцето му. И ако това бе вярно...

— Бъдещето — прошепна Бет — е в очите ти.

Рот сграбчи силно своята *шелан* и я притисна така плътно, че сякаш я пое в тялото си. Стояха заедно, обединени срещу зимния вятър, а тъматата в тялото му бе пронизана от топъл лъч.

Любовта ѝ беше светлината в неговата слепота. Усещането, че я има, беше раят, който не му бе нужно да вижда, за да знае, че съществува. И след като тя имаше такава вяра в него, то тя бе също така и неговият кураж и неговата целеустременост.

— Благодаря ти, че остана с мен — промълви той задавено в дългата ѝ коса.

Елена се материализира заедно с братята на север, но все още не можеше да изтрие Бела от съзнанието си. Жената бе изглеждала някак прозрачна, застанала във величественото фоайе, обградена от въоръжени до зъби мъже. Очите ѝ бяха празни, страните — бледи и хлътнали, като че волята ѝ бе подложена на огромно изпитание.

Ала тя искаше брат ѝ да се върне.

Природата на лъжата бе такава, че функционираше винаги по един и същи начин: обективната истина биваше изопачавана, скривана или направо потъпквана с цел измама. По неуловими бяха мотивите зад неистините и Елена си припомни какво бе сторила, като взе онези хапчета за Ривендж. Намеренията ѝ бяха добри и макар това да не правеше действията ѝ редни или правилни, нито пък я спаси от заслужените последствия, поне не бе таила злоба в сърцето си. Същото важеше и за избора на Ривендж. Решенията му не бяха редни или правилни, но той бе защитавал Елена, сестра си и другите си близки от повелите на Древния закон и опасния нрав на Принцесата.

Ето защо Елена реши да прости на Ривендж и се надяваше сестра му да стори същото.

Разбира се, прошката не означаваше, че Елена ще остане с този мъж. Нарече Ривендж свой *хелрен*, за да осигури отиването си в колонията, но това не отговаряше на действителността. А и кой знаеше дали въобще щяха да се върнат живи и здрави в Колдуел. Тази нощ можеше да донесе не една смърт.

Елена и братята се материализираха сред гъста горичка борове — защитено място, избрано, след като Хекс подробно бе описала района. Точно отпред, както бе казала тя, се издигаше живописна бяла фермерска къща с табела, чийто надпис гласеше: „Таоистки монашески орден, основан през 1982 г.“.

На пръв поглед бе трудно да се повярва, че зад тези чисти бели стени се върши друго, освен варене на сладко и шиене на юргани. Още по-невероятно изглеждаше това очарователно местенце да е вход към колонията на *симпатите*. Но в цялата картинка имаше и някакво крайно несъответствие, сякаш ужасяваща прокоба обгръщаше уж приветливото място.

Елена се огледа и почувства, че Ривендж е наблизо. Точно преди Хекс да заговори, тя фокусира поглед към пристройка, разположена на около сто метра от фермерската къща. Там... да, той беше *там*.

— Ще влезем през този хамбар — тихо каза Хекс и посочи мястото, към което Елена беше притеглена. — Това е единственият път към лабиринта. Както казах снощи, те вече ще знаят, че сме тук, така че когато се озовем лице в лице, най-добрата ни стратегия ще е да демонстрираме дипломатичен подход: просто си вземаме един от нашите и не искаме кръвопролития. Те ще разберат и ще уважат логиката... преди да започнат да се бият...

Студеният вятър довя сладникава воня.

Всички извърнаха глави и Елена се смръщи при вида на мъжа, появил се изневиделица на моравата пред фермерската къща. Русата му коса беше пригладена назад, а очите му бяха някак странно лъскаво черни. Той закрачи към предната веранда, в походката му се долавяше гняв и силното му тяло бе напрегнато, като че бе готов за бой.

— Майната му, какво е това? — ахна Ви. — Леш ли виждам пред себе си?

— Очевидно — рече Бъч.

— Не знаехте ли? — намеси се Хекс.

Братята се втрениха в нея и Ви изръмжа:

— Че е жив и е *лесър*? Не знаехме, по дяволите. А ти защо не си изненадана?

— Видях го преди две седмици. Мислех, че Братството е в течение.

— Тъпаци. Ти, аз...

— Ограничи се до себе си.

— Престанете с глупостите — просъска Зи. — И двамата.

Всички отново насочиха погледи към мъжа, който вече беше скочил на верандата и думкаше по вратата.

— Ще повикам другите — прошепна Ви. — *Лесърът* трябва да бъде неутрализиран, преди да настъпим.

— Или пък може да ни осигури прикритие — високомерно подхвърли Хекс.

— Или пък може да повикаме подкреплението си и да не бъдем идиоти — тросна се Ви.

— На теб ще ти е трудно.

— Майната ти...

Зи натика телефон в облечената с ръкавица ръка на Ви.

— Обади се! — После насочи пръст към Хекс. — Спри да го предизвикваш.

Ви заговори в телефона, Хекс млъкна, кинжали бяха измъкнати от калъфите и пистолети от кобурите и само миг по-късно се появиха останалите.

Хекс пристъпи към Тормент.

— Слушай, настоятелно ти предлагам да се разделим. Вие се погрижете за *лесъра*, а аз отивам за Рив. Хаосът от битката ще отвлече вниманието в колонията. Така ще е по-добре.

Настъпи мълчание, по време на което всички гледаха към Тор.

— Съгласен съм — каза той. — Но няма да отивате сами. Ви и Зейдист идват с теб и Елена.

Думите му бяха посрещнати с колективно кимване и... о, по дяволите, всички тръгнаха и озовали се на открито, затичаха през снега.

Елена се отпрати към хамбара, обувките, които ѝ бяха дали, потропваха по земята, ръцете ѝ се потяха в ръкавиците, а раницата, пълна с медицински принадлежности, се впиваше в раменете ѝ. Беше се съгласила да не вади пистолета си, ако няма основателна причина за това. Беше логично. И тя не би искала аматьор да поеме задълженията в спешното отделение. Нямахше защо да усложнява ситуацията, като се преструва, че борави с пистолета така умело като Хекс и братята.

Хамбарът беше доста голям, с двойна врата, плъзгаща се върху добре смазани релси. Хекс не избра очевидния начин за влизане, а вместо това ги поведе към ниска странична врата. Точно преди да нахълтат в празното помещение с висок таван, Елена хвърли поглед назад към фермерската къща.

Русият мъж бе обграден от братята, но беше спокоен и хладнокръвен като гост на коктейл, а самодоволната му усмивка според Елена вещаеше големи неприятности. Само някой с много оръжия на разположение би изглеждал така, изправен пред подобна стена от мускули.

— Побързай — подкани я Хекс.

Елена се наведе, влезе вътре и потрепери, макар да влизаше отвън, където бе ветровито. Господи... тук нещо сериозно не беше наред, също както при къщата. Нямахше нито сено, нито зоб, нито сбруя, нито седла. Както и нямахше нито един кон в боксовете.

Празно.

Импулсът да побегне я задави и тя се вкопчи в яката на дебелото си яке.

Зейдист постави ръка на рамото ѝ.

— Това е техният еквивалент на *мис*. Просто дишай дълбоко. Изправена си пред илюзия, която се е втъкала в самия въздух, но онова, което усещаш, не е реално.

Елена преглътна, вдигна очи към осеяното с белези лице на брата и почерпи сила от неговото равновесие.

— Добре. Добре... нищо ми няма.

— Браво на теб.

— Насам — повика ги Хекс, тръгна към един бокс и отвори двукрилата му врата.

Подът вътре беше бетонен със странни геометрични фигури по него.

— Сезам, отвори се.

Хекс се наведе и повдигна нещо от пода, което се оказа каменна плоча, а братята побързаха да ѝ помогнат, защото беше тежка. Стълбата, която се показва отдолу, беше залята с мека червена светлина.

— Имам чувството, че влизам в порнофилм — измърмори Ви, когато заслизаха внимателно по стълбите.

— Липсват само множество черни свещи — подхвърли Зейдист.

Когато стигнаха до площадката долу, се огледаха вляво и вдясно и видяха каменен коридор с редици от... черни свещи с рубиненочервен пламък.

— Вземам си думите назад — рече Зи, загледан в разкрилата се картина.

— Ако се покажат разгопени мацки, може ли да се гушна в теб? — попита Ви.

— Не и ако искаш да продължиш да дишаш.

Елена се обърна надясно, завладяна от безпокойство.

— Той е тук долу, чувствам го.

Без да чака другите, тя се затича.

* * *

От всички чудеса на планетата, които можеха да те накарат да извикаш: „О, боже, ти си жив“ и „Благодаря ти, Скрайб Върджин, той е изцелен“, възкръсването, което Джон можеше да види с очите си, бе най-стъписващото.

Леш стоеше пред бялата колониална къща в стил „Марта Стюарт“^[1], облечен в елегантни дрехи и не само изглеждаше съвсем жив и самодоволен както винаги, а и като че бе зареден с огромна енергия. Миришеше на *лесър*, но както гледеше надолу към тях от верандата, сякаш беше самият Омега — излъчваше властта на чистото зло и ни най-малко не се впечатляваше от каквито и да било изяви и сила от страна на простосмъртните.

— Здравсти, Джон-бой — лениво проточи Леш. — Нямам думи да изразя колко се радвам отново да видя педалската ти мутричка. Изпитвам възторг почти като при прераждането си.

Господи... Боже. Защо не можеше Уелси да се облагодетелства от подобен дар? Ама не... трябваше тъкмо психопат с нарцистични наклонности да бъде избран да изпълни номера на възкръсналия Лазар.

Иронията беше, че Джон се бе молил това да се случи. Господи, точно след като Куин

беше прерязал гърлото на негодника, Джон бе отпращал молитви Леш да оживее след масивната кръвозагуба. Спомняше си как бе коленичил на мокрите плочки в банята на тренировъчния център, за да запуши раната с фланелката си. Молил се бе на Бог, на Скрайб Върджин, на всеки, който би го чул, някак да оправи ситуацията.

Но превръщането на Леш във вампирския еквивалент на Антихрист не беше точно неговата цел.

Докато снежинките се сипеха все по-бавно от мъгливото небе, Рейдж си размени няколко думи с Леш, но бученето в главата на Джон заглуши повечето от казаното. Онова, което ясно чу, бе репликата на Куин зад гърба си, която гласеше:

— Погледни го по този начин: поне можем да го убием отново.

И тогава светът се взриви. Буквално.

Незнайно откъде в дланта на Леш се образува метеор и полетя право срещу Джон и братята — едно метафизично огнено кълбо от ада. Когато докосна земята, ярко светещите ударни вълни събориха всички тях с пълна сила.

Озовал се по гръб заедно с другите, Джон се бореше за въздух, докато върху бузите и устните му бавно се сипеха парченца пепел. Предстоеше следващият взрив. Нямаше начин да не дойде.

Или това, или нещо още по-лошо.

Ревът, разнесъл се над околността, изригна точно пред него и отначало Джон си помисли, че Леш се е превърнал в петглаво чудовище, което щеше да изяде всички тях живи.

Само че... да, беше чудовище, но когато блеснаха пурпурните му люспи и опашката с шипове изсвистя във въздуха, Джон изпита облекчение. Беше Годзилата на Братството, а не на Омега. Алтер егото на Рейдж бе излязло наяве и грамадният дракон бе във форма и много ядосан.

Дори Леш изглеждаше малко изненадан.

Драконът вдиша с могъщо засмукване нощния въздух, после протегна шия напред и избълва толкова мощна струя огън, че кожата по лицето на Джон се опъна като прозрачно фолио, макар да бе далеч от драконовия обхват.

Когато пламъците се разсеяха, Леш стоеше в овъглената рамка на вратата, а дрехите му пушеха, но тялото му бе невредимо.

Чудесно. Негодникът беше огнеупорен.

И беше готов да пусне следващата водородна бомба. Като във видеоигра събра в дланта си ново огнено кълбо и запрати енергията право срещу звяра.

Той го посрещна по мъжки. Скрытата същност на Рейдж пое непоколебимо атаката и даде на останалите нужното време да се изправят на крака и да се приготвят за стрелба. Беше дързък и услужлив ход, но пък когато издишваш огън, трябва да си устойчив на него, иначе горещината от оригването ти би ти подпалила задника.

Джон започна да стреля, както и останалите, макар да подозираше, че ще им трябва нещо повече от куршуми, за да повалят подобрения вариант на Леш. Тъкмо поставяше нов пълнител, когато се появиха две пълни с *лесъри* коли.

---

[1] Марта Стюарт (род. 1940 г.) — популярна водеща на телевизионно предаване за готварство, обзавеждане, градинарство и пр. — Бел.прев. ↑

Докато всички тичаха напред, Хекс беше склонна да следва посоката указвана от Елена, но се чувстваше неспокойна тя да води групичката. Увеличи скоростта си и задмина спътницата на Рив.

— Казвай ми, ако направя погрешен завой, става ли?

Елена кимна, а братята останаха зад нея да пазят гърба ѝ от евентуално нападение.

Докато напредваха по вдълбания в скалата коридор, Хекс я измъчваше лошо предчувствие. Въобще не можеше да усети Рив, което от вампирска гледна точка не беше изненадващо — Елена последна го бе хранила и кръвта ѝ беше с предимство пред тази на Хекс. Проблемът бе, че не установяваше връзка с него като *симпат* със *симпат*. Всъщност, не можеше да установи не само неговото местоположение, а и на никого друг в колонията. Нещо не се връзваше. *Симпатите* улавяха всичко, имащо чувства, където и да се намираше. Така че сега би трябвало да открива всевъзможни емоционални спектри.

Докато бързаше напред, огледа стената. Когато за последен път беше идвала тук, всичко наоколо бе представлявало груб камък, а сега повърхността беше гладка. Вероятно бяха направили някои подобрения през изминалите десетилетия.

— След стотина метра коридорът ще се разклони — пошепна тя през рамо. — Затворниците ги държат вляво, а техните жилищни помещения са вдясно.

— Откъде знаеш? — попита Вишъс.

Тя не отговори на брата. Нямаше защо да споменава, че е била в една от затворническите им килии. Просто продължи напред, като следваше редиците от черни свещи, въвеждащи ги все по-навътре в колонията, по-близо до помещенията, където обитателите ѝ спяха, хранеха се и си играеха взаимно със съзнанията си. А тя все още не усещаше нищо.

Не, това не беше съвсем вярно. Имаше някакво странно статично електричество. Отначало бе решила, че идва от пукането на трептящите червени пламъчета върху всичкия този восък и от лекото въздушно течение, което ги облъхваше. Но не... беше нещо друго.

Когато стигнаха до мястото, където коридорът се разделяше на три разклонения, тя автоматично се насочи наляво, но Елена се обади:

— Не, право напред.

— Няма логика. — Хекс спря и сниши глас. — Там са вентилационните шахти и сервизните помещения.

— Именно там е той.

Вишъс мина отпред.

— Слушай, да вървим накъдето казва Елена. Трябва да го открием, преди битката горе да се е пренесла тук.

Братът пое напред и отне водачеството на Хекс. Беше изнервящо, но вместо да се впуска във възражения, което само щеше да е загуба на време, се примири, че е втора в редицата.

Стигнаха до завой, откъдето започваше мрежа от по-малки тунели, водещи към отоплителната и вентилационната инсталация, колонията бе изградена на принципа на мравуняк, който се бе разраствал с времето с нови разклонения, отиващи все по-надълбоко в земята. Строителството и поддръжката лежаха на раменете на работническата класа в обществото на *симпатите*, използвана за робски труд и насърчавана да се плоди, тъй че

броят ѝ се бе удвоил през времето. Средна класа нямаше. Над слугите бяха аристократите и кралското семейство.

Не бе позволено смесването между двете класи.

Бащата на Хекс беше от класата на слугите. Това я поставяше под Ривендж и не само защото той бе от кралско потекло. Формално тя бе само стъпка по-горе от кучешко лайно.

— Стойте! — извика Елена.

Заковаха се рязко, изправени пред... каменна стена.

Като един посегнаха напред ръце и прокараха длани по гладката повърхност. Зейдист и Елена едновременно откриха цепнатини — грижливо прикрит контур, образуващ висок квадрат.

— Как се влиза тук, по дяволите? — процеди Зи, като почукваше скалата.

— Дръпнете се назад — рече остро Хекс.

Когато ѝ направиха път с очевидното очакване за нещо зрелищно, тя просто отстъпи малко, засили се и блъсна стената с рамо, от което единственият резултат бе, че кътниците ѝ се разтракаха като стъклени топчета в кутийка.

— Мамка му — изруга с гримаса тя.

— Сигурно те заболя — промърмори Зи. — Добре ли си?

Стената завибрира и всички отскочиха настрани и насочиха оръжията си към вратата, която изникна от камъка и се отмести встрани.

— Явно се стресна от теб — отбеляза Вишъс с нотка на респект.

Хекс се намръщи, когато едва доловимото преди бръмчене на статично електричество се засили дотолкова, че ушите ѝ писнаха.

— Не вярвам да е тук. Въобще не мога да го усетя.

Елена пристъпи напред, очевидно решена да потъне в откритата се тъма.

— Аз мога. Той е точно...

Три чифта ръце я сграбчиха и я задържаха на място.

— Стой! — рече Хекс и откачи от колана си мощен фенер.

Когато го включи, лъчът му освети тесен коридор, дълъг около петдесет метра. В края му имаше врата.

Вишъс тръгна пръв, Хекс го следваше плътно, а зад тях бързо вървяха Елена и Зи.

— Той е жив — каза Елена, когато стигнаха до дъното на коридора. — Чувствам го!

Хекс очакваше неприятности със стоманената врата, но не — отвори се веднага и откри стая, в която... блещукаше бледа светлина?

Ви изруга, когато фенерът на Хекс освети помещението.

— Какво е това, мамка му?

Пред тях наред помещението с течни стени и под висеше огромен пашкул, външната обвивка на който бе лъскава и движеща се.

— О... Господи — задавено промълви Елена. — *Не*.

Леш бе упражнявал уменията си в свърталището на Омега и само колко добре му идваше положеният труд в нощ като тази. Щом двете групи *лесъри*, които бе призовал от съседния град, влязоха в бой с братята, той се озова лице в лице със звяр с размерите на форд „Експедишън“ и двамата започнаха да се замерят с мълнии.

Като отскочи по-далеч от къщата, защото в тази ситуация най-малко желана бе

намесата на пожарната в Платсбърг, той зърна друга групичка вампири, насочила се към пристройката встрани. Влязоха вътре и тъй като не се показаха повече, той остана с впечатлението, че именно оттам се прониква в колонията.

И колкото и приятна да бе играта на волейбомби с ламята насреща му, той трябваше да прекрати боя и да си намери жената. Нямахше никаква представа защо братята се бяха появили тук по същото време като него, но що се отнасяше до *симпатите*, готов бе да се обзаложи, че при тях нищо не е плод на случайно съвпадение. Дали Принцесата не е знаела, че той идва насам и не бе съобщила на Братството?

Драконът изплю нова порция пламъци, който освети битката, водеща се на моравата пред фермерската къща. Накъдето и да погледнеш виждаше братя, приклекли срещу убийци, размахваха се юмруци, проблясваха ножове, хвърчаха тежки обувки. Симфонията от стонове, ругатни и удари го накара да се чувства по-силен, по-могъщ.

Бойците му се сражаваха с неговите учители. *Не беше ли това адски поетично!*

Но дотук с носталгията. Като се съсредоточи върху ръката си, той създаде вихрушка от молекули, завъртя ги със съзнанието си по-бързо и по-бързо, докато центробежната сила не доведе до спонтанно запалване. Когато завихрената маса от енергия се сви, той я задържа в дланта си и хукна напред към страшилището с виолетови люспи, като знаеше, че след всяко блъване на огън то се нуждае от кратко поемане на въздух.

Драконът не беше глупав и приклекна, вдигнал напред за отбрана единия си крайник с остри нокти. Леш спря точно извън обсега му и не даде на говедото шанс да атакува. Запрати енергийната топка право в гърдите на чудовището и тя го просна в безсъзнание.

Леш не спря да си пече шишчета над димящото туловище. Без съмнение, след като няколко пъти си поемеше дълбоко дъх, драконът щеше да се съвземе и да рипне, изпълнен с нова енергия, ала за момента пространството между Леш и хамбара беше чисто.

Със завиден спринт той се добра до пристройката и нахлу в празното, с нищо невпечатляващо пространство. В далечния ъгъл видя бокс за коне и последва мокрите следи от стъпки до там. Те се губеха в един черен квадрат.

Да вдигне плочата се оказа мъчна работа, съпроводена с голямо пъшкане, но гледката на още следи по стъпалата надолу му вдъхна сили. Като ги последва чак до последното, той се озова в каменен коридор и благодарение на червената светлина от черните свещи можа да проследи мократа следа. Ала тази пътна карта не беше трайна. Заради топлината от свещите водата съхна бързо и когато достигна до разклонението на трите коридора, вече нямаше никаква представа накъде е тръгнала групата.

Вдиша с надеждата да улови следа, но до обонянието му стигаше единствено мирис на восък и на пръст. Нищо друго. Никакъв звук. Нито помен от движение. Сякаш четиримата, които бе видял да слизат долу, бяха изчезнали.

Огледа посоките — вляво, вдясно, напред.

Импулсивно пое наляво.

Очите на Елена отказваха да възприемат видяното. Те просто отричаха ситуацията. Нямаше начин да са паяци. Невъзможно бе да вижда хиляди и хиляди паяци... о, Господи, паяци и скорпиони... покриващи не само стените и пода, но и...

С ужас тя осъзна какво висеше в средата на помещението. Висеше на въжета или вериги. И беше обвито с гъмжащи маси от тварите, покрили всеки квадратен сантиметър на килията.

— Ривендж... — простена тя. — О, Скрайб Върджин, помогни ни!

Без да мисли, се стрелна напред, но силната ръка на Хекс я задържа.

— Не.

Като се бореше с желязната хватка около рамото си, Елена разтърси силно глава.

— Трябва да го спасим!

— Не съм казала, че ще го оставим — сухо изрече другата жена. — Но ако влезем там, ще бъдем поразени от библейска напаст. Трябва да измислим как да...

Проблесна ярко сияние, което накара Хекс да млъкне и Елена да извърне глава. Вишъс бе свалил ръкавицата на дясната си ръка и когато вдигна длан нагоре, чертите на суровото му лице и татуировката покрай окото му се откरोиха рязко.

— Средство за унищожаване на насекоми! — Той размърда светещите си пръсти. — Всеки екстерминатор би желал да има такъв в колата си.

— Аз пък имам малък флекс — съобщи Зи и измъкна черен инструмент от колана си. — Ако разчистиш пътя, ще го свалим.

Вишъс приклепна до външния ръб от бъкаци насекоми и ръката му освети морето от малки телца и потрепващи крачета.

Елена притисна устата си с ръка, за да не изкрещи с всичка сила. Не можеше да си представи тази гадост върху своето тяло. Ривендж бе жив... но как беше оцелял? Без да бъде изпохапан до смърт? Без да обезумее?

Светлината от ръката на брата образува прав лъч и изпепелявайки гадините, разчисти пътя до мястото, където висеше Ривендж, като остави само пепел и воня, заради която отчаяно ѝ се прииска да имаше тапи за нос. Изгарящият лъч се разпростря и създаде пътека.

— Мога да задържа така, но действайте бързо — каза Вишъс.

Хекс и Зейдист мигом скочиха в пещерата и паяците на тавана реагираха, като проточиха нишки от тавана, подобно на кръв, изцеждаща се от дълбока рана. Елена гледа само няколко секунди как двамата отбиват нашествениците, преди бързо да свали раницата си и да бръкне в нея.

— Ти пушиш, нали? — попита тя Вишъс, докато махаше шала от врата си, за да го омотае на главата си. — Кажи ми, че си носиш запалката.

— Какво си намислила да... — По лицето му плъзна усмивка, когато видя в ръката ѝ флакон с аерозолен спрей срещу тропически насекоми. — В задния ми десен джоб е.

Обърна се, за да може Елена да извади масивната златна запалка. Щом вече беше в ръката ѝ, пристъпи в помещението. Флаконът нямаше да изтрае дълго, така че не го използва, докато не застана точно зад Хекс и Зейдист.

— Наведете се! — викна им тя, след което натисна бутона за пръскане и щракна запалката.

Двамата приклепнаха и тя изпепели въздушната стража със силен пламък.

След като пътят им мигом се разчисти, Хекс се качи върху раменете на Зи и посегна към веригите с малкия флекс. Остър пищящ звук изпълни пещерата. През това време Елена продължаваше офанзивата си с огнените струи, като задържа повечето от гадините на тавана, вместо да се сипят по главите и вратовете на двамата спасители. Флексът също помагаше, тъй като хвърляше искри, отпъждащи стражата от насекоми, но сякаш за отмъщение паяци налазиха ръкавите на Елена и запълзяха нагоре по нея.

Ривендж потръпна конвулсивно. После се раздвижи.

Посегна към Елена с едната си ръка и от нея се посипаха скорпиони, паяци залазиха нагоре, за да се задържат по местата си. Ръката се движеше бавно, сякаш бремето от втората ѝ кожа, съставена от насекоми бе твърде тежко, за да може да се помести.

— Тук съм — с пресипнал глас изрече Елена. — Дойдохме да те отведем...

От посоката, от която бяха дошли, се чу глухо изтропване. Светлината, която излъчваше ръката на Вишъс внезапно угасна и пещерата потъна в пълен мрак.

А той даде на пълзящите охранители на Ривендж свободен достъп до всички вътре.

Изпод гнусната маса, която го покриваше, крехкото съзнание на Ривендж се пробуди в мига, когато Елена застана на прага на пещерата. Отначало обаче той не се довери на сетивата си. През хилядата години, които бе прекарал провесен в този ад, бе имал много сънища за нея. Мозъкът му се бе залавял за спомените, като ги използваше вместо храна, въздух и вода.

Но чувството сега бе различно.

Може би бе просто откъсването от реалността, за което се бе молил. Макар когато майка му бе починала да бе скърбил, че на всяко нещо настъпва краят, сега той мечтаеше за него и нямаше значение дали ще е духовен или физически.

Тъй че може би най-сетне бе получил едничката милост в окаения си, объркан живот.

А и мисълта, че Елена наистина може да е дошла за него, го плашеше повече от сегашното му състояние и от изтезанията, които му готвеше бъдещето.

Само че... наистина. Това беше тя, а с нея имаше и други... Чуваше гласовете им. После улови лъч светлина, усети остра воня, която му припомни гадната миризма на морския бряг при отлив.

Последва пронизителен шум. Заедно със серия... миниатюрни взривове?

След първите няколко дни Рив бе неспособен да се движи, тялото му бързо отпаднаше, но изпитваше нужда да протегне ръка, да комуникира, да каже на Елена и придружаващите я да се махнат от това ужасно място.

Като мобилизира всичките си сили, той протегна ръка, за да я отпрати.

Светлината бе угаснала тъй внезапно, както се бе и появила.

Само за да бъде заменена от червено сияние, което означаваше, че любимата му е в смъртна опасност.

Страхът за Елена вся паника у него, тялото му бе обхванато от спазми и той се замята като животно в капан.

Трябваше да се събуди, по дяволите. Трябваше... да дойде на себе си!

Нищо. Нищо, дявол го взел.

Леш спря и огледа още една килия, изработена от някакво странно стъкло. Празна. Както и другите три.

Вдиша дълбоко, затвори очи и остана неподвижен. Никакви звуци. Никакви миризми освен тези на пчелен восък и влажна пръст, които го бяха съпровождали от самото начало. Където и да бе отишла онази група, не беше тук долу, да му се не види.

Върна се по обратния път до мястото, където коридорът се разклоняваше в три посоки и погледна надолу. Някой бе минал току-що. Диря от тъмносини пръски водеше в две посоки — надясно и направо, което означаваше, че някой бе дошъл от едната страна и бе поел към другата.

Леш приклезна, прокара показалец по гнусните следи и разтърка субстанцията с палец. Кръв от *симпат*. Господ му бе свидетел, че бе пролял достатъчно от тази на любовницата си, за да разпознае тази отврат. Приблужи ръка до носа си и вдиша. Не беше на неговата жена. Нечия друга бе. И не беше ясно откъде бе дошла и накъде водеше следата.

Тъй като липсваше някакъв ориентир, тъкмо щеше да се втурне надясно, когато яркочервено сияние бликна откъм най-тясното разклонение — онова, което водеше направо. Той хукна в тази посока, като следваше кървавата диря. Коридорът направи завой и сиянието стана по-силно. Леш нямаше представа на какво ще се натъкне и не щеше и да знае. Неговата Принцеса се намираще тук и някой щеше да му каже къде, по дяволите, е мръсницата.

Без предупреждение се появи скрит проход — изникна от коридора без праг или врата. В дъното му червената светлина бе ослепително ярка и Леш тръгна към източника ѝ.

И се озова насред... Какво беше това, мамка му?

Свит на входа на пещера лежеше Вишъс, а зад него се разкриваше извънредно непонятна жива картина.

Принцесата стоеше в дрехите, с които я беше облякъл предишната нощ. Бюстието, дългите копринени чорапи и обувките с високи тънки токове изглеждаха нелепо извън обстановката на спалнята. Синьо-черната ѝ коса беше в пълен безпорядък, от ръцете ѝ капеше синя кръв, а дивите ѝ червени очи бяха източникът на светлината, която го бе водила. Втренчила се бе в нещо като голямо парче говеждо, отрупано с рекорден брой насекоми.

Дявол да го вземе, тия гадини бяха навсякъде.

Струпани около висящото във въздуха тяло бяха белязаният брат Зейдист, Хекс — охранителката лесбийка и някаква жена-вампиър със запалка в едната ръка и флакон с аерозол в другата.

На групичката не ѝ бе писано да остане още дълго на тоя свят. Паяци и скорпиони напредваха с пълна сила към тримата натрапници в територията им и в съзнанието на Леш изникна мимолетна картина на скелети с оглозгана плът.

Но това не беше негова грижа.

Той си искаше жената.

Тя очевидно си имаше свои планове. Принцесата вдигна окървавената си ръка и в миг пълчищата пълзящи твари, покрили стените, тавана и пода се оттеглиха като воден поток, попит от жадна почва. С изчезването им се откри Ривендж, чието едро голо тяло бе продупчено от болтове през раменете. Истинско чудо бе, че кожата му не бе осеяна с

милиони ухапвания, а все едно бе защитена под одеялото от осмокраки гадини.

— Той е мой! — кресна Принцесата, без да се обръща към никого конкретно. — *Никой няма да ми го вземе.*

Горната устна на Леш се дръпна и кучешките му зъби се удължиха за миг. Тя не можеше да е казала тези думи. Нямаше начин да ги е казала.

Та тя беше *неговата* жена.

Ала един поглед към лицето ѝ му разкри истината. Налудничавата обсебеност, с която се взираше в Ривендж, не се бе проявявала по отношение на него, колкото и бурен да бе сексът... Не, Леш никога не е бил обект на такова маниакално желание. Тя само си бе запълвала времето с него в очакване да се освободи — и не защото ѝ пречеше, че е задържана против волята си, а защото бе искала да се върне при Ривендж.

— Ти, проклета мръснице — процеди той.

Принцесата се извърна към него и косата ѝ се развя в дъга.

— Как смееш да се обръщаш към мен като към...

В каменното помещение проехтяха изстрели — един, два, три, четири — гръмки като греди, падащи върху твърд под. Принцесата замръзна в шок, докато куршумите се забиваха в гърдите ѝ и разкъсваха сърцето и белите ѝ дробове. Синя кръв бликна от изходните рани и оплиска стената зад нея.

— Не! — изкрещя Леш и се втурна напред. Улови любовницата си тъкмо когато тя падаше и я прегърна нежно. — Не!

Огледа помещението. Хекс тъкмо отпускате ръката си, в която държеше пистолета, а на устните ѝ играеше лека усмивка, като че току-що се бе насладила на вкусна храна.

Принцесата сграбчи реверите на опърленото палто на Леш и рязкото опъване на тъканта го накара отново да насочи очи към лицето ѝ.

Тя не гледаше него. Взираше се в Ривендж... стремеше се към него.

— Любов моя...

Последните думи на Принцесата увиснаха в килията.

Леш изръмжа и запокити тялото ѝ към най-близката стена, като се надяваше този сблъсък да я е убил. Нужно му бе удовлетворението, че той последен се е разправил с нея.

— Ти — насочи той пръст към Хекс, — вече си ми двойна длъжница...

Отначало напевът бе тих, просто ехо, носещо се в коридорите отвън, но ставаше все по-силен и настойчив, по силен... и по-настойчив, докато не започна да чува всяка сричка, изговаряна от може би сто усти. Не разбираше нищо, езикът му бе непознат, но без съмнение беше някакъв религиозен химн.

Симпатите пристигнаха в строй по двама, с дълги бели роби и слабите им тела сякаш не ходеха, а се плъзгаха напред. Всеки от тях носеше бяло домино с дупки за очите. Когато влязоха в помещението и започнаха да обкръжават Ривендж, не се стъписаха ни най-малко от вампирите, от трупа на Принцесата или от самия Леш. Постепенно те запълниха пространството, като принудиха присъстващите да отстъпят назад и накрая всички външни натрапници се озоваха притиснати до стената, където вече бяха Леш и трупът на Принцесата.

Време бе да си обира крушите. Каквото и да означаваше всичко това, той не смяташе за нужно да участва. Най-малкото защото гневът беше отслабил силите му. Друга причина бе, че ситуацията можеше в миг да излезе от контрол, а само част от нея го засягаше лично.

Ала нямаше да си тръгне сам. Дошъл беше за жена и щеше да си тръгне с жена.

Светкавично бързо се провря между редиците на *симпатите* и отиде до мястото, където бе застанала Хекс. Тя гледаше Ривендж онемяла от благоговение, като че цялата тази процесия имаше важен смисъл. Подобно разсейване му идваше много добре в този момент.

Леш вдигна ръце напред, призова сянка, която се появи сякаш от нищото, и я разпростря нашироко върху пода като мантия. С бърз жест я вдигна и я метна върху главата на Хекс и накара жената да изчезне, макар в действителност все още да бе в помещението. Както можеше да се очаква, тя взе да се бори, но един силен юмручен удар по главата накара тялото ѝ да омекне, което сериозно улесняваше отстъплението му.

Леш я повлече извън пещерата под носовете на всички присъстващи.

Гласове... гласове, които се засилваха и изпълваха въздуха с ритмичен напев.

Но преди това бе имало и изстрели.

Ривендж откряна клепачи и трябваше да примигне, за да избистри червеното си зрение. Паяците се бяха махнали от тялото му и от килията... заместени от увеличаващи се маси от неговите събратя *симпати*. Церемониалните им маски и роби ги правеха анонимни, за да може силата на съзнанието им да блесне по-отчетливо.

Имаше прясна кръв.

Погледът му се насочи към... Цялото му същество изказа гореща благодарност на Скрайб Върджин. Елена стоеше изправена, а Зейдист се бе прилепил плътно до нея като броня. Това беше добрата новина. А лошата? Двамата бяха точно срещу вратата и може би стотина гълтачи на грехове стояха между тях и благополучния изход навън.

Макар че ако се съдеше по погледа ѝ, тя не се канеше да си тръгне без него.

— Елена... — дрезгаво прошепна той. — Не.

Тя кимна и изрече само с устни: „Ще те освободим“.

Притеснен, Ривендж отмести поглед към люшкащите се церемониални одежди и за разлика от Елена знаеше много добре какво означаваха тази процесия и припяването.

По дяволите. Но как така?

Получи отговор на въпроса си, когато видя мъртвото тяло на Принцесата до стената. Ръцете ѝ бяха оцапани в синьо и той знаеше защо: беше убила чичо му, своя спътник... краля.

Питаше се как ли го е сторила. Нямаше начин да е било лесно — да се премине през кралската стража бе почти невъзможно, а и чичо им беше безкрайно хитър и подозрителен.

Ала и тя си бе получила своето. Не бе срещнала смъртта по маниера на *симпатите*, които предпочитаха жертвите им да извършват недоброволно самоубийство. Беше простреляна четири пъти в гърдите и ако се съдеше по прецизното разположение на раните, Хекс го бе сторила. Тя винаги маркираше жертвите си и кръстът с четирите посоки на света бе любимият ѝ, когато си служеше с пистолет.

Отново извърна поглед към Елена. Тя не бе престанала да го гледа и очите ѝ бяха невероятно топли. За миг си позволи да потъне в състраданието им, но после вампирската му страна надделя. Като обвързан вампир безопасността на спътницата му беше негов пръв приоритет и колкото и да бе слаб, тялото му, още задържано от веригите, се напрегна.

„Върви“, изрече с устни той. Когато тя поклати глава, той я стрелна остро с поглед. „Защо не?“

Тя положи ръка на сърцето си и отвърна отново само с устни „Ей така“.

Ривендж отпусна глава. Питаше се какво я бе накарало да промени отношението си. Как бе възможно да дойде да го спасява след всичко, което ѝ бе сторил? Кой се бе поддал и ѝ бе казал истината?

Щеше да го убие.

Стига да се измъкнеше жив оттук де.

Симпатите спряха да напяват и застанаха неподвижни. След миг тишина се обърнаха към него с военна прецизност и ниско му се поклониха.

Емоционалните им спектри набързо бяха регистрирани от съзнанието му, когато всеки и всяка от тях се представи на Ривендж... Помнеше ги всичките от едно време, до един му бяха роднини.

Искаха той да бъде техен крал. Независимо от волята на чичо му, избираха него.

Веригите, от които висеше, се разклатиха и започнаха да го спускат надолу. Болката в раменете му стана нетърпима, стомахът му се бунтуваше. Ала не биваше да показва колко е слаб. Обкръжен от събратята си социопати, беше наясно, че боязливата им покорност няма да трае дълго и ако някак се издадеше колко е уязвим, с него бе свършено.

Така че предприе единствената логична постъпка.

Когато стъпалата му докоснаха студения каменен под, стегна колене и с усилие изправи рамене, избрал да заеме класическата царствена поза, вместо да стори единственото, което искаше, след като бе висял на ключиците си в продължение на...

Колко ли дълго бе траяло? Нямаше никаква представа.

Рив огледа тялото си. Беше по-слабо. Много по-слабо. Ала кожата му бе непокътната, което си беше цяло чудо предвид нашествието на пълзящите гадини.

Пое дълбоко дъх... и почерпи сила от вампирската си страна, за да даде енергия на *симпатското* си съзнание. Животът на неговата *шелан* бе изложен на риск и той мобилизира резерви, нещо, което не би могъл да стори за никого друг.

Ривендж вдигна глава, освети помещението с аметистовите си очи и прие почестите.

Свещите в коридора лумнаха ярко и в него се вля силата на владетел и повелител. С мощта, зародила се в самата му сърцевина, беляза съзнанието на всеки *симпат* в колонията с убеждението, че може да ги накара да сторят всичко. Да прережат собствените си гърла. Да разменят спътниците си за секс. Да преследват и убиват животни, човеци и всичко, което диша.

Кралят беше сървърът на колонията. Главният мозък. И членовете на расата добре бяха научили урока, преподаден от чичо му и баща му: *симпатите* бяха социопати със силно чувство за самосъхранение. Причината, поради която бяха избрали Ривендж, един мелез, бе, че искаха да държат вампирите на разстояние. Ако той ги управляваше, можеха да си живеят изолирани в колонията.

От един от ъглите се разнесе шумолене и стон. Въпреки раните си Принцесата се изправи с разрошена коса около безумното си лице и пропито от собствената ѝ кръв бельо.

— *Те са мои, аз съм тяхната владетелка.* — Гласът ѝ бе пресеклив, но решителен, маниакалната ѝ фиксидея бе достатъчна да съживи онова, което по всички правила трябваше да е мъртво. — *Властта е моя и ти си мой.*

Събраното множество вдигна глави и я изгледа. После насочиха очи към Рив.

По дяволите, хипнотичното въздействие бе прекъснато.

Рив бързо изпрати послание на Елена и Зейдист да затворят съзнанието си, като ги накара да мислят за нещо друго, каквото и да било. Колкото по-ясна бе представата, толкова

по-добре. Усети как моделът им на мислене веднага се промени и Елена си представи... маслената картина от кабинета на Монтраг?

Рив отново се фокусира върху Принцесата, която бе забелязала Елена и се прокрадваше към нея с кинжал в ръка.

— Той е мой! — изгъркори тя и синя кръв бликна от устата ѝ.

Ривендж оголи вампирските си зъби и изсъска като грамадна змия. С волята си проникна в съзнанието на Принцесата, като срина защитата, която тя бе съумяла да мобилизира, превзе я, отпусти страстта ѝ да управлява и да го притежава като свой спътник. Желанията ѝ я накараха да спре и да се обърне към него. Безумните ѝ очи бяха пълни с любов. Обезсилена от желанията си, трепереща от бленувани видения, напълно обзета от слабост...

Той изчака докато тя бе изцяло настроена на тази вълна.

После ѝ изпрати едно-единствено послание: *Елена е моята почитана кралица.*

Фразата я разтърси. Разгроми я по-сигурно, отколкото ако пистолет бе белязал нов кръст върху гърдите ѝ.

Той бе онова, което тя би искала да бъде.

Той бе онова, което тя би искала да има.

А ето че я отхвърляше.

Принцесата притисна ушите си с ръце, сякаш се опитваше да спре жуженето в главата си, но той завъртя съзнанието ѝ като в центрофуга — все по-бързо и по-бързо.

С див писък тя стисна ножа и го заби в корема си чак до дръжката. Рив не искаше тя да спре дотук и я накара да завърти оръжието рязко надясно. А после призова малко помощ от приятелите си.

Като черен поток, бликнал от цепнатините в стените, пълчищата от паяци и скорпиони се завърнаха. Контролирани някога от чичо му, сега те бяха под властта на Ривендж. Втурнаха се напред и я обгърнаха.

Той им заповяда да хапят и те го сториха.

Принцесата закрепя и заудря наоколо, но после се предаде и се отпусна върху живия килим, който щеше да я унищожи. *Симпатите* наблюдаваха цялата сцена.

Елена зарови глава в рамото на Зейдист и тогава Рив затвори очи и седна, неподвижен като статуя в центъра на помещението, като обеща на всичките си поданици дори по-лоша съдба, ако не му се подчиняват. Кое то, при извратената ценностна система на *симпатите*, само потвърди правилността на избора им на крал.

Когато риданията на Принцесата секнаха и тя престана да мърда, Рив вдигна клепачи и отзова стражата от насекоми. При отстъплението си те откриха подутото ѝ, изпохапано тяло и беше ясно, че тя повече няма да стане. Отровата във вените ѝ бе спряла сърцето, задръстила белите дробове, унищожила централната нервна система.

Без значение колко голямо бе желанието ѝ, нямаше как да съживи този труп.

Рив спокойно нареди на поданиците си в роби и маски да се оттеглят в покоите си и да осмислят видяното. В отговор получи *симпатската* версия на признание в любов: те изпитваха безграничен страх от него и съответно го почитаха.

Поне за момента.

Като един *симпатите* се изправиха и поеха навън, а Рив поклати глава към Елена и Зейдист, като се молеше да изпълнят каквото искаше — а то беше да си останат там, където бяха.

Ако имаше късмет, събратята му с маски шяха да приемат, че ще убие натрапниците насаме.

Рив изчака, докато и последният гълтач на грехове си отиде не просто от килията, а и от съседните коридори. Едва тогава си позволи да отпусне напрегнатия си гръб.

Когато тялото му се свлече на пода, Елена се втурна към него, а устните ѝ се движеха, сякаш му говореше. Ала той не я чуваше и карамелените ѝ очи изглеждаха не наред през червения му *симпатски* взор.

— Съжалявам — промълви той. — Съжалявам.

В този момент нещо лошо се случи със зрението му и Елена забързано взе да рови в раницата си, която ѝ бе подадена от... Господи, нима и Вишъс беше тук?

Рив ту губеше съзнание, ту се свестяваше, докато му биеха инжекции и му правеха разни други неща. Малко по-късно онзи дразнещ шум отново се чу.

„Къде беше Хекс?“, изникна смътен въпрос в съзнанието му. Вероятно бе отишла да разчисти пътя за оттегляне, след като бе убила Принцесата. Такава беше тя, в главата ѝ все се въртяха стратегии за оттегляне. И Бог бе свидетел, животът ѝ я бе научил на това.

Когато се замисли за шефката на охраната си... негов другар... негов приятел... той се ядоса, че е нарушила обещанието си пред него, но не бе особено изненадан. Истинският въпрос бе как е успяла да дойде тук без маврите. Или пък и те бяха дошли?

Бръмченето престана, а Зейдист приседна и поклати глава.

Със забавено движение Рив се надигна леко да се погледне.

Все още бе пронизан през раменете и не успяваха да го освободят от веригите. Доколкото познаваше чичо си, очевидно синджирите бяха направени от нещо яко, което никой трион не би успял да пререже.

— Оставете ме... — продума той. — Просто ме оставете. Вървете...

Лицето на Елена отново се появи пред неговото и устните ѝ решително се раздвижиха, сякаш се опитваше да му обясни нещо...

Внезапно близостта ѝ събуди обвързания вампир у него, кръвта му кипна и това възвърна отчасти способността му да разсъждава и усеща. Изпита облекчение, когато лицето ѝ възвърна нормалните си очертания... и цвят.

Рив повдигна трепереща ръка и се почуди дали тя щеше да му разреши да я докосне.

Тя стори нещо повече. Стисна здраво дланта му и я приближи до устните си за целувка. Все още му говореше, не че той чуваше какво казва, но се опита да се концентрира. *Остани с мен*. Изглежда, че това му повтаряше. А може би просто предполагаше, че е това, отгатвайки го по допира ѝ до дланта му.

Елена посегна да отметне косата му назад и той остана с впечатление, че устните ѝ изрекоха: „Дишай дълбоко заради мен“.

Рив вдиша, за да я зарадва и в този момент тя погледна към нещо или някого зад него. Бързо кимна, на който беше там.

И тогава в дясното му рамо експлодира болка, цялото му тяло се сгърчи, а устата му се отвори широко да изпусне вика.

Не се чу да крещи. Не видя нищо повече. Непоносимата болка го прати в безсъзнание.

Елена пътуваше към къщи на задната седалка на черен ескалейд, а Рив бе стгушен до нея. Двата бяха притиснати плътно, но на нея й бе все едно, че мястото бе твърде тясно дори само за неговото масивно тяло. Харесваше й да е така близо до нея.

Изпитваше нужда да постави ръце върху него и повече да не го пусне.

Веднага щом бяха извадили болтовете от раменете му, тя бе сторила всичко по силите си за отворилите се ужасни рани, които бързо бе превързала със стерилна марля. В секундата, когато приключи, Зейдист го нарами и го изнесе от онази прокълната пещера, а двамата с Вишъс ги прикриваха.

На излизане никъде не откриха Хекс.

Елена се опитваше да се успокои с мисълта, че е отишла да се присъедини към боя над земята с *лесърите*, но така и не успя сама да се убеди в това. Хекс не би оставила Ривендж, докато той не напуснеше благополучно колонията.

В гърдите й се надигаше тревога и за да я потуши, тя галеше гъстата черна коса на Ривендж. В отговор той обърна лице към нея, сякаш такава утеха му бе добре дошла.

Господи, може и да беше наполовина *симпат*, но бе доказал на кого принадлежат чувствата му. Унищожи Принцесата и защити всички тях от ужасните създания с маски и роби. А това красноречиво говореше на чия страна е. Ако той по някакъв начин не бе поел контрол над колонията, никой от тях, включително и братята, които водеха битка с *лесърите* на моравата, нямаше да се измъкне жив.

Погледна останалите в автомобила. Рейдж бе увит в кожени якета, гол и треперещ, с цвят на престояла овесена каша. Наложил се да спират два пъти, за да повръща и като го гледале как преглъща мъчително, скоро пак щяха да спрат. До него Вишъс не изглеждаше много по-добре. Масивните му крака бяха прехвърлени през скута на Рейдж, главата му беше извърната настрани, а очите — плътно затворени и беше очевидно, че е получил сътресение от удара на Принцесата. От Бъч, седнал на мястото до шофьора, се носеше тежка сладникава миризма, която без съмнение засилваше гаденето на Рейдж.

Зад волана Тормент управляваше колата стабилно и уверено.

Поне нямаше защо да се тревожи как ще се приберат у дома.

Ривендж се размърда и тя мигом насочи вниманието си към него. Когато аметистовите му очи се отвориха с усилие, тя поклати глава.

— Шшш... лежи спокойно. — Елена помилва лицето му. — Шшш...

Ривендж размърда рамене и внезапно трепна толкова силно, че вратът му изпука. Искаше й се да може да направи повече за него, но просто го зави по-плътно с одеялото. Дала му бе толкова обезболяващи, колкото бе посмяла, както и антибиотици за раните на раменете, но от противоотрова се бе въздържала, тъй като не изглеждаше да има ухапвания.

Предвид надупчването на Принцесата, очевидно тези паяци и скорпиони хапеха само по команда и по някаква причина Рив бе пощаден от тях. Внезапно той изстена и се напрегна, като подпря ръце в пода под себе си.

— Не, не се опитвай да се надигаш. — Тя леко притисна гърдите му надолу. — Просто лежи тук с мен.

Ривендж отново се отпусна на скута й и повдигна ръка напред. Когато напипа дланта й промълви едва чуто:

— Защо...?

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Знаеш ли, много често задаваш този въпрос.

— Защо дойде?

След миг тя отвърна тихо:

— Последвах сърцето си.

Очевидно това не го зарадва. Тъкмо обратното, предизвика болезнена гримаса.

— Не... заслужавам... твоята...

Елена се вцепени от тревога, когато той взе да кърви от очите.

— Ривендж, лежи спокойно, моля те.

Като се опитваше да не се поддава на паника, тя взе да рови в раницата с медикаменти, чудейки се какъв симптом бе това. Ривендж улови ръцете ѝ.

— Просто... сълзи.

Елена се взря в червените капки по страните му, приличащи на кръв.

— Сигурен ли си? — Той кимна, а тя извади хартиена салфетка и взе да попива внимателно лицето му. — Не плачи. Моля те, не плачи.

— Не биваше... да идваш за мен. По-добре... да ме беше оставила там.

— Казах ти — прошепна Елена, като продължи да го бърше. — Всеки заслужава да бъде спасен. Така гледам аз на света. — Срещна красивите му, искрящи очи, а те изглеждаха още по-вълшебни, окъпани в червени сълзи. — Така гледам на теб.

Той стисна клепачи, сякаш не можеше да понесе състраданието ѝ.

— Ти се опита да ме защитиш от всичко това, нали? — рече тя. — Това целеше сценката в „Зироу Сам“. — Той кимна, а тя сви рамене. — Защо тогава не разбереш и моята необходимост да те спася, след като направи същото за мен?

— Различно е... Аз съм... *симпат*...

— Все пак не си изцяло *симпат*. — Тя си припомни обвързващия му аромат. — Нали?

Ривендж кимна неохотно.

— Но не съм достатъчно... вампир... за теб.

Тъгата у него растеше, дъждовен облак се надвеси над тях двамата. Елена се бореше да намери подходящите думи, докосна отново лицето му... и установи, че кожата му е обезпокоително студена. По дяволите, щеше да го изгуби в ръцете си. С всеки изминал километър към безопасността тялото му отпаднаше, дишането му ставаше по-затруднено, сърдечният му ритъм отслабваше.

— Би ли направил нещо за мен? — попита тя.

— Да... моля те — дрезгаво изрече той, макар очите му да се затваряха и да започваше да трепери. Сгуши се почти на кълбо и тя видя как гръбнакът му изпъква и се откроява дори през одеялото.

— Ривендж? Събуди се. — Той я погледна. Виолетовите му ириси бяха придобили цвета на синина от удар, мътни и пълни с болка. — Ривендж, моля те, пий от вената ми.

Очите му се разшириха, сякаш я бе чул да изрича „Отиваме в Дисниленд“, или „Да си вземем ли готова храна за вкъщи?“, или нещо друго също така невероятно.

Устните му се раздвижиха и тя го спря, преди да е проговорил.

— Ако ме попиташ защо, ще се принудя да ти дам таймаут.

Лека усмивка заигра в крайчеца на устата му, но бързо изчезна. И макар остриите краища на вампирските му зъби да се удължиха, той поклати глава.

— Не съм като теб — промълви и със слаба ръка докосна татуираните си гърди. — Не

съм достатъчно добър... за твоята кръв.

Тя измъкна едната ръка от якето си и вдигна ръкава на полото си.

— Аз ще преценя това, ако обичаш.

Приблужи китката си до устата му, а той облиза устни. Гладът се надигна у него тъй бързо и силно, че цветът се върна в бледите му бузи. И все пак се колебаеше.

— Ти... сигурна ли си?

В съзнанието ѝ изникна странен спомен за тях двамата в клиниката, преди цяла вечност, как се обикаляха, изгарящи от желание, което не смееха да удовлетворят. Усмихна му се.

— Напълно. Съвсем сигурна съм.

Тя поднесе вената си до устните му и знаеше, че той няма да може да ѝ устои. Разбира се, опита се да се бори... и изгуби. Ривендж заби зъби и преглътна силно. От устните му се отрони стенание, а очите му се притвориха в блаженство.

Елена приглади косата, която бе пораснала от двете страни на щръкналите нагоре кичури на темето му и изпита безмълвна радост, докато той се хранеше.

Това щеше да го спаси.

Тя щеше да го спаси.

Не кръвта ѝ, а сърцето ѝ щеше да го спаси.

Докато Ривендж се хранеше от китката на любимата си, го завладяха чувства, помогъщи от разума му. Тя дойде за него. Измъкна го оттам. И макар да знаеше всичко за него, го хранеше и го гледаше с неизмерима нежност.

Но не беше ли това повече свидетелство за нейния характер като личност, отколкото за чувствата ѝ към него като към мъж? Не беше ли проява на дълг и състрадание, а не на любов?

Беше твърде слаб, за да разчете емоционалния ѝ спектър. Поне отначало.

Ала заедно с тялото започна да се съвзема и умът му и той разбра какво изпитва тя...

Дълг. Състрадание.

Любов.

Наситено чувство на радост пламна в гърдите му. Една част от него се чувстваше, сякаш е спечелил от тотото при мизерни шансове. Но дълбоко в себе си съзнаваше, че това, което представляваше, щеше да ги раздели, дори и останалите от вампирското общество да не научат никога за смесената му кръв. Та той се водеше водач на онази колония.

А там не беше подходящо място за Елена.

Ривендж се отдръпна от вената ѝ и облиза устни.

— Искаш ли още? — попита тя.

Да.

— Не, достатъчно ми беше.

Елена отново започна да милва косата му и ноктите ѝ леко драскаха скалпа му. Той затвори очи, усетил как мускулите и костите му закрепват, след като тя така всеотдайно бе вляла сили в тялото му.

Да, не просто ръцете и краката му се съживяваха. Членът му набъбна и тазът му се изтласка напред, макар да бе полуумрял и в раменете му да гореше огън. Но така ставаше с мъжкия вампир, когато се хранеше от спътницата си — получаваше ерекция.

Биология. Не можеше да ѝ се противопостави.

Телесната му температура се стабилизира и той промени сгъшената си поза на зародиш, като отметна одеялото върху себе си. Разтревожен, че възбуденият му пенис е на показ, бързо понечи да го придърпа обратно.

Но Елена го изпревари. Очите ѝ блеснаха в тъмнината, когато намести одеялото върху него.

Рив преглътна няколко пъти. Вкусът ѝ още беше на езика и в гърлото му.

— Съжалявам за това.

— Недей. — Тя се усмихна и го погледна в очите. — Не зависи от теб. А и това вероятно означава, че си вън от опасната зона.

И вътре в еротичната. Чудесно. Тъкмо крайностите правеха живота интересен.

— Елена... — Той издиша бавно и продължително. — Не мога да се върна към стария си начин на живот.

— Ако ми казваш, че вече няма да си наркобарон и сутеньор, бих казала, че не съм съкрушена.

— О, с тези глупости така или иначе е приключено. Не, не мога да се върна в Колдуел.

— Защо? — Когато той не отговори, тя каза: — Надявам се да го направиш. Искам го.

Обвързаният вампир у него заликува. Но трябваше да е реалист.

— Аз съм различен от теб — повтори той лайтмотива си.

— Не, не си.

Тъй като тя имаше нужда от убеждаване, а не му хрумваше по-добър начин да докаже правотата си, той хвана ръката ѝ и я пхна под одеялото върху члена си. Допирът ѝ го накара да потръпне от удоволствие, но той напомни на възбудата си, че го правеше само за да ѝ покаже колко е различен.

Поведе ръката ѝ към основата на пениса си, която бе малко неравна и където имаше шип.

— Усещаш ли това?

В първия миг изглежда се бореше, за да се овладее, сякаш плуваше срещу същото еротично течение като него.

— Да...

Дрезгавият глас, с който изрече думата, накара кожата по гърба му да настръхне и от инстинктивното движение ерекцията му се плъзна в дланта ѝ. Задъха се, сърцето му ускори ритъм, гласът му стана по-плътен.

— Загнездва се, когато... когато свърша. Не съм като другите мъже, които си познавала преди.

Докато тя го изучаваше, Рив се опита да остане неподвижен, но силата в тялото му, почерпена от храненето, съчетана с допира на ръката ѝ, се оказа твърде голямо изкушение. Той се изви срещу скута ѝ с усещането, че е изцяло в нейната власт.

А това го възбуди допълнително и то силно.

— Затова ли излезе от мен? — попита тя.

Рив отново облиза устни, като си припомни усещането за нейната сърцевина около...

Ескалейдът попадна в дупка на пътя и това рязко му припомни, че тъмният рай в дъното на колата не беше напълно изолиран. Та те не бяха сами.

Но Елена не отмести ръката си.

— Това ли беше причината?

— Не исках да научаваш за всичко това. Желанието ми... да съм нормален за теб. Да се чувстваш сигурна с мен. И исках... да бъда с теб. Заради това бяха лъжите. Не се влюбих в теб по своя воля. Не това исках за теб...

— Какво каза?

— Аз... обичам те. Съжалявам, но това чувствам.

Елена притихна и той се уплаши, че в делириума си не е изтълкувал правилно всичко онова помежду им. Нима в слабостта си бе проектирал върху емоционалния ѝ спектър онова, което искаше да види?

Ала тогава тя приближи устни към неговите и прошепна:

— Никога повече не се крий от мен. Обичам те какъвто си.

Прилив на благодарност изпълни съзнанието му, а също и „Дявол го взел“, „Мили боже“ и „манна небесна“, които заглушиха всяка логика. Рив посегна към нея, придърпа главата ѝ и я задържа внимателно, докато я целуваше. В този миг не искаше да знае за усложненията над и извън техния контрол, за проблемите, които щяха да ги разделят тъй сигурно, както фактът, че след тъмната нощ щеше да изгрее ярко слънце.

Ала да бъде приет... да бъде приет и обичан такъв, какъвто беше от жената, която и той обичаше с цялото си сърце, бе твърде голяма радост, за да бъде потъпкана от суровата реалност.

Докато се целуваха, Елена раздвижи ръка под одеялото и взе да гали твърдия му член. Той се опита да се отдръпне, но тя отново улови устните му и прошепна:

— Шшш... Довери ми се.

Ривендж се отдаде на страстта, яхнал вълната, която тя призова в тялото му и я остави да прави с него каквото желаеше. Мъчеше се да е тих, защото не искаше другите да разберат и се молеше поне двамата на седалката пред тях да не са будни.

Не след дълго топките му се стегнаха, а той зарови ръце в косата ѝ. Изстена в устата ѝ и с един последен тласък свърши мощно и измокри ръката ѝ, корема си и одеялото.

Когато пръстите ѝ се преместиха към шипа му и тя го опипа, той замръзна, като се молеше да не е отвратена от анатомията му.

— Искам да усетя това в мен — прошепна тя, задавена от страст.

Когато думите ѝ достигнаха съзнанието му, Ривендж експлодира в нов оргазъм.

Господи... нямаше търпение да стигнат там, закъдето бяха тръгнали.

На следващата сутрин Елена се събуди гола в леглото, в което беше спала, преди всичките да тръгнат за колонията. Едрото топло тяло на Ривендж бе толкова близо до нейното, колкото бе възможно, и той беше буден. Или поне в другия смисъл на думата.

Усещаше ерекцията му гореща и твърда до бедрото си и той се потъркваше в нея. Тя знаеше какво следва и го прие охотно, когато легна върху нея и се настани между краката ѝ. Проникна дълбоко и се задвижи още сънен, по инстинкт, а нейното тяло откликна на ритъма му и ръцете ѝ обгърнаха врата му.

По шията му имаше белези от ухапване. Много на брой.

Също такива белези носеше и тя.

Елена затвори очи и отново се изгуби в Ривендж... в сливането им.

Денят, който бяха прекарвали заедно в спалнята за гости на Братството, не беше изпълнен само със секс. Разговаряха дълго. Тя му бе разказала всичко, което се бе случило, включително за наследството и как бе стигнала до истината, как Хекс формално не бе нарушила обета си пред него, като бе тръгнала за колонията.

Господи... Хекс.

Никой не я беше чувал. Радостта, облекчението и тържествуването, изживени по повод завръщането на братята и Ривендж без смъртоносни рани, бяха помрачени от притеснение.

На мръкване Ривендж щеше да отиде да я потърси в колонията, но Елена четеше по лицето му, че не вярва да е там.

Беше странно и плашещо. Никой не беше видял трупа ѝ, но не я бяха видели и да си тръгва. Нито някой я беше зърнал извън онази килия. Сякаш просто бе изчезнала.

— О, господи... Елена... свършвам...

Тялото на Рив с тласък се притисна в нейното и тя се отдаде на секса, като знаеше, че тежките мисли и острата тревога ще я причакат отвъд оргазъма. Чу името си няколко пъти, докато Рив се освобождаваше, и после изпита възбуждащото усещане, когато членът му остана дълбоко в нея. Достатъчно бе да си го помисли и собственият ѝ оргазъм лумна с все сила и я погълна.

Когато и двамата бяха удовлетворени, Ривендж се отдръпна настрана, като внимаваше да не се отдели от нея твърде скоро. Щом аметистовите му очи отново можеха да се фокусират, той отметна косата от лицето ѝ.

— Чудесен начин да се събудиш — измърка той.

— Съгласна съм.

Очите им се срещнаха и останаха така задълго. После той заговори.

— Може ли да те попитам нещо? И не е „защо“, а „какво“.

— Давай. — Тя се наведе и го целуна бързо.

— Какво ще правиш с остатъка от живота си?

Дъхът на Елена секна.

— Мислех си... Ти каза, че не можеш да останеш в Колдуел.

Той сви масивните си рамене, които още бяха превързани.

— Работата е там, че не мога да те оставя. Просто не мога. С всеки час прекаран с теб това ми става все по-ясно. Аз буквално... не мога да си отида, освен ако ти не ме помолиш.

— Което няма да стане.

— Няма ли?

Елена обхвана лицето му с ръце и в мига, в който го стори, той застина. Винаги се случваше, щом тя го докоснеше. Сякаш постоянно очакваше някаква команда от нея... но пък така беше с обвързаните вампири, нали? Да, физически те бяха по-силни и по-мощни от спътниците си, но техните *шелани* командваха парада.

— Изглежда, че ще прекарам бъдещето си с теб — изрече тя с устни, прилепени до неговите.

Той потръпна, сякаш се освобождаваше от последните си съмнения.

— Аз не те заслужавам.

— Напротив.

— Ще се грижа за теб.

— Знам.

— И, както казах, няма да се върна към предишните си занимания в града.

— Хубаво. — Той замълча, сякаш искаше да я уверява още и още, и търсеше подходящите думи. — Стига говори, а ме целуни. Решила съм го със сърцето си и с ума си и не е нужно да ми казваш нищо повече. Знам кой си ти. Ти си моят *хелрен*.

Когато устните им се срещнаха, Елена беше наясно, че има още много въпроси за уреждане. Ако живееха сред вампирите, трябваше да продължат да крият неговата самоличност на *симпат*. Нямаше представа какво щеше да прави той с колонията на север — предполагаше, че цялото това обкръжаване и кланяне означаваше, че той има някакъв статут на водач там.

Но двамата можеха да се справят с всичко това и с далеч повече. А единствено това имаше значение.

Накрая той се отдръпна.

— Ще си взема душ и ще отида да видя Бела, става ли?

— Добре, радвам се. — Със сестра му си бяха разменили само неловка прегръдка, преди всички да се оттеглят в стаите си. — Каж ми, ако има нещо, което мога да направя.

— Непременно.

Ривендж излезе от стаята половин час по-късно, облечен в спортен анцуг и дебел пуловер, които един от братята му бе дал. Нямаше представа накъде да върви и помоли една жена *доген*, която чистеше с прахосмукачка в коридора, да го упъти към стаята на Бела и Зи.

Оказа се наблизо. Само през няколко врати.

Рив отиде до края на коридора, пълен с гръко-римски статуи и почука на посочената врата. Тъй като не последва отговор, пробва следващата врата, през която се чуваше тихичкият плач на Нала.

— Влез — извика Бела.

Рив бавно отвори вратата на детската стая, без да знае какво посрещане да очаква. В дъното на стаята с изрисувани зайчета по стените, Бела седеше на люлеещ се стол и държеше малката на ръце. Ала въпреки нежното внимание Нала се сърдеше и с хленченето си ясно показваше недоволството си от света.

— Здравей — каза Рив, преди сестра му да е вдигнала глава. — Аз съм.

Сините очи на Бела се насочиха към неговите и той видя как върху лицето ѝ се изразиха всевъзможни чувства.

— Здравей.

— Може ли да вляза?

— Моля, заповядай.

Той затвори вратата след себе си, после се почуди дали тя няма да се почувства несигурна, затворена вътре с него. Понечи да се върне и да я отвори, но тя го спря.

— Всичко е наред.

Не беше много сигурен в това, така че остана на разстояние и наблюдаваше как Нала регистрира неговото присъствие. После тя протегна ръчички към него. Само месец по-рано, преди цяла вечност, би отишъл да вземе момиченцето в прегръдките си. Не и сега. Вероятно никога повече.

— Днес е много кисела — оплака се Бела. — И краката отново ме болят. Не мога да я разхождам на ръце и минута повече.

— Да.

Настана дълго мълчание. Погледите и на двамата бяха насочени към малката.

— Така и не знаех какъв си — промълви най-сетне Бела. — Никога не бих се досетила.

— Не исках да знаеш. И *мамен* не го искаше.

Когато думите излязоха от устата му, той изрече бърза безмълвна молитва за майка си, с надеждата тя да му прости, че ужасната грозна тайна вече е разкрита.

Бог му беше свидетел, че бе сторил всичко, за да не се повдигне завесата от лъжи.

— Била ли е тя... Как се е случило? — попита Бела плахо. — Как... си се... родил?

Ривендж се замисли как да формулира отговора, репетираше фразите в главата си, променяше думи, добавяше нови. Образът на майчиното му лице постоянно изникваше пред него. Накрая той погледна сестра си и бавно поклати глава. Бела пребледня и той разбра, че се е досетила за основното. Знаеше се, че преди *симпатите* са имали навика да отвличат жени-вампири. И то най-вече красиви и изискани.

Това бе отчасти причината гълтачите на грехове да бъдат изолирани в колонията.

— О, господи... — Бела затвори очи.

— Съжалявам.

Искаше му се да отиде до нея. Толкова много му се искаше. Тя отново отвори очи, избърса сълзите си и изправи рамене, сякаш мобилизираше силите си.

— Баща ми... — Тя прочисти гърлото си. — Когато се е обвързал с нея, знаел ли е истината за теб?

— Да.

— Тя никога не го е обичала. Поне моето впечатление беше такова. — Ривендж запази мълчание, защото стига да можеше, предпочиташе да се въздържа от коментар за това обвързване. Бела се намръщи. — След като е знаел за теб... заплашвал ли е да изобличи теб и нея, ако не се обвърже с него?

Мълчанието на Рив явно беше красноречив отговор, защото сестра му кимна мрачно.

— Това вече е логично. Поражда гняв у мен... но поне разбирам защо е останала с него. — Настъпи напрегната пауза. — Какво още не ми казваш, Ривендж?

— Слушай, каквото се е случило в миналото...

— ... е моят живот! — Малката проплака и Бела понижи глас. — Това е моят живот, по дяволите. Живот, за който всички околни са знаели повече от мен. Така че най-добре ми кажи всичко, Ривендж. Ако искаш изобщо да имаме някакви отношения, кажи ми всичко!

Рив мъчително издиша.

— Какво искаш да знаеш най-напред?

Сестра му преглътна с усилие.

— Онази нощ, когато баща ми почина... аз заведох *мамен* в клиниката. Заведох я, защото беше паднала.

— Спомням си.

— Не беше паднала, нали?

— Не.

— И преди това не е падала?

— Не.

Очите на Бела отново се премрежиха от сълзи и сякаш за да се разсее, тя улови едно от размаханите юмручета на Нала.

— Ти... онази нощ... ти...

Не искаше да отговаря на неизречения въпрос, но вече беше приключил с лъжите към най-близките и най-скъпите си.

— Да. Рано или късно той щеше да я убие. Нещата стояха така — или той, или *мамен*.

Една сълза потрепна на ресниците на Бела, отрони се и падна върху бузката на Нала.

— О... Господи...

Ривендж видя как сестра му се сгуши, като че ѝ беше студено и имаше нужда от заслон. Искаше му се да ѝ каже, че винаги ще има него. Че винаги ще е насреща, стига тя да го желае. Че си оставаше нейната опора, нейният голям брат, нейният закрилник. Ала той вече не беше същият за нея и никога нямаше да бъде. Макар да не се беше променил, тя го възприемаше по съвсем различен начин, а това значеше, че за нея той е вече друга личност.

Непознат с удивително познато лице. Бела отново избърса очи.

— Имам чувството, че не познавам собствения си живот.

— Може ли да се приближа? Няма да сторя нищо лошо на теб или на малката.

Чака отговор цяла вечност. А после и още.

Устата на Бела се сви в права линия, сякаш се опитваше да задържи риданието у себе си. После протегна към него ръка, същата ръка, с която бе изтрила сълзите си.

Рив се дематериализира през стаята. Да върви би отнело твърде дълго.

Приклепна пред нея, хвана дланта ѝ с две ръце и приближи студените ѝ пръсти до бузата си.

— Толкова съжалявам, Бела. Ужасно съжалявам за теб и *мамен*. Опитах се да ѝ се извиня за раждането си... кълна ти се. Но просто да говорим за това бе много тежко и за нея, и за мен.

Лъчистите сини очи на Бела срещнаха неговите и сълзите в тях правеха взора ѝ още по-прекрасен.

— Но защо да се извиняваш? Та ти не си имал никаква вина. Бил си невинен... съвършено невинен. Нямах вина, Ривендж. Абсолютно. Никаква. Вина.

Сърцето му спря за миг, като осъзна... че тъкмо това бе имал нужда да чуе. През целия си живот се бе обвинявал, че се е родил и се опитваше да се реваншира за престъплението извършено срещу майка му, което бе довело до... него.

— Не си ѝ го причинил ти, Ривендж. И тя те обичаше. Доколкото беше способна на това, *мамен* те обичаше.

Той не разбра как се случи, но внезапно сестра му беше в неговите прегръдки, притисната към гърдите му, заслонена с малкото си в рая от сила и обич, които им предлагаше.

Приспивната песен излезе от устните му едва чуто, само с нежната си мелодия и без думи, защото гърлото му не беше в състояние да ги изрече. Можеше само да напява ритъма на древните слова.

Но това им стигаше — неизречените думи бяха достатъчни да свържат миналото и настоящето и отново да сближат брата и сестрата.

Когато Ривендж не можеше да продължи повече да пее, отпусна глава на рамото на сестра си и затананика със затворена уста.

А през това време новото поколение заспа дълбоко, заобиколено от близките си.

Джон Матю лежеше в леглото, което Хекс беше ползвала, с глава върху възглавниците и тяло върху чаршафите, пропили не само нейния мирис, но и студения им бездушен секс. При целия хаос през нощта *догени* още не бяха почистили стаята, а когато камериерката най-сетне се появеше да го стори, той щеше да я отпрати.

Никой нямаше да докосва тази стая. Точка. Лежеше изтегнат на леглото напълно въоръжен и с дрехите, с които бе отишъл в колонията да се бие. Имаше рани на няколко места, едната от които още кървеше, ако се съдеше по това, че ръкавът му бе мокър, а главоболието му бе плод или на махмурлук, или на друга бойна травма. Не че имаше някакво значение.

Очите му бяха приковани върху бюрото до отсрещната стена.

Противните колани с шипове, които Хекс упорито носеше около бедрата си, лежаха отгоре също както той на леглото — съвсем не на място, в абсурдно съчетание със сребърната четка за коса до тях.

Фактът, че ги бе оставила тук, му вдъхваше надежда. Предполагаше, че болката, която причиняваха, ѝ бе нужна, за да контролира импулсите си на *симпат*, така че като не ги носеше, разполагаше с допълнително оръжие за бой.

А тя сигурно се биеше. Където и да беше, водеше битка, защото такава бе природата ѝ.

Макар че... толкова му се искаше да се бе хранил от нея. Така... може би щеше да почувства къде е тя. Или да знае със сигурност, че още е жива.

За да потисне напирашото у себе си насиле, си припомни какво бе научил от разказите на всеки един, когато се бяха върнали в имението.

Зейдист и Ви бяха заедно с нея и Елена в помещението, където бяха открили Ривендж. Бе се появила Принцесата, а също и Леш. Хекс бе застреляла *симпатската* мръсница... точно преди цялата колония да реши да се стече там, за да отдаде почести на Рив, новия им крал.

Принцесата бе изпълнила представление в стил „Нощта на живите мъртъвци“. Рив я беше унищожил. Прахта се бе уталожила... и оттогава никой не бе виждал Леш и Хекс.

Никой не знаеше нищо повече.

Очевидно Рив бе решил да се отпрати към колонията на мръкване, за да я търси... но Джон знаеше, че няма да има резултат. Тя не беше при *симпатите*.

Леш я бе отвлякъл. Това бе единственото възможно обяснение. Та нали трупът ѝ не бе открит при оттеглянето им, а тя по никой начин не би си тръгнала, преди да се погрижи всички да се приберат в безопасност. Според присъствалите в помещението, Рив бе обсебил волята на *симпатите*. Така че никой от тях не би могъл да се освободи и ментално да я нападне.

Леш я бе хванал.

Леш се бе завърнал от мъртвите и някак се беше съюзил с Омега. На тръгване от колонията я бе отвел със себе си.

Джон щеше да убие това копеле. С голи ръце.

У него се надигна безсилен гняв и той извърна поглед от бюрото, неспособен да понесе мисълта, че Хекс може да изпитва болка.

Добре че поне *лесърите* бяха импотентни. Ако Леш беше *лесър*... нямаше как да не е импотентен.

Слава богу.

С отчаяна въздишка Джон притисна лице към място, което пазеше особено силно разкошния тъмен аромат на Хекс.

Ако можеше да се върне към предишния ден... отново не би подминал вратата ѝ. Не, пак би влязъл тук. Ала щеше да е по-мил с нея, отколкото тя бе с него първия им път заедно.

И би ѝ простил, когато тя му каза, че съжالياва.

Лежеше в тъмното със своите съжаления и гняв, броеше часовете до мръкване и кроеше планове. Знаеше, че Куин и Блей щяха да тръгнат с него — не защото той щеше да ги помоли, а защото нямаше да го послушат, като им кажеше да си гледат своята работа.

Решено беше. Нямаше да каже нищо на Рот или на някого от братята. Не искаше да му се пречат с всевъзможни предпазни мерки. Не, с приятелите му щяха да открият къде спи Леш и да го очистят веднъж завинаги. Ами ако заради това изпъдеха Джон от къщата? Ами добре. И без това си беше сам.

Ето как стояха нещата: Хекс беше неговата жена, независимо дали тя го искаше или не. А той не беше от мъжете, дето ще седят със скръстени ръце, докато спътницата им е заплашена от нечувани страдания.

Щеше да стори същото, което бе направено за Ривендж.

Щеше да отмъсти за нея.

Щеше да я върне у дома невредима... и щеше да се погрижи похитителят ѝ да бъде пратен в ада.

Рот чу почукване на вратата на кабинета и се изправи зад бюрото. С Бет им бе отнело цял час да изпразнят елегантната мебел, което бе изненадващо. Проклетото чудо бе побрало много в мъничките си чекмеджета.

— Дойде ли? — попита той своята *шелан*. — Те ли са това?

— Да се надяваме. — Когато вратата се отвори, стъпките на Бет се отдалечиха сякаш тя се опитваше да види по-добре. — О... много е красиво.

— И адски тежко — изпъшка Рейдж. — Господарю, не можа ли да си малко по-умерен в избора?

— И това го казваш ти? — рече Рот. Двамата с Джордж направиха две крачки вляво и една назад. Когато ресните докоснаха ръката му, той спря.

Шумът от мъже, трополящи с тежки обувки се засили и беше придружен с цветущи ругатни. И още пъшкане. Още много пъшкане. Както и подхвърляния за досадните крале и техните кралски глезотии.

После се чуха две силни изтропвания, когато два тежки предмета бяха оставени на пода. Шумът беше като от два тежки сейфа, паднали от висока канара на земята.

— Може ли да изгорим и останалото от бабешката мебелировка — измърмори Бъч. — Като разните канапета и...

— О, всичко друго си остава — отсече Рот, като се чудеше дали пътят до новата мебел е чист. — Просто ми трябваше малко подобрение.

— И ще продължиш да ни изгърбваш тук?

— Канапето вече беше подсилено за дебелия ти задник. Пак заповядай.

— Е, това тук е наистина добро подобрение — обади се Вишъс. — Изглежда много шефско.

Рот все така не пристъпваше напред, докато Бет даваше указания на братята как да пренаредят мебелите.

— Искаш ли да го пробваш, господарю? — предложи Рейдж. — Мисля, че е готово.

Рот се прокашля леко.

— Да. Да, искам.

С Джордж пристъпиха напред, той протегна ръце и напипа...

Бюрото на баща му бе ръчна изработка от абанос и фината дърворезба около ръба бе дело на истински майстор.

Рот се наведе и го опипа, като си припомняше как бе изглеждало през очите му като дете и как вековете само бяха увеличавали внушителната му красота. Масивните крака на бюрото представляваха фигури на мъже, изобразяващи четирите сезона на живота, а гладкия плот, който поддържаха беше белязан със същите родови символи, каквито бяха татуирани на бицепсите на Рот. Продължи с опипването, откри трите широки чекмеджета под плота и си спомни как баща му бе седял зад бюрото, а около него бяха разпръснати документи, укази и пера за писане.

— Невероятно е — тихичко каза Бет. — Мили боже, просто е...

— ... голямо колкото шибаната ми кола — изръмжа Холивуд. — И два пъти по-тежко.

— ... най-красивото бюро, което някога съм виждала — завърши неговата *шелан*.

— Беше на баща ми. — Рот прочисти гърло. — Столът също е тук, нали? Къде е?

Бъч изстена и се чу тътрене на нещо тежко.

— Аз пък... си мислех... че това е... слон. — Краката на стола трополяха оглушително дори върху дебелия килим. — От какво е изработено това чудо? От армиран бетон, боядисан да изглежда като дърво ли?

Вишъс издиша струя дим от турски тютюн.

— Казвах ти да не го влачиш сам, ченге. Да се осакатиш ли искаш?

— Справих се. Стълбите ги взех с лекота.

— О, няма? Затова ли си изгърбен и си разтриваш кръста?

Пак се чу стон и ченгето измърмори:

— Не съм изгърбен.

— Вече не си.

Рот прокара ръце по подлакътниците на стола и напипа символите на Древния език, които го обозначаваха не просто като обикновен стол, а като седалище на властта. Беше точно какъвто го помнеше... и, да, на високата облегалка напипа гладки камъни, които му припомниха блестящия обков от злато, платина, диаманти... и нешлифован рубин голям колкото юмрук.

Бюрото и тронът бяха единственото оцеляло нещо от къщата на родителите му и бяха донесени от Древната родина не от него, а от Дариъс. Ди бе открил човека, който беше купил комплекта, след като *лесърите* го бяха продали като плячка, и ги бе върнал обратно.

Да... също така Дариъс се бе погрижил при преместването на Братството през океана тронът на расата и кралското бюро да ги придружат.

Рот никога не бе мислил, че ще използва едното или другото.

Но когато с Джордж се настаниха и той седна... усети се на място.

— По дяволите, някой друг усеща ли потребност да се поклони? — попита Рейдж.

— Да — рече Бъч. — Но от друга страна аз се опитвам да облекча напрежението в черния си дроб. Струва ми се, че се е усукал около гръбнака ми.

— Казах ти, че ти трябва помощ — смърри го Ви.

Рот остави братята да дрънкат, защото усещаше, че имат нужда от разпускане и разсейване чрез словесните си престрелки.

Нещата не бяха минали добре при пътуването на север до колонията. Да, Рив беше измъкнат и това беше чудесно, но братята не изоставяха своите бойци. А от Хекс нямаше и следа.

Следващото почукване, което се чу, също бе очаквано от Рот. Влязоха Рив и Елена и нададоха куп възторжени възклицания. После братята излязоха и го оставиха насаме с Джордж, Бет и новата двойка.

— Кога се връщаш на север да я търсиш? — попита Рот.

— В секундата, щом се смрачи.

— Добре. Искаш ли подкрепление?

— Не. — Чу се леко шумолене, като че Рив придърпа до себе си своята спътница, защото тя се чувстваше неловко. — Отивам сам. Така е по-добре. Освен че ще търся Хекс, трябва да посоча и свой заместник, така че нещата може да се поусложнят.

— Заместник?

— Моят живот е тук, в Колдуел. — Макар гласът на Рив да беше твърд и силен, избликът му на чувства бе остро осезаем и Рот не беше изненадан. През последните двама и четири часа нещастникът бе безмилостно въртян в житейската мелница и ако имаше нещо, което Рот да знае от първа ръка, то бе, че спасяването понякога бе също така

дезориентиращо като пленяването.

То се знае, първото беше много по-лесно поносимо. Дано Скрайб Върджин да подареше избавление и на Хекс.

— Потърси Хекс — заръча Рот. — Каквато и подкрепа да поискаш от нас за тази цел, имаш я.

— Благодаря.

Когато Рот си помисли за нея, осъзна, че в този момент бе по-милостиво да ѝ желае смъртта, отколкото да е жива. Прегърна през кръста своята *шелан* и я придърпа към себе си, защото имаше нужда да усети Бет топла и в безопасност до себе си.

— Слушай, по повод бъдещето — обърна се той към Рив, — искам да имам свой на тази арена.

— Не те разбирам.

— Искам ти да си водачът там.

— *Какво?*

Преди събеседникът му да успее да осмисли казаното, Рот продължи:

— Последното, от което се нуждая сега, е нестабилност в колонията. По дяволите, не знам какво става с Леш и *лесърите*, нито защо той е бил там, нито какви ги е дробил с Принцесата, но съм сигурен в едно. От думите на Зи съдя, че онези гълтачи на грехове се боят до смърт от теб. Дори да не живееш непрекъснато там, искам ти да ги управляваш.

— Разбирам мисълта ти, но...

— Съгласна съм с краля.

Потвърждението дойде от Елена и очевидно изненада до немай-къде Рив, защото той заекна, неспособен да отговори.

— Рот е прав — заяви Елена. — Ти си този, който трябва да е техен крал.

— Без да засягам никого — промълви Рив, — не толкова бъдеще имах предвид за теб и мен. Първо, не изгарям от желание да стъпвам там. И второ, не се интересувам от това да ги ръководя.

Рот усети твърдия трон под себе си и не можа да сдържи усмивката си.

— Колко забавно, и аз понякога изпитвам същото по отношение моите поданици. Но съдбата има други планове за такива като теб и мен.

— По дяволите, съдбата. И представа нямам какво да правя като крал. Не мога просто така на сляпо... — Той рязко млъкна. — Искях да кажа... мамка му... не в смисъл незрящ... По дяволите!

Рот отново се усмихна, като си представи смущението по лицето му.

— Не се притеснявай. Такъв съм, какъвто съм. — Бет хвана ръката му и той стисна нейната, за да я успокои. — Аз съм какъвто съм и ти си, какъвто си. Имаме нужда ти да поемеш управлението там в ръцете си. По-рано не ме предаде и знам, че и сега няма да ме оставиш. Колкото до управлението, ще ти издам една обществена тайна: всички крале са слепи, приятелю. Но ако следваш сърцето си, винаги ще виждаш ясно пътя си. — Рот извърна незрящите си очи към лицето на своята *шелан*. — Каза ми го веднъж една невероятно мъдра жена. И беше много, много права.

Ама че кучи син, мислеше си Рив, докато се взираше във великия и почитан сляп крал на вампирската раса. Беше се настанил в старомоден трон, на какъвто очакваш да видиш

един водач... Биваше си я тази чудовищна мебел, а и бюрото беше първокласно. И докато седеше сред тази царствена обстановка, негодникът пускаше бомби с небрежната увереност на монарх, чиито изисквания винаги се изпълняваха.

За бога, той явно очакваше винаги да му се подчиняват безпрекословно, дори и когато дрънкаше врели-некипели.

Което означаваше... че всъщност с Рот имаха нещо общо.

Без конкретна причина, без никаква дори, Рив си представи мястото, от което управляваше кралят на *симпатите*. Просто малък пиедестал от бял мрамор. Нищо особено, но пък там се ценеше мощта на съзнанието и не се отдаваше голямо значение на външната изява на властта.

Последното посещение на Рив в тронната зала бе, когато преряза гърлото на баща си. Спомняше си как синята му кръв бе рухнала върху фино зърнестия снежнобял мрамор, сякаш бе изсипана мастилница.

Рив не хареса този образ, макар и не защото се срамуваше от деянието си. Просто... ако се съгласеше с искането на Рот, нямаше ли такова да е и неговото бъдеще? Един ден нямаше ли някой от роднините му да му пререже гърлото?

Такава съдба ли го очакваше?

С всичките тези мисли кръжащи в главата му, той се обърна към Елена за помощ... и тя му даде тъкмо силата, от която се нуждаеше. Взря се в него с категорична и пламенна любов и той реши, че напразно вижда съдбата в такива мрачни краски.

Когато отново погледна Рот, видя, че кралят е хванал ръката на своята *шелан* също както и той държеше тази на Елена.

Това бе достоен модел за подражание, каза си Рив. Пред него стоеше мъж, какъвто той самият искаше да бъде: добър, силен водач, с кралица, която го подкрепяше и управляваше на равна нога с него.

Само дето неговите поданици въобще не бяха като тези на Рот. А Елена не трябваше да се намесва в делата на колонията. Никога.

От друга страна щеше да му е отличен съветник. Не можеше да си представи някой друг, от когото би искал да получава съвети... освен може би от негодника вампир насреща му.

Рив хвана ръцете на спътницата си в своите.

— Чуй ме внимателно. Ако се съглася да ги управлявам, само аз ще общувам с жителите на колонията. Ти не можеш да ходиш там. И ти гарантирам, че ще има грозни моменти. Много грозни. Ще се случат неща, които може да променят мнението ти за мен...

— Извинявай, но вече съм била там, свърших работата и си имам тениска за спомен. — Елена поклати глава. — Каквото и да се случи, ти си достоен мъж и това винаги ще е най-важното. Доказвал си го неведнъж, а това е единствената гаранция, която някой може да получи.

— Господи, колко те обичам.

И въпреки че тя сияеше насреща му, той имаше нужда да се увери.

— Сигурна ли си, все пак? Защото скочим ли веднъж...

— Абсолютно и категорично... — Тя се надигна на пръсти и го целуна. — ... уверена.

— Мамка му! — Рот изръкопляска, като че любимият му отбор току-що бе отбелязал гол. — Това се казва огън жена. Такива ги обичам.

— Аз също.

Рив притегли с усмивка своята *шелан* в обятията си. Изведнъж толкова много неща в живота му се уредиха едновременно. Сега ако можеше да си върнат и Хекс...

Не *ако*, каза си, а *когато*.

Елена опря глава на гърдите му, а той я погали по гърба и се обърна към Рот. След миг Рот извърна лице от своята кралица, все едно знаеше, че Рив го гледа.

В тишината на прелестния бледосин кабинет помежду им се установи необичайна връзка. Макар да се различаваха в толкова много отношения, макар да имаха малко общо и да се познаваха още по-малко, бяха обединени от нещо уникално.

И двамата бяха владетели, които седяха сами на тронове си.

Те бяха... крале.

— Животът е такава разкошна травма, не мислиш ли? — промълви Рот.

— Да. — Рив целуна Елена по главата, като си помисли, че преди да я срещне, би изключил думата „разкошна“ от това твърдение. — Точно това е.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.